

Sri ANDAL's
THIRUPPAVAI

Commentary in Tamil by
Pondicherry Sri U.Ve. Ramabhadra Tatham Svami

Sincere thanks to:

Oppiliappan Koil Sri Varadachari Sadagopan Swamy

For hosting this book in his website

www.sadagopan.org

Sri Raghuveera Dayal Swamy

Of Thiruppullani for

eBook design and assembly

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

இராமானுஜ தயாபாத்ரம் ஞான வைராக்ய பூஷணம் |
ஸ்ரீமத் வேங்கட நாதார்யம் வந்தே வேதாந்த தேசிகம் | |
லக்ஷ்மீ நாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுன மத்யமாம் |
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குரு பரம்பராம் | |

தனியன்கள்

பராசர பட்டர் அருளியது:

நீளா துங்க ஸ்தந கிரி தட சுப்தம் உத்போத்ய க்ருஷ்ணம்!
பாரார் த்யம் ஸ்வம் ச்ருதி சத சிரஸ் சித்தம் அத்யாப யந்தீ!
ஸ்வோ சிஷ்டாயாம் சரஜி நிகளி தம் யா பலாத் க்ருத்ய புங்க்தே!
கோதா தஸ்யை நம!! இதம் இதம்!! பூய ஏவாஸ்து பூயா:

உய்யக்கொண்டார் அருளியது:

அன்ன வயல் புதுவை ஆண்டாள், அரங்கற்குப்
பன்னு திருப் பாவைப் பல் பதியம்! -- இன்னிசையால்
பாடிக் கொடுத்தாள் நற் பாமாலை, பூமாலை
சூடிக் கொடுத்தானைச் சொல்லு
சூடிக் கொடுத்த சுடர் கொடியே
தொல்பாவை பாடியருள வல்ல பல்வளையாய்
நாடி நீ வேங்கடவர்க்கு என்னை விதி
என்ற இம்மாற்றம் நாம் கடவா வண்ணமே நல்கு.

அவதாரிகை

ஒவ்வொரு திருப்பாவையின் பாசுர விசேஷங்களை அனுபவிக்கு முன் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் கோதாப் பிராட்டியின் பெருமையைப் போற்றி அருளியுள்ள கோதா ஸ்துதி எனும் க்ரந்தத்திலிருந்து ஒரு ஸ்லோகத்தையும், அதன் பொருளையும் முதலில் அனுபவித்து விட்டு, மேற்கொண்டு திருப்பாவையின் பாசுரத்தின் விசேஷார்த்தங்களை அனுபவிப்போம்.

கோதா ஸ்துதி - 1

**ஸ்ரீனிஷ்ணுசித்த குலநந்தந கல்யவல்லீம்
ஸ்ரீரங்கராஜ ஹரிசந்தந யோக த்ருசீயாம்
ஸாஷோத் சஷாமாம் கருணையா கமலாமிவாந்யாம்
கோதாமநந்யசரண: சரணம் ப்ரபத்யே!!**

(கோதா ஸ்துதி - 1)

தேவலோகத்தில் உள்ள இந்திரனது பூங்காவிற்கு நந்தவனம் என்று பெயர். அதில் உள்ள கற்பக மரம் எல்லாப் பயனையும் தரவல்லது. கொடி எப்பொழுதும் மரத்துடன் சேர்ந்தே இருக்கும். பெரியாழ்வார் குலம் ஒரு நந்த வனமாகும். அக்குலத்தை விளக்க வந்த கற்பகக் கொடி போன்றவள் ஆண்டாள். திருவரங்கப் பெருமான் அடியார்களுக்கு எல்லாப் பலனையும் அளிக்கும் ஹரிசந்தன மரம் போன்றவன். ஆண்டாளென்னும் கொடி திருவரங்கனென்னும் ஹரிசந்தன மரத்தை அணைந்து நிற்பது கண்கொள்ளாக் காட்சியாகின்றது. கோதைப் பிராட்டி பொறுமையே அல்லது பூமிதேவியே வடிவெடுத்து நேரில் வந்தாற் போன்றுள்ளாள். இவளது கருணையோ பெரிய பிராட்டியே மற்றொரு வடிவு கொண்டு வந்தாளோ என்ற நினைவைத் தருகின்றது. வேறு புகலற்ற அடியேன் கோதைப் பிராட்டியைச் சரணமடைகின்றேன்.

இனி, திருப்பாவை அனுபவம்.

சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடி வாடும் பூமாலையைத்தான் மாலவனுக்குச் சூட்டினாள் என்றில்லை - வாடாதபாமாலையையும் "எம்பாவாய்" எனச் சொல்லி மாலவனுக்குச் சாற்றினாள். தன்னையே "**வேங்கடவற்கு என்னை விதி**" என்று விதித்து ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்து இனி என்னைக் காப்பது உன் கடமை - **நான் சேஷன்! எம்பெருமானாகிய நீ சேஷி!** என்று வேங்கடவனுக்கே என்று விதி செய்தாள் கோதை. இது தான் பக்தியின் முக்தி நிலை.!!

திருப்பாவையின் 30 பாசுரங்களையும், மாலுக்குச் சாற்றிய முப்பது மாலைகளாக அனுபவிக்கலாம். முதல் நாள் பாசுரம் முலம் ஆண்டாள் நாச்சியார் மாலவனுக்குச் சாற்றிய பாமாலை "**பாரோர் புகழும் மாலை**". வாழ்வார் வாழ்வு எய்தி ஞாலம் புகழ், **ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமை செய்து**, பாரோர் புகழ்ப் படிந்து நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ என்று அந்வயித்து, **ஆழியான் அருள் தருவான் அமைகின்றான் அது நம் விதி வகையே** என்று திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் சாதித்தபடி ஸங்கல்பித்து, **நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்** என்று பாரோர் புகழ்ப் பணிந்து மாலுக்கு மாலை சூட்டினாள் கோதைப் பிராட்டி.

நம்மாழ்வார் வேதத்தைத் தமிழ் செய்தார். அதனால் தான் திருவாய்மொழியை தமிழ் வேதம் என்கிறோம். ஆனால் நம் கோதைப்பிராட்டியோ, வேதத்திற்கு வித்தை உருவாக்கினாள். [**வேதமனைத்திற்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழ் அய்யயந்தும் ஐந்தும்**]. எனவே தான் இன்றளவும் வேதாந்தமாகப் பொருளுரைக்க புதுப் புது பொருளாக அவரவர் சிந்தனைக்கேற்ப விரித்துப் பொருளுரைக்கும் ஜ்ஞான சாகரமாய் திருப்பாவை விளங்குகிறது.

பாசுரார்த்தம் அனுபவிப்பதற்குமுன் அவதாரிகை பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்பது நம் முன்னோர் வகுத்த நியதி. எனவே அவதாரிகை பற்றி சிறிதாக விண்ணப்பித்துவிட்டு, மேற்கொண்டு பாசுரார்த்தத்தை விண்ணப்பிக்கிறேன்.

பிரபந்தத்துக்கு என்ன ஏற்றம் - எழுதிய ப்ரமாதாவின் (கர்த்தாவின்) ஏற்றம் - பிரபந்தம் யாரைப் பாடுகிறது - பாட்டுடைத் தலைவன் அல்லது தலைவி பற்றி சொல்வது - இதுதான் அவதாரிகை. நம் பூர்வாசார்யர்கள் அந்தந்த பிரபந்தத்தின் சாரத்தை தனியன் என்று ஸமர்ப்பித்துள்ளார்கள். எனவே தான் ஸேவா கால க்ரமத்தில் பிரபந்தம் ஸேவிக்கும் முன் தனியன் ஸேவிக்கும் வழக்கம் உள்ளது.

அவதாரிகை பற்றிச் சொல்வதை **உபோத்தகாதம்** என்பர். அதாவது ஆரம்பித்தல். முன்னுரை சொல்லல். இறங்குதல் - நீராட படித்துறையில் இறங்குதல் போல -ஆண்டாள் யார்? எப்பொழுது, எந்த சூழ்நிலையில் அவதரித்தாள்? யாரைப் பாடினாள் போன்றவற்றை விளக்குவது அவதாரிகை.

ஆண்டாளின் ஏற்றம் - மற்ற ஆழ்வார்கள் தாயாக, தோழியாக, நாயகியாகத் தங்களைப் பெண்ணாக ஏறிட்டுக் கொண்டு நாயகி பாவத்தில் பாடினார்கள். (பராங்குச நாயகி, பரகால நாயகி, பெரியாழ்வார்...) ஆண்டாள் பிறப்பாலேயே பெண் என்பதால் ஏற்றம். ஆண் என்னதான் பெண் வேஷமிட்டாலும், பெண்போல் ஆவனோ? **ஜன்ம ஸித்த ஸ்த்ரீத்வம்** ஆண்டாளுக்கு உண்டு.

ஸ்வாமி தேசிகன் ஆண்டாள் நாச்சியாரின் பெருமையைக் கூறும் போது, மற்ற ஆழ்வார்களைவிட ஆண்டாள் ஏற்றம் என்று அனுபவிக்கிறார் **கோதா ஸ்துதியில்**.

போக்தும் தவ ப்ரியதமம் புவதீவ கோதே!

புக்திம் நிஜாம் ப்ரணய பாவுனயா க்ருணந்த: ||

உச்சாவசைர்விரஹ ஸங்கமஜை ருதந்தை:

ஸ்ருங்கா₃ரயந்தி ஹ்ருதயம் கு₃ரவஸ் தவதீயா || -(கோதா ஸ்துதி - 8)

"ஹே கோதா தேவியே! உன்னுடைய ப்ரியதமனான-காதலனான கண்ணனிடம் பக்தியை ப்ரணய பாவனையாக - காதலாக வெளிப்படுத்தினாய். பிரிந்தால் விரஹமாகவும், பிணைந்தால் இன்பமாகவும் பல்வேறு பாவனைகளை வெளிப்படுத்தி நீ செய்த பக்தியைப் போல் உயர்ந்தது வேறில்லாமையால், ஆண்களான ஆழ்வார் ஆசார்யர்களும் தம்மை பெண்ணாகக்கருதி உன் வழிமுறையையே கைக்கொண்டார்கள்".

மாலை - திருமாலை - மாலையாலே மாலுக்கு விலங்கு இட்டாள்-கோதை. அதாவது திருமாலை தன் பாாமாலையால் யா பலாத், க்ருத்ய புங்க்தே! என்றபடி ஆண்டாள் மாலவனை பலாத்காரம் பண்ணி அனுபவிக்கிறாள் என்று பரசார பட்டர் தனியனில் ஸாதித்துள்ளார்.

பெரியாழ்வாரின் ஹிதோபதேசங்களையே கேட்டு வளர்ந்த ஆண்டாள்,

காத்யாயனி மஹாமாயே மஹாயோகின் யதீஸ்வரி

நந்த₃கோ₃பு ஸுதம் தே₃வி பதிம் மே குருதே நம: - (பாக. 10-22-4)

என்று கோபிகைகள் கண்ணனையே தங்கள் பதியாக அடைய காத்யாயனி தேவியை வேண்டி வரதம் இருந்தனர் என்று ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் காத்யாயனி வரதம் பற்றி அறிந்து கொண்டு, தன்னையே ஓர் இடைச்சியாகவும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையே திருவாய்ப்பாடியாகவும், வடபத்ரசாயியையே க்ருஷ்ணனாகவும் பாவித்து, மார்கழி நோன்பிருந்து திருப்பாவையை அருளிச் செய்தாள்.

இத்தகைய ஆண்டாள் வைபவம் தெரிந்து கொள்ள ஸ்ரீவராஹ அவதாரம் பார்க்க வேண்டும். அதையும் சுருக்கமாக விண்ணப்பிக்கிறேன்.

ஹிரண்யாசுஷன் பூமிப் பிராட்டியை மடித்து மறைத்தபோது, பகவான் வராஹ அவதாரமெடுத்து பூமிப் பிராட்டியை உத்தாரணம் பண்ணினான் அல்லவா! இப்படி, பகவான் எடுத்த அவதாரங்களிலேயே பெரிய அவதாரம் வராஹ அவதாரம் தான். பராசர பட்டர் **மஹா வராஹ:ஸ்புடபத்ம லோசன: (விஷ்ணு புராணம்:1-4-26)** என்று விஷ்ணு புராணத்தில் அந்த அவதாரத்தின் பெருமைகளை காண்பிக்கிறார். திருவிருத்தத்தில் **பெருங்கேழலார்** என்றும், பத்தாம் பத்து பத்தாம் திருவாய் மொழியில் "....

நீல வரையிரண்டு பிறைகவ்வி நிமிர்ந்த தொப்ப,

கோல வராகமொன் றாய் நிலங் கோட்டிடைக் கொண்ட எந்தாய் " - (திருவாய் மொழி 10-10-7)

என்றும்

"... ஆழப் பெரும்புனல் தன்னுள் அழுந்திய கோட்டிடைத் தான் கொண்ட

கேழல் திருவுரு ஆயிற்றுக் கேட்டும் உணர்ந்துமே - (திருவாய் மொழி 7-5-5)

என்றும்

வராஹப் பெருமானைப் போற்றுவார் நம்மாழ்வார்.

அத்தகைய வராஹப் பெருமானின் ப்ரம்மாண்டத்தை

"சிலம்பினிடைச் சிறுபரல்போல் பெரிய மேரு

திருக்குளம்பில் கணகணப்பத் திருவா காரம் குலுங்க,

நில மடந்தைதனை யிடந்து புல்கிக்

கோட்டிடைவைத் தருளியவெங் கோமான் கண்டீர்....." - (பெரிய திருமொழி 4-4-8)

என்று அனுபவித்தார் திருமங்கை ஆழ்வார்.

உத்ரிதாமி வராஹேனா என்று உபநிஷத் கொண்டாடுகிறது.

"மானமிலாப் பன்றியாம்" என்று வராஹாவதாரத்தின் ப்ரம்மாண்டத்தை அனுமானிக்க முடியாது என்று உணர்த்தினாள் கோதாப்பிராட்டி. அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மாண்டமான அவதாரத்தின் ஒவ்வொரு மயிர்க்காலிலும் ஒரு அண்ட கோளமும் சிறு பந்து போல் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது என்றும், அத்தகைய வராஹ அவதாரத்தின் மூக்கில் பூமிப் பந்து ஒரு சிறு மண் உருண்டை போல் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது என்றும் விஷ்ணு புராணம் சொல்கிறது.

தன்னை உத்தாரணம் பண்ணிய பகவானிடம் பூமிப் பிராட்டி, பகவானிடம் நமக்காகப் ப்ரார்த்தித்தாள்.

அஹம் சிஷ்யா ச தா₃ஸீ ச பக்தா ச த்வயி மாத₄வ |

ரஹஸ்யம் த₄ர்ம ஸம்யுக்தம் த ந்மமா சசுஷ்வ தத்வத: -(வராஹ புராணம் 114-64)

நான் உன்னுடைய சிஷ்யை; நான் உன்னுடைய பார்வையே. ஹிரண்யாசுஷன் என்னை அபகரணம் பண்ணின போது, நான் கூக்குரலிட்ட போது என்னைக் காப்பாற்றினீர்களே! அதே போல் இந்த சம்சார சாகரத்தில் உழலும் கோடானுகோடி ஜீவாத்மாக்களைக் காப்பாற்ற அவர்கள் அழைத்தால் வருவீர்களா? என்று பிராட்டி வேண்டினாள். அப்போது வராஹப் பெருமான் உபதேசித்ததைத் தான், பூமிப் பிராட்டியின் அவதாரமான கோதாப் பிராட்டி திருப்பாவையில் நமக்கு உபதேசிக்கிறாள்.

பூமிப் பிராட்டியின் கேள்விக்கு வராஹப் பெருமான் அளித்த பதிலே வராஹ சரம ஸ்லோகமாக உள்ளது.

ஸ்ரீ வராக உவாச:

ஸ்த்தி₂தே மநஸி ஸுஸ்வஸ்த்தே₂ ஸரீரே ஸதி யோ நர: |

தா₄துஸாம்யே ஸ்த்தி₂தே ஸ்மர்த்தா விஸ்வருபஞ்ச மாமஜம் ||

ததஸ்தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்ட்ட₂பாஷாண ஸந்நிப₄ம் |

அஹம் ஸ்மராமி மத்₃ப₄க்தம் நயாமி பரமாம் க₃திம் ||

- இது வராக சரம ஸ்லோகம்

அதாவது, மனதும் உடலும் நல்ல நிலையில் இருக்கும்போது (இளமைக் காலத்தில்) - **கிடரொளியிளமை**

கெடுவதன்முன்னம் - என்னை ஒரு கணமேனும் மகாவிச்வாசத்துடன் ஒருவன் நினைப்பானாகில், அவன்

வயதாகி உடல் தளர்ந்து மரக்கட்டையைப் போல் ஸ்மரணை இன்றி கிடக்கும் போது நான் அவனைப் பற்றி நினைக்கிறேன்! என்று கருணையின் திருவுருவான ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியார் ஸ்ரீமன் நாராயணனிடம் அல்லல் பட்டுழலும் நமக்காக - இந்த ஆத்மாக்களுக்காகப் பரிவுடன் வேண்டிய போது சொன்னான்.

இந்த வராஹச் சரமச் ஸ்லோகத்தின் சாரமாகத்தான் “**எய்ப்பு என்னை வந்து நலியும் போது அங்கு ஏதும் நானுன்னை நினைக்க மாட்டேன் அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லி வைத்தேன்.....**” என்றார் பெரியாழ்வார். (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-10-1)

ஸ்வாமி தேசிகன் தாம் அருளியுள்ள அமிருதாசுவாதினியில் வராஹ சரமச் ஸ்லோகத்தின் ஸாரத்தை அழகாக அருளியுள்ளார்:

**இடம்பெற்றார் எல்லாம் என் உடலாய் நிற்ப
இடர் பிறப்பு என்று இவையில்லா என்னை அன்பால்
அடம்பற்றாம் அவனென்று நினைந்தான் யாவன்
அவனாவி சரியும்போது அறிவு மாறி
உடம்பில் தார் உபலம்போற் கிடக்க நானே
உய்யும்வகை நினைந்துயர்ந்த கதியால் என்றன்
இடம்பெற்று என்னுடன் வாழ எடுப்பன் என்ற
எம்பெருமான் அருள்பெற்று மருள்செற்றோமே.**

(அமிருதாசுவாதினி 21)

இந்த பாசுரத்தையே ரகஸ்ய சிகாமணி க்ரந்தத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் இவ்வாறு அருளியுள்ளார்.

**ஸ்வஸ்த₂ம் சித்தம் ஸுக₂மபி வபுர்தா₄துஸாம்யம் ச க்ருத்வா
ஸ்வாத்மானம் ச ஸ்ம்ருதிபத₃மஜம் விஸ்வருபம் விதன்வன் |
காலே ப்ராப்தே கரணவிலயாத் காஷ்ட₂பாஷாண கல்பான்
நாத₂: போத்ரி நயது க்ருபயா நாதி₂த: ஸ்வம் பத₃ம் ந: ||**

மேற்சொன்ன பாசுரம் மற்றும் ஸ்லோகத்திற்கான பொருளாவது: “இவ்வுலகத்திலுள்ள ஸகல வஸ்த்துக்களும், பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாத, எவ்வித இந்திரிய தோஷங்களுக்கும் வசப்படாத எனக்குச் சரீரமாகின்றன. என்னையே அன்புடனும் திடமான மஹா விச்வாசத்துடன் சரணம் என்று அடைந்தவனை அவனுடைய அந்திமக் காலத்தில் அவன் தன் நினைவிழந்து, சரீரம் கட்டை போலும் கல் போன்றும் கிடந்தாலும், அவனை உய்வித்து, நிலையாக பரமபதத்தில் இருக்கும்படிச் செய்வேன் என்று அருளிய வராஹப் பெருமானின் க்ருபையால் நாம் அஞ்ஞானம் அழியப் பெற்றோம்.”]

பகவான் பூமிப் பிராட்டியிடம் சொன்ன மூன்று விஷயங்களாவன:

1. **பகவானின் திருநாமத்தை வாய்விட்டு நாம உச்சாரணம் பண்ண வேண்டும்.**
2. **பகவானின் திருவடிகளில் மலரிட்டு அர்ச்சனை செய்தல் வேண்டும்.**
3. **பகவானிடம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ண வேண்டும்.**

திருப்பாவையின் முதல் 10 பாசுரங்கள் பகவானின் **பேர் பாடு** என்று வலியுறுத்துகிறது.

2வது பத்து பாசுரங்கள் (11 முதல் 20 வரை) பகவானின் திருவடிகளில் புஷ்பங்களை இட்டு **அர்ச்சனை பண்ணு** என்று உபதேசிக்கிறது.

3வது 10 பாசுரங்கள் (21 முதல் 30 வரை) பகவானின் திருவடிகளில் **ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணு** என்று உபதேசிக்கிறது.

இப்படி

“யோ ப்₃ரம்மாணம் வித₃தா₄தி பூர்வம்

யோ வை வேதா₃ம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை.....”

என்று ஸ்வேதாச்வதர உபநிஷத்தும்,

“பண்புடை வேதம் பயந்த பரனுக்கு,

மண்புரை வையம் இடந்த வராகற்கு” (திருவாய்மொழி 6-6-5)

என்று திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் கொண்டாடியவரும்

பாசிதூர்த் துக்கிடந்த பாமரர்கட்குப் பண்டொருநாள்

மாசுடம்பில் நீர்வார மானமிலாப் பன்றியாம்,

தேசுடைய தேவர் திருவரங்கச் செல்வனார்,

பேசி யிருப்பனகள் பேர்க்கவும் பேராவே. (நாச்சியார் திருமொழி -110)

என்று கோதைப் பிராட்டியால் நாச்சியார் திருமொழியில் போற்றியவருமான ஸ்ரீ யக்கு வராக மூர்த்தியான

உபதேசித்தவன், உபதேசத்தை மறந்தான். உபதேசித்ததை மறந்தவனுக்கு உபதேசித்ததை உணர்த்தி எழுப்பி உபதேசித்தாள், ஜெகன்மாதாவான பூமாதேவி.

ஞான மூர்த்திக்கே ஞானம் உணர்த்திய ஜெகன்மாதா பிறகு கலியுகத்தில் பகவத் ஆக்ஞையின் பேரில் ஒரு நளவருடம் ஆடி மாதம் சுக்ல பட்சம். சதுர்த்தி செவ்வாய்க் கிழமையும் அர்யமா எனும் தேவனுக்குரிய பூர நட்சத்திரமும் கூடிய சுப தினத்தில் அயோனிஜையாக, துளசி வனத்தில், இப்போது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வடபத்ரசாயி கோவிலில் உள்ள, நாச்சியார் ஸந்நிதி உள்ள இடத்தில் சிறு குழந்தையாக, ஆண்டாளாக அவதரித்து, பெரியாழ்வாரின் பெண்ணாக கண்ணன் திருவடியையே நன்னும் மனமுடையவளாக வளர்ந்து, ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரையே திருவாய்ப்பாடியாகவும், வடபத்ரசாயியையே க்ருஷ்ணனாகவும், வடபத்ரசாயியின் திருக்கோயிலையே நந்தகோபன் திருமாளிகையாகவும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் இருந்த குழந்தைகளையே கோபியர்களாகவும் பாவித்து, பாவை நோன்பு நோற்று, திருப்பாவையை நமக்கு அளித்து, ஜ்ஞான மூர்த்தியான வாராஹப் பெருமான் உபதேசத்தையே தம் திருப்பாவை வாயிலாக நமக்கு அருளியுள்ளாள் கோதா பிராட்டி..

முதலாழ்வாரான நம்மாழ்வார் வேதத்தைத் தமிழ் செய்தார்- [வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்]. அதனால் தான் திருவாய்மொழியை தமிழ் வேதம் என்று கொண்டாடுகிறோம். ஆனால் நம் கோதைப் பிராட்டியோ, வேதத்திற்கே வித்தை உருவாக்கினாள் [“வேதமனைத்திற்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழ் அய்யந்தும் அய்ந்தும்.....”]. எனவே தான் இன்றளவும் வேதாந்தமாக பொருளுரைக்க - புதுப் புது பொருளாக அவரவர் சிந்தனைக்கேற்ப விரித்துப் பொருளுரைக்கும் ஞான ஸமுத்ரமாய் திருப்பாவை விளங்குகிறது.

சத்சங்கத்திலே கொடுத்தும் கொண்டும் இருப்பதுதானே குணானுபவத்தின் பெருமை!

நேயம் சத்ஜன சங்கே₃ சித்தம்!

தே₃யம் தீ₃ந ஜநாய ச வித்தம்!

ப₄ஜ கோ₃விந்த₃ம், ப₄ஜ கோ₃விந்தம்!

ஓம் எனும் ப்ரணவ மந்திரத்தின் விளக்கமாகவும், அதாவது, அகார, உகார, மகார விளக்கமாகவும் திருப்பாவையை அனுபவிக்கலாம்.

முதல் 10 பாசுரங்களில், **அக்ஷராணாம் அகாரோஸ்மி** என்று “அ” என்ற அக்ஷரம் குறிக்கும் பரமாத்வான விஷ்ணுவைக் குறிக்கும் வகையில் ஸ்ரீமன் நாராயணனின் ஸ்வரூப, ரூப குணங்களை விவரங்களைக் குறிப்பிடுகிறாள்.

திருப்பாவையின் 11 முதல் 20 வரை உள்ள பாசுரங்களில், “**உத்கீதம் ப்ரணவம்**” என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத் உபாசிக்கும் மஹாலக்ஷ்மியைக் குறிக்கும் “உகார” விளக்கமாக, மஹாலக்ஷ்மியின் ப்ரபாவத்தைச் சொல்கிறாள்.

“ம” எனும் மகாரம் குறிக்கும் **ஜீவாத்ம் ஸ்வரூபத்தை** 21 முதல் 30ம் பாசுரம் வரை விளக்குகிறாள். இவ்வாறு, **திருப்பாவை ஓம் எனும் ப்ரணவத்தின் விளக்கமாகவும்** உள்ளது.

இப்படி, **ஆண்டாள் எம்மையும் ஆண்டாள் - உம்மையும் ஆண்டாள் - மும்மையும் ஆண்டாள் -**

அடுத்து, ஆண்டாள் நாச்சியார் திருப்பாவையில் உணர்த்தும் கால பரிமாணத்தைப் பார்ப்போம்.

பாசுரத்தின் முதலில் நோன்பிற்குரிய காலத்தையும் இடத்தையும் கூறுகிறாள். பிரதி வருடமும் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய நோன்பு என்பதை உணர்த்த **மார்கழித் திங்கள்** என்று மாதத்தைக் குறிப்பிடுகிறாள். பௌர்ணமி சமயத்தில் இரவு நேரமும் வெளிச்சமாக இருக்கும். இருள் இருக்காது. இந்த பூமியே ஸ்ரீவைகுண்டம் போல் இருளற்று ஒளியுடன் திகழ்கிறது. ஆகவே அந்த நாளில் இந்த நோன்பை ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நோற்கிறோம் என்னும் நினைவுடன் நோற்க வேண்டும். பகலும் இரவும் வெளிச்சமாய் இருப்பதால் திருவாய்ப்பாடி ஸ்ரீவைகுண்டமாகிறது என்று காலமும் இடமும் காட்டினாள்.

நோன்பு நோற்பதற்கு ஆண்டாள் தேர்வு செய்த மார்கழி மாதத்திற்கு ஒரு மகிமை உண்டு. சூர்யோதயத்துக்குச் சற்று முன்புள்ள நேரம் பிரம்ம முகூர்த்தம் எனப்படுகிறது. சிற்றஞ்சிறுகாலை நேரம். ஆத்ம சாதனத்துக்கு சிறந்த வேளை.

இங்கு ஒரு கால பரிமாணம் உணர வேண்டும் .

மனிதர்களுடைய ஒரு வருடம், தேவர்களுக்கு ஒரு நாள் ஆகிறது. **தை மாதம் முதல் ஆனி மாதம் வரை உத்தராயண காலம்**- ஆறு மாதங்கள் - **தேவர்களுக்கு பகல் பொழுது ஆகும்.. ஆடி மாதம் முதல் மார்கழி மாதம் வரை தக்ஷிணாயண காலம்**- ஆறு மாதங்கள் - **தேவர்களுக்கு இரவுப்பொழுது ஆகும்.;** **அதில் மார்கழி மாதம் விடியற்காலமாகிறது. அதாவது, தேவர்களின் கால பரிமாணத்தில், தேவர்களுக்கான பிரம்ம முகூர்த்த காலம்.** இது பகவானைத் தொழ உகந்த பொழுதாகும். அப்போது செய்யும் வந்தனை, வழிபாடு முதலியன மனதை நன்கு பண்படுத்த வல்லன. இங்ஙனம் மார்கழி மாதம் புலனடக்கத்துடன் ஆன்ம சுத்தி பெற்று, பகவானைப் பாடித் தொழுதிட ஏற்ற காலம் என்பதால் “**மாஸானாம் மார்கஸீர்ஷ:....**” மாதங்களில்

நான் மார்கழியாய் இருக்கிறேன்' என கண்ணன் கீதையில் உரைக்கிறான். மேலும் மார்கழி மாதம் மழை விழுந்து மனதும் இதயமும் குளிர்ந்த உத்தமமான காலம். தாவரங்களும், பயிர்களும் விளைந்து சிறக்கும் காலம். சத்வ குணம் வளரும் காலம். சத்வ குண மேம்பாடு இல்லாமல் கிருஷ்ணானுபவம் அடைய முடியாதல்லவா? எனவேதான் ஆண்டாள் தன் பாவை நோன்பு எனும் யக்ஞத்தை மார்கழியில் நோற்றாள்.!!

மற்றொரு விதமாக அனுபவிப்போம்.

பெரியோர்கள் திருப்பாவைக்கு வியாக்யானம் பண்ணும் போது ஸ்வாபதேசத்தில் அர்த்த பஞ்சகம் பொதிந்துள்ளதை எடுத்துக் காட்டுவார்கள். பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம், ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம், ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள சம்பந்த விசேஷங்கள், அந்த ஜீவாத்மாக்களை பரமாத்மாவை அடைய விடாமல் தடுப்பது எது, பரமாத்மாவை அடைவதற்கான உபாயம் என்ன, பரமாத்மாவை அடைவதால் ஜீவாத்மாக்களாகிய நாம் அடையும் பலன் என்ன என்று அர்த்த பஞ்சகம் திருப்பாவையில் பொதிந்துள்ளது. அதை அந்தந்த பாசுரங்களை அனுபவிக்கும் போது விண்ணப்பிக்கிறேன்.

நாராயணனே பரம்பொருள். அவனை அடையும் உபாயம் மற்றும் அவனை அடைவதால் அடையும் பலன் (உபேயம்) என்று மூன்று பேருண்மைகளை மூன்று பத்து பாசுரங்களில் ஆண்டாள் நாச்சியார் அருளியுள்ளார். இந்த அளவில் அவதாரிகை பற்றி சிறிதாக விண்ணப்பித்துவிட்டு, பாசுரார்த்தத்தைத் தொடர்கிறேன்.

மார்கழித்திங்கள்

மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்,
நீராடப்போதுவீர், போதுமினோ, நேரிழையீர்!
சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடிச் செல்வ சிறுமீர்காள்!
கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன் குமரன்
ஏர் ஆர்ந்தகண்ணி யசோதை இளஞ்சிங்கம்
கார்மேனிச்செங்கண், கதிர்மதியம் போல் முகத்தான்
நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்
பாரோர் புகழ்ப் படிந்தேலோரெம்பாவாய்.

வெளிப்படையான அர்த்தம்:

“அழகிய ஆபரணங்களை அணிந்த கன்னிப் பெண்களே! வளமும் சிறப்பும் மிக்க ஆயர்பாடியில் உள்ள செல்வச் சிறுமியரே! மாதங்களில் சிறந்த மார்கழி மாதத்தில், முழு நிலவு வீசும் பௌர்ணமி நன்னாளில், பாவை நோன்பில் கலந்து கொண்டு நீராட விரும்புகின்றவர்கள், வாருங்கள், போகலாம்!

கூர்மையான வேலைக் கொண்டு பகைவர்க்கு கொடுமை செய்பவனாகிய நந்தகோபனுடைய குமாரனும், அழகிய விரிந்த விழிகளை உடைய யசோதைக்கு இளம் சிங்கக்குட்டி போன்றவனும், கரிய வண்ண மேனியனும், செந்தாமரை போன்ற கண்களையும், சூரியனைப்போல பிரகாசமாயும் நிலவைப்போல குளிர்ந்ததாயும் உள்ள திருமுகத்தையும், உடையவனும், ஆன நாராயணன், நம் நோன்புக்கு வேண்டிய பொருட்களையும், நாம் விரும்பிய வரங்களையும் தந்து அருள் புரிவான். எனவே உலகத்தார் நம்மை போற்றும் வண்ணம், நோன்பிருந்து அவன் திருவடி பணிவோம்.

விசேஷ அர்த்தம்:

முதல் பாசுரத்தின் ஸ்வபதேசம் “**சத்யம் வத**” எனும் வேத வாக்யத்தின் பொருள் என்றும் பூர்வர்கள் வியாக்யானம் பண்ணியுள்ளார்கள்.

திருப்பாவையின் முதல் பாசுரத்தை “**ப்ராப்ய ப்ராபக சங்க்ரஹம்**” என்பார்கள். அதாவது, நாம் அடைய வேண்டிய பகவானின் **உயர்ந்த தன்மை**, அவனை அடைவிக்கும் **உயர்ந்த வழி** ஆகியவை இந்தப் பாசுரத்தின் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

திருப்பாவையின் முதல் பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசம் - உட்பொருள் - ஐந்து அர்த்தங்களைச் சொல்வதாக பூர்வர்கள் அனுபவித்துள்ளார்கள்.

ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோரூபம் ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யகா₃த்மந:

ப்ராப்த்யுபாயம் ப₂லம் ப்ராப்தே: ததா₂ ப்ராதி விரோதி₄ச

வத₃ந்தி ஸகலா வேதா₃: இதிஹாஸ புராணகா: - (ஹாரீத ஸ்ம்ருதி)

எனும் ஹாரீத ஸ்ம்ருதி ஸ்லோகம் முதல் பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசத்தை - உள்ளூரைப் பொருளை விளக்குவதாக உள்ளது.

நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவம் உணர்த்தும் ஐந்து அடிப்படைப் பேருண்மைகள் திருப்பாவையின் முதல் ஸ்லோகத்தின் உள்ளுறைப் பொருளாகப் பொதிந்துள்ளதையும் அனுபவிக்கலாம். **ஜீவாத்ம் ஸ்வரூபம், பரமார்த்த ஸ்வரூபம், உபாய ஸ்வரூபம், விரோதி ஸ்வரூபம், புருஷார்த்த ஸ்வரூபம்** ஆகிய ஐந்து பெரும் தத்துவங்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவம் உணர்த்தும் ஐந்து அடிப்படைப் பேருண்மைகள் ஆகும். இந்த தத்துவங்களை உயிர்நிலை, இறைநிலை, நெறிநிலை, தடைநிலை, வாழ்வுநிலை என்று தமிழ்ப் படுத்தலாம். அவ்வகையில் தான் ஹாரீத் ஸ்ம்ருதி ஸ்லோகத்தின் தமிழாக்கம் போல் திருவாய்மொழிக்குத் தனியனாக அருளியுள்ளார் பராசரபட்டர்:

**“மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாம் உயிர்நிலையும்
தக்க நெறியும் தடையாகித் தொக்கியலும்
ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஒதும் குருகையர்கோன்
யாழினிசை வேதத் தியல்.”**

இந்தத் தனியன் மூலம் நம்மாழ்வார் அருளியுள்ள திருவாய்மொழியே அர்த்த பஞ்சகத்தின் வியாக்யானம் போல் உள்ளது.

ப்ராப்யம் என்பது நாம் அடைய வேண்டிய பொருள். அதுதான் **பரப்ரம்ஹமாகிய பகவான் ஸ்ரீமந் நாராயணன்**. எனவே, நமது ப்ராப்யம் - நம் வாழ்வின் பலன் - பரப்ரம்ஹத்தின் ஸ்வரூப, ரூப, குண, விபவ, ஐஸ்வர்யம் ஆகியவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளுதல்.

அகில புவனமும் பரப்ரம்ஹமான ஸ்ரீமந் நாராயணனின் **ஸ்வரூபம்**.

ரூபம் என்பது அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹம்.

குணம் என்பது அவனின் கல்யாண குணங்கள்.

ஐஸ்வர்யம் என்பது உபய விபூதி நிர்வாஹம். அதாவது **ஸீலா விபூதி எனும் 14 புவனங்களும் நித்ய விபூதியான ஸ்ரீ வைகுண்டமும் ஆகும்**.

மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்.....

சிறப்பான மார்கழியில் மதி நிறைந்த அதாவது பூரண நிலவான பௌர்ணமி தினத்தில் தொடங்கப் படுகிறது. வானவியல் ரீதியாக மார்கழி முதல் நாள் பௌர்ணமியாக வருவது பல ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையே நிகழும் அபூர்வ தினம்.

மேலும் உடலை விட உயிர் வேறு என்னும் பகுத்தறிவும் ஞானமும் விவேகமும் பிறந்த நாளாகையால் இது நன்னாள்.

ஞானம் நிறைந்து கிருஷ்ணனை அடைய வேண்டும் என்ற உயர்ந்த அறிவு ஏற்பட்டதால் நல்ல நாள்.

“சென்றநாள் செல்லாத செங்கண்மால் எங்கள்மால், என்றநாள் எந்நாளும் நாளாகும்” என்று பேயாழ்வார் மூன்றாம் திருவந்தாதியில் அனுபவித்தபடியும், **“எந்நாள் எம்பெருமான் உந்தனுக்கு அடியோம் என்று எழுத்துப்பட்ட அந்நாளே அடியோங்கள் அடிக்குடில் வீடுபெற்று உய்ந்தது காண்”** என்று பெரியாழ்வார் திருப்பல்லாண்டில் அனுபவித்தபடியும் நாராயணனை நினைக்கும் பகவத்ருசி பிறந்த நாளே **நன்னாள்**.

இத்தனை சிறப்பான மார்கழித் திங்களில் மதி நிறைந்த நன்னாளைத் தேர்ந்தெடுத்து கண்ணனுடன் தங்களைக் கூட்டின காலத்தை, தர்மத்தைப் பற்றும் காலத்தைக் கொண்டாடி தன் திருப்பாவை வேள்வியைத் துவக்குகிறாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

நீராடப்போதுவீர், போதுமினோ, நேரிழையீர்.....!

ஆண்டாள் சொல்லும் நீராட்டம் என்பது ஒரு பரிபாஷை. முப்பது பாடல்களில் ஒரு இடத்திலாவது ஒரு நதிக்கரையையோ ஒரு குளக்கரையையோ ஒட்டி நீராட்டம் நடந்ததாகக் கூடக் குறிப்பில்லை. எனவே நீராட்டம் என்று சொன்னது ஒரு பூடகம்.

திருப்பாவையில் ஆண்டாள் 6 இடங்களில் நீராட்டம் பற்றி சொல்கிறாள்.

1 வது பாசுரம்	:	நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர்
2 வது பாசுரம்	:	நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம் நாட்காலே நீராடி
4 வது பாசுரம்	:	மார்கழி நீராட மகிழ்ந்தேலோர் எம்பாவாய்
13 வது பாசுரம்	:	குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடாதே
20 வது பாசுரம்	:	இப்போதே எம்மை நீராட்டேலோர் எம்பாவாய்
26 வது பாசுரம்	:	மாலே. மணிவண்ணா. மார்கழி நீராடுவான்

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில் அனுபவித்தது போல

ஸ்வாபாவிக, அநவதிகாதிஸய, ஜ்ஞான, பல, ஐஸ்வர்ய, வீர்ய, சக்தி, தேஜஸ், செளஸீல்ய, வாத்ஸல்ய, மார்த்த, ஆர்ஜவ, செளஹார்த்த, ஸாம்ய, காருண்ய, மாதுர்ய, காம்பீர்ய, ஓளதார்ய, சாதுர்ய, ஸ்தைர்ய, தைர்ய, ஸௌர்ய, பராக்ரம, ஸத்யகாம, ஸத்ய சங்கல்ப, க்ருதித்வ, க்ருதக்ருதாத்ய என்று எண்ணிலடங்கா கல்யாண

குணங்களின் நிலைக்களமான பகவத் ப்ரேமை என்னும் மஹா ஸமுத்ரத்தில் அமிழ்ந்து நீராடத் தான் ஆண்டாள் அழைக்கிறாள். **பகவத் குணத்திலே நீராடுவதைத்தான் - இப்படி கண்ணத் தடாகத்தில் மூழ்கி, நீராடி கிருஷ்ணானுபவம் பண்ண வேண்டுவதைத்தான் - 'நீராட' என்று . ஆண்டாள் "வையத்து வாழ்வீர்களே, வாருங்கள் கிருஷ்ணானுபவம் பெறலாம் என்று அழைக்கிறாள். கிருஷ்ணானுபவம் எனும் நீராட்டத்தில் நாட்டம் உள்ளவர்களெல்லாம் வாருங்கள் என்று அழைக்கிறாள்! கூடுமனமுடையீர்கள் வரம்பொழி வந்துஒல்லைக் கூடுமினோ** என்று தன் தகப்பனார் பெரியாழ்வார் அழைத்தது போல், அழைக்கிறாள்.

ஹீமத் பாகவதமும் இதே கருத்தைத்தானே சொல்கிறது!!

**"நிக₃ம கல்பதரோர் க₃னிதம் ப₄லம்
சுகமுகா₂ த₃ம்ருதத்₃ர வஸம்யுதம்
பிப₃த பா₄க₃வதம் ரசமாலயம் முஹூர்
அஹோ ரசிகா: பு₄வி பா₄வுகா:"**

பாகவதோத்தமர்களே, வேதம் எனும் கல்பக வ்ருக்ஷத்திலிருந்து கிளியால் கொத்தப்பட்ட கனியாகிற பாகவதம் எனும் ரஸத்தைப் பருக எண்ணமுடையவர்கள் அத்தனைபேரும் வாருங்கள் என்று அழைப்பதைப் போல் **"நீராடப்போதுவீர், போதுமினோ, நேரிழையீர்."** என்று சொல்லியுள்ளாள் ஆண்டாள்!!

"ஏஷ ப்₄ரஹம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்₃ரீஷ்மே ஸீத மிவஹரத₃ம்" என்று வேதம், "நான் ப்ரம்ஹத்தில் முது வேனிற்கால குளிர்ச்சியான மடுவில் இறங்குவது போல நுழைகிறேன்" என்று கோஷிக்கின்றது **"பொற்றாமரைக் கயம் நீராடப் போனாள்...."** என்று திருமங்கை ஆழ்வார் சிலாகிக்கிறார். **"தசரதன் பெற்ற மரகத மணித்தடம்"** என்று ஹீ ராமனைக் கம்பர் வர்ணிப்பார். **"தடம்"** என்றால் தடாகம். கருணைக் கடல் அல்லவா ஹீ ராமன்!

இதே அனுபவத்தை குலசேகர ஆழ்வார் ஹீ முகுந்த மாலையில் **"ஹரி ஸிரஸி விகாஹ்ய"** அதாவது ஹரி என்ற தடாகத்தில் குடைந்து நீராட வேண்டும் (விகாஹ்ய) என்று அனுஸந்தித்துள்ளார்.

இதைத்தான் ஸ்வாமி தேசிகன்: **பாரமார்த்த ஸ்துதியில்**

**"கு₃ருபி₄ஸ் த்வத₃நந்ய ஸர்வ பா₄வை:
கு₃ணஸிந்தௌ₄ க்ருதஸம் ப்லவஸ் த்வதீ₃யே
ரணபுங்க₃வ வந்தி₃ பா₄வ மிச்சந்
அஹமஸ்யேக மநுக்₃ரஹாஸ் பத₃ம் தே|| "**

என்று அழகாக விளக்குகிறார்:

குருபி: என்றால் ஆசார்யர்கள். ஆசார்ய அனுக்ரஹத்துடன், எண்ணற்ற கல்யாண குணங்களின் உறைவிடமான பகவானுபவம் எனும் மஹா சமுத்ரத்தில் குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடினேன்.

"வந்தி₃ பா₄வ மிச்சந் -" --- பகவானிடம் அப்படி மூழ்கி எழுந்தபோது வணக்கம், ஒடுக்கம் எல்லாம் வந்து விட்டது என்கிறார் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன்.

இப்படி, வேதம் சொன்னதை ஆண்டாள் சொன்னாள். ஆழ்வார்கள் சொன்னார்கள். ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகனும் சொன்னார். எனவே, கிருஷ்ணானுபவம் எனும் பகவதனுபவத் தடாகத்தில் நீராட அபிருசி உள்ளவர்கள் நீராடலாம் வாருங்கள்!! என்று அழைக்கின்றாள்.

"நேரிழையீர்".....

"நேரிழையீர்" என்ற பதம் அமைதியையும், புலனடக்கத்தையும் ஒரு சேர வாய்க்கப் பெற்ற மாந்தரைக் குறிக்கிறது.

நேர் என்றால் நேர்மை. இவர்கள் நேர்மையுடையவை என்று வேத சாஸ்திரங்களால் ஒப்புக் கொள்ளப் பட்ட வழிகளில் நடப்பவர்கள். ஆகவே **நேரிழையீர்.**

**தஸ்மாத் சா₂ஸ்த்ரம் ப்ராமாணம் தே கார்யா கார்ய வ்யவஸ்தி₂தௌ
ஜ்ஞாத்வா ஸாஸ்த்ர விதா₄நோக்தம்கர்ம கர்த்தும் இஹார் ஹஸி.** (ப.கீ: 16-24)

என்று பகவான் பகவத் கீதையில் உபதேசித்ததை - அதாவது, உலகில் செய்யத் தக்கது, செய்யத் தகாதது என்று சாஸ்த்ரம் நிர்மாணம் செய்துள்ளபடி உன் கடமைகளைச் செய் - என்பதை, மீண்டும் மீண்டும் நினைவுறுத்த **"நேரிழையீர்"** என்ற பத ப்ரயோகம் உள்ளது என்றும் அனுபவிக்கலாம். 2ம் பாசுரத்திலும் இதையே "செய்யாதன செய்யோம்" என்று வலியுறுத்துகிறாள்!!

மற்றொரு அர்த்தம்:

இழைதல் என்றால் நடத்தல் என்றும் ஒரு பொருள் உண்டு. நீங்கள் ஏற்கனவே இவ்விதம் நடந்து கொண்டிருப்பவர்கள். தேவதாந்திரங்களை [நாராயணனைத் தவிர மற்ற தெய்வங்களை] பூஜிப்பதால்

கிடைக்கும் அல்பமான [தாழ்ந்த] பலன்களை மதியாமல் பகவானின் குணங்களில் ஆழ்ந்து இந்த விரதத்தைச் செய்வோம். அதுவே நமக்குப் பெரிய பலனைத் தரும். என்பதை அழுத்தமாகக் காட்டவே தேவரும் மூவரும் இவன் ஒருவன்தான் என்பதை **“நாராயணனே”** என்ற பதத்தால் குறிப்பிடுகிறாள். அதாவது, பரமைகாந்தியாய், இதர தெய்வங்களை வணங்காமல் ஸ்ரீமந் நாராயணனை மட்டுமே வணங்கியிருத்தல் எனும் நிலையை இங்கே உணர்த்துகிறாள். மறந்தும் புறம் தொழா மாந்தராய், ‘சுத்தாந்த சித்தாந்தி’களாய், அந்தப்புரத்து மாந்தர் போல். மாறாத கற்புடையவராய், பிற ஆடவரை மனதாலும் நினையாதவர் போல் இருக்கும் நிலைமை என்று ஸ்ரீமந் ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்தின் புருஷார்த்த காஷ்டாதிகாரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ளதைப் போல், ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய குண ரூப சேஷ்டிதங்களில் [செயல்களில்] மட்டுமே ஈடுபடுங்கள் என்று கட்டளையிடுகிறாள்.

மற்றொரு விதமாக அனுபவிப்போம்:

துணியின் பாவு நேரிழை. பெண்கள் சமுதாயம் என்ற துணியின் நேரிழை. (வேதாத்ரி மஹரிஷி). பெண்கள் நேர்மையாகவும் சீர்மையாகவும் இருக்கும் சமூகம் என்ற துணி நன்றாக நெய்யப்பட அதன் இழைகள் செம்மையாக இருக்க வேண்டும், “நேரிழையீர்” என்ற பதம் அமைதியையும், புலனடக்கத்தையும் ஒரு சேர வாய்க்கப் பெற்ற மாந்தரைக் குறிக்கிறது. இதை உணர்த்த, தன் தோழிகளை “நேரிழையீர்” என்று ஆண்டாள் நோன்பிற்கு அழைக்கிறாள்.

‘செல்வ சிறுமீர்காள்’ என்பதில் உள்ள ‘செல்வம்’ என்ற பதம் கண்ணன் மேல் உள்ள பேரன்பையும், அவனது துணை தரும் மகிழ்ச்சியையும் உள்ளர்த்தமாகக் கொண்டுள்ளது.

இப்பாசுரத்தில், **‘ஆய்ப்பாடி’** என்பது சம்சார சாகரத்தை உள்ளர்த்தமாக குறிக்கிறது.

சீர் மிகுந்த ஆய்ப்பாடி! அங்கே செல்வம் மிகுந்த சிறுமிகளை ஆண்டாள் அழைக்கிறாள். ஆய்ப்பாடியை சேர்ந்த சிறுமிகள், **நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம:** என்றபடி ஈஸ்வரனை தம்முடன் கொண்டதால் ஐஸ்வர்யம் மிகுந்தவர்கள். அதையே இப்பாடலில் வரும் நாராயண சப்தத்தால் ஆண்டாள் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறாள்.

கூர்வேல் கொடுத்தொழிலன் நந்தகோபன் குமாரன்.....

கண்ணனாக வந்த நாராயணன் சாதாரணமானவன் இல்லை. அவன் **நந்தகோபனின் குமாரன்.** குமரன் என்றால் **“குஞ்சித:மார: - குமார:”** என்று அர்த்தம். மன்மதனையே மிஞ்சும் அதி சுந்தரன் என்று அர்த்தம். அவன் எழில் கண்டு ஏரார்ந்த கண்ணை உடைய யசோதையின் மைந்தன் - சிங்கமானது குட்டியாய் இருக்கும் போதே மதயானையையும் எதிர்த்து நிற்குமாம் - வீரத்துக்கு வயது ஒரு வரம்பல்ல என்று பர்த்ருஹரி சொன்னதுபோல் அவன் இளம் சிங்கம்!

இந்த நந்த குமரனுக்கு கரிய மேகத்தைப் போன்ற மேனி - அதிலேயே அவன் கருணாசாகரனாகக் காட்சி தருகிறான். அவனுக்குக் கதிரவனைப் போல ப்ரகாசமாகவும், அதே நேரத்தில் குளிர் மதி போல தண்மையான வாத்தஸல்யம் நிரம்பிய முகம்!

விபுவாக உலகமெலாம் பரந்து விரிந்த இந்த மூர்த்தி, சிறு குழந்தையாய் வந்த ஒரே காரணத்தால் இந்த குழந்தைக்குத்தான் எத்தனை ஆபத்துக்கள்! குழந்தை தவழ்ந்தால் அங்கே ஒரு அசுரன் காத்திருக்கிறான். நடந்தால் ஒரு அசுரன் வருகிறான். குழந்தைக்கு பசித்தால் அதற்கென்றே ஒரு அரக்கி காத்திருக்கிறாள். சென்றவிடமெல்லாம் இந்தக் குழந்தையைக் கொல்ல ஏதோதோ ஆபத்துக்கள். ஐயகோ! இந்த குழந்தைக்கு இன்னும் எத்தனை ஆபத்து வருமோ என்று எண்ணிய நந்தகோபர், கொடுத்தொழில் புரிபவனைப்போல் இனி இக்குழந்தைக்கு யாரேனும் ஆபத்து விளைவிப்பரேல் சற்றும் பொறேன் என்று கூரிய வேல் பிடித்த கையினரானார்.

கார்மேனிச் செங்கண் கதிர் மதியம் போல் முகத்தான்.....

ஸ்ரீமந் நாராயணனின் நேத்ர விசேஷத்தை **“ஸ்புட பத்ம லோசன:”** என்று விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

“பங்கயக் கண்ணன் என்கோ _ பவளச் செவ்வாயன் என்கோ

அங்கதிர் அடியன் என்கோ _ அஞ்சன வண்ணன் என்கோ” - (தி.மொ: 3-4-3)

என்று நம்மாழ்வார் நயந்து திகைத்த கண்களன்றோ அவை!!

“பரியனாகி வந்த அவுணன் உடல்கீண்ட, அமரர்க்கு

அரிய ஆதிபிரான் அரங்கத்து அமலன் முகத்து,

கரிய வாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து - - செவ்வரி யோடி, நீண்டவப்

பெரிய வாய கண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே.” (அமலனாதிபிரான் - 8)

என்று திருப்பாணாழ்வாரைத் திகைக்கவைத்த கண்களல்லவா அவை!!

“வ்ருத்தோத்₂ல்ல விஸாலாஷம் விபக்ஷக்ஷய தீக்ஷிதம்” - (மந்த்ர ராஜ பத ஸ்தோத்ரம் - 1)

என்று மந்த்ர ராஜ பத ஸ்தோத்ரத்தில் கொண்டாடப்பட்டுள்ள விசாலமான கண்கள் அல்லவா அவை!! அன்றலர்ந்த செந்தாமரையை ஒத்த திருநேத்ரம் - கருணை மழை பொழியும் திருக்கண்கள். சந்திரனும் சூரியனும் ஸ்ரீமந்

நாராயணனின் அகக் கண்ணாகவும் புறக் கண்ணாகவும் வேதம் போற்றுகின்றது.

“சந்த்ரமா மனசோ ஜாத:” என்றபடி, எம்பெருமானின் மனத்திலிருந்து தோன்றியவன் சந்திரன்.

“சக்ஷோ சூர்யோ அஜாயத:” என்றபடி, எம்பெருமானின் கண்களினின்று தோன்றியவன் சூரியன்.

“பூ: பாதௌ யஸ்ய நாபிர் வியதஸூர

நிலஸ் சந்த்ர ஸூர்யௌ ச நேத்ரே.....”

என்று விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமம் கொண்டாடுகிறது.

இப்படி எம்பெருமானுக்கு அகக்கண்ணும் புறக்கண்ணுமாக சந்திரனும் சூரியனும் உள்ளார்கள் என்று வேதம் உரைத்ததைத் தான் என்பதை “கார்மேனிச் செங்கண் கதிர் மதியம் போல் முகத்தான் ” என ஆண்டாள் வர்ணிக்கிறாள். இது போன்றே 22ம் பாசுரத்தில் “திங்களும் ஆதித்யனும் எழுந்தாற்போல் அங்கண் இரண்டும்..” என்று வர்ணித்துள்ளதையும் இங்கு அன்வயிக்கலாம்.

நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்.....

நாராயணாத்₃ ப்₃ரஹ்மா ஜாயதே | நாராயணாத்₃ ருத்₃ரோ ஜாயதே |
நாராயணாதி₃ந்த்₃ரோ ஜாயதே | நாராயணாத்₃ப்ரஜாயதய: ப்ரஜாயந்தே |
நாராயணாத்₃த்₃வாதஸ ஆதித்யா ருத்ரா வசஸவ : ஸார்வாணி ச சந்தாகும்ஸி |
நாராயணாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே | நாராயணே ப்ரவர்தந்தே |

நாராயணே ப்ரளீயந்தே || - (நாராயணோபநிஷத்)

என்று நாராயணோபநிஷத்திலும்,

நாராயணப்'ரோ ஜ்யோதிராத்மா நா'ராயண:ப்'ர: |

நாராயணபரம் ப்₃ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண:பர: | - (நாராயண ஸூக்தம்)

என்று நாராயண ஸூக்தமும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்று ஸ்ரீமந் நாராயணனின் பரத்வத்தைப் பரக்கக் கோஷிப்பதையே ஆண்டாள் நாச்சியார் இந்தப் பாசுரத்தில் “ஏகாரம்” சேர்த்து “நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்” என்று அழுத்தமாக அருளியுள்ளாள் .

எம்பெருமானின் மேன்மையைவிட அவனது திருநாமத்தின் மேன்மையே உயர்ந்தது. ‘கோவிந்தா கோவிந்தா என்று அழைத்தக்கால் நலமுடை நாராயணன் தம்மன்னை நரகம் புக்காள்’. என்று பெரியாழ்வார் அருளிய வண்ணம்,

குலந்தரும் செல்வம் தந்திடும் அடியார்

படு துயர் ஆயின வெல்லாம்

நிலந்தரஞ் செய்யும் நீள் விசும்ப ருளும்

அருளொடு பெருநிலம் அளிக்கும்

வலந்தரும் மற்றுந் தந்திடும்

பெற்ற தாயினும் ஆயின செய்யும் நலம் தரும் சொல்லை

நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணா என்னும் நாமம். (பெரிய திருமொழி -1-1-9)

என “நாத்தமும்பெழ நாரணா என்றழைத்து மெய் தமும்பத் தொழுது ஏத்தி” நாராயண நாமத்தின் மகிமையை பெருமையாகப் பேசுகிறார் திருமங்கை ஆழ்வார்.

பெற்ற தாயினும் ஆயின செய்யுமன்றோ நாராயணன் என்னும் நாமம்.

“கண்ணன் கழலினை நண்ணும் மனமுடையீர்

எண்ணும் திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே!” - (திருவாய்மொழி 10-5-1)

என்று நம்மாழ்வார் மொழிந்ததைப் போலவே, கோதாப் பிராட்டி பகவானின் திருவடியை சரணாகதி அடைவதற்கான உபாயம் “நாராயணா” என்னும் திருநாமமே என்பதை திருப்பாவையின் முதல் பாசுரத்திலேயே சொல்லிவிடுகிறாள்.

“நானுன்னை யன்றி யிலேன் கண்டாய் நாரணனே

நீயென்னை யன்றி யிலை.....” - (நான்முகன் திருவந்தாதி -)

என்று, “நாராயணா, உனக்கு என்னைத் தவிர வேறு தெரியாது. எனக்கு உன்னைத் தவிர வேறு தெரியாது. உன்னால் என்னை விட முடியாது. என்னால் உன்னை விட முடியாது” என்று திருமழிசை ஆழ்வார் நமக்கும் நாராயணனுக்கும் உள்ள பந்தத்தைச் சொல்கிறார்.

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகனும் காமாசிகாஷ்டகத்தில் இதையே

“த்வயி ரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை:

த்வயி சா ரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை:” - (காமாசிகாஷ்டகம் - 8)

என்று ஸாதித்துள்ளார். அதாவது, பகவானே, நீ என்னை ரக்ஷித்தால் வேறு யார் எனக்கு ரக்ஷகர்கள். நீ என்னை ரக்ஷிக்காவிடில் வேறு யார் எனக்கு ரக்ஷகர்கள்? சர்வதா ரக்ஷகன் அல்லவா நீ என்று பகவானுக்கும் நமக்கும் உள்ள உறவைச் சொன்னார் ஸ்வாமி தேசிகன். இதைத்தான் “உன் தன்னோடு உறவேல் நமக்கிங்கு ஒழிக்க

ஒழியாது” என்று கோதைப் பிராட்டி நாராயணனே பரமன் - - பரப் ப்ரஹ்மம் - - பரம்பொருள் என்பதை முதல் பாசுரத்திலேயே நிர்ணயிக்கிறாள்!!

இதைத் தானே வேதம் சொல்கிறது!!

“நாராயண: பரோ தேவோ தாதா நாராயண: பர:

நாராயண: பரோ த்யாதா நாராயண நமோஸ்துதே ”

“விஸ்வம் நாராயணம் தேவம்” “அக்ஷரம் பரமம் பதம்” என்று வேதம் உரைத்ததைத் தான் **“அகர முதல எழுத்தெல்லாம். . .”** என்று திருக்குறள் சொல்கிறது.

இப்படி ஆண்டாள் சொன்னதையே அத்வைத, த்வைத, விசிஷ்டாத்வைத தத்துவங்களும் நிர்ணயிக்கின்றன! அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த திருநாமம் நாராயண நாமம்.

எம்பெருமானுக்கு நாம் கீர்த்தனம் பாடும்பொழுது,

நாராயணா சத்ய நாராயணா செளம்ய நாராயணா ஸ்ரீமந் நாராயணா

நாராயணா சூர்ய நாராயணா நர நாராயணா பத்ரி நாராயணா

அவ்யக்த மக தகங்கார மாநஸ ப்ராண நியாமக நாராயணா

அம்பர மாருத பாவக வாரித நியாமக நாராயணா

என்று ஸ்ரீ ஸ்ரீ அண்ணா அனுபவிப்பார்:

24 தத்துவங்களையும் நியமனம் பண்ணுவது நாராயணன்.

சதுர்முக ஷண்முக பஞ்சமுகாதி சர்வதேவ நியாமக நாராயணா

சந்த்ர திவாகர பாவகாதி சர்வ ஜ்யோதிர் நியாமக நாராயணா

அகிலாண்ட கோடி பிரம்மாண்டங்களையும் படைத்து அதை நியமனம் பண்ணுகிறவனும் நாராயணன்.

அகிலாண்ட கோடி ப்ரம்மாண்ட மத்யஸ்தச் சராச்சர நியாமக நாராயணா

சகல ஜீவ பாப புண்ய கர்மபேத பல நியாமக நாராயணா

அனந்தகோடி ஜீவன்களுக்கு அவரவர்களுடைய கர்மாக்களுக்கு தக்க பலனைக் கொடுத்து அதை நியமனம் பண்ணுகிறவனும் எம்பெருமான். கடல், மலை, நதிகள், கிராமங்கள், நகரங்கள் எல்லாவற்றையும் வகுத்து எடுத்து ரக்ஷிக்கிறவனும் அவன்தான்.

சாகர பூதர ஜலதர நதநதி நகராதி நியாமக நாராயணா

சத்யபலாக ச்வர்க்க பூபலாக பாதாள நரகாதி நியாமக நாராயணா

வேதாகம தர்ம சாஸ்த்ர இதிகாஸ புராண நியாமக நாராயணா

வைதீக தாந்த்ரீக லௌகீக நாஸ்தீக ப்ரேமீக நியாமக நாராயணா

நாஸ்திகன் உட்பட எல்லாவற்றையும் ஏற்படுத்தினவனே அவன்தான். ஏனென்றால் எதிர்வாதம் வேண்டும். அப்பொழுது தான் அது சுத்தமாக இருக்கும். எதிர் வாதம் இல்லை என்றால் அது தூங்கிப் போய்விடும். சில சமயம் அம்மா நம்மை வைது கடிந்து எழுப்புவது போல் தான் நாஸ்தீகமும். எம்பெருமான் சங்கல்பம் இல்லாமல் ஒன்றுமே நடக்காது. அப்போது நமக்கு ரோஷம் வந்து கோயிலுக்குப் போவோம். அப்படி நமக்கு ஒரு உத்வேகத்தை உண்டாக்குவதுதான் நாஸ்தீகமும்! எல்லாவற்றையும் அவன் தான் நியமனம் பண்ணுகிறான். வைதீக, தாந்த்ரீக, மார்க்கத்தையும் அவன் தான் நியமனம் பண்ணுகிறான். ஏனென்றால் எல்லாம் பரமார்த்திகளாக ஆகிவிட்டால் லோகம் நடக்காது. ஆஸ்திகர்களையும் அவன்தான் நியமனம் பண்ணுகிறான், பாகவதர்களையும் அவன்தான் நியமனம் பண்ணுகிறான். அவரவர்கள் விதிவகை அவரவர்களுடைய தகுதிக்குத் தக்கபடி, எல்லாரையும் அவன் புரிந்து கொண்டிருக்கிறான், அவனைத் தான் ஒருவரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

அதனால் தான் **நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்** என்றாள் கோதைப் பிராட்டி.

நந்தகோபன் குமரன் யசோதை இளஞ்சிங்கம் கண்ணனைப் பாட வந்த ஆண்டாள், நாராயணனே என ஏன் அழைக்க வேண்டும் என்று வினவலாம்.

“ஏஷநாராயண ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீரார்ணவ நிகேதந:” என்றபடி பரம் பொருளாக பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனே விபவத்தில் நந்த கோபன் குமரனாக அவதரித்திருக்கிறான் என **அவதார ரகசியத்தைக்** கூறுகிறாள்.

நாராயணனே பரம்பொருள்; தெய்வங்களைப்படைத்தவன்; திருவவதாரங்களும் அவனே. அவனைத் தொழும் நமக்கே அருளுபவன்; இத்தெய்வ அனுபவத்தில் நீராட அனைவரும் வாருங்கள். நாம் **தூயோமாய் வந்து, தூமலர்த் தூவித் தொழுது, வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்தித்து** அவன் புகழைப்பாடுவோமாக என அவனை அடையும் வழியைக் காட்டுகிறாள் கோதை.

இவ்விதமாக திருப்பாவையின் முதல் பாசுரத்திலேயே அடையப்படும் எம்பெருமான், அடைபவர்களாகிய நாம், உபாயமாகிய பகவத் அனுபவமும் பக்தியும், நாம் சங்கீர்தனமும், பலனாகிய அவனருள் என அனைத்தையும்

முன்னுரையாக விளக்குகிறாள் ஆண்டாள். திவ்யப்பிரபந்த பாசுரங்களிலும் இத்தத்துவமே விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது என்றாலும், கோதைப் பிராட்டி காட்டிய பாதை தான் அனைவருக்கும் மிக எளியது.

நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்	- (1ம் பாசுரம்)
பாடிப் பறை கொண்டு	(8ம் பாசுரம்)
நம்மால் போற்றப் பறை தரும் புண்ணியன்	- (10ம் பாசுரம்)
அறைபறை	- (16ம் பாசுரம்)
உன் சேவகமே ஏற்றிப் பறை கொள்வான்	- (24ம் பாசுரம்)
உன்னை அருத்தித்து வந்தோம் பறைதருதியாகில்	- (25ம் பாசுரம்)
சாலப் பெரும் பறையே	- (26ம் பாசுரம்)
உந்தன்னைப் பாடிப் பறைகொண்டு	- (27ம் பாசுரம்)
இறைவா நீ தாராய் பறை	- (28ம் பாசுரம்)
இற்றைப் பறை கொள்வான்	- (29ம் பாசுரம்)
அங்கு அப் பறை கொண்டவாற்றை	- (30ம் பாசுரம்)

என்று 11 பாசுரங்களில் பறை பெறுதல் பற்றி ஆண்டாள் விண்ணப்பிக்கிறாள்.

இந்த "பறை" என்ற சொல்லாடல் இன்று ஒருவித இசைக் கருவியைக் குறிப்பதாக உள்ளது. ஆண்டாள் காலத்தின் சொல்லாடல் இன்று வழக்கொழிந்து விட்டது ஆனால் ஆண்டாள் சொல்லியுள்ள "பறை" என்ற வார்த்தையின் உள்ளர்த்தத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். பறை என்பதை புருஷார்த்தம் என்றும் பகவத் கைங்கர்யம் என்றும் வரம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வேண்டியதைக் கொடுக்கும் கற்பகமான எம்பெருமானிடம் - கண்ணனிடம் ஆண்டாள் நாச்சியார் வேண்டுவது புருஷார்த்தமும் கைங்கர்யமுமே. நாராயணனிடம் கேட்டால் அவன் நமக்கு வாக்கு தருவான். நமக்கு வரம் தருவான் என்று சொல்கிறாள். வரம் என்பது நாம் கேட்பதை, விரும்புவதை "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று அருள்வான் நாராயணன் என்பதையே "**நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்**" என்றாள் ஆண்டாள் என்பது முப்பது பாசுரங்களிலும் சொல்லியுள்ள பொருண்மைகளை ஆய்ந்து தெளிந்தால் விளங்கும்.

"**மாம் ஏகம் சரணம் வரஜ்**" = என் என் ஒருவனையே சரணம் எனப் பற்று!

அஹம் த்வா சர்வ பாபேப்யோ = உன்னைக் காலம் காலமாகத் தொடரும் பாபங்களை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்!

மோக்ஷ இஸ்யாமி = அருளொடு பெருநிலம் அளிக்கிறேன்! மோட்சம் உனக்கே!

மா சச: = கவலைப் படாதே!

என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் சரம ஸ்லோகமாக பகவத் கீதையில் சொன்னதை,

நாராயண"னே" நமக்"கே" பறை தருவான்!!! என்று கோதைப் பிராட்டி தன் **பகவதி கீதையில்** சொல்கிறாள். அதாவது,

மாம் "**ஏகம்**" = நாராயண "**னே**"

அஹம் த்வா = நமக்"கே"

மோக்ஷ இஸ்யாமி = பறை தருவான்

எனவே, வாருங்கள் நாராயணன் புகழ் பாடி அவன் சரணங்களில் சரணடைவோம் என்று அழைக்கின்றாள்.

இத்தகைய பிரபத்தி அல்லது சரணாகதி பற்றி அனுபவிப்போம்.

"அனுக்ஷல்யஸ்ய சங்கல்பம்" என்றால் இறைவனிடமும், பக்தர்களிடமும் ப்ரீதியுடன் இருத்தல் என்பதே இது. சாஸ்திரம் சொல்வதை கேட்பதும், அதன்படி நடத்தலும், பகவானின் கல்யாண குணங்களைப் பாடுவதும், போற்றுவதும், பாகவதோத்தமர்களிடத்து ப்ரியத்துடன் இருத்தலும் ஆலயங்களுக்கு சென்று வணங்குதலுமாக பகவான் நம்மை விரும்பும்படியாக நாம் இருக்க வேண்டும். அதுவும் அவன் ஸங்கல்பமே.

யம் எவைஷ வ்ருணுதே தேன லப்₄யஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா

விவ்ருணுதே தனாம் ஸ்வாம் (கடோபநிஷத்).

பகவான் எவனை விரும்புகிறானோ அவன் பகவனால் அடையப்படுகிறான் என்பது கடோபநிஷத் வாக்கியம். அதாவது, வேதத்திற்கு அனுக்ஷலமாய், கர்மானுஷ்டானங்களை விடாமல் செய்து கொண்டு, ஸ்வதர்மத்தை விடாது அனுசரித்துச் செல்பவனை பகவான் விரும்புவான். பகவானுக்கு எது ப்ரீதியோ அதை கட்டாயம் செய்ய வேண்டும். அதுதான் '**அனுக்ஷல்யஸ்ய சங்கல்பம்**'. க்ருஷ்ணானுபவத் தடாகத்தில் குள்ளக்

குளிரக் குடைந்து நீராட வேண்டும் என்னும் நோன்பை நோற்று, உடலாலும் உள்ளத்தாலும் எம்பெருமானுக்கு அனுசூலமாய் இருப்பேன் என்று சங்கல்பித்துக் கொள்வது, தான் அனுசூல்யஸ்ய சங்கல்பம்.

பறை தருவான். என்பதின் மற்றொரு விளக்கம்

பறை என்பது தாஸத் தன்மையின் சின்னம் என்றும் பொருளுரைப்பார்கள் பெரியோர்கள். பெரிய திருவந்தாதியில் **“நின் புகழில் வைகுந்தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீயவர்க்கு வைகுந்தம் என்றருளும்வான்”** என்று எம்பெருமானின் கல்யாண குணங்களில் மனதினால் சிந்தித்துத் தயானித்துப் பெறும் இன்பத்தைக் காட்டிலும் வைகுந்தம் அடைவது மேலன்று என்று நம்மாழ்வார் பகவதனுபத்தில் நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணுவதே மேன்மை என்று உணர்த்தியதையே இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாளும் உணர்த்துகிறாள். நாராயணனிடம் வேறு எதுவும் கேட்கத் தோன்றவில்லை ஆண்டாளுக்கு. உனக்கடிமையாக **நித்ய கைங்கர்யம்** செய்வதே போதும். நாங்கள் என்றும் **உன் சேஷ பூதர்கள். சேஷத்வமே எங்கள் அடையாளம்.** அதை நம்மிடமிருந்து மறைத்த நாராயணனே, நமக்கு அதை மீண்டும் தரத்தக்கவன். அவனே **பரம புருஷார்த்தம்.** அந்த **புருஷார்த்தத்தை அடைய அவனே உபாயம் என்று ப்ராப்ய ப்ராபக சங்க்ரஹம் சொல்லி, அதுவும் அவனிடம் சரணாகதியான பிறகு, சரணாகத வத்ஸலானான நாராயணன் தன்னையே நமக்குத் தருவான் என்கிறாள்.**

ஏலோரெம்பாவாய்.

ஓர்தல் என்பது, இன்றைய தமிழில் வழக்கொழிந்து விட்டாலும், ஆழ்வார்களால் பல பாசுரங்களில் கையாளப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். ஓர்தல் என்றால் ஆராய்ந்து அறிதல் - தெரிந்து தெளிதல் என்று பொருள். ஏல் என்றால் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் என்று பொருள்.! ஏல்-ஓர் என்றால் ஏற்றுக் கொண்டு, ஆராய்ச்சி பண்ணு என்று பொருள்படும். ஆண்டாள் தன் தோழியரிடம் சொல்வது போல் நமக்கு அறிவுறுத்துகிறாள். எம் பாவாய்! நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான் என்று ஏற்றுக் கொண்டு, அவனே பரமப்ரஹ்மம் என்பதை தெளிந்து அறிவாயாக என்று பாசுரத்தை முடிக்கிறாள் ஆண்டாள்.

இத்தகைய உன்னதமான அர்த்த விசேஷம் கொண்ட திருப்பாவையின் முப்பது பாசுரங்களின் ஈற்றடிகளை மட்டும் பிரித்தெடுத்துத் ஒரு மாலையாக்கித் தொடுத்தால், அர்த்த விசேஷம் மேலும் பரிமளிக்கும். அந்தப் பாமாலையையும் மாலுக்குச் சாற்றி மகிழ்வோம்.

இப்படிப்பட்ட வேதமனைத்துக்கும் வித்தான கோதை தமிழான திருப்பாவையை ஸ்மரணம் பண்ணி, செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால் எங்கும் திருவருள் பெற்று, **திருவுடனே திகழ்வார் செறிந்தார் எங்கள் சிந்தையுளே** என்று த்வயச்சுருக்கிலே ஸ்வாமி தேசிகன் ஸாதித்துள்ளது போல், கோதைப்பிராட்டி இந்த முதல் பாசுரத்தில் நாராயணனே பரத்வம் என்று உணர்த்தியுள்ளதை உணர்ந்து உய்வோம் எனப் ப்ரார்த்தித்து, இந்த மார்கழித் திங்களில் முதல் பாசுரத்தின் அர்த்த விசேஷத்தை இந்த அளவில் பூர்த்தி பண்ணுகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்!!

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹாய கல்யாண குணசாலிநே

ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்த குரவே நம:

श्रीः
ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதார்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி !
வேதாந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நிதத்தாம் ஸதாஹ்ருதி !!

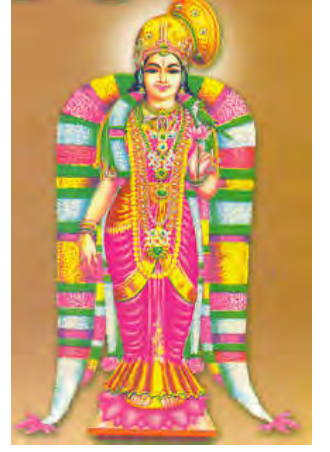
கோதா ஸ்துதி 2

வைதேஸிக: ஸ்ருதி கிராமபி பூயஸீநாம்
வர்ணேஷு மாதி மஹிமா ந ஹி மாத்ருஸாம் தே |
இத்தம் விதந்தமபி மாம் ஸஹஸைவ கோதே
மௌந த்ருஹோ முகரயந்தி குணாஸ்த்வதீயா: ||

ஹே கோதே! வேதங்களும் உனது பெருமையைக் கூறத்தொடங்கி வெற்றியடைய முடியாத அளவு பெருமையுடையவள் நீ. அப்படியான உன் பெருமைகளை என் போன்ற சிற்றறிவினர்களது ஸ்தோத்திரத்தில் கூற இயலாதென்பதை அறிவேன். ஆனாலும் உனது குணாதிசயங்கள் எனது மௌனத்தைக் கலைத்து பேச வைக்கும் ஆற்றலைக் கொடுக்கிறது. உனது கல்யாண குணங்கள் எனக்கு வலிமையளித்து உன் புகழைப் பேச வைப்பதால் உன்னைத் துதிக்க முயல்கிறேன்.

வையத்து வாழ்வீர்காள்!

வையத்து வாழ்வீர்காள் நாமும் நம்பாவைக்குச் செய்யும் கிரிசைகள் கேளீரோ பாற்கடலுள் பையத் துயின்ற பரமனடி பாடி நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம் நாட்காலே நீராடி மையிட்டு எழுதோம் மலரிட்டு நாம் முடியோம் செய்யாதன செய்யோம் தீக்குறளைச் சென்றோதோம் ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்தனையும் கை காட்டி உய்யுமாறு எண்ணி உகந்தேலோர் எம்பாவாய். - (திருப்பாவை - 2)

பாசுரத்தின் பொது அர்த்தம்:

பூமியில் வாழ்பவர்களே! நம்முடைய பாவை நோன்புக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைக் கேளுங்கள்! பாற்கடலில் அறிதுயில் கொள்ளும் அரியான பரந்தாமனின் திருவடிகளைப் போற்றிப் பாடுவோம். விரத காலத்தில் அனுஷ்டானமாக நெய், பால் இவற்றை உட்கொள்ளாமல், விடியற்காலையில் நீராடி, கண்ணுக்கு மை இடாமல், கூந்தலுக்கு மலர் சூடாமல் இருப்போம். செய்யக் கூடாத காரியங்களைச் செய்ய மாட்டோம் என்றும், கோள் சொல்ல மாட்டோம் என்றும், தானத்தையும் பிட்சையையும் முடிந்த வரை கொடுப்போம் என்றும் சங்கல்பம் செய்து கொள்வோம். இப்படி நோன்பிருந்து, பரந்தாமனின் புகழைப் பாடிப் போற்றி உய்யும் வழியாக அவன் சேவடிகளைப் பற்றுவோம்.

ஸ்வாபதேச அர்த்தம்:

இரண்டாம் பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசம் - உள்ளூரைப் பொருள் "க்ருத்தியா க்ருத்ய விவேகம்". அதாவது, எதைச் செய்ய வேண்டும், எதைச் செய்யக் கூடாது என்று அறுதியிடுவது.

இந்த பாசுரத்தை "வையத்து வாழ்வீர்காள்" என்று துவக்கிய ஆண்டாள் நாச்சியார் "உய்யுமாறு எண்ணி உவந்து" என்று நிறைவு செய்து வாழ்வின் பயன் உய்வே என்று அருளியுள்ளதே இப் பாசுரத்தின் உயர்வு. மாந்தருக்கு வாழ்வில் இன்றியமையாத தேவைகள் இரண்டு. ஒன்று "ஜீவனம்" எனப்படும் வாழ்வு. மற்றது "உஜ்ஜீவனம்" எனப்படும் "உய்வு". இவை இரண்டுமே மாந்தருக்கு இரு கண்கள். அவ்விரண்டு கண்களே "வாழ்வும்" "உய்வும்". எனவே, வையத்தில் வாழும் ஒவ்வொருவரும் இன்பமுற நிறை வாழ்வு பெற்று உய்யும் வல்லமை தேவை என்பதைத்தான் இந்தப் பாசுரத்தில் வலியுறுத்துகிறாள் கோதைப் பிராட்டி. (இதைத்தான் வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்தலென்று திருக்குறள் சொல்கிறது.)

கோதைப் பிராட்டி அக்கருத்தை வலியுறுத்துவதற்குக் காரணம் உள்ளது

ஹ்ரீ விஷ்ணுசித்த குல நந்தினியான கோதைதான் சாக்ஷாத் பூமி தேவி என்றும், கருணைக் குணத்திலே மஹாலக்ஷ்மிக்கு ஒப்பானவள் அவள் என்றும் ஸ்வாமி தேசிகன் "சாக்ஷாத் சக்ஷமாம் கருணயா கமலாமி வான்யாம்" (கோதா ஸ்துதி - 1) என்று ஆண்டாளைக் குறிப்பிடுகிறார்

ஆண்டாள்தானே சாக்ஷாத் பூமிதேவி!! ஆதலால்தான் திருப்பாவையிலும் அவள் அருளியுள்ள மற்றுமோர் ப்ரபந்தமான நாச்சியார் திருமொழியிலும் இம்மைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து இம்மை வாழ்வில் மாந்தர் எளிதாக இன்பமும் பேரின்பமும் அடைவது எப்படி என்றும் அதற்கு அடுத்தபடியாக மறுமையிலும் பிறவிப்பயன் பெறுவது எப்படி என்றும் நமக்கு வழி காட்டுகிறாள் ஆண்டாள்.

"வாடினேன் வாடி வருந்தினேன் மனத்தால் பெருந்துயர் இடும்பையில் பிறந்து" (பெரிய திருமொழி 1-1-1) என்ற சொற்களால் திருமங்கை ஆழ்வார், ஜீவனம் எனப்படும் வாழ்வை முதலில் குறிப்பிடுகிறார். அதே பாசுரத்தின் இறுதியில் "ஓடினேன் ஓடி உய்வதோர் பொருளால் உணர்வெனும் பெரும் பதம் தெரிந்து ... " என்ற சொற்களால் "உஜ்ஜீவனம்" எனப்படும் "உய்வைக்" குறிப்பிடுகிறார்.

ஆக, பிறந்ததால் வருவது வாழ்வு. பிறப்பின் பயனை உணர்ந்ததால் வருவது உய்வு. உய்வு என்பது பெரும் பதம். அதாவது பேரின்பம். பேரின்பம் என்பது துன்பம் சிறிதும் கலவாத இன்பம். அத்தகைய பேரின்பம் ஆன்மீக உணர்வால் மட்டுமே கிட்டத்தக்கது. அத்தகைய "பெரும் பதம்" எனும் பேரின்பத்தை இப்புவிவில் வாழும் போதே நாம் அடைய முடியும் என்பதை உணர்த்துவதே ஆன்மீக உணர்வு. அதை உணர்ந்து, வாழத் துவங்கி, உய்யவும் தெரிந்து கொண்டால் இந்த வைய வாழ்வே பேரின்பமாகும் என்பதே இந்த 2ம் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் பிராட்டி வலியுறுத்திக் காட்டியுள்ள கருத்து.

இதே கருத்தை, நம் ஆசார்ய ஸார்வபெளமன் பரமபதஸோபானத்தில் 11ம் பாசுரத்தில் நயமாக வேறு ஒரு வகையில் அருளியுள்ளதையும் இங்கு அன்வயித்தல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

**முன்செய்த வினைதிரளின் முளைத்த தன்றி
முற்றுமுள்ள முதலரிந்து முளைத்த கூற்றில்
தன்செய்ய திருவருளால் இசைவு பார்த்துத்
தழல்சேர்ந்த தூலமெனத் தானே தீர்த்துப்
பின்செய்த வினையினினை ஒன்றாதொன்றும்
பிழைபொறுத்து வேறுளது விரகான் மாற்றும்
என் செய்ய தாமரைக்கண் பெருமான் எண்ணம்
எண்ணாதார் எட்டிரண்டும் எண்ணாதாரே.** - (பரமபதஸோபானம் - 11)

இவ்வாறு, ஸஞ்சித, ப்ராரப்த கர்மங்களைப் போக்கும் ஒரே வழி எட்டிரண்டாகிய ஹ்ரீமந் நாராயணனின் அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தையும், த்வய மந்த்ரத்தையும் அனவரதமும் த்யானித்து அவனைச் சரணடைவதே, என்பதல்லவோ ஆசார்யன் காட்டும் உபாயம்! அவ்வாறு பெற்ற அனுபூதியை இப்பிறவியின் இறுதிவரை அனுபவித்துக் கைங்கர்யங்கள் பண்ண வேண்டும் என்றும் நம் ஸ்வாமி நமக்கு பரமபத ஸோபானத்தின் 21ம் பாசுரத்தில் உபதேசித்திருப்பதை நாம் தவறாமல் கடைபிடித்து, கர்மவினைகளினின்றும் மீண்டு உய்வோம்.

**"மாளாத வினையறுத்தும் மாள நாம் போய்
வானேறி மலர்மகளார் அன்பு பூணும்
தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு பூண்டு
தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடியாடிக்
கேளாத பழமறையின் கீதங்கேட்டுக்
கிடையாத பேரின்பம் பெருக நாளும்
மீளாத பேரடிமைக்கு அன்பு பெற்றோம்
மேதினியில் இருக்கின்றோம் விதியினாலே."** - (பரமபதஸோபானம் - 21)

நம் கர்மபலனால் பலகாலம் நீங்காதிருந்த நம் சஞ்சித கர்மங்கள் பகவானின் திருவடிகளில் சரணடைந்ததால் முற்றிலும் நீங்கி, நமக்குக் கிடைத்தற்கரிய பெருஞ்செல்வமான பரமபதம் (மோக்ஷம்) அடைந்து வேத கானங்கள் கேட்டுக்கொண்டு ஆனந்தமாக திவ்யதம்பதிகளுக்கு நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணும் வகையில் எம்பெருமானின் திருவருளைப் பெற்றுவிட்டோம் என்றாலும், உடனடியாக அந்த பலன் கிடைக்காமல் இந்த கர்மபூமியில் இன்னும் இருப்பது, நாம் எம்பெருமானின் அர்ச்சாவதாரத்தில் ஈடுபட்டு அவ்விற்பத்தை விதிக்கப்பட்ட நாள்வரை இங்கு அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற எம்பெருமானின் சங்கல்பத்தால் அன்றோ!

அர்ச்சாவதாரத்தில் ஈடுபட்டு அனுபவிப்பதும், ஹ்ரீபாஷ்யம், அருளிச்செயல்கள் முதலிய திவ்ய ஸூக்திகளை ஸேவித்து அனுபவிக்க வேண்டிய ஸூக்ருத விசேஷம் என்று பெரியோர் வியாக்யானம் சொல்வர்.

விசேஷ அர்த்தம்: வையத்து வாழ்வீர்கள் ...

வையம் என்னும் சொல்லுக்கு 'வண்டி' என்றும் 'ரதம்' என்றும் பொருள் உண்டு. அவ்வகையில், **ஆத்மானம் ரதி₂னம் வித்தி₂ சரீரம் ரத₂ மேவ து** | என்ற கடோபநிஷத் வாக்கியப்படி, ஆத்மா பயணிக்கும் 'வண்டி' அல்லது 'ரதம்' அந்தந்த ஆத்மா ஏற்றிருக்கும் சரீரமாகும். **"ஜந்துனாம் நர ஜன்மம் துர்லபம்"** என்ற சுபாஷிதம் மனிதப் பிறவியின் மேன்மையைச் சொல்கிறது. இதைத்தான் ஓளவையாரும் **"அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது"** என்றார். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த மனிதப் பிறவி எடுத்ததின் பயனான **உய்யும் வழி** அறிய வாருங்கள் என்று 'வையத்து வாழ்வீர்கள்!' என்று கூவி அழைக்கிறாள் ஆண்டாள்.

'**வாழ்வீர்கள்**' என்ற சொல் **"வாழாட்டு நின்றீர் உள்ளீரேல் வந்து மண்ணும் மணமும் கொள்வீர், கூழாட்டு நின்றீர்களை எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோம்"** என்று திருப்பல்லாண்டு பாசுரத்தில் அவளுடைய தகப்பனார் பெரியாழ்வார் உபதேசித்ததைப் பின்பற்றியே வந்ததுள்ளது என்று அனுபவிக்கலாம். '**வாழ்**' என்பதால் ஆத்மாவின் **உய்யும், 'கூழ்'** என்பதால் **செல்வமும்** காட்டப்படுகிறது. கூழ் என்ற சொல்லுக்கு 'உணவுக்கு ஏதுவாகிய பொருள்' என்பது பரிமேலழகர் உரை. இதன்படி ஆத்மாவை மறந்து விட்டு உடலுக்குத் தேவையான பொருள்களுக்காகப் பாடுபட்டுத் தன் ஆயுளைக் கழிப்பவர்கள் என்பது பொருள். முந்தின பாட்டில் பரம கருணையுடன் கருஷ்ணானுபவம் பெற **'நீராடப் போதுவீர் போதுமின்'** என்று **"வருபவர்கள் எல்லாரும் வாருங்கள்"** என்று அழைத்த ஆண்டாள், இந்தப் பாசுரத்தில் வையத்தில் உள்ள அனைவரையும் பொதுவாக அழைத்து, **உய்யும் வழி அறியும் உபாயத்தை** உபதேசிக்கிறாள்.

இன்னொரு பார்வை.

வையம் என்றால் ரதம் என்று பொருள் படும் என்று பார்த்தோம்.

ஆத்மானம் ரதி₂னம் வித்தி₂ சரீரம் ரத₂ மேவ து |

பு₃த்தி₄ம் து ஸாரதி₂ம் வித்தி₂ மன:ப்ரக்₃ரஹமேவ ச || (3)

இந்த₃ரியாணி ஹயானாஹு: விஷயாம்ஸ் தேஷு கோ₃சரன் |

ஆத்மேந்த₃ரிய மனோயுக்தம் போ₄க்தேத்யாஹூர் மனீஷிண: (4) (கடோபநிஷத்: 1 - 3 - 3 □ 4)

என்பது கடோபநிஷத் வாக்கியங்கள்.

சரீரம் ரதம். இந்த்திரியங்கள் சரீரமாகிய ரதத்தில் பூட்டிய குதிரைகள். சரீரத்தில் உறையும் ஆத்மாதான் அந்த ரதத்தைச் செலுத்தும் சாரதி. மனம் தான் இந்திரியங்களாகிய குதிரைகளுக்குப் பூட்டிய கடிவாளம். மனதை அடக்காவிட்டால், பகவதனுபவம் எனும் நோன்பு கெட்டுவிடும் என்பதால்தான் ஆண்டாள் **"செய்யும் கிரிசைகள் கேள்ரோ"** என்று அருளி கிரிசைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறாள்.

செய்யும் கிரிசைகள்:

காரணம் கேட்காமல் செய்யும் செயல்கள் [அனுஷ்டானம்] சரியை என்றும், ஒரு பயனை எதிர்பார்த்துச் செய்யும் செயலை கிரியை என்றும் கூறுவர்.

"ஸ்ரத்த₃யா தே₃யம் - அஸ்ர த்₃யா தே₃யம்" - என்று வேதம் சொல்லும். (தைத்ரீய உபநிஷத்). **செய்தக்க அல்லது செய்க் கெடும் செய்தக்கச் செய்யாமையினும் கெடும்** என்பது திருக்குறள். சாஸ்த்ரத்தை அனுஷ்டித்து நெறிமுறைத்தப்பட்ட வகையில் தான் அனைத்தும் செய்ய வேண்டும். இதைத் தான் பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பகவத் கீதையின் 16ம் அத்தியாயத்தின் 23ம் ஸ்லோகத்தில் உபதேசித்துள்ளான்.

ய: ஸாஸ்த்ரவிதி₄ முத்ஸ்ருஜ்ய வர்ததே காமகாரத: |

ந ஸ ஸித்தி₄மவாப்நோதி ந ஸுக₂ம் ந பராம் க₃திம் || - (ப.கீ. 16-23)

சாஸ்த்ர நெறிமுறைகளைத் துறந்து தன் மனம் போனபடி நடந்து கொள்பவன் வெற்றியும் அடைவது இல்லை. மேலான நிலையையும் அடைவதில்லை. ஸுகத்தையும் அடைவதில்லை என்று எதிர் மறையில் சொல்லி சாஸ்த்ர நெறிமுறைகள் வகுத்தபடி வாழ வேண்டும் என்பது பகவத் கீதை போதிக்கும் உபதேசமாகும். **பகவத் கீதையில் உபதேசித்ததை, பகவதி கீதையான திருப்பாவையின் 2ம் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் விளக்கியுள்ளாள்.**

இதே தத்துவத்தை ஸ்வாமி தேசிகன் **ந்யாஸ தசகத்தில்**

அக்ருத்யாநாம் ச கரணம் க்ருத்யாநாம் வர்ஜநம் ச மே |

க்ஷமஸ்வ நிகி₂லம் தே₃வ ப்ரணதார்த்தி ஹரப் ப்ரபோ₄ || - (ந்யாஸ தசகம் - 9)

என்று அருளியுள்ளதும் இங்கு நாம் உள்ளத்தில் கொள்ளலாம்.

[ந்யாஸ தசகம் - ப்ரபத்தியை (சரணாகதி) விளக்கும் பத்து ஸ்லோகங்கள். - அடைக்கலம் புகுந்த அடியார்களின் துன்பங்களை ஒழிக்கும் பேரருளாளப் பெருமானே! நீ எதையும் செய்ய வல்லவன். அடியேன்

சாஸ்திரங்கள் விலக்கிய செயல்களைச் செய்து விட்டேன். விதித்துள்ள செயல்களைச் செய்யாமலும் விட்டேன். இந்த அபராதங்கள் அனைத்தையும் பொறுத்தருளி, உன் சரணங்களில் சரணடைந்த என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும்.] **ஒருவருக்கு மனமே அவருடைய உறவும் விரோதியும் ஆகும்.**

“மன ஏவ மனுஷ்யாணாம் காரணம், ப₃ந்த₄ மோக்ஷயோ:

ப₃ந்த₄ய விஷயா சக்தம் முக்தயை நிர்விஷயம் ஸ்ம்ருதம்” - (அம்ருபிந்து உபநிஷத்- 2)

என்று அம்ருபிந்து உபநிஷத்தில் உபதேசித்தபடி, உலக விஷயங்களில் செல்லும் மனமே நம் ஆத்மக்ஷேமத்திற்கு விரோதி. அதே போன்று உலக விஷயங்களில் பற்றற்று உள்ள மனமானது நமக்கு ஆத்ம நன்மையைச் செய்வதால் நமக்கு நெருங்கின உறவினன் ஆகிறது.

ஆகவே செய்யும் கிரிசைகள் என்று நாம் அனுஷ்டிக்க வேண்டியது நற்செயல்களே என்றும், **செய்யாதன செய்யோம் தீக்குறளை சென்றோதோம்** என்றும் நினைவுபடுத்துகிறாள் ஆண்டாள்! **இது பகவதி கீதை.**

பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமன்....

முன் பாசுரத்தில் **நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்** என்று பாற்கடலில் பாம்பணையில் பையத் துயிலும் பரமனே நாம் அடைய வேண்டிய பொருள் எனக் காட்டிய ஆண்டாள் நாச்சியார், அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனே க்ருஷ்ணனாக அவதரித்துள்ளான் என்பதைக் காட்ட, இந்த பாசுரத்தில் **பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமன்** என்று சொல்கிறாள்.

ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமான் க்ஷீரார்ணவ நிகேத ந |

நாக₃பர்யங்க முத் ஸ்ருஜ்ய ப்ராப்தோயம் மது₂ராம் புரீம் || - (ஸ்ரீஹரி வம்சம்)

என்ற ஸ்ரீஹரிவம்ச ச்லோகத்தில், பரமபதத்தில் நாக பர்யங்கத்தை விட்டு ஸ்ரீமந் நாராயணன் மதுராபுரியில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக அவதரித்தான் என்று சொல்லியுள்ளதைக் கருத்தில் கொண்டே ஆண்டாள், க்ருஷ்ணானுபவத்தில் திளைக்க வைத்திலுள்ளோர்களை அழைத்து, அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே **பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமன்** என்று கூறியுள்ளாள்.

இந்தப் பாசுரத்தில் கோதாப் பிராட்டி சரணாகதித் தத்துவத்தின் ஆறு அங்கங்களைச் சொல்லியுள்ளாள் என்றும் மற்றுமோர் ஸ்வாபதேசம் - உள்ளூரைப் பொருள் அனுபவிக்கலாம்.

சரணாகதி என்றால் என்ன? அதன் அங்கங்கள் என்ன? என்பது அஹிர்புந்த்ய ஸம்ஹிதை மற்றும் லக்ஷ்மி தந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ரதி கூல்யஸ்ய வர்ஜனம் |

ரக்ஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸோ கோ₃ப்த்ருத்வ வரணம் ததா₂ |

ஆத்மநிஷேப கார்பண்யே ஷட்₃விதா₄ ஸரணாக₃தி | - (லக்ஷ்மிதந்திரம் 17- 60,61) என்ற லக்ஷ்மிதந்திர ஸ்லோகம் சரணாகதியின் அங்கங்களை விளக்கும்.

அதாவது, **ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்தின் ஸரணாகதித் தத்துவம் ஆத்ம சமர்ப்பணம் என்ற அங்கி உள்ளிட்ட ஆறு அங்கங்களைக் கொண்டது.!**

1. ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்பம் - (பகவானுக்கு அநுகூலமாய் இருத்தல்)
2. பிரதிகூல்யஸ்ய வர்ஜனம் - (பகவானுக்கு உகவாதவற்றை விலக்குவது)
3. கார்ப்பண்யம் - (தகுந்தவை தனக்கு தாழ்ச்சியே - அதாவது எல்லாம் அவனருளால் தான் என்று உணர்தல்)
4. மகா விஸ்வாசம் - (பகவான் காப்பான் என்ற திடமான நம்பிக்கையும் மன உறுதியும் கொள்ளல்)
5. கோப்த்ருத்வ வர்ஜனம் - (சரணம் அடைந்தேன், ரட்சகனாக இருத்தல் வேண்டும் என பிரார்த்தித்தல்).
6. ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் - உபாயமும் நீயே உபேயமும் நீயே என்று என்று பூர்ணமாக சரணடைதல்.

இந்த சரணாகதி தத்துவத்தைத் தான் ஆண்டாள் இந்த 2ம் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளாள்.

1. நாட்காலே நீராடி என்பது **ஆநுகூல்யஸ்ய சங்கல்பம்**. அதாவது பகவத் பக்திக்கு அநுகூலமாய் இருக்க உறுதி பூண்டு கொள்வது! மார்கழி நீராடல் என்னும் நோன்பை நோற்று, உடலாலும் உள்ளத்தாலும் பகவானுக்கு அநுகூலமாய் இருப்பேன் என்று சங்கல்பித்துக் கொள்வது. இதுதான் **ஆநுகூல்யஸ்ய சங்கல்பம்**.

2. நெய்யுண்ணோம், பாலுண்ணோம் என்பது, **ப்ரதி கூல்யஸ்ய வர்ஜனம்**. அதாவது, உதவாதவற்றை விலக்கி வைப்பது. அதாவது பகவத் கைங்கர்யத்துக்குத் தடையாய் இருப்பதைத் தள்ளி வைப்பது. விரத காலமானதால், பால், நெய் ஆகிய போகப் பொருட்களை நோன்பு காலங்களில் மட்டும், நோன்பு நோற்பவர் விலக்கி வைத்தல், **ப்ரதிகூல்யஸ்ய வர்ஜனம்**.

3. மையிட்டெழுதோம் மலரிட்டு நாம்முடியோம் என்பது **கார்பண்யம்**. விரத நேரத்தில் அலங்கரித்துக்

கொள்வதும் விரதத்திற்குத் தடையாய் நிற்கும் என்று ஒதுக்கி வைத்தல். பகவானே ஸர்வமும் என்ற நிலைப்பாட்டில் இருத்தல். அதாவது பகவான் ஒருவனால் மட்டுமே அழியாத அலங்காரம் செய்து வைக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை கொள்வது! இதுதான் **கார்பண்யம்**.

4. செய்யாதன செய்யோம் தீக்குறளை சென்றோதோம் என்பது பூரண விஸ்வாஸம் - திட நம்பிக்கை! -

இந்த ஞானத்தை பகவத் கீதையில் பகவான்

தாஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ராமாணம் தே கார்யா கார்ய வ்யவஸ்தி₂தௌ |

ஜ்ஞாத்வா ஸாஸ்த்ர விதா₄நோக்தம் கர்ம கர்த்தும் இஹார் ஹஸி. || - (ப.கீ. 17-24)

என்று உபதேசித்தான். [சாஸனாது சாஸ்த்ரம் - உலகில் செய்யத் தக்கது, செய்யத் தகாதது என்று சாஸ்த்ரம் நிர்மாணம் செய்துள்ளபடி உன் கடமைகளைச் செய்.]. இதையே தான் செய்தக்க அல்லது செய்க் கெடும் செய்தக்கச் செய்யாமையினும் கெடும் என்றது திருக்குறள்.

ஆண்டாளும் “**செய்யாதன செய்யோம்**” என்றாள்.

செய்யாதன செய்யோம் என்பதற்கு ராமாயணத்திலிருந்து சில காட்சிகளை இலக்கிய ரசனையாக அனுபவிப்போம்.

தசாரதனின் ஆணை என்று கைகேயி உரைக்க, ராமன் மகுடம் துறந்து, மரவுரி தரித்து காலேகிய பிறகு, பரதனை ராஜகுரு வசிஷ்டர் அரசாளுமாறு அழைத்து

‘உந்தையோ இறந்தனன் உம்முன் நீத்தனன்

வந்ததும் அன்னைதன் வரத்தில் மைந்த நீ

அந்தமில் பேரரசு அளித்தி’ - (கம். இரா. அயோ. காண். 11- 11)

என்றார். இச்சொற்களைக் கேட்ட பரதன்

‘நஞ்சினை நுகர் என நடுங்குவாரினும்

அஞ்சினன்; அயர்த்தனன்; அருவிக் கண்ணினன்

நடுங்கினன் நா தடுமாறி நாட்டமும்

இடுங்கினன்.....” - (கம். இரா. அயோ. காண்.11- 12, 13)

என்று பரதனின் நிலையைக் காட்டுவார் கம்ப நாட்டாழ்வார்.

இக்குடியில் ஒருவரும் செய்யாத செயலை நான் எப்படிச் செய்யேன்? என எண்ணினான் பரதன். இதை “**செய்யாதன செய்யோம்**” என ஆண்டாள் சொல்லியுள்ளதுடன் ஒப்பு நோக்குவது ஓர் இனிய இலக்கிய ரசனை. இப்படி **செய்யாதன செய்யோம்** என்ற நியதியைக் காப்பதில் இராமனும் பரதனும் போட்டியிடுகிறார்கள்.

இராமனின் நிலைப்பாடு தந்தையின் வாக்கைக் காத்தல். (பித்ரு வாக்ய பரிபாலனம்). பரதனின் நிலைப்பாடு அரசு மூத்தவனுக்கு உரியது; அவனே ஆளவேண்டும் என்ற மரபு வகுத்த விதிப்படி நடப்பது.

தவக்கோலத்துடன் வந்த பரதனைப்பார்த்து, இராமன்

வரதன் துஞ்சினான் வையம் ஆனையால்

சரதம் நின்னதே மகுடம் தாங்கலாய்

விரத வேடம் கொண்டதேன்? பரத சூறு ” - (கம். இரா. அ. காண்.14 - 94)

என்றான்.

இதனைக் கேட்ட பரதன் பதைத்து எழுந்து, கை தொழுது, ‘நீ நடக்கும் அறவழியிலிருந்து தவறுவாயோ. பொருந்தாத வரங்களினால் உன்னையும் உனக்குப் பொருந்தாத செயலில் ஈடுபடுத்திய கைகேயி, நேமியானைக் கொன்றாள் (**செய்யாதன செய்தாள் கைகேயி**) பாவிமாகிய நான் என் பழியினை எப்படி போக்குவேன் என்றான்

நிறையின் நீங்கிய மகளிர் நேர்மையும்

பொறையின் நீங்கிய தவமும் பொங்கு அருள்

துறையின் நீங்கிய அறமும் தொல்லையோர்

முறையின் நீங்கிய அரசின் முந்துமோ? - (கம். இரா. அ. காண்.14 - 98)

நிறையின் நீங்கிய மகளிர் நேர்மையும் - கற்பு நெறி தவறிய மகளிரின் குணமும், **பொறையின் நீங்கிய**

தவமும் - பொறுமையின் நீங்கிய தவமும், **பொங்கு அருள் துறையின் நீங்கிய அறமும்** - கருணைவழியினின்று

தவறிய தருமமும் ஆகிய கொடுமைகள் எல்லாம், **தொல்லையோர் முறையின் நீங்கிய அரசின் முந்துமோ**

- முன்னோர் முறைமையிலிருந்து (மூத்தவனுக்குரிய அரசெனும் முறைமையின்) விலகிய அரசாட்சியினும்

கொடுமை வாய்ந்ததோ? வகையில் வஞ்சனாய் அரசு ஏற்க யான் என்ன கொடுமையான பகைவனா? என்றான்

பரதன். **செய்யாதன செய்யோம்** என்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு அல்லவா?

தீக்குறளைச் சென்றோதோம்.....

ஒருவரைப் பற்றி மற்றொருவரிடம் சொல்வதைக் ‘கோள் சொல்லுதல்’, ‘குறளை சொல்லுதல்’ என்று இருவகையாகப்

பிரிப்பர். தாம் உண்மையாகக் கண்ட விஷயத்தைப் பிறரிடம் சொல்வது 'கோள்'. ஒருவரைப்பற்றிப் பொய்யாகத் தாமே கற்பனை செய்து புனைந்து பிறரிடம் கூறுவது குறளை எனப்படும். இச்செயல் தீமையானது, நல்லதல்ல என்பதைக் காட்ட "தீக்குறளை" என்கிறாள்.

புறங் கூறாமை (கோள் சொல்லாமை) எனும் ஒரு அதிகாரத்தை அமைத்துள்ளார் வள்ளுவர். **புறங்கூறிப் பொய்த்து உயிர் வாழ்தலிற் சாதல் அறங்கூறும் ஆக்கம் தரும்** என்றார். கோள் சொல்லிப் பொய்யனாக உயிர் வாழ்வதை விடச் சாதல், அறநூல்கள் சொல்லும் புண்ணியத்தை நல்கும். எனவே, யாதொன்றும் தீமையிலாது சொல்லைச் சொல்வதுதான் வாய்மை. தான் உண்மையாகக் கண்ட, கேட்ட சொல், செயல்களைப் பிறரிடம் கூறுவது கோள் சொல்லுதல் என்றாலும் அவையும் தீமை பயக்கும் என்பதால் அவற்றைச் சொல்லுவது குறளை என்றாகும் என்று ஆண்டாள் கருதுகிறாள் என்றும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

ஒருவரை நம்பாததால் தான் அவரைப் பற்றிக் கோள் சொல்ல முற்படுகிறோம். அவரும் அடியவர், தீங்கு இழைக்காதவர் என்று உணரத் தொடங்கி விட்டால் கோள் சொல்ல வராதே! **"என்னடியார் அதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பர்"** என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப்படி, அனைத்தும் பகவத் சொரூபம் என்று எண்ணத் தொடங்கி விட்டால், தன் காரியம் பூர்த்தி ஆக வேண்டி, செய்யாதனவற்றைச் செய்ய மாட்டார்கள்! பூரணமாக விஸ்வாசம் வைத்து பகவான் பார்த்துக் கொள்வான் என்று விட்டு விடுவார்கள்! இதுதான் **பூரண விஸ்வாசம்**.

எனவே, பகவானின் திருவடியை பற்றும்போது, அவன் ரக்ஷிப்பானா? கைவிட்டு விடுவானா? கைவிட்டால் என்ன செய்வது? என்ற மாற்று சிந்தனைகளே இருக்கக் கூடாது. இவ்வாறான சந்தேகத்துடன் திருவடியைச் சரணடையக் கூடாது. பூரண விஸ்வாசத்துடன், நீயே கதி என்பதாக சரணடைய வேண்டும். இதைத் தான் ந்யாஸ தசகத்தில் ஸ்வாமி வேதாந்த தேசிகன் **"விஸ்வாஸப்ரார்த்தநா பூர்வம் ஆத்மரக்ஷா பூர்வம் த்வயி"** என்கிறார். அதாவது, ஆத்மாவை ரக்ஷிக்க வேண்டிய பொறுப்பு பகவானுடையது என்று **நின்னருளாம் கதியின்றி மற்றோன்றில்லேன்... இன்னருளால் இனி எனக்கோர் பரமேற்றாமல் என் திருமாலே அடைக்கலங்கொள் எனை நீயே** என்று அவனிடம் பரிபூர்ண விஸ்வாசத்துடன் ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்தல் என்பது அடுத்த அங்கம். இது தான் **நாம் சேஷன். பகவான் சேஷி என்ற தத்வம்**.

இதைத்தான் நம்மாழ்வார்

"நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறி விலேனாகிலும் இனி யுன்னைவிட்டு, ஒன்றும் ஆற்ற கின்றிலேன்" (திருவாய் மொழி 5-7-1) என்றும், **புகல் ஒன்று இல்லா அடியேன் உன் அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே** என்றும் அருளியுள்ளார்.

த்வமேவ உபாய பூதோ மே பாவ இதிப்ரார்த்தநா மதி: சரணாகதி: என்ற சாஸ்திர சுபாஷித வாக்யம் கர்ம/பக்தி/ஞான யோகம் செய்தால் கிடைக்கும் பலன்களை, பரமாத்மாவின் திருவடியைப் பற்றி சரணாகதியினாலேயே கொடுத்து விடுவான் என்று உபதேசிக்கின்றது. **'என்னையே சரணடை; அடைந்தால் எளிதில் பலனளிக்கிறேன் - மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ'** என்று கூறுகிறான் பகவான் க்ருஷ்ணன். பகவானின் திருவடியைப் பற்றிக் கொள்வதே சிறந்தது. அதுதான் சரணாகதி. "நீ தான் உபாயம்; நீ தான் உபேயம்; பலனும் நீயே" என்பதாக எம்பெருமானின் சரணங்களில் சரணாகதி.

புகல் ஒன்று இல்லா அடியேன் உன் அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே என்று நம்மாழ்வாரும்,

ந த₄ர்ம நிஷ்டோ₂ஸ்மி ந சாத்மவேதி₃

ந ப₄க்திமாந் த்வச் சரணாரவிந்தே₃ |

அகிஞ்சநோ அநந்யக₃தி: ஸரண்ய

த்வத் பா₃த₃மூலம் ஸரணம் ப்ரப₃த₃யே - (ஸ்தோத்ர ரத்னம் - 22)

என்று ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்திலும் கதறியுள்ளார்.

அடியேன் கர்மயோகத்தில் நிலையுடையவனில்லை. ஆத்மஜ்ஞாநமும் உடையவனில்லை. உனது திருவடித் தாமரைகளில் பக்தியையும் உடையவனில்லை. ஒரு சாதனமும் இல்லாதவனும் வேறு புகலற்றவனுமான சர்வ ரக்ஷகனே, உனது திருவடியை அடியேன், சரணமாக அடைகின்றேன் என்கிறார்.

எனவே, யோகம் எல்லாம் பண்ண முடியவில்லையே, கடைத்தேறுவது எப்படி என்று விசாரம் செய்து கொண்டே காலம் கழிக்காது, அவரவர் ஸ்வதர்மத்தை ரக்ஷணம் பண்ணிக் கொண்டு, நித்திய கர்மாக்களை முடிந்தவரை கண்டிப்பாகச் செய்து கொண்டு **"அவனருளால் அவன் தான் பணிந்து"** பூரண சரணாகதி செய்வோம். இந்தத் தெளிவுதான் இந்த பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசம் - உள்ளூறைப் பொருள்.

5. ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்தனையுங் கைகாட்டி என்பது **கோப்த்தருத்வ வரணம்**. அதாவது விடாமுயற்சியுடன் பிடித்துக் கொள்வது! ஆந்தனையும், ஆனமட்டும் கைகாட்டிக் கொள்வது! இயன்ற மட்டும் ஐயமும், பிச்சையும் இடுவது!

பகவத் கீதையில் பகவான் **ஸாத்விக தானம், ராஜஸ தானம், தாமஸ தானம்** என்று 3 வகையான தானம் பற்றி சொல்கிறார்.

தா₃தவ்யமிதி யத்தா₃நம் தீ₃யதே அநுபகாரிணே

தே₃ஸே காலே ச பாத்ரே ச தத்தா₃நம் ஸாத்த்விகம் ஸ்ம்ருதம் - (ப.கீ. 17-20)

[தானம் செய்வது கடமை எனக் கருதி எந்தத் தானம் உரிய இடத்திலும், உரிய காலத்திலும், தகுதியானவர்க்கும், ப்ரதி உபகாரம் கருதாமல் தன்னலமின்றிக் கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அத்தகைய தானம் ஸாத்த்விக தானம்.] - (பசி என்று யாசகம் கேட்டவனுக்கு யானையை தானம் செய்தால் அது ஸாத்த்விக தானம் ஆகாது).

யத்து ப்ரத்யுபகாரார்த₂ம் ப₂ல முத்தி₃ச்'ய வா புந:

தீ₃யதே ச பரிக்லிஷ்டம் தத்தா₃நம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் - (ப.கீ. 17-21)

[எந்தத் தானம் மன வருத்தத்தோடும், கைம்மாறு கருதியும், பயனைக் கருத்தில் கொண்டும் கொடுக்கப்படுகிறதோ, அந்தத் தானம் ராஜஸ தானம்.]

அதே₃ஸகாலே யத்தா₃நம் அபாத்ரேப்₄ யஸ்ச தீ₃யதே

அஸத்க்ருதம் அவஜ்ஞாதம் தத் தாமஸம் உதா₃ஹ்ருதம் - (ப.கீ. 17-22)

[எந்தத் தானம் மரியாதையின்றி இகழ்ச்சியோடு தகாத இடத்திலும், தகாத காலத்திலும், தகுதியற்றவர்களுக்கும் கொடுக்கப் படுகிறதோ, அந்தத் தானம் தாமஸ தானம்.]

எனவேதான் **ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்தனையுங் கைகாட்டி** என்றருளியுள்ளாள் ஆண்டாள். பாசுரத்தின் இந்த உள்ளுறைப் பொருளை உணர, இங்கு ஒரு ராமாயண நிகழ்வை விண்ணப்பிக்கிறேன்.

தோற்று ஆயுதமின்றி நின்ற ராவணனிடம், "**இன்று போய் நாளை வா**" என்று இராமன் சொன்னதில் உன்னதமான ஒரு உட்பொருள் உண்டு. "பேராசையும் ஆணவமும் தலைக்கேறிய ஏ இராவணா! அன்று ஒரு நாள் உன் தவ வேடத்தை நம்பி, மதித்து, தான் ஏற்றுக் கொண்ட சுயக்கட்டுப்பாட்டையும் மீறி, இலட்சுமணன் வரையறுத்த கோட்டையும் தாண்டி வந்து உனக்குப் பிட்சை இட்டாள் எனது பத்தினி சீதை. ("ஐயம்" என்றால் பிட்சை). ஆனால் உயர்வாக உன்னை நம்பி மதித்ததற்கு மாறாக நீ அளித்தது வேஷத்தால் ஆன மோசம் - நம்பிக்கைத் துரோகம். கபடமாக உள்ளொன்றும் புறமொன்றாக இருக்கும் நீ "**ஐயம்**" ஏற்கத் தக்கவன் அல்ல. "**பிச்சை**" மட்டுமே ஏற்கத் தக்கவன். அன்று என் சீதை உனக்கு அளித்தது "**பிட்சை**". இன்று நான் உனக்கு அளிப்பது "**பிச்சை**" - "**உயிர்ப் பிச்சை**". எனவே **இன்று போய் நாளை வா**.

துருவனுக்குக் கன்னத்தில் சங்கத்தால் தடவி ஞானம் அளித்தது போல, இந்த க்ஷணமே கூட நீ உன் தவறை உணர்ந்து ஜானகியை உன் உள்ளத்தால் கரந்த காதலை விடுத்து, தவறை உணர்ந்து சரணாகதி அடைந்தால் அபயம் அளிப்பேன். நற்சீலனாய் மாறு. இல்லையேல், உன் இறுதியை நோக்கி, **இன்று போய் நாளை வா**.

அன்று என் பத்தினி நீ புறத் தோற்றத்தால் நாடிய "**ஐயம்**" இட்டாள். இன்று நீ நாடாத "**பிச்சையை**" நான் இடுகிறேன் உனக்குத் தேவை எது? சங்குப் பயனா? அல்லது சக்கர-விளைவா? யோசித்து, **இன்று போய் நாளை வா**.....

இங்ஙனமாக **ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்தனையும் கைகாட்டி** விட்ட திவ்ய தம்பதியர்களான ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தியையும் ஸீதா பிராட்டியையும் நினத்துத் தான் கோதைப் பிராட்டி **ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்தனையும் கைகாட்டி** என்று சொல்லியுள்ளாள் என்றும் கொள்ளலாம்.

ஞான யோகம், பக்தி யோகம் போன்றவற்றில் இருப்பது போல சரணாகதிக்கும் சில விஷயங்கள் உண்டு. ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய ஆறாவதான ஆத்ம சமர்ப்பணம் தான் சரணாகதி. ஐந்து அங்கங்கள் நம்மிடம் இருக்க வேண்டும். **இப்படிப்பட்ட ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய பரிபூர்ண சரணாகதியே ஆத்ம சமர்ப்பணம்**. இப்படி நோன்பின் ஐந்து செயல்களும் ஐந்து அங்கங்கள்! இதைக் கடைப்பிடிப்பதால் அவற்றின் அங்கியான சரணாகதி ஏதுவாகும்! **அந்தச் சரணாகதியே உய்யும் ஆறு!** உய்யும் வழி! உகந்தேலோ ரெம்பாவாய்! என்று அருளியுள்ளாள் ஆண்டாள்.

வேறு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம்:

'**உய்யுமாறெண்ணி**' என்ற பதத்தை '**உய்யும்**', '**ஆறு எண்ணி**' என்று பிரிக்கலாம். 'உய்யும்' என்பது மோட்ச சித்தி பெறுவதைக் குறிக்கிறது. ஆறு என்பதற்கு வழி என்ற பொருளைக் கொண்டு, "**உய்யுமாறெண்ணி**" என்று ஆண்டாள் உபதேசித்துள்ளதின் ஸ்வாபதேசத்தை அறியலாம்.

முதல் பாசுரத்தில் **பகவான் பகவத் கீதையில் சொன்ன சரம ஸ்லோகத்தை நாராயண னே நமக்'சே** பறை தருவான் என்று ஏகாரத்தில் அருளி, **அஷ்டாசுஷர மந்திர விளக்கமாகச்** சொன்ன ஆண்டாள் இன்றைய பாசுரமான 2வது பாசுரத்தில் தவய மந்த்ரமான

"ஸ்ரீமன் நாராயண சரணௌ ஸ்ரணம் ப்ரபத்யே | ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம: ||"

எனும் மஹா மந்த்ரத்தை உள்ளுறைப் பொருளாக வைத்துள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்..

இந்த த்வய மந்த்ரத்தில் முதல் வாக்யம் உபாயம். 2வது வாக்யம் உபேயம் ஆகிய பலன்.

முதல் வாக்யமான " ஸ்ரீமன்நாராயணசரணௌ, ஸரணம், ப்ரபத்யே " என்பதில் 3 பதங்கள்.

2வது வாக்யமான " ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" என்பதில் 3 பதங்கள்.

ஆக, த்வய மந்த்ரத்தில் 6 பதங்கள். இதைத் தான் "உய்யும் ஆறு எண்ணி" என்று கோதை பிராட்டி 2வது பாசுரத்தில் உபதேசித்துள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

த்வய மந்த்ரத்தின் 2 வாக்யமும் "ஸ்ரீ" எனும் எழுத்தில் ஆரம்பிக்கிறது. "ஸ்ரீ" என்பது பிராட்டியைக் குறிக்கும்

ச்ருணோதி இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ

ச்ராவயதி இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ

ச்ருணாதி இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ

ச்ரீயதே இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ

ச்ரீணாதி இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ

ச்ரயதே இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ

என்று பிராட்டியைக் குறிக்கும் "ஸ்ரீ" என்ற ஸப்தத்திற்கு விளக்கமாக ஆறு அர்த்தங்களைச் சொல்கிறது பாஞ்சராத்தர் சம்ஹிதை.

இதையே ஸ்வாமி தேசிகன் இதை துவயச் சுருக்கு என்ற பிரபந்தத்தில் 2ம் **பாசுரத்தில் தமிழில் அருளியுள்ளார்.

[**அந்தப் பாசுரப்பதங்களைப் பிரித்து அடைப்புக்குள் கொடுத்துள்ளபடி அவ்வயித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.]

அருவுரு வானவை தன்னை யடைந்திடத் தானடைந்து

வெருவுரை கேட்டவை கேட்பித் தகற்றும் வினைவிலக்கி

யிருதலை யன்புத னாலெமை யின்னடி சேர்த்தருளுந்

திருவுட னேதிகழ் வார்செறிந் தாரெங்கள் சிந்தையுளே - (துவயச் சுருக்கு - 2)

ஸ்ரீ ஸப்தம்		பொருள்	துவயச்சுருக்கு பாசுர வரிகள்
ஸ்ருணோதி	இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ:	கேட்கின்றாள்	** (வெருவுரை கேட்டு)
ஸ்ராவயதி		கேட்பிக்கின்றாள்	** (அவை கேட்பித்து)
ஸ்ருணாதி		ஒழிக்கின்றாள்	** (வினை விலக்கி அகற்றும்)
ஸ்ரீயதே		அடையப்படுகின்றாள்	** (தானடைந்து)
ஸ்ரீணாதி		பக்குவ நிலையை உண்டாக்குகின்றாள்	** (இருதலை அன்பு அதனால் எம்மை இன் அடி சேர்த்தருளும்)
ஸ்ரயதே		அடைகின்றாள்	** (திருவுடனே திகழ்வார் செறிந்தார் எங்கள் சிந்தையுளே)

"ஸ்ரீ" ஸப்தத்தின் இந்த ஆறு அர்த்தங்களின் விளக்கமாக ஆண்டாள் உய்யும் ஆறு என்றருளியுள்ளாள் என்றும், அதையே ஸ்வாமி தேசிகன் மும்மணிக் கோவையின் முதல் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளார் என்றும் ஒப்பு நோக்கி அனுபவிக்கலாம்.

**அருடரு மடியர்பான் மெய்யை வைத்துத்
தெருடர நின்ற தெய்வநா யகநின்
னருளெனுஞ் சீரோ ரரிவையா னதென
விருள்செக வெமக்கோ ரின்னொளி விளக்காய்
மணிவரை யன்ன நின்றிரு வருவி
லணியம ராகத் தலங்கலா யிலங்கி
நின்படிக் கெல்லாந் தன்படி யேற்க
வன்புட னின்னோ டவதரித் தருளி
வேண்டுகேட்டு மீண்டவை கேட்பித்துத்**

தீண்டிய வினைகண் மாண்டிட முயன்று

தன்னடி சேர்ந்த தமருனை யணுக

நின்னுடன் சேர்ந்து நிற்குநின் றிருவே. - (மும்மணிக்கோவை - 1)

ஸ்ரீ ஸப்தம்	பொருள்	மும்மணிக்கோவை வரிகள்	நின் திருவே
ஸ்ருணோதி	கேட்கின்றாள்	வேண்டுகரை கேட்டு	
ஸ்ராவயதி	கேட்பிக்கின்றாள்	மீண்டவை கேட்பித்து	
ஸ்ருணாதி	ஒழிக்கின்றாள்	ஈண்டிய வினைகள் மாண்டிட முயன்று	
ஸ்ரீயதே	இதி ஸ்ரீ: அடையப்படுகின்றாள்	தன்னடி சேர்ந்த	
ஸ்ரீணாதி	பக்குவ நிலையை உண்டாக்குகின்றாள்	இருள்செக வெமக்கோர் இன்னொளி விளக்காய்	
ஸ்ரயதே	அடைகின்றாள்	தன்னடி சேர்ந்த தமருனை அணுக நின்னுடன் சேர்ந்து நிற்கும்	

மும்மணிக்கோவை பாசுரத்தின் வரிகளை அருள்தர அடியார்பால் மெய்யை வைத்து மணிவரையன்ன திருவுரு கொண்டு தெருள் தர நிற்கும் தெய்வ நாயகனின் படிக்கு எல்லாம் தன் படி ஏற்று அன்புடன் அவனோடு அவதரித்து அணி அமர் ஆகத்து அலங்கலாய், வேண்டுகரை கேட்டு, மீண்டவை கேட்பித்து, ஈண்டிய வினைகள் மாண்டிட முயன்று, தன்னடி சேர்ந்த தமருனை அணுக, எமக்கு இருளில் இன்னொளி விளக்காய் (புருஷகாரியாய்) இலங்கும், நின்னுடன் சேர்ந்து நிற்கும் **நின் திருவே** என்று பாசுர வரிகளைப் பிரித்து அன்வயித்து பொருள் கொண்டால், திருவாகிய தாயாரின் சரணங்களில் சரணடைவதே. உய்யும் ஆறு என்று ஆண்டாள் உரைத்ததின் ஸ்வாபதேசமே ஸ்வாமி தேசிகனின் பாசுரத்தில் எதிரொலிக்கின்றது என்று அனுபவிக்கலாம். இதே பொருண்மையை அமிருதசுவாதினியில் 8ம் பாசுரத்திலும், துவயச் சுருக்கின் 2ம் பாசுரத்திலும் ஸ்வாமி தேசிகன் விளக்கியுள்ளதும் இங்கு அனுஸந்தேயம்.

**வினைவிடுத்து வியன் குணத்தால் எம்மையாக்கி
வெருவுரைகேட்டு அவைகேட்க விளம்பி, நாளுந்
தனையனைத்து மடைந்திடத் தானடைந்து நின்ற
தன் திருமாதூடன் இறையுன் தனியா நாதன்**

- (அமிருதசுவாதினி - 8)

ஸ்ரீ ஸப்தம்	பொருள்	அமிருதசுவாதினி பாசுர வரிகள்
ஸ்ருணோதி	இதி ஸ்ரீ: கேட்கின்றாள்	வெருவுரைகேட்டு
ஸ்ராவயதி	கேட்பிக்கின்றாள்	அவைகேட்க விளம்பி
ஸ்ருணாதி	ஒழிக்கின்றாள்	வினைவிடுத்து
ஸ்ரீயதே	ஸ்ரீ: அடையப்படுகின்றாள்	நாளுந் தனையனைத்தும் அடைந்திட
ஸ்ரீணாதி	பக்குவ நிலையை உண்டாக்குகின்றாள்	தானடைந்து நின்ற
ஸ்ரயதே	அடைகின்றாள்	இறையும் தன் திருமாதூ

இவ்வகையில்,

- பூநீயதே** - ஜெகன் மாதாவே, உன் சரண் அன்றி எமக்கு வேறு சரணில்லை.
நின்னருளால் கதி இன்றி மற்றொன்றும் அறியோம்.
- ஸ்ரயதே** - தயா ஸாகரியே, எமக்காய் தாயினும் சாலப் பெருமாளிடம்
பரிந்துரைக்கும் தாயாநிதியே
- ஸ்ருணோதி** - எங்கள் கலி தீர்க்கும் கலியே
- ஸ்ராவயதி** - பரமனிடம் எங்கள் குறை பரிந்துரைக்கும் பெருந்திருவே
- ஸ்ருணாதி** - இடர் நீக்கும் இனியாளே
- பூநீணாதி** - எமை ஆக்கிக் காப்பவளே

என்று பிராட்டியை ஆறு விதமாகப் பிரார்த்திப்பதே **உய்யும் ஆறு** என்று அனுபவிக்கலாம்.

“கோதைதான் சாக்ஷாத் பூமிதேவி என்றும், கருணைக் குணத்திலே திருமுகள் இலக்குமிக்கு ஒப்பானவள் அவள் என்ற கருத்திலே ஸ்வாமி தேசிகன் **"சாக்ஷாத் சக்ஷமாம் கருணயா கமலா மிவான்யாம்"** என்று கோதா ஸ்துதியில் ஆண்டாளைக் குறிப்பிடுகிறார்.

பூநீ ஸ்துதியில் ஸ்வாமி தேசிகன் பிராட்டியின் அனுக்ரஹ விசேஷத்தை

யஸ்யாம் யஸ்யாம் தி₃ஸி விஹரதே தே₃வி த்ருஷ்டஸ்த்வதீ₃யா
தஸ்யாம் தஸ்யாம் அஹமஹ மிகாம் தந்வதே ஸம்பதோ₃கா₄: - (பூநீஸ்துதி - 15)

என்று சொல்வார்.

யஸ்யாம் யஸ்யாம் தி₃ஸி விஹரதே - எந்த திக்கில்

தே₃வி த்ருஷ்டஸ்த்வதீ₃யா - மஹாலக்ஷ்மியின் கடாசுஷ வீக்ஷணம் போகிறதோ

தந்வதே ஸம்பதோ₃கா₄: - அங்கே அஷ்ட ஐஸ்வர்யங்கள்

தஸ்யாம் தஸ்யாம் அஹமஹமிகாம் - நான் முன்னே நான் முன்னே என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு வருகின்றது. என்றருளியுள்ளார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

இப்படி, ஆறு பதங்கள் கொண்ட த்வய மந்திரத்தை உள்ளர்த்தமாக கொண்டு, **உய்யும் ஆறு** என்று 2ம் நாள் பாசுரத்தில் கோதாப் பிராட்டி அருளியுள்ளாள்.

மற்றொரு பார்வை:

“**உய்யும் ஆறு**” என்று நம் உய்விற்கு - ஜீவாத்மாக்களின் உய்விற்குக் காட்டிய ஆறு வழிகளை ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் உபோத்தகாதிகாரத்தில் சொல்லும் ஆறு கட்டளைகளை இந்தப் பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசமாக- உள்ளுரைப் பொருளாக அனுபவிக்கலாம்.

ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம் - யத்ருச்சா₂ஸு க்ருதம் ததா₂

விஷ்ணோ: கடாசுஷம் அத்வேஷம் ஆபி₄முக்யம் ச ஸாத்விகை: ||

ஸம்பா₄ஷணம் ஷடே₃தாநி: - ஆசார்ய ப்ராப்தி ஹேதவ: ||

- (ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் உபோத்தகாதிகாரம்)

பகவானிடம் விசேஷமான பக்தி இருந்தால் நல்ல ஆசாரியனை பகவானே நமக்குக் கொடுத்து நம்மை நல்வழிப் படுத்துவான் என்பது பொருள்.

1	ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம்	பகவானிடத்தில் விஸ்வாசமுடனும் பக்தி பண்ணுதல்
2	யத்ருச்சா₂ஸு க்ருதம் (ஈச்வர+இச்சா)	பகவானிடம் பக்தி இருந்தால் அனைத்தும் நன்மையாகவே நடக்கும்
3	விஷ்ணோ: கடாசுஷம்	செங்கண் சிறிச்சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ? என்பது ஆண்டாள் வாக்கு. பகவானின் கடாசுஷத்தை வேண்டிதல். கடாசுஷம் போது கிடைக்கும்? கர்வமில்லாத பக்தியும் அன்பும் இருக்கும் போது கிடைக்கும்.
4	அத்வேஷம்	யாரிடமும் எதனிடமும் த்வேஷம் இல்லாமல் இருத்தல்
5	ஆபி₄முக்யம்	அவனை நோக்கிப் போகும் நிலை - பரிபூர்ண விச்வாசம் - பகவானை உள்ளத்தில் நிறுத்தும் நிலை
6	ஸாத்விகை: -சாது சமாஹம்	சாதுக்களான பாகவதோத்தமர்களுடன் கூடியிருந்து குளிர்ந்தல்.

இதுதான் பகவானை அடைவதற்கு ஸ்வாமி தேசிகன் காட்டின ஆறு படிகள். உய்யும் ஆறு!!

பரமபதம் பெற த்வய மந்த்ரத்தை எண்ணி, அதற்குச் சொல்லப்பட்ட ஷடங்க யோகம் என்ற ப்ரபத்தியை திருமங்கை ஆழ்வார் பெரிய திருமொழியில் சொன்னதைத் தான் கோதாப்பிராட்டியும் **உய்யும் ஆறு** என்று உணர்த்துகிறாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

**கற்றிலேன் கலைகள் ஐம்புலன் கருதும்
கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தை,
பெற்றிலேன் அதனால் பேதையேன் நன்மை
பெருநிலத்தாருயிர்க்கெல்லாம்,
செற்றமேவேண்டித்திரிதருவேன் தவிர்ந்தேன்
செல்கதிக்கு உய்யும் ஆறெண்ணி,
நற்றுணையாகப்பற்றினேன் அடியேன்
நாராயணாவென்னும் நாமம்.**

-(பெரிய திருமொழி 1-6-8)

இப்படி ஆண்டாள் காட்டிய **உய்யும் வழி அறிந்து வாழ்ந்து உய்வோம்** என்று ப்ரார்த்தித்து அமைகிறேன்.

கோதா ஸ்துதி 3

**த்வத்ப்ரேயஸ: ஸ்ரவணயோ ரம்ருதாயமாநாம்
துல்யாம் த்வதீய மணிநூபுர ஸிஞ்சிதாநாம்|
கோதே த்வமேவ ஜநநி த்வத்பிஷ்டவாரஹாம்
வாசம் ப்ரஸந்ந மதுராம் மம ஸம்விதேஹி||**

தாயே கோதாபிராட்டியே, உன்னைத் துதிப்பதற்கு ஏற்ற பேச்சுத் திறனை நீயே எனக்கு அளித்தருள வேண்டும். இவ்வாறு நீ செய்தருளினால் நீ அருளிய என் வாக்கு உன் நாயகனான எம்பெருமானுடைய திருச்செவிகளுக்கு அமுதமாக இருக்கும். நீ நடந்து வரும்போது உன் திருவடிகளில் அணிந்த மணிச் சிலம்பின் ஒலிகளைக் கேட்கும்போது எம்பெருமானது உள்ளம் மிக்க பூரிப்படையுமன்றோ! அவ்வாறே உன்னைப் பற்றி நான் செய்யும் தோத்திரத்தைக் கேட்கும் போதும் அவனது மகிழ்ச்சி கனத்து நிற்கும். நீ எனக்கு அருளும் வாக்கு, கேட்பவர்களுக்குக் கருத்துத் தெளிவாய் விளங்கும்படி இருக்க வேண்டும். செவிக்கு மிகவும் இனியதாக இருக்க வேண்டும். இத்தகைய வாக்கை நீயே எனக்கு அருள வேண்டும்.

ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன்

ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர் பாடி
நாங்கள் நம் பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்
தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும் மாரி பெய்து
ஓங்கு பெறும் செந் நெல் ஊடு கயலுகளப்
பூங்குவளைப் போதில் பொறி வண்டு கண் படுப்பத்
தேங்காதே புக்கிருந்து சீர்த்த முலை பற்றி
வாங்க குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்
நீங்காத செல்வம் நிறைந்தேலோர் எம்பாவாய்.

வாமனனாய் வந்து, மஹாபலிச் சக்ரவர்த்தியிடம் மூன்றடி மண் யாசித்து, த்ரிவிக்ரமனாய் ஓங்கி வளர்ந்து மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் ஈரடிகளாய் தன் திருப்பாதங்களால் அளந்து, மூன்றாம் அடியாய் மாவலியின் சிரசில் வைத்து பாதாளத்தில் இருத்தி ஆட்கொண்டு, மண்ணுலகு, விண்ணுலகு, பாதாள உலகு என்று மூவுலகையும் அளந்த உத்தமனான அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணைப் பணிந்து, நியமங்களுடன் நாங்கள் பாவை நோன்பிருந்து பேர் பாடி கொண்டாடுகிறோம். அதனால், உலகிற்குத் தீங்கு விளைவிக்காத நல்ல வான்மழை மாதம் மும்மாரி பெய்திட, செழித்து வளரும் செந்நெற் பயிர்களுக்கிடையில் மீன்கள் துள்ளி ஓடும் வளமை பெறுவோம். நல் மழையால் நீர் நிலைகள் நிரம்பி, அங்கு மலர்ந்திருக்கும் குவளை போன்ற நீர்ப்பூக்களில் வண்டுகள் தேனுண்ட மயக்கத்தில் உறங்கும். நாடும், வீடும் செழித்து, பசுக்கள் நன்றாக, மறுக்காமல், மறைக்காமல் வள்ளல்கள் போல் குடம் குடமாகப் பால் கொடுக்கும். இப்படி நல்மழையின் செழிப்பினால் எங்கும் அழியாத செல்வம் நிறைந்திடும். ஆகவே, பாவாய், எங்களுடன் நோன்பிற்கு வா.

திருப்பாவையின் மூன்றாம் பாடல் பரம பவித்ரமானது. இந்த பாசுரத்தில் **மந்திர மந்தார்த்தம், அர்ச்சையின் பெருமை, அவதாரத்தின் பெருமை ஆகியவற்றை விளக்குவதோடு லோகசேஷமும் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.** உத்தமனான புருஷோத்தமனான ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பாடி நோன்பு நோற்பவர் அடையும் பெரும் செல்வங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறது! இந்தப் பாசுரம் ஓர் ஆசீர்வாத பாசுரம்.

“பனிப்பட்டுச் சாய்ந்த மூங்கில் ஆதித்யக் கிரணம் பட்டு நிமிர்ந்தாற்போல் பரமாத்மா தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு ஓங்கினான்” என்பார் வியாக்யானச் சக்ரவர்த்தி பெரிய வாச்சான் பிள்ளை.

**ஆழி யெழச்சங்கும் வில்லு மெழ, திசை
வாழி யெழத்தண்டும் வாளு மெழ, அண்டம்
மோழை யெழ முடி பாத மெழ, அப்பன்
ஊழி யெழவுல கங்கொண்ட வாரே.**

-(திருவாய் மொழி 7-4-1)

என்று திருவாய் மொழியில் நம்மாழ்வார் த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தைப் போற்றிச் சொல்லியுள்ளார். த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தில் பகவானின் பாதம் பட்ட அண்டங்களை

**இத₃ம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா₄ நித₃தே₄ பத₃ம் |
ஸமூ₄மஸ்ய பாகு₃ம் சுரே |**

என்று விஷ்ணு ஸூக்தம் வர்ணிக்கிறது. வாமன -த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தில் பகவான் யாரையும் ஸம்ஹாரம் பண்ணவில்லை. அவரவர் நிலையில் எல்லோரையும் வாழ வைத்த அவதாரம் வாமன - த்ரிவிக்ரம அவதாரம். பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் என்பவர் வாமன-த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தைச் சொல்லும் விதம் ரசிக்கத்தக்கது.

**தார் வேற்ற வெண்குடை நீர் மாபலி வார்க்கவும்
தாமரைமேல் சீர் ஏற்ற தொல் நான்முகத்தோன் விளக்கவும்
குரைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகை நீர் பெய்து
செம்பொன்முடி கார் ஏற்ற மேனி
அரங்கேசர் கையும் கழலும் ஒக்க நீர் ஏற்றன
வன்திருக்குறளாகி நிமிர்ந்த அன்றே.**

பாசுர விசேஷம்:

முதல்பாசுரத்தில் பரமபதநாதனான ஸ்ரீமந்நாராயணனையும், (பரம்), 2வது பாசுரத்தில் பாற்கடலில் பையத்துயின்ற பரந்தாமனான **வியூக** மூர்த்தியையும் பாடிக் கொண்டாடிய ஆண்டாள், 3வது பாசுரத்தில் ஓங்கி உலகளந்து உத்தமன் ஆன **விபவ** மூர்த்தியான த்ரிவிக்ரமப் பெருமானைக் கொண்டாடுகிறாள்!

வாமன அவதாவரமும் ராம கிருஷ்ண அவதாரங்களைப் போல் ஒரு பூர்ண அவதாரம். எம்பெருமானின் தசாவதாரங்களில், ஐந்தாவது அவதாரம். மஹரிஷிகளால் போற்றப்பட்ட அவதாரம். ப்ரஹ்மணயத்தை எடுத்துக் காட்டும் அவதாரம். ஆழ்வார்களால் பூர்ணமாக ஈடுபட்டு அனுபவிக்கப்பட்ட அவதாரம். இந்த அவதாரத்திலும் மாயம் உண்டு.

வாமனனாய் வந்த பகவான், மஹாபலியிடம் மூன்று அடி மண் யாசித்து, த்ரிவிக்ரமனாக ஓங்கி வளர்ந்த வைபவத்தைச் சொல்லும்வண்ணம் ஆண்டாளும் மூன்றாவது பாசுரமாக வாமனாவதாரத்தை அமைத்தது மட்டுமின்றி, ஒவ்வொரு பத்து பாசுரங்களில் ஒரு பாசுரத்தில் என்று மூன்று இடங்களில் த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தை அனுபவித்துள்ளாள் என்பதும் நோக்கத்தக்கது.

ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர் பாடி - 3ம் பாசுரம்
அம்பர மூடறுந்தோங்கி உலகளந்த உம்பர் கோமானே - 17ம் பாசுரம்
அன்று இவ்வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி! - 24ம் பாசுரம்

பாசுர விளக்கம்

ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர் பாடி . . .

தேஜஸ்வியாக, வாமனனாக (குள்ள உருவம் கொண்ட) வந்த ஒரு பிரமச்சாரி சிறுவன் சக்வர்த்தியான தன்னிடம் கொடுக்க நிறைந்த செல்வங்கள் இருக்க, கேவலம் தன் அடியால் மூன்றடி மண் யாசிக்கிறானே என்று மஹாபலி சக்ரவர்த்திக்கு ஓர் இளப்பமும், கர்வமும் ஏற்பட்டு, மூன்றடி நிலம் தானே, எடுத்துக் கொள் என்று வந்திருப்பது பகவான் என்றறியாமல் ஏளனமாகச் சொன்னான். அசுர குரு சக்ராச்சார்யார் வந்திருப்பது பகவான் என்பதை உணர்ந்து தானம் கொடுப்பதைத் தடுக்க முயன்றார். ஆசார்யன் சொன்னதையும் மீறி, இச் சிறுவன் பகவான் என்றால், பகவானே என்னிடம் யாசித்தான் என்ற பெருமையையும் அடைவேனே என்று கர்வப்பட்டு, மாவலி தானம் கொடுக்க முயன்றபோது, தன் சீடனான மஹாபலியிடம் இருந்த அன்பினால் சக்ராச்சாரியார் ஒரு வண்டு உருவில் மாறி பலிச் சக்ரவர்த்தியின் மனைவி விந்த்யாவளி தீர்த்தம் சேர்க்கப் போகும் போது கிண்டியில் புகுந்து தீர்த்தம் விழாமல் அடைத்து தடுத்தார். ஸர்வமும் அறிந்த, வாமன ரூபத்தில் வந்திருந்த பகவான், தன் பவித்ர தர்ப்ப நுனியால் கிண்டியின் த்வாரத்தைக் குத்த, சக்ராச்சாரியாரின் ஒரு கண் கெட, தீர்த்தம் விழ, தானம் முற்றுப் பெற்றது எனும் கதை உங்களுக்குத் தெரியும்.

இதைத்தான்,

மிக்கபெரும்புகழ் மாவலி வேள்வியில்
தக்கதி தன்றென்று தானம் விலக்கிய
சக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பால் கிளறிய
சக்கரக் கையனே. அச்சோ வச்சோ
சங்கமிடத்தானே. அச்சோ வச்சோ. - (பெரியாழ்வார் திருமொழி - 103)
என்று பெரியாழ்வார் சொல்கிறார்.

த்ரிவிக்ரமவதாரம் பற்றி உபநிஷத் சொல்வதைப் பார்ப்போம்.

ம்ருகோ₃ந பீம: குசரோ கி₃ரிஷ்டா:
யஸ்ய ஊருஷா த்ரிஷா விக்ரமணேஷா |
அதி₄சுஷியந்தி பு₄வநாநி விஸ்வா:
பரோ மாத்ரயா தநுவா வ்ருதா₄ந |
நதே மஹித்வமந்வஸ்நுவந்தி ||
உபே₄தே வித்₃ம ரஜஸீ ப்ருதி₂வ்யா
விஷ்ணோ தே₃வத்வம்
பரமஸ்ய வித்₂ஸே | - (விஷ்ணு ஸூக்தம் - 2,3)

உபநிஷத், பகவானைக் கேட்கிறது. ஒரு அடியால் கீழ் லோகத்தை அளந்தாய். ஒரு அடியால் மேல் லோகத்தை அளந்தாய். மூன்றாவது அடியை எங்கு வைத்தாய் என்று உபநிஷத் கேட்டு, **பரமஸ்ய வித்₂ஸே** என்று அது உனக்கல்லவா தெரியும் என்றது.

வாமனன் த்ரிவிக்ரமனாக ஓங்கி உயர், மாவலி தானம் அளிக்க விட்ட நீரும், ஓங்கிய திருவடியால் கிழிக்கப்பட்ட ஆவரண நீரும், (ஆகாச கங்கை நீர்), **பூ:** (பூவுலகம்), **புவ:** (புவர்லோகம் - கிரகங்கள், நக்ஷத்திரங்கள்), **ஸுவ:** (ஸுவர் லோகம் - ரிஷிகள்), **மஹ:** (மஹர் லோகம் - இந்திராதி தேவர்கள்), **ஜன:** (ஜனோ லோகம் - பித்ருக்கள்), **தப:** (தபோ லோகம் - தேவதைகள்), **ஸத்ய:** (ஸத்ய லோகம் - பிரமன்) என்று பூமிக்கு மேல் உள்ள லோகங்களைக் கடந்து **பிரம்ம லோகத்தில்** அத் திருவடி உருவிய போது, அத் திருவடியை பிரமன் தன் கமண்டல நீர் விட்டு அலம்பி பாத பூஜை செய்த போது பிரமனால் பரமனின் பாதத்தில் சேர்க்கப்பட்ட நீரும், ஒரே தாரையாக விழும் வேகத்தில் பகவானின் திருவடி வளர்ந்ததால், "ஓங்கி" என்றாள் ஆண்டாள். இந்த வேகம், கற்பனைக்கெட்டாத வேகம். இந்த மூன்று நீரையும் குறிக்கும் வகையில் மும்மாரி என்பதற்கு உள்ளூரைப் பொருள் அனுபவிக்கலாம்.

**ஒருகுறளாய் இருநிலம் மூவடிமண் வேண்டி
உலகனைத்தும் ஈரடியால் ஒடுக்கி, ஒன்றும்
தருகவெனா மாவலியைச் சிறையில் வைத்த
தாடாளன் தாளணைவீர், தக்க கீர்த்தி
அருமறையின் திரள்நான்கும் வேள்வி யைந்தும்
அங்கங்கள் அவையாறு மிசைக ளேழும்,
தெருவில்மலி விழாவளமும் சிறக்கும்**

காழிச்சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே - - (பெரிய திருமொழி - 3-4-1) என்று திருமங்கை ஆழ்வார், வாமன - த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தை அனுபவித்துள்ளார். (இந்தப் பாசுரத்தில் மயங்கி, திருமங்கை மன்னனுக்கு ஞானசம்பந்தர் வேல் தர, திருமங்கை மன்னன் "**வாள் வேல் ஏந்தும் மங்கையர்கோன்**" ஆனார் என்பது சரித்திரம்.).

**சுருக்குவாரை யின்றியே சுருங்கினாய் சுருங்கியும்,
பெருக்குவாரை யின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய்,** (திருச்சந்த விருத்தம் - 109)
என்று இந்த அவதாரத்தைப் போற்றுவார் திருமழிசைப் பிரான். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சுருக்கிக் கொண்டு வாமனன் ஆனானோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு தன்னைத் த்ரிவிக்ரமனாகப் பெருக்கிக் கொண்ட அவதாரம்.

ஓங்கி உலகளந்த....
ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் **ஸ்ரீ தேஹளீஸ ஸ்துதியில்** அனுபவித்ததைப் பார்க்கலாம்.
**ப₄க்தப்ரிய த்வயி ததா₂ பரிவர்த்த₄மானே
முக்தா விதாந விததிஸ் தவ பூர்வமாஸீத் |
ஹாராவளி: பரமதோ₂ ரசநா கலாப:
தாரா க₃ணஸ் தத₃நு மௌக்திக நூபுர ஸ்ரீ: ||** - (ஸ்ரீ தேஹளீஸ ஸ்துதி- 10)

வாமனனாய் வந்து த்ரிவிக்ரமனாக உயர்ந்த போது, எம்பெருமானின் திருவடி **பூ:,புவ:, ஸுவ:, மஹ:, ஜன:, தப:, ஸத்ய:** என்று, **பூலோகம், புவர் லோகம், ஸுவர் லோகம், மஹர் லோகம் ஜந லோகம் தாண்டி பிரம்மாவின் சத்ய லோகம் வரை நீண்டதாம்.** அப்போது, நக்ஷத்திரக் கூட்டங்கள் (புவர் லோகம்) பகவானின் திருமுடிக்கு மேல் விதானம் போல் இருந்தது.

எம்பெருமான் அதற்கு மேலும் உயர்ந்த போது, அந்த நக்ஷத்திரக் கூட்டம் பகவானின் திருக்கழுத்தை அலங்கரிக்கும் முத்துமாலை போல இருந்தது.
எம்பெருமான் அதற்கு மேலும் உயர்ந்த போது, அந்த நக்ஷத்திரக் கூட்டம் பகவானின், பகவானின் இடுப்பில் மேகலை போல் தோன்றியது.

எம்பெருமான் அதற்கு மேலும் உயர்ந்த போது, அந்த நக்ஷத்திரக் கூட்டம் பகவானின் திருவடியை அலங்கரிக்கும் முத்துக்களாலான சிலம்பு போல இருந்தது. என்ன ஓர் அனுபவம்!!

இந்த அனுபவத்தை திருமங்கை ஆழ்வாரின் திருநெடுந்தாண்டக பாசுரத்திலும் அனுபவிக்கலாம்.
**ஓண்மதியில் புனலுருவி ஒருகால் நிற்ப
ஒருகாலுங் காமருசீர் அவுணன் உள்ளத்து,
எண்மதியுங் கடந்தண்ட மீது போகி**

இருவிசும்பி னூடுபோ யெழுந்து மேலைத்
தன்மதியும் கதிரவனும் தவிர ஓடித்
தாரகையின் புறந்தடவி அப்பால் மிக்கு,
மண்முழுதும் அகப்படுத்து நின்ற எந்தை
மலர்புரையும் திருவடியே வணங்கி னேனே. - (திருநெடுந்தாண்டகம் - 5)

உத்தமன் பேர் பாடி.....

இந்தப் பாசுரத்தில், வாமனனை ஒங்கி உலகளந்த உத்தமன் என்று ஆண்டாள் போற்றுகிறாள். **வாமனன் எப்படி உத்தமன் ஆகிறான்?**

உத்தமன் - புருஷ உத்தமன் - புருஷோத்தமன். உத்தமன் யார் என்பதை பகவத் கீதையின் 15ம் அத்தியாயத்தில் பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் விளக்கியுள்ளதை இங்கு அன்வயிக்கலாம்.

உத்தம: புருஷஸ்த வந்ய: பரமாத்மேத் யுதாஹ்ருத:

யோ லோகத்ரயம் ஆவிஸ்ய பி₃பு₄ர்தி அவ்யய: ஈஸ்வர: - (ப.கீ.15-17)

“எவர் உலகம் மூன்றிலும் உட்புகுந்து எல்லோரையும் தாங்கிப் போஷிக்கின்றாரோ, எவர் அழிவற்றவரோ, எவர் பரமாத்மா என்றும் பரமேஸ்வரன் என்றும் அழைக்கப் படுகின்றாரோ, அவரே புருஷர்களுக்கெல்லாம் மேலான புருஷோத்தமன். அந்த புருஷோத்தமன் இந்த கூடர, அகூடர புருஷர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவர்” அவனன்றி ஈஸ்வரனில்லை, பிரகிருதியில்லை, விராட் புருஷனில்லை. பிரபஞ்சம் இல்லை. அவனே ஆதி மூலம். ஆதி பீஜம். இத்தகைய புருஷோத்தமன் தான் வாமனனாக வந்து, ஒங்கி வளர்ந்த த்ரிவிக்ரமன் என்று ஆண்டாள் இந்த பாசுரத்தில் சொல்கிறாள்.

தானும் அழிந்து பிறரையும் சேர்த்துக் கெடுப்பவன் அதம அதமன்.

பிறரை அழித்துத் தான் வாழ்பவன் அதமன்.

பிறரும் வாழத் தானும் வாழ்பவன் மத்யமன்.

தான் அழிந்தாலும்/அவமானப்பட்டாலும் பிறரை வாழ்விப்பவன் உத்தமன். தனக்கென்று வாழாமல் பரோபகாரியாக இருப்பவன் உத்தமன்.

இந்த நோக்கில், தான் அழிந்தாலும்/ அவமானப்பட்டாலும் பிறரை வாழ்விப்பவன் உத்தமன் என்றபடி பகவான் தான் குறு வடிவம் தாங்கி மாபலியிடம் இரந்து, மூவடி மண் பெற்று, த்ரிவிக்ரமனாய் வளர்ந்து அவன் அகந்தையை அழித்து ஆட்கொண்டதால் இங்கு வாமனன் **உத்தமன்** ஆனான்.

அனைத்து ஐஸ்வர்யங்களுக்கும் அதிபதியான பரமாத்மா, வேண்டியதை வேண்டியபடி கொடுக்கும் வள்ளலான பரமாத்மா, யாசிக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லாத பரமாத்மா, தன் பெருமையைக் குறைத்துக் கொண்டு, தன்னிடம் அடைக்கலம் பண்ணின தேவர்களுக்காக யாசித்து, மாவலியின் கர்வத்தையும் அழித்து ஆட்கொண்டதனால், **உத்தமன்** என்றான் ஆண்டாள்!!

இப்படி ஆண்டாள் நினைத்தை நமது ஆச்சார்ய சார்வபௌமன் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் அடைக்கலப் பத்தில் இப்படிச் சொல்கிறார்!

உமதடிகள் அடைகின்றேன் என்று ஒருகால் உரைத்தவரை

அமையுமினி என்பவர்போல் அஞ்சலெனக் கரம் வைத்துக்

தமனைத்தும் அவர்தமக்கு வழங்கியும் தாம் மிக விளங்கும்

அமைவுடைய அருளாளர் அடியிணையை அடைந்தேனே. (அடைக்கலப் பத்து - 7)

பகவத் கீதையில் பகவான் உபதேசித்தான்:

சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜ நா: ஸூக்ருதிநோ (அ)ர்ஜூந

ஆர்தோ ஜிஜ்ஞாஸூர் அர்தார்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப ” - (ப.கீ.7-16)

உதா₃ரா: ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் - (ப.கீ.7-18)

அர்ஜுனா! நான்கு விதமான குணவான்கள் என்னை வணங்குவார்கள். அவர்கள் - துக்கித்து இருப்பவர்கள், ஞானத்தை விழைபவர்கள், செல்வத்தை விழைபவர்கள், மற்றும் ஞானிகள் (சான்றோர்கள்). - (ப.கீ.7-16)

உதா₃ரா: ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் என்று சொல்லி இத்தகைய மேலான பக்தர்களால் நான் அனைத்தையும் அளிக்கும் வள்ளல் என்று அறியப்படுவதால், அதற்குக் காரணமான அவர்களே வள்ளல்கள் (ப.கீ.7-18) என்று தன்னைச் சரணடைந்த பக்தர்களின் மேன்மையைச் சொன்னான் அல்லவா பகவான் கிருஷ்ணன். அதனால் அவன் **உத்தமன்**.

இந்த வாமன அவதாரத்தைப்பற்றி ஸ்ரீஆளவந்தார் தம், “ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில்” கொண்டாடுகிறார்.

கதா₃புந: ஸங்க₂ ரதா₂ங்க₃ கல்பக த்வஜார விந்தா₃ங்குஸ வஜ்ர லாஞ்₂நம் |

த்₄ரிவிக்ரம த்வச் சரணாம் பு₃ஜத்₃வயம் மதீ₃யமூர்த்தா₂நமலங்கரிஷ்யதி || (ஸ்தோத்ர ரத்னம் - 31)

இதன் பொருள் என்னவெனில், “மூவடி மண்வேண்டி ஈரடியால், மூன்று உலகங்களையும் அளந்து, மிஞ்சிய ஓரடியை அளக்க பலிச் சக்ரவர்த்தியின் தலை மீது தன் திருவடியை வைத்து மாவலியைப் பாதாள உலகிற்கு அனுப்பி ரக்ஷித்த த்ரிவிக்ரமப் பெருமானே! பஞ்சாயுதங்கள் ஏந்திய உந்தன் திருவடிகளை, அடியேன் சிரசிலும் அணியாகச் சூட்டி, நஞ்சு போன்ற நரகத்தில் அடியேன் புகாத நன்மையை அடியேனுக்கும் அளிக்கப் பார்த்திக்கிறேன் “

“உத்தமன் பேர் பாடி ...”

ஆண்டாள் “பேர் பாடி” என்று அருளியுள்ளதில் ஒரு விசேஷம் உள்ளது. உத்தமனைப் பாடி என்று சொல்லாது, “உத்தமன் பேர் பாடி” என்று சொல்லி பரமனின் திருநாமமானது பரமனைக்காட்டிலும் உயர்ந்தது என்று நாம மஹிமையை நாச்சியார் குறிப்பில் உணர்த்துகிறார். பேர் பாடி என்பதற்கு, “கட்டிப் பொன் போலே அவன். பணிப்பொன் போலே அவன் திரு நாமம்” என்று வியாக்யானம் அருளியுள்ளார் ஸ்வாமி பெரியவாச்சான் பிள்ளை.

**மும்மைசால் உலகுக் கெல்லாம் மூலமந்திரத்தை முற்றும்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப்பெரும் பதத்தை தானே
இம்மையே எழுமை நோய்க்கும் மருந்தினை இராமன் என்னும்
செம்மைசேர் நாமம் தன்னைக் கண்களில் தெரியக் கண்டான்.**

(கம். இரா. கிட்.காண். வாலி வதைப் படலம் - 71)

என்று வாலி வதைப் படலத்தில் வாலியின் வாக்காக ராம நாம மஹிமையை உணர்த்தினார் கம்பர்.

தமர் உகந்தது எவ்வுருவம், அவ்வுருவம் தானே!

தமர் உகந்தது எப்பேர், மற்று அப்பேர்! -- தமர் உகந்து

எவ்வண்ணம் சிந்தித்து இமையாது இருப்பரே

அவ்வண்ணம் அழியான் ஆம்!

-(முதல் திருவந்தாதி -43)

என்று முதல் ஆழ்வாரான பொய்கையாழ்வார் நாம மஹிமையை சொல்கிறார்.

யாநி நாமாநி கௌ₃ணானி விக்₂யாதாநி மஹாத்தமந: |

ரிஷிபி₄; பரிசீ₃தாநி தாநி வசக்ஷயாமி பூ₄தயே || (விஷ்ணு சஹஸ்ரநாமம்-13)

என்று விஷ்ணு சஹஸ்ரநாமம் பகவானின் நாம உயர்வு பற்றிச் சொல்கிறது.

உய்யும் வகை உத்தமனின் பேரை ஓதிக் கொண்டிருப்பதே என்பது திருமங்கை ஆழ்வாரின் திருவாக்கு.

அந்தரத்தில் தேவர்க்கும் அறிய லாகா

அந்தணனை, அந்தணர்மாட் டந்தி வைத்த

மந்திரத்தை, மந்திரத்தால் மறவா தென்றும்

வாமுதியேல் வாழலாம் மடநெஞ்சமே - (திருநெடுந்தாண்டகம் - 4)

[மட நெஞ்சம் - பவ்யமான நெஞ்சே! - நான் சொல்வதை அனுபவி.

அந்தணர்மாட்டந்தி - அந்தணர் + மாடு + அந்தி - ப்ராஹ்மணானாம் தனம் வேத:

மாடு - செல்வம்

அந்தி - வேதங்களின் அந்தமாகிய வேதாந்தம் - உபநிஷத்துக்கள்

மந்திரத்தை - பகவானை

மந்திரத்தால் - அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தால்]

தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து” எனும்போது நிலம் செழித்து, மாந்தர் நலமுடனும்

மகிழ்ச்சியுடனும் வாழ, மழை எவ்வாறு பொழிய வேண்டும் என்பது அழகாக சொல்லப்பட்டுள்ளது: இதையே அடுத்த பாசுரத்தில், “வாழ உலகினில் பெய்திடாய்” என்று வான்மழை எவ்வாறு நல் மழையாகப் பெய்ய வேண்டும் என்று அருளியுள்ளதை இங்கு தீங்கின்றி என்ற பதத்துடன் அன்வயப்படுத்தி அனுபவிக்க வேண்டும்.

முதலாழ்வார்களான பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் ஆகியோர்கள் அருளிய முதல், இரண்டாம், மூன்றாம் திருவந்தாதிகள் த்ரிவிக்ரமன் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோவலூரில் தான் அருளிச்செயல்களாக அரங்கேறின. இவ்வண்ணம் மூன்று மாரியாக - மும்மாரியாக மூன்று பிரபந்தங்களைக் தந்தது, த்ரிவிக்ரம சேஷ்தரத்திலன்றோ என்று நயமாகவும் அனுபவிக்கலாம்!!

செய்யும் கிரிசைகளைத் தவறாமல் செய்து, செய்யாதன செய்யாது, தீக்குறளைச் சென்றோதாது வாழும் பகவதோத்தமர்கள் இருக்கும் இடம்/நாடு சுபிஷ்டமாக இருக்கும். காலம் தவறாமல் மழை வர்ஷிக்கும். தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பொழியும்.

' **நிகாமே நிகாமே ந: பர்ஜந்யோ வர்ஷது** ' என்பது தைத்ரீய ஸம்ஹிதா (7-5-18) வேதவாக்கு. இந்த வேதவாக்கைத்தான் ஆண்டாள் **தீங்கின்றிநாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து** என்று உணர்த்தியுள்ளாள். இதனால் தான் கோதையின் பகவதி கீதையான திருப்பாவை வேதமனைத்திற்கும் வித்தானது.

' **மும்மாரி** ' என்பது ஞானம், பக்தி, வைராக்யம் என்று பக்தியின் மூன்று நிலைகளை உணர்த்துவதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

வேறு விதமாக, **மும்மாரி பெய்து** என்பதை ' **ஓம் நமோ நாராயணாய** ' எனும் மூன்று பதங்களை உணர்த்தி அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை உணர்த்துவதாகவும் அனுபவிக்கலாம். ஸ்வாபதேசம் எனும் உள்ளூறைப் பொருளில், **அநந்யார்க சேஷத்வம்**, **அநந்ய சரணத்வம்**, **அநந்ய போக்யத்வம்** என்பதே **மும்மாரி** என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

ஓம் என்பது, அகார, உகார மகார சேர்க்கை.

அக்ஷரானாம் அகாரோஸ்மி என்று "அ" என்ற அக்ஷரம் பரம்மாத்மாவைக் குறிக்கும்.

ம என்பது ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கும்.

அ - பரமாத்மா; அ என்பது ஆய என்ற வேற்றுமை உருபோடு வரும்போது பரமாத்மாவுக்கு என்று பொருள்படும். எனவே பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாத்மா அடிமை என்று பொருள் வரும். இதுவே **அநந்யார்க சேஷத்வம்** - மற்றொருவருக்கு சேஷமாகாதவன் - நாராயணனுக்கே அடிமை செய்தல். இப்படி **ஓம்** என்பது **அநந்யார்க சேஷத்வம்** - நாராயணனுக்கே அடிமை செய்தல் என்றாகிறது.

நமோ என்பது **அநந்ய சரணத்வம்** - நாராயணன் திருவடிகளையே சரண்புகுதல்; நம: என்றால் எனக்கு உரியேன் அல்லேன் என்பது பொருள். அப்படி என்றால் உனக்கே (நாராயணனுக்கே) உரியவன் என்று பொருள்படுகிறது. நாராயணனையே சரண்புகுதல் இது **அநந்ய சரணத்வம்**.

நாராயணாய என்பது **அநந்ய போக்யத்வம்**. அதாவது, நாராயணனின் கல்யாண குணங்களையே பேசி அனுபவித்தல். நாராயணனை அநுபவித்தல். அவனைத் தவிர அநுபவிப்பதற்கு வேறு தக்க, போக்யமான பொருளில்லை. அவனே அநுபவிப்பதற்கு இனியவன் என்று இருப்பது. இது **அநந்ய போக்யத்வம்** - நாராயணனையே அநுபவித்தல்.

இவ்வாறு பொருள் கொண்டு, **மும்மாரி பெய்து** என்பதை ' **ஓம் நமோ நாராயணாய** ' எனும் மூன்று பதங்களை உடைய அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை உணர்த்தி, ஸ்வாபதேசம் எனும் உள்ளூறைப் பொருளில், **அநந்யார்க சேஷத்வம்**, **அநந்ய சரணத்வம்**, **அநந்ய போக்யத்வம்** எனும் தத்துவத்தையே **மும்மாரி** என்பதன் மூலம் சொல்லப்பட்டுள்ளது என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

ஓங்குபெரும் செந்நெல்

ஓங்குபெரும் செந்நெல் என்றருளியிருப்பது

ஸமய உபநதை: தவ ப்ரவாஹை:

அநுகம்பே க்ருத ஸம்பல்வா த₄ரித்ரீ

ஸரணாக₄த ஸஸ்ய மாலிநி இயம்

வ்ருஷசைல ஈஸ க்ருஷீவலம் தி₄நோதி - (தயா தசகம்- 21)

என்று ஸ்வாமி தேசிகன் தயா தசகத்தின் 21ம் ஸ்லோகத்தில் திருமலை நாதனின் கருணை வெள்ளத்தில் "செழித்து வளர்ந்துள்ள **சரணாகதர்களின்** வரிசை" என்று சேதனர்களை வர்ணித்துள்ளதை ஓங்கு பெரும் செந்நெல் என்று ஆண்டாளின் உள்ளக் குறிப்பை பிரதிபலிப்பதாய் உள்ளது என்று அனுஸந்தித்து, இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் சரணாகதியையும் அனதன் பலனையும் உள்ளூரைப் பொருளாக உணர்த்தி பகவான் கீதையில் உரைத்த சரம ஸ்லோகத்தின்படி உத்தமனான அவன் நாமத்தைச் ஸ்மரணம் செய்தால், நீங்காத செல்வமான பெருநிலம் எனும் மோட்சம் கிட்டும் என்று உணர்த்தியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம். .

"**ஓங்கு பெருஞ்செந்நெல் ஊடுகயல் உகள**" --- செந்நெல் வயல்களில் துள்ளி விளையாடும் மீன்கள், தங்கள் உபதேசங்கள் பலனளிப்பதைக் கண்டு மகிழ்வுறும் ஆசாரியர்களை உட்பொருளாகக் குறிக்கிறது.

இங்கு **செந்நெல்** எனும் பதம் உணர்த்தும் உண்மையை உணர வேண்டும்.

நெல்லின் உள்ளே உள்ள அரிசிமணி உமி, தவிடு ஆகியவற்றால் மூடப்பட்டுள்ளது. அவரை நீக்கினால் அரிசியாகி நமக்கு உணவாகிறது. இங்கு **நெல்மணி** என்பது **ஆத்மா** என்று உதாசரிக்கவேண்டும்.

நெல்லில் அரிசியை மூடியிருக்கும் **உமி**, நம் ஆத்மாவை மூடியிருக்கும் **ஸ்தூல சரீரத்தைப்** போன்றது. **தவிடு உமியுள்** மறைந்திருப்பது போல், நம் ஸ்தூல சரீரத்தில் உள்ள ஆத்மா இந்த சரீரத்தை விட்டுப் பிரியும் போது உமியினுள் தவிடு சூக்ஷ்மமாக இருப்பது போல் ஆத்மா **சூக்ஷ்ம சரீரத்துடன்** (நம் புறக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத சரீரம்) அர்ச்சராதிமார்க்கத்தில் மோட்சத்திற்குப் போகிறது. அப்படி சூக்ஷ்ம சரீரத்தைப் பற்றிக் கொண்ட ஜீவாத்மா

சிறந்த ஞானவான். **இப்படி நெல்லின் உமி போன்றது ஸுதூல சரீரம். தவிடு போன்றது ஸுக்ஷ்ம சரீரம். அரிசி போன்றது ஆத்மா என்பது இங்கு உள்ளுரைப் பொருள்.** இந்த தத்துவத்தைத்தான் “**அஹமன்ன அஹமன்ன அஹமன்ன**” என்று வேதம் உத்கோஷிக்கிறது. அதாவது, ஆச்சார்ய உபதேசத்தினால் ஆத்மா பகவானுக்கு அன்னம் ஆகிறது என்பது தத்துவம். இந்த தத்துவத்தை கோதாப்பிராட்டி இங்கு **செந்நெல்** எனும் பதத்தின் மூலம் விளக்கியுள்ளாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

இங்கு பெரும் செந்நெல் என்பதால் த்ரிவிக்கரமன் ஓங்கி வளர்ந்தது போல் செந்நெல்லும் ஓங்கி வளர்ந்தது என்பது இலக்கிய நோக்கில் அழகான உதாரணம். இங்கு இது நல் மழை பொழிவதால் ஏற்படும் நாட்டின் வளத்தையும், செழுமையும் குறிக்கும்.

“**பூங்குவளைப் போதில் பொறிவண்டு கண்படுப்ப**” என்பதில் சொல்லப்படும் **வண்டு**, அடியவர் நெஞ்சத்தில் அந்தர்யாமியாய் நிறைந்திருக்கும் எம்பெருமானைக் குறிக்கிறது. ஆதலால் பக்குவமடைந்த ஆத்மாக்கள், பசுவின் மடியைக் கண்டு பற்றுவதுபோல குருவின் திருவடிகளைப் பிடித்து ஞானப்பாலைப் பெற்று பருகினால், அவர்களின் இதயகமலத்தில் பகவான் பொறிவண்டுபோல படுத்தி உறங்குவான் என்று உணர்த்துகிறாள் என்று கொள்ளலாம்.

“**தேங்காதே புக்கிருந்து சீர்த்த முலைபற்றி வாங்க**” என்பது ஆசார்யனின் வாஞ்சலயத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட சீடர்களை உட்பொருளாகக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

“**வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்**” தயாள குணம் உடைய, பிரதிபலனாக எதையும் எதிர்பார்க்காத ஆசார்யர்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். இதைத்தான் ஸ்வாமி தேசிகன் அமிருதசுவாதினியில் 14ம் பாசுரத்தில்

கரக்குங்கருதுடை தேசிகர் கன்றென நமையெண்ணிச்

சுரக்குஞ்சரவிகள்போல் சொரிகின்றனர் சொல்லமுதே. - (அமிருதசுவாதினி - 14)

என்றருளி, ஆசார்யர்களின் மேன்மையை உணர்த்தியுள்ளார்.

“**நீங்காத செல்வம்**” என்பது (திருமகளின் பரிந்துரையின் பேரில், அடியவர்க்கு பெருமாள் அருளும்!) பூவுலகில் வாழும் காலத்தில், **குன்றாத ஞானத்தையும்**, அதன் பலனால் கிட்டிய மோட்ச சித்தியையும் குறிக்கிறது. ஏனெனில், மற்ற எல்லா செல்வங்களும் நீங்கக் கூடிய செல்வங்கள். எம்பெருமானின் சரணத்தைப் பற்றி, அந்த உத்தமனின் பேர் பாடுதலே திருத்தக்க நீங்காத செல்வம் என்று அறிவுறுத்துகிறாள் ஆண்டாள்.

யத்ர அகஷ்டாக்ஷர ஸம்ஸித்₃தோ₄ மஹாபா₄ஹோ₃ மஹியதே |

ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி து₃ர்பிஷு தஸ்கரா :|| (நாரதீய கல்பம் - அஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யை 1-20)

திருமந்திரத்தின் உண்மைப் பொருளை அறிந்து அதன் நிஷ்டையையும் உடைய மஹானுபாவனை ஆதரிக்கும் இடத்தில் நோய், பஞ்சம், திருடர்கள் இவர்கள் நடையாட மாட்டார்கள். இங்கு நோய் என்பது ஆசை முதலிய குற்றம். பஞ்சம் என்பது ஞானச் செல்வமின்மை. திருடர்கள் என்பது அஹங்காரம் முதலியன.

(பார்க்க: ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் - மூலமந்த்ராதிகாரம் - பௌண்டரீகபுரம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஆச்ரமம் மூன்றாம் பதிப்பு - பக்கம் 694)

இவ்வாறு உள்ளுரைப் பொருள் கொண்டால், முதல் பாசுரத்தில், அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தையும், இரண்டாவது பாசுரத்தில் த்வய மந்திரத்தையும் கொண்டாடிய ஆண்டாள், இம்மூன்றாம் பாசுரத்தில் **மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச:** என்ற கீதாசார்யன் கீதையில் உரைத்ததையே பகவதி கீதையாக ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

ஆண்டாள் உபதேசிக்கும் இந்த பக்தி மார்க்கம் பக்தி, பரபக்தி பரம பக்தி என்றாகும். பக்தி என்பது நாம் எம்பெருமானை நேரில் காண வேண்டும் என்கின்ற ஆவல் மீதுற, அர்ச்சையில் அவன் திருமேனி அழகைக் கண்டு களிக்கும் ஜ்ஞானம் பெறுதல், அந்த ஜ்ஞானம் பெற்றால், அவன் சரணங்களின் சரணடையும் பரஜ்ஞானம் கிட்டி, அந்த ஞானத்தினால் மேன்மேலும் எம்பெருமானை ஸதா ஸர்வ காலமும் அநுபவிக்க வேண்டும் என்னும் ஆவலால் பரமபக்தி ஏற்படும். இதையே தாரக, போஷக, போக்யமாக அனுபவிக்கலாம். திருமந்த்ரம், சரமஸ்லோகம், த்வயம் என்னும் இந்த மூன்று மந்த்ரங்களும் நமக்கு ஞானம், அனுஷ்டானம் மற்றும் பலன்களை அளிப்பதால் இவை முறையே தாரகம் (பேணுதல்), போஷகம் (போஷாக்கு அளித்தல்) மற்றும் போக்யம் (இன்பம் அளித்தல்) என்பதாக உள்ளன.

இந்த மூன்று மஹா உபதேசங்களையும், அதாவது அஷ்டாக்ஷரம், த்வயம், சரமச் ஸ்லோகம் ஆகிய மூன்றையும் முறையே **தாரகம்** (பேணுதல்), **போஷகம்** (போஷாக்கு அளித்தல்), **போக்யம்** (இன்பம் அளித்தல்) என்று கைக் கொண்டாலே, ஆத்மசுத்தி அடைந்து பரமனை அனுபவிக்கவும், மோட்ச சித்தியைப் பெறவும் அடியவர்கள் பாத்திரமாவார்கள் என்பது நாரதீயத்தில் (1-32) -

வ்யக்தம் ஹி ப₄க₃வாந் தே₃வ: ஸாக்ஷாந்நாராயண: ஸ்வயம் |

அஷ்டாக்ஷர ஸ்வரூபேண முகே₂ஷா பரிவர்த்ததே || (நாரதீய கல்பம் - அஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யை 1-32)

பகவான் என்று அனைவராலும் போற்றப்படும் தேவாதிதேவனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன், தானாகவே வலிய வந்து, அஷ்டாசுரமான திருமந்தரத்தை ஜபிப்பவர்களின் முகத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதிலிருந்து தெளிவாகிறது.

இதைத்தான் திருச்சந்த விருத்தத்தில்

சோர்விலாத காதலால்தொடக்கறா மனத்தராய்,

நீராவணைக்கிடந்த நின்மலன் நலங்கழல்,

ஆர்வமோடு இறைஞ்சிநின்று அவன்பெயர் எட்டெழுத்தும்,

வாரமாக ஒதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே

(தி.ச.வி. 78)

என்று அருளியுள்ளார் திருமழிசைப் பிரான்.

இன்னும் சற்று எளிமையாக சொல்ல வேண்டுமானால், முதல் பாசுரத்தில், கோபியர்களை விரதத்திற்கு அழைப்பதாகவும், இரண்டாம் பாசுரத்தில், விரதத்தின் போது செய்யத் தக்கவை / தகாதவற்றை எடுத்துரைப்பதாகவும், இந்த மூன்றாவது பாசுரத்தில், விரதத்தின் நற்பலன்களை சொல்வதாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர்பாடி உள்ளத்தில் கொண்டால், மாதம் மும்மாரி பொழிந்து, செந்நெல் செழித்து, பஞ்சம் நீங்கி, நீங்காத இன்பமும் செல்வமும் இக வாழ்க்கையில் கிடைப்பதுடன் அக நோக்கில் மனத்தில் அஞ்ஞானம் எனும் இருள் விலகி, நீங்காத செல்வமான மோக்ஷானந்தம் கிடைக்கும் என்பதை இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் விளக்கி, அந்தமில் பேரானந்தம் பெற உலகத்தில் எல்லோரையும் அழைக்கின்றாள்.

ஆண்டாளின் இந்த உபதேசத்தின் உட்பொருளை ஆய்ந்து தெளிந்தால், ஞான-கர்ம யோகங்கள் பகவானை உணர்த்தாது! காதலாக்கி கசிந்துருகும் பக்தி யோகம் என்னும் ப்ரேமை மட்டுமே பகவானை உணர்த்தும்! என்று உணரலாம். அரியவனை - அரி அவனை, அறிவினால் ஏற்படும் வெறும் ஜ்ஞானத்தினால் மட்டுமே உறுதிப் படுத்த முடியாது! வையம் அளந்தானை அளக்கவும் முடியாது. பக்தியால் கசிந்துருகும் அன்பினால் அவனை உள்ளத்தில் கொள்ளத் தான் முடியும்!

நோற்ற நோன்பிலேன் = கர்ம யோகம் இல்லை!

நுண்ணறிவு ஒன்றிலேன் = ஞான யோகம் இல்லை!

ஒன்றும் ஆற்ற கின்றிலேன் = தியான யோகம் இல்லை!

தெரியேன் பாவியனாய், பல தீமைகள் செய்து விட்டேன்!

பெரியேன் ஆயின பின், பிறர்க்கு உழைத்தே ஏழை ஆனேன்!

இப்படி ஞான யோகமோ, கர்ம யோகமோ அறியாத நான் எம்பெருமான் மீது கொண்ட பக்தியால் **உன்னை விட்டு அகலேன் என்று உன் சரணம் பற்றி** உன் தன்னோடு+உறவேல்+நமக்கு = இங்கு ஒழிக்க ஒழியாது! எனக்கு நீ, உனக்கு நான் என்று **புகல் ஒன்று இல்லா அடியேன்...உன் அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே!** என்று செய்யும் சரணாகதியே பரிபூர்ண சரணாகதி! என்று ஒவ்வொருவரும் உணர வேண்டும் என்று உணர்த்தி, ஆண்டாள் நம்மையெல்லாம் ஆண்டவளாக ஆளுகின்றாள். ஆண்டாள் காட்டும் ப்ரபத்தியின் (சரணாகதியின்) இந்த உன்னத நிலையைத் தான் **பாவனை அதனைக் கூடில், அவனையும் கூடலாமே!** (திருவாய்மொழி 3-4-9) என்று திருவாய்மொழி காட்டுகிறது: அவனைக் கூடுவது தானே மோட்சம்!!

இப்படி, மார்கழித் திங்களில் வையத்து வாழ்வீர்கள் என்ற ஆண்டாளின் வேண்டுகலை ஏற்று தூயோமாய் வந்து தூமலர் தூவித் தொழுது ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர் பாட ஆவலுடன் அறிவோம்! அறிவோம் என்று அறியாத பிள்ளைகளாய் வந்தவர்களை அரி-ஓம் என்று சொல்ல வைத்தாள் ஆண்டாள்!! அறியோம்! அறியோம் என்றாலும் அரி-ஓம் - ஹரி-ஓம் என்றே வரும்! என்று அறிய வைத்து, ஓம் எனும் பிரணவத்தின் ப்ரதிபாத்யன் அல்லவா **ஸ்ரீமந் நாராயணன்** என்று உணர வைத்த ஆண்டாளின் திருவடி பணிவோம்.

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹாய கல்யாண குணசாலிநே

ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்த குரவே நம:

கோதா ஸ்துதி - 4

**க்ருஷ்ணாந்வயேந தததீம் யமுநாநுபாவம்
தீர்த்தைந் யதாவதவகாஹ்ய ஸரஸ்வதீம் தே|
கோதே விகஸ்வர தியாம் பவதீ கடாசஷாத்
வாச: ஸ்புரந்தீ மகரந்தமுக: கவீநாம்||**

கோதைப் பிராட்டியே! க்ருஷ்ணனுடைய திருவிளையாடல்களால் பெயர் பெற்றது யமுனை நதி. அந்த கண்ணனின் புகழைப்பாடிய உனது பாடல்கள் (திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி), அதே கண்ணனின் சம்பந்தத்தால் பெருமை பெற்று விளங்குகின்றது. உனது பாடல்களின் மூலமாக ஆசார்யர்கள் தத்துவார்த்தங்களை உணர்ந்து அநுபவித்து ஞானம் பெறுகின்றனர். நாவன்மை பெற்ற உனது கடாசுத்தால் ஆசார்யர்கள் சொல்வதில் தேன்-மழை போன்ற கருத்துக்கள் பிறந்து உலகை காக்கின்றன.

ஆழி மழைக் கண்ணா!

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |

வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

திருப்பாவையின் நான்காம் பாசுரம், நாடு செழிக்க நல் மழையை அருளுமாறு வேண்டி, மழை

பொழிய வைக்கும் மந்திரார்த்தமான பாசுரம்.

ஆழி மழைக் கண்ணா! ஒன்று நீ கைகரவேல்
ஆழியுள் புக்கு முகந்து கொடு ஆர்த்தேறி
ஊழி முதல்வ னுருவம் போல் மெய் கருத்து
பாழியந் தோளுடை பற்பநாபன் கையில்
ஆழி போல் மின்னி வலம்புரி போல் நின்றதிர்ந்து
தாழாதே சார்ங்க முதைத்த சரமழை போல்
வாழ உலகினில் பெய்திடாய் நாங்களும்
மார்கழி நீராட மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்

பாசுரத்தின் வெளிப்படையான அர்த்தம்:

மழை பொழிவதற்கு அதி தேவதையான - பர்ஜன்ய தேவதையான வருண தேவனே! வான் மழையாக நீ அருளும் நீர்க் கொடையை மறுக்காதே. கடலில் புகுந்து நீரை முகந்து கொண்டு, கம்பீர முழக்கமிட்டு கோர்வையாய் மேலேறி வான் மேகங்களில் பரவி, உன் நிறத்தால் கார்மேனி வண்ணன் என்று போற்றப்படும் திருமாலின் கருமேனி ஒத்த நிறம் பெற்று, அகன்ற, அழகிய தோள்களை உடைய திருமாலாம் பற்பநாபனின் வலக் கரத்தில் வீற்றிருக்கும் சுதர்சன சக்கரம் போல் பிரகாசமாக ஒளி வீசி, திருமாலின் இடக் கரத்தில் உள்ள பாஞ்சஜன்யம் என்ற வலம்புரிச் சங்கம் எழுப்பும் சங்க நாதம் போல் இடி இடித்து முழங்கி, அப்பரமன் கையிலுள்ள சார்ங்கம் என்னும் வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பு மழைக்கு ஒப்பாக மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக பூவுலகெங்கும் நல்மழை பொழிந்து நாங்களும் மகிழ்ந்து மார்கழி நீராடவும், நல் மழையாய் பொழிய நோன்பிருந்து வேண்டுகிறோம். எனவே, பாவாய், நீயும் ஓர்ந்து, தெளிந்து வாராய் நோன்பிற்கு!!

பாசுர உள்ளூரைப் பொருள்:

இந்தப்பாசுரம், **அந்தர்யாமித்வ** தத்துவத்தைவிளக்கும் பாசுரம். அதாவது, மேகத்தில் நீர்மறைந்திருப்பது போல, ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத் என்றபடி உலகிலுள்ள அனைத்து சேதன அசேதனப் பொருட்களிலும் பகவான் அந்தர்யாமியாக கரந்தெங்கும் உறைந்தும், பரந்தும், நிறைந்தும் உள்ளான். **நீலதோயத₃மத்₄ யஸ்தா₄ வித்₃யுல்லேகே₂வ பா₄ஸ்வரா** என்று நாராயண ஸூக்தம் - கருமேகத்தின் நடுவில் இருந்து ஒளி வீசும் மின்னல் கொடிபோல், ப்ரகாசிக்கும் பரமாத்மா, ஜீவாத்மாவிற்ருள் அந்தர்யாமியாக உறைகிறான் என்பது வேதாந்தமாகப் பொருள் உரைக்கின்றது.

இந்த **அந்தர்யாமித்வத்தை** தமிழ் மறையான திருவாய்மொழியின் 1ம் பத்து, 1ம் திருவாய்மொழி 7ம் பாசுரத்தில் நம்மாழ்வார் விளக்கி அருளியுள்ளதை இங்கு உள்ளத்தில் கொண்டு இந்தப் பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசமான உள்ளூரைப் பொருளை உணரலாம்.

திட விசும்பு எரி வளி நீர் நிலம் இவைமிசைப்

படர் பொருள் முழுவதும் ஆய் அவைஅவைதொறும்

உடல்மிசை உயிர் எனக் கரந்து எங்கும் பரந்துள்ளன்

சுடர் மிகு சுருதியுள் இவை உண்ட சுரனே. - (திருவாய்மொழி 1-1-7)

பொதுவாக இந்த பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசமாக- உள்ளூரைப் பொருள் "பாகவத ப்ரபாவம் என்று அனுபவிப்பர். மழைக்கு அதி தேவதை பர்ஜன்ய தேவதையான இந்த்ரன்.

"பர்ஜந்யோ வா அபாம் ஆயதநம் -- ஆயத நவாந் ப₄வதி

ய: பர்ஜந்யஸ் ஆயதநம் வேதா₃ -- ஆயத நவாந் ப₄வதி

ஆபோவை பர்ஜந்யஸ் ஆயதநம் -- ஆயத நவாந் ப₄வதி

ய ஏவம் வேதா₃ யோ₅பாம் ஆயதநம் வேதா₃ -- ஆயத நவாந் ப₄வதி....”

என்று வேதம் பர்ஜன்ய தேவதையைக் குறிக்கும் மந்த்ரத்தை மந்த்ர புஷ்பமாக அனுசந்தானம் பண்ணுகிறோம். வேதம் பர்ஜன்ய தேவதை சூர்ய மண்டலத்தில் இருப்பதாகச் சொல்கிறது. நாம் தினமும் சந்தியா வந்தனத்தில் சூர்ய மண்டலத்தின் நடுவில் சூர்ய நாராயணனாக இருக்கும் ஸ்ரீமன் நாராயணனை த்யானம் பண்ணும்போது

“அர்க்க மண்டல மத்யஸ்தம் சூர்யகோடி ஸமப்ரபம்/

ப்ரஹ்மாதி சேவ்ய பாதாப்ஜம் நௌமி ப்ரஹ்ம ரமாஸகம்//.....”

என்று சூர்ய நாராயணனாக இருக்கும் பகவானுக்கு வந்தனம் பண்ணுகிறோம்.

மழைக்கு அதி தேவதை இந்த்ரன் என்பதால் ஆழி மழைக் கண்ணா என்று ஆண்டாள் வருணனை இந்த்ரனை அழைத்தாள் என்று கொள்ளக் கூடாது. இங்கு ஆண்டாள் பிராட்டி ஸ்ரீமன் நாராயணனைத்தான் **“மழைக் கண்ணா”** என்று சொல்லியுள்ளாள். இந்த்ரன் என்ற சொல்லுக்கு தலைவன் என்று பொருள். தலைவர்களுக்கு எல்லாம் தலைவனான ஸ்ரீமன்நாராயணனுக்கு **“இந்த்ரன்”** என்ற பெயரும் உண்டு என்பதை வேதமும் நிர்த்தாரணம் பண்ணுகிறது. பூஸுக்தத்தில் பூமிப் பிராட்டியை **“இந்த்ர பத்நீ”** என்கிறது வேதம்.

“இந்த்ர பத்நீ வ்யாபிநீ ஸூரஸரி தி₃ஹ

வாயுமதீ ஜலஸயநீ.....”

என்பது பூஸுக்த வாக்யம். எனவே இந்தப்பாசுரத்தில் **“மழைக்கண்ணா”** என்று ஆண்டாள் சொல்லியிருப்பது ஸ்ரீமன் நாராயணனான கண்ணனைத்தான் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும் குன்றம் ஏந்திக் குளிர்மழை காத்தருளியவன் கண்ணன் ஆகையால் கண்ணனைத் தான் **“மழைக் கண்ணா”** என்று ஆண்டாள் நல் மழை வேண்டி பாடியிருக்கிறாள் என்பது தெளிவாகிறது. பொதுவாக சொற்களில் வெளிப்பொருள் கொண்டு, வருணனை **“மழைக் கண்ணா”** என்று வேண்டினாள் என்று சொல்வது வழக்கில் உள்ளது. அவ்வகையில், மழைக்கு அதிதேவதையான வருணனை (இந்திரனை) ஒரு பாகவதனாகப் பாவித்து, தாங்கள் நோற்கும் நோன்பிற்குத் தீங்கின்றி, வாழ உலகினில் நல் மழை பெய்யும்படி வருணனைப் ப்ரார்த்திப்பதாக அனுபவிக்கலாம். வருணன் தேவதையாக இருந்தாலும், அவனை பாகவத ஸ்வரூபத்தில் போற்றுவது பரமைகாந்த்யத்தைப் பாதிக்காது என்றும், பரதேவதா வந்தனம் என்றாகாது என்றும் கொள்ளலாம். ஆகவே, நல்மழை வேண்டி வருணனை இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் ப்ரார்த்தித்தாள் என்று கொள்வது, வைஷ்ணவ நெறிக்கு மாறாகாது.

மழையைப் ப்ரார்த்திக்கும் பாசுரமாக இந்த பாசுரத்தை அருளியுள்ளதாலும், மழை நீரும் எம்பெருமானைப் போலவே கார்மேகங்களில் கரந்திருந்து பெய்வதாலும், முன் பாசுரத்தில் ஓங்கி உலகளந்த உத்தமனிடம் தீங்கின்றி நாடெல்லாம் மும்மாரி பொழிய ப்ரார்த்தித்ததின் தொடர்ச்சியாக இந்தப் பாசுரம் அருளப்பட்டுள்ளதாலும்,

“விஷ்ணோ: ஸகாஸா₃ உத்₃பூ₄தம் ஜக₃த் தத்ரைவ ச ஸ்தி₂தம் |

ஸ்தி₂தி ஸம்யமகர்த்தாஸௌ ஜக₃தோ₃ஸ்ய ஜக₃ச் ச ஸ:” (விஷ்ணு புராணம் 1-1-31)

என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் எம்பெருமானே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ப்ரளய கர்த்தா என்றும் எல்லாப் பொருள்களிலும் அவனே அந்தர்யாமியாக உள்ளான் என்று காட்டியுள்ளதையும் இங்கு அன்வயித்து, இந்தப் பாசுரத்தை எம்பெருமானின் **அந்தர்யாமித்வத்தை** உணர்த்தும் பாசுரமாகவும் உள்ளுரைப் பொருள் அனுபவிக்கலாம். **இது அவரவர் அறிவகை அனுபவமாகும்!!**

எம்பெருமானின் அந்தர்யாமித்வத்தை உணர, இங்கு ஒரு சிறு குறிப்பாக அந்த தத்துவத்தை விளக்குதல் விசேஷார்த்தங்களை அனுபவிப்பதற்கு ஹேதுவாக இருக்கும்.

பதஞ்ஜலியின் யோக சூத்திரத்தில், ஆத்மாவானது, **“ப்ரத்யக்-ஆத்மா”** என்றும் **“பராக்-ஆத்மா”** என்றும் கூறப்படுகிறது. ஆத்மா புலனுகர்ச்சியில் பற்றுதல் கொண்டிருக்கும் வரை அது **“பராக்-ஆத்மா”** எனப்படும். ஆனால் அதே ஆத்மா புலனின்பத்திலிருந்து விடுபட்ட உடனே **“ப்ரத்யக்-ஆத்மா”** எனப்படும். **“பராக்”** என்பது வெளிப்பார்வை. **“ப்ரத்யக்”** என்பது உள்பார்வை. மற்ற வாய்மொழிகளெல்லாம் **“பராக்”**காக வெளி விஷயங்களையே விசேஷமாகச் சொல்கின்றன. ஆனால் **திருவாய்மொழி “பராக்”** ஆக இல்லாமல், **பகவானின்**

கல்யாண குண விசேஷங்களையே சொல்லி, அவனை அந்தர்யாமியாய் நேரில் காண வைக்கும்.

“பராஞ்சி கா₂நி வ்யத்ருணத் ஸ்வயம்பூ:” - (கடோபநிஷத் 2-1-1)

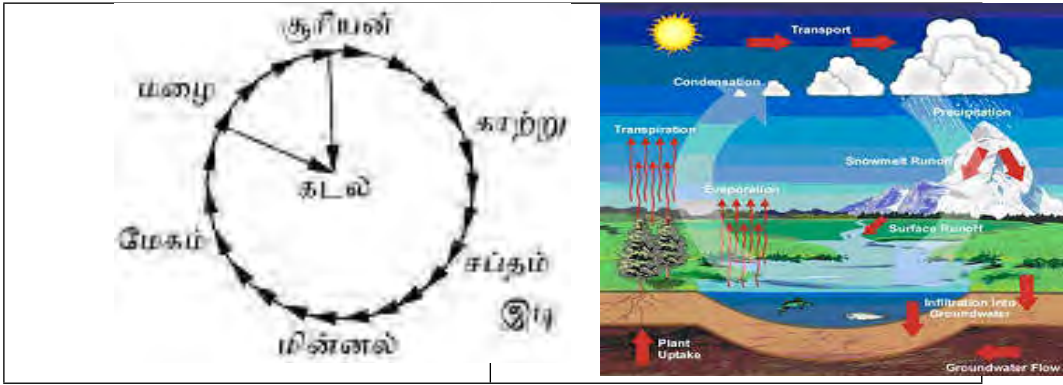
என்று கடோபநிஷத் உத்கோஷிக்கும். “உடன்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துள்ள” என்று நம்மாழ்வார் உணர்த்தும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் தானே “ப்ரத்யக்”. இந்தப் பேருண்மையைத் தான்

“ப்ரத்யக் ப்ரத்யக்ஷயேந்ந: ப்ரதிநியதரமா ஸந்நிதா₄நம் நிதா₄நம்

-(த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளி - 1)

என்று திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களின் ஸாரார்த்தமாக ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளியின் முதல் ஸ்லோகத்தில் அருளியுள்ளார் இது எம்பெருமானின் அந்தர்யாமித்வத்தை விளக்கும் சிறு குறிப்பு. வேதாந்தமாக விரித்து பொருளுரைக்கலாம். விரிவுக்கஞ்சி கோடிட்டு மட்டும்தான் காட்டியுள்ளேன்.

அடுத்து, திருப்பாவையின் 4ம் பாசுரத்தில் உள்ள “ஆழி” என்ற சொல்லை விசேஷமாக அனுபவிப்போம்.

மழைக்கான வட்டம் அல்லது சுழற்சி

ஆழி என்றால் வட்டம், சுழற்சி என்றும் தமிழில் ஒரு பொருள் உண்டு. எம்பெருமானின் திருக்கையில் உள்ள வட்டத் திகிரி - சுடராழி. எனவே, இந்தப் பாசுரத்தில் மழைக்கான வட்டம் அல்லது சுழற்சியை ஆண்டாளின் சொற்களிலிருந்து அனுபவிக்கலாம்.

மழைக்கான வட்டம் அல்லது சுழற்சி, கடல் நீர் - - சூரியன் - - காற்று - சப்தம் - (இடி) - வெளிச்சம் (மின்னல்) - மேகம் - மழை. என்றபடி ஒரு வட்டம் அல்லது சுழற்சி. இந்த சுழற்சியை ஆண்டாளின் பாசுரச் சொற்களுடன் இப்படி இணைத்துப் பார்க்கலாம்.

ஆழி	கடல்
மழைக் கண்ணா	மழைக்குக் காரணமான சூரியன் (ஸூர்ய நாராயணன்)
ஆழியுள் புக்கு முகந்து கொடு ஆர்த்தேறி**	சூர்ய வெப்பத்தில் கடல் நீர் ஆவியாகி, கோர்த்து காற்றில் பரவுதல் (Infiltration, Run-off, Capillary Action and Evaporation)
வலம்புரி போல் நின்றதிர்ந்து	மேகங்கள் காற்றில் நகர்ந்து இடித்துக் கொள்வதால் ஏற்படும் இடி சப்தம்
ஆழி போல் மின்னி	மேகங்கள் உரசுவதால் ஏற்படும் மின்னல்
ஊழி முதல்வ னுருவம் போல் மெய் கருத்து	கார் மேகம் - மழைமேகம்
வாழ உலகினில் பெய்திடாய்	நல்ல மழை - சேதம் விளைவிக்காத நல் மழை

** ஆர்த்தல் என்பதற்கு ஒலி எழுப்பல் என்று பொருள். கடல் நீர் வெப்பச் சலனத்தில் நீர்த்துளிகள் கோர்த்துக் கொண்டு ஆவியாக மேலேறும் போது, காற்றில் ஏற்படும் ஒலி என்றும், ஆய்ப்பாடியின் செல்வச் சிறுமியர்களை நீர்த்துளிகள் கோர்த்து கோர்த்து ஏறுவதைப் போன்று நாமும் கைகோர்த்து பரமனடி பாடலாம் வாருங்கள் என்று

அழைக்கிறாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்!

இவ்வாறு, ஆழி மழைக் கண்ணின் அந்தர்யாமித்வத்தை இந்தப் பாசுரத்தில் விளக்குகின்றாள் ஜ்ஞானப் பாவையான ஆண்டாள் நாச்சியார் என்று அனுபவிக்கலாம்.

ஆழி என்றால் கடல் என்றும் பொருள் உண்டு. அவ்வகையில், கருநீலக் கடல் போன்றவன் கார்முகில் வண்ணான ஸ்ரீமந் நாராயணன். மாலவனின் கருமையை, கார்முகில் போல் அவன் வர்ஷிப்பதால் காருண்யம் என்று கொள்ளலாம். கார்மேகம் மழை பொழிந்த பின், நீரில்லாமல் வெளுத்து மழை நின்று விடும். ஆனால் எம்பெருமானின் காருண்யம் குறையவே குறையாது என்பதால்தான் அவன் நிறமும் கருமையானதோ என்று, **“காக்கை சிறகினிலே நந்தலாலா - நின்றன் கரிய நிறம் தோன்றுதையே நந்தலாலா”** என்று பாரதியார் அனுபவித்தது போல் நயமாக அனுபவிக்கலாம்.

இதே கருத்தை பெரியாழ்வார் திருமொழியில் கோவர்த்தன மலையைக் கண்ணன் குடையாகப் பிடித்து, மஹார்ணவ மழை போன்று ஏழு நாட்கள் தொடர்ந்து பெய்த பெருமழையிலிருந்து மக்களையும், ஆவினங்களையும் காத்த காருண்ய வைபத்தை அருளியுள்ளதையும் ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

“..... கடல்வாய்ச் சென்று மேகம் கவிழ்ந்திறங்கிக்

கதுவாய்ப்பட நீர்முகந்தேறி எங்கும்

குடவாய்ப்பட நின்று மழைபொழியும்

கோவர்த்தன மென்னும் கொற்றக்குடையே”. - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-5-4)

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் சொல்லப்பட்டவாறே, தன் தகப்பனாரின் வார்த்தைகளை ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் கையாண்டிருப்பதையும் அனுபவிக்கலாம். பெரியாழ்வாரின் பாசுரம் காட்டுவது மக்களுக்குத் துன்பம் தரும் மஹார்ணவ மழை - பெரு மழை - நலம் தராத மழை. ஆனால் ஆண்டாள் ப்ரார்த்திக்கும் மழை தீங்கின்றி நாடு செழிக்க வேண்டும் மழை. **“வாழ உலகினில் பெய்திடாய்** என்று உலகை வாழ வைக்க வேண்டும் என்று ஆணையிட்டுக் கேட்கும் மழை.

இந்த பாசுர வரிகள் உணர்த்தும் உள்ளுரைப் பொருளைச் சற்று வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருள் கொள்வோமா!

ஆழி மழைக் கண்ணா என்பது பகவத் அனுபவம் வாயிலாக வாழ உலகினில் பெய்யும் நல் மழை போன்று ஞானத்தைப் பொழியும் ஆச்சார்யர்கள்.

“ஆழிமழைக் கண்ணா” என்பதை “ஆழிமழைக்கு அண்ணா” என்று பதம் பிரித்து, ஆழி மழை என்பதை உருவக அணியில் கருணை மழை பொழியும் கண்ணனைக் (ஸ்ரீமந் நாராயணனை) குறிப்பதாகக் கொண்டால், கண்ணனுக்கு அண்ணன் பலராமன் என்றாகும். பலராமனின் அவதாரம் தான் எம்பெருமானார் **ராமானுஜர்** என்று நம் ஸம்பந்தாயத்தில் குறிப்பிடுகிறோம். வாழ உலகினில் பெய்தது ஆழி மழை. அடியவர்கள் உய்ய ஆசார்யனான ராமானுஜர் பொழிந்தது அனுக்ரஹ மழை. **கார் முகில்** தீங்கின்றி வையகம் வாழ நன் மழை கொடுப்பது போல், **சீர் முகிலான ராமானுஜ மேகம்** தீங்கின்றி தன் அடியார் குழாத்திற்கு அருளுபதேச மழையைக் கொடுக்க **பின்னாளில் ராமானுஜர் அவதரித்து மக்களை நல்வழிப் படுத்துவார் என்பதை ஆண்டாள் உணர்த்தியுள்ளாள்** என்றும் அனுபவிக்கலாம். **பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னாளாள் வாழியே** என்ற வாழி திருநாமத்தையும் இங்கு அனுஸந்திக்கலாம்.

உலகு உய்ய வந்த வள்ளல் ஸ்ரீமந் ராமானுஜர். காரேய் கருணை ராமானுசா என்றபடி, மிகவும் பரந்த மனத்தினராய், உலகம் உய்ய வேண்டும் என்கிற பரம கருணையுடன்,

“பதிஷ்யே ஏக ஏவாஹம் நரகே குரு-பாதகாத் |

ஸர்வே கச்சந்து பவதாம் க்ருபயா பரமம் பதம் ||”

என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பிகளிடம் உபதேசமாகப் பெற்ற மந்திரார்த்தங்களை ஆசார்ய நியமனத்தையும் மீறி எல்லோருக்கும் உபதேசித்தார்.

பேரருளாளன் உகப்பை அறிந்து ஸ்ரீ ராமானுஜர், காஞ்சிக்கு அருகே உள்ள சாலைக் கிணற்றிலிருந்து, தினமும் தீர்த்த கைங்கர்யம் செய்து வந்த வைபத்தை ஸ்வாமி தேசிகன் யதிராஜ ஸப்ததியில் 62ம் ஸ்லோகத்தில் அழகாக வர்ணித்துள்ளதை இங்கு அனுஸந்திக்கலாம்.

வந்தே₃ தம் யமிநாம் து₄ரந்தரமஹம் மாநாந்த₄கார த்ருஹா

பந்தா₂நம் பரிபந்தி₂நாம் நிஜ த்ருஸாருந்தா₄நமிந்தா₄நயா |

த₃த்தம் யேந த₃யா ஸுதா₄ம்புநிதி₄நா பீத்வா விஸுத்₃த₄ம் பய :

காலேந: கரிசைல க்ருஷ்ண ஜலத₃: காங்ஷாதி₄கம் வர்ஷதி || (யதிராஜ ஸப்ததி - 62)

யதிராஜன், கருணைக்கடல்; தேவப் பெருமானும் கருணைக் கடல். ராமாநுஜன் கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பித்த ஜலத்தை தேவாதிராஜன் அருந்துவதால், கருமுகில் கடல் நீரை முகந்து மழையாய்ப் பொழிவது போன்று, காஞ்சி கரிகிரி மேல் நின்று, காளமேகமாகக் கேட்பதற்கும் அதிகமான பலன்களைப் பொழிகிறார். ஜ்ஞான மேகமாய் நம் அஞ்ஞான இருளைப் போக்கி, தம் சிந்தனையாலே பிற மதங்களை நிரசிக்கும் பெருமை வாய்ந்த எம்பெருமானாரை நமஸ்கரிக்கிறேன் என்றருளுகிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

ஒன்று நீ கை கரவேல்

சேதனர்களை தாபத்ரயத்திலிருந்து மீட்டு, ஜ்ஞானத்தையும், பெருநிலம் எனும் எம்பெருமானின் சாயுஜ்யமான மோக்ஷத்தை அளிக்கும் அஷ்டாக்ஷரம், த்வயம், சரம ஸ்லோகம் எனும் மூன்று மஹா மந்திர ரகசியங்களின் அர்த்தத்தை எங்களுக்கு மறைக்காமல், மறுக்காமல் அருள வேண்டுகதல். இந்த விண்ணப்பத்தை ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் அமிருத ரஞ்சனி பாசுரங்களில் தெரிவித்திருப்பதை விண்ணப்பிக்கிறேன்.

மூன்றிலொருமூன்றும் மூவிரண்டும்முந்நான்கும்

தோன்றத்தொலையுந்துயர். (4)

வினைத்திரண் மாற்றிய வேதியர்த்த நல்வாசகத்தால்

அனைத்துமறிந்தபின் ஆறும்பயனுமெனவடைந்தோ

மனத்திலிருந்து மருத்தமுதாகியமாதவனார்

நினைத்தன் மறத்தல் அரிதாய நன்னிழனீள் கழலே (30)

எட்டிலாறிரண்டிலொன்றில் எங்கும் ஆறியும்புவார்

விட்ட ஆறுபற்றும் ஆறு வீடுகண்டுமேவுவார்

சிட்டாரானதே சுயர்ந்த தேசிகர்க்குயர்ந்து மேல்

எட்டுமூறும் ஊடறுத்தது எந்தைமால் இரக்கமே (39)

(அமிருத ரஞ்சனி- 4, 30, 39)

[இந்த அமிருத ரஞ்சனி பாசுரங்களின் வ்யாக்யானத்தை விரிவுக்கஞ்சி இங்கு தரவில்லை. வாசக அன்பர்கள் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் அருளியுள்ள சில்லரை ரஹஸ்யங்கள் க்ரந்தத்தில் ரஹஸ்யத்ரய சூளத்தில் அருளியுள்ளதை வாசித்து அனுபவிக்கப் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.]

ஆழியுட் புக்கு - வேத உபநிடதங்கள் ஆகிய பெருங்கடலில் ஆழ்ந்து

முகந்து கொடு - அவற்றை தெளிவாக கற்று, அர்த்தங்களை உணர்ந்து

ஆர்த்தேறி - கம்பீரமாக எழுந்து

ஊழிமுதல்வ னுருவம் போல் மெய் கருத்து -

கார்முகில் வண்ணான எம்பெருமாணை அனவிரதமும் ஸ்மரணை செய்வதாலும், அவன் கருணையாலும் ஆசார்யர்கள் சூல் கொண்ட மேகம் போல் ஜ்ஞானத்தில் செழித்து, கருணைமழை பொழியும் எம்பிரானைப் போல் நமக்கு ஜ்ஞான மழை பொழிந்து நம்மை நல்வழிப்படுத்தி, எம்பெருமானிடம் ஈடுபடச் செய்கின்றனர். இங்கே **"மேகம்"** என்பது ஆழ்வார்களையும், ஆச்சார்யர்களையும் உள்ளர்த்தமாகக் கொண்டுள்ளது. மேகம் போலவே ஆச்சார்யர்கள் எந்த பிரதிபலனையும் எதிர்ப்பார்க்காமல், ஞானத்தை வழங்குகின்றனர்!

மேகமானது, உப்புச் சுவை கொண்ட கடல் நீரை உட்கொண்டு, உலகம் செழிக்க தீஞ்சுவை உள்ள நன்னீராக, வான்மழையாகப் பொழிந்து நன்மை பயப்பது போல, ஆசார்யர்களும், பகவத் அனுபவம் எனும் கடலில் மூழ்கித் திளைத்து, பல அரிய தத்துவ விளக்கங்களை எம்பெருமானின் கருணையினால் முத்தெடுப்பது போல் ஞானத்தை ஈட்டுகின்றனர். ஈட்டிய ஜ்ஞானத்தால் நமக்கு நல்லுபதேசங்கள் செய்து நல்வழிப் படுத்தி எம்பெருமானிடம் ஈடுபட வைக்கின்றனர்.

இந்தப் பாடலிலும் ஆண்டாள் "நீராட" வாருங்கோள் என்று வையத்து வாழ்வார்களை க்ருஷ்ணானுபவ நீராட்டத்திற்கு அழைக்கிறாள். இங்கு, முதல் பாசுரத்தில் "நீராடி" என்ற பதத்திற்குச்

சொல்லிய உள்ளூரைப் பொருளையும் உள்ளத்தில் கொண்டு அனுபவிக்க வேண்டும்.

பிறவிக் கடலில் - சம்சார சாஹரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் சேதனர்களை, பகவத் அனுபவம் எனும் கடலில் மூழ்கித் திளைத்து உள்ளத்தில் எதையும் கரவாமல் -- மறைக்காமல் --- உள்ளத்து மாசு நீக்கி பகவானையே ஸ்மரணை பண்ணி மகிழ்ந்திடுவோம் வாருங்கள் என்று ஆண்டாள் அழைக்கிறாள். பகவானின் நாமம் சொல்லி பகவானை உகப்பித்து அவனருள் பெறுவோம் வாருங்கள் என அழைக்கிறாள்.

“அஹமன்ன அஹமன்ன” என்று தைத்ரிய உபநிஷத் சொன்னதை **“உந்தன் திருவுள்ளம் இடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும்”** என்று பகவானின் மகிழ்ச்சியே எங்கள் மகிழ்ச்சி என்று நம்மாழ்வார் சொல்கிறார்.

பகவத் கீதையின் 6-வது அத்தியாயத்தில் பகவான் இதை உறுதி செய்கிறான்.

யோகி₃னாம் அபி ஸர்வேஷாம் மத்₃ க₃தேனனம் அந்தராத்மனா | -(ப.கீ.6-47)

அதாவது, உறுதியான நம்பிக்கையுடன் என்னுடன் இணைந்து, என்னைத் தன் மனதில் தியானித்து அன்புடன் சேவை செய்கிறவன் என்னுடன் ஒன்றாகக் கலந்து விடுகிறான். அதுவே அன்பு என்னும் பூரணத்துவ நிலையாகும்.

பகவத் கீதையின் 18 வது அத்தியாயத்தில் கூறியிருப்பது:

ப₄க்த்யா மாம் அபி₄ஜானாதி யாவான் யஸ்சாஸ்மி தத்த்வத:

ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஸதே தத்₃ அனந்தரம். -(ப.கீ.18-55)

ஒருத்தன் என்னிடம் பக்தி செலுத்தி கொண்டே வந்தால், நான் யார், எப்படிப்பட்டவன் என்று தெரிந்து கொள்கிறான். அப்படி என்னைத் தெரிந்து கொண்டபின், எனக்கு வேறாக இல்லாமல் என்னுள்ளேயே புகுந்து விடுகிறான் என்று அர்த்தம். இப்படி **“என்னை எனக்காகவே பக்திப் பிரேமை பண்ணுபவனே ஞானி”** என்று பகவத் கீதை சொன்னதை பகவதி கீதையான திருப்பாவையில் பகவத் ப்ரேமையில் - க்ருஷ்ணானுபவத்தில் நீராட நம்மை எல்லாம் அழைக்கிறாள்.

அவ்வாறு பகவதனுபவம் என்ற ஜ்ஞானக் கடலில் குடைந்து நீராடி, தாங்கள் பெற்ற ஜ்ஞானத்தை, **கை கரவேல்** என்று ஆண்டாள் அருளியுள்ளது போல் மறைக்காமல் நமக்கு அளித்து நல்வழிப் படுத்துவர்கள் ஆசார்யர்கள் என்று உள்ளூரைப் பொருளாக அனுபவிக்கலாம்.

ஊழி முதல்வன்-----

“ஸ ப்ரஹ்மா ஸசிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ் வராட்” என்ற வேத வாக்யம் புருஷ ஸூக்தத்தில் உள்ளது. இந்த வேத வாக்யத்தை அழகாகத் தமிழில் திவ்யப் பிரபந்தத்தில் திருவாய் மொழியில் சொல்லப் பட்டுள்ளது.

அவனே அவனும் அவனும் அவனும்

அவனே மற்றெல்லாமும் அறிந்தனமே

அறிந்தன வேத அரும்பொருள் நூல்கள்

அறிந்தன கொள்க அரும்பொருள் ஆதல்

அறிந்தனர் எல்லாம் அரியை வணங்கி

அறிந்தனர் நோய்கள் அறுக்கும் மருந்தே.

(தி. மொ: 9-3-2,3)

இப்படி விஷ்ணுவே ஸர்வ வ்யாபி -- ஸர்வ அந்தர்யாமி -- அவனே எல்லாமாகவும் எல்லாவற்றிலும் உள்ளான். அவனே இந்த்ரன், அவனே ப்ரஹ்மா என்று வேதம் சொன்னதை **“அவனே அவனும் அவனும் அவனும் அவனே மற்றெல்லாமும்”** என்றும், **“அஜாயமானோ பஹுதாவிஜாயதே”** என்ற புருஷ சூக்த வாக்யத்தை **“பிறப்பில் பல் பிறவிப் பெருமான்”** என்றும் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் தமிழ்ப் படுத்தியுள்ளார்.

விஷ்ணோ: ஸகாஸாத் உத்₃பூ₄தம் ஜக₃த் தத்ரைவ ச ஸ்தி₂தம்

ஸ்தி₂தி ஸம்யம் அகார்த்தாஸௌ ஜக₃தோஸ்ய ஜக₃ச்ச ஸ:

என்று விஷ்ணு புராணம் ஸர்வமும் விஷ்ணுவே என்கிறது.

“யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே” என்று தைத்ரீய உபநிஷத்தும் **“ஜன்மாத் யஸ்ய யத:”** என்று ப்ரம்ம சூத்ரமும் **எதனிடத்திலிருந்து எல்லாமும் உண்டானதோ அதுவே பரப் பிரம்மம்** என்று சொல்லியுள்ளது.

ஸர்வத்திற்கும் மூல காரணனாய் ப்ரளய காலத்தில் ஸர்வத்தையும் அடக்கிக் காக்கும் ஊழி முதல்வனை - நிரந்தர முதல்வனை

“மஞ்சாடு வரையேழும் கடல்களேழும்

வானகமும் மண்ணகமும் மற்றும் எல்லாம்

எஞ்சாமல் வயிற்றடக்கி ஆலின் மேலோர்

இளந்தளிரில் கண்வளர்ந்த ஈசன்” - (பெரிய தி. மொழி 2-10-1)

என்றும் **ஊழிமுதலாவெண்திக்கும் நிலவும்சுடருமிருளுமாய் நின்றான்....**(பெ. தி. மொ1-5-4)

என்றும் திருமங்கை ஆழ்வார் பெரிய திருமொழியிலும்,

ஒன்றுந் தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும் யாதுமில்லா

அன்று நான்முகன் தன்னொடு தேவர் உலகோடுயிர் படைத்தான்

குன்றம் போல்மணி மாடம்நீடு திருக்குருகூரதனுள்

நின்ற ஆதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே (திருவாய் மொழி 4-10-1)

என்றும்

ஊழி முதல்வன் ஒருவனே என்னும் ஒருவன் உலகெலாம்

ஊழி தோறும் தன்னுள்ளே படைத்துக் காத்துக் கெடுத்துழலும்

ஆழி வண்ணன் என்னம்மான் - (திருவாய்மொழி 10.7.9]

என்றும் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாரும்

“ஆலமா மரத்தின் இலைமேல் ஒரு பாலகனாய்

ஞாலம் ஏழும் உண்டான் அரங்கத்து அரவின் அணையான்.....” (அமலனாதிபிரான் - 9)

என்று அமலனாதிபிரானில் திருப்பாணாழ்வாரும்,

உய்யஉலகு படைத்துண்ட மணிவயிறா.

ஊழிதோறுழி பலஆலினிலையதன் மேல்

பைய யோகுதுயில் கொண்டபரம்பரனே...(பெரியாழ். தி. மொ1-5-1)

என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியில் பெரியாழ்வாரும், அனைத்திற்கும் மூல காரணமானவனின் ப்ரஹ்மத்வத்தை அனுசந்தானம் பண்ணியுள்ளதை இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்குதல் தகும். ஊழியில் அனைத்தும் விழுங்கப்பட்டு, **முதல் தனி வித்தாய், சூழ்ந்து அகன்று ஆழ்ந்து உயர்ந்த முடிவிலீயான பெரும் பாழே** என்று நம்மாழ்வார் அடையாளம் காட்டிய பரம்பத நாதனான - ஆதிமூலமான ப்ரஹ்மத்தையே **ஊழி முதல்வன்** என்ற பதத்தினால் இந்த 4ம் பாசுரத்தில் ஊழிக்கும் முந்தியவன் என்று ஆண்டாள் அடையாளம் காட்டுகின்றாள் என்று அனுபவிக்கலாம்

ஊழி என்று காலத்துக்குப் பெயர்; இங்குக் காலத்தைக் கூறியது மற்றுமுள்ள அனைத்து சேதன அசேதனங்களைக் கூறியதாகக் கொள்வர். **“ஊழி முதல்வன் உருவம் போல் மெய் கருத்து....”** என்ற ஆண்டாளின் சொல்லாடலைக் கவனிக்க வேண்டும். **ஊழி முதல்வனின் மெய் ஏன் கருத்தது? ஊழிக்கு முன் கருமை ஏன் இருக்க வேண்டும்?** எல்லோரும் பரப்ரஹ்மத்தை ஜோதிமயன் என்றும் சூரியக் கோடிப்பிரகாசன் என்றும் [உ-ம்: **நாராயண:பரோ ஜ்யோதி.....**(நாராயணனே உயர்ந்த ஜ்யோதி) என்று மஹாநாராயண உபநிஷத்தும், **பரம் ஜ்யோதி ரூப**(ஜ்யோதி ரூபத்தில் உள்ள பரமன்) என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத்தும் (8-1 2-2) உத்கோஷிக்கின்றன.] வர்ணிக்கும் போது, ஆண்டாள் அந்த பரம்பொருளை **ஊழி முதல்வன் உருவம் போல் மெய் கருத்து** என்றருளியுள்ளது, ஊழிக்கு முன்னிருந்த கருமையன் என்று நம்மாழ்வார் **சூழ்ந்து அகன்று ஆழ்ந்து உயர்ந்த முடிவிலீயான பெரும் பாழ்** (திருவாய் மொழி 10-10-10) அருளியுள்ளதைப் பிரதிபலிப்பதாக

உள்ளதை அனுபவிக்க வேண்டும்.

நம்மாழ்வாரும் ஆண்டாளும் எம்பெருமானின் ஸ்வரூபமாக விவரித்த இந்த **பெரும் பாழ், ஊழி முதல்வன்** என்பதைத்தான் நவீன விஞ்ஞானத்தில் கருந்துளை (Black Hole) என்றும், அதுவே இப்பிரபஞ்சம் முழுவதற்கும் ஆதாரமாக உள்ள, பால்வெளி (milky way galaxy) அண்டத்தின் அச்ச என்றும் சொல்கிறார்கள். இக்கருங்குழியின் அடர்த்தியோ மிகவும் பெரிது. மெலிதினும் மெல்லிய ஒளிக்கீற்று கூட இதைத்தாண்டி போக முடியாத வண்ணம் கருங்குழியின் அடர்த்தி விழுங்கிவிடுகிறது. இவ்வண்ணமைகளை ஆய்ந்த பேரா. சந்திரசேகருக்கு நோபல் பரிசு கிடைத்தது. இவரின் மாமா, வானம் ஏன் நீலமாக இருக்கிறது என்று சொல்லி நோபல் பரிசு பெற்றார் (சர்.சி.வி. இராமன்). நீல வண்ணம் என்று ஆகாயமாய் விரிந்து பரந்த எம்பெருமானை நம்மெய்ஞ்ஞானத்தில் ஆழ்வார்கள் அனுபவித்தார்கள். விஞ்ஞானம் சமீபகாலங்களில் கண்டுணர்ந்து சொல்லிய இந்த பேருண்மைகளை ஆழ்வாரும், ஆண்டாளும் முன்பே மெய்ஞ்ஞானத்தில் சொல்லிவிட்டார்கள்.

இப்படி வேதத்திலும், புராணத்திலும், பிரபந்தத்திலும் சொல்லியுள்ளதை ஆண்டாள் “**ஊழி முதல்வன்**” என்று ஸ்ரீமன் நாராயணனை இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளாள். அதனால்தான் திருப்பாவை “வேதம் அனைத்துக்கும் வித்து”.

பாழியந் தோளுடை பற்பநாபன்.....

பற்பநாபன் - தமிழில் பற்பநாபன் - சமஸ்கிருதத்தில் பத்மநாபன். எனவே பற்பநாபன் என்று ஆண்டாள் அழகு தமிழில் அருளியுள்ளதைத்தான் அனுஸந்தானம் பண்ண வேண்டும். **பாழியந் தோள் என்பது பாழி அந் தோள்** என்று **அகன்று அழகிய தோள். மல்லாண்ட தின் தோள்.** இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் பகவானை பற்பநாபன் எனும் திரு நாமத்தால் ஊழி முதல்வன் என்கிறாள். கெடும் இடர் எல்லாம் போக்குவன் பற்மநாபன். எளிதில் எட்ட முடியாத **உயர்வற உயரும் பெருந்திறலோன் பற்பநாபன்.** நம் புத்தி கொண்டு அவனை எப்படி எட்டினாலும், அதற்கும் மேலே இருப்பான் என்பதால் பற்பநாபன்.

ஆழிபோல் மின்னி - எம்பெருமானின் திருச்சக்கரம் ஒளிர்வது போல், ஞானத்தால் விளைந்த பேரொளியுடன் ஆசார்யர்கள் பிரகாசிக்கின்றனர் என்று. உருவகப்படுத்தப் பட்டிருப்பதாகக் கொள்ளலாம்!

“**ஆழி போல் மின்னி வலம்புரி போல் நின்றதிரந்து**” என்றருளியுள்ளதில் முதலில் ஒளியைச் சொல்லி (**ஆழி போல் மின்னி**), பிறகு ஒளியைச் சொல்லி (**வலம்புரி போல் நின்றதிரந்து**) ஒரு விஞ்ஞானக் கருத்தைப் பதிவு செய்துள்ளதைக் காணலாம். ஒளியின் வேகம், ஒளியின் வேகத்தை விட அதிகம் என்பதால் மின்னலைத் தொடர்ந்து தான் இடி முழக்க ஒளியைக் கேட்க முடியும் என்னும் நவீன விஞ்ஞானக் கருத்தை, **ஆழி போல் மின்னி வலம்புரி போல் நின்றதிரந்து என்றருளி** என்ற பதங்களால் ஆண்டாள் அன்றே சொல்லிவிட்டாள்!!.

வலம்புரி போல் நின்றதிரந்து என்பது **ஹல ஹல** என்ற ஹயக்ரீவ கோஷத்தின் உருவகம்

1000 சிப்பிகள் சூழ ஒரு **இடம்புரிச் சங்கு** இருக்கும்.

1000 இடம்புரிச் சங்கு கள் சூழ ஒரு **வலம்புரிச் சங்கு** இருக்கும்.

1000 வலம்புரிச் சங்குகள் சூழ ஒரு **சலஞ்சலம் (தேவதத்தம்)** என்ற சங்கு இருக்கும். (அர்ச்சுனன் வைத்திருந்தது தேவதத்தம் வகையைச் சார்ந்த சலஞ்சலம் எனும் சங்கு).

1000 சலஞ்சலம் (தேவதத்தம்) என்ற சங்குகள் சூழ இருப்பது **பாஞ்சஜன்யம்** எனும் சங்கு. இப்படிப்பட்ட அபூர்வ பாஞ்சஜன்யம் தான் பகவான் கையில் இருக்கும் சங்கு.

பாஞ்சஜன்யத்தை பஞ்சுனன் என்ற ராக்ஷதன் கவர்ந்து செல்ல, அவனைச் சம்ஹாரம் பண்ணி பாஞ்ச ஜன்யத்தை பகவான் மீட்டான்.

இந்த விவரத்தை ஆண்டாள் நாச்சியார் தன் நாச்சியார் திருமொழியில் குறிப்பிடுகிறாள்.

கடலில் பிறந்து கருதாது, பஞ்சுசனன்

உடலில் வளர்ந்துபோ யூழியான் கைத்தலத்

திடரில் குடியேறித் தீய வசுரர்,

நடலைப் படமுழங்கும் தோற்றத்தாய் நற்சங்கே.

பரந்தாமனின் திருச் சங்கானது (பாஞ்சஜன்யம்) திருப்பாவையில் 5 இடங்களில் பாடப் பெற்றுள்ளது.

ஆழி போல் மின்னி வலம்புரி போல் நின்று அதிர்ந்து - 4ம் பாசுரம்

வெள்ளை விளி சங்கின் பேரரவம் கேட்டிலையோ - 6ம் பாசுரம்

தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போதன்றார் - 14ம் பாசுரம்

சங்கோடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன் - 14ம் பாசுரம்

பால் அன்ன வண்ணத்து உன் பாஞ்ச சன்னியமே - 26ம் பாசுரம்

சார்ங்கம் உதைத்த சரமழை போல்-----

இந்த வாக்யத்தில் ஆண்டாள் ஸ்ரீ ராம பிரானின் வல்லமையை பதிவு செய்துள்ளாள். ஸ்ரீராமனின் பாணப் பிரயோகத்தை “**அத்திர அரக்கன்முடி பத்தும் ஒரு கொத்தென உதிர்த்தான்**” என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அதிகார சங்கிரகத்தில் சொல்லியுள்ளார்.

கோதண்ட ராமனின் சார்ங்கத்திலிருந்து அம்பு மழை எப்படி வர்ஷிக்கும் என்பதை ஸ்வாமி தேசிகன் மஹாவீர வைபவத்தில்

அகி₂ல ஜக₃த₃தி₄க பு₄ஜ ப₃ல வர ப₃ல த₃ச லபந த₃ஸக

லவந ஜநித கத₃ந பரவஸ ரஜநி சர யுவதி விலபந

வசந சம விஷய நிக₃ம சிக₂ர நிகர முக₂ர முக₂ முநி

வர பரி பணித.....”

-(மஹாவீர வைபவம் - 65)

என்று போற்றுகிறார். ஸ்வாமி தேசிகனின் இந்த நிர்வாகத்தை உள்ளத்தில் கொண்டு ஆண்டாளின் **சார்ங்கம் உதைத்த சரமழை போல்** என்ற பதங்களில் பொதிந்துள்ள அர்த்தச் செறிவை அனுபவிக்க வேண்டும்.

இறுதியாக, “வாழ உலகினில் பெய்திடாய்” என்று ஆண்டாள் பிரார்த்திப்பதிலும் ஒரு பேருண்மை மறைந்துள்ளதைக் கவனிக்கலாம். பெருவள்ளம் வந்து அழிவேற்படாத வகையில் மழையை நாடு செழிக்க, வாழ்வு வளம் பெற தீங்கின்றி மும்மாரி பொழிய கீழ்ப் பாசுரத்தில் வேண்டியது போல் நன்மை பயக்கும் வகையில் மழை பொழியுமாறு பிரார்த்திக்கிறாள் ஆண்டாள். ஆழியுள் புகு முகந்து கொடு ஆர்த்தேறி ஊழி முதல்வன் உருவம் போல் மெய் கருத்து, ஆழி போல் மின்னி வலம்புரி போல் நின்றதிர்ந்து, பத்பநாபன் கையில் உள்ள சார்ங்கம் உதிர்க்கும் சரமழை போல் கரவாது உலகோர் வாழ பெய்திடாய் என்று ஆண்டாள் நாடு செழிக்க நல்ல வான் மழையையும், நாம் செழிக்க ஜ்ஞான மழையையும் அருள வேண்டும் ஆழி மழைக் கண்ணா! என்று வேண்டி, வழக்கம் போல் நோன்பிற்கு அழைக்கும் தோழியரை இந்த உண்மைகளை எல்லாம் உள்ளத்தில் கொண்டு, ஓர்ந்து, தெளிந்து வாருங்கள் பாவையரே என்று அழைக்கிறாள்.

பாசுரத்தில் உள்ள சில சிறப்புச் செய்திகள்:

திருப்பாவைப் பாசுரங்களில் மாதவன், கேசவன், தாமோதரன், பற்பநாபன், நாராயணன், கோவிந்தன் என்ற திருநாமங்கள் பாடப் பெற்றிருந்தாலும், கிருஷ்ணாவதார நிகழ்வுகள் பல இடங்களில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், **இந்த 4ம் பாசுரத்தில் மட்டும் தான் எம்பெருமானை “கண்ணா” என்று ஆண்டாள் விளித்துப் பாடி உள்ளாள்.** தமருகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே என்றபடி, மழைத் தேவனான வருணனை அழைப்பதாக பொதுவான பொருள் கொண்டாலும், உண்ணும் சோறு, பருகும் நீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன் எம்பெருமானே என்று எண்ணும் நம்மாழ்வாரின் அனுபவம் போல், வருணனைக் கூட நாச்சியார் கண்ணனாகவே கண்டாள் என்பதை ஒரு கவித்துவ நயமாக கொள்ளலாம்.!

இலக்கிய நோக்கில் பாசுரத்தை அனுபவித்தால், தமிழ் இலக்கணத்தின் உவமைஅணித் தாக்கமும் இந்தப் பாசுரத்தில் ஓங்கி நிற்கிறது.

“**ஊழிமுதல்வனுருவம் போல் மெய் கருத்து**” எனும்போது **மெய் உவமையும், உரு உவமையும், “ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரி போல் நின்றதிர்ந்து**” எனும்போது **வினை உவமையும், “சரமழை போல்”** எனும்போது **பயன் உவமையும்** வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

இப்பாசுரத்தில், தமிழுக்கே உரித்தான “**ழ**” என்ற எழுத்து **11 முறை** வருவதைக் காணலாம். இதுவும் மற்றொரு சிறப்பு. இதன் மூலம், சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார், தனது தந்தையான பெரியாழ்வாரை மிஞ்சி விடுகிறார்! பெரியாழ்வாரின் “**குழல் இருண்டு**” என்று தொடங்கும் பாசுரத்தில் “**ழ**” பத்து முறைதான் வருகிறது

என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

**குழல் இருண்டு சுருண்டு ஏறிய குஞ்சிக்
கோவிந்தனுடைய கோமள வாயிற்
குழல் முழைஞ்சுகளின் ஊடு குமிழ்த்துக்
கொழித்து இழிந்த அமுதப் புனல்தன்னைக்
குழல் முழவம் விளம்பும் புதுவைக்கோன்
விட்டுசித்தன் விரித்த தமிழ் வல்லார்
குழலை வென்ற குளிர் வாயினராகிச்
சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப் படுவாரே.** -(பெரியாழ்வார் தி.மொ.3-6-11)

ஆண்டாளைப் போலவே த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தைச் சொல்லும் நம்மாழ்வார்

**ஆழி யெழச்சங்கும் வில்லு மெழ, திசை
வாழி யெழத்தண்டும் வாளு மெழ அண்டம்
மோழை யெழமுடி பாத மெழ அப்பன்
ஊழி யெழவுல கங்கொண்ட வாரே.**

-(திருவாய்மொழி 7-4-1)

என்றார். இந்தப் பாசுரத்திலும் "ழ" என்ற எழுத்து 11 முறை வருவதை அனுபவிக்கலாம்.

எனவே வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ, பகவத் ப்ரேமையில் திளைத்து ஆண்டாளின் பகவதி கீதையை
ஸ்மரணைசெய்து, செய்யாதன செய்யோம் தீக்குறளைச் சென்றோதோம் என்று ஸங்கல்பித்து பரமனடி தொழுவோம்
என்று ப்ரார்த்தித்து இந்த விளக்க உரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித த்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ||

கோதா ஸ்துதி 5

கோதா ஸ்துதி

**அஸ்மாந் த்ருஸா மயக்ருதௌ சிரதீசஷிதாநாம்
அஹ்நாய தேவி தயதே யதஸௌ முருந்த: |
தந்நிஸ் சிதம் நியமிதஸ் தவ மௌலி தாம்நா
தந்த்ரீ நிதாந மதுரைஸ்ச கிராம் நிகும்பை: || 5**

தேவி! சாஸ்திரங்கள் அனுமதிக்காத பாகவத அபசாரங்களைச் செய்வதையே நெடுங்காலமாக கொண்டிருக்கிறோம், இருப்பினும் உனது நாயகனான பெருமாள் எங்களுக்கு அருள் புரிகிறான். தவறு செய்யும் எங்களுக்கும் பெருமாள் அருளுவதன் காரணத்தை கவனித்ததில், அதற்கான காரணம் நீ சூடிக் கொடுத்த பூமாலையால் அவர் வசப்பட்டிருப்பதே என்று தெரிகிறது. சூடிக் கொடுத்த மாலை மட்டுமின்றி வீணையின் நாதம் போன்ற உன் குரலால் தீந்தமிழால் பிரபந்தமும் பாடித் துதிக்கிறாய். உனது இந்த பாசுரங்களாலும், மலர் மாலையாலும் உன் குழந்தைகளாகிய எங்களை தண்டிக்காது அருள்புரிகிறார் பெருமாள்.

**மாயனை மன்னு வட மதுரை மைந்தனைத்
தூய பெரு நீர் யமுனைத் துறைவனை
ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும் அணி விளக்கைத்
தாயைக் குடல் விளக்கம் செய்த தாமோதரனைத்
தூயோமாய் வந்து நாம் தூமலர் தூவித் தொழுது
வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்திக்கப்
போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும்
தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோர் எம்பாவாய்.**

நேரடிப் பொருள்:

மாயனை - மாயங்கள் பல செய்து அனைவரையும் மயக்கும் மாலவனான மதுராபுரியின் மன்னவனும், தூய நன்னீர் கொண்ட யமுனை நதிக் கரையில் வசிப்பவனும், ஆயர் குலக் கொழுந்தாய், யசோதையின் மணிவயிற்றில் அவதரித்து மணிவிளக்கு போல் பிரகாசிப்பவனும், யசோதையால் உரலில் கயிற்றால் பிணைக்கப்பட்டதால் ஏற்பட்ட தழும்பு காரணமாக தாமோதரன் என்று அழைக்கப் படுபவனுமான கண்ணனை நாம் மனம், மொழி, மெய்த் தூய்மையுடன் சென்று வணங்கி, அவன் கல்யாண குணங்களைப் பாடி, அவனையே சிந்தித்து உள்ளத்தில் கொண்டு வணங்கினால், நாம் அறியாமல் செய்த, செய்யும், செய்யவிருக்கும் பாவங்கள் அனைத்தும் தீயனுள் இட்ட தூசு போன்று அழிந்து விடும் என்பதை ஓர்ந்து, தெளிந்து அம் மாயவனின் திவ்ய நாமங்களைப் போற்றி வணங்குவோம் வாருங்கள் , பாவையரே என்று நோன்பிற்கு தோழியரை அழைக்கின்றாள் ஆண்டாள்.

ஸ்வாபதேசம் என்ற உள்ளுரைப் பொருள்:

இந்தப் பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசம் செளலப்யம் - எளிமை. பரம், வ்யூகம், விபவம், ஹார்த்தம் (அந்தர்யாமித்வம்), அர்ச்சை என்ற 5 நிலைகளில் 5வதான அர்ச்சாவதாரம் இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லப்படுகிறது. எம்பெருமானின் நீர்மையை - செளலப்யத்தைச் சொல்லி அவனை அடைவதற்கான **உபாயம்** (அடையும் வழிகள்), **உபேயம்** (அடைய வேண்டிய பொருள்), **புருஷார்த்தம்** (அடைவதால் கிட்டும் பயன்) ஆகியவற்றையும் ஆண்டாள் இந்த பாசுரத்தில் உள்ளுரைப் பொருளாகச் சொல்லியுள்ளாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

முதல் பாசுரத்தில் "**நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்**" என்று பரத்வத்தையும், இரண்டாவது பாசுரத்தில் "**பாற்கடலில் பையத்துயின்ற பரமன்**" என்று **வ்யூஹ மூர்த்தி**யையும், மூன்றாவது பாசுரத்தில் "**ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன்**" என்று வாமனனாய் வந்து த்ரிவிக்ரமனாய் ஓங்கி உலகளந்த **விபவ மூர்த்தி**யையும், நான்காம் பாசுரத்தில் மேகவண்ணனை மேகத்தில் காட்டிக் **அந்தர்யாமித்** தத்துவத்தையும் சொல்லியுள்ளாள் ஆண்டாள்.

ஏவம் பஞ்ச ப்ரகாரோஹம் " என்ற பாஞ்சராத்திர வசனம் உணர்த்தும் எம்பெருமானின் பரம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை எனப்படும் ஐந்து நிலைகளில் **பரம் (பரமபத நாதன் ஸ்ரீமந்நாராயணன்), வ்யூஹம் (திருப்பாற்கடலில் அரவணையில் உறங்குவான் போல் யோசு செய்து பள்ளிகொண்ட பரந்தாமன்)** என்ற இரு மூர்த்திகளும் நம்மால் காணவியலாத இடங்களில் இருப்பவர்கள். ராம-கிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் போன்ற **விபவம்** நம் காலத்திற்கு பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் மட்டுமே தோன்றி மறைந்த அவதாரங்கள். **அந்தர்யாமி** என்பது, ஹார்த்த விக்ரஹமாய், நம் அகக் கண்ணுக்கு மட்டுமே தோன்றும்படியும், புறக்கண்களுக்குப் புலப்படாமல் நம் உள்ளத்தில் உறையும் எம்பெருமான். எனவே, நம் கண்களால் குளிர்க் கண்டுகளிக்க இயலாமலும், உள்ளத்தால் மட்டுமே உணரும் வகையிலும் உள்ள இந்த நான்கு மூர்த்திகளையும் வேறுபடுத்திக் காட்டி, **அர்ச்சையின்** உயர்வையும், பெருமையையும் இப்பாசுரத்தில் காட்டுகிறாள் ஆண்டாள் என்றும் அனுபவிப்பர் பெரியோர்.

இவ்வாறு, முதல் 4 பாசுரங்களில் நாராயணன், பரந்தாமன், உலகளந்த உத்தமன், பற்பநாபன் என்று

பரத்துவத்தைச் சொல்லி, 5ம் பாசுரத்தில் நீர்வண்ணான எம்பெருமானின் நீர்மையை - செளலப்பத்தைச் சொல்ல, தாமோதரனைச் சொல்கிறாள். இப்படிப்பட்ட பரத்துவத்தையும், செளலப்பத்தையும் தன் மாய லீலைகளால் உணரவைத்த, மாயங்கள் பல செய்த, மதுராபுரி மன்னன், யமுனா தீர் நாயகன், யசோதை மைந்தனான நந்தகோப குமாரன், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்பதைத் தான் இந்தப் பாசுரத்தில் “மாயன்” என்று சொல்லியுள்ளாள் ஆண்டாள்.

திருப்பாவையின் முதல் ஐந்து பாசுரங்களின் விளக்கத்தைச் சொல்வதே மற்றைய 25 பாசுரங்கள் என்றும், 6 முதல் 30 வரையுள்ள பாசுரங்களில் ஒவ்வொரு 5லும் முறையே முதல் 5 பாசுரங்களின் விளக்கமாக அமைந்துள்ளது என்றும் பெரியோர்கள் வ்யாக்யாணம் பண்ணுவார்கள். அதனால் தான் **ஐயைந்தும் ஐந்தும்** ... என்று போற்றுகிறோம்.

இனி, பாசுரத்தின் சொற்களின் விசேஷ அர்த்தத்தை அனுபவிப்போம்.

மாயனை.....

மாயை உடையவன் மாயன். மாயங்கள் பலசெய்து மனத்தை மயக்கிய க்ருஷ்ணாவதாரத்தின் பெருமைகளைச் சொல்லும் பாசுரம் இது. மாயை என்பது மூலப் ப்ரக்ருதியையும், ஸங்கல்பாதி ஜ்ஞானமும் என்பது உத்தமூர் ஸ்வாமியின் அனுபவம். (பிரபந்த ரகக்ஷ). இங்கு பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பகவத் கீதையில் தன் மாயையைப் பற்றிச் சொல்லியுள்ளதைக் கருத்தில் கொண்டு இந்த பாசுரத்தில் ஆண்டாள் அருளியுள்ள “மாயன்” என்ற சொல்லின் உட்பொருளை உணரலாம்.

அஜோsபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூ₄தாநாமீஷ்வரோsபி ஸந்.

ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி₄ஷ்டா₂ய ஸம்₄வாம்யாத்மமாயயா || - (ப.கீ. 4.600)

“நான் பிறப்பற்றவனாகவும், அழிவற்றவனாகவும், எல்லா உயிரினங்களுக்கும் ஈஸ்வரனாக இருந்தும் கூட, என்னுடைய ப்ரக்ருதியை வசப்படுத்திக் கொண்டு என்னுடைய யோக மாயையினால் வெளிப்படுகிறேன் ” என்பது பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனின் வாக்கு.

“மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்₃யாந் மாயிநஞ் ச மஹேச்வரம்”

தஸ்யவயவபூ₄தைஸ்து வ்யாப்தம் ஸர்வ மித₃ம் ஜக₃த் || - (ஸ்வேதஸ்வதர உபநிஷத்: 4-10)

என்பது ஸ்வேதஸ்வதர உபநிஷத் வாக்கியம். அதாவது, மாயா என்றால் ப்ரக்ருதி. ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமான எதை மூலமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானோ, அந்தப் **ப்ரக்ருதித் தத்துவம் மாயை**. அந்த மாயையை உடையவன் ஆதலால் அவன் மாயன். இதை பகவானே பகவத் கீதையில் சொல்லியுள்ளான்:

தை₃வீஹ் யேஷா கு₃ணமயீ மம மாயா து₃ரத்யயா

மாமேவ யே ப்ரபத்₃யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே. - (ப. கீ: 7-14)

அதாவது, என் மாயையை யாராலும் தாண்ட முடியாது. எவன் என் திருவடியைப் பற்றுகிறானோ, அவனால் மட்டுமே மாயையிலிருந்து விடுபடமுடியும்.

எனவேதான் **மாயனை** என்றாள் ஆண்டாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

மாயன் என்பதை **மா ஆயன்** என்று கொண்டு, “**மா**” என்ற திருவுடன் கூடிய **ஆயனான** எம்பெருமான் என்று திருவுடன் சேர்ந்த திருமணி - திருவுடன் வந்த செழுமணி என்றும் பொருள் அனுபவிக்கலாம். எம்பெருமான் அகலகிலேன் இறையும் என்று அலர்மேல் மங்கை உறை மார்பனல்லவா!

மாயன் என்பதை நம்மாழ்வார் அனுபவித்துள்ள பாங்கை நாமும் அனுபவிப்போமா!

சாது சனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு,

ஆதியஞ் சோதி யுருவை அங்குவைத்து இங்குப் பிறந்த,

வேத முதல்வனைப் பாடி வீதிகள் தோறும் துள்ளாதார்,

ஓதி யுணர்ந்தவர் முன்னா என் சவிப்பார் மனிசரே? (திருவாய்மொழி 3.5.5)

என்பது நம்மாழ்வாரின் அருளிச்செயல்.

ஆதியஞ் சோதி யுருவை அங்கு வைத்து என்பதில் **அங்கு வைத்து** என்பது குறிப்பில் சில பொருண்மைகளை விளக்கும். இங்கு, **அங்கு** என்பது பரமபதத்தையும், **ஆதியஞ் சோதி யுரு** என்பது ஸ்ரிய:பதியான - வைகுண்டநாதனான ஸ்ரீமந் நாராயணனையும் குறிக்கிறது.

'நன்மக்களை வருத்திய கஞ்சனைக் கொல்லுவதற்காக ஆதியஞ்சோதியிருவை அங்கு இருக்கிறபடியே தன் பக்கலிலே வைத்துக் கொண்டு இங்கே பிறந்த வேத முதல்வனைப் பாடி வீதிகள் தோறும் துள்ளாதவர்கள், ஓதி உணர்ந்த ஞானிகளுடைய சந்நிதியில் எதனை ஐபிப்பார்கள்? இவர்கள் மனிதர்களா? அல்லர்,' என்கிறார் நம்மாழ்வார்.

எம்பெருமானின் மாயத்தையும் செளலப்பத்தையும் வியந்து சொல்லும் வகையில் திருச்சந்த விருத்தத்தில் திருமழிசைப்பிரான் அருளியுள்ள ஒரு பாசுரத்தை இங்கு ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

ஆனைகாத்து ஓர் ஆனைகொன்ற தன்றியாயர் பிள்ளையாய்,

ஆனைமேய்த்தி யானெயுண்டி அன்றுகுன்ற மொன்றினால்,

ஆனைகாத்து மையரிக்கண் மாதரார் திறத்து, முன்

ஆனையன்று சென்றடர்த்த மாயமென்ன மாயமே? - (திருச்சந்த விருத்தம் - 40)

அபயம் என்று வேண்டிய கஜேந்திரனைக் காத்து, எதிர்த்து வந்த குவலயா பீடம் என்ற யானையை மாய்த்து, ஆநிரைகள் மேய்த்து, நெய்யுண்டு, குன்றம் ஏந்தி குளிர மழை காத்து ஆநிரைகளையும் மக்களையும் ரட்சித்து, நப்பின்னையைக் கரம் பிடிக்க ஏழு எருதுகளின் திமிலை ஒடித்து மாய்த்து கண்ணனாக நீ செய்த மாயைதான் என்னே! செளலப்பம் தான் என்னே என்று வியந்து போற்றியுள்ளார் திருமழிசைப் பிரான்.

நம்மாழ்வார் திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் "மாயன்" என்ற பதத்திற்கு அழகாக ஒரு புராண நிகழ்வைக் காட்டுவார்.

"சூட்டுநன் மாலைகள் தூயன வேந்தி, விண்ணோர்கள் நன்னீர்

ஆட்டி அந்தூபம் தராநிற்கவே ஆங்கு ஓர் மாயையினால்

ஈட்டிய வெண்ணை தொடுவுண்ணப் போந்து இமி லேற்றுவன்சூன்

கோட்டிடை யாடினை கூத்து அடலாயர்தம் கொம்பினுக்கே." - (திருவிருத்தம் -21)

நித்ய சூரிகளும் வானவர்களும் பகவானுக்கு பரம பதத்தில் திருமஞ்சனம் பண்ணி தீப, தூபம் சேர்த்து திருவாராதனம் பண்ணின போது நறும் புகை மண்டிட, தேவர்களின் அந்த கண நேரத்தில் நீ திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணனாக அவதாரம் பண்ணி, சேஷ்டிதங்கள் செய்து, நப்பின்னையை மணந்து, மாயம் செய்தாயே என்கிறார் ஆழ்வார்.

மாயமாய மாகினாயுன் மாயமுற்று மாயமே என்று திருச்சந்த விருத்தத்தில் (41) திருமழிசைப் பிரான் அருளியுள்ளார்.

இப்படி வேதங்களும், புராணங்களும், ஆழ்வார்களும் அனுபவித்த மாயனை - பரமனைப் பற்ற, பெரிய அளவில் கர்ம, ஞான, பக்தி யோகங்கள் எல்லாம் அவசியமில்லை என்கிறாள் ஆண்டாள்! **தூயோமாய் வந்து தூமலர் தூவித் தொழுது வாயினால் பாடி மனதினால் சிந்தித்தாலே பரமனை அடையலாம்** என்று பரமனை அடைய ஒரு எளிய வழி காட்டுகிறாள்! இந்த ப்ரபத்தி மார்க்கமே மோட்ச சித்தியை அருள வல்லது என்பதே இப் பாசுரத்தின் சாரம்.

[**மாயை பற்றி விஷ்ணுபுராணத்தில் உள்ள ஒரு கதை:** க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் எம்பெருமானின் பல மாயங்கள் புராணங்களிலும், ஆழ்வார்களாலும் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விஷ்ணு புராணம் பகவான் க்ருஷ்ணனின் மாயம் பற்றி அழகான ஒரு கதையைச் சொல்கிறது.

ஒரு சமயம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணரும் நாரதரும் ஒரு காட்டின் வழியே போய்க் கொண்டிருந்த போது, நாரதர் ஸ்ரீக்ருஷ்ணரிடம் மாயை என்பதற்கு விளக்கம் கேட்டாராம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் நாரதரே, இப்போது எனக்குத் தாகமாக இருக்கிறது. எனக்கு அருகில் எங்கிருந்தாவது தண்ணீர் கொண்டு வாருங்கள், பிறகு மாயை பற்றி சொல்கிறேன் என்றாராம். உடனே நாரதர் அந்தக் காட்டின் அருகில் இருந்த ஊரில் ஒரு குடிலுக்குச் சென்று அருந்துவதற்கு தண்ணீர் கேட்கலாம் என்று கதவைத் தட்ட, அழகிய யுவதியான ஒரு பெண் கதவைத் திறந்தாள். கண்டதும் காதல் மலர்ந்து, அது கல்யாணத்தில் முடிந்தது. நாரதர் மிகவும் மகிழ்ச்சியாகக் குடும்பம் நடத்தி, குழந்தைகளையும் பெற்றெடுத்தார். ஒரு நாள் காட்டாற்றில் பெரிய வெள்ளம் வந்து அந்த கிராமமே வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டது. நாரதர் குடும்பமும் வெள்ளத்தில் சென்றது. நாரதர் செய்த புண்ணியம்

ஏதோ ஒரு கட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டு காட்டில் போய் ஒதுங்கினார். எந்த இடத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் விடை பெற்றாரோ அதே இடத்தில் கரை ஒதுங்கி, ஆற்றுவெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்படும் தன் மனைவி, மக்களைப் பார்த்து கதறி அழுதாராம். ஸ்ரீக்ருஷ்ணர், “என்ன நாரதரே! தண்ணீர் கிடைத்ததா?” என்று கேட்க, நாரதர், என் குடும்பமே வெள்ளத்தில் அடித்துப் போகும் போது என்னிடம் தண்ணீர் கேட்கிறீரே, நியாயமா என்றாராம். நாரதருக்கு ஒரே வியப்பு. இது என்ன, நான் கல்யாணம் செய்து கொண்டு குடும்பம் நடத்தி குழந்தைகளையும் பெற்று வயசும் ஆகிவிட்டதே, இவர் ஏதோ சற்று முன்னர் தண்ணீர் கொண்டுவரச் சொன்னது போலப் பேசுகிறாரே என்று எண்ணி அவரிடமே விளக்கம் கேட்க, இப்போது புரிந்ததா மாயை என்றால் என்ன என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொன்னாராம். இந்த கதை கால பரிமாண வித்யாசத்தையும் உணர்த்தும்.]

மன்னு வட மதுரை மைந்தனை

“மன்னு” என்றால் பகவத் ஸம்பந்தம் மாறாமல் இருக்கும் இடம்.

வடமதுரையின் பெருமை விஷ்ணுபுராணத்தில் சிலாகித்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

“ஸித்தாஸ்ரமம் என்ற வட மதுரை, பாபத்தைப் போக்கும். புண்யத்தைச் சேர்க்கும். எனவே தான் ஸித்தாஸ்ரமம் என்ற அந்த வட மதுராவை மன்னியிருந்தான் மாலவன். இந்த இடம், பரம பவித்ரமான வாமன அவதாரம் நடந்த இடமானதால் அந்த இடம் சிறப்பு பெற்றது. விஸ்வாமித்திரர் தவம் செய்த இடமானதால் சிறப்பு பெற்றது. சத்ருக்ஷன் லவணாசுரனை வதம் செய்த இடம் என்பதால் சிறப்பு பெற்றது ...”

மது₄ஸம்ஜ்யம் மஹாபுண்யம் ஜகா₃ம யமுனா தடம் | (1-12-2)

புனஸ்ச மது₄ஸம்ஜ்யேன தை₃த்யேனாதி₄ஷ்டி₂தம் யத: |

ததோ மது₄வனம் நாம்னா க்₂யாதமத்ர மஹீதலே | | (1-12-3)

ஹத்வா ச லவணம் ரசேஷா மது₄புத்ரம் மஹாப₃லம் |

ஸத்ருக்₃ஹ்னோ மது₄ரம் நாம புரீம் யத்ர சகார வை | | (1-12-4)

யத்ர வை தே₃வதே₃வஸ்ய ஸாம்நித்₄யம் ஹரிமேத₄ஸ: |

ஸர்வபாபஹரே தஸ்மின் தபஸ் தீர்த்தே₂ சகார ஸ: | | (1-12-5) (வி. பு: 1-12/2, 3, 4, 5)

இவ்வாறு பகவத் ஸாந்தியம் நிறைந்த பகுதி என்பதாலும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவதரித்த இடம் என்பதாலும் வட மதுரையைக் குறிப்பிட்டு கண்ணனை “வட மதுரை மைந்தனை” என்று அடையாளம் காட்டுகிறான் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

ஸ்வாமி தேசிகனின் அனுபவத்தையும் இங்கு அனுஸந்தித்து அனுபவிப்பது பொருத்தமாக இருக்கும்.

வ்ரஜ யோஷி த₃பாங்க₃ வேத₄நீயம்

மது₄ரா பா₄க்₃ய மநந்ய போ₄க்₃ய மீடே!! - (கோபால விம்சதி - 6)

கோபியர்களின் கடைக்கண் பார்வை வீச்சால் அடங்கிப் போகும் க்ருஷ்ணன் அவதரித்ததால் மதுரா நகரம் பெருமை பெற்றது என்று அனுபவிப்பார் கோபால விம்சதியில் ஸ்வாமி தேசிகன்.

தூய பெருநீர் யமுனை- - - - -

பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவதரித்தவுடன் மஹான்கள் ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். சுழல் காற்றுக்கள் சாந்தியை அடைந்தன. யமுனை முதலான நதிகள் தெளிவை அடைந்தன என்று விஷ்ணு புராணம் யமுநா நதியைக் கொண்டாடுகிறது.

ஸந்த:ஸந்தோஷம் அதி₄கம் ப்ரஸமம் சண்ட மாருதா: |

ப்ரஸாதம் நிம்நகா₃யாதா ஜாயமானே ஜநார்த்த₃நே | | - (வி.பு. 5 - 3 - 4)

அதேபோல், பல சுழல்களுடன் பொங்கிப் பெருகிய யமுனை ஆறு வஸுதேவர் குழந்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை கம்ஸன் கொல்லாமல் இருக்க, அச் சிறு குழந்தையை நந்தகோபன் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருள் பண்ணிக் கொண்டு வரும்போது, யமுனா நதி தன் கம்பீரப் பாய்ச்சலைக் குறைத்துக் கொண்டு முழங்கால் அளவிற்கு வற்றி வழி விட்டதால் “தூய பெருநீர் யமுனை” ஆயிற்று என்றும் போற்றுகிறது விஷ்ணு புராணம்.

யமுனாஞ்சாதி க₃ம்பீ₄ராம் நாநாவர்த்த ஸதாகுலாம்

வஸுதே₃வோ வஹந் விஷ்ணும் **ஜாநுமாத்ர வஹாம்யயெள - (விஷ்ணு புராணம் 5-3-18)

இந்த விஷ்ணுபுராண ஸ்லோகத்தை எடுத்துகாட்டி வ்யாக்யானம் அருளியுள்ளார் வ்யாக்யானச் சக்ரவர்த்தியான ஸ்வாமி பெரிய வாசசான் பிள்ளை.

****[ஸூதர்சனம் ஆசிரியர் எஸ்.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ள திருப்பாவை வ்யாக்யானங்கள் எனும் புத்தகத்தில் வஸுதே₃வோ வஹந் க்ருஷ்ணம் ஜாநுமாத்ரோ த₃கோ யயௌ என்று உள்ளது.]**

சீதையை ராவணன் கவர்ந்து சென்ற விஷயத்தை (ராவணனுக்கு அஞ்சி) ராமபிரானிடம் சொல்லாமல் மௌனியாக இருந்த கோதாவரி போல் அல்லாமல், யமுனை கம்சனுக்கு பயப்படாமல், தர்மத்தின் பக்கம் நின்றாள். அதோடு, கண்ணன் கோகுலத்தில் இருந்த காலத்தில், யமுனையில்தான் கொப்பளித்தான், குளித்தான், விளையாடினான். இப்படி மாயக்ருஷ்ணனின் திருமேனி சம்பந்தம் பெற்றதாலும் யமுனை தூய பெருநீர் ஆயிற்று! அந்த மாயன் கோபியரோடு நடத்திய லீலைகளுக்கெல்லாம் யமுனையே சாட்சி அல்லவா. அதனால் **“தூய பெருநீர் யமுனை”** என்று ஆண்டாள் யமுனையைப் போற்றுவதாகவும் அனுபவிப்பார்கள்.

யமுனைத் துறைவனை...

‘துறைவன்’ என்ற சொல்லுக்கு தலைவன் என்று பொருள். யமுனைத் துறைவன் என்பது யமுனா நதி தீர்த்தின் தலைவன் என்பது பொதுவான பொருள். நதி அல்லது ஏரி, போன்ற பெரும் நீர் நிலைகளில் ஒரு பக்கத்திலிருந்து அக்கரைக்குப் போக வேண்டியவர்களை படகில் ஏற்றிக் அக்கரையில் சேர்ப்பவன் என்றும் ‘துறைவன்’ என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் கொள்ளலாம். தத்வார்த்தமாக, யமுனை நதியை ஸம்ஸார பந்தமாக உருவகப் படுத்தி, நதியின் அக்கரையாக மோக்ஷ சித்தியை உருவகப் படுத்தி, ஸம்ஸார பந்தம் எனும் நதியைக் கடந்து அக்கரையான மோக்ஷ சித்தியை அடைய, அடியவரை ஏற்றிச் செல்லும் படகுத் துறைவனாக கண்ணனே உள்ளான் என்றும் உள்ளூரைப் பொருள் அனுபவிக்கலாம். இப்படி தத்வார்த்தமாக உள்ளூரைப் பொருள் கொண்டால், **“துறைவன்”** என்ற சொற்பிரயோகத்தால் ஆண்டாள் பகவத்கீதையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உபதேசித்த சரம ஸ்லோகத்தின் ஸாரத்தை உள்ளூரைப் பொருளாக உணர்த்துகிறாள் என்று தெளியலாம். பகவத்கீதையில் **‘மோக்ஷயிஷ்யாமி’** என்னும் பதத்தின் “விடுவிக்கிறேன்” என்னும் பொருளை மட்டுமின்றி, “ஸம்ஸார துக்கத்திலிருந்து கடத்தி வைக்கிறேன்” என்னும் பொருளையும் சேர்த்துக் காட்டி, வராஹ சரமஸ்லோகத்தில் **‘நயாமி பரமாங் கதிம்’** என்று முன்பு பூமிப்பிராட்டியாகிய இவளிடம் யஜ்ஞ வராஹ மூர்த்தியாக அன்று அவன் சேதனர்கள் உய்விற்கு செய்ய வேண்டியதாக உபதேசித்ததை இங்கு கண்ணனாக அவதரித்துள்ள அந்த எம்பெருமானுக்கு நினைவுபடுத்தும் விதமாக **‘துறைவன்’** என்று அவனைக் குறிப்பிட்டு, **“கண்ணா, நீ ஸங்கல்பித்தபடியே நாங்கள் தூயோமாய் வந்து, தூமலர் தூவி, வாயினால் உன் நாமங்கள் பாடி, மனதினால் உன்னையே சிந்தித்துத் தொழுது, அருத்தித்து வந்துள்ளோம், பறையாகிய பரமானந்தத்தை அருள்வாயாக”** என்று **“துறைவன்”** என்ற சொல்லினால் பிரபத்தியும், அதன் பயனான மோக்ஷம் கிடைத்தலையும் ஆண்டாள் சொல்லியுள்ளாள் என்று உள்ளூரைப் பொருள் அனுபவிக்கலாம். இதுவல்லவோ பகவதி கீதை!

ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும் அணி விளக்கை -----

அஜாயமானோ ப₃ஹுதா₄ விஜாயதே |

தஸ்ய தீ₄ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் | |

என்று வேதம் பகவான் பிறப்பற்றவன் என்றும் பல படியாகப் பிறக்கிறான் என்றும் சொல்கிறது. இதையே **“பிறப்பில் பல் பிறவிப் பெருமான். . .”** என்று அழகாகத் தமிழ்ப்படுத்தினார் நம்மாழ்வார். இப்படி, வேதம் சொல்லும் பகவானின் பிறப்பின் ரகசியத்தை ஞானியரால் மட்டுமே உணர முடியும்.

எனவே தான் பகவான் பகவத்கீதையில் -

யதா₃ யதா₃ ஹி த₄ர்மஸ்ய க்₃லாநிர் ப₄வதி பா₄ரத |

அப்₄யுக்தா₂நம் அத₄ர்மஸ்ய ததா₃த்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம் | | - (ப. கீ:4-7)

எப்போதெல்லாம் தர்மத்திற்கு வாட்டம் ஏற்படுகிறதோ - அதர்மம் தலையெடுக்கிறதோ, அப்போதெல்லாம் நான் அவதரிக்கிறேன் என்று தன் அவதார ரகசியத்தைச் சொன்னான் பகவான். அப்படி, அதர்மம் தலை தூக்கியபோது, ஆயர் குலத்தினில் அணிவிளக்காய், மணிவிளக்காய், தாயைக் குடல்விளக்கம் செய்த தாமோதரனாய், நந்தகோபன் குமாரனாய், பால ஸூர்யன் போல் தோன்றினான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் பகவத் அவதாரம் அழகாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ததோ₁கி₂ல ஜக₃த்பத்₃ம போ₃தா₄யாச்யுத பா₄நுநா |

தே₃வகீ பூர்வ ஸந்த₄யாயம் ஆவிர்ப்பூ₄தம் மஹாத்மந: || - (வி.பு. 5-3-2).

தே₃வகீ பூர்வ ஸந்த₄யாயம் - தேவகி என்ற கிழக்கு திக்கிலிருந்து

அச்யுத பா₄நுநா - அச்சுதன் என்ற சூரியன்

ததோ₁கி₂ல ஜக₃த்பத்₃ம போ₃தா₄ய: - உலகமாகிய தாமரைப் புஷ்பம் மலர்வதற்காக.

ஆவிர்ப்பூ₄தம் மஹாத்மந: - உதித்தான்.

வ்யாக்யானத்தில் இந்த விஷ்ணு புராண ச்லோகத்தை மேற்கோள் காட்டி ஸ்வாமி பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனின் அவதாரம் பற்றி விளக்கியுள்ளார்.

ஆயர்குலத்தில் தோன்றும் அணி விளக்கை ---

விளக்கு - அணி விளக்கு - மணி விளக்கு - தோன்றும் அணி விளக்கு - ஆயர்குலத்தில் தோன்றும் அணி விளக்கு.

ஏன் அணி விளக்கு? ...

திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அவதாரம் பற்றி 6ம் பத்து 4ம் திருவாய்மொழியில் அருளியுள்ளதை அனுபவிப்போம்.

வேண்டி தேவ ரிரக்க வந்து பிறந்ததும் வீங்கிருள்வாய்,

பூண்டன் றன்னை புலம்பப் போயங்கோர் ஆய்க்குலம் புக்கதும்,

காண்ட லின்றி வளர்ந்து கஞ்சனைத் துஞ்சவஞ் சம்செய்ததும்,

ஈண்டு நான்அ லற் றப்பெற் றென்ன எனக்கு என்ன இகலுளதே? (தி.மொழி - 6 - 4 - 4)

வேண்டி தேவரிரக்க என்பதை, க்ருஷ்ணன் தான் அவதாரம் பண்ண வேண்டினான் என்று ரஸமாக அனுபவித்து வியாக்யானம் சொல்வார்கள். பகவானிடம் நீயே எங்களுக்கு குழந்தையாகப் பிறக்க வேண்டும் என்று ப்ருச்னி - சுதபா தம்பதியர் தவமிருந்து வேண்டி, பகவான் ப்ரத்யக்ஷமானபோது, "தேஹி - தேஹி - தேஹி" என்று மூன்று முறை ப்ரார்த்தித்ததால் பகவான் அத்தம்பதிகளின் மூன்று பிறவிகளில் அவர்களுக்குக் குழந்தையாகப் பிறப்பதாக வரம் தந்தான் என்று ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின் தசம ஸ்கந்த ஸ்லோகத்தில் காணலாம். (ஸ்ரீமத் பாகவதம்: 10/3/32-45)

ஸ்ரீமத் பாகவதம் காட்டும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனின் மூன்று அவதாரங்கள்:

ப்ருச்னி - சுதபா தம்பதிகளுக்கு மகனாக **ப்ருச்னிகர்ப்பன்** என்ற பெயரில் ஒரு அவதாரம்

அதிதி - கச்யபர் தம்பதிகளுக்கு மகனாக **வாமனன்** என்ற பெயரில் ஒரு அவதாரம்.

தேவகி - வஸுதேவர் தம்பதிகளுக்கு மகனாக **க்ருஷ்ணன்** என்ற பெயரில் ஒரு அவதாரம்.

தேவர்கள் வேண்ட, தன் அவதாரத்திற்கு தக்க காலத்தை பகவானும் வேண்டி, ப்ருச்னி - சுதபா தம்பதிகளுக்குக் கொடுத்த வாக்கின்படி, அவர்களின் மூன்றாம் பிறவியில் அவர்கள் தேவகி - வசுதேவராகப் பிறந்திருக்க, அவர்களுக்குக் குழந்தையாகப் பிறந்து தன் அவதார நோக்கத்தை நிறைவேற்ற பகவானும் ஸங்கல்பித்தானாம்.

காலம் கனிந்தது. தேவர்கள் காலம் கனிந்ததை அறிந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள்.

ஸத்யவ்ரதம் ஸத்ய பரம் த்ரிஸத்யம்

ஸத்யஸ்ய யோனிம் நிஹிதஞ்ச ஸத்யே |

ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் ருத ஸத்ய நேத்ரம்

ஸத்யாத்மகம் த்வாம் சரணம் ப்ரபன்னா: | - (ஸ்ரீமத் பாகவதம் 10-2-26)

என்று தேவர்கள் வேண்டியபடி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அவதார காலம் வந்தது. எப்படி! அவதார ரஹஸ்யப்படி, ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர்ந்து கம்ச வதம் பண்ண வேண்டியிருந்ததால், பகவான் இரவில் ஊர் உறங்கும் நேரம் அவதரிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டான்.

எப்படிப்பட்ட இரவு அது?

**** அந்த இரவு, இரவில் வந்த ஓர் இரவு! அந்த ஓர் இரவில் மற்றோர் இரவு!** அந்த மற்றோர் இரவில் இருள் சூழ்ந்த சிறைச்சாலை! **அங்கே தோன்றியது ஒரு அணிவிளக்கு! ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்னும் மணிவிளக்கு.**

****இங்கு ஒரு கால ப்ரமாணம் சொல்ல வேண்டும்.**

நமது ஒரு வருடம் தேவர்களின் ஒரு நாள். நம் உத்தராயணம் - தை முதல் ஆனி வரை உள்ள காலம் தேவர்களின் ஒரு நாளின் பகல் பொழுது. நம் தட்சிணாயணம் - ஆடி முதல் மார்கழி வரை உள்ள காலம் தேவர்களின் ஒரு நாளின் இரவுப் பொழுது.

தேவ தேவனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தேவர்களின் இரவில் வரும் நமக்கான ஓர் இரவில் அவதாரம் பண்ண நியமனம் கொண்டான்.

நம் ஆவணி மாதம் தேவர்களின் இரவில் ஒரு பகுதி!

சந்திரன் ஒரு முறை தேய்ந்து வளரும் நம் முப்பது நாட்கள், நம் பிதுர்க்களின் ஒரு நாள். சந்திரனின் வளர்பிறை பிதுர்க்களின் பகல். **சந்திரனின் தேய்பிறை பிதுர்க்களின் இரவு.**

ஆவணி எனும் தேவர்களின் இரவில் வந்த தேய்பிறை காலம் இரவில் வந்த இரவு!

நம் தேய்பிறை காலத்தின் நடுவில் வருவது எட்டாம் நாளாகிய அஷ்டமி திதி. **இது பிதுர்க்களின் நடு இரவான நாள்!**

இந்த தேய்பிறை எட்டாம் நாளின் இரவு - தேவர்களின் இரவில் வரும் பித்ருக்களின் இரவில் வரும் மனிதர்களின் இரவில் ஒரு கொடியவனின் சிறையில் - **இருள் சூழ்ந்த சிறையில் தோன்றியது உலகத்து அஞ்ஞான இருளையெல்லாம் நீக்கும் மாயோன் எனும் அணிவிளக்கு!**

பரமாத்மா தேவகியின் கர்ப்பத்தில் எந்த விதமான தோஷமும் இல்லாமல் இருந்தான். அதுவே அவன் அவதாரத்தின் பெருமை. எனவே, **ஆயர்குலத்தில் தோன்றும் அணி விளக்கு!**

இந்த நிகழ்வைத்தான், **ஆயர் குலத்தினுள் தோன்றும் அணிவிளக்கை** என்று அருளிநாள் ஆண்டான்.

எட்டாவது கர்ப்பம் கொல்லப்போகிறது என்ற ஆகாசவாணியை ஸத்யமாக்க எட்டிலேயே பிறக்க எண்ணினான் பகவான். எட்டாவதாகப் பிறக்கப் போவதாலும் அஷ்டமியை வரித்தார். **அஷ்டோ கர்ப்ப:** என்ற அசரீரி வாக்கை நினைத்து எட்டு எட்டு என்று எண்ணியே கம்சன் எட்டாத இடத்தை அடையப் போகிறபடியால் அஷ்டமியை தனது ஜன்மத்திற்கு ஏற்றதாகினார்.

வேண்டித் தேவரிர்க்க, ஸ்ரீமந்நாராயணன் க்ருஷ்ணனாக வந்து பிறந்தான்.

எப்படி பிறந்தது குழந்தை?

பகவான் தேவகி - வஸுதேவர் தம்பதிகளுக்கு சாதாரணமான மானுடக் குழந்தை போன்றா பிறந்தான்? **பகவான் சங்கு சக்கர கதாதரனாக, - பீதாம்பரதாரியாக - தன் குட்டி விஸ்வரூப தர்சனம் தந்து பிறக்கிறான்.** பிறந்த குழந்தை பேசும் அற்புதமும் நடந்தது. தேவகி - வஸுதேவர் தம்பதிகளை அப்பா அம்மா என்று பிறந்த அன்றே அழைத்து, "நான் குழந்தையாக அவதாரம் செய்யவேண்டும் என்று பூர்வ ஜன்மத்தில் நீங்கள் தவம் செய்தீர்கள் என்பதினால் இப்போது நான் உங்களுக்குக் குழந்தையாகப் பிறந்துள்ளேன் " என்று பேச ஆரம்பித்தது. - [ஸ்ரீமத் பாகவதம் (10/3/32-45): - சுதபா- ப்ருச்சணி -ப்ருச்சணிகர்ப்பன்/ அதிதி - கச்யபர் -வாமனன் / தேவகி - வஸுதேவர் - க்ருஷ்ணன்]

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் ஜனன வைபவத்தை ஸ்ரீமத் பாகவதம் தசம ஸ்கந்தத்தில் வர்ணிக்கிறது.

தமத்₃பு₄தம் பா₃லகம் அம்பு₃ஜேஷ்ணம்

சதுர்பு₄ஜம் ஸங்க₂ க₃தாத்₃யு தா₃யு₄த₄ம் |

ஸ்ரீவத்ஸ லக்ஷ்மம் க₃லஸோபி₄ கௌஸ்து₄ம்

பீதாம்ப₃ரம் ஸாந்த்₃ர ப₃யோத₃ ஸௌப₄க₃ம் || (9)

மஹார்ஹ வைதூ₃ர்ய கிரீ₄ட குண்ட₃லத்விஷா

பரிஷ்வக்த ஸஹஸ்ர குந்தலம் |

உத்₃தா₃ம காஞ்சயங்க₃த₃ கங்கண்ணாதி₃பிர்

விரோசமாநம் வஸுதே₃வ ஜ்ஷதா || - (ஸ்ரீமத் பாகவதம் 10-3/ 9, 10)

என்று ஸ்ரீமத் பாகவத்தின் தசம ஸ்கந்தத்தில் பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், குழந்தையாக தேவகியின் மணிவயிற்றில் அவதரித்தபோது சங்கு, சக்ரம், கௌஸ்தபம், கதை, கட்கம் போன்ற திவ்யாயுதங்களுடன், பீதாம்பர தாரியாக, சதுர்புஜ ரூபியாகத் தோன்றியதாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ள அற்புத ஸ்வரூபத்தை - குட்டி விஸ்வரூப தரிசனத்தை வஸுதேவரும் தேவகியும் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்தனர். விஸ்வரூப தர்சனம் கண்ட தேவகி, கம்சனால இந்தக் குழந்தைக்கு ஏதேனும் தீங்கு வந்து விடுமே என்று அஞ்சி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் அந்த ரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டு சாதாரணமான மானுடக் குழந்தை போன்று தோன்றும்படி ப்ரார்த்திக்க, பகவான் தன் மாயையால் அந்த ரூபத்தை மறைத்து சாதாரணக் குழந்தை போல் ஆனான்.!!

தந்தை காலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ நல்லிருள்கண் வந்த எந்தை பெருமானார்.... (பெரிய திருமொழி 7-5-1) என்று தேரெழுந்தூர் பாசுரத்தில் திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாசனம் செய்கிறார்.

மாயனின் இந்த திவ்ய ஸ்வரூபத்தைத் தான் ஆண்டாள் “**தோன்றும் அணிவிளக்கு**” என்றாள்.

குழந்தையின் விஸ்வரூப தர்சனம் எப்படி இருந்தது என்பதை **நாராயணீயத்தில்** 6ம் தசகத்தில் பட்டத்ரி வர்ணிக்கிறார்.

ஹே க்ருஷ்ணா, குழந்தையாக வஸுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் நீ காட்டிய அந்த குட்டி விஸ்வ ரூபத்தில் குட்டி விராட் புருஷனாக அல்லவா தோன்றினாய்!!

உள் பாதம் வாசுகி முதலான பாம்புகள் வசிக்கும் பாதாள லோகம்

மேல் பாதம் அசுர ஆசான்கள் வசிக்கும் ரஸாதன லோகம்

கணுக்கால் அசுரர்கள் வசிக்கும் மகாதல லோகம்

முழங்கால் மாயாவிகள் வசிக்கும் தலாதல லோகம்

ஜானு (முட்டி) மகாபலி வாசம் பண்ணும் சுதல லோகம்

இரண்டு தொடைகள் அரக்கர்கள் வசிக்கும் அதல, விதல லோகங்கள்

இடுப்பு ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரையுள்ள உயிரினங்கள் வசிக்கும் பூலோகம்

நாபி கிரகங்களும் நக்ஷத்ரங்களும் இருக்கும் ஆகாசம்

வக்ஷஸ்தலம் இந்திர லோகம்

கழுத்து மஹரிஷிகள் வாசம் பண்ணும் மகர லோகம்

திருமுக மண்டலம் பித்ருக்களின் ஜனோ லோகம்

நெற்றி தேவதைகளின் தபோ லோகம்

சிரசு பிரம்மனின் சத்ய லோகம்

அடிப்பாதத்தில் பர்வதங்கள்

முழங்காலில் ம்ருத்யுக்கள்

தொடையில் பிரஹஸ்பதி

வக்ஷஸ்தலத்தில் மஹாலக்ஷ்மி

சதுர்புஜங்களில் தேவதைகள்

கண்டத்தில் மஹரிஷிகள்

வாக்கில் ஸ்ருதி

மூக்கில் வருணன்

நாக்கில் அக்னி

நெற்றியில் கோபம்

கீழ் உதட்டில் லோபம்

மேல் உதட்டில் வெட்கம்

பற்கள் நட்சத்திரங்கள்

தெற்றுப்பல் யமதர்ம ராஜன்

காதுகள் திசைகள்

நாசிகள் அஸ்வினித் தேவர்கள்

ஸ்தனங்களில் தர்மம்

ப்ருஷ்ட பாகத்தில் அதர்மம்

வயிறு சமுத்திரங்கள்

ஜனனேந்திரியம் பிரஜாபதி

அண்ட கோசங்கள் மித்ர தேவதை

வேர்வையில் விருட்சங்கள், செடிகள், கொடிகள்

நரம்புக் குழாய்கள் சாஸ்திரங்கள்

தேவர்களும், யோகிகளும் உபாசிக்கக்கூடிய அழகான திருவடிகள்!

பட்டு பீதாம்பரமும் தங்க ஓட்டியாணமும் ஜொலிக்கும் அழகான இடுப்பு!

அகலகில்லேன் என்றுரையும் தாயாருடன் கௌஸ்துபமும், ஸ்ரீவத்ஸமும் ஜொலிக்கும் விசாலமான வக்ஷஸ்தலம்!

சங்கு, சக்ரம், கதை, கட்கம், சார்ங்கம் என்று பஞ்சாயுதங்களுடன் சதுர்புஜங்கள்!

கஜேந்திராழ்வான் கொடுத்த தாமரைப் புஷ்பம்!

அழகான கழுத்தில் மகர கண்டிகை!

துவர் இதழ்ப் பவள வாய்

கண்ணாடி போன்ற திருமுக மண்டலம்!

கோல நீள் கொடி மூக்கு!

கருணையே ததும்பும் கண்கள்!!

விசாலமான நெற்றியில் கஸ்தூரி திலகம்!

அழகான சிரசில் மேகத்தைப் பழிக்கும் கேச பாசம்!

சூரிய ஒளியையும் மங்கச்செய்யும் நவரத்னமயமான கிரீடம்!

அசைந்தாடும் அழகிய மயில் பீலி!

இதுவன்றோ தமத்பு₄தம் பா₃லகம் அம்பு₃ஜேக்ஷணம்

இந்த அனுபவத்தைத் தான் - இந்த திவ்ய ஸ்வரூபத்தைத்தான் ஆண்டாள் “தோன்றும் அணிவிளக்கு” என்றாள்.

இதையே திருமங்கை ஆழ்வார் வாக்கில் அனுபவிப்போமா!

“மாற்றரசர் மணிமுடியும் திறலும் தேசம்

மற்றவர்தம் காதலிமார் குழையும், தந்தை

காற்றளையும் உடன் கழல வந்து தோன்றி.” - (பெரிய திருமொழி 4-4-1)

என்றார். அதாவது, கம்சனின் காராக்ரஹத்தில் (சிறையில்) கண்ணன் எனும் கருந்தெய்வமாய் பகவான் அவதாரம் பண்ணினபோது, கம்சன், சிசுபாலன் ஆகியோர் தலையில் இருந்த க்ரீடங்கள் விழுந்தன. அவர்களின் பலம், தேஜஸ் குன்றியது. அவர்களின் ராணிகளின் குழைகள் கழன்று விழுந்தன என்றபடி பகவான் தோன்றினான் என்று அனுபவிக்கிறார் திருமங்கை ஆழ்வார்.

ஸ்ரீ முகுந்தமாலாவில் குலசேகராழ்வார் கோபால சூடாமணி என்று அனுபவிக்கிறார்.

ப₄க்தாபாய-பு₄ஜங்க₃-கா₃ரு₃ட₃மணி:-த்ரைலோக்ய-ரக்ஷாமணி:

கோ₃பிலோசந-சாதகாம்பு₃த₃மணி: செளந்த₃ர்ய முத்₃ராமணி:

ய: காந்தாமணி-ருக்மிணீ-கநகுச-தவந்த்வைக பூஷாமணி:

ஸ்ரேயோ தே₃வ ஸிகா₂மணிர் தி₃ஸது நோ கோ₃பால சூடா₃மணி:

ப₄க்தாபாய-பு₄ஜங்க₃-கா₃ரு₃ட₃மணி:-த்ரைலோக்ய-ரக்ஷாமணி:(முகுந்தமாலா - 22)

ஆயர்களின் சிரோமணியான கண்ணன் பக்தர்களுக்கு ஏற்படும் இன்னல்களாகிய பாம்பிற்கு கருட பச்சை என்னும் இரத்தினம் போன்றவன்; மூவுலகையும் காக்கும் இரத்தின மணி கண்ணன்;

கோ₃பிலோசந-சாதகாம்பு₃த₃மணி:

கோபிகைகளின் கண்களாகிய சாதகப் பக்ஷிகளுக்கு மேகமாகிய இரத்தினம் கண்ணன்.

செளந்த₃ர்ய முத்₃ராமணி: - அழகின் முத்திரை மணி கண்ணன்.;

ய: காந்தாமணி-ருக்மிணீ-கநகுச-தவந்த்வைக பூஷாமணி:

ருக்மிணி தேவியின் மார்பகத்தை அழகு செய்யும் இரத்தினம் கண்ணன்.

ஸ்ரேயோ தே₃வ ஸிகா₂மணிர் தி₃ஸது நோ கோ₃பால சூடா₃மணி:

தேவர்களின் முடிகளில் உள்ள இரத்தினம். இத்தகைய ஆயர்குல சிகாமணியான கண்ணன் நமக்குக் கேஷமத்தை அளிக்கட்டும்.

முதலாழ்வார்களில் முதல் இருவரும் முறையே வையத்தை தகழியாகவும் (அகல்) வार्கடலை நெய்யாகவும், அன்பைத் தகழியாகவும், ஆர்வத்தை நெய்யாகவும் கொண்டு விளக்கு ஏற்ற, இருளகன்று அவ்வொளியில் மூன்று ஆழ்வார்களும் பெருமானைத் திருக் கண்டேன் பொன் மேனி கண்டேன் என்று ஆனந்தித்து தரிசித்தனர். இவ்விதம் இங்கு **உபாயம், உபேயம்** இரண்டும் சொல்லப்பட்டன. கடலில் பயணிக்க மனிதனுக்கு படகு, துடுப்பு, முதலிய சாதனங்களும், வழி காட்ட கலங்கரைவிளக்கு போன்றவை எல்லாம் உபாயங்களாகத் தேவைப்படும். ஸம்ஸாரக் கடலில் பயணிக்கும் சேதனர்களுக்கு மோக்ஷமாகிய கரையில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் எம்பெருமானாகிய விளக்கைக் காண வேறு ஒரு விளக்கின் ஒளி தேவையில்லை; ஏனெனில் அது ஸ்வயம் ப்ரகாசமான விளக்கு என்பதை குறிக்கும் வண்ணம் '**மணிவிளக்கு**' என்னும் சொல்லை ஆண்டாள் சொன்னாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

எனவே, ஆயர் குலத்தினில் **தோன்றும் அணிவிளக்கை** என்றாள்.

தாயைக் குடல் விளக்கம் செய்த தாமோதரனை

தாமோதரன் - தாம உதரன் தாமோதரன். = தாம (கயிற்றால்) + உதரன் (இடுப்பில் கட்டப்பட்டவன்); கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன். எத்தனைக் கயிறு கொண்டும் அவனைக் கட்ட முடியுமா? கட்ட முடியாமல் சோர்ந்த தாய்க்கு இரங்கி அவனை கட்டுண்டதால் **கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன்.**

மாயவனின் மாயக் குறும்புகளைத் தாங்கும் மிடுக்கிலாமையால் மெலிந்த யசோதா பிராட்டி வேறு வழியின்றி அவன் இடுப்பை கயிற்றால் உரலோடு சேர்த்து கட்டியதால், கண்ணபிரான் வயிற்றில் நிரந்தர தழும்பு ஏற்பட்டதாம்! **உலக மாந்தரின் கர்ம பலன்களாகிய கயிற்றை அறுத்து அவர்களை விடுவித்து தடுத்தாட்கொள்ளும் பரமனே, தன் பூவுலகத் தாயின் கயிற்றுக் கட்டலை புன்னகையுடன் ஏற்றுக் கொண்டான்.** அதே சமயம், கண்ணன் தன் வாயைத் திறந்து ஏழுலகங்களை யசோதாவுக்குக் காட்டியபின், அவள் தானே அம்மாயக் கண்ணனின் கட்டுக்குள் இருந்தாள்!! ஆகையால், **கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன்** அவன்!!

இந்த நிகழ்வை திருமங்கை ஆழ்வார் சிறிய மடல் பாசுரத்தில் அனுபவிப்பதை நாமும் அனுபவிப்போம்.

வாரார் வனமுலயாள் மத்தாரப் பற்றிகொண்டு

ஏராரிடை நோவ எத்தனையோர் போதுமாய்

சீரார் தயிர் கடைந்து வெண்ணை திரண்டதனை

வேரார் நுதல் மடவாள் வேரோர் கலத்திட்டு

நாரார் உரியேற்றி நன்கமைய வைத்ததனைப்

போரார் வேல் கண் மடவாள் போந்தனையும் பொய்யுறக்கம்

ஓராதவன் போல் உறங்கி அறிவுற்று

தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளவும் கைநீட்டி

ஆராத வெண்ணை விழுங்கி அருகிருந்த (13)

மோரார் குடமுருட்டி முங்கிடந்த தானத்தே

ஓராதவன்போல் கிடந்தானைக் கண்டவளும்

வாராத்தான் வைத்தது காணாள் - வயிரடித்திங்கு (14)

ஆரார் புகுதுவார்? ஐயர் இவரல்லால்

நீராமிது செய்தீர் என்றோர் நெடுங்கயிற்றால்

ஊரார்களெல்லாரும் காண உரலோடே

தீராவெகுளியளாய்ச் சிக்கென ஆர்த்தடிப்ப

ஆரா வயிற்றினோடு ஆற்றாதான் அன்றியும் (15) (சிறிய திருமடல்- 13, 14,15)

சீரார் தயிர் கடைந்து வெண்ணை திரண்டதனை வேரார் நுதல் மடவாள் வேரோர் கலத்திட்டு போரார் வேர்க்கண் மடவாள் போந்தனையும் - [விசேஷமாக தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெயை உரியில் ஒரு கலத்தில் இட்டு வைத்து விட்டு, யசோதை வேறு வேலையாக வெளியே போகிறாள்- குழந்தை கண்ணன் நன்றாகத் தூங்குவது கண்டு வெளியே போகிறாள் - உறங்குவது போல் யோசு செய்யும் மாயப் பிரான் க்ருஷ்ணன் அவள் போனதும், ஆராத வெண்ணெயை (ஆராவமுதனுக்கு ஆறிய வெண்ணெய் பிடிக்காதாம்) அள்ளி உண்டு விட்டு மோர்க்குடத்தையும் உருட்டி உடைத்துவிட்டு மீண்டும் தூங்குவது போல் பாசாங்கு செய்தான். வந்து பார்த்த யசோதை இங்கு இவன் அல்லால் வேறு யார் வந்து இச் செயலைச் செய்திருக்க முடியும் என்று அக்குறும்பு செய்யும் மாயக் க்ருஷ்ணனை உரலில் கட்டிப் போட்டாளாம்.]

உபநிஷத் அர்த்தம் உதூகலே நிபத்தம் என்று உபநிஷத்தின் விளக்கமான பரமாத்மா இங்கு உரலில் காட்டுண்டது தானே செளசீல்யம் - நீர்மை என்று அனுபவித்தார் - லீலாசுகர்!! பகவானைக் கட்ட முடியுமா? முடியும். பக்தியால் கட்ட முடியும்!!- அன்பினால் சகாதேவன் கட்டிப் போட்டது போல.

தாமத்தை தன் உதரத்தில் கொண்டதால் தாமோதரன். எனவேதான், **கண்ணி நுண் சிறுத் தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன். . .** “என்றார் மதுரகவி ஆழ்வார்.

“பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன், பிறர்களுக் கரிய

வித்தகன் மலர்மகள் விரும்பும்நம் அரும்பெற லடிகள்

மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினில் உரவிடை யாப்புண்டு

எத்திறம் உரலினோடு இணைந்திருந் தேங்கிய எளிவே” ... -(தி.மொ.1-3-1)

என்று நம்மாழ்வார் கட்டுண்ட பெருமானின் பெருமையைப் பேசுகிறார்.

“எட்டினோரு இரண்டு எனும் கயிற்றினால் மனந்தனைக்

கட்டி வீடு இலாது வைத்த காதல் இன்பம் ஆகுமே. . .” -(திருச்சந்த விருத்தம் 83)

என்று திருச்சந்த விருத்தத்தில் திருமழிசை ஆழ்வார் கட்டுண்ணப்படும் தத்துவத்தைச் சொல்கிறார்.

பக்தி எனும் கயிற்றினால் யசோதை பகவானைக் கட்ட, கட்டுப்பட்ட எம்பெருமானும் கண்ணி நுண்சிறுத் தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிக் கொண்டான் என்பது தான் உள்ளூரைப் பொருள்.

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் வரும் ஸ்ரீவிஷ்ணு அஷ்டோத்தர ஸத நாம ஸ்தோத்தரத்தில்

தா₃மோத₃ரம் த₃மோபேதம் கேஸவம் கேஸிஸ₃உ₃னம் ...(ஸ்ரீவிஷ்ணு அஷ்டோத்தர ஸத நாம ஸ்தோத்தரம் - 7)

என்று தாமோதரத்துவம் போற்றப்படுகிறது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் அனுபவித்த பாங்கு பார்ப்போமா!

தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை,

ஆமோதரமறிய வொருவர்க்கென்றெதொழுமவர்கள்,

தாமோதரனுருவாகிய சிவற்கும்திசைமுகற்கும்,

ஆமோதரமறிய எம்மானையென்னாழிவண்ணனையே. (தி.மொ. 2-7-12)

ஈ ஏற மலை குலுங்கிய அதிசயத்தை அனுபவிப்போமா!.....

வாரணங்கள் எட்டும் மக மேருவும் கடலும்

தாரணியும் நின்று சலித்தனவால் - நாரணனைப்

பண்வாய் இடைச்சி பருமத்தினால் அடித்த

பண்வாயில் ஈ மொய்த்ததால்.

- (காளமேகம்.)

[யசோதை கண்ணனை ஒரு கயிற்றால் உரலுடன் சேர்ந்ததுக் கட்டி வைத்ததால் அக் குழந்தையின் இடுப்பில் புண் ஏற்பட்டு, அந்தப் புண்ணில் ஈ மொய்த்தபோது, கண்ணன் என்ற அந்தக் குழந்தை சிணுங்கி உடலை அசைக்க, உலகேழையும் தன் திருமணி வயிற்றுள் வைத்திருந்த அந்தக் குழந்தையின் அசைவால் மலைகள் குலுங்கின என்று “ஈ ஏற மலை குலுங்கிற்று” என்று அனுபவித்தார் காளமேகப் புலவர்.]

கண்ணனின் தாயாக பெரியாழ்வார் அனுபவித்தது போல் யாரும் அனுபவிக்க முடியாது. அப்படியொரு தாயன்பு. பெரியாழ்வாரின் பாசுரங்கள் தெவிட்டாத தேனமுது. பெரியாழ்வார் திருமொழியின் 2ம் பத்து 2ம் பதிகம் 6ம் பாசுரத்தில், கண்ணனின் தாயின் பேற்றை **“என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறு உடையாள்”** என்று அருளியுள்ள பாசுர வரிகளே **தாயைக் குடல் விளக்கம் செய்த...** என்ற ஆண்டாளின் பாசுரச் சொற்களுக்குத் தகுந்த விளக்கமாய் அமையும்.

இன்னும் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். விரிவுக்கஞ்சி மேலும் மாயனின் மாயா வினோதங்களை விவரிக்கவில்லை.

தூயோமாய் வந்து நாம் தூமலர் தூவித் தொழுது.....

பக்தி என்பது என்ன என்பதை விளக்குவதே இந்த பதங்களின் உள்ளுரை. தூயோமாய் வந்து - பரிசுத்தமான வாக்கு, மனம் மற்றும் உடலோடு - மனம் மொழி மெய்யோடு - பரமனை அணுகுதல்.

யத் மனஸா த்யாயதி தத் வாசா வத்யதி |

யத் வாசா வத்யதி தத் கர்மணோ கரோதி |

என்பது வேத வாக்கியம். எதை மனதால் நினைக்கிறோமோ, அதை வாக்கால் சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு சொன்னதையே செய்ய வேண்டும். உள்ளத்தில் எண்ணியதைக் கரவாது வாயால் உரைப்பதே வாய்மையாகும். வாய்மையால் உரைத்தவாறே மெய்யால் செயல் புரிவதே மெய்மையாகும். இங்ஙனம் மனம், மொழி, மெய் ஆகிய முக்கருவிகளும் முரண்படாது தத்தம் இயல்பில் நிற்பதே தூய்மை எனப்படும். இதுதான் **முப்பொறித் தூய்மை** எனும் "த்ரிகரண சுத்தி".

வேதம் உரைத்த இந்த தத்துவத்தைத் தான் "தூயோமாய் வந்து - வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்திக்க" என்று கோதைப் பிராட்டி சொல்லியுள்ளாள்.

தூமலர் தூவித் தொழுது.....

தூமலர் என்று ஆண்டாள் அருளியுள்ளதைக் கவனிக்க வேண்டும். எல்லாப் புஷ்பங்களும் எம்பெருமானுக்கு உகந்தவையாயினும் சிற்சில புஷ்பங்களுக்குச் சில காரணங்களை இட்டு விசேஷம் உண்டு. அப்படிப்பட்ட புஷ்பங்களைக் கொண்டு எம்பெருமானை அர்ச்சித்தால் விசேஷ உகப்பு அவனுக்கு ஏற்படும்.

சில புஷ்பங்கள் வாஸனையால் விசேஷ மேன்மை பெற்றவை; மல்லிகை மனோரஞ்சிதம் போன்ற புஷ்பங்கள் கந்தம், ரூபம் என்ற இரண்டு ஆகாரத்தாலும் மேன்மை பெற்றவை. இந்த புஷ்பங்களை விட **கருநெய்தல் (உத்பலம்)** புஷ்பம் சிறந்ததாம். கருநெய்தல் மலரை விட **பத்மம் (தாமரை)** சிறந்தது. தாமரையில் **நூறு இதழ் தாமரை** சிறந்தது. நூறு இதழ் தாமரையை விட **ஆயிரம் இதழ் தாமரை** சிறந்தது. ஆயிரம் இதழ் தாமரையைவிட **வெண்தாமரை** மேலானது. ஆயிரம் வெண்தாமரையைவிட ஒரு **துளசி தளம்** மேலானது. துளசியை விட **கொக்கு மந்தாரை** மேலானது. கொக்கு மந்தாரையைவிட **ஸுவர்ண புஷ்பம்** சிறந்தது. அதைவிட பகவானுக்குப் பிரீதியைக் கொடுப்பது வேறொன்றும் கிடையாது" என்று ஒரு ஸுபாஷிதம் உண்டு.

ஸர்வேஷாமேவ புஷ்பாணாம் ஸஹஸ்ரகுணமுத்தமம் |

தஸ்மாத் பத்மம் ததா ராஜந்! பத்மாத் து சதபத்ரகம் ||

தஸ்மாத் ஸஹஸ்ரபத்ரம் து புண்டரீகமத: பரம் |

புண்டரீக ஸஹஸ்ராத் து துளஸீ குணதோதிகா ||

பகபுஷ்பம் ததஸ்து ஸ்யாத் ஸௌவர்ணம் து ததோதிகம் |

ஸௌவர்ணாச்ச ப்ரஸுநாத் து மத்ப்ரியம் நாஸ்தி பாண்டவ ||

யா: க்ரியா: ஸம்ப்ரயுக்தா: ஸ்ய: ஏகாந்த கதபுத்திபி: |

தா:ஸர்வா: சிரஸா தேவ : ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம் ||

மேற்சொன்ன புஷ்பங்கள் கண்ணால் பார்க்கப்படும் புஷ்பங்கள். நம் ஊனக் கண்களால் காண முடியாத, சாஸ்திரங்களை கொண்டே அறிய வேண்டிய புஷ்பங்கள் சில உண்டு. இந்தப் புஷ்பங்களைக் கொண்டு அர்ச்சித்தால் எம்பெருமான் மிக மிக ஸந்தோஷமடைவான். அவையே முக்கியமான புஷ்பங்கள். 'அவை எவை?' என்பதை- **அஹிம்சை, இந்த்ரியநிக்ரஹம், ஸர்வபூத தயை, சுகமை, ஜ்ஞாநம், தபஸ், தியானம், ஸத்தியம்** என்ற எட்டுப் புஷ்பங்கள் என்று ஒரு ஸுபாஷிதம் விளக்குகின்றது.

அஹிம்ஸா ப்ரத₂மம் புஷ்பம், புஷ்பம் இந்த்₃ரியநிக்₃ரஹ: |

ஸர்வ பூ₄த த₃யா புஷ்பம், சுகமா புஷ்பம் விஸேஷத₃: ||

ஜ்ஞாநம் புஷ்பம், தப: புஷ்பம், த்₃யாநம் புஷ்பம் ததை₃வ ச |

ஸத்யம் அஷ்ட₂விதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் ப₄வேத் ||

1. **அஹிம்ஸா** - பிறரை ஹிம்ஸிக்காமலிருத்தல்.
2. **இந்த்ரியநிக்ரஹ:** - புலன்களை அடக்குதல்.
3. **ஸர்வபூத தயா** - எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் இரக்கத்தைக் காட்டுதல்.
4. **க்ஷமா** - பொறுமையுடன் இருத்தல்.
5. **ஜ்ஞாநம்** - சாஸ்திரங்களைக் கற்று எம்பெருமானை அறிதல்.
6. **தப:** - தவம் செய்தல்.
7. **தியானம்** - பகவானைத் தியானித்தல்.
8. **ஸத்தியம்** - உண்மை பேசுதல்.

இந்த எட்டு வித குணங்களும் நம்மிடம் இருந்தால் பகவான் நம்மை அநுக்ரஹிப்பான் என்பது தாத்தபர்யம். பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், பகவத் கீதையில்,

பத்ரம் புஷ்பம் ப₂லம் தோயம் யோ மே ப₄க்த்யா ப்ரயச்ச₂தி |

த₃ஹம் ப₄க்த்யு பஹ்ருத மஸ்நாமி ப்ரயதாத்மந: ---- (ப.கீ. 9-26).

(இதே வாக்யம் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் குசேலோபாக்யானத்திலும் வருகிறது.)

பகவான் நாம் அவனிடம் அர்ப்பணிக்கும் வஸ்துக்களைப் பார்ப்பதில்லை. மனதில் பக்தி உள்ளதா என்றுதான் பார்க்கிறான்.

ஒரு பழம் -- அல்லது ஒரு காய் -- ஒரு பூ -- ஒரு இலை (துளசி தளம்) - கொஞ்சம் தீர்த்தம் -- **ஒரு சொட்டு கண்ணீர்?!**

அதனால் தான் “**ஆடியாடி யகம் கரைந்து, இசை பாடிப்பாடிக் கண்ணீர் மல்கி, எங்கும் நாடிநாடி நரசிங்காவென்று, வாடிவாடு மிவ்வாணுதலே.**” - (தி.மொ. 2-4-1)

என்று ஆழ்வார் பக்தி நிலையைக் காட்டினார்.

இங்கு தூயோம் என்றதற்கு ‘மனம், மொழி, செயல்களின் பரிசுத்தம்’ என்பது சாஸ்திரங்கள் கூறுவது.

“தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யா காஅர்ய வ்யவஸ்திதௌ |

ஜ்ஞாத்வா சாஸ்த்ர விதாநோக்தம் கர்ம கர்த்தும் இகார் ஹஸி ||” (பகவத் கீதை. 16-24)

உலகில் செய்யத்தக்கது எது, செய்யத் தகாதது எது என்று நிர்ணயிப்பதில் சாஸ்த்ரம்தான் ப்ரமாணமாகும். ஆகவே சாஸ்த்ரம் நிர்ணயிக்கும்படி கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று பகவான் கீதையில் உபதேசித்துள்ளதை, **வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்திக்க** என்று ஆண்டாள் அருளியுள்ளதுடன் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும்.. மனம், மொழி மெய் மூலம் செய்யும் அனைத்திலும் வாய்மையும், தூய்மையும் இருக்க வேண்டும் என்பதை கீழ் பாசுரத்தில் **செய்யாதன செய்யோம் தீக்குறளைச் சென்றோதோம்** என்று அருளியுள்ளதை மீண்டும் வலியுறுத்தும் வகையில் **வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்திக்க** என்று இந்த பாசுரத்தில் அருளியுள்ளாள் என்று அனுபவிக்க வேண்டும்.

“போய பிழை.....” என்பது கண்ணனை அடைவதற்கு முன், அறிந்து (புத்தி பூர்வமாக) செய்த பாவங்களைக் குறிக்கிறது.

“புகுதருவான் நின்றன.....” என்பது, கண்ணனைச் சேர்ந்த பின், அறியாமல் செய்ய நேரும் பாவங்களைக் குறிக்கின்றது.

நம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமன் பரமபதஸோபானத்தில் 11ம் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளதையும் இங்கு அன்வயித்தல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

முன்செய்த வினைதிரளின் முளைத்த தன்றி

முற்றுமுள்ள முதலரிந்து முளைத்த கூற்றில்

தன்செய்ய திருவருளால் இசைவு பார்த்துத்

தழல்சேர்ந்த தூலமெனத் தானே தீர்த்துப்

பின்செய்த வினையினினை ஒன்றாதொன்றும்

பிழைபொறுத்து வேறுளது விரகான் மாற்றும்

என் செய்ய தாமரைக்கண் பெருமான் எண்ணம்

எண்ணாதார் எட்டிரண்டும் எண்ணாதாரே. - (பரமபதஸோபானம் - 11)

இவ்வாறு, சஞ்சித, ப்ரார்ப்த கர்மங்களைப் போக்கும் ஒரே வழி எட்டிரண்டாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனின் அஷ்டாசுர மந்த்ரத்தையும், த்வய மந்த்ரத்தையும் அனவரதமும் த்யானித்து அவனைச் சரணடைவதே, என்பதல்லவோ ஆசார்யன் காட்டும் உபாயம்! அவ்வாறு பெற்ற அனுபூதியை இப்பிறவியின் இறுதிவரை அனுபவித்துக் கைங்கர்யங்கள் பண்ண வேண்டும் என்றும் நம் ஸ்வாமி நமக்கு பரமபத ஸோபானத்தின் 21ம் பாசுரத்தில் உபதேசித்திருப்பதை நாம் தவறாமல் கடைபிடித்தால், கர்மவினைகளினின்றும் மீண்டு உய்யலாம்.

“மாளாத வினையறுத்தும் மாள நாம் போய்

வானேறி மலர்மகளார் அன்பு பூணும்

தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு பூண்டு

தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடியாடிக்

கேளாத பழமறையின் கீதங்கேட்டுக்

கிடையாத பேரின்பம் பெருக நாளும்

மீளாத பேரடிமைக்கு அன்பு பெற்றோம்

மேதியினியில் இருக்கின்றோம் விதியினாலே.” - (பரமபதஸோபானம் - 21)

[நம் கர்ம பலனால் பல காலம் நீங்காதிருந்த நம் சஞ்சித கர்மங்கள் பகவானின் திருவடிகளில் சரணடைந்ததால் முற்றிலும் நீங்கி, நமக்குக் கிடைத்தற்கரிய பெருஞ்செல்வமான பரமபதம் (மோக்ஷம்) அடைந்து வேத கானங்கள் கேட்டுக் கொண்டு ஆனந்தமாக திவ்ய தம்பதிகளுக்கு நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணும் வகையில் எம்பெருமானின் திருவருளைப் பெற்று விட்டோம் என்றாலும், உடனடியாக அந்த பலன் கிடைக்காமல் இந்த கர்ம பூமியில் இன்னும் இருப்பது, நாம் எம்பெருமானின் அர்ச்சாவதாரத்தில் ஈடுபட்டு அவ்விற்பத்தை விதிக்கப்பட்ட நாள் வரை இங்கு அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற எம்பெருமானின் சங்கல்பத்தால் அன்றோ! (அர்ச்சாவதாரத்தில் ஈடுபட்டு அனுபவிப்பதும், ஸ்ரீபாஷ்யம், அருளிச்செயல்கள் முதலிய திவ்ய ஸூக்திகளை ஸேவித்து அனுபவிக்க வேண்டிய ஸூக்ருத விசேஷம் என்று பெரியோர் வியாக்யானம் சொல்வர்)

தீயினுள் தூசாகும் செப்பேலோரெம்பாவாய்....

ஆக, அவன் பேரைப் பாடி, தூய வழிபாடு செய்தால், பாவ புண்ணிய பலன்கள் தீயினில் தூசாக மறைந்து போக, பரமனைப் பற்ற முடியும்! இங்கு ஒரு விசேஷத்தை அனுபவிக்க வேண்டும். இந்த பாசுரத்தை ஆண்டாள் “மாயனை” என்று தொடங்கி “செப்பு” என்று முடிக்கிறாள். [ஏலோரெம்பாவாய் என்பது பொதுவாக எல்லா பாசுரங்களிலும் ஓர்ந்து, தெளிய அழைக்கும் அறைகூவல்.]. அதாவது, பாசுரத்தின் ஸாரமாக, **“மாயனைச் செப்பு”** என்று ஆணையிடுகிறாள். செப்பு என்றால் சொல், கூறு என்று பொருள் உண்டு. ஆகையால், **“தூயோமாய் வந்து தூமலர் தூவித் தொழுது, மாயனின் பேரைச் செப்பு”** என்று ஆணையிடுகிறாள் என்று கொள்ளலாம். அவ்வாறு செப்பினால், போயபிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் (சஞ்சித, ப்ரார்ப்த கர்மங்களின் பலன்கள்) தீயினுள் தூசாகும் என்பதை ஓர்ந்து, தெளிந்து, க்ருஷ்ணானுபவம் பெற உண்மையான பக்தியுடன் நோன்பிற்கு தன் தோழியரை அழைப்பது போல் நம்மை அழைக்கிறாள் என்று உள்ளூரை தெளியலாம். ஆண்டாள் காட்டிய வழியில் ஓர்ந்து தெளிவோம் என்று ப்ரார்த்தித்து இந்த பாசுரத்தின் அர்த்த விசேஷத்தை இந்தளவில் பூர்த்தி செய்து அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |

வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

திருப்பாவையின் ம் பாசுரத்தில் க்ருஷ்ணாவதார லீலைகள் சிலவும், ஆசார்ய ப்ரபாவமும் சொல்லப்பட்டுள்ளதால், முதல் ஆசார்யனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் விஷயமாய் இரு ச்லோகங்கள் ஸ்மரணம் பண்ணிவிட்டு மேலே வழக்கம் போல் தொடர்வோம்.

வஸுதே₃வ ஸுதம் தே₃வம் கம்ஸ சாணூர மர்த₃னம் |

தே₃வகீ பரமானந்தம் க்ருஷ்ணம் வந்தே₃ ஜக₃த₃கு₃ரும் || (ஸ்ரீக்ருஷ்ணாஷ்டகம் - 1)

வந்தே₃ ப்₃ருந்தா₃வந சரம் பல்லவீ ஜந வல்லப₄ம் |

ஜயந்தி ஸம்ப₄வம் தா₄ம வைஜயந்தீ விபூ₄ஷணம். - (ஸ்ரீகோ₃பால விம்ஸதி - 1)

கோதா ஸ்துதி 6

குசயோரபி துங்கபத்ரா

வாசாம் ப்ரவாஹ நிவஹே₃பி ஸரஸ்வதீ த்வம் |
அப்ராக்ருதைரபி ரஸைர் விரஜா ஸ்வபாவாத்
கோதா₃பி தேவி கமிதுர் நநு நர்மதா₃ஸி || 6

கோதா ஸ்துதியின் வேறு ஸ்லோகமும் பல நதிகளின் பெயர்களைக் கொண்ட ஸ்லோகமாக இருக்கிறது, சிலேடையாக அருளியிருக்கிறார் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன்.

கோதை பிராட்டியே! நீ சோனை நதியாகவும் , துங்கபத்திரை நதியாகவும் , பெரு வெள்ளமிட்டோடும் சரஸ்வதி நதியாகவும், இந்த ஸம்ஸார லோகத்தில் இல்லாத திவ்ய தீர்த்தம் நிரம்பிய வ்ரஜா நதியாகவும், கோதாவரி நதியாகவும் , நர்மதா நதியாகவும் உள்ளாய் என்று முரண்பட்ட நிலையைச் சொல்வதாக அமைந்துள்ளது .

இதன் உண்மைப் பொருள் : . கோதை பிராட்டியே! உன் திருவதரம் செம்மை நிறம் கொண்டுள்ளது . உன் கொங்கைகள் பெருமிடுக்குடன் மங்களமாய்ப் பொலிசின்றன . உன் அமுதத் திருவாக்கின் வெள்ளத்தைக் காணும்போது கல்விக் கடவுள் எனப்படும் சரஸ்வதி தேவி நீயே என்னும்படி உள்ளது. நீ உன் காதலனான எம்பெருமானைப் பற்றித் தூய ஸத்துவ குணத்தின் விளைவுகளான அனுபவங்களாலும் மனோரதங்களாலும் நிறைந்து அவற்றை உன் இரண்டு ஸ்ரீஸூக்திகளின் வாயிலாக அவனுக்குத் தானாக ஸமர்ப்பிக்கின்றாய். இத்துணைச் சிறப்புகளுடன் திகழும் நீ உன் நாயகனான எம்பெருமானுக்கு பல பரிஹாசச் சொற்களால் இன் சுவையைப் பெருக்குகின்றாய் .

திருப்பாவையின் 6-வது பாசரம்.

புள்ளும் சிலம்பின காண் புள்ளரையன் கோயிலில்
வெள்ளை விளி சங்கின் பேரரவம் கேட்டிலையோ
பிள்ளாய் எழுந்திராய் பேய் முலை நஞ்சுண்டு
கள்ளச் சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சி
வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை
உள்ளத்துக் கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்
மெள்ள எழுந்து அரி என்ற பேரரவம்
உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்தேலோர் எம்பாவாய்

பாசரத்தின் பொதுவான பொருள்:

தோழி! பொழுது புலர்ந்ததின் அடையாளமாக பறவைகள் சிலுசிலுப்பி எழுப்பும் இனிய சப்தம் உனக்குக் கேட்கவில்லையா? கருடனின் தலைவனான பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயிலில் எழுப்பப்படும் சங்க நாதம் பேரொலியாக ஒலிக்கின்றதே! அதுவும் உனக்குக் கேட்கவில்லையா? உறங்குவது போல் பாவனை பண்ணும் பெண்ணே, உன் பொய் உறக்கம் கலைத்து எழுந்து வாராய்! தாய் போல் வஞ்சகமாய் வந்த பூதகி என்ற கொடிய அரக்கி ஊட்டிய நச்சுப் பாலை உண்டு அவளை மாய்த்தவனும், வண்டிச் சக்கர உருவில் வந்த சகடாசுரன் என்ற மாய அரக்கனை தன் காலால் உதைத்து அழித்தவனும், திருப்பாற்கடலில் அரவின் மேல் யோக நித்திரையில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் அனைத்திற்கும் வித்தான பரமனைத் தங்கள் உள்ளத்தில் இருத்தி வணங்கும் முனிவர்களும் யோகிகளும் ஹரி ஹரி என்று சொல்லிக் கொண்டு அவன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயில் செல்லும் போது எழுப்பும் ஹரி நாமப் பேரொலியும் கேட்க வில்லையா? அந்த ஹரி நாமப் பேரொலி நம் உள்ளம் புகுந்து நம்மைக் குளிர (பேருவகை கொள்ள) வைக்கிறது! நீயும் நோன்பிருந்து, அம்மாயக் கண்ணனை வணங்கி வழிபட வாராய்!

பாசர உள்ளுரை:

நேற்றைய பாசரத்தில் சொன்ன உபாய உபேயத்தின் தொடர்ச்சியாக இந்தப் பாசரத்தை அனுபவிக்கலாம். இப்பாசரம் முதல் 15ம் பாசரம் வரை உள்ள பத்து பாசரங்கள், முதலில் விழித்தெழுந்தவர் இன்னும் உறக்கத்தில் இருப்பவரை எழுப்பும் நோக்கில் ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள் என்பது பொதுவான பொருள். ஸ்வாபதேசம் என்ற உள்ளுரைப் பொருளாக, இப்பாசரம் முதல் 15ம் பாசரம் வரை உள்ள பத்து பாசரங்கள், ஆண்டாள், மதுரகவியாழ்வார் தவிர்த்து மற்ற பத்து ஆழ்வார்களை எழுப்பும் திருப்பள்ளி எழுச்சிப் பாசரங்களாக அருளப்பட்டுள்ளன என்று நம் பூர்வாசார்யர்கள் அனுபவித்த வழியில் நாமும், நம் உள்ளத்தில் உணர்ந்த வகையில் அனுபவிப்போம்.

வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து (தி.மொ.4-6-8) என்று திருவாய் மொழியில் நம்மாழ்வார் அருளியுள்ளதை அனுஸரித்து, ஆண்டாள் நாச்சியார் திருப்பாவையின் 6ம் பாசுரம் தொடங்கி 15ம் பாசுரம் வரை ஆழ்வார்களை ஆசார்ய புருஷர்களாகப் பாவித்து, அவர்களை முன்னிட்டு அவர்கள் பின்னால் நாம் போக வேண்டும் என்ற உண்மையை உணர்த்தும் வகையில், ஆழ்வார்களைத் துயிலெழுப்புவதாக பெரியோர்கள் அன்வயிப்பார்கள். பகவானிடம் ஆசார்யர்கள் மூலமாகத்தான் சரணாகதி பண்ணவேண்டும் என்பதுதானே நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்தம். இதைத்தானே ராமாயணமும் காட்டுகிறது. பரதன் ராமனைக் காட்டிலிருந்து அழைத்து வரச் சென்றபோது தான் மட்டும் தனியே போகாமல், வசிஷ்டாதிப்ரோஹிதர்கள் உள்ளிட்ட பலரையும் அழைத்துச் சென்று, ராமனிடம், **“உன் தாஸனான, பக்தனான, உன் சோதரனான என் கோரிக்கையை ஏற்று மீண்டும் நாட்டிற்கு வந்து அரசரிமையை ஏற்க வேண்டும்”** என்றல்லவா பரதன் ப்ரார்த்தித்தான்!

ஏபி₄ய்சு ஸசிவைஸ் ஸார்த்த₄ம் ஸிரஸா யாசிதோ மயா:

ப்₄ராது ஸிஷ்யஸ்ய தா₃ஸஸ்ய ப்ரஸாத₃ம் கர்து மர்ஹஸி - (வா.ரா. 2-104-12)

இவ்வாறு தான், ஆண்டாள் தோழியர் புடை சூழச் சென்று, உறங்கிக் கொண்டிருந்த மற்ற தோழியர்களை நோன்பிற்கு எழுப்பினாள் என்று பொதுவான பொருளும், உள்ளூரைப் பொருளாக, மானசீகமாக ஆழ்வார்களைத் துயிலெழுப்பி, ஆழ்வார்கள் புடைசூழ பரமனிடம் ப்ரார்த்திக்கச் சென்றாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

பெரியாழ்வார் கருட அம்சமாக அவனியில் அவதரித்தவர் என்பதையும் இங்கு நினைவில் கொண்டால் இந்தப் பாசுரத்தில் **புள்ளரையன்** என்றும், **“வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை உள்ளத்துக் கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்”** என்றும்

அருளியுள்ளதால், விஷ்ணுவை ஸதாஸர்வ காலமும் சித்தத்தில் நிறுத்திய **விஷ்ணுசித்தரான** தன் திருத்தகப்பனாரும், க்ருஷ்ணானுபத்தில் தன்னை ஈடுபடுத்தி நல்வழிப்படுத்திய தன் ஆசார்யனுமான **பெரியாழ்வாரை**, ஆழ்வார் திருப்பள்ளியெழுச்சியில் முதல் பாசுரமாக இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் துயிலெழுப்புவதாக அருளியுள்ளாள் என்று அனுபவிப்பது பொருத்தமாக இருக்கும்.

பகவத் விஷயத்தில் புதிதாக ஈடுபாடு கொண்ட சிஷ்யனுக்கு அவனது குரு உபதேசம் செய்து, பகவதனுபவத்தில் ஈடுபட வைக்கும் நோக்கிலே இப்பாசுரம் அமைந்திருப்பதாக பெரியோர் உள்ளூரை கூறுவர்.

தத்துவார்த்த நோக்கில், அடியாரின் **சத்வ குணம் ‘வெள்ளை விளிச்சங்காகவும்’, அகங்காரமும் (கர்வம்) மமகாரமும் (உலகப்பற்று) ‘பேய் முலையாகவும்’,** அவற்றால் விளையும் **பாவங்கள் ‘நஞ்சாகவும்’, புலன்கள் நாடும் சிற்றின்பங்களுக்கு வேண்டி அலைபாயும் உள்ளத்து உணர்வுகள் ‘கள்ளச் சகடமாகவும்’, ஸம்சார பந்தம் ‘வெள்ளத்தரவாகவும்’** உருவகப்படுத்தப்பட்டு இப்பாசுரத்தில் அருளப்பட்டுள்ளது என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

ஆகவே, நற்குணம் கொண்ட அடியார்கள் மற்றும் ஆசார்யனின் துணையோடு, ஹரி நாமத்தை விடாமல் ஸ்மரிப்பதன் மூலம், வேண்டாதவற்றை விலக்கும் வைராக்கியம் பெற்று (**கலக்கழியக் காலோச்சி!**) பரமனை பற்ற முடியும் என்பது இப்பாசுரத்தின் உள்ளூரைப் பொருள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

“ஏவம் பஞ்ச ப்ரகாரோஹம் ” என்ற பாஞ்சராத்தர் வசனம் உணர்த்தும் எம்பெருமானின் பரம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்ற ஐந்து நிலைகளும் இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளதை உட்பொருளாக உணரலாம்.

“வித்தினை” என்ற பதத்தால் பரம்பொருளான **வைகுண்டநாதனையும்,**

“வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த” என்ற பதங்களால் **பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட வியூஹ மூர்த்தியையும், “சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சி”** என்ற பதங்களால் **விபவ அவதார கண்ணனையும், “புள்ளரையன் கோயில்”** என்ற பதங்களால் **அர்ச்சாவதார மூர்த்தியான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வடபத்ரசாயி பெருமானையும், “உள்ளத்துக் கொண்டு”** என்ற பதங்களால் **பக்தர்களின் உள்ளத்தில் உறையும் அந்தர்யாமியான பரமனையும்** கோதை நாச்சியார் இந்தப் பாசுரத்தில் போற்றிப் பாடியிருப்பதாக உள்ளூரைப் பொருளாக அனுபவிக்கலாம்.

இனி, பாசுரம் சொல்லும் விசேஷ அர்த்தங்களை அனுபவிப்போம்..

புள்ளும் சிலம்பினகாண் என்றருளி ப்ரம்ம முஹூர்த்தமான வைகறை வேளையின் ரம்யமான நிகழ்வுகளைப் படம் பிடித்துக் கண் முன்னே கொண்டு வந்து காட்டுகிறாள் கோதா பிராட்டி! அதிகாலைப் பொழுதில் பெருமாள் கோயில் கோபுர அழகும், சிலுசிலுத்துப் பறக்கின்ற பறவைகள் எழுப்பும் சப்தமும், சங்க நாதமும், கோயிலுக்கு விரையும் அடியவர்களின் ஹரிநாம சங்கீர்த்தன ஒலியும், பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட பரம்பொருள் வடிவும் என்று ஒரு அழகான, மனதிற்கினிய காட்சியை இப்பாசுரத்தினால் ஆண்டாள் நம் மனக் கண்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறாள்.

காலை எழுந்திருந்து கரிய குருவிக் கணங்கள்

மாலின் வரவு சொல்லி மாலின் வரவுசொல்லி

மருள்பாடுதல் மெய்ம்மை கொலோ

- (நாச்சியார் திருமொழி - 90)

என்று நாச்சியார் திருமொழியில் காலை நிகழ்வுகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளதையும் இங்கு ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

புள்ளரையன் (புள் = பறவை; புள்ளரையன் = புட்களுக்கு அரசனான கருடன்) என்று சொல்லினால், துயிலெழுப்பும் முதல் சப்தம் கருடத்வனியாக [பட்சி = கருடன்] வெளிப்படுவதாக அருளியிருப்பது, பகவானை அடையும் வழியை உபதேசிக்கும் ஆசார்யனை முன்னிறுத்துவதாக ஓர் உள்ளர்த்தமும் உண்டு. கருடன் வேத ஸ்வரூபன் அல்லவா! ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகனுக்கு கருடன் தானே ஸ்ரீஹயக்ரீவ மந்த்ரத்தை ஒளஷத கிரியில் (திருவஹீந்திரபுரம்) உபதேசித்தார்!! ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் அருளியுள்ள ஸ்ரீகருட பஞ்சாஸத் ஸ்தோத்ரத்தில் வேத பாகங்கள் கருடனுக்கு அவயவங்களாக உள்ளன என்றருளியுள்ள ஸ்லோகத்தை இங்கு அன்வயிக்கலாம்.

நேத்ரம் கா₃யத்ரமூசே த்ரிவ்ருதி₃தி ச ஸிரோ நாமதே₄யம் யஜும்ஷி

சந்தா₃ம்ஸ்யங்கா₃நி தி₄ஷ்ணயாத்மபி₄ரஜநி ஸபை₂ர் விக்₃ரஹோ

வாமதே₃வ்யம் |

யஸ்ய ஸ்தோமாத்மநோ_sஸௌ ப்ருஹதி₃தர க₃ருத் தாத்₃ருஸாம்நாத புச்ச₂:

ஸ்வாச்ச₂ந்த₃யம் ந: ப்ரஸூதாம் ஸ்ருதிஸத ஸிக₂ராபி₄ஷ்டுதாத்மா க₃ருத்மாந் ||

- (ஸ்ரீ கருட பஞ்சாஸத் - 3)

[கருடபகவான் திருமேனியில் ஒவ்வொரு அவயமும் வேதத்தின்பகுதியாயுள்ளது. ஸ்தோமம் என்ற ஸாம வேத பாகமே அவருக்கு ஆத்ம ஸ்வரூபமாக உள்ளது. காயத்ரம் என்ற ஸாமம் அவருக்குக் கண்ணாய் விளங்குகின்றது. த்ரிவ்ருத் என்ற ஸாமம் அவருக்குத் தலையாகின்றது. யஜூர் வேதங்கள் அவருக்குப் பெயராக விளங்குவன. சந்தஸ்ஸூக்கள் கை முதலிய அவயங்களாகும். திஷ்ணயம் என்பது வேள்வியில் சில ருத்விக்குகள் அமரும் இடங்களுக்கு எதிரே கட்டப்பட்ட மேடைக்குப் பெயராகும். இந்த வேள்வி மேடைகள் கருடனுக்கு குளம்புகளாகின்றன. வாமதேவ்யம் என்னும் ஸாமம் அவருக்குத் திருமேனியாகின்றது. "ப்ருஹத்", "ரதந்தரம்" என்னும் ஸாமங்கள் அவருக்குச் சிறகுகளாகின்றன. "யஜ்ஞாயஜ்ஞியம்" என்ற ஸாமம் அவருக்கு வாலாகின்றது. இந்த வேத பாகங்களெல்லாம் இவ்வாறு அவர் திருமேனியின் பகுதிகளாயுள்ளனவென்று வேதமே கூறுகின்றது. இப்படி வேதங்களால் போற்றப்பட்ட புகழையுடைய கருட பகவன் நாம் கர்மத்துக்கு வசப்பட்டு அல்லல் படாதவாறு முக்தி பெற வழிகாட்டி அருள வேண்டும்.]

இவ்வாறு **"புள்ளும் சிலம்பின"** என்ற பாசுரச் சொற்களுக்கு ஆசார்யனை முன்னிறுத்துவதாக உள்ளுரைப் பொருள் அனுபவிக்கலாம்.

அஞ்ஞானத் துயில் கலைந்து, பகவத் சிந்தனையில் திளைக்க எழுந்தவர்கள், பகவான் மேல் பக்தி கொண்ட பிற அடியார்களையும் எழுப்பி, கண்ணனை தரிசித்து வணங்கி போற்றிப் பாடி ஆனந்தம் அடைய,

தங்களுடன் கூட்டிச் செல்வதாக அமைந்திருப்பது, பகவத் விஷயத்தை கூட்டாகக் கூடியிருந்து குளிர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டிய தத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது. இதை, முனிவர்களும் (பகவத் குணானுபவம் கொண்டு பரம்பொருளை உணர்ந்தவர்கள்) யோகிகளும் (பகவத் கைங்கர்யம் செய்யும் அடியார்கள்) ஒன்றாகச் சேர்ந்து சென்று ஹரி நாமத்தை பேரரவமாக ஓங்கி முழங்கிக் கொண்டு எம்பெருமானின் திருக்கோயிலை நோக்கிச் செல்கிறார்கள் என்று ஆண்டாள் அருளியுள்ளதிலிருந்து அறியலாம்.

மற்றொரு அர்த்தம்:

புள்ளும் சிலம்பினகாண்ஆசார்ய உருவகம் என்ற அனுபத்தில்.....

தே₃பரிகாஸ்தத்ர தூ₃தா (த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் தாத்தப்ரிய ரத்னாவளி - 3)

என்று த்ரமிடோபநிஷத் தாத்தப்ரிய ரத்னாவளியில் ஸ்வாமி தேசிகன் ஸாதித்துள்ளபடி, நம் ஆசார்யர்களை பகவத்களாக உவகரித்துக் காட்டியுள்ளாள் ஆண்டாள். அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் என்ற ஆசார்யர், ஆசார்ய ஹ்ருதயம் என்ற க்ரந்தத்தில் **“சேர்ப்பாரை பகவத்களாக்கி ஜ்ஞான கர்மங்களை அப்பகவத்களின் சிறகுகள்”** என்று ஸாதித்துள்ளதை இங்கு ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம். (கலா பேதம் தவிர்த்து அனுபவிக்கப் ப்ரார்த்திக்கிறேன்).

முண்டக உபநிஷத் **“ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகா₂யா”** (3-1-1) என்று ஜீவாத்மாக்களைப் பகவத்கள் என்று சொல்லும். மேலும், நம் போன்ற சாதாரணமான ஜீவாத்மாக்களை சிறகுகள் இல்லாத பகவத்கள் என்றும், ஆசார்ய புருஷர்களை இரண்டு சிறகுகளை உடைய பகவத்கள் என்றும் சொல்லும். **ஜ்ஞானம், அனுஷ்டானம்** என்பது **ஆசார்ய புருஷர்களின் இரண்டு சிறகுகள்**. எனவே, புள்ளும் சிலம்பினகாண் என்று சொல்லி, ஆசார்யனின் காலேசுஷ்ப கோஷ்டிக்கு சேதனர்களை அழைக்கிறாள் ஆண்டாள் என்பதை ஸ்வாபதேச அர்த்தமாக - உள்ளூறைப் பொருளாகக் கொள்ளலாம்.

யத் ஹி மனசா த்யாயதி, தத் வாசா வததி, தத் கர்மணா கரோதி... என்பது வேத வாக்கு. எதை எண்ணுகிறோமோ, அதைச் சொல்ல வேண்டும்; எதைச் சொல்கிறோமோ, அதைச் செய்யவேண்டும் என்றல்லவா வேதம் உணர்த்துகிறது.

யஸ்ய தே₃வே பராப₄க்தி: -யதா₂ தே₃வே ததா₂ கு₃ரௌ

(ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் 8-23)

என்பதும் ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் வாக்யம். அதாவது, ஸாஷாத் பகவானிடம் எவ்வளவு பக்தி வைக்க வேண்டுமோ, அதே அளவுக்கு ஆசார்யனிடமும் பக்தி வைக்க வேண்டும் என்பதாகச் சொல்கிறது. எனவேதான், ஆசார்யன் என்பவர் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்றும், ஒரு சிறந்த சிஷ்யனானவன் எப்படி இருக்க வேண்டும்? அவர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய லக்ஷணங்கள் எவை என்பது பற்றி நமது வேதங்களிலும், புராணங்களிலும் எண்ணற்ற விளக்கங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

நம் சித்தாந்தம் நமக்கு உபதேசிப்பதை இங்கு நினைவில் கொண்டு பாசுரார்த்தம் அனுபவிப்போம். நம் சித்தாந்தம் நமக்கு உபதேசிப்பது என்ன? ஜீவாத்மாக்களாகிய நாம் அனைவருமே சேஷ பூதர்கள். பகவான் சேஷி. ஜீவாத்மா என்பது பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையால் ஆன நம் பூத உடலைக் குறிக்காது. ஆத்மாவுக்குச் சரீரம் கிடையாது. ஜீவாத்மாக்கள் பண்ணின பாப புண்யத்திற்கேற்ப, அத்தகைய பாப புண்யங்கள் அனுபவித்துக் கழிக்கவே பகவான் நமக்கு சரீரத்தைக் கொடுத்தான். நம்மை நெறிப்படுத்த வேதங்களைக் கொடுத்தான். **சாஸனாது சாஸ்த்ரம்** என்று செய்யத் தக்கது எது, செய்யத் தகாதது எது எனக் காட்ட சாஸ்த்ரங்களைக் கொடுத்தான்.

த்₃வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகா₂யா

ஸமாநம் வருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே |

தயோரந்ய: பிப்பல ஸ்வாத் வத்தி

யநஸ்நந் அந்ய: அபி₄சாகஸீதி || - (முண்டக உபநிஷத் 3-1-1)

என்பது முண்டக உபநிஷத் வாக்கு. அதாவது, ஒரு மரத்தில் பழங்கள் பழுத்திருந்தன. அவற்றை உண்ட ஓர் பறவை வாடி இளைக்கிறது. பழங்களை உண்ணாத மற்றொரு பறவை தேஜஸ் உடன் இருக்கிறது.

இங்கு, **மரம்** என்பது **சரீரம்**

பழங்கள் என்பது **நம் பாப புண்யங்கள்**

பழம் உண்ணும் பறவை என்பது **ஜீவாத்மா**

பழம் உண்ணாத பறவை என்பது **பரமாத்மா**

பாப புண்யங்களால் ஜீவாத்மா **புனரபி ஜனனம் புனரபி மரணம்** என்று பல பிறவிகளை எடுக்கிறது. பல் பிறவிப் பெருமான் ஆயினும், பரமாத்மா சம்பந்தம் இல்லாமல் தேஜஸுடன் இருக்கிறான்!!! நம்மைத் திருத்தி ஆட்கொள்ள, **அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே** என்று உபநிஷத்தில் சொல்லியுள்ளது போல் **பிறப்பற்றவன் பல பிறப்புகள் எடுத்து** ஜீவாத்மாக்களைத் திருத்தி ஆட்கொள்ள பல அவதாரங்கள் எடுத்தான்.

சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டுச்

சங்கொடு சக்கரம்வில்,

ஒண்மை யடைய வுலக்கையள் வாள்

தண்டு கொண்டு புள் ளூர்ந்து, உலகில்

வன்மை யுடைய அரக்கர் அசுரரை

மாள்ப் படைபொருதும்..... - (திருவாய்மொழி 3-10-1),

மீனோடு ஆமை கேழல் அரி குறளாய்

முன்னும் இராமனாய் தானாய்

பின்னும் இராமனாய் தாமோதரனாய் கற்கியும் ஆனான் - (பெரிய திருமொழி 8-8-10)

என்று பல அவதாரங்கள் எடுத்தான் பகவான். உண்ணாதவன் உண்ணும் குலத்தில் பிறந்தான். அவன் **அகரம் வஸ்யன்** அல்லவா! நம்மிடையே, நம்மைப்போல் மனிதனாக ராம கிருஷ்ண அவதாரங்கள் எடுத்தாலும், தன்னைக் கர்மங்கள் தீண்டாது என்று பகவான் கீதையில் சொல்கிறான் அல்லவா?

ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்ம ப₂லேஸ் ப்ருஹா |

இதி மாம் யோ அபி₂ஜானாதி கர்மபி₂ர் ந ஸ ப₃த்யதே. - (பகவத் கீதை 4.14)

“செயல்களோ செயல்களின் பயன்களோ என்னை ஒட்டாது. கர்ம பலனில் எனக்கு ஆசையில்லை. நான் நன்மைக்காகவும் மற்றவர்களுக்கு வழி காட்டுவதற்காகவுமே செயல் புரிகிறேன். ஆனால் செயல் புரியும் போது ‘நான் கர்த்தா’ என்னும் எண்ணம் என் மனத்தில் சிறிதும் இல்லவே இல்லை என்று என்னை எவன் அறிகிறானோ அவன் கர்மங்களினால் பாதிப்பு அடைவதில்லை.” - (ப. கீ 4.14)

ஆனால், அப்படிப்பட்ட அவதாரங்களும் பூரணமாகப் பலனளிக்காததால், யானையைக் கொண்டு யானையைப் பிடிப்பது போல், நம்மிடையே இருந்து நம்மை நல்வழிப்படுத்த ஆழ்வார்களை தன் அம்சங்களாக நம்மிடையே பிறந்து வாழவைத்து அவர்கள் மூலம் திருத்தப் பார்த்தான். ஆனால் ஆழ்வார்களோ, பிரபந்தங்களைக் கொடுத்ததோடு, தங்களை பகவதனுபத்திலேயே திளைத்து இப்பிறவியே வேண்டாம் என்றே இருந்து பரமனடி சேர்ந்து விட்டனர்.

வேதநூல் பிராயம் நூறு மனிதர்தாம் புகுவ ரேலும்

பாதியும் உறங்கிப் போகும் நின்று அதில் பதினை யாண்டு

பேதை பாலகன் அதாகும் பிணிபசி மூப்புத் துன்பம்

ஆதலால் பிறவி வேண்டேன் அரங்கமா நகர் உளானே! (திருமாலை - 3)

என்றாரல்லவா தொண்டரடிப் பொடி ஆழ்வார்! இப்படி ஆழ்வார்களும், ஜீவாத்மாக்களைத் திருத்திக்கொள்ளாது, தங்கள் பகவதனுபவம் என்றிருந்து, பிறவியே வேண்டாம் என்று ஒதுங்கி விட்டனர். அதனால் தான் பகவான் பல உத்தமமான ஆத்மாக்களை லோகத்தில் பிறக்க வைத்து, அவர்களே முன்னின்று வேத, பிரபந்தங்களைத் துணையாகக் கொண்டு சேதனர்களை முன்னின்று நெறிப்படுத்துமாறு ஆசார்யர்களாக அனுப்பி வைத்தான். அனுப்பிக்கொண்டும் உள்ளான். இப்படி, பகவானின் காருண்யத்தால் நமக்குக் கிடைத்தவர்கள்தான் ஆசார்யர்கள். அத்தகைய குரு பரம்பரையை உடைய பெருமை ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திற்கு உண்டு. இதற்குப்

பிரமாணமாக பகவத் கீதையில் பகவான் உபதேசித்ததை கொள்ளலாம். இயற்கையாக உலகில் பிறந்த எல்லாருமே உடனே பகவதனுபவத்தில் லயித்து பகவானின் சரணங்களில் சரணடைவதில்லை. உண்டும், களித்தும், கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் என்று வாழ்பவர்கள் தான் அதிகம். பகவத் கீதையில் 7ம் அத்தியாயத்தில் (ஞான விஞ்ஞான யோகம்) பகவான் க்ருஷ்ணன் உபதேசித்துள்ள வாக்கியங்களை விண்ணப்பிக்கிறேன்..

“மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சித்₃யததி ஸித்₃த₄யே |

யததாமபி ஸித்தா₄நாம் கஸ்சிந்மாம் வேத்தி தத்த்வத: || - (ப. கீ - 7-3). [பொருள்: பல்லாயிர மனிதர்களில் யாரோ ஒருவனே சித்திபெற முயல்கிறான். அத்தகைய முயற்சியுடைய சித்தர்கள் பலரில் ஒருவன் தான் என்னை உள்ளபடி அறிகிறான். - (ப. கீ - 7-3)].

இதைத்தான், **தாயே தந்தை என்றும் தாரமேகிளை மக்கள் என்றும் - நோயே பட்டொழிந்தேன்** - (பெரிய திருமொழி 1-9-1) என்றும்,

தெரியேன் பாலகனாய்ப் பல தீமைகள் செய்துமிட்டேன் பெரியேன் ஆயினபின் பிறர்க்கே ஏழையானேன் -- (பெரிய திருமொழி 1-9-7) என்றும் திருமங்கை ஆழ்வாரும்,

அஹமஸ்மி அபராத சக்கிரவர்த்தீ - (தயா சதகம் - 30)

என்று ஸ்வாமி தேசிகனும் சேதனர்களாகிய நம்மில் பலரும், **“ஒழிவுஇல் காலம் எல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமைசெய்ய வேண்டும் நாம்”** என்ற விவேகம் இல்லாமல் இருக்கிறோமே என்று ஆதங்கப்பட்டு, தங்களையே உதாகரித்துச் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

ஸத்சங்கத்தை நாடும் விவேகம் இல்லாமல் - பகவத் சரணத்தை ஸரணடையும் நோக்கமில்லாமல் **அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்** என்று லௌகீக இன்பங்களே பெரிது எனத் திரியும், சேதனர்களாகிய நாம், ஸத்குருவான ஆசார்ய சம்பந்தம் ஏற்பட்டபிறகே உய்யும் வழி அறிந்து, ஆசார்ய முகமாய் ஸத்சங்கத்தில் நம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, பகவானின் பாதாரவிந்தங்களில் சரணடையும் வழி அறிகிறோம்.

ஆனால், அப்படிப்பட்ட விவேகம் கூட எல்லாருக்கும் வருவதில்லை. யாரை பகவான் தன்னிடம் சேர்க்க நினைக்கிறானோ, அவர்களைத்தான் ஆசார்ய முகமாய் சத்சங்கத்தில் பகவான் சேர வைப்பான் என்று **“யத்₃ருச்ச₂யா மத்கதா₂தௌ₃ ஜாத ஸ்ரத்₃த₄”** - (ஸ்ரீமத் பாகவதம் - 11-20-8) என்று ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின் ஏகாதச ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப் பட்டுள்ளது. இங்கு **யத்ருச்சயா** என்பதற்கு எதேச்சை என்றோ தற்செயலாக என்றோ அர்த்தம் இல்லை. **க்ருஷ்ண க்ருபையால்** என்று அர்த்தம் சொல்வார் ஸ்ரீ.ஸ்ரீ அண்ணா. பகவத் க்ருபையால் ஸத் சங்கம் நாடும் நாம், - **ப₃ஹுப்₄ய:ஸ்ரோதவ்யம் ப₃ஹுதா₄ ஸ்ரோதவ்யம்** என்றபடி பல பெரியோர்களிடம் பலபடிகளில் கேட்டு வேதவேதாங்கங்களைத் தெளிய வேண்டும் என்று வேதம் சொன்னாலும், சாஸ்த்ரத்திற்கோ, சம்ப்ரதாயத்திற்கோ, பகவதனுபவத்திற்கோ விருத்தமாகவும் விரோதமாகவும் சொல்பவற்றை ஒதுக்க வேண்டும் என்பதை ஆசார்யர்கள் போதித்து நம்மை நல்வழிப்படுத்துகிறார்கள்..

அமை யாவியையெனுமாசையினால் அறுமூன்று உலகிற்

சுமையான கல்விகள் சூழ்வந்தாலும் தொகை இவை என்று

இமையா விமையவரேத்திய எட்டிரண்டெண்ணிய நஞ்

சமயாசிரியர் சதிர்க்குந்தனினைலை தந்தனரே. - (அதிகாரசங்கிரகம் - 9)

என்று அதிகாரசங்கிரகத்தில் ஆசார்யன் யார் என்று ஸ்வாமி வேதாந்த தேசிகன் காட்டுகிறார்.

யாரிடம் நம் மனம் லயித்துவிடுகிறதோ -- எந்த ஆசார்யனிடம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ண வேண்டும் என்ற உத்வேகம் கிடைக்கிறதோ, அவரையே ஆசார்யனாகத் தெளிய வேண்டும்.

கல் ஓடம் கரையேறுமா? கல் ஓடம் போல் சில ஆசார்யர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்கள். அவர்களால் கரையேற்ற முடியாது. அவராலேயே கரையேற முடியாதபோது, எப்படி மற்றவர்களை அவர் கரையேற்றுவார்? ஆகவே, அது போன்ற ஆசார்யனை அண்டக் கூடாது என்று தெளிய வேண்டும்.

குருட்டை நீக்கும் குருவினைக் கொள்ளார்,

குருட்டை நீக்கா குருவினைக் கொள்வர்....

குருடும் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடி

குருட்டில் விழுந்தனவே!!!.... என்ற திருமுலர் வாக்கு நோக்கத் தக்கது.

எனவே, சரியான ஆசார்யனை அடைவதே நாம் உய்ய வழி காட்டி உதவும் என்பது நம் ஸித்தாந்தம். அப்படியானால், யார் சரியான ஆசார்யன்? எது சரியான ஆசார்ய பரம்பரை எனக் குழம்ப வேண்டாம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பந்தாயமே குருபரம்பரையாய் பகவானை அடையும் மார்க்கத்தை - வழியைக் காட்டுகிறது. குரு பரம்பரை-ன்னா என்ன? என்று எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும்!

லக்ஷ்மிநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுன மத்யமாம்

அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குரு பரம்பராம்

ஆதி குரு முதல், இன்று வரை, வாழையடி வாழையாக, பரம்பரை பரம்பரையாக, வந்துள்ள ஆசார்ய பெருமக்களை **எந்தை தந்தை, தந்தை தம் மூத்தப்பன் என்று ஏழ்படி கால் தொடங்கி...வந்து வழி வழி ஆட்கொண்டு அருளும் குரு பரம்பரை!** அல்லவா நம் குரு பரம்பரை! ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் இதை அழகாக அதிகாரசங்கிரகம் என்ற பிரபந்தத்தில் சாதித்துள்ளார்.

என்னுயிர் தந்தளித்தவரைச் சரணம் புக்கு*

யான் அடைவே அவர்குருக்கள் நிரை வணங்கிப்

பின்னருளால் பெரும்பூதூர் வந்த வள்ளல்

பெரியநம்பி ஆளவந்தார் மணக்கால் நம்பி

நன்னெறியை அவர்க்குரைத்த உய்யக்கொண்டார்

நாதமுனி சடகோபன் சேனை நாதன்

இன்னமுதத் திருமகள் என்றிவரை முன்னிட்டு

எம்பெருமான் திருவடிகளை அடைகின்றேனே (அதிகாரசங்கிரகம் - 3)

இப்படிப்பட்ட குரு பரம்பரை நம்முடையது. திருமகள் நாதன், திருமகள், சேனை முதலியார் என்னும் விஷ்வக்சேனர், மாறன் சடகோபன் என்னும் நம்மாழ்வார், நாதமுனிகள், உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி, ஆளவந்தார், பெரியநம்பி, திருக்கச்சிநம்பி, எம்பெருமானார் என்னும் இராமானுஜர், ஸ்வாமி தேசிகன், தொடர்ந்து நம் ப்ரகிருதம் ஆசார்யன் வரை ஒரு ஹாரமாக நம் ஆசார்ய பரம்பரை உள்ளது. இப்படிப்பட்ட ஸத்குரு மூலம் நாம் அடைய வேண்டிய ந்யாஸ வித்யை எனும் பிரபத்தி அல்லது சரணாகதி, வேதம், ஸ்ம்ருதி, ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்கள், ஆசார்ய ஸூக்திகள், ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரம் ஆகியவற்றுள் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தத்துவத்தை அறியும் அறிவு பெற தகுந்த ஆசார்யனை சேதனன் அடைய வேண்டும்.

நின்னருளாம் கதியன்றி மற்றறியேன் என்று பரிபூர்ண சரணாகதி பண்ணுமவர்களுக்கு பகவான் இதே ஜன்மாவில் மோட்சத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறான்.

ப்ரபத்தி மார்க்க சுலபம் பாவயந்தோ ஹரிம் பரம்

அஷ்டாக்ஷரேந மந்த்ரேந சத்யோ முக்திமவாப்நியு: என்று சாஸ்த்ரம் சொல்கிறது.

ஆசாரியனை ஆச்ரயித்து, திருவஷ்டாக்ஷரத்தை அனுசந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு எங்கேயாவது திவ்யதேசத்து எம்பெருமானுக்கு கைங்கரியம் பண்ணிக் கொண்டு வாழ்நாட்களை கடத்தினாலேயே அந்திம காலத்தில் ஒரே ஜன்மாவிலேயே மோட்சம் கிடைத்துவிடும் என்பது இந்த சாஸ்த்ர வாக்கியத்தின் பொருள்.

அஷ்டாச்சர பராநாம்து வைஷ்ணவாநாம் மகாத்வநாம்

நாராயணம் ப்ரபன்னாநாம் புனர்ஜன்மந வித்யதே என்றும் சாஸ்த்ரம் சொல்கிறது.

யார் நாராயண பராயணர்களான பரமைகாந்திகளோ, திருவஷ்டாக்ஷரமே எவர்களுக்கு திருமந்திரமோ, அத்தகைய மகாத்மாக்களான வைஷ்ணவர்களுக்கு மறு பிறவி கிடையாது என்பது இந்த சாஸ்த்ர வாக்கியத்தின் பொருள்.. இதற்கு **நாந்ய:பந்தா₂ வித்யதே₃யநாயா** (அவனை இப்படி அறிபவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமடைகிறான் - புருஷ ஸூக்தம் - 8)) என்ற வேத வாக்கியமும், இதைத் தவிர வேறு பாதை இல்லை என்ற . **நாராயணம் விநாநி விநாம் தேவாம் சம்ஸார தாரகம். சாஸ்த்ர வாக்கியமும், ".....தம் தம் நியம மாஸ்தா₂ய ப்ரக்ருத்யா நியதா:ஸ்வயா-** (ப.கீ. 7-20) என்ற பகவத் கீதை உபதேசமும், **".....அவரவர் விதி வழி அடைய நின்றனாரே** (திருவாய் மொழி 1-1-5) என்ற நம்மாழ்வாரின் அருளிச் செயலும் ப்ரமானம்.

ஆசார்ய உபதேசம் குறித்து ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் அமிருத ரஞ்சனி பாசுரத்தில் அழகாக விளக்கியுள்ளதையும் இங்கு அன்வயித்து, பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசம் அல்லது உள்ளுரைப் பொருளை உணரலாம்.

**தத்துவங்களெல்லாம் தகவாலறிவித்து
முத்திவழிதந்தார் மொய்கழலே யத்திவத்தில்
ஆரமுதம் ஆறாமிருநிலத்திலென்றுரைத்தார்
தாரமுதலோதுவித்தார்தாம்.** - (அமிருத ரஞ்சனி - 9).

[நம் ஆசார்யர்கள் நமக்குச் செய்த உபதேசத்தின் ஸாரமாவது: தத்துவங்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை உபதேசித்து மோக்ஷாபாயத்தைக் காட்டிக் கொடுத்த ஆசார்யர்களின் திருவடிகளே இவ்வுலகில் உபாயமாகவும், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் அனுபவிக்கும் பலனாகவும் ஆவன.]
ஆசார்ய உபதேசத்தின் பயனாக ப்ரபன்னனுக்குப் பொறுப்பு நீங்கி விடும் என்று அமிருத ரஞ்சனியின் 18ம் பாசுரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியிருப்பதையும் இங்கு அன்வயித்து அனுபவிக்கலாம்.

**ஒன்றேபுகலென்று உணர்ந்தவர் காட்டத் திருவருளால்
அன்றேயடைக் கலங்கொண்ட நம்மத்திகிரித் திருமால்
என்றேஇசையின் இனையடிசேர்ப்பர் இனிப்பிறவோம்
நன்றேவருவதெல்லாம் நமக்குப் பரமொன்றிலதே** - (அமிருத ரஞ்சனி 18)

[அர்த்த பஞ்சகத்தையும் சரீர ஆத்ம பாவ ஸம்பந்தத்தையும் நன்கு அறிந்த நம் ஆசார்யர்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனே உபாயம் என்று தாம் அறிந்து நமக்கும் உபதேசித்து அவன் திருவடிகளில் நம்மை ஸமர்ப்பித்தனர். ஸர்வேஸ்வரனாகிய பேரருளாளன் இயற்கையாக நம்மீது உள்ள அருளாலும், பிராட்டி பரிந்து பேசுதலாலும் நம்மைக் காக்க வேண்டிய வஸ்துவாக உடனே ஏற்றுக் கொண்டான். நாம் இன்றைக்கே மோக்ஷத்தைப் பெற இசைந்தாலும் அவன் அளிக்க முற்பட்டு நிற்கின்றான். இனி நமக்கு மறுபிறவி ஒருகாலுமில்லை. இக் கர்மபூமியில் இருக்கும் நாள் வரும் இன்பமும் துன்பமும் நமக்கு அநுகூலமேயாம். நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக இனிச் செய்ய வேண்டியது நமக்கு ஒன்றும் இல்லை.]

இத்தகைய தத்துவத்தை உள்ளுரைப் பொருளாக வைத்துத் தான் **புள்ளும் சிலம்பினகாண்** என்று தகுந்த ஆசார்ய சம்பந்தம் பெறுங்கள் என்று பூமா பிராட்டியான ஆண்டாள் நாச்சியார் உபதேசித்துள்ளார்.

புள்ளரையன் கோயிலில் வெள்ளை விளிசங்கின் பேரவம் கேட்டிலையோ

புள்ளரையன் கோயில்..... - புள் என்றால் பறவை. அரையன் என்றால் அரசன்/தலைவன். பறவைகளுக்கு அரசன் கருடன். எனவே, **புள் + அரையன்+ கோ+ இல்** என்பது புள்ளரையன் கோயில் என்றாகும். இங்கு புள்ளரையன் கோயில் என்ற இரண்டு சொற்கள் சேரும் போது 4ம் வேற்றுமை உருபு தொக்கி, புள்ளரையனுக்கு கோயில் என்றபடி ஆகும்.

கோயில் என்பது **கோ+இல்** என்று பிரியும். '**கோ**' என்றால் அரசன்/தலைவன். இங்கு **கோயில்** என்பதை **கோ இல்** என்று கொண்டு, 6ம் வேற்றுமை உருபு தொக்கி நிற்க, '**கோ**' வினுடைய இல் என்றபடி, புள்ளரையன் கோயில் எனும் சொற்றொடர், புட்களுக்கு அரசனான கருடனுடைய அரசன்/தலைவனுடைய இல்லம் என்றாகி, **ஸ்ரீமந் நாராயணனின்** திருக்கோயிலைக் குறிக்கும் என்று கொள்ளலாம்.

"புள்ளரையன் கோயில்" என்பதை **ஸ்ரீமந் நாராயணனின்** திருக்கோயில் என்று இவ்வாறு பொருள் கொண்டு, இந்த பதம் **அஷ்டாஷ்டரத்தை**க் குறிக்கிறது என்று ஸ்வாபதேசம் எனும் உள்ளுரைப் பொருள் அனுபவிக்கலாம்.

"வெள்ளை வெளிசங்கின் பேரவம்" என்று அருளியுள்ளதால், **பிரணவத்தையும்** குறிப்பதாகவும் ஸ்வாபதேசப் பொருள் (உள்ளுரைப் பொருள்) கொள்ளலாம்.

அவ்வகையில், இங்கு ஆண்டாள் தன் ஊரான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வடபத்ரசாயி எம்பெருமானின் திருக்கோயிலைக் குறிப்பில் உணர்த்துகிறாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

பெருமானின் வெண்சங்கு 'பேரரவம்' செய்தாலும், அது செவிக்கு இனிமையான சப்தம் தான். இங்கு **பேரரவம்** என்பது ப்ரணவத்தைக் குறிப்பது. **பகவதயேவ அஹம் அஸ்மி** என்று ப்ரணவத்தை விளக்குவார்கள் பெரியோர்கள். **பகவத** என்பது **அ** என்ற அக்ஷரத்தின் பொருள். ஏவ என்பது **உ** என்ற அக்ஷரத்தின் பொருள். **அஹம் அஸ்மி** என்பது **ம** என்ற அக்ஷரத்தின் பொருள். **அ + உ + ம = ஓம் - ப்ரணவம் - பகவானின் பொருட்டே நான் இருக்கிறேன்** என்று அர்த்தம். இப்படி, பகவத் சேஷத்வம் என்ற தத்துவத்தை **பேரவம்** என்று இங்கு உள்ளூரைப் பொருளாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது என்று அனுபவிக்கலாம்.

யத்ர அஷ்டாக்ஷர ஸம்ஸித்₃தோ₄ மஹாபா₄ஹோ₃ மஹியதே |
ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி து₃ர்பிஷு தஸ்கரா: ||

(நாரதீய கல்பம் - அஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யை 1-20)

திருமந்திரத்தின் உண்மைப் பொருளை அறிந்து அதன் நிஷ்டையையும் உடைய மஹானுபாவனை ஆதரிக்கும் இடத்தில் நோய், பஞ்சம், திருடர்கள் இவர்கள் நடையாட மாட்டார்கள். இங்கு நோய் என்பது ஆசை முதலிய குற்றம். பஞ்சம் என்பது ஞானச் செல்வமின்மை. திருடர்கள் என்பது அஹங்காரம் முதலியன.

(பார்க்க: ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் - மூலமந்த்ராதிகாரம் - பௌண்டரீகபுரம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஆசரமம் மூன்றாம் பதிப்பு - பக்கம் 694)

இவ்வகையில் பொருளுணர்ந்தால், **"வெள்ளை வெளிசங்கின் பேரரவம்"** என்ற பாசுரச் சொற்களுக்கு, ப்ரணவத்தையும், அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தையும் உள்ளத்தில் உணர்தலை ஸ்வாபதேசம் அல்லது உள்ளூரைப் பொருளாகச் சொல்கிறது என்று தெளியலாம்.

உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்.....

இந்தப் பாசுரவரிகளை தன் தகப்பனாரும், கண்ணனைத் தனக்குக் காட்டிக் கொடுத்துக் க்ருஷ்ணானுபவம் கற்பித்தவராய்த் தன் ஆசார்யருமான பெரியாழ்வாரை உள்ளத்தில் கொண்டுதான் கோதை பிராட்டி இவ்வாறு அருளியிருக்கவேண்டும். காரணம், பெரியாழ்வார்ஸதாஸர்வகாலமும் விஷ்ணுவைத்தன் உள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டாடியதால் விஷ்ணுசித்தர் - விஷ்ணுவைச் சித்தத்தில் கொண்டவர் என்று அழைக்கப்பட்டாரல்லவா!!

நாராயண மவாப்நோதி நாராயண பராயணஹா என்று நாத்மும்பேற முனிவர்களும் யோகிகளும், பக்தர்களும் எம்பெருமானின் திருக்கோயில் நோக்கிச் செல்லும்போது செய்யும் நாராயணநாம சங்கீர்த்தனத்தின் பேரரவம் கேட்க வில்லையா என்று கேட்டு உறங்கும் தோழியை எழுப்பி, நோன்பிற்கு அழைக்கின்றாள் ஆண்டாள் என்பது பொதுவான பொருள். ஆனால் உள்ளூரைப் பொருள் அற்புதமான தத்துவத்தை உணர்த்தும். ப்ரபத்தி எனும் சரணாகதியும் சாத்வீகத் தியாகமும் நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில்தான் சொல்லப் பட்டது!! அது தானே நம் ஸம்ப்ரதாயத்தின் ப்ரதான பிரதி தந்த்ரம்!! பெருமை!! அதனால்தான் நாம் எல்லா கர்மாக்களையும் **"பகவான் ஸ்வஸ்மை ஸ்வப்ரீதயே ஸ்வயமேவ காரயதி"** என்று ஸாத்விக த்யாகம் சொல்லி ஆரம்பித்து **"பகவான் ஸ்வஸ்மை சுப்ரீதயே ஸ்வயமேவ காரிதவான்"** என்று முடிக்கிறோம்!! அதாவது **ஸர்வம் க்ருஷ்ணார்ப்பண மஸ்து!!** என்று. எனவே, பகவானின் க்ருபையால், நாம் சதாசார்யர்களைப் பெற்றுள்ளோம். அருமையான ஆசார்ய பரம்பரையைப் பெற்றுள்ளோம். ஆகவே, நம் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ஏற்ற ஸத் சிஷ்யனாக இருக்க வேண்டியது நம் கடமை என்பதை இந்த பாசுரத்தில் உள்ளூரைப் பொருளாக அனுபவிக்க வேண்டும்.

இந்தப் பாசுரம் பெரியாழ்வாரை துயிலெழுப்பும் பாசுரம் என்று பூர்வர்கள் அனுபவித்துள்ளார்கள் என்றபடி, **உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்** என்ற ஆண்டாளின் பாசுர வரிகளுக்கு, பெரியாழ்வார் மற்றும் நம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமன் ஸ்வாமி தேசிகன் அனுபவங்களை அன்வயித்து, இந்த பாசுர வரிக்கு உள்ளூரைப் பொருள் உணர விண்ணப்பிக்கிறேன்.

முனிவர்களும் யோகிகளும் உண்மையான பக்தர்களும் வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தான எம்பெருமானை உள்ளத்துக் கொண்டு காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்க உருகுபவர்கள். எப்படி என்பதை பெரியாழ்வார் அனுபவத்தில் அனுபவிப்போம்.

பொன்னைக் கொண்டு உரைகல் மீதே நிறம் எழ உரைத்தால் போலே
உன்னைக் கொண்டு என நாவகம் பால் மாற்றின்றி உரைத்துக்கொண்டேன்
உன்னைக் கொண்டு என்னுள் வைத்தேன் என்னையும் உன்னில் இட்டேன்
என்னப்பா என் இருக்கேசா என் உயிர் காவலனே -(பெரியாழ்வார் திருமொழி - 5-4-5)

[என் அப்பனே இருமகேசா! என் ஐம்புலன்களையும் உன் வசமாக்கி நியமிக்க வல்லவனே! என் உயிரைப் பிறர்க்கு அடிமைப் படாமல் காக்க வல்லவனே! பொன்னை மாற்றிய உரைகல்லில் இட்டு உரைப்பது போல இனிமையான உன்னை என் நாவினில் மாற்று அழியும்படி உரைத்துக் கொண்டு, உன்னை என் நெஞ்சினிஎல் வைத்து அடியேனை உனக்கு அடிமையாக்கினேன்.]

அனந்தன் பாலும் கருடன் பாலும் ஐது நொய்தாக வைத்து என்

மனந்தன்னுள்ளே வந்து வைகி வாழ்ச்செய்தாய் எம்பிரான்

நினைத்து என்னுள்ளே நின்று நெக்குக் கண்கள் அசும்பு ஒழுக

நினைத்திருந்தே சிரமம் தீர்ந்தேன் நேமி நெடியவனே -(பெரியாழ்வார் திருமொழி - 5-4-8)

[திருவாழியுடைய நெடியோனே! என்பால் பேருதவி புரிந்தவனே! திருவனந்தாழ்வானிடத்தும் பெரிய திருவடியிடத்தும் அன்பை மிகச் சிறிதே வைத்து, என் உள்ளத்தினுள்ளே வந்து பொருந்தி என்னை வாழ வைத்தாய். வாழ்வித்த உன்னை என் நெஞ்சில் ஏற்றுக் கொண்டு அதனால் நெஞ்சடைந்து கண்ணீர் பெருகும்படி நீ செய்த நன்றியை ஏற்று என் இடர்கள் தீர்ந்து இளைப்பாறப் பெற்றேன்.]

பனிக்கடலில் பள்ளி கோளைப் பழக விட்டு ஓடி வந்து என்

மனக்கடலில் வாழ வல்ல மாய மணாளா நம்பீ

தனிக்கடலே தனிச் சுடரே தனி உலகே என்று என்று

உனக்கு இடமாய் இருக்க என்னை உனக்கு உரித்து ஆக்கினையே

-(பெரியாழ்வார் திருமொழி - 5-4-9)

[குளிர்ந்த பாற்கடலில் பள்ளி கொள்வதைப் பழகிப் போன ஒன்றாகக் கருதி அங்கிருந்து ஓடி வந்து என் மனக் கடலில் வாழ வல்ல பேராற்றல் கொண்ட, பெரிய பிராட்டியின் மணாளனே! ஒப்பற்ற கடலும், ஒப்பிலாச் செங்கதிரும், ஈடிலா வானகமும் உனக்கு ஏற்ற வாழ்விடங்களாக இருந்தும் அவற்றை வெறுத்து அடியேன் உள்ளத்தை உன் வாழ்விடமாகக் கொண்டாயே! இது எத்தகைய பேரருள்!!]

மேற்சொன்ன பாசுரங்கள் பெரியாழ்வாரின் அனுபவத்திற்குச் சொன்ன சில பாசுரங்களே. விரித்துச் சொன்னால் பெருகும்.

எம்பெருமானை உள்ளத்தில் இருத்தி அனுபவிக்கும் ஸ்வாமி தேசிகனின் அனுபத்தையும் அனுபவிப்போம்.

குருபிஸ் த்வதநந்ய ஸர்வ பாவை:

குண ஸிந்தெள க்ருத ஸம்பலவஸ் த்வதீயே |

ரணபுங்கவ வந்தி பாவ மிச்சந்

அஹமஸம் யேக மநுக்ரஹாஸ்பதம் தே || -(ஸ்ரீ பரமார்த்த ஸ்துதி - 2)

[திருப்புட்குழி எம்பெருமானே! ஆசார்யர்கள் உன்னையன்றி வேறெவரையும் தம் உள்ளத்தில் கொள்வதில்லை. அவர்கள் உன்னிடமே தம் மனநிலைகள் அனைத்தையும் எப்பொழுதும் ஈடுபடுத்தி பாரமைகாந்திகளாய் விளங்குபவர்கள். அவர்கள் தாங்கள் உபதேசித்த அருள் மொழிகளால் உன் அருமை பெருமைகளை உணர்ந்து உன் திருகல்யாண குணக் கடலுள் ஆழ்ந்து நிற்குமாறு என்னைச் செய்தனர். இப்பொழுது உன்னைத் தியானிப்பதுடன் நில்லாது உன் திருக்குணங்களைப் புகழ்ந்து கவி பாடவும் விரும்புகின்றேன். உன் அருளைப் பெற்றாலன்றி உன்னைத் துதிக்க இயலாது. ஆதலின் உன் திருவருளைப் பெறச் சிறந்த பாத்திரமான அடியேன் மீது அருள் புரிந்து அடியேன் கவி பாடுமாறு செய்தருள வேண்டும்.]

உள்ளத்துக் கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும் பெற்ற அனுபவத்தைத்தான் நம்மாழ்வார் **“மாயப்பிரான் என் வல்லினை மாய்ந்தற நேயத்தினால் செஞ்சம் நாடு குடி கொண்டான்”** என்று திருவாய்மொழியின் 8ம் பத்து 6ம் பதிகத்தின் 4ம் பாசுரத்தில் அனுபவித்துள்ளார்.

நாமும், மார்வம் என்ற நம் மனக் கோயிலில் மாதவனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனை உள் நிறுத்தி, பக்தி என்ற பூவிட்டு முனிவர்களும் யோகிகளும் எம்பெருமானை உள்ளத்துக் கொண்டது போல் கொள்ள வேண்டும் என்பதை ஆண்டாள் நாச்சியார் உணர்த்தும் உள்ளூரைப் பொருளாகக் கொண்டு அனுபவிப்போம்.

மெள்ள எழுந்து அரி என்ற பேரரவம்

இந்தப் பாசுரத்தில் “பேரரவம்” என்ற சொல்லை, சங்க நாதத்தின் பேரரவம் மற்றும், ஹரி நாம சங்கீர்த்தனத்தின் பேரரவம் என்று இருமுறை சொல்லியுள்ளாள் ஆண்டாள். ஆலயத்தில் எழுப்பப்படும் சங்க நாதமும், அடியார்கள் எழுப்பும் ஹரி நாம சப்தமும் மங்களமானவை என்பதை ஆண்டாள் குறிப்பால் உணர்த்தும் வகையில் இவ்வாறு அருளியுள்ளாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

மெள்ள எழுந்து என்ற சொற்களும் பெரிய உண்மையை எளிமையாய் உணர்த்தும் வகையில் ஆண்டாள் கையாண்டுள்ளாள் என்பதை உணர்த்துகின்றன. முனிவர்களும் யோகிகளும் தங்கள் உள்ளம் என்ற ஆலயத்தில் எம்பெருமானை அமர்த்தி லாலனை பண்ண, எம்பெருமானும் **பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழக விட்டு ஓடி வந்து அடியவர்களான அவர்களின் மனக்கடலில் வாழ வந்த மணாளனாய் அவர்களின் மனம் என்ற கோயிலையே பாற்கடலாக எண்ணி யோக நித்திரையில் பள்ளி கொண்டிருந்ததால்**, அவர்கள் பரமனின் யோக நித்திரை கலையா வண்ணம் தங்கள் தியானத்தைக் கலைக்கையில், “**மெள்ள**” எழுகின்றனர் என்று அனுபவிக்க வேண்டும்.! இன்றைய நவீன மருத்துவமும் உறக்கம் கலைந்து எழும் பொழுது, மெள்ள எழ வேண்டும் என்று தானே சொல்கிறது! இப்போது சொல்வது விஞ்ஞானம். ஆண்டாள் அப்போதே சொன்னது மெய்ஞானம்.!!

பிள்ளாய் எழுந்திராய் பேய்முலை நஞ்சுண்டு---

பிள்ளாய் எழுந்திராய்....

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள் கொள்ளும்போது, தன் வயதொத்த தன் தோழியை பிள்ளாய் என்று விளித்து எழுப்பினாள் ஆண்டாள் என்று கொள்வது சரியாக இருக்கும். ஆனால் உள்ளூரைப் பொருள் அனுபவிக்கும் போது, இந்தப் பாசுரம் பெரியாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பும் திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாசுரமாக அனுபவிக்கப் படுவதால், தன் ஆசார்யனும் தந்தையுமான பெரியாழ்வாரை ஆண்டாள் “**பிள்ளாய் எழுந்திராய்**” என்று விளிப்பது சரியாகுமா என்ற ஐயம் வரலாம். அன்பும், பாசமும் மேலிடும் போது, செல்லமாக ஒருமையில் அழைப்பது இயல்புதானே!! எம்பெருமானையே நாம் அவன் மீது கொண்ட அதீத அன்பினால் ஒருமையில் அழைக்கவில்லையா? பெரியாழ்வார் கூட எம்பெருமானுக்கு பல்லாண்டு பாடி வாழ்த்தினாரல்லவா!! எனவே, அன்பும் பாசமும் பெருகும் போது ஜ்ஞானம் மறைந்து உரிமை மேலிடுதல் இயல்பு என்று கொண்டு, பிராட்டி பெரியாழ்வாரை “**பிள்ளாய் எழுந்திராய்**” என்று திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடி விளித்தது தவறாகாது என்று ஓர்ந்து தெளியலாம்.

பேய் முலை நஞ்சுண்டு -----

பேய் முலை நஞ்சுண்டு என்று அருளி, பூதனை விருத்தாந்தத்தைச் சொல்கிறாள். முன் பாசுரத்தில் அனுபவித்த வாமன அவதாரத்தின் லீலைகளின் தொடர்ச்சியாக இந்தப் பாசுரத்தில் **பேய் முலை நஞ்சுண்டு** என்றருளி பூதனையின் வரலாற்றைச் சொல்லியுள்ளாள் ஆண்டாள் நாச்சியார் என்பதை ஸ்ரீ கர்க ஸம்ஹிதை சொல்லும் விளக்கம் கொண்டு அறியலாம்.

இங்கு பூதனை என்பவள் யார் என்று விண்ணப்பிக்கிறேன்.

ஸ்ரீ கர்க ஸம்ஹிதை சொல்லும் விளக்கம்:

மஹாபலியின் மகள் ரத்னமாலை வாமனனின் அழகில் மயங்கி, இந்தப் பிள்ளைக்குத் தாயாக இருந்து பாலூட்ட மாட்டோமா என்று ஏங்கினாள். ஆனால் வாமனன் திருவிக்ரமனாக உயர்ந்து, மஹாபலியை ஆட்கொண்டபோது தன் பெண் தன்மையையும் தாய்மை உணர்வையும் மீறி வெகுண்டு, தந்தையின்பால் வைத்த பாசத்தில் மாவலியின் மகன் நமுச்சியுடன் சேர்ந்து வாமனனாய் வந்து த்ரிவிக்ரமனாய் ஓங்கி வளர்ந்த உத்தமனை அடிக்க வந்தாளாம். எம்பெருமான் எதிர்த்து வந்த மஹாபலியின் மகன் ****நமுச்சியை வானில் சுழற்றி விட்டாராம் - காரணம் பிரகலாதன் வம்சத்தில் யாரையும் சம்ஹாரம் பண்ண மாட்டேன் என்று கொடுத்த வரம்.**

(மன்னு நமுசியை வானிற் சுழற்றிய மின்னு முடியனே! அச்சோ! அச்சோ! வேங்கட வாணனே அச்சோ அச்சோ!! - பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-8-8)**

வெகுண்டு வந்த ரத்னமாலையை ராக்ஷஸி ஆகக் கடவாய் என்று சாபமிட்டுவிட்டார் எம்பெருமான். தவறை உணர்ந்து அவள் எம்பெருமானின் அடி பணிய, நீ விரும்பிய வண்ணம் பின்னொரு பிறவியில் உன்னிடம் பாலமுது பண்ணுவேன் என்று பகவான் வரம் தர, அந்த ரத்னமாலையான் க்ருஷ்ணாவதாரக் காலத்தில் பூதனையாக வந்தாள் என்று ஸ்ரீ கர்க ஸம்ஹிதை பூதனை வரலாறு பற்றிச் சொல்கிறது.

ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின் தசம ஸ்கந்தத்தில், **கம்ஸேன ப்ரஹிதா கோ₄ரா பூதநா பா₃லகா₄திநீ**. - (பாகவதம் 10-6-2) என்று கம்ஸன் பூதனை எனும் பாலாரிஷ்ட கிரஹமான அரக்கியை க்ருஷ்ணனைக் கொல்ல அனுப்பினான் என்று உள்ளது. மாவலியின் மகள் ரத்னமாலை தான் இந்த பாலாரிஷ்ட அரக்கி.

பெற்ற தாய் போல் வந்த பேய்ச்சி பெருமுலையூடு உயிரை

வற்ற வாங்கி உண்டவாயன் - (பெரிய திருமொழி 1-3-1)

என்றும்,

வஞ்சனை செய்யத் தாயுருவாகி வந்த பேய் அலறி மண் சேர

நஞ்சமர் முலையூடு உயிர் செக வுண்டநாதனை - (பெரிய திருமொழி 2-3-3) என்றும் பெரிய திருமொழியில் திருமங்கையாழ்வார் பூதனா விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லியுள்ளார்.

பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைசுவைத் துண்டிட்டு

உறங்குவான் போலே கிடந்த இப்பிள்ளை

மறங்கொளிரணியன் மார்க்பை முன்கீண்டான்

குறங்குகளை வந்துகாணீரே குவிமுலையீர்! வந்துகாணீரே. - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-2-5)

என்றும்,

பொல்லா வடிவுடை பேய்ச்சி துஞ்ச

புணர்முலை வாய்மடுக்க வல்லானை..... - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 6-1-4)

என்றும் பூதனை வதம் பற்றி அருளியுள்ளார் பெரியாழ்வார்.

ஸ்வாமி தேசிகன் **யாதவாப்யுதயம்** என்ற க்ரந்தத்தில், பூதனையிடம் விஷமான பாலமுது பண்ணினபோது கிருஷ்ணன் என்ன பண்ணினான் என்று வர்ணிக்கிறார்.

பூதனை வந்த விதம்:

கதா₃சித₃ந்தர்ஹித பூதநாத்மா

கம்ஸ ப்ரயுக்தா கில காபி மாயா

நித்₃ரா பராதீ₄ந ஜநே நிஸீதே₂

வ்ரஜம் யசோதா₃க்ருதிர் ஆவிவேஸ

(யாதவாப்யுதயம் 4-3)

ஒருநாள் கம்சனால் ஏவப்பட்ட பூதனை என்னும் மாயப் பேய்ச்சி பிறர் அறியலாகாதபடி பறவையாக மாறி பறந்து வந்து, நடுநிசியில் ஜனங்கள் எல்லோரும் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தபோது யசோதையின் வடிவெடுத்துக் கொண்டு கோகுலம் புகுந்தாள். (முன்பு பகவானால் ஏவப்பட்ட மாயை எல்லோரையும் தானே உறங்கச் செய்து வேற்றுருக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தது. இப்போதோ இந்த பேய்ச்சி பிறரை உறங்கச் செய்ய இயலாததால் மற்றவர்கள் உறங்கும் நேரம் பார்த்து உள்ளே புகுந்தது.)

ஸ்தன்யேந க்ருஷ்ண: ஸஹ பூதநாயா:

ப்ராணாந் பபௌ லுப்த புநர்ப₄வாயா: |

யத்₄ அத்₃ப₄தம் பா₄வயதாம் ஜநாநாம்

ஸ்தநந்த₄யத்வம் ந புநர் ப₃பூ₄வ ||

- (யாதவாப்யுதயம் 4-4)

பாலகனுக்குப் பாலமுதூட்ட வந்த பூதனையின் பாலைக் கண்ணன் பருகும்போது அத்துடன் அவள் ப்ராணனையும் உறிஞ்சி உட்கொண்டான்!! கண்ணனை இல்லாதபடி செய்ய அவள் வந்தாள். ஆனால், அவளை பிறவாதபடிக்கு கண்ணன் செய்தான். தன்னை அழிக்க வந்தவளுக்கு மோக்ஷத்தை அளித்தான்!! (அவள் பால் கொடுத்ததால் இவனுக்கு தாயானாள். தாய்க்கு மகன் நன்மை செய்தான் எனக் கொள்ளலாம். பகைவரிடமும் சிறிது நன்மை வைத்து எல்லாம் அளிப்பவன் எம்பெருமான் என்கிற உண்மையை அறிபவருக்கு மோக்ஷம் என்பதாயிற்று.)

பகவான் பூதனையிடம் பாலுண்ட போது தன் கண்களை மூடிக் கொண்டானாம்! காரணம், தன் கருணைப் பார்வை படிந்தால், பூதனைக்கு மோட்சம் கொடுக்க முடியாமல் போய் விடுமோ என்றதால்!! பாலுடன் பூதனையின் ப்ராணனையும் சேர்த்து உறிஞ்சினான் பகவான்.

தவத்பீத பூதஸ்தந தச்ச₂ரீராத் - ஸமுச்சலந் நுச்ச தரோ ஹி தூ₄ம: |

ஸங்காமதா₄ தா₄க₃ரவ: கிமேஷ: - கிம் சாந்₃னோ கௌ₃ல் கு₃லவோத₂ வேதி ||(நாராயணீயம் 41-3)

என்று நாராயணீயம் க்ருஷ்ணனின் திருமேனி சம்பந்தத்தால் பூதனைக்கு மோட்சம் கிடைத்தது என்று போற்றி, இப்படிப்பட்ட பூதனா மோட்ச சரித்திரத்தை உணர்ந்தால் மீண்டும் ஒரு தாயிடம் பால் அருந்து நிலை இல்லாமல் போகும். அதாவது பிறவி இல்லாமல் பகவானிடம் லயமாகிவிடலாம் என்று நாராயணீயம் போற்றுகிறது.

(பேய்முலை நஞ்சுண்டு---)

கள்ளச் சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சி

இங்கு கோதா பிராட்டி சகடாசுர வ்ருத்தாந்தத்தை நினைவு படுத்துகிறாள். **சக்கர வடிவில் அசுரன் வந்ததால் அது "கள்ளச்சகடம்". கலக்கழியக் காலோச்சி** என்றருளி, பகவானின் திருப்பாதம் சகடாசுரனை உதைத்துத் தள்ளி, தன்னை மாய்க்க வந்தவனையும் ரக்ஷித்த பெருமையைச் சொல்கிறாள்!

(கள்ளச் சகடமாய் வந்தவன் **உத்கசன்** என்ற அரக்கன். இவன் அவனுடைய முற்பிறவியில் செய்த புண்ணியத்தின் பலனாய், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனின் திருவடி ஸ்பரிஸம் பெற்று முக்தி அடைந்தான். இவன் முற்பிறவியில் இரண்யாஷ்ணுடைய மகன். அவன் ஒருநாள் அவன் **லோமேஷ்** என்ற முனிவரின் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்று அவரைத் துன்புறுத்தும் வகையில், அங்கிருந்த மரங்களை வெட்டி வீச, முனிவரின் சாபத்தால் உடலற்றவனாகி விட்டான். தவறை உணர்ந்த **உத்கசன்** சாப விமோசனம் ப்ரார்த்திக்க, **லோமேஷ் முனிவர்**, "சாஷ்ஷ மன்வந்தரம் வரை உன் உடல் வாயுமயமாகவே இருக்கும். அதன் பின், வைவஸ்வத மன்மந்தரத்தில் *** (28வது துவாபர யுக முடிவில்) ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் திருவடி ஸ்பரிசத்தால் முக்தி அடைவாய் என்று சாப விமோசனம் அருளினார். அவ்வாறே, வாயு ரூபத்தில் சகடத்தில் இருந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் திருவடியால் உதைத்து வீழ்த்தப்பட்டு, முக்தி அடைந்தான். இது தான் கள்ளச் சகடமாய் வந்தவனின் வரலாறு. (ஆதாரம்: ஸ்ரீ கர்க ஸம்ஹிதை - அத்.14 - கோலோக காண்டம்). இது தான் **கள்ளச் சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சிய வரலாறு**.

*** (தற்போது நடப்பது வைவஸ்வத மன்மந்தரத்தின் 28வது கலியுகம். நாம் ஸங்கல்பம் பண்ணும்போது, ".....வைவஸ்வத மன்மந்தரே. அஷ்டாவிம்ஸ திசமே, கலியுகே..... " என்று ஸங்கல்பம் பண்ணுகிறோம் அல்லவா).

இங்கும் ஆசார்யனின் பெருமை பேசப்படுகிறது. சகடம் என்றால் வண்டி. **கள்ளச் சகடம்** என்றால் நம்மை நரகத்தில் கொண்டு தள்ளும் வண்டி. அது என்ன?

ஆத்மானம் ரதி₂னம் வித்தி₃தி₄ சரீரம் ரத₂ மேவ து |

புத்தி₄ம் து சாரதி₂ம் வித்தி₃தி₄ மன:ப்ரக்₃ஹமேவ ச || - (கடோபநிஷத் 3-9-3)

சரீரம் - வண்டி. இந்திரியங்கள் - குதிரைகள். ஆத்மா - சாரதி. மனசு = கடிவாளம். மனதை அடக்காவிட்டால், நோன்பு - பகவதனுபவம் கெட்டுவிடும்.

நாம் இந்திரிய கிங்கரர்கள். இந்திரியங்களின் ஆளுமையால் கார்யங்களைச் செய்கிறோம். **ஹ்ருஷீகேசானாம் ஈச: ஹ்ருஷீகேச:** என்றபடி பகவான் **ஹ்ருஷீகேசன்**-இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் ஈசன் - நிர்வஹிப்பவன். நாம் இந்திரியங்களால் ஆட்டுவித்தபடி நடப்பதால், நம்மை **கள்ளச் சகடம்** என்று உருவகித்து, இந்திரிய நிக்ரஹம் செய்து அதை உதைத்துத் தள்ளு என்று உபதேசித்து, அத்தகைய ஞானம் தருபவன் பகவான் என்று உணர்ந்துகிறாள் கோதாபிராட்டி என்று உள்ளுரைப் பொருளை அனுபவிக்க வேண்டும்.

தத்துவார்த்தமாக, ஜீவாத்மா, தான் வசிக்கும் வண்டியாகிய - சகடமாகிய சரீரத்திலிருந்து நீங்கி, ஆசார்ய அனுக்ரஹத்தில் மோக்ஷம் அடைய அர்ச்சராதி மார்க்கத்தில், **விவேகம், நிர்வேதம், வைராக்கியம், விரக்தி, பீதி, ப்ரசாத ஹேது, உத்க்ரமணம், அர்ச்சிராதி மார்க்கம், திவ்ய தேச ப்ராப்தி, பகவத் அனுபவம்** என்ற 9 படிகளைத் தாண்டிச் செல்லுவதையும் இங்கு உள்ளுறைப் பொருளாகச் சொல்லாம். இதை ஸ்வாமி தேசிகன் **பரமபத ஸோபானம்** என்ற ரஹஸ்ய க்ராந்தத்தில் அழகாக விளக்கியுள்ளார்.

மண்ணுலகில் மயல்தீர்ந்து மனந்ததும்பி
 மன்னாத பயனிகந்து, மாலேயன்றிக்
 கண்ணிலதென்றஞ்சியவன் கழலே பூண்டு
 கடுஞ்சிறை போய்க்கரையே றுங்கதியேசென்று
 விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக் கண்டு
 விண்ணவர்தங்குழாங்களுடன் வேதம்பாடிப்
 பண்ணுலகிற் படியாத விசையாற்பாடும்
 பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடுவோமே

-(பரமபத ஸோபானம் 20)

மண்ணுலகில் மயல்தீர்ந்து	விவேகம்
மனந்ததும்பி	நிர்வேதம்
மன்னாத பயனிகந்து	விரக்தி
மாலேயன்றிக் கண்ணிலதென்றஞ்சி	பீதி
யவன் கழலே பூண்டு	ப்ரசாத ஹேது
கடுஞ்சிறை போய்	உத்க்ரமணம்
கரையே றுங்கதியேசென்று	அர்ச்சிராதி மார்க்கம்
விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக் கண்டு	திவ்ய தேச ப்ராப்தி
விண்ணவர்தங்குழாங்களுடன் வேதம்பாடிப் பண்ணுலகிற் படியாத விசையாற்பாடும் பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடுவோமே	பகவத் அனுபவம்

இவ்வாறு **கள்ளச் சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சி** என்ற பதங்களுக்குச் ஸ்வாபதேசம் - உள்ளூரைப் பொருள் கொண்டு அனுபவிக்கலாம்.

வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை-----

வெள்ளத்தரவு - ஆதிசேஷன். நாரம் என்ற தீர்த்தத்தில் ஆதிசேஷனாகிய பாம்பணை மீது பள்ளி கொண்டுள்ளவன் அல்லவா பரந்தாமன்! ஆதிசேஷன் பகவானை விட்டு எப்போதும் பிரியாமல் கைங்கர்யம் பண்ணுபவன்.

சென்றால் குடையாம், இருந்தால் சிங்காதனமாம்,

நின்றால் மரவடியாம், நீள்கடலுள்

என்றும் புணையாம், அணிவிளக்காம்

பூம்பட்டாம் அணையாம் திருமாற்கரவு

- (முதல் திருவந்தாதி - 53).

என்று ஆதிசேஷனின் பெருமையை பொய்கையாழ்வார் அனுபவித்ததை இங்கு நினைவில் கொண்டு நாமும் **வெள்ளத்தரவு** என்பதின் பொருளை அனுபவிக்கலாம்.

துயிலமர்ந்த வித்தினை

வேத முதல்வனை, உறங்குவான் போல் யோகு செய்யும் பிரான் என்றல்லவா ஆழ்வார் அனுபவிப்பார். ஆதிசேஷனை **வெள்ளத்து அரவு** என்று குறிப்பிட்டு, அரவணையில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் எம்பெருமானை **வித்து** என்று குறிப்பிட்டு, அவ்வாறு உறங்குவான் போல் யோகு செய்யும் பிரானை **ரசமாக "துயிலமர்ந்தவித்தினை"** என்று குறிப்பிடுகிறாள் ஆண்டாள். இங்கு **"அமர்ந்து"** என்பதற்கு **ரட்சிப்பது** என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும்!

அடியவரான முனிவர்களும் யோகிகளும், ஹரி மந்திரத்தை ஒரு தினசரி சடங்காக -சம்ப்ரதாயமாக உச்சரிக்கவில்லை, பரமனை **"உள்ளத்துக் கொண்டு"** ஆத்மார்த்தமாக அவன் பேர் பாடுகிறார்கள்! **"மெள்ள**

எழுந்து அரி என்ற பேரரவம்” என்பது சிறிய அளவில் ஆரம்பித்து பின்னர் பெரும் கோஷமாக அடியவர்களின் ஹரி நாம ஸங்கீர்த்தனம் ஒலிப்பதாக பொருள் கொள்ளலாம். அப்பேரரவத்தில் மனம் லயித்து மனம் அமைதி அடைகிறது என்று கொண்டால், **பேரரவம்-உள்ளம் குளிர்ந்து** என்று ஒன்றுக்கொன்று நேர் எதிரானவையாகத் தோன்றும் சொற்களை இணைத்து ஒரு பொருண்மையை உணர்த்துதலை உணராலாம். (ஆங்கிலத்தில் இதை oxymoron என்றும் தமிழில் முரண் தொடர் என்றும் சொல்வர்).

அரி என்ற பேரரவம்-.....

ஹரிர் ஹரிதி பாபாநி என்று ஸ்ரீஹர்ஷ்டகத்தில் **ஹரி** என்றால் பாபத்தைப் போக்குபவன் - பாபத்தை ஹரிப்பவன் என்று பிரகலாதனால் ஹரி நாமம் போற்றப்படுகிறது. அதனால் தான் நாம் உறங்கி எழும் போது **ஹரிர் ஹரிர் ஹரி:** என்று ஹரி நாமம் சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தால் பாபங்கள் தொலைந்து அந்த நாள் நல்ல நாளாகும் என்பர் பெரியோர்.

மார்வ மென்பதோர் கோயில் அமைத்து

அதில் மாதவனெனும் தெய்வத்தை நாட்டி

ஆர்வமென்பதோர் பூவிட வல்லார்க்கு

அரவ தண்டத்தில் உய்யலுமாமே - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4—5-3)

என்று பெரியாழ்வார் சொன்னது போல் ஹரியை நம் உள்ளத்தில் குடி வைத்தால், தாபத்ரயங்கள் நீங்கி உள்ளம் குளிர்ந்திருக்கும். ஹரி நாம ஸ்மரணை தாபத்ரயத்தைப் போக்கி உள்ளத்தைக் குளிர்விக்கும் என்பதைத்தான் விஷ்ணு சஹஸ்ர நாமத்திலும் **ஜன்ம, ம்ருத்யு, ஜரா, வ்யாதி, பயம் நைவோ பஜாயதே** என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பெரியாழ்வார் **மார்வ மென்பதோர் கோயில் அமைத்து அதில் மாதவனெனும் தெய்வத்தை நாட்டி** என்று அருளியது போல், **உள்ளம் என்ற கோயிலிலே குடியிருக்க நீ வரவேண்டும்** என்று பகவானை உருகி அழைத்தால், **குடியிருக்க நான் வருவதென்றால் வாடக என்ன தர வேண்டும்** என்று பகவான் கேட்பானாகில், **ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் என்னும் வாடகை தருவேன்** என்று உருகி எம்பெருமானை உள்ளத்தில் கொள்ள வேண்டும் - . **ஹரியென்ற பேரரவம்** உள்ளம் புகுந்து குளிர வேண்டும் என்று சொல்லி இந்த பாசுரத்தை ஆண்டாள் நாச்சியார் முடிக்கிறார் என்று அனுபவிக்கலாம்.

இப்படி, அறியாத பிள்ளைகளாகிய நம்மையும் அரியை அறிய எழுந்திராய் என்று ஆணையிட்டு எழுப்பிய கோதாபிராட்டியின் அருளால் ஹரி நாம மஹிமையை உணர்ந்து, அரியை அறிந்து, இந்நாள் எம்பெருமான் உந்தனுக்கு அடியோமென்று எழுத்துப்பட்ட நாள் என்று உணர்ந்து, அடியோங்கள் அடிக்குடில் வீடுபெற்று உய்ய செந்நாள் தோற்றித் திரு மதுரையிற் சிலை குனித்து ஐந்தலைய பைந்நாகத் தலை பாய்ந்தவனுக்குப் பல்லாண்டு கூறி, **அறியோம்! அறியோம் என்று இருந்த நம்மை அரி-ஓம் அரி-ஓம் என்று அறிய வைத்த ஆண்டாளுக்கும் பல்லாண்டு பாடி**, ஆண்டாள் திருவடி பணிவோம் என்று ப்ரார்த்தித்து அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

கோதா ஸ்துதி 7

கோதா பிராட்டியே, பூமியில் உள்ள மண்புற்று பூமாதேவியின் செவி/காது என்று வேதம் சொல்கிறது. நீ பூமாதேவியின் அம்சமாக இருப்பதால் புற்று உனக்கும் காதாகிறது. புற்றாகிய உனது காதில் தோன்றிய வால்மிகி மஹரிஷி அற்புதமான ராமாயணத்தை பாடி கவிச்சக்ரவர்த்தியானார். உனது காதில் தோன்றிய வால்மிகி முதன்மையும், தலைமையும் பெற்றார் என்றால், உனது தாமரையொத்த முகத்தில் தோன்றிய பிரபந்தங்கள் எங்களுக்கு அமிர்தமாக இனிப்பது என்ன ஆச்சர்யம்?

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

திருப்பாவை - 7ம்பாசுரம்:

கீசு கீசு என்று எங்கும் ஆனைச்சாத்தன் கலந்து
பேசின பேச்சரவம் கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணே!
காசும் பிறப்பும் கலகலப்பக் கை பேர்த்து
வாசநறுங்குழல் ஆய்ச்சியர் மத்தினால்
ஓசைப்படுத்தத் தயிர்அரவம் கேட்டிலையோ!
நாயகப் பெண்பிள்ளாய்! நாராயணன் மூர்த்தி
கேசவனைப் பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ!
தேசமுடையாய்! திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

பாசுரத்தின் பொதுவான அர்த்தம்:

“ ஒளி வீசும் முகத்தைக் கொண்ட என் தோழியே, பொழுது புலர்ந்ததின் அடையாளமாக ஆனைச்சாத்தன் குருவிகள் கீசு கீசு என்று தங்களுக்குள் பேசும் இனிய சிலிர்ப்பொலி உனக்குக் கேட்கவில்லையா? மணம் வீசும் கூந்தலை உடைய ஆயர் குலப் பெண்கள் விறுவிறுப்பாக கைகளை மாற்றி மாற்றி மத்தினால் தயிர் கடையும் போது அவர்களின் அச்சத்தாலியும், ஆமைத்தாலியும் கல கலவென்று என்று ஒலிக்கும் சப்தமும் உன் காதுகளில் விழவில்லையா? கோபியர் கூட்டத்திற்குத் தலைவியே! நாராயணனின் திருவவதாரமான கேசவன் என்னும் கண்ணனின் புகழை நாங்கள் பாடிக் கொண்டிருப்பதும் செவியில் விழாமல் இன்னும் நீ படுத்துறங்குவது போல் இருப்பது தகுமோ? கலாகுமோ? ஒளி வீசும் முகத்தைக் கொண்ட என் தோழியே, எழுந்து கதவைத் திறந்து, எங்களுடன் பாவை நோன்பை மேற்கொள்ள வருவாயாக .

இது இப் பாசுரத்தின் பொதுவான அர்த்தம்.

ஆழ்வார்களைத் துயிலெழுப்புவதாக அனுபவிக்கும் 10 பாசுரங்களில் இந்த பாசுரம் இரண்டாவது பாசுரம். இந்தப் பாசுரத்தில் **குலசேகர ஆழ்வாரை** துயிலெழுப்புவதாக பூர்வர்கள் அனுபவித்துள்ளார்கள்.

இந்தப் பாசுரத்தின் சில சிறப்பம்சங்களை முதலில் கோடிட்டுக் காட்டி விண்ணப்பிக்கிறேன்.

எம்பெருமானின் பன்னிரண்டு திருநாமங்களில் முதல் இரண்டு திருநாமங்கள் “கேசவன் ”, “நாராயணன் ” என்ற திருநாமங்கள் என்பதால் **“நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடவும்”** என்று இந்த முதல் திருநாமங்களைச் சொல்லி கோதைப் பிராட்டி இந்தப் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளது இப்பாசுரத்தின் சிறப்பு.

திருப்பாவையில் **நாராயணன்** என்ற திருநாமத்தை 3 பாசுர வரிகளில் ஆண்டாள் நாச்சியார் பாடியுள்ளார்.

1. நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான் - 1வது பாசுரம்
2. நாயகப் பெண் பிள்ளாய் நாராயணன் மூர்த்தி - 7வது பாசுரம்
3. நாற்றத் துழாய் முடி நாராயணன் நம்மால்- 10வது பாசுரம்

கேசவன் என்ற திருநாமத்தை 2 பாசுர வரிகளில் ஆண்டாள் நாச்சியார் பாடியுள்ளார்.

1. கேசவனைப் பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ - 7வது பாசுரம்
2. வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனை கேசவனை - 30வது பாசுரம்

இந்தப் பாசுரத்தில் செவிக்கும், மனதிற்கும் இனிமை தரும் பல மங்கள ஸப்தங்களைக் கோர்த்து மாலையாக்கி பாமாலையாகப் பாசுரத்தை அமைத்துள்ளாள் ஆண்டாள் நாச்சியார். மனதிற்கும் செவிக்கும் இனிமையான அந்த ஸப்தங்கள்:

1. கீசு கீசு என்று ஆனைச்சாத்தன் குருவிகள் கிரீச்சிட்டு எழுப்பும் ஒலிகள்.
2. ஆய்ச்சியர்கள் தயிர் கடையும் போது, ஆய்ச்சியரின் அச்சத்தாலியும், ஆமைத்தாலியும் அசைவதால் கலகலவென்று எழும் ஓசை.
3. ஆய்ச்சியர்கள் தயிர் கடையும் போது எழும் மத்தின் சப்தம்
4. கேசவா நாராயணா என்ற நாம சங்கீர்த்தன பேரரவம்

இனி, பாசுரத்தின் விசேஷ அர்த்தங்கள்:

கீசு கீசு என்று எங்கும் ஆனைச்சாத்தன் கலந்து பேசின பேச்சரவம்.....

இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் **ஆனைச்சாத்தன்** என்ற பட்சியைக் குறிப்பாகச் சொல்லியுள்ளதைக் கவனிக்க வேண்டும். வலியன் குருவி, செம்போத்து, பாரத்வாஜக் குருவி, இரட்டைவால் குருவி, கரிக்குருவி, கரிச்சான் குருவி, நாகணவாய்ப்புள், மைனா, பூவை, நார்த்தம்பிள்ளை, நாவனத்தி, ராமனாத்தி என்று பல பெயர்களில் இந்தக் குருவி அழைக்கப்படுகிறது. வடமொழியில் (சமஸ்கிருதம்) இந்தக் குருவி “கஞ்ஜரிக:” என்று அறியப்படுகிறது. பழக்கினால், இந்தக் குருவி கிளியைப் போல் பேசும் என்று சொல்லப்படுகிறது. நாயகி பாவத்தில், எம்பிரானிடம் தன் நிலை சொல்ல இந்த பூவைக் குருவியைத் தூது அனுப்பியதாக நம்மாழ்வாரின் 1ம் பத்து 4ம் பதிகம் 8ம் பாசுரம் உள்ளது.

நீயலையே சிறுபூவாய். நெடுமாலார்க் கென்தூதாய்

நோயெனது நுவலென்ன, நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய்

சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான் இனியுனது

வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே - (திருவாய் மொழி 1-4-8)

இதே போன்றே, 8ம் பத்து 2ம் திருவாய்மொழி 8ம் பாசுரத்திலும், பராங்குச நாயகியின் பிரிவாற்றாமைத் துயர் கூறும் பாசுரத்தில் “..... **யான் வளர்த்த கிளிகாள்! பூவைகள்காள்! குயில்கல்கள்காள்! மயில்கள்காள்.....**” (தி.மொ. 8-2-8) என்று இந்த ஆனைச் சாத்தன் அல்லது பூவைக் குருவியைப் பற்றிய குறிப்பு உள்ளதைக் காணலாம்.

இது குருவியைப் பற்றிய சிறு குறிப்பு.

ஏன் ஆண்டாள் குறிப்பாக ஆனைச் சாத்தன் என்று கையாண்டுள்ளாள் என்று ஓர்ந்து தெளிதல் வேண்டும். இந்தக் குருவி பழக்கினால் பேசும் திறன் கொண்டதாலும், எழுப்பும் ஒலி “கீச்”, “கீச்” என்று இருப்பதாலும், இவ்வகைக் குருவிகள் இணைகளாகவும், சிறு சிறு கூட்டங்களாகவும் வசிக்கும் இயல்புடையனவாகவும், பொதுவாக மனிதர்கள் வாழும் இடங்களின் அருகில் ஒன்றி வாழும் இயல்புடையவை என்பதாலும், அழகிய கண்களைக் கொண்டவை என்பதாலும், மனிதர்கள் பிரியமாக வளர்க்க விரும்பும் குருவி இனங்களில் ஒன்று என்பதாலும் இருக்கலாம். எனவே, தோழியின் வீட்டின் எதிரே நின்று உள்ளே உறங்குவது போல் இருந்த அழகிய தோழியை எழுப்ப, அழகிய கண்களை உடைய ஆனைச் சாத்தன்களின் கீச் கீச் ஒலியை உதாஹரித்துக் காட்டியுள்ளாள் போலும். இது, சொற்களின் பொதுவான பொருள் கொண்டு அறிவதாகும்.

இரண்டாம் பாசுரத்தில் “**கேளீரோ**” என்றருளியவள், இந்த பாசுரத்தில் “**கேட்டிலையோ**” என்று சற்று அழுத்தத்துடன் அருளியுள்ளதால், உள்ளுரைப் பொருளைச் சற்று மேலும் ஆய்ந்து தெளியுங்கள் என்று வலியுறுத்துவது தெளிவாகிறது.

“**கீசு கீசு**” என்று ஆனைச்சாத்தன் எழுப்பும் ஸப்தத்திற்கு “**அநக்ஷரரஸமாயிருக்கை**” என்று வ்யாக்யானம் அருளியுள்ளார் ஸ்வாமி பெரியவாச்சான் பிள்ளை. அதாவது, அவை பேசும் அக்ஷரங்கள் தெரியாவிடினும், அவை எழுப்பும் ஸப்தம் ஆனந்தமாக உள்ளது என்பதாகும்.

ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத் 1ம் வாக்கியத்தில் **ஈஸாவாஸ்யம் இதஃகும் ஸர்வம் யத் கிருச ஜகத்யாம் ஜகத்** என்று யார் உலகில் உள்ள அனைத்து சேதன அசேதன பொருள்களும் வ்யாபித்துள்ளானோ, அவனே பரப்ரஹ்மம் என்று அடையாளம் காட்டுகிறது. இதைத்தான் நம்மாழ்வார்

திடவிசும் பெரிவளி நீர்நில மிவைமிசை
படர்பொருள் முழுவது மாயவை யவைதொறும்
உடல்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துள்ளன்
சுடர்மிகு சுருதியு ளிவையண்ட சுரனே

-(திருவாய்மொழி 1-1-7)

என்றும்,

பரந்ததண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துள்ளன்
பரந்த அண்டமிதென நிலவிசும் பொழிவற
கரந்த சில் இடந்தொறும் இடந்திகழ் பொருடொறும்
கரந்தெங்கும் பரந்துள்ளன் இனிவையுண்ட சுரனே

-(திருவாய்மொழி 1-1-10)

என்றும் விபுவாய் எம்பெருமான் எங்கும் வ்யாபித்திருப்பதை அருளியுள்ளார்.

இந்த ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத் வாக்யத்தையும், திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களையும் மனதில் கொண்டு அவை விளக்கும் பேருண்மையின் அடிப்படையில், உள்ளூரைப் பொருள் அறியலாம்.

“கீஸு” என்னும் சொல்லை **க: + ஈஸு** என்று பிரித்துப் பார்த்தால் **க: + ஈஸு = கீஸு** என்றாகும். இந்த கீஸு என்பதை கீசு என்று தமிழில் சொல்லியுள்ளார்கள் என்று கொண்டு, ஈஸாவாஸ்ய உபநிஷத்தால் “ஈஸன்” என்று கூறப்படுபவன் **க: யார்?** என்று பறவைகள் கேட்பதாகவும், இக்கேள்விக்கு வெது பாசுரத்தில் **ஹரி** என்று முனிவர்களும் யோகிகளும் பதில் கூறியுள்ளார்களெனவும் பொருள் கொண்டால், **(வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை உள்ளத்துக் கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும் மெள்ள எழுந்து அரி என்ற பேரரவம் உள்ளம் புகுந்து....)** உபநிஷத் காட்டும் ஈஸன் ஹரி என்றாகி, இதைத்தான் ஆண்டாள் நாச்சியார் **“கீசு”** என்று இந்த 7ம் பாசுரத்தில் சொல்லி ஆரம்பித்துள்ளார்கள் என்று உள்ளூரைப் பொருள் உணரலாம். எனவே தான், “கீசு”, “கீசு” என்று குரலிடும் ஆனைச்சாத்தனை உதாஹரித்துள்ளார்கள் என்றும் கொள்ளலாம்.

“கீசுகீசென்று எங்கும் கலந்து பேசின பேச்சு” என்பதற்கு சற்று எளிமையாகவும், ஹாஸ்யமாகவும் பொருள் அனுபவிக்கலாமா!

கீசு கீசு --- “க்ருஷ்ணா, க்ருஷ்ணா --- கிச்சா, கிச்சா” என்று எங்கும் ஆனைச்சாத்தன் கலந்து நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடுவதை நீ கேட்டே கிடத்தியோ! என்று ஆண்டாள் சொல்வதாக அனுபவிக்கலாம். (நடைமுறையில் நல்லபெரைச்சுருக்கிக்ருஷ்ணனை கிச்சா என்றும் நரசிம்ஹனை நச்சு என்று அழைக்கின்றோம் அல்லவா). ஆறறிவு பெற்று மற்ற உயிரினங்களிடம் மேம்பட்டவர்கள் என்று பெருமைப்படும் நாமே இப்படி நல்ல சொற்களைச் சிதைத்துச் சுருக்கிச் சொல்லும் போது, குருவி க்ருஷ்ணா, க்ருஷ்ணா என்பதை கிச்சா, கிச்சா என்று சொன்னால் வியப்பில்லை. இது யதார்த்தமாக சொன்ன பொருள்.

ஆண்டாள் நாச்சியார் தான் அருளியுள்ள நாச்சியார் திருமொழியில் குருவிகள் எம்பெருமானின் பேரைச் சொல்லித் திரிகின்றன என்பதை,

**காலை யெழுந்திருந்து கரியகுருவிக்கணங்கள்,
மாலின் வரவுசொல்லி மருள்பாடுதல் மெய்ம்மைகொலோ,
சோலை மலைப்பெருமான் துவராபதி யெம்பெருமான்,
ஆலி னிலைப்பெருமான் அவன் வார்த்தை யுரைக்கின்றதே** - (நாச்சியார் திரு மொழி 91)

என்று ப்ரம்ம முகூர்த்த வேளையில் குருவிகள் “மாலே”, “மாலே” --- கீசு கீசு --- “க்ருஷ்ணா, க்ருஷ்ணா --- கிச்சா, கிச்சா” என்று எங்கும் மாலின் வரவு சொல்லி பாடுகின்றனவே என்று அழகாகச் சொல்லியுள்ளதையும் இங்கு அனுபவிக்க வேண்டும்.

ஆனைச்சாத்தன் கலந்து பேசின பேச்சரவம்.....

சாத்தன் என்ற சொல்லுக்கு **தலைவன்** என்றும் **தண்டிப்பவன்** என்றும் இரு வேறு பொருள் உண்டு. சாத்தன் என்ற சொல்லின் இரண்டு பொருள்களையும் ஆனைச்சாத்தன் என்ற சொல்லில் பொருத்திப் பொருள் கொண்டால், **ஆனை + சாத்தன் = ஆனையைக் காத்தவன்** என்றும், **ஆனை + சாத்தன் = ஆனையைக் மாய்த்து தண்டித்தவன்** என்றும் இரு விதமாகப் பொருள்பட்டு, கஜேந்திரன் என்ற ஆனையைக் காத்தவன் (கஜேந்திர மோகூஷம்), கம்சனின் குவலயாபீடம் என்ற ஆனையை மாய்த்தவன் (க்ருஷ்ண லீலை) என்றும் பொருள் தரும். (இங்கு ‘யானை’ ‘ஆனை’ என்றானது). இவ்வாறு பொருள் கொண்டால், யானையைக் காத்தவனும், யானையை மாய்த்தவனும் ஆன எம்பெருமானைக் குறிப்பதாகப் பொருள் கொண்டு, அடியவர்களின் புலன் சார்ந்த உணர்வுகளை நெறிப்படுத்தி, தன் வசம் சேர்த்துக் கொள்ளும் பரந்தாமனை உள்ளர்த்தமாகக் கொண்டுள்ளது என்று உள்ளூரைப் பொருளை உணரலாம். இவ்வாறு பொருள் கொண்டால், **ஆனைச் சாத்தன் கலந்து பேசின பேச்சரவம்** என்பது எம்பெருமானின் கீதோபதேசத்தைக் குறிப்பில் உணர்த்துகிறது என்றும் பொருள் கொண்டு, அந்த எம்பிரானைப் போற்றிப் பாடி, அவன் சரணங்களில் ஸரணடைய ஆண்டாள் இங்கு

தோழியை வியாஜமாகக் கொண்டு, அஞ்ஞானத்தில் இருக்கும் சேதனர்களான நம்மை பரமனடி பாடி உகந்து உய்ய அழைக்கின்றாள் என்று உள்ளூரைப் பொருளை அனுபவிக்கலாம்.

மற்றொரு வகையில், **ஆனைச்சாத்தன்** என்பதை **ஆசார்யர்களாகவும்** அனுபவித்துப் பொருள் கொள்ளலாம். எம்பெருமான் **ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்தானே முதல் ஆசார்யன்!** எனவே, லக்ஷ்மி நாதன் முதல் ப்ரக்ருதம் ஆசார்யன் வரை, குரு பரம்பரையில் வந்த எல்லா ஆசார்யர்களையும், இனி வரப்போகும் பவிஷ்ய ஆசார்யர்களையும் ஆனைச்சாத்தன் என்று ஆண்டாள் திருவுள்ளம் கொண்டு அருளியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

தே₃ஸிகாஸ்தத்ர தூ₃தா (த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் தாத்தப்ரிய ரத்னாவளி - 3)

என்று த்₃ரமிடோபநிஷத் தாத்தப்ரிய ரத்னாவளியில் ஸ்வாமி தேசிகன் ஸாதித்துள்ளபடி, நம் ஆசார்யர்களை பக்ஷியாக உவகரித்துக் காட்டியுள்ளாள் ஆண்டாள். **“சேர்ப்பாரை பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞான கர்மங்களை அப்பக்ஷிகளின் சிறகுகள்”** என்று அனுபவிக்கலாம். ஆசார்யன் என்ற பறவைக்கு ஜ்ஞானம், அனுஷ்டானம் என்ற இரண்டும் இரண்டு சிறகுகள். ஆகவே **ஆனைச் சாத்தன் கலந்து பேசின பேச்சரவம்** என்று ஆசார்யர்களின் உபதேசங்களைக் குறிப்பிடுகிறாள் என்றும் உள்ளூரைப் பொருள் கொண்டு, இந்தப் பாசுரம் ஆசார்ய பெருமையை விளக்கும் பாசுரம் என்று தெளியலாம்.

பகவானிடத்தில் அத்யந்தமாக பூரண விஸ்வாசத்துடன் பக்தி பண்ண வேண்டும். 2ம் நாள் பாசுரத்தில் கோதாப்பிராட்டி “உய்யும் ஆறு” என்று நம் உய்விற்கு - ஜீவாத்மாக்களின் உய்விற்குக் காட்டிய ஆறு வழிகளை பலவிதமான ஸ்வாபதேசங்களைக் கொண்டு அனுபவித்தோம் அல்லவா! ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் உபோத்தகாதிகாரத்தில் சொல்லும் ஆறு கட்டளைகளை இந்தப் பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசமாக- உள்ளூரைப் பொருளாக அனுபவிக்கலாம்.

ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த₃ம் - யத்ருச்சா₂ஸு க்ருதம் ததா₂ |

விஷ்ணோ: கடாசுஷம் அத்₃வேஷம் ஆபி₄முக்₂யம் ச ஸாத்தவிகை: ||

ஸம்பா₄ஷணம் ஷடே₃தாநி: - ஆசார்ய ப்ராப்தி ஹேதவ: ||

- (ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் உபோத்தகாதிகாரம்)

பகவானிடம் விசேஷமான பக்தி இருந்தால் நல்ல ஆசாரியனை பகவானே நமக்குக் கொடுத்து நம்மை நல்வழிப் படுத்துவான் என்பது பொருள். (இதன் விளக்கத்தை 2வது பாசுரத்தின் விளக்கவுரையில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளதை இங்கு நினைவில் கொள்ளலாம்.)

கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணே..... தேசமுடையாய்.....

வீட்டின் வாசலில் நின்று ஆண்டாள் கோஷ்டியினர் அழைக்கும் அழைப்பொலி, ஆனைச்சாத்தன் பறைவகள் எழுப்பும் பேரொலி, ஆய்ச்சியர் காலை வேளையில் தயிர் கடையும் போது ஏற்படும் மத்தொலி, அவர்களின் அச்சுத் தாலி, ஆமைத் தாலி போன்ற ஆபரணங்கள் உரசுவதால் ஒலி, பேரரவமாய் அடியார்களின் நாம சங்கீர்த்தன ஒலி என்று இவ்வளவு ஆரவாரமான ஓசைகளுக்கும் நடுவில் எழுப்பப்படும் பெண் உறங்குவதால் அல்லது உறங்குவது போல் நடிப்பதால், ஆண்டாள் அவளை **“பேய் பெண்ணே”** என்று பொய்க் கோபம் காட்டி எழுப்ப முயல்வது அன்புக் கோபம்.

“பேய் பெண்ணே” என்று கடுஞ்சொல்லால் வைது விட்டோமே என்று உடனே அவளைச் சமாதானம் செய்யும்நோக்கில் இனிமையான சொற்களால், **“நாயகப் பெண்பிள்ளாய்** என்றும், **தேசமுடையாய்”** என்றும் நயமாகப் பாராட்டிச் சொல்வது, அவளை எங்ஙனமாவது எழுப்பி, பரமனடி போற்றிப் பற்ற தங்களுடன் நோன்பிற்கு அழைத்துச் செல்ல விழையும் பாரிப்பு. இப்படி நேரெதிரான பொருள் உடைய சொற்களால் ஒரு பொருண்மையை உணர்த்துகிறாள் ஆண்டாள்.

[குறிப்பு: ஆங்கிலத்தில் இதை oxymoron என்றும் தமிழில் முரண் தொடர் என்றும் சொல்வர். 6ம் பாசுரத்திலும் இவ்வாறு **பேரரவம் - உள்ளம் குளிர்ந்து** என்று ஒன்றுக்கொன்று நேர் எதிரானவையாகத் தோன்றும் சொற்களை இணைத்து ஒரு பொருண்மையை உணர்த்தியுள்ளாள்.]

‘பேய்ப்பெண்’ என்ற பதம், பகவத் அனுபவத்தில் மூழ்கி விட்டதால், பேதை போலத் தோன்றும் சிறந்த அடியாரைக் குறிக்கிறது. **‘வாச நறுங்குழல் ஆய்ச்சியர்’** என்பது உபநிடதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் கற்றறிந்த தன்மையையும், ‘ஆய்ச்சியர்’ என்பது ஆசார்யர்களையும் குறிப்பில் உணர்த்துகிறது. **‘காசும் பிறப்பும்’** என்ற ஆபரணங்கள் இங்கே வேதங்களையும் அவற்றிலிருந்து தோன்றிய ஸ்மிருதியையும் குறிப்பில் உணர்த்துகின்றன. இப்பாசுரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள **காசு, பிறப்பு, தயிர்** என்ற மூன்றும் முறையே **அஷ்டாக்ஷரம், த்வயம்** மற்றும் **சரமச் சுலோகம்** ஆகிய மூன்று மஹா மந்திரங்களை உணர்த்தும். இவ்வாறெல்லாமும் ஒர் உள்ளர்த்தம் உண்டு என்றும் அனுபவித்துள்ளார்கள் பெரியோர்கள்.

இவ்வாறு, ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் உயரிய கோட்பாடான **சரணாகதித்** தத்துவத்தை உணர்த்தும் வகையில் தோழியர்களுடன் கூடியிருந்து பரமனைப் பற்றி அவன் சரணங்களில் பரபத்தி என்ற சரணாகதி செய்யவைக்க வேண்டும் என்று அவர்களை வலியுறுத்தி அழைப்பதாக இந்தப் பாசுரத்தின் பொருளை உணரலாம்.. தவறு செய்பவன் தான் தனியாகப் போவான். ஸத்ஸங்கத்துக்கு கூடி இருந்து குளிரவேண்டும் என்பது தானே நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்தம்!! ஸத்ஸங்கத்திலே கொடுத்தும் கொண்டும் இருப்பதுதானே குணானுபவத்தின் பெருமை!

நேயம் சத்ஜன சங்கே சித்தம்!
தேயம் தீன ஜனாயச வித்தம்!
பஜ கோவிந்தம், பஜ கோவிந்தம்!
“தேசமுடையாய்”.....

“தேசமுடையாய்” என்பது தூங்கும் பெண்ணின் ஒளி வீசும் முகத்தை --- முன்னிறுத்திச் சொன்னது. **“தேசமுடையாய்”** என்றும் துயிலெழுப்பப்படும் பெண் விளிக்கப்படுவதால், அவள் பரம பாகவதை என்பதும் தெளிவாகிறது! அவள் உறங்குவது போல் உள்ளாள் என்பதை அவள் க்ருஷ்ணானுபவத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று கொள்ளலாம். அத்தகைய தேஜஸ், தாஸ்ய பாவமும், தாஸ்ய ஞானமும் உள்ளவருக்கே --- பரமனே ஜமான், அவனைச் சரண் புகுதலே உய்வதற்கான ஒரே உபாயம் என்று முழுமையாக உணர்ந்தவர்க்கே! வாய்க்கும்! என்று உணர்த்துகிறாள்.

“தேசமுடையாய்” என்பதை விளக்குவதற்கு வியாக்யானச் சக்ரவர்த்தி ஸ்வாமி பெரிய வாச்சான் பிள்ளை எழுப்பப்படும் பெண்ணின் தேஜஸ் “ஸ்ரீ ராமனின் பராக்ரமத்தைக் கேட்டு சீதாப் பிராட்டியின் திருமுகம் ப்ரகாசமானது போன்று” என்று, நாம் மந்திர புஷ்பத்தில் தினமும் அனுசந்தானம் பண்ணும் **“தம்த்ருஷ்ட்வா ஸத்ரு ஹந்தாரம் மஹரிஷீணாம் ஸுகாவஹம் பபூவஹ்ருஷ்டா வைதேகி பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே”** என்ற ஸ்லோகத்தை உதாஹரிக்கிறார். ஸ்ரீ ராமனின் பராக்ரமத்தை

அஸகாய சூரா! அநபாய ஸாஹஸ!!
மஹித மஹாம்ருத தர்ஸந முதித மைதிலீ த்ருடதர
பரிரம்பண விபவ விரோபித விகட வீரவாரண!! (மஹாவீர வைபவம்)

என்று ஜனஸ்தானத்தில் தனி ஒருவனாய் பதினாயிரம் அரக்கர்களையும் முடித்த ஸ்ரீராமனின் பராக்ரமத்தை மஹாவீர வைபவம் என்ற க்ரந்தத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் ஸாதிப்பார். நாங்கள் க்ருஷ்ணனின் பராக்ரமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். நீ இன்னும் உள்ளே உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறாயே! ஓடி வந்து க்ருஷ்ணானுபவத்தில் திளைக்க எங்களைக் கட்டிக் கொள்ள மாட்டாயா? என்று கேட்கிறார்கள் என்று ராமாயண நிகழ்வை மேற்கோளிட்டு வியாக்யானம் அருளியுள்ளார் ஸ்வாமி பெரிய வாச்சான் பிள்ளை.

காசும் பிறப்பும் கலகலப்பக் கை பேர்த்து
வாசநறுங்குழல் ஆய்ச்சியர் மத்தினால்
ஓசைப்படுத்த தயிர்அரவம் கேட்டிலையோ!.....

ஸ்ரீமத் பாகவத்தில் ஒரு ரசமான அநுபவம் சொல்லப்படும்.

ஆய்ச்சியர் தயிர் கடையும் போது குழந்தை க்ருஷ்ணன் அங்கு போய் “வெண்ணெய் கொடேன்” என்று கேட்பானாம். ஆய்ச்சியர் நீ ஒரு நர்த்தனம் ஆடினால் வெண்ணெய் தருவேன் என்று சொல்வார்களாம். அதன்படி க்ருஷ்ணன் மத்தொலிக்கு ஏற்ப நர்த்தனம் ஆடினான் என்று அனுபவிப்பார்கள். இந்த பரமானுபவத்தை **ஸ்வாமி தேசிகன் கோபால விம்சதியில்** அழகாகச் சொல்லியுள்ளார்.

“தத்₄நா நிமந்த₂ முக₂ரேண நிப₃த்₃த₄ தாளம்
நாத₂ஸ்ய நந்த₃ ப₄வநே நவநீத நாட்யம்” --- (கோபால விம்சதி - 4)

ப்ராதக் காலத்தில் கேட்கப்பட வேண்டிய மங்களமான ஸப்தங்கள் வேத கோஷம், மணியோசை, கருடத்வனி, ஹம்ஸத்வனி, சங்கத்வனி, சுமங்கலிகளின் வளையல் ஓசை, தயிர் கடையும் ஓசை, ம்ருதங்க ஓசை, என்று பலவித சப்தங்களை சாஸ்த்ரம் சொன்னதை, **ஓசைப்படுத்த தயிர்அரவம் கேட்டிலையோ** என்று மங்கள சப்தத்தை இந்த பாசுரத்தில் ஆண்டாள் சொல்லியுள்ளாள். இந்த வரிகளை நாம் தினமும் அனுசந்தானம் பண்ணி அனுபவிக்கும் வேங்கடேச சுப்ரபாத வரிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். ஆனந்தமான அர்த்த விசேஷம் புரியும்.

யோஷா க₃ணேன வரத₃த்₄னி விமத்₂ய மானே
கோ₃ஷால யேஷு த₃தி₄ மந்த₃ன தீவ்ர கோ₃ஷா: |
ரோஷாத் கலிம் வித₃த₄தே ககுப₄ஸ்ச கும்பா₄:
ஸேஷாத்₃ரி ஸேக₂ர விபோ₄ தவ சுப்ரபா₃தம்!! - (வெங்கடேஸ்வர ஸுப்ரபாதம் 11)

யோஷா க₃ணேன = இளமையான பெண்கள் கூட்டம்;

கோ₃ஷால யேஷா = பசுக்கள் வாழும் இடைச்சேரியில்,

த₃தி₄ மந்த₃ன = தங்கள் கை வளையல்கள் குலுங்கத் தயிர் கடைகிறார்கள்!

தீவர் கோ₃ஷா: = தீவிரமான கோஷம் - தயிர் கடையும் பெரும் சப்தம் எழுகிறது!

மத்தினால் ஓசைப்படுத்த தயிர் அரவம்.....

அஞ்ஞானத்தில் இருந்த சேதனர்கள் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தால், ஆசார்யர் உபதேசித்து அருளியதினாலும் அதை ஸ்ரத்தையாக ஏற்ற கலங்களாக இருந்து உள்ளத்தில் கொண்டதாலும், ஏற்பட்ட ஞானத்தின் பயனால் “நாராயணனே ஆதிமூலம் - நாராயணனே பரப்ரஹ்மம்” என்ற தெளிதலை, அறியப் பெற்று எம்பெருமானிடம் பற்று கொண்டு ஈடுபட்டு அனுபவிக்கிறார்கள்.

க₄ருதமிவ பயஸி நிகூ₃ட₂ம் பூ₄தே பூ₄தே ச வஸதி விஜ்ஞானம் |

ஸத்தம் மந்த₂யிதவயம் மநஸா மந்தா₂ந பூ₄தேந || (ப்ரஹ்மபிந்து உபநிஷத் - 20)

என்ற ப்ரஹ்மபிந்து உபநிஷத் வாக்யம் நெய் பாலுக்குள் மறைந்து உறைவது போல் ஜ்ஞான வடிவினான எம்பெருமான் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் மறைந்து விளங்குகின்றான். பால் தயிராகி, தயிரை மத்தினால் கடைந்து நெய்யை வெளிக்கொணர்வது போல மனம் எனும் மத்தினால் இடையறாது தியானித்து அடையும் பகவதனுபவம் என்ற தயிரைக் கடைந்தால் எம்பெருமானைக் காணும்பேறு கிடைக்கும் என்று பகவதனுபவத்தின் பயனைச் சொல்கின்றது.

அதாவது பக்தி எனும் மத்தினால் பகவத் அனுபவம் எனும் தயிரைக் கடந்தால் எம்பெருமானை அறியும் ஞானம் என்னும் வெண்ணெய் திரண்டு வரும். அந்த ஞானமே நம் உஜ்ஜீவனம் என்று ஆண்டாள் குறிப்பாக உள்ளூரைப் பொருளாக இந்த பதங்களில் உணர்த்துகிறாள்.

ஆலோட₃ய ஸர்வ ஸாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: |

இத₃மேகம் ஸுநிஷ்பந்தம் த₄யேயோ நாராயணோ ஹரி: ||

- (ஸ்ரீத்வாதஸநாம பஞ்சர ஸ்தோத்ரம் - 10)

வேதம் எனும் கடலிலிருந்து எடுத்த சாஸ்த்ரங்களை ஒரு பானையிலிட்டு தன் புத்தி என்ற மத்தினால் கடைந்து, வேத முதல்வனான நாராயணனைக் காண்பவர்கள் ஜ்ஞானத்தினால் மிக்க ஜ்ஞானிகள் என்று ஸ்ரீத்வாதஸநாம பஞ்சர ஸ்தோத்ர ஸ்லோகம் தெரிவிக்கிறது. இந்த பேருண்மைகளைத்தான் ஆண்டாள் நாச்சியார் மத்தினால் தயிர் கடையும் சப்தத்தை முன்னிட்டுக் காட்டியுள்ளாள் என்று பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

“நாயகப் பெண்பிள்ளாய்”

நாயகப் பெண்பிள்ளாய் என்ற சொற்கள் பகவத் அனுபவ ஞானத்தினால், தலைமைப் பண்பைப் பெற்ற அடியார்களைக் குறிக்கிறது என்று கொள்ளலாம்.

ஆழ்வார்களைத் துயிலெழுப்புவதாக அனுபவிக்கும் 10 பாசுரங்களில் இந்த பாசுரம் இரண்டாவது பாசுரம். இந்தப் பாசுரத்தில் **குலசேகர ஆழ்வாரை** துயிலெழுப்புவதாக பூர்வர்கள் அனுபவித்துள்ளார்கள். இதற்கு பல வருத்தாங்கள் சொல்ல முடியும் என்றாலும், சுருக்கமாக ஒன்றிரண்டு அனுபவிப்போம்.

குலசேகரப் பெருமானே (தனது பெருமாள் திருமொழியில்) தன்னைப் **“பேயன்”** என்று கூறிக் கொள்வதாலும்,

**பேயரே எனக்கு யாவரும் யானும் ஓர்-
பேயனே எவர்க்கும் இது பேசியென்று
ஆயனே அரங்கா என்று அழைக்கின்றேன்
பேயனாய் ஒழிந்தேன் எம் பிரானுக்கே**

-(பெருமாள் திருமொழி 3-8)

தன்னை “**கொல்லிக்காவலன் கூடல் நாயகன்**” என்று தனது பாசுரங்களில் தலைக்கட்டிக் கூறுவதாலும், கோதைப் பிராட்டி குலசேகராழ்வாரை “**நாயகப் பெண்பிள்ளாய்**” என்று விளிக்கிறார் என்றும் அர்த்தம் கொள்வார்கள்!!!

மேலும், ஒரு ஹாரத்தின் (மாலை) நடுவில் இருக்கும் கல், ‘**நாயகக் கல்**’ என்றழைக்கப்படும். குருபரம்பரை எனும் மாலையின் நடுநாயகமாக ஜொலிப்பவர் எம்பெருமானாரான ராமானுச முனி. அது போல, ஆழ்வார்கள் வரிசை எனும் மாலையில் நடுநாயகமாகத் திகழ்பவர் குலசேகரப்பெருமாள். மாலையின் ஒரு புறம், பொய்கை ஆழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் திருமழிசையாழ்வார் மற்றும் நம்மாழ்வார் என்று ஐவர், மறுபுறம் பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், தொண்டரடிப்பொடி, திருப்பாணர், மற்றும் திருக்கலியன் ஆகியோர். நடுவில் குலசேகர ஆழ்வார். இதை ஸ்வாமி தேசிகன் அதிகார சங்கிரகத்தில் ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியைச் சொல்லும்போது

**“பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வார் தண்
பொருநல் வரும் குருகேசன் விட்டுசித்தன்
துய்ய குலசேகரன் நம்பாணநாதன்
தொண்டரடிப்பொடி மழிசைவந்த சோதி
வையமெல்லாம் மறைவிளங்க வாள்வேலேந்தும்
மங்கையர்கோன் என்றிவர்கள் மகிழ்ந்து பாடும்
செய்யதமிழ் மாலைகள் நாம் தெளிய ஓதி
தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே”**

-(அதிகார சங்கிரகம் - 1)

என்றும்,

**வையகமெண் பொய்கைபூ தம்பே யாழ்வார்
மழிசையர்கோன் மகிழ்மாறன் மதுர கவிகள்
பொய்யில்புகழ்க் கோழியர்கோன் விட்டு சித்தன்
பூங்கோதை தொண்டரடிப் பொடி பாணாழ்வார்
ஐயனருட் கலியனெதி ராசர் தம்மோ
டாறிருவ ரோரொருவ ரவர்தாஞ் செய்த
துய்யதமிழ் திருபத்து நான்கிற் பாட்டின்
றொகைநாலா யிரமுடி யோங்கள் வாழ்வே.**

-(பிரபந்தசாரம் - 17)

என்றும் பாசுரத்தில் குலசேகர ஆழ்வாரை நடுவில் வைத்துப் படியது “**நாயகப் பிள்ளாய்**” என்று ஆண்டாள் இந்த பாசுரத்தில் குலசேகர ஆழ்வாரை நினைத்து சொல்லியுள்ளதை ஸ்வாமி தேசிகனும் சொல்லியுள்ளார் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனை.....

திருப்பாவையில் நாராயண நாமம் 3 பாசுரங்களில் போற்றப்பட்டுள்ளது.

(நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான் 1, நாயகப் பெண் பிள்ளாய் நாராயணன் மூர்த்தி - 7, நாற்றத் துழாய் முடி நாராயணன் நம்மால் 10).

ஸ்ரீமன் நாராயணன் தான் ஸர்வ வ்யாபி. அவனே ஸர்வோத்தமன் என்று ஏற்கனவே பல வகையில் முந்தைய பாசுரங்களில் ஆராய்ந்தோம். பகவான் ஆச்சார்யனாக பகவத் கீதையை உபதேசித்தால், குருபரம்பரையில் ஸ்ரீமன் நாராயணனே முதல் ஆச்சார்யன் என்று “**பீதக வாடைப் பிரானார் பிரம குருவாகி வந்து**” என்று நம்மாழ்வார் அனுசந்தானம் பண்ணியதை மனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அந்த வகையில், ஸ்ரீமன் நாராயணனே ஊழி முதல்வன் என்பதற்கு இன்று மற்றொரு ப்ரமாணமாக விஷ்ணு புராணத்தில் உள்ள ஒரு வாக்யத்தை நினைவு கொள்வோம்.

“ஜ்யோதிம்ஷி விஷ்ணு: புவநாநி விஷ்ணு:

வநாநி விஷ்ணு: கிரயோ திஸஸ்ச

நத்யஸ் ஸமுத்ராய் ச ய ஏவ ஸர்வம்

யத்யஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விப்ரவ்ய.....” -(விஷ்ணு புராணம் 2-12-38)

ஜோதிகளும் விஷ்ணுவே -- உலகங்கள் அனைத்தும் விஷ்ணுவே. காடுகளும், மலைகளும் திசைகளும் விஷ்ணுவே. நதிகளும் ஸமுத்ரங்களும் விஷ்ணுவே. -- ஸர்வமும் விஷ்ணுவே என்று சொல்கிறது. இப்படி, **ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்** என்று தானே காரணமாகவும், காரியமாகவும் இருக்கிறான் ஸ்ரீமந் நாராயணன். அதனால் தான் ஆழ்வார் **தமர் உகந்தது எவ்வுருவம், அவ்வுருவம் தானே** என்றார்.

நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர:

நாராயண பரோ ஜ்யோதி ராத்மா நாராயண: பர: - (நாராயண ஸூக்தம்)

என்று நாராயண ஸூக்தத்தில் **நாராயணனே ஸர்வமும்** என்று வேதம் சொல்வதை முதல் பாசுரத்திலேயே **நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்** என்று ஆண்டாள் நிர்த்தாரணம் செய்துள்ளாள். இந்தப் பாசுரத்திலும் நாராயண ஸப்தத்தின் ஏற்றத்தை **நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ** என்று சொல்கிறாள்.

ஆர்த்தா விஷ்ணுணா: ஸிதி₂லாச் சபீ₄தா:

கோ₄ரேஷு ச வ்யாதி₄ஷு வர்த்தமாநா: |

ஸங்கீர்த்ய நாராயண ஸப்₃த₂மாத்ரம்

விமுக்த து₃:க்கா₂: ஸுகி₂நோ ப₂₄வந்து ||

என்று விஷ்ணு சஹஸ்ரநாம பலச் ஸ்ருதியில் சேவிக்கிறோமே!

[மனக்கவலை கொண்டவர்கள், துக்கத்தால் வருந்துபவர்கள், சொத்துகளை இழந்தவர்கள், பயம் கொண்டவர்கள், தீராத நோயினால் வேதனையுறுபவர்கள் என அனைவரும் 'நாராயணா' என்ற நலந்தரும் திருநாமத்தை மனமாற உச்சரித்த அடுத்த கூணமே அந்தத் துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டு சுகமடைவார்கள். அப்படியொரு ஸ்மரணை பண்ணும் அனுபவத்தை/அமைதியை எங்களுக்கு அளிப்பாய் நாராயணா!" என்பது மேற்சொன்ன விஷ்ணு சஹஸ்ரநாம பல ஸ்ருதி ஸ்லோகத்தின் பொருள்.]

ஆபோ நாராயண என்றபடி, தண்ணீரை ஆஸ்ரயமாக கொண்டவனே நீர் வண்ணனான நாராயணன்.

நாரம் என்றால் நீர். **அணம்** என்றால் வழி, அண்மை என்று பொருள் படும். நாரணம் என்பது நாரம் + அணம். எனவே, **நாரணன்** என்பது நீரை வழியாக - இடமாகக் கொண்டவன் என்றபடி, நீர்மையன் என்று பொருள் தந்து, பாற்கடலில் பள்ளி கொள்ளும் பரந்தாமன் - ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்றாகும்..

வடமொழி இலக்கணத்தில் 'தத்புருஷ-ஸமாஸம்' (வேற்றுமைப்புணர்ச்சி), 'பஹுவீஹி ஸமாஸம்' (அன்மொழித்தொகை) என்று இருவித சொற்புணர்ச்சிகள் உண்டு. 'நாராயண' என்பது நர + அயண என்றாகும். 'நர', 'அயண' ஆகிய இரண்டு சொற்களைச் சேர்க்கும் போது, சொற் புணர்ச்சியில் இரண்டு விதமாகவும் சேரும்.

நாராணாம் அயணம் நாராயணம். அதாவது, நாரங்களுக்கு அயணம், என்பது முதல் வகை.

நாரா: அயணம் யஸ்ய ஸ: நாராயண: அதாவது 'நாரங்களை அயணமாக (நுழையப்படும் பொருளாக) உடையவர்' என்பது இரண்டாவது வகை. உயிருள்ளவை, உயிரில்லாதவை இரண்டும் இல்லாத இடத்திலும் அவன் உளன் -- இது முதல் வகைப் புணர்ச்சியினால் ஏற்படும் பொருள். இதை '**புறப்பரவல்**' ('**பஹிர்-வ்யாப்தி**) என்று வேதாந்தத்தில் கூறுவர்.

சேதன அசேதனங்களிலும், தான் இல்லாத இடமேயில்லை என்று, அவன் எங்கும் கலந்து உள்ளுறைப் பொருளாக உள்ளான் -- இது இரண்டாவது வகைப் புணர்ச்சியினால் ஏற்படும் பொருள். இந்த '**உள்ளுறைதலை**' **அந்தர்-வ்யாப்தி** என்று வேதாந்தத்தில் கூறுவர்.

யச்ச கிஞ் சிஜ் ஜகத் ஸர்வம் த்₃ருச்யதே ஸ்ருயதேபி வா |

அந்தர் ப₃ஹிஸ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி₂த: || - (நாராயண ஸூக்தம்)

என்ற உபநிஷத் வாக்கியப்படி, எல்லாவற்றிலும் உள்ளிலும் வெளியிலும் நிறைந்தவனாய், உள்ளதற்கெல்லாம் உறைவிடமாகியவன் ஸ்ரீமந் நாராயணன்.

இவ்விதமாக, வடிவம் இல்லாத நீர் எப்படி தான் இடப்பட்ட பொருளின் வடிவம் பெறுகின்றதோ, அது போன்றே நீர்மையனான ஸ்ரீமந் நாராயணனும் "**தமர் உகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே**" என்றும்,

"நிலனிட விசும்பிட உருவினன் அருவினன் புலனொடு புலனலன், ஒழிவிலன், பரந்த அந் நலனுடை யொருவன்" என்றும்,

"திடவிசம்பு எரிவளி நீர்நிலம் இவையிசை படர்பொருள் முழுவதுமாய் அவையவைதொறும் உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையண்ட சுரன்" என்றும் நம்மாழ்வார் அனுபவித்தபடி, அடங்காது எங்கும் பரந்த அப்பரமனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் எதிலும் அடங்கி விடுவான். இப்படி **அடங்காதவன் அடங்கிவிடும்** செளலௌப்யம் கொண்டவன். எனவே, அவனை, அளந்திட முடியாது. உள்ளத்தில் கொள்ளத் தான் முடியும்.

மற்றொரு விதமாக, சமஸ்க்ருத மொழியில் நரம் என்றால் மனிதன் உள்ளிட்ட உயிர்ப் பொருள். நாரம் என்றால் நரங்களின் சேர்க்கை அல்லது கூட்டம். அயணம் என்றால் அன்மை அல்லது புகல், இடம் என்று பொருள்படும். ஆக, நாராயணம் என்பது நாரம் + அயணம் = நாராயணம். எனவே, நாராயணன் என்பது அனைத்து உயிர்களும் சேரும் இடமானவன் அல்லது அனைத்திற்கும் புகலிடமானவன் என்பதாகும். **அப்படிப்பட்ட நாராயணனை ஸேவிக்க அழைக்கிறாள்.**

நாராயண நாமத்தின் பெருமையை ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் பன்னிருநாமம் என்று அருளியுள்ள பிரபந்தத்தில் போற்றியுள்ளதையும் இங்கு அனுஸந்தித்து அனுபவிக்க வேண்டும்.

நாரணானாய் நல்வலம்புரி நாலுமுகந்தெ டுத்தும்

ஊரணிமேகமெனவே யுதரமுமேற்குநின்றும்

ஆரணநூல் தந்தருளால் அடைக்கலங்கொண்டருளும்

வாரணவெற்பின் மழைமுகில்போல் நின்ற மாயவனே -(பன்னிருநாமம் - 1)

நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ.....

கேசவனை

கேசவன் என்ற திருநாமத்தை திவ்யப் பிரபந்தத்தில் 24 பாசுரங்களில் ஆழ்வார்கள் அனுபவித்திருக்கிறார்கள். திருப்பாவையில் கேசவநாமம் 2 பாசுரங்களில் போற்றப் பட்டுள்ளது. (கேசவனைப் பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ - 6ம் பாசுரம். வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனை கேசவனை -30ம் பாசுரம்)

கேசவன் என்பதற்கு அர்த்தம்:

- 1) கேசம் என்றால் முடி. நீண்ட கேசத்தை உடையவன் கேசவன். **என்னரங்கத் தின்னமுதர், குழலழகர்** என்று ஆண்டாள் நாச்சியார்தன் மற்றொரு பிரபந்தமான நாச்சியார்திருமொழியில் எம்பெருமானின் குழலழகை வர்ணித்துள்ளாள்.
- 2) **மைவண்ண நறுங்குஞ்சி குழல்பின் தாழ** என்று திருநெடுந்தாண்டகம் பாசுரத்தில் திருமங்கை ஆழ்வார் எம்பெருமானின் குழல்அழகைச் (கேசம்) சொல்லியுள்ளார்..
- 3) கேசி என்ற அசுரனை அழித்தவன் என்பதால் கேசவன். **(மாவாய் பிளந்தானை மல்லரை மாட்டிய என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் திருப்பாவையின் 8ம் பாசுரத்தில் அருளியுள்ள மாவாய்ப் பிளந்த கேசவன் விருத்தாந்தத்தை அனுபவிப்போம்.)**
- 4) ப்ரம்மனையும் சிவனையும் தன் திருமேனியில் வைத்திருப்பவன் என்பதால் கேசவன். அதாவது, "க + அ + ஈச + வ " என்பதே கேசவ என்றாகும். 'க' என்றால் பிரம்மா; 'அ' என்றால் விஷ்ணு; 'ஈச' என்றால் ருத்ரன். "க + அ + ஈச + வ மூன்றும் சேர்ந்தால் கேசவ என்றாகும். இப்படி, பிரம்மனையும், ருத்ரனையும், தமக்குள் கொண்டவர் கேசவன் என்பது தத்வார்த்த விளக்கமாகும். இதைத்தான், **ஸப்₃ரஹ்மா ஸ்ஸி வஸ்ஸேந்த்₃ர ஸோ₃ஶர: பரமஸ் ஸ்வராட்** என்று விராட் புருஷனான ஸ்ரீமந் நாராயணனை உருவகப்படுத்தி நாராயண ஸுக்தம் கோஷிக்கின்றது.

5) **தைத்ரீய ஆரண்யகத்தில்,**

"ஆகாசாத் பதிதம் தோயம் யதா₂ கச்சதி ஸாகரம் |

ஸர்வதே₃வ நமஸ்கார: கேசவம் ப்ரதி கச்சதி ||

என்று எங்கும் பொழியும் மழை நீர் சமுத்திரத்தை அடைவது போல் எந்த தேவதைக்கும் செய்யும் நமஸ்காரங்களும் கேசவனாகிய விஷ்ணுவையே சென்றடையும் என்று விளக்குகின்றது.

எனவே,

தீரும் நோய் வினைகள் எல்லாம் திண்ணம் நாம் அறியச் சொன்னோம்

பேரும் ஓராயிரத்துள் ஒன்று நீர் பேசமினே- (திருவாய்மொழி 10-2-3)

என்றும்

கெடுமிடர் ஆயவெல்லாம் கேசவா வென்ன நாளும்

கொடுவினை செய்யும் கூற்றின் தமர்களும் குறுக கில்லார்

விடமுடை அரவில் பள்ளி விரும்பினான் சுரும்பல் அற்றும்

தடமுடை வயல் அனந்தபுர நகர்ப் புகுதுமின்றே. -

- (திருவாய்மொழி 10-2-1)

என்றும்

கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தி அல்லால் மற்றும் கேட்பரோ

கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசைவுகளே வையும்

சேண்பால் பழம்பகைவன் சிசு பாலன் திருவடி

தாள்பால் அடைந்த தன்மை அறிவாரை அறிந்துமே - (திருவாய்மொழி 7-5-3)

என்றும் நம்மாழ்வார் “கேசவா” என்று நாராயணனின் ஒரு நாமத்தைச் சொன்னால் அனைத்து வினைகளும் தீயினுள் தூசாகும் என்று கேசவநாம மகிமையை சொன்னதைத்தான் **நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாட** என்று இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் அழைக்கின்றாள்.

கேசவ நாமத்தின் பெருமையை ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் பன்னிருநாமம் என்று அருளியுள்ள பிரபந்தத்தில் போற்றியுள்ளதையும் இங்கு அனுஸந்தித்து அனுபவிக்க வேண்டும்.

**கேசவனாய்நின்று கீழைத் திசையிலும் நெற்றியிலுந்
தேசடையாழிகள் நான்குடன் செம்பசும்பொன் மலைபோல்
வாசியிருத்தெனை மங்காமற் காக்கு மறையதனால்
ஆசையிருத்த அயன்மகவேதியிலற்புதனே.**

-(பன்னிருநாமம் - 1)

நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனை.....

நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனை என்ற சொற்களின் கையாடலில் **மூர்த்தி** என்று ஆண்டாள் இரண்டு திருநாமங்களுக்கும் சேர்த்தே அருளியுள்ளாள். எம்பெருமானின் மூர்த்தி வைபத்தை சரணாகதி கத்யத்தில் எம்பெருமானார் ராமானுஜர் அனுபத்து அருளியுள்ளதை இங்கு நினைவில் நிறுத்தி ஆண்டாளின் உள்ளக்கிடக்கையை அறியலாம்.

எம்பெருமான் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் கல்யாண குணங்களையும் அவன் திருமேனியை அலங்கரிக்கும் பலவித அணிகலன்களையும், திவ்யாயுதங்களையும் ஸ்ரீமந் ராமானுஜர் ஸாரணாகதி கத்யத்தில் அனுபவித்ததைக் கொண்டு எம்பெருமானின் திருமேனி மூர்த்தி விசேஷத்தை அனுபவிக்கலாம்.:

எம்பெருமான் திருமேனியை அலங்கரிக்கும் அணிகலன்கள்:

ஸ்வோசித விவித₄ விசித்ராநந்த ஆஸ்சர்ய

நித்ய நிரவத்ய₃ நிரதி ஸயஸலிக₃நந்த₄

நிரதிஸய ஸலிக₂ஸ்பர்ஸ நிரதிஸயெளஜ்வல்ய கிரீடமகுட

சூட₃வதம்ஸ மகர குண்ட₃லக்₃ரைவேயக ஹார கேயூர கடக

ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப₄ முக்தா தா₃மோத₃ரப₃நந்த₄ந பீதாம்ப₃ர காஞ்சீகுண₃

நூபுராத்யபரிமித தி₃வ்ய பூஷண!

-(ஸரணாகதி கத்யம்)

எம்பெருமான் திருமேனியை அலங்கரிக்கும் திவ்யாயுதங்கள்.:

ஸ்வாநுரூப அசிந்த்யஸக்தி ஸங்க₂ சக்ர க₃தா₃ஸி ஸார்ங் கா₃த்ய

ஸங்க₂ யேய நித்ய நிரவத்ய₃ நிரதிஸய கல்யாண தி₃வ்யா ஆயுத₄ :.. - (ஸரணாகதி கத்யம்)

இவ்வாறு **மூர்த்தி** என்ற பதத்திற்கு எம்பெருமானின் ஸ்வரூப லாவண்யத்தை உள்ளூரைப் பொருளாகக் கொள்ளலாம்.

“கேட்டே கிடத்தியோ?”

“கேட்டே கிடத்தியோ?” என்று ஆண்டாள் பாடும்போது, பாகவதர்களிடமிருந்து ராமாயண காவியத்தை திரும்பத் திரும்பக் கேட்டு, ராம பக்தியில் மூழ்கித் திளைத்திருந்த குலசேகரப்பெருமானை இப்பாசுரம் துயிலெழுப்புவதாக பூர்வாச்சார்யர்கள் அனுபவித்துள்ளார்கள்.

திறவேலோ ரெம்பாவாய்

பரமனைப் பற்றுவதற்கு பிரபத்தி உபாயத்தை கைக்கொள்ள வருவாயாக! இப்படிப்பட்ட பகவத் அனுபவங்களை ஏற்றுக் கொண்டு (= ஏல்), ஆராய்ந்து தெளிவாய் (=ஓர்) **எம்பாவாய்** = தோழியே என்று ஆண்டாள் அழைக்கிறாள்.

நலமுடன் நாராயண நாமம் சொல்லியும், கேசவ நாமம் சொல்லியும் எம்பெருமானை பாடிப் பணிந்து ப்ரபத்தி பண்ணுவோம் வாருங்கள் என்று அழைக்கின்றாள். ஏன் நாராயண நாமம் சொல்லச் சொல்கிறாள்? நாராயண நாமம் என்ன தரும்?

நாராயண நாமம் அவன் பேர் சொல்லும் நல்ல குலத்தைத் தரும்!

நாராயண நாமம் திருத்தக்க, நீங்காத பெரும் செல்வம் தரும்.

நாராயண நாமம் அடியவர்களின் துயரைத் தீயினுள் தூசாக்கும்.

நாராயண நாமம் பரமபதத்தில் நித்யசூரியாக உயரும் பெருமை தரும்.

நாராயண நாமம் தாயினும் சாலப் பரிந்து பராமரிக்கும்.

நாராயண நாமம் இவ்வளவு பேறுகளையும் நிரந்தரமாகத் தரும்.

இவ்வாறு ஓடி ஓடி உய்வது ஓர் பொருளால் உணர்வு எனும் பெரும் பதம் திரிந்து நாடி நாடி திரும்ங்கையாழ்வார் கண்டு கொண்டதல்லவா நாராயண நாமம் என்பதை ஆண்டாள் உணர்த்துகிறாள்.

குலம்தரும் செல்வம் தந்திடும் அடியார் படுதுயராயினவெல்லம்
நிலந்தரஞ்செய்யும் நீள்விசும்பருளும் அருளொடுபெருநிலமளிக்கும்
வலந்தரும்மற்றுந்தந்திடும் பெற்ற தாயினு மாயினசெய்யும்
நலந்தருஞ்சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன்

நாராயணாவென்னும் நாமம்

-(பெரிய திருமொழி - 9)

நாராயண நாமம் தரும் பெரும் பேறைச் சொல்லும் பூதத்தார் திருவாக்கு இது.

ஞானத்தால் நன்கு உணர்ந்து நாரணன் தன் நாமங்கள்

தானத்தால் மற்று அவன் பேர் சாற்றினால், - வானத்து

அணி அமரர் ஆக்குவிக்கும் அஃது அன்றே,நங்கள்

பணி அமரர் கோமான் பரிசு?

-(இரண்டாம் திருவந்தாதி - 2)

திருமழிசை ஆழ்வார் தெளிந்து அறிந்து, நமக்கு உபதேசிக்கும் நாராயணன் பெருமையையும் இங்கு உள்ளத்தில் கொண்டு ஆண்டாள் இந்த பாசுரத்தில் நாராயணன் பேர் பாட அழைப்பதன் உட்பொருளை உணர வேண்டும்.

இனி அறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம்

இனி அறிந்தேன் எம்பெருமான் உன்னை இனி அறிந்தேன்

காரணன்நீ கற்றவைநீ கற்பவைநீ நல்கிரிசை

நாரணன்நீ நன்கு அறிந்தேன் நான்.

-(நான்முகன் திருவந்தாதி - 96)

இவ்வாறு நலமுடனும் பக்தியுடனும் **நாராயணன் நாமம்** சொல்லி, **கேசவன் கீர்த்தி அல்லால் மற்றும் கேட்பமோ** என்ற நிலையைப் பெற, நின்னருளால் கதியின்றி மற்றொன்றும் அறியேயாம் தாயே, அறியாத எங்களை அரி நாமம் அறிய வைத்து, இற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் அரியின் திருவடியே அடிபணிய அருள் தருவாய் ஜெகன் மாதாவே என்று ஆண்டாள் அடி பணிவோம் என வேண்டி பாசுர விளக்கத்தை நிறைவு செய்கிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி 3

போக்தும் தவ ப்ரியதமம் பவதீவ கோதே
பக்திம் நிஜாம் ப்ரணய பாவநயா க்ருணந்த!|
உச்சாவசைர் விரஹ ஸங்கமஜை ருதந்தை:
ஸ்க்ருங்காரயந்தி ஹ்ருதயம் குரவஸ் த்வதீயா||

கோதை, நீ பெண்ணானதால் ஆண்மகனான பெருமாளை பல்வேறு வகைகளில் அனுபவித்து மகிழ்வதற்கு உனக்கு உரிமையும், கடமையும், முறையும் இருக்கிறது. ஆனால் உன் தந்தையான பெரியாழ்வார் போன்ற பெரியவர்கள் தாங்களும் நீ பெற்ற அந்த அனுபவங்களைப் பெறவேண்டும் என்றால் இயலுமா? ஆகவேதான் அவர்கள் தங்களுக்கு இறைவனிடம் இருக்கும் பக்தியையே காதலாக்கி, காதலின் பல்வேறு நிலைகளான பிரிந்து வருந்துதல், கூடுதல், தூதுவிடல் போன்றவற்றை அனுபவித்து அதனை பாடினர். ஆனால் உனது பெருமாளிடத்தான இயற்கையான காதலின் மூலமாக எழுந்த அனுபவங்களை எங்களால் சொல்ல இயலுமோ?

திருப்பாவை - 3ம் பாகரம்

கீழ்வானம் வெள்ளென்று எருமை சிறுவீடு
மேய்வான் பரந்தன காண் மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்
போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து உன்னைக்
கூவுவான் வந்துநின்றோம் கோதுகலமுடைய
பாவாய்! எழுந்திராய் பாடிப்பறைகொண்டு
மாவாய் பிளந்தானை மல்லரைமாட்டிய
தேவாதி தேவனைச் சென்றுநாம் சேவித்தால்
ஆவாவென்றாராய்ந் தருளேலோரெம்பாவாய்!

8ம் பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள்:

குதூகலம் நிறைந்த என் தோழியே!

வைகறையின் அடையாளமாக கிழக்குத் திசையில் வானம் வெளுத்து பொழுது புலர ஆரம்பித்துவிட்டது. பொழுது புலர்வதின் அடையாளமாக பனிப்புல் மேய எருமைகள் பனி படர்ந்த சிறு புல்வெளிகளில் மேய்வதை நீ பார்க்கவில்லையா? பாவை நோன்பு நோற்க வந்துள்ள மற்ற தோழியர்களைத் தடுத்து நிறுத்தி, உன்னையும் எங்களுடன் அழைத்துச் செல்ல உன் வீட்டு வாசலில் குரல் கொடுத்த வண்ணம் இருக்கின்றோமே! அது உனக்குக் கேட்கவில்லையா? நீ குதூகலம் நிறைந்த பெண்ணல்லவா! இனியும் உறங்காது எழுந்து வந்து எங்களுடன் சேர்ந்து கொள்! நாம் அனைவரும் சேர்ந்து குதிரை வடிவில் வந்த கேசி என்ற அரக்கனின் வாயைக் கிழித்து மாய்த்தவனும், கம்சனால ஏவப்பட்ட சாணூரன், முஷ்டிகன் என்ற மல்லர்களை மாய்த்தவனும், தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனும் தேவாதி தேவனுமான புகழைப் போற்றிப் பாடி, அவனை அடைந்து நாம் வணங்கச் செல்வோம் வாராய். நம்மைக் கண்டவுடன் பூரிப்பிலும், பாரிப்பிலும் கருணையோடு நம் குறைகளை ஆராய்ந்து அருள் புரிவான் பரமனான கண்ணன். எனவே அன்புத் தோழியே, உறக்கம் விட்டு எங்களுடன் சேர்ந்து பாவை நோன்பிருக்க வாராய்!

பாசுரச் சிறப்பு:

விடியல் என்பது ஒரு அழகிய ஓவியம் போன்றது. பறவைகள் குதூகலத்துடன் அன்றைய நாளைத் தொடங்க எழுப்பும் சப்தங்கள், ஆன்மீக அன்பர்கள் எழுப்பும் திவ்ய நாம சங்கீர்த்தனத்தின் இனிய ஒலி, இவையெல்லாம் வரவு சொல்லி அழைக்க, காலை இளம்பரிதி வீசங் கதிர்களிலே நீலக் கடலில் நெருப்புப் பந்து வந்து சேர்வது போல சூரியன் தோன்றும் காலம் உஷத் காலம். அந்த அதிகாலையில் கீழ்வானம் மெள்ள வெளுத்து, இருள் அகல, வானமே ஒரு வண்ணக் கலவையாய் தோன்றும். இருண்டிருந்த வானம், மெல்லச் சிவந்து, வண்ணக் கலவையாகிய நிலையிலிருந்து மெல்ல பூரண வெண்மையை அடைகிறது என்று வைகறைப் பொழுதின் அழகை இந்த பாசுரத்திலும் பதிவு செய்துள்ளாள் ஆண்டாள்.! இயற்கை நிகழ்வுகளை ஆண்டாள் அனுபவித்தது போல் நாமும் ரசித்து அனுபவிக்க வேண்டும்.

கீழ்வானம் வெளுத்தது போல், அஜ்ஞான இருளில் மூழ்கியிருந்த சேதனர்கள், ஆசார்யனின் துணையோடு பலவித அனுபவ நிலைகளைக் கடந்து பின் ஞானத்தெளிவு பெறுகிறார்கள்! இது ஆண்டாள் காட்டும் விடியல்! ஜ்ஞான விடியல்!!

ஆசார்ய பெருமை, நாவன்மை, காலேட்சேப கோஷ்டியின் ஏற்றம், பேசப்படும் விஷயத்தின் பெருமை ஆகியவை இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

ஆசார்யனின் அனுக்ரஹத்தால் சேதனர்கள் ஜ்ஞானம் பெற்று உய்யும் வகையை “**உய்யும் ஆறு**” என்று நம் உய்விற்கு - ஜீவாத்மாக்களின் உய்விற்குக் காட்டிய ஆறு வழிகளை ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் உபோத்காதிகாரத்தில் சொல்லும் ஆறு கட்டளைகளை 2ம் பாசுரத்தில் அனுபவித்ததை இந்தப் பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசமாக- உள்ளூரைப் பொருளை உணர நினைவில் கொள்ளுதல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம் - யத்ருச்சா ஸு க்ருதம் ததா₂

விஷ்ணோ: கடாசுஷம் அத்வேஷம் ஆபி₄முக்யம் ச ஸாத்விகை: ||

ஸம்பா₄ஷணம் ஷடே₃தாநி: - ஆசார்ய ப்ராப்தி ஹேதவ: ||

- (ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் உபோத்காதிகாரம்)

பகவானிடம் விசேஷமான பக்தி இருந்தால் நல்ல ஆசாரியனை பகவானே நமக்குக் கொடுத்து நம்மை நல்வழிப் படுத்துவான் என்பது பொருள்.

ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம்	பகவானிடத்தில் விஸ்வாசமுடனும் பக்தி பண்ணுதல்
யத்ருச்சா ஸு க்ருதம் (ஈச்வர+இச்சா)	பகவானிடம் பக்தி இருந்தால் அனைத்தும் நன்மையாகவே நடக்கும்
விஷ்ணோ: கடாசுஷம்	செங்கண் சிறிச்சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ? என்பது ஆண்டாள் வாக்கு. பகவானின் கடாசுஷத்தை வேண்டுதல். கடாசுஷம் எப்போது கிடைக்கும்? கர்வமில்லாத பக்தியும் அன்பும் இருக்கும் போது கிடைக்கும்.
அத்வேஷம்	யாரிடமும் ஏதனிடமும் த்வேஷம் இல்லாமல் இருத்தல்
ஆபிமுக்யம்	அவனை நோக்கிப் போகும் நிலை - பரிபூர்ண விச்வாசம் - பகவானை உள்ளத்தில் நிறுத்தும் நிலை.
ஸாத்விகை: -சாது சமாஹம்	சாதுக்களான பாகவதோத்தமர்களுடன் கூடியிருந்து குளிர்ந்தல்.

இதுதான் பகவானை அடைவதற்கு ஸ்வாமி தேசிகன் காட்டின ஆறு படிகள். உய்யும் ஆறு!!

இப்படி, ஆசார்ய சம்பந்தம் பெற்று உய்யும் வகை அறியும் வழிகளை அறிந்த ஒரு கோதுகலமுடைய பாவையை எழுப்பும் பாசரம். அதாவது, க்ருஷ்ணனின் அன்புக்குப் பாத்தரமான ஒரு க்ருஷ்ண வல்லபையை எழுப்பும் பாசரம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

6 முதல் 15 வரை உள்ள பத்து பாசரங்கள் முதலில் விழித்தெழுந்தவர் இன்னும் உறக்கத்தில் இருப்பவரை எழுப்பும் நோக்கில் பாடப்பட்டவை. 6ஆம் பாசரத்தில் பிள்ளாய் என்று சொல்லி பெரியாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். நேற்றைய பாசரமான 7ஆம் பாசரத்தில் பேய்ப்பெண்ணை என்று சொல்லி குலசேகராழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். இன்றைய பாசரமான 8ஆம் பாசரத்தில் கோதுகலமுடைய பாவாய் என்று சொல்லி நம்மாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். இது பூர்வாசார்யர்களின் அனுபவம்.

மாறாத பக்தி கொண்ட அடியார்களுடன் சுவடியிருந்து குளிரும் உயரிய வைஷ்ணவக் கோட்பாட்டைத் தான் கோதை நாச்சியாரின் இப்பாசரமும் முன்னிறுத்துகிறது!

இந்தப் பாசரத்தில் கோதாப் பிராட்டி நம்மாழ்வாருக்குத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பண்ணுவதாக பெரியோர்கள் அனுபவிப்பார்கள். நான்கு வேதங்களையும் தமிழ்ப் படுத்திய - வேதம் தமிழ் மறை செய்த மாறன் அன்றோ நம்மாழ்வார். **திருவிருத்தம் தான் ரிக் வேத சாரம். ஏழு பாட்டுடைய திருவாசிரியம் ஏழு காண்டங்கள் கொண்ட யஜுர் வேதத்தின் சாரம். அதர்வண வேதத்தின் மறைப் பொருளே பெரிய திருமொழி. சாம வேத சாரமே திருவாய் மொழி.** இந்த உண்மையை ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன்

முன்னுரைத்த திருவிருத்தம் நூறு பாட்டும்

முறையின் வரும் ஆசிரியம் ஏழு பாட்டும்

மன்னிய நற்பொருள் பெரிய திருவந்தாதி

மறவாதபடி எண்பத்தேழு பாட்டும்

பின்னுரைத்தோர் திருவாய்மொழி

எப்போதும் பிழையற ஆயிரத்தொரு நூற்றிரண்டு பாட்டும்

இந்நிலத்தில் வைகாசி விசாகம் தன்னில்

எழில் குருகை வருமாறா இரங்கு நீயே.

-(பிரபந்த சாரம் - 6)

என்று பிரபந்த சாரத்தில் அருளியுள்ளார் அல்லவா!

பாசரத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை இனி அனுபவிப்போம்:

கீழ்வானம் வெள்ளென்று.....

கிழக்கு வெளுத்து விட்டதே என்று விடியலின் அறிகுறியை ஒரு உத்தமமான தோழியின் வீட்டு வாசலில் நின்று, உள்ளே க்ருஷ்ணானுபத்தில் திளைத்து உறங்குவது போல் சோம்பலுடன் படுத்திருப்பவளை ஆண்டாள் கோஷ்டியினர், “கீழ்வானம் வெள்ளென்று வெளுத்துவிட்டதே தோழியே, எழுந்திரு” என்று எழுப்புவதாகக் கொள்வது பொதுவான அர்த்தம். முன் பாசரங்களில் ப்ராதக் காலத்தில் பட்சிகள் சப்திக்கின்றன; ஆய்ச்சியர் தயிர் கடையும் சப்தம் கேட்கிறதே; முனிவர்களும் ஞானிகளும் எழுப்பும் ஹரி நாம சப்தம் கேட்கவில்லையா என்றெல்லாம் கேட்டவள், இந்த பாசரத்தில் “கிழக்கு வெளுத்து விட்டது எழுந்திரு தோழியே” என்று அழைக்கின்றாள்.

ஆனால், ஸ்வாபதேசம் என்ற உள்ளூரைப் பொருள் வேறு. உள்ளம் வெளுக்கும் காலம் அன்றோ இது!! கதிர்வனின் கதிரொளி புறவிருள் அகற்றுமாப் போன்று, அஞ்ஞானம் எனும் உள்ளிருள் அகன்று உள்ளொளி பெருகி மெய்ஞானம் விளங்கும் காலமன்றோ இது!! இந்தத் தெளிதலைத்தான் **தமஸோமா ஜ்யோதிர்க்ருமய** ப்ரஹ்தாரண்யக உபநிஷத்தும் அஞ்ஞான இருளிலிருந்து என்னை ஞான ஒளிக்கு அழைத்துச்செல்” என்று பிரார்த்திக்கிறது. இந்த உபநிஷத் வாக்கை ஒட்டியே “**ப்ராசீ ஸந்த்யா காசிதந்தர் நிசாயா: - ப்ரஜ்ஜா த்ருஷ்டேரஜ்ஞந ஸ்ரீரபூர்வா**” (ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம் - 4) என்று ஸ்ரீஹயக்ரீவ ஸ்தோத்திரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீ ஹயக்ரீவர் ஜ்ஞானமூர்த்தியாய், உள்ளிருள் நீக்கும் குணதிசை விடியலாய், மெய்யருள் காட்டும் மயக்குறு மையதாய், நல்மறை ஓதும் மயர்வறு வடிவதாய், பல்கலை போற்றும் பரிமுக மெய்யதாய் உள்ளார் என்று அருளியுள்ளதையும், நம்மாழ்வார் எட்டாம் பத்து 5ம் திருவாய்மொழி 5ம் பாசரத்தில் அருளியுள்ளதையும், இங்கு ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

சொல்ல மாட்டேன் அடியேன் உன் துளங்கு சோதித் திருப்பாதம்

எல்லையில் சீர் இளஞாயிறு இரண்டுபோல் என்னுள்ளவா!

அல்லல் என்னும் இருள்சேர்தற்கு உபாயம் என்னே? ஆழிகூழ்

மல்லை ஞாலம் முழுதுண்ட மாநீர்க் கொண்டல் வண்ணனே! - (தி.மொ - 8.5.5)

இத்தகையப் புரிதலில், “**கீழ்வானம் வெள்ளென்று**” என்ற ஆண்டாளின் சொற்களுக்கு, அஞ்ஞானம் நீங்கி பகவதனுபவம் - க்ருஷ்ணானுபவம் என்ற ஞானம் பெருகும் வேளையன்றோ இது என்று, கீழ்வானம் வெளுக்கும் இந்த பிரம்ம முஹூர்த்த நேரத்தில் எம்பெருமானை, வாயினால் பாடி, மனத்தினால் சிந்தித்துப் போற்றிப் பணிந்திட ஏற்ற நேரம் என்று உள்ளூரைப் பொருளை உணர வேண்டும்.

“**ஸக்ருத்தி₃வா ஹைவ அஸ்மை பவதி**” என்பது சாந்தோக்ய உபநிஷத் வாக்யம். (3-12-3). அதாவது, இந்த ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தை அறிந்தவனுக்கு சூரியன் உதிப்பதும் இல்லை; மறைவதும் இல்லை. அவனுக்கு எப்போதும் பகலாகவே இருக்கும். பரமபதம் பகல். ஸம்சாரம் இரவு.

இதைத்தான் “**பகல் கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன்**” - (இரண்டாம் திருவந்தாதி- 81) என்று அனுபவித்தார் பூதத்தாழ்வார். இதைத்தான் கோதாப் பிராட்டி இந்தப் பாசுரத்தின் உள்ளூரையாகச் சொல்கிறாள். அஞ்ஞானம் என்பது இருட்டு. மெய்ஞானம் என்பது வெளிச்சம். இருளாகிய அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி, மெய்ஞானம் அறிந்திடச் செய்பவர்கள் ஆசார்ய புருஷர்கள் என்பதை ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் “**ஏற்றி மனத்தெழில் ஞான விளக்கை இருளனைத்தும் நீக்குபவர்**” ஆசார்யன் என்று அதிகாரசங்கிரக பாசுரத்தில் அருளியுள்ளதும் இங்கு அனுஸந்தேயம். (அதிகாரசங்கிரகம் - 38)

யந்மண்ட₃லம் ஸ்ருதி₃தம் ப்ரணமந்தி விப்ரா: |

தஸ்மை நமோ வகுளபூ₄ஷண பா₄ஸ்கராய || - (ஸ்ரீபராங்குச அஷ்டகம் - 4)

என்று ஸ்ரீபராங்குச அஷ்டகத்தின் 4ம் ஸ்லோகத்தில் பராசர பட்டர் அருளியுள்ளது போல, கலி யுகத்தின் தொடக்கத்தில் வகுள பூஷணன் என்ற சூர்யன் உதித்து வேதங்களின் சாரமாக தமிழ் மறைகளாக திருவாய்மொழி, திருவாசிரியம், திருவிருத்தம் என்றருளி உலகத்தில் அஞ்ஞான இருளைப் போக்கி ஞான ஓளி பரப்பினார்.

தற்போது நடப்பது கலி யுகத்தின் 5121ம் ஆண்டு (ஆங்கிலம் 2020-21) என்று நம் பஞ்சாங்கங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளதையும், நமது முன்னோர்கள் கலியுகத்தின் காலம் சுமார் நான்கு இலட்சத்து முப்பத்து இரண்டாயிரம் (4,32,000) ஆண்டுகள் என்று சொல்லியுள்ளதையும் கருத்தில் கொண்டால், நம்மாழ்வார் அவதரித்தது கலியுகத்தின் உதய காலத்தில் - கீழ்வானத்தில் என்பது தெளிவாகும்.

“..... ஸ்வாபோத்₃பே₃த₄ வ்யதிகரநி₄பே₄, ப்ரபா₄த ஸமயாஸுத்திம் ப்ரஸுத்திம் முஹூ: என்றபடி, ஆசார்யன் பரிக்ரஹித்த சூணம் தொடங்கி மோக்ஷம் வருமளவான காலம் முமுக்ஷுக்களுக்கு விடியற்காலமாம். அதற்கு முன் இருந்த அநாதிகாலம் முழுவதும் இராப்பொழுது..... “

என்பது ப்ரபந்த ரகஷை என்ற திருப்பாவை விளக்கவுரையில் உத்தமூர் ஸ்வாமியின் நிர்வாகம்.

“உபாயம் அறியாமல் அக இருளில் உழலும் பிரபன்னனுக்கு, ஆசார்ய சம்பந்தத்தினால், சத்வ குணம் தலையெடுப்பதையும் ஞான வெளிச்சம் கிடைப்பதையும் உள்ளூரையாக “**கீழ்வானம் வெள்ளென்று**” என்பதற்கு உள்ளூரைப் பொருளாக, உத்தமூர் ஸ்வாமி அருளியுள்ளார் என்று எளிய தமிழில் அனுபவிக்கலாம்.

இவ்வகையில், “**கீழ்வானம் வெள்ளென்று**” என்ற பதங்களுக்கு நம்மாழ்வார் ஞான சூரியனாக அவதரித்து, அஞ்ஞான இருளைப் போக்கினார் என்று கொண்டு, இந்தப் பாசுரம் நம்மாழ்வாரை எழுப்புவதாகக் கொள்ளலாம்.

வேறொரு விதமாக, **கீழ்வானம் வெள்ளென்று** என்பதை வேதாந்த விஷயமாகவும் அனுபவிக்கலாம். **த₃ஹர உத்தரே₄ய:** (ஸ்ரீபாஷ். அத. 1 பாதம் 3 அதிகரணம் 5) என்பது ப்ரகிருதி மண்டலத்தை கீழ்வானம் என்று சொல்லி, மேல்வானம் என்பது பகவான் உள்ள பரமபதம் என்று உணர்த்துகிறது. இதை மனதில் கொண்டு, **கீழ்வானம் வெள்ளென்று** என்ற ஆண்டாளின் சொற்களை ஆய்ந்தால், ஆழ்வார்களும், ஆசார்ய புருஷர்களும் அவதரித்து, நம் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி எம்பெருமானை அறியும் ஜ்ஞானம் உபதேசித்துள்ளதை வாயினால் பாடி மனதினால் சிந்தித்து உணர்ந்தால், இந்த லீலா விபூதியான இந்த வையகமே நித்ய விபூதியான வைகுண்டமாக மாறும் என்று அருளுகின்றாள் ஆண்டாள். இதற்கு ப்ரமாணமாக, நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களில் லீலாவிபூதி நித்யவிபூதியாக மாறும் என்று அருளியிருப்பதை **ஓராயிரத்துள் இப்பத்தும் உரைக்க வல்லார்க்கு வைகுண்டமாகும் தம்மூரெல்லாம்** (5-3-11) என்ற பாசுர வரிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

எருமை சிறுவீடு.....

எருமை என்று சொல்லி, ரஜோ குணமும், தமோ குணமும் நிரம்பிய ஜீவாத்மாக்கள குறிப்பால் சொல்கிறாள் ஆண்டாள். இத்தகைய ரஜோ, தாமச குணங்கள் உள்ளவர்கள் கீழ்வானம் எனும் இந்தப் ப்ரகிருதியில் **புனரபி ஜனனம் புனரபி மரணம்** என்று பிறந்தும் மடிந்தும் தான் இருப்பார்கள். சத்வ குணம் நிறைந்த ஜீவாத்மாக்கள் **மேல் வானமாகிய** பரமபதத்தை அடைவார்கள் என்று கோதாப் பிராட்டி இங்கு உள்ளூரைப் பொருளாக அருளியுள்ளாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

எருமை சிறுவீடு மேய்வான் பரந்தன காண் - - -

பொழுது புலர்ந்து விட்டதால் எருமை மாடுகள் பனிப் புல் மேயச் சென்று விட்டன. பால் கறவைக்குமுன், எருமை மாடுகளை பனிபடர்ந்திருக்கும் புல் மேய அனுப்புவார்களாம். இந்த ஆயர்களின் வழக்கத்தை ஆண்டாள் இங்கு பதிவு செய்திருக்கும் நுட்பம் ரசிக்கத் தக்கது. இவ்வாறு அன்றாட வாழ்வில் விடியலில் நடக்கும் நிகழ்வுகளைச் சொல்லி, பொழுது புலர்ந்து விட்டது, எழுந்திரு தோழியே! - எங்களுடன் சேர்ந்து, நோன்பிற்கு வாராய் என அழைப்பதாகத் தோன்றுவது மேலான அர்த்தம். ஆனால் ஸ்வாபதேசம் எனும் உள்ளுரைப் பொருள் வேறு. இதை இப்படி அனுபவிக்கலாம்.

கீழ்வானம் வெள்ளென்று என்பது அந்யதா ஞானம். **எருமை சிறுவீடு மேய்வான் பரந்தன காண்** என்பது விபரீத ஞானம்.

“கீழ்வானம் வெளுத்து பொழுது புலர்ந்து விட்டது, இனியும் உறங்காமல் எழுந்திருந்து எங்களுடன் பாவை நோன்பு கொண்டாட வாராய் தோழியே” என்று அழைத்தவர்களுக்கு, உள்ளே உறங்குவது போல் பாசாங்கு செய்து சோம்பிக் கிடக்கும் தோழி பதில் சொல்கிறாள்.

“தேஜஸ் -நிறைந்த என் தோழிகளே! - சேயிழையீர்களே!! திங்கள் திருமுகத்துச் செல்வச் சிறுமீர்களே!!! என்னை பொழுது புலர்ந்துவிட்டது என்று சொல்லி ஏமாற்றாதீர்கள். நீங்கள் திரும்பும் போது உங்களின் முக காந்தியின் செம்மை பிரதிபலிப்பதால் கீழ்வானம் வெளுத்தது போல் தோன்றுகிறது. நீங்கள் மறுபக்கம் திரும்பும் போது ஒளி மறைவதால், கருமை போல் தோன்றுகிறது. கார்மேகம் போல் கருத்தும், வெண்ணெய் உண்டு கொழுத்தும், உள்ள உங்கள் கருஷ்ணன் செல்வதைப் பார்த்து, எருமைகள் மேயப் போகின்றன என்கிறீர்கள்!! எனவே நீங்கள் சொல்வது உங்களின் “**விபரீத ஞானம்**” என்கிறாள்.

[இங்கு ஜ்ஞானம், அஞ்ஞானம், சம்சயம், விபரீத ஞானம் ஆகியவை குறித்து தெரிந்து கொள்வோம்.

அத்யாத்ம ஜ்ஞாந நித்யத்வம் தத்த்வ ஜ்ஞாநார்த₂ த₃ர்சநம் |

ஏதஜ் ஜ்ஞாநமிதி ப்ரோக்தமஜ்ஞாநம் யத₂தோந்யதா₂ || - (ப.கீ. 13 - 11)

“அத்யாத்ம ஜ்ஞானத்தில் எப்போதும் நிலைத்து நின்றலும், தத்வஜ்ஞானத்தின் பொருளான பரமாத்வையே தர்சனம் செய்தலும் ஜ்ஞானம் ஆகும். இவற்றினின்றும் மாறுபட்டவை அஜ்ஞானம் ஆகும்” என்பது கீதாசார்யனான பகவானின் திருவாக்கு.

மெய்ப்பொருள் என்பது இதுவோ அதுவோ என்று மனம் அலைபாய்ந்து, இதுதான் மெய்ப்பொருள் என்று தெளியாமல் நிர்ணயமற்று இருப்பது **ஸம்சயம்**. (சந்தேகம்).

வேறொன்றை மெய்ப்பொருள் என்று பிரமித்திருத்தல், ‘அந்யதா ஜ்ஞானம்’ “அல்லது ‘விபரீத ஜ்ஞானம்’ என்ற ‘விபர்யயம்’.

ஒரு வஸ்துவை உள்ளபடி அறிந்துகொள்ளாமற் போகும் நிலையே ‘**பிரமிக்கை**’ என்பதாகும்.

ஒரு வஸ்துவை வேறொரு வஸ்துவாக தெரிந்துகொள்வது விபரீதஜ்ஞானம். (உ-ம். ஈயத்தை வெள்ளியாகத் தெரிந்து கொள்வது, கயிற்றைப் பாம்பாக தெரிந்து கொள்வது).

ஒரு வஸ்துவை உள்ளபடி அந்த வஸ்துவாகவே தெரிந்து கொண்டாலும், அதன் தன்மையை வேறொன்றாகத் தெரிந்து கொள்வது **அந்யதாஜ்ஞானம்** ஆகும். (உ-ம். வெண்ணிறமுள்ள சங்கை மஞ்சள் நிறமாக காண்பது அந்யதாஜ்ஞானம்).]

மோட்ச சித்தியை அடைய நிறைய சமயம் எடுத்துக் கொள்ளும் அடியவரை, பரபரப்பின்றி நிதானமாக மேயும் எருமைபோல் உருவகப்படுத்துவதாகவும், ‘சிறுவீடு’ என்பதை சிற்றின்பமாகவும் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளலாம்! தொடர்ச்சியாக ‘**பரந்தன காண்**’ எனும்போது தமோ குணங்கள் விலகிப் போவதைக் குறிப்பதாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் !!!

முதலில் எருமை சிறுவீடு மேய போவதை சொன்னதின் பொருளை அறிய முற்படுவோம்

எருமைகள் மிக மெதுவாக நகரும். நடுவில் காணப்படும் சிறு குளம் குட்டை எல்லாவற்றிலும் விழுந்து, எழுந்து, போக வேண்டிய இடத்துக்கு போய்ச் சேரும். இது போலே, **நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான் என்பதை** மறந்து, **இதர தேவதாந்தரங்களை நாடுபவர்கள்**, பல மார்க்கங்களிலோ அல்லது ஜ்ஞான யோகம், கர்ம யோகம் , தந்தர் யோகம் என்று பல வழிகளில் அலைந்து, அல்லல் பட்டு, ஆசார்ய அனுக்ரஹம் கிட்டினால் இறுதியில் மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள். ஆனால் **நின்னருளாம் கதியின்றி மற்றொன்றில்லேன்** என்று பரமனான வாசுதேவனை ஆசார்யன் துணையுடன் **அண்டிய அடியார்களோ** ‘**மிக்குள்ள பிள்ளைகளைப்**’ போல சுலபமாகவும் சீக்கிரமாகவும் மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள் என்று உட்பொருள் கொள்ளலாம்.

காமாத்மாந: ஸ்வர்க₃ பரா ஜன்ம-கர்மா-ப₂லப்ரதா₃ம் |

க்ரியா விஸேஷ ப₃ஹூலாம், போ₄க₃ ஜஸ்வரய க₃திம் ப்ரதி || - (ப.கீ. 2:43)

என்று பகவானே பகவத் கீதையின் 2வது அத்தியாயத்தில் உணர்த்தியுள்ளபடி சொர்க்கம், கர்மா, இஷ்டி,

ஹோமம்-என்று, உலகாயதமாக, விதம் விதமான சடங்குகளையும் கர்மாக்களையும் செய்து கொண்டு, வீணை காலம் கழிப்பார்களே அன்றி ஸர்வமும் எம்பெருமானே என்று பக்குவப்பட மாட்டார்கள். இப்படி அடியேன் சொல்லவில்லை. பகவானே கீதையின் 11 வது அத்தியாயத்தில்

ந வேத₃யக்ஞாத்த₄ய யநைர் ந தா₃நைர் ந ச க்ரியா-பி₄ர்ந ந த போபி₄ ருக்₃ரை: |

ஏவம் ரூப: ஸக்ய அஹம் ந்ருலோகே த்₃ரஷ்டும் த்வத₃ந்யேந குருப்ரவீர || - (ப.கீ. 11- 48)

என்று வேதங்களையும் யாகத்தின் செயல்முறைகளையும் கற்பதாலோ, தானங்களாலோ கர்மங்களாலோ, தவங்களாலோ **என்னைக் காணவும் முடியாது! அடையவும் முடியாது** என்கிறான் பகவான் கீதையில்!! இந்த ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு, சரணாகதித் தத்துவம் உணர்த்தப்படுகிறது.

மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் - - - - -

வியாக்யானச் சக்ரவர்த்தி ஸ்வாமி பெரிய வாச்சான் பிள்ளை இந்த பாசுர வரிகளுக்கு, அர்ச்சராதி மார்க்கம் போலே, அக்ரூராயணம் போலே, திருவேங்கட யாத்திரை போலே என்று உதாஹரித்து வ்யாக்யானம் அருளியுள்ளார்.

மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் என்பது, பக்தி யோகத்தை அனுசரிக்க தங்களின் தகுதியின்மையை உணர்ந்ததால், சரணாகதி மார்க்கத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் அடியவர்களை குறிப்பில் உணர்த்துகிறது என்று அனுபவிக்கலாம்.

எம்பெருமானிடம் சரணாகதி செய்ய வேண்டும் என்ற ஞானம் ஏற்பட்டு, அதனால் மற்றவர்களிடமிருந்து மாறுபட்டு உள்ள, தன்னுடன் நோன்பிற்கு வந்துள்ள மற்ற தோழியரை - "மிக்குள்ள பிள்ளைகளை" எல்லாம் தடுத்து நிறுத்தி, விடியலையும் மறந்து சோம்பலில் உறங்கும் ஒரு தோழியையும் துயிலெழுப்பிக் கூட்டிச் செல்ல, கோதுகலமுடைய பாவாய், எழுந்திராய் என்று நயமாகப் பேசி சரணாகதிமார்க்கத்தை அனுசரிக்க அழைக்கிறாள் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

போவான் போகின்றாரை.

"போவான் போகின்றாரை" என்பது பொருட்செறிவு மிக்க ஒரு பிரயோகம்! கர்மயோகம், ஞான யோகம், தந்திர யோகம் என்று பல வழிகளை நம்பிப் போகின்றவர்களை போகாமல் தடுத்து, பக்தி எனும் ப்ரபத்தியே பகவானை அடையும் எனிய வழி என்று காட்டி, அழைப்பதாக இந்த பதங்களின் உள்ளுரைப் பொருளாகக் கொள்ளலாம். அதாவது, பரமனை அறிய கர்மயோகம், ஞான யோகம், தந்திர யோகம் என்று பல வழிகளை, உத்திகளை நம்பியும் வேண்டியும் செல்பவர்களைப் **போவான்** என்ற சொல்லாலும், பரமனை அறிய உயர்ந்த சரணாகதித் தத்துவத்தின் உட்பொருட்களை எல்லாம் உபதேசித்து நல்வழிப் படுத்தும் ஆசார்யர்களை நோக்கிச் செல்பவர்களைப் **போகின்றாரை** என்ற சொல்லாலும் ஆண்டாள் நாச்சியார் உணர்த்துகிறாள் என்று தெளிந்தால், பரமனாகிய பயனைத் தேடி ஆசார்யனை அடையச் செல்வது **உபாயமாகவும்**, அடையவேண்டியதான் புருஷர்த்தம் பரமனே என்ற தெளியும் **உபேயம்** ஏற்பட்டதால் ஆசார்யனை அடையச் செல்வதால், **போவான் போகின்றாரை** என்றருளிய போது, **உபாயம், உபேயம்** என்று இரண்டும் ஒன்றாகக் கலந்து விடுகிறது! இந் நிலையைத்தான் நம்மாழ்வார் தனது திருவிருத்தத்தில் "**போவான் வழிக்கொண்ட மேகங்களே**" (திருவிருத்தம் - 31) என்று அருளியிருக்கிறார்!

நம்மாழ்வார் மதுரகவி ஆழ்வாரைப் போகாமல் தடுத்தாட்கொண்டது -

போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து - -

இங்கு நம்மாழ்வார் - மதுர கவி ஆழ்வார் பற்றி சுருக்கமாக விண்ணப்பித்து, ஆண்டாளின் இந்தச் சொற்களுக்கு விளக்கம் விண்ணப்பிக்கிறேன்.

ஆழ்வார்களில் முதன்மையானவர் **நம்மாழ்வார்** என்றும், குல முதல்வனான ப்ரபன்ன ஜன கூடஸ்தர் என்றும், நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் விஷ்வக்சேனரின் அவதாரம் என்றும் கொண்டாடுகின்றோம். அதனால்தான் அந்த ஆழ்வாரை "**நம் ஆழ்வார்**" என்கிறோம். நம்மாழ்வாருக்கு **சடகோபன், பராங்குசன், சடாரி, வகுளாபரணன், குருகையூர் கோன், மாறன்** என்றும் பல பெயர்கள் உள்ளன.

'சடம்' என்ற 'முந்தைய ஜென்ம வினைகள்' சார்ந்த காற்றுதான் குழந்தையின் முதல் அழகைக்குக் காரணமாகிறது என்பர். நம்மாழ்வார் பிறந்ததும் அழவே இல்லையாம். அதனால் சடம் என்னும் காற்றை வெகுண்டு விரட்டியதால், அவருக்கு சடகோபன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. பெருமாள் திருக்கோயில்களில் பக்தர்களின் தலையில் சாற்றப்படும் 'சடாரி'யாகவும் இவர் அறியப்படுகிறார். பக்தி என்கிற அங்குசத்தால் அந்த பரந்தாமனை தன் கட்டுக்குள் வைத்திருந்ததால், இவ்வாழ்வாருக்கு 'பராங்குசன்' என்ற காரணப்பெயர் உருவானது!

நம்மாழ்வார் ஓர் அசாதாரண குழந்தையாக, பிறந்ததிலிருந்து கண்களைத் திறக்காமல், , பாலருந்தாமல், எதுவும் உண்ணாமல் இருந்தாலும் குழந்தை நல்ல தேஜஸுடன் இருந்தது. பெற்றோர்கள் குழந்தையை குருகூர் ஆதி நாதர் கோயிலுக்குச் சென்று, தரையில் விட்டபோது, அந்தக் குழந்தை தவழ்ந்து சென்று கோயிலில் இருந்த புளியமரத்து பொந்தில் அமர்ந்து, 16 ஆண்டுகள், பத்மாசன கோலத்தில், ஆகாரமின்றி, நீரின்றி, அசைவின்றி, கண்மூடி, புளியமரத்தின் பொந்திலேயே அக் குழந்தை (நம்மாழ்வார்) யோக நிலையில் வீற்றிருந்ததாம்.

அந்த கால கட்டத்தில், வட இந்தியாவில் இருந்த புண்ணியத் தலங்களுக்கு சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டிருந்த மதுரகவி அயோத்தியை நெருங்கும் போது, வானத்தில் தெற்குப் பகுதியில் ஓர் அதி அற்புதமான ஒளியைக் கண்டார். அவ்வொளியின் மூலத்தை அறியும் விருப்பத்தில் வட யாத்திரையை அத்துடன் முடித்துக் கொண்டு, அந்த ஒளியை அடையாளமாகப் பற்றிக் கொண்டு தெற்கு நோக்கி பயணப்பட்டார். திருவரங்கத்தை அடைந்து இன்னும் சற்றே தெற்கில் உள்ள குருகூரை சென்றடைந்த போது அப்பேரொளி மறைய, இந்த ஊரில் என்ன விசேஷம்/புதுமை என்று விசாரித்து பெருமாள் கோயில் வளாகத்தில் உள்ள ஒரு ஒரு புளிய மரப் பொதில் ஒரு குழந்தை பிறந்தது முதல் உண்ணாமல், உறங்காமல், தேஜஸ்ஸுடன் தியானத்தில் 16 ஆண்டுகளாக இருப்பதாக அறிந்து, அந்த அதிசய குழந்தையைச் சென்று பார்த்தார். தியானத்தில் இருந்த நம்மாழ்வாரைப் பேசவைக்க மதுரகவி அவரை கூப்பிட்டுப் பார்த்தார், சப்தம் ஏற்படுத்திப் பார்த்தார். பலனில்லை!. குழந்தையிடம் அசைவை ஏற்படுத்த, ஒரு சிறு கல்லைக் குழந்தையின் எதிரில் போட, த்யானம் கலைந்து கண் விழித்தது அக்குழந்தை (நம்மாழ்வார்). மதுரகவியார், நம்மாழ்வாரிடம் **“செத்ததின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால், எத்தைத் தின்று எங்கே கிடக்கும்?”** என்ற கேள்வியை வீச, இந்நாள் வரை பேசாமல் த்யானத்தில் இருந்தவர், கண்விழித்து, **“அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்”** என்றார். வேதாந்தமான கேள்வியும், வேதாந்த நுணுக்கமான பதிலும் மற்றவர்களுக்கு உடனே புரியவில்லை. கேட்டவரும், கேட்கப்பட்டவரும் மட்டுமே உணர்ந்தார்கள். ஆசார்ய சிஷ்ய உறவும் மலர்ந்தது.

இந்த கேள்வி பதிலுக்கான உட்பொருள் ஆழமானது. எளிமையாக விளக்க வேண்டுமென்றால், பிறப்பின் போது, ஒரு ஆன்மா எந்த வகையான உடலுள் புகுகிறதோ அந்த உடலுக்கேற்ப அதன் தோற்றத்திற்கேற்ப மட்டுமே சுகதுக்கங்களை அடைய முடியும் என்றும், மெய்ஞ்ஞானத்தை உணர்வதென்பது அந்த உடம்புடன் சம்பந்தப்பட்ட குணநலன்களையும் சார்ந்தது என்றும் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளலாம்! அதாவது, முக்தி அடைவதற்கு, ஆன்மாவுக்கு கிடைக்கும் கூடும் முக்கியமாகிறது! ஆன்மா உய்வு பெற ஒரு ஜென்மமும் ஆகலாம், பல ஜென்மங்களும் ஆகலாம்! இங்கே, உடல் 'செத்தது' என்றும், ஆன்மா 'சிறியது' என்றும் உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

நம்மாழ்வாரின் அந்த பதிலைக் கேட்ட கணத்திலிருந்து, மதுரகவி அங்கேயே தங்கி, நம்மாழ்வாரின் பிரதான சீடராகி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த திவ்யப்பாசுரங்களை பட்டோலைப் படுத்தி (பதிவு செய்து), அவருக்கு தொண்டு புரிந்தது, பலரும் அறிந்ததே. பிரபந்தத்தில் மதுரகவி ஆழ்வாரின் பங்கு, **‘கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு’** என்ற தலைப்பில் தன் ஆசார்யனைப் போற்றி அருளிய 11 பாசுரங்கள் மட்டுமே..

மதுரகவியாழ்வார்:

மதுரகவியாழ்வார் தன்னுடைய பாசுரங்களில் திருமாலைத் தெய்வமாகப் பாடாது, நம்மாழ்வாரை தெய்வமாகப் பாடினார். இவரது பாசுரங்கள் ஆச்சார்ய பக்திக்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

குருகூர்க் கோயிலில் உள்ள புளிய மரம் **‘உறங்கா புளி’** என்றழைக்கப்படுகிறது. இந்த புளிய மரம் பூக்கும், ஆனால் காய்க்காது, மற்ற புளிய மரத்தை போல் இரவில் இம்மரத்தின் இலைகள்மூடிக் கொள்வதில்லை. நம்மாழ்வாரின் சிறப்புக்களை மேலும் விவரித்துக் கொண்டே போகலாம். ஆனால், இந்த உரையில் அது நோக்கம் இல்லை என்பதால்

இந்த சிறு குறிப்புடன் நிறுத்தி, ஆண்டளின் பாசுர வரிகளுக்கும், நம்மாழ்வார் - மதுரகவிகள் சந்திப்பிற்கும் உள்ள தொடர்பை மட்டும் தொடர்ந்து அனுபவிப்போம்.

மதுரகவியாழ்வார் பரம்பொருளை தேடி எங்கோ வட தேசத்தில் எதை எதையோ தேடி அலைந்து கொண்டு இருந்தவரை, - போனவரை - தடுத்தாட்கொண்டு, தன் திவ்ய ஒளி காட்டி திருக்குருகூர் வரவழைத்து, ஜ்ஞான உபதேசம் அளித்து உயர்த்தினார் நம்மாழ்வார், என்பது வரலாறு. ஆசார்யரான நம்மாழ்வாரின் சீர்மையையும், அவரின் பாசுரங்களின் மேன்மையையும், போற்றி, உகந்து, புந்தியில் கொண்டு, பொங்கு புகழ் சாற்றி வளர்த்ததால், மதுரகவியாழ்வார், நம்மாழ்வார் புகழைக் **கூவுவான்** என்றும், அவர் புளியமரத்தடி **வந்து நின்று** ஜ்ஞானம் பெற்றதால் **கோதுகலம் உடையவர்** என்றும் ஆண்டளின் பாசுரச் சொற்களான **“உன்னைக் கூவுவான் வந்து நின்றோம் கோதுகலமுடைய பாவாய்”** என்பதற்கான உள்ளூரைப் பொருள் என்று அனுபவிக்கலாம்..

இவ்வாறு கோதுகலமுடைய மதுரகவியாழ்வாரை ஸ்வாமி தேசிகன் திருவுள்ளத்தில் கொண்டபடி அனுபவிப்போம்.

இன்பத்திலிறைஞ்சுதலிலிசையும்பேற்றில்
 இகழாத பல்லுறவிலிராக மாற்றில்
 தன்பற்றில் வினைவிலக்கில்தகவோக்கத்திற்
 றத்துவத்தையுணர்த்துதலிற் றன்மையாகில்
 அன்பர்க்கேயவதரிக்குமாயன்நிற்க
 அருமறைகள் தமிழ் செய்தான் தாளேகொண்டு
 துன்பற்ற மதுரகவிதோன்றக்காட்டுந்
 தொல்வழியேநல்வழி கடுணிவார் கட்கே.

-(அதிகார சங்கிரகம் - 2)

மற்றொரு விதமாக. “போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து உன்னைக் கூவுவான் வந்து நின்றோம் கோதுகலமுடைய பாவாய்” என்ற பாசுரச் சொற்களுக்குப் பொருள் அனுபவிப்போம்.

நம்மாழ்வாரால் எங்கோ போனவரான (போவான்) மதுரகவியாழ்வாரையும், அவருடன் சென்றவர்களையும் (போகின்றாரை) வடதேச யாத்திரையை நிறுத்தி, அவர்களைத் திருக்குருகூர் வரும்படி தடுத்தாட்கொண்டு (போகாமல் காத்து), புளிப் பொந்தில் ஜ்ஞானத்தில் பிறந்தது முதலே உண்ணாமல், பேசாமல் க்ருஷ்ணானுபவத்தையே சுவாசித்துக் கொண்டும், உண்டும் யோக நிலையில் இருந்த இருந்த நம்மாழ்வாரிடம் வந்த மதுரகவியாழ்வாரையும் (அவருடன் வந்தவர்களும்!!) வந்து நின்றோம் என்பதற்கு உள்ளூரைப் பொருள்.

அவ்வாறு வந்து நின்ற மதுரகவியாழ்வார், பேசாமல் த்யானத்தில் இருந்த நம்மாழ்வாரிடம், செத்ததின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால், எத்தைத் தின்று எங்கே கிடக்கும்? என்று கேள்வி கேட்டு, அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும் என்று முதன் முதலில் நம்மாழ்வாரைப் பேச - கூவ வைத்ததால், ஆண்டாள் பாசுரத்தில் உள்ள கூவுவான் என்ற சொல் கூவின நம்மாழ்வாரைக் குறிக்கும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

திருமங்கை ஆழ்வார் போல் திவ்யதேசம் தோறும் சென்று திவ்யதேச எம்பெருமான்களைப் பாடி அனுபவிக்காமல், ஜ்ஞானம் மிகுந்த நம்மாழ்வார் தன் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திலிருந்தே எல்லா திவ்ய தேசத்து எம்பெருமான்களையும் தன் ஜ்ஞானத்தால் கண்டு, உணர்ந்து பாசுரங்கள் அளித்து மங்களாசாசனம் செய்ததாலும், தான் அருளிய பாசுரங்களில் பல இடங்களில் தன்னை ஒரு பாவையாகப் பாவித்துக் கொண்டு (பராங்குச நாயகி பாவம்) பாடியிருப்பதாலும் ஆண்டாள் பாசுரத்தில் உள்ள கோதுகலமுடைய பாவாய் என்ற சொற்கள் நம்மாழ்வாரைக் குறிப்பதாக உள்ளூரைப் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஆழ்வார்களைத் துயிலெழுப்பும் திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாசுரங்களில் மூன்றாவது பாசுரமான இந்தப்பாசுரத்தில் நம்மாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புவதாகப் பூர்வர்கள் அனுபவித்துள்ளதாலும், இவ்விதமாக உள்ளூரைப் பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமானதே.

“கூவுவான் வந்து நின்றோம்”: என்ற கோதைப்பிராட்டியின் இந்த சொல்லாடல், நம்மாழ்வாருக்குப் பிடித்த சொல்லாடலை ஞாபகப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளதையும் இங்கு கருத்தில் கொள்வது, மேற்சொன்ன தெளிதலுக்கு வலிமை சேர்க்கும்..

“கூவிக்கொல்லும் காலமென்னும் குறுகாதோ” (திருவாய்மொழி 6-9-9)

“என்னைக் கூவியருளாய் கண்ணனே” (திருவாய்மொழி 5-1-4)

“கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ” (திருவாய்மொழி 10-10-3)

என்று நம்மாழ்வார் தன் பாசுரங்களில் அருளியிருப்பதை ஒப்பு நோக்கலாம்.

மற்றொரு விதமாகவும் கூவுவான் வந்து நின்றோம் கோதுகலமுடைய பாவாய் என்பதற்கு உள்ளூரைப் பொருள் அனுபவிப்போம்.

வந்து நின்றோம்

வந்து நின்றோம் என்பதற்கு, ஸ்வாமி பெரிய வாச்சன் பிள்ளை விபீஷண சரணாகதியை உதாஹரித்து வியாக்யானம் பண்ணுவார்.

உத்தரம் தீர மாஸாத்ய க₂ஸ்த₂ ஏவ வ்யதிஷ்டி₂த - (வா.ரா: யு.கா: 17-10)

என்பது வால்மீகி ராமாயண வாக்யம்.

உத்தரம் தீர மாஸாத்ய = (கடலின் வட கரைக்கு) **வந்து**

க₂ஸ்த₂ ஏவ வ்யதிஷ்டி₂த = (வானத்திலேயே காத்து) **நின்று**

விபீஷணன் நேரே பகவானிடம் செல்லாமல் வடக்கு பக்கமாய் வந்து வானிலேயே ராமனிடம் ஸரணாகதி செய்ய வேண்டி நின்றானாம்!! காரணம் பகவானிடம் நேரிடையாகச் செல்லாமல் தகுந்த அதிகாரிகள் மூலம் செல்ல வேண்டும் என்று உணர்த்துவதாக- சுக்ரீவன் போன்ற அதிகாரிகளை முன்னிட்டு சரணடைதல்,

ஆசார்யமுகமாக பகவானிடம் சரணாகதி பண்ண வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறது என்று **வந்து நின்றோம்** என்ற சொல்லாடலுக்குப் பொருள் கொள்ளலாம். -

கோதுகலமுடைய பாவாய்.

'கோதுகலமுடைய பாவாய்' என்ற பதம் கண்ணனுக்கு மிக நெருக்கமான, அவனது பேரன்புக்குரிய கோபியர் குலப்பெண்ணை குறிப்பில் உணர்த்துகிறது. அதனால் தான், அவள் க்ருஷ்ணானுபவத்தில் பலவித ஒலிகள் கேட்டும், ஆண்டாள் கூவி அழைத்ததையும் பொருட்படுத்தாமல் படுத்து உறங்குவது போல் பாவனை செய்தாள் என்றும், க்ருஷ்ண ப்ரேமை மிக்க இவளை தங்களுடன் அழைத்துச் செல்வதன் வாயிலாக, மற்ற கோபியர்களுடன், கண்ணனின் அருளுக்கு எளிதில் பாத்திரமாகி விடலாம் என்றெண்ணி, **கோதுகலமுடைய பாவாய்** என்று நயந்து பேசி இவளை துயிலெழுப்புவதாகவும் உள்ளர்த்தம் கொள்ளலாம்..

மற்றொருவிதமாகவும் '**கோதுகலமுடைய பாவாய்** என்ற ஆண்டாளின் பாசுரச் சொற்களுக்கு உள்ளுரைப் பொருள் கொள்ளலாம்.

சமஸ்க்ருதத்தில் கௌதூஹலம் என்ற சொல், தமிழில் கோதுகலம் என்றாகும். கோதுகலம் என்பதற்கு ஆனந்தம், உள்ளக் களிப்பு என்று பொருள். எம்பெருமான் மீது ஆனந்தம் மிகுந்தால், கோதுகலம் பக்தி என்றாகும். பக்தி மிகுந்தால் எம்பெருமானை அறியும் ஜ்ஞானம் உண்டாகும். இவ்வகையில் பொருள் கொண்டு, '**கோதுகலமுடைய பாவாய்** என்பதற்கு உள்ளுரைப் பொருளாக **ஞானம் மிகுந்த ஆசாரியர்கள்** என்று கொள்ளலாம்.

பகவத் கீதையில் 7ம் அத்தியாயத்தில் (ஞான விஞ்ஞான யோகம்) பகவான் க்ருஷ்ணன் உபதேசித்துள்ளதை இங்கு அன்வயித்துப் பார்த்தால், மேற்சொன்ன உள்ளுரைப் பொருள் பொருத்தமானதே என்பது தெளியும்.

"மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சித்₃யததி ஸித்₃த₄யே |

யததாமபி ஸித்₃த₄நாம் கஸ்சிந்மாம் வேத்தி தத்த்வத: || - (ப. கீ - 7-3).

[பொருள்: பல்லாயிர மனிதர்களில் யாரோ ஒருவனே சித்திபெற முயல்கிறான். முயற்சியுடைய சித்தர் பலரில் ஒருவன்தான் என்னை உள்ளபடி அறிகிறான்.]

அப்படி, பகவானை உள்ளபடி அறியக் கூடியவர்கள் யார் என்பதையும் அதே 7ம் அத்தியாயத்தின் 16ம் ஸ்லோகத்தில் பகவான் உபதேசம் பண்ணியுள்ளான்.

"சதுர்விதா₄ ப₄ஜந்தே மாம் ஜ நா: ஸு க்ருதிநோ₄ர்ஜாந |

ஆர்தோ ஜிஜ்ஞாஸூர் அர்தா₂ர்தீ₂ ஜ்ஞாநீ ச ப₄ரதர்ஷப₄ " || - (ப.கீ - 7-16).

[அர்ஜுனா! நான்கு விதமான குணவான்கள் என்னை வணங்குவார்கள். அவர்கள் - துக்கித்து இருப்பவர்கள், ஞானத்தை விழைபவர்கள், செல்வத்தை விழைபவர்கள், மற்றும் ஞானிகள் (சான்றோர்கள்).]

அத்தகைய ஞானிகளான ஆச்சார்யர்களைத்தான் **கோதுகலமுடைய பாவாய்** என்று ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள் என்று உள்ளுரைப் பொருள் கொள்ளலாம்.

அஞ்ஞானத்தில் இருந்த சேதனர்கள் ஆசார்யஸம்பந்தத்தாலும், ஆசார்யர் உபதேசித்து அருளியதினாலும் அதை ஸ்ரத்தையாக ஏற்ற கலங்களாக இருந்து உள்ளத்தில் கொண்டதாலும், ஏற்பட்ட ஞானத்தின் பயனால் "நாராயணனே ஆதிமூலம் - நாராயணனே பரப்ரஹ்மம்" என்ற தெளிதலை, அறியப் பெற்று எம்பெருமானிடம் பற்று கொண்டு ஈடுபட்டு அனுபவிக்கிறார்கள்.

க்₄ருதமிவ பயஸி நிசூ₃ட₂ம் பூ₄தே பூதே ச வஸதி விஜ்ஞானம் |

ஸத்தம் மந்த₂யிதவயம் மநஸா மந்தா₂ந பூ₄தேந || (ப்ரஹ்மபிந்து உபநிஷத் - 20)

என்ற ப்ரஹ்மபிந்து உபநிஷத் வாக்கியம் நெய் பாலுக்குள் மறைந்து உறைவது போல் ஜ்ஞான வடிவினான எம்பெருமான் எல்லா ஜீவராசிகளுக்குள்ளும் மறைந்து விளங்குகின்றான். பால் தயிராகி, தயிரை மத்தினால் கடைந்து நெய்யை வெளிக்கொணர்வது போல மனம் எனும் மத்தினால் இடையறாது தியானித்து அடையும் பகதனுபவம் என்ற தயிரைக் கடைந்தால் எம்பெருமானைக் காணும் பேறு கிடைக்கும் என்று பகவதனுபவத்தின் பயனைச் சொல்கின்றது.

ஆலோட்₃ய ஸர்வ ஸாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: |

இத₃மேகம் ஸாநிஷ்பந்தம் த்₄யேயோ நாராயணோ ஹரி: ||

- (ஸ்ரீத்வாதஸ நாம பஞ்சர ஸ்தோத்ரம் - 10)

வேதம் எனும் கடலிலிருந்து எடுத்த சாஸ்த்ரங்களை ஒரு பாணையிலிட்டு தன் புத்தி என்ற மத்தினால் கடைந்து, வேத முதல்வனான நாராயணனைக் காண்பவர்கள் ஜ்ஞானத்தினால் மிக்க ஜ்ஞானிகள் என்று ஸ்ரீத்வாதஸ நாம பஞ்சர ஸ்தோத்ரம் ஸ்லோகம் தெரிவிக்கிறது.

இந்த பேருண்மைகளைத்தான் ஆண்டாள் நாச்சியர் **மத்தினால் ஓசைப்படுத்த தயிர் அரவம்** என்று 7ம் பாசுரத்திலும், **கோதுகலமுடைய பாவாய்** என்று இந்த பாசுரத்திலும் பூடகமாக **ஆசார்யர்கள் நமக்கு வழி காட்டியபடி பகவதனுபவ ஞானம் பெற்று, அந்த பகவதனுபவத்தை பக்தி எனும் மத்து கொண்டு கடைந்தால் எம்பெருமானை அறியும் ஞானம் எனும் வெண்ணெய் கிடைக்கும் என்று சொன்னாள் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.**

அப்படி ஞானம் கிடைத்தால், ஒருவரை ஒருவர் குறை சொல்லிக் கொண்டு, எந்த ஒரு செயலுக்கும் மற்றவரை காரணம் சொல்லி துன்பப்படும் நிலை மாற, பகவானின் சரணங்களின் ஸரணடைந்து, நடந்ததும், நடப்பதும் நடக்கப் போவதும் பகவானின் நியமனப்படியே என உணர வைத்து, பக்தியை வளர்க்க ஆசார்யன் வழி காட்டுவதால் **கோதுகலமுடைய பாவாய்** எனும் ஆண்டாளின் பாசுரச் சொற்கள் ஆசார்யர்களைக் குறிப்பதாக உள்ளுரைப் பொருள் கொள்ளலாம்.

பாவாய் எழுந்திராய் பாடிப் பறை கொண்டு -

“உரைக்க வல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம் ஊரெல்லாம்” என்று நம்மாழ்வார் திருவாய் மொழியில் அருளினார் அல்லவா. எனவே, பகவத் ப்ரேமையில் ஆடி ஆடி அகம் கரைந்து பகவதனுபவம் அடைவதுதானே பக்தி.

திருவிருத்தத்தில் நம்மாழ்வார் பகவத் பக்தியில் காதலாகிக் கண்ணீர் மல்கும் நிலையை திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

செழுநீர்த் தடத்துக் கயல்மிளிர்ந்தாலொப்ப, சேயரிக்கண்

அழுநீர் துளும்ப அலமருகின்றன, வாழியரோ

முழுநீர் முகில்வண்ணன் கண்ணன்விண்ணாட்டவர் மூதுவராம்

தொழுநீ ரிணையடிக்கே, அன்புகூட்டிய சூழ் குழற்கே. - (திருவிருத்தம் - 2)

ஆடி அகம் கரைந்து இசை பாடிப் பாடிக் கண்ணீர் மல்கி எங்கும்

நாடி நாடி நரசிங்கா என்று வாடி வாடும் இவ் வாணுதலே - (திருவாய்மொழி 2-4-1)

இதைத்தானே பகவானின் பேர் பாடுவதும், அவன் புகழ் கேட்பதும் நமக்குக் கிடைக்கக் கூடிய பறை என்றாள் ஆண்டாள்.

அதனால் தானே ஹனுமான் எனக்கு வைகுந்தம் வேண்டாம்- - பகவான் திவ்யநாமம் சங்கீர்த்தனம் கேட்பதே ப்ரீதி என்றார்.

யத்ர யத்ர ரகு₄ நாத₄ கீர்த்தனம் தத்ர தத்ர க்ருதமஸ்தகாஞ்ஜலிம் |

பா₃ஷ்பவாரி பரிபூர்ணலோசனம் மாருதிம் நமத ராக்ஷஸாந்தகம் ||

பச்சை மாமலை போல் மேனி பவளவாய்க் கமலச் செங்கண்

அச்சுதா அமரர் ஏறே ஆயர்தம் கொழுந்தே என்னும்

இச்சுவை தவிர யான் போய் இந்திர லோகம் ஆளும்

அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே - (திருமாலை - 2)

இப்படித்தானே தொண்டரடிப் பொடி ஆழ்வார் எம்பெருமானின் திருமேனி எழிலில் லயித்து அவன் பேர் சொல்லி ஆடிப் பாடுவதே வைகுந்த வாழ்வு என்று அனுபவித்தார்.

நம்மாழ்வாரும் பகவானின் பேர் பாடுவதே நம் பிறவிப் பயன் என்பதை

அகலில் அகலும் அணுகில் அணுகும்

புகலும் அரியன் பொரு அல்லன் எம்மான்

நிகரில் அவன்புகழ் பாடி இளைப்பிலம்

பகலும் இரவும் படிந்து குடைந்தே. (தி.மொ. 1-7-10) என்று சொன்னார்.

இவ்வாறெல்லாம், பகவதனுபத்தில் திளைத்து அவனை நினைத்து நினைத்து உருகி பாடி, ஆடி இருந்தால், உலக வாழ்க்கையை ஏன் வெறுக்க வேண்டும்? எனவே, பகவானின் நாம ஸ்மரணை பண்ணுவோம் வாருங்கள். அது தான் நாம் பெரும் பறை - பரிசு - கைங்கர்யப் பரிசு - நாடு புகழும் பரிசு என்று அருளியுள்ளாள் ஆண்டாள்.

மாவாய் பிளந்தானை மல்லரைமாட்டிய தேவாதி தேவனை - - - - -

மாவாய் பிளந்தானை என்பதை மூன்று விதமாக அனுபவிக்கலாம்.

1.மா என்பது இந்த பாசுரத்தில் கொக்கு என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டு, கொக்கு உருவில் வந்த பகாசுரன் என்ற அசுரனைக் கண்ணன் அதன் கூரிய அலகைக் கிழித்துக் கொன்ற க்ருஷ்ண லீலையைச் சொல்கிறாள்.

பெரிய திருமொழியில் திருமங்கை ஆழ்வார் கண்ணனின் இந்த லீலையை

“**பொங்கு புள்ளினை வாய் பிளந்த புராணர்....**” - (1-8-1) என்று அருளியுள்ளதையும்,

“**புள்வாய் பிளந்த புனிதா.....**” (7-1-4) என்று அருளியுள்ளதையும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்கி ஆண்டாள் **மாவாய் பிளந்தானை** என்று கண்ணனைப் போற்றியுள்ளதை அனுபவிக்கலாம்.

2. மா என்பது குதிரை என்ற பொருளில் கொண்டு, குதிரை வடிவில் வந்த கேசி எனும் அரக்கனை கண்ணன் மாய்த்த கதையை நினைவு படுத்துகிறாள் என்றும் கொள்ளலாம்..

கேசி என்ற அசுரனைக் கண்ணன் மாய்த்ததை ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின் தசம ஸ்கந்தம் அத்தியாயம் 37ல் சொல்லப் பட்டுள்ள கேசிவதை விருத்தாந்தத்தை ஆண்டாள் **மாவாய் பிளந்தானை** என்ற சொற்களால் சொல்லியுள்ளாள்.

ஸ ல₃தஸஞ்ஜ₂ரு: புனருத்தி₂தோ ருஷா வ்யாதா₃ய கேஸீதரஸா(அ)(அ)பத₃த₄ரிம்

ஸோ₂ப்யஸ்ய வக்த்ரே பு₄ஜஸ்புத்தரம் ஸ்மயன் ப்ரேவஸயாமாஸ யதோ₂ரக₃ம் பி₃லே - 6

த₃ந்தா நிபேதுர்ப₄க₃வத₃பு₄ஜஸ்ப்ருஸஸ் தே கேஸினஸ்தப்த மய: ஸ்ப்ருஸோ யதா₂

பா₃ஹுஸ்ச த₃த்தே₄ஹ க₃தோ மஹாத்மனோ யதா₂மய: ஸம்வவ்ருதே₄உபேக்ஷித: - 7

- (ஸ்ரீமத் பாகவதம் - தசம ஸ்கந்தம் - அத்.37- 6,7)

[கம்சனால் ஏவப்பட்ட கேசி என்னும் அசுரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கொல்லும் எண்ணத்துடன் குதிரை வடிவத்தில் வந்து குளம்புகளால் பூமியை இடித்தும் பிடரி மயிர்களால் மேகங்களைக் குத்தியும், குதித்தும் தாவியும் பெரும் கனைப்புடன் அங்கிருந்த ஆயர்களைத் துரத்தினான். இது கண்டு அச்சமுற்ற ஆயர்களும், ஆய்ச்சியரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைச் சரணடைந்து காத்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். அப்போது கண்ணன் புன்சிரிப்புடன் அவர்களைப் பயப்பட வேண்டாம் என்றும், அற்ப பலம் கொண்டது அது என்றும் கூறினான். மேலும் அவன் பலமற்றவன் சும்மா குதித்து ஆட்டம் காட்டுகிறான் என்றும் கூறி அவர்களை அமைதியாக இருக்கப் பணித்தான்.

கேசியை நோக்கி வா என அழைக்க, அது வாயைத் திறந்து கொண்டு கண்ணன் மீது பாய்ந்தது. உடனே கண்ணன் தன் கையை அதன் வாயிலே புகுத்தி, மிகப்பெரிதாக்கி, வாயைக் கிழித்துக் கொன்றார்.] - (ஸ்ரீமத் பாகவதம் - தசம ஸ்கந்தம் - அத்.37- 6,7)

3. **மாவாய்** என்பதை மா + வாய் என்று பிரித்து, மண் உண்ட குழந்தை க்ருஷ்ணனை வைத தாய் யசோதைக்கு, **மாவாயை - மா - - பெரிய** - - மாவாய் பிளந்து காட்டி, அந்த வாயினுள் வையமேழும் காட்டினான் அல்லவா கண்ணன். அந்த வ்ருத்தாந்தத்தையும் நினைவு கொள்ளலாம். உலகுண்ட பெருவாயனல்லவா அவன்! யசோதை கண்ணனின் வாயுள் வையகம் கண்ட வைபவத்தை பெரியாழ்வார் தாய் பாவனையில் அனுபவித்துள்ளதை இங்கு ஒப்பிட்டு அனுபவித்தல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

கையும்காலும்நிமிர்த்துக் கடாரநீர்

பையவாட்டிப் பசுஞ்சிறுமஞ்சளால்

ஐயநாவழித்தானுக்கு அங்காந்திட

வையமேழும்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே.

- (பெரியாழ்வார் திருமொழி - 1-1-6)

மல்லரைமாட்டிய.....

க்ருஷ்ணாவதாரக் காலத்தில் கம்சன் அனுப்பிய சாணூரன், முஷ்டிகள் ஆகிய மாமல்லர்களை மாய்த்த அந்த மாயக் கண்ணனின் புகழ் பாட - பகவதனுபவம் பெற நோன்பிற்கு வாராய் பெண்ணே என்று தூங்குவது போலே நடிக்கும் பெண்ணிற்கு க்ருஷ்ணாவதார நிகழ்வுகளின் மேன்மையை எடுத்துச் சொல்கிறாள். **முந்தைய அவதாரங்களில் இரணியன், இரண்ய கசிபு போன்றவர்களை மாய்த்த நிகழ்வையும்** ஆண்டாள் சொன்னாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

குவலயா பீடம் எனும் யானையை மல்லுக் கட்டி மாய்த்த தீரத்தைச் சொல்கிறாள். இந்த விவரங்கள் ஸ்ரீமத்பாகவதம் தசம ஸ்கந்தத்தின் 44ம் அத்தியாயத்தில் விரிவாகச் சொல்லப் பட்டுள்ளது. விரிவுக்கஞ்சி அந்த ஸ்லோகங்களை இங்கு எடுத்தாளவில்லை.

இப்படியெல்லாம் க்ருஷ்ண லீலைகளை - - அனுபவங்களை வெளியில் இருப்பவர்கள் மேலும் மேலும் சொல்வார்கள். அதைக் கேட்டு ஆனந்திப்போம் என்று உள்ளே இருந்தவன் உறங்குவது போல் நடித்தாள் என்றும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருள் கொண்டால், அடியவர்களின் புலன்களை தறிகெட்டு அலையச் செய்து, அவர்களை அழிவை நோக்கிச் செலுத்தும் அல்லாதவைகள் (அகங்காரம், மமகாரம்.) அனைத்தும் அரக்கர்களாகவும், அவற்றை முறியடித்து அடியார்களை நெறிப்படுத்தும் ஆசார்ய

ஞானம், அவ்வரக்கர்களை மாய்த்த இறை சக்தியாகவும் உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

தேவாதி தேவனைச் சென்றுநாம் சேவித்தால் -----

தேவாதி தேவன் யார்?

“தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாக விளங்கும் பரமனைப் பற்றினால், நம் குற்றம் குறைகளை கருணையுடன் ஆராய்ந்து நமக்கருளுவான்” என்ற தத்துவத்தை இங்கு ஆண்டாள் உரைக்கிறாள். இந்த தத்துவத்தைத் தான் கண்ணன் கீதையில் இப்படி அருளுகிறான்:

“ மத்த: பரதரம் நான்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தனஞ்ஜய”

மயி ஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ஸுத்ரே மணிகணா இவ” - (ப. கீ 7-7)

அதாவது, “தனஞ்ஜயனே, என்னைக்காட்டிலும் மேலானது வேறு ஒன்றுமில்லை, நூலிலே மணிக்கோவைபோல அண்டங்கள் அனைத்தும் சர்வேஸ்வரன் என்ற நூலான (சூத்திரத்தால்) என் மீது தான் கோக்கப் பட்டு இருக்கின்றன”

உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் யவன் அவன்

மயர்வற மதிநலம் அருளினை யவன் அவன்

அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி யவன் அவன்

துயரறு சுடரடி தொழுதுஎழுஎன் மனனே (தி.மொ. 1-1-1)

என்று அகார, உகர, மகார விளக்கமாய் ப்ரணவத்தைக் காட்டி, பகவானை தேவாதி தேவன் என்றார் நம்மாழ்வார். பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட பரமன் - - வைகுண்ட நாதன் தேவாதி தேவன். அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி.

ஓவாத் துயர்ப்பிறவி உட்படமற்று எவ்வெவையும்

மூவாத் தனிமுதலாய் மூவுலகும் காவலோன்

மாவாகி ஆமையாய் மீனாகி மானிடமும்

தேவாதி தேவ பெருமான்என் தீர்த்தனே. (தி.மொ.2-8-5)

என்று நம்மாழ்வார் தேவாதி தேவனை அடையாளம் காட்டியதையே ஆண்டாளும் இப்படிப்பட்ட தேவாதி தேவனை நாம் சென்று சேவித்தால், அவன் நமக்கு ஆவாவென்று அருள் கொடுப்பான் என்று சொன்னாள்.

“வான நாயகனே! அடியேன் தொழ வந்தருளே!” என்று எம்பெருமானை தனக்கு தரிசனம் தர நம்மாழ்வார் அழைத்தது போல, “தேவாதி தேவனை சென்று நாம் சேவித்தால்” என்று ஆண்டாள் நம்மாழ்வாரை பரமனின் தரிசனத்திற்கு துணைக்கழைக்கிறாள்!

தேவாதி தேவ என்ற சொற்களால் காஞ்சி வரதராஜப் பெருமானை குறிப்பில் உணர்த்துவதாக சில பெரியோர்களும், மற்றும் சில பெரியோர்கள் திருவஹீந்திரபுரம் தேவநாதப் பெருமானை குறிப்பில் உணர்த்துவதாகவும் கூறுவர். தேவதேவனான ஸ்ரீமந் நாராயணனான கண்ணனைத் தான் இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் குறிப்பிடுகிறாள் என்று பாசுரத்தில் சொல்லப்பட்ட க்ருஷ்ணாவதார லீலைகளைக் கொண்டு முடிவு செய்யலாம்.

ஆவாவென்று ஆராய்ந்து-----

“ஆவாவென்றாராய்ந்து என்றருளியுள்ளது பகவத் கீதையில் 7ம் அத்தியாயத்தில் கண்ணன் உணர்த்த யதார்த்த நிலைப்படி, இப்பொழுதாவது அஜ்ஞானம் நீங்கி பகவதனுபவம் பெறவேண்டும் என்ற ஆதாரம் மேலிட என்னை நோக்கி வந்துள்ளீர்களே என்று “ஆ ..ஆ ...வா” என்று ஆச்சரியத்துடன் பெருங்கணையுடன் ஆராய்ந்து நம்மை ஏற்றுக் கொள்வான் என்று ஆண்டாள் தோழியரை அழைப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும்.

மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சித்₃யததி ஸித்₃த₄யே |

யததாமபி ஸித்₃த₄நாம் கஸ்சிந்மாம் வேத்தி தத்த்வத: || - (ப. கீ - 7-3).

[பொருள்: பல்லாயிர மனிதர்களில் யாரோ ஒருவனே சித்திபெற முயல்கிறான். முயற்சியுடைய சித்தர் பலரில் ஒருவன்தான் என்னை உள்ளபடி அறிகிறான்.]

கண்ணன் ஏன் ஆராய்ந்து ஏற்றுக் கொள்வான் என்று ஆண்டாள் அருளினால் என்பதையும் ஆராய வேண்டும். கண்ணனால் ஆராயப்படுவது கர்ம, ஞான, பக்தி யோகங்களை அல்ல. இதை பகவானே பகவத் கீதையின் 2வது அத்தியாயத்தில்

யாம் இமாம், புஷ்பிதாம் வாசம், ப்ரவ த₃ந்தி அவிபஸ்சித: |

வேத₃ வாத₃ ரதா: பார்த்த₂, நாந்யத்₃ அஸ்தீதி வாதி₃ ந: || - (ப.கீ: 2:42)

என்று சொல்லி, “உலகில் பலர் சொர்க்கம், கர்மா, இஷ்டி, ஹோமம்-ன்னு, உலகாயதமாக, விதம் விதமான சடங்குகளையும் கர்மாக்களையும் செய்து கொண்டு, வீணே காலம் கழிப்பார்கள்! கர்ம காண்டங்களாகிய

சடங்குகள் தாண்டி, ஞான காண்டத்துக்கு - “பகவானே எல்லாம்” என்று வரவே மாட்டார்கள்! பேச மட்டும் செய்வார்கள்! ஆனால் நடைமுறைப் படுத்த மாட்டார்கள்!”. என்றும்,

11 வது அத்தியாயத்தில்

ந வேத₃ யஜ்ஞாத்த₄ யநைந் ந தா₃நைந் ந ச க்ரியாபி₄ர்ந ந தபோபி₄ருக்ரை: |

ஏவம் ரூப: ஸக்ய அஹம் ந்ருலோகே த்₃ரஷ்டும் த்வத₃ந்யேந குருப்ரவீர ||.....! 11:48

என்று அருளி “வெறும் வேதப் படிப்பாலோ, யாக ஹோமங்களாலோ, தட்சிணை மற்றும் கிரியைகளாலோ, தன்னலமான தான தவங்களாலோ, என்னைக் காணவும் முடியாது! அடையவும் முடியாது! “ஏக பக்தி” கொண்ட பக்தனால் மட்டுமே காண முடியும்! அடையவும் முடியும்” என்று அருளியுள்ளதை மனதில் கொண்டால், “ஸர்வ த்₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் ஸரணம் வ்ரஜ் - அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸூச:” என்று சரம ஸ்லோகம் உணர்த்தும் தாஸ்யபாவமும், பரிபூர்ண சரணாகதியும் மட்டுமே எம்பெருமானை உணரவும், அடையவும் உபாயங்களாகும் என்பதை வலியுறுத்தவே, பெரிதாக கர்ம யோகமோ பக்தி யோகமோ தந்த்ர யோகமோ இல்லையே என்று கவலைப் படாமல் அவனிடம் கொண்ட பூர்ண விஸ்வாசமும் ப்ரேமையும் மட்டுமே நம் கைம்முதல் என்று தைரியமாக வாருங்கள், அவன் நம்மை அளித்துக் காப்பான் என்று ஆண்டாள் உணர்த்துவதை உணர வேண்டும்.

அவ்வாறு ஆராய்ந்து தெளிய. முதலில் எம்பெருமானை அடைய நினைக்கும் ஒவ்வொருவரும் தான் யார் என்று ஆராய வேண்டும். பகவானை அடைய விடாமல் தடுக்கும் தடைகளான இந்திரியங்களை வெல்வதை ஆராய வேண்டும். பிறகு, அடைந்தபின் கிடைக்கும் பலனை ஆராய வேண்டும்.

[இங்கு 1ம் பாசுர விளக்கத்தில் விரிவாக நம்மை நாமே ஆராய்ந்து தெளிவது குறித்து அனுபவித்த அர்த்த பஞ்சக தத்துவத்தை மனதில் கொள்ள வேண்டும்.]

இவ்விதம் ஆராய்ந்து தெளிதல் என்பது மனம், மொழி, செயல்களால் பக்தியில் சிறந்த தூய உள்ளத்தினராய், அவனையன்றி வேறு தெய்வமில்லை என்னும் திடமான நம்பிக்கையுடன் நாம் உள்ளோமா என்று தெளியும் தெளிவாகும்.

“நோற்ற நோன்பிலேன் = கர்ம யோகம் இல்லேன்!

நுண்ணறிவு ஒன்றிலேன் = ஞான யோகம் இல்லேன்!

ஒன்றும் ஆற்ற கின்றிலேன் = தியான யோகம் இல்லேன்!

தெரியேன் பாவியனாய், பல தீமைகள் செய்து விட்டேன்!

பெரியேன் ஆயின பின், பிறர்க்கு உழைத்தே ஏழை ஆனேன்!

இப்படி பலவாறும் பிழைகளையே கொண்டுள்ள நான் - புகல் ஒன்று இல்லா அடியேன், எம்பெருமானே, உன்னை விட்டு உன்னை அகல மாட்டேன். எனக்கு நீ, உனக்கு நான் என்று தெளிந்து தெரிந்து கொண்டேன். உன் தன்னோடு உறவேல் எனக்கு இங்கு ஒழிக்க ஒழியாது என்ற ஜ்ஞானத்தை ஆசார்யர்களின் ஆசியினாலும் நெறிப்படுத்தலினாலும் தெரிந்து கொண்டேன். புகல் ஒன்று இல்லா அடியேன்...உன் அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகும் பரிபூர்ண சரணாகதி பண்ணுகிறேன். அடியேனுக்கு அருளவேண்டும் “

என்று சுய பரிசோதனை செய்து ஆராய்ந்து வந்தால், கண்ணன் நம் சரணாகதியை ஆராய்ந்து அருள்வான் என்று ஆண்டாள் “ஆராய்ந்து” என்ற சொல்லினாள் உணர்த்துகிறாள் என்று ஓர்ந்து தெளிய வேண்டும்.

இதைத்தான், ஆவாவென்று ஆராய்ந்து என்றாள் ஆண்டாள். ஆராய்ந்து தெளிந்து, பகவனைச் சரணடைவதை, ஏல் ஓர் எம்பாவாய் என்றாள் என்று விண்ணப்பித்து, இந்த பாசுரத்தின் விசேஷ அர்த்தானுபவத்தை இந்தளவில் பூர்த்தி பண்ணி அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

கோதா ஸ்துதி — 9

மாத: ஸமுத்திதவநீ மதிவிஷ்ணுசித்தம்
விஸ்வோபஜீவ்ய மம்ருதம் வசஸா துஹாநாம் |
தாபச்சிதம் ஹிம ருசேரிவ முர்த்திமந்யாம்
ஸந்த: பயோதி துஹிது: ஸஹஜாம் விதுஸ்த்வாம்||

தாயே!, நீ சந்திரனது இன்னொரு வடிவமானவள். நீ விஷ்ணுசித்தரின் மகளாக அவதரித்தாய், சந்திரனோ மஹாவிஷ்ணுவின் மனதிலிருந்து தோன்றியதாக வேதம் கூறுகிறது. சந்திரன் உலகிலுள்ள எல்லோரையும் மகிழ்விக்கும் ஒளியைத் தருகிறான். நீ உனது வாக்கிலிருந்து வந்த அமுதமொழிகளாலும், உனது அழகிய திருமேனி தரிசனத்தாலும் உலகிலுள்ள எல்லோருடைய ஸம்ஸார தாபத்தை போக்குகின்றாய். கற்றறிந்த பெரியவர்கள் உன்னை பாற்கடலில் உதித்த மஹாலக்ஷ்மியின் சகோதரியாகச் சொல்கின்றனர். பாற்கடலில் பிறந்த சந்திரன் மஹாலக்ஷ்மிக்கு சகோதரன் என்றால் உனக்கும் சகோதரனன்றோ.

தூமணி மாடத்து

திருப்பாவை 9ம் பாசுரம்

தூமணிமாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய,
தூபம் கமழ, துயிலணை மேல் கண் வளரும்
மாமான் மகளே! மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்!
மாமீர்! அவளை எழுப்பீரோ! உன் மகள் தான்
ஊமையோ? அன்றிச் செவிடோ? அனந்தலோ?
ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ?
மாமாயன், மாதவன், வைகுந்தன், என்றென்று
நாமம் பலவும் நவின்று ஏலோரெம்பாவாய்!

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள்:

மாசற்ற வைர வைரீரியங்கள் பதிக்கப்பெற்ற மணி மாடத்தில். நாற்புறமும் தீபங்கள் ஒளிர நறுமணப்புகை எங்கும் வீச மென்மையான படுக்கையில் உறங்கும் மாமன் மகளே! மணிகள் பதித்த கதவினை திறப்பாயாக! மாமீர்! எங்கள் அழைப்பைக் கேளாது உறங்கும் உங்கள் மகளை எழுப்ப மாட்டீர்களோ? -அவள் என்ன ஊமையோ, செவிடோ, (கர்வத்தால் உண்டான) சோம்பல் மிக்கவளோ? அல்லது, எழுந்திராதபடி காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளாளோ? ஏதேனும் மந்திரத்திற்கு வயப்பட்டுள்ளாளோ? எண்ணிலடங்கா கல்யாண குணங்களை உடையவனும், வைகுண்டத்தில் உறைபவனும், திருமகளின் நாயகனுமான அந்த மாயக் கண்ணனின் ஆயிரம் நாமங்களை உரக்கச் சொல்வோம்! வாரய் தோழி என்று உறங்கும் தோழியை எழுப்பி நோன்பிற்கு அழைக்கிறாள்.

பாசுரச் சிறப்பு:

இப்பாசுரமும் உள்ளர்த்தத்தில் ஆச்சார்யனைக் கொண்டாடுவதாகவே கருதப்படுகிறது. இந்த 9வது பாசுரத்தில் ஒன்பது நவரத்னங்களாக நமக்கும் பகவானுக்கும் உள்ள 9 வித உறவுகள் உள்ளூரையாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

எட்டாவது பாசுரத்தில் ஆண்டாளும் அவளது தோழிகளும் துயிலெழுப்பிய பெண், கண்ணனுக்குப் பிரியமான க்ருஷ்ண வல்லபை மட்டுமே. ஆனால் 9வது பாசுரத்தில் எழுப்பப்படும் பெண் ஞானமிக்கவள்! உறங்கும் பெண்ணின் சிறப்பு கருதியே, ஆண்டாள் அவளை “**மாமான் மகளே**” என்று சொந்தம் கொண்டாடுகிறாள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது! அதோடு, மாமன் என்பவர் ஸ்தாச்சார்யன் - தாய் தந்தையரை விட உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் இருப்பவராகிறார் என்று உள்ளூரைப் பொருள் கொள்ளலாம்.

இனி, பாசுரத்தின் உள்ளூரையைப் பார்ப்போம்.

தூமணிமாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய - தூமணிமாடம் என்பது, அழிவில்லாத, ஸ்வயம்பிரகாசமான, ஞானத்தை உள்ளடக்கிய வேதங்களைக் குறிப்பில் சொல்கிறது. “**சுற்றும்**” என்பது சிஷ்யா, சந்தஸ், நிருத்தம், வியாகரணம், கல்பம், ஜோதிஷம் என்ற வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களைக் குறிக்கிறது. **விளக்கு** என்பது வேத சாரத்தைப் புரிந்து கொள்ள உதவும் ஸ்மிருதி, புராண, இதிகாச, உபநிடதங்கள் சார்ந்த ஞானத்தை உள்ளர்த்தமாக கொண்டுள்ளது.

ஞான தீபமாகிய “**விளக்கு**” என்ற பதத்தை ஆழ்வார் பாசுரங்களில் பல இடங்களில் காணலாம். “**ஞானச்சுடர் விளக்கு ஏற்றினேன்**”, “**உய்த்துணர்வென்னும் ஒளி கொள் விளக்கேற்றி**”, “**மிக்கானை மறையை விரிந்த விளக்கை**” என்று பல உதாரணங்களைக் காட்ட முடியும்.

வையம் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக,

வெய்ய கதிரோன் விளக்காக, - செய்ய

சுடராழி யானடிக் கே சூட்டினேன் சொன் மாலை,

இடராழி நீங்குகவே என்று.

-(முதல் திருவந்தாதி - 1)

என்று முதல் திருவந்தாதியில் பொய்கை ஆழ்வாரும்,

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக,

இன்புருகு சிந்தை யிடுதிரியா, - நன்புருகி

ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு

ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.

-(இரண்டாம் திருவந்தாதி - 1)

என்று இரண்டாம் திருவந்தாதியில் பூதத்தாழ்வாரும் ஞான விளக்கு ஏற்றி, வேத முதல்வனை “**திருக்கண்டேன், பொன்மேனி கண்டேன், திகழும் அருக்கண் அணி நிறமும் கண்டேன், செருக்கிளரும் பொன் ஆழி கண்டேன், புரி சங்கம் கைக் கண்டேன் என் ஆழி வண்ணன் பால்**” (மூன்றாம் திருவந்தாதி -1) என்று பேயாழ்வார் அடையாளம் காட்ட, மூவரும் அந்த ஜ்ஞான ஒளியில், திருவுடன் சேர்ந்து சங்கு சக்ரதாரியாக ஒளிரும் எம்பெருமானைக் கண்ட அனுபவத்தை ஆண்டாளின் இந்த பாசுரச் சொற்களுக்கு உள்ளூரைப் பொருளாகக் கொள்ளலாம்.

நம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமன் ஸ்வாமி தேசிகன் தூமணி மாடமான வேதத்தையும், வேத முதல்வனையும் நமக்குக் காட்டும் ஜ்ஞான ஒளியை அனுபவிக்கலாமா!!

தூமணி மாடம் என்பது வேதம். அந்த வேதம் எனும் மணி மாடத்தை நன்றாகப் பார்க்க வெளிச்சம் தேவை அல்லவா? அதனால் தான் **தூமணி மாடத்தில் சுற்றும் விளக்கெரிய வேண்டும்** என்றாள் ஆண்டாள்.

வேதம் என்ற பெரிய மாளிகையின் உள்ளே சென்று அனுபவிக்க ஆச்சார்யரின் துணை தேவை. அதாவது, **ஆசார்யன் காட்டும் ஞானம் எனும் விளக்கொளி தேவை**. ஸ்வாமி தேசிகன் **பகவானுடைய தயை (கருணை), பகவானைக் கொண்டே பகவத் கீதை என்ற திருவிளக்கை ஏற்றி வைத்து, வேதார்த்தங்களை அறிய வைத்தது** என்று தயா சதகத்தில் சொல்கிறார்.

நிராக்ருதவதீ த₃யே நிக₃ம ஸௌத₄ தீ₃ப ச்ரியா

விபஸ்சி த₃வி கீத₃யா ஜக₃தி கீ₃தயாந்த₄ம் தம: - -

-(தயாசதகம் - 89)

வேதமாகிய மாட மாளிகையில் கீதை எனும் விளக்கு இருளகற்றி ஞானமாகிய வெளிச்சத்தைக் காட்டுகிறது. வேதமாகிய மாளிகையில் ஆச்சார்யர்கள் தீபத்தை ஏற்றி வைத்தவுடன், அந்த திருமாளிகையில் உள்ள நவ ரத்தினங்கள் ஜொலிக்கின்றன.

துவளில் மாமணி மாட மோங்கு தொலைவில் லிமங்க லம்தொழும்

இவளை, நீரினி யன்னை மீர்! உமக் காசை யில்லை விடுமினோ

தவள வொண்சங்கு சக்க ரமென்றும் தாம ரைத்தடங் கணென்றும்

குவளை யொண்மலர்க் கண்கள் நீர்மல்க நின்று நின்று குமுறுமே (திருவாய் மொழி 6-5-1)

என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்துடன் ஒப்பிட்டு, "தேவாதிதேவனான பெருமானிடம் தேவர்கள் முத்து, பவளம், ரத்தினம் ஆகியவற்றை காலடியில் சமர்ப்பிக்க, அவற்றுள் தோஷமுள்ள ரத்தினங்களில் தோஷத்தை நீக்கி 'துவளில் மாமணி'களாக மாற்றித் தன் மாளிகையில் வைத்துக் கொண்டு, தோஷமே இல்லாத ரத்தினங்களைக் கொண்டு 'தூமணி மாடம்' கட்டி தன் நாயகிக்கு கொடுப்பனாம் எம்பெருமான்" என்று அர்த்த விசேஷம் அருளியுள்ளார்கள் பூர்வாசார்யர்கள்.

இவ்வாறு வேதம் என்ற மாளிகையில் ஜ்வலிக்கும் நவ ரத்தினங்கள் தான் பகவானுக்கும் நமக்கும் உள்ள ஒன்பது வித சம்பந்தம். இதை அறிந்தால், பகவத் தத்துவமும், நாம் யார் என்ற தெளிவும், பகவானுக்கும் நமக்கும் உள்ள தொடர்பும் தெரியும்.

பகவானுக்கும் நமக்கும் உள்ள ஒன்பது வித சம்பந்தம் உள்ளது. இதை ஸ்வாமிதேசிகன் **ந்யாச தசகத்தில்** ஒன்பது ஸ்லோகங்களில் 9 வித சம்பந்தமாகச் சொல்லி, 10ம் ஸ்லோகத்தில் பலனைச் சொல்லியுள்ளார். இந்த விளக்கமே இந்தப் பாசுரத்துக்கு முழு விளக்கமாகக் கொள்ளலாம்.

நமக்கும் எம்பெருமானுக்கும் உள்ள 9 வித உறவுகள்:

1. **பிதா புத்ர பாவம்.** - (தந்தை - மகன் உறவு)
2. **ரக்ஷிய -- ரக்ஷக பாவம்** - (காப்பவன் - காக்கப்படுபவன் என்ற உறவு)
3. **பார்யா ... பதி பாவம்** - (கணவன் மனைவி உறவு)
4. **போக்தா -- போக்தரு பாவம்** - (அனுபவிப்பவன் — அனுபவிக்கப்படுபவன்)
5. **ஞ்ஞாத்ரு -- ஞ்ஞேய பாவம்** - (அறிபவன் — அறியப்படுபவன்)
6. **சேஷ -- சேஷி பாவம்** - (ஆண்டான் — அடிமை)
7. **ஸ்வம் -- ஸ்வாமி பாவம்** - (உடையவன் — உடைமை)
8. **ஆதார - ஆதேய பாவம்** - (தாங்குபவன் — தாங்கப்படுபவன்)
9. **சரீர ஆத்மா பாவம் அல்லது சரீர சரீரி பாவம்** - (உயிர் — உடல்)

இந்த 9வித உறவுகளைச் சற்று விரிவாக அனுபவிப்போம்.

1. பிதா புத்ர பாவம் - (தந்தை - மகன் உறவு)

பகவானுக்கும் நமக்கும் உள்ள உறவு பிதா புத்ர பாவம் என்று கர்ம காண்டத்தில் வேதம் சொல்கிறது. நாம் மேன்மையுற்றால் அதனால் பகவான் ஆனந்திக்கிறான். இதைத்தானே "மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல் எனும் சொல்" என்று திருக்குறள் காட்டுகிறது. நம் குலத்தோன்றல்களை நல்வழிப்படுத்தி, பகவதனுபவம் ஊட்டி வளர்த்து, அந்தப் பிள்ளையின் புகழை மற்றவர்கள் இவன் தந்தை என்ன தவம் பண்ணினானோ என்று போற்றும்படி வளர்க்க, பிள்ளையும் அதற்கு ஈடாக இருக்க வேண்டும். குணத்தினால் வருவது தான் உயர்வு. **நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமால்; அவனுக்கு நாம் நிலையடியோம்** என்ற உணர்வே பக்தி.

என்னப்பன் எனக்காய் இருளாய் என்னைப் பெற்றவளாய்

பொன்னப்பன் மணியப்பன் முத்தப்பன் என்னப்பனுமாய் - (திருவாய் மொழி 6-3-9)

என்பது நம்மாழ்வார் காட்டும் எம்பெருமானுக்கும் சேதனர்களான நமக்கும் உள்ள **ரக்ஷ்ய -- ரக்ஷக பாவம். (காப்பவன் - காக்கப்படுபவன் என்ற உறவு).**

இப்படி நம் அனைவருக்கும் பிதாவான பகவானுக்குப் பிடித்த பிள்ளைகளாய் - சத் புத்ரர்களாய் இருக்க வேண்டும். இது **பிதா புத்ர பாவம்.**

2. ரக்ஷ்ய -- ரக்ஷக பாவம். (காப்பவன் - காக்கப்படுபவன் என்ற உறவு)

கஷ்டம் வந்தால் பகவானை நிந்தனை பண்ணக் கூடத் துணிகிறோம். பகவானே உனக்கு கண் இல்லையா? க்ருபை இல்லையா? எனக்கு ஏன் இந்த கஷ்டம் என்கிறோமே!

பகவான் நாரதரிடம் சொன்னாராம்: "**யஸ்ய அனுக்ரஹம் இச்சா₄மி - த₄நம் தஸ்ய ஹராம்யஹம்**". (விஷ்ணு தர்மம்) அதாவது, யாருக்கு அனுக்ரஹம் பண்ண நினைக்கிறேனோ, அவர்களுடைய பொருளை அபகரிக்கிறேன் என்றார். பகவான் கஷ்டம் கொடுத்து சோதிக்கிறான். அவனே ரக்ஷகன் என்ற பூர்ண விஸ்வாசத்துடன் சரணாகதி பண்ணினால், பகவான் ரக்ஷிக்கிறான்!! குந்தி தேவி பகவான் க்ருஷ்ணனிடம், "க்ருஷ்ணா! எனக்கு அதிக கஷ்டங்களைக் கொடு. அப்போது தான் நான் உன்னை மறவாமல் நினைத்துக் கொண்டிருப்பேன்" என்று கேட்டாள் என்று மஹாபாரதத்தில் உள்ளதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.

காமாஸிகாஷ்டகம் ஸ்தோத்திரத்தின் 8ம் ஸ்லோகத்திலும், அஷ்டபுஜாஷ்டகம் ஸ்தோத்திரத்தின் 5ம் ஸ்லோகத்திலும், ந்யாஸதசகம் ஸ்தோத்திரத்தின் 8ம் ஸ்லோகத்திலும் ஸ்வாமி தேசிகன் அனுக்ரஹித்துள்ளதையும் இங்கு உள்ளத்தில் கொண்டு ரக்ஷிய - - ரக்ஷக பாவம் என்ற பகவானுக்கும் நமக்கும் உள்ள தொடர்பை உணரலாம்.

த்வயி ரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை: த்வயி சாரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை: |

இதி நிச்சிததீ: ச்ரயாமி நித்யம் ந்ருஹரே வேகுவதீ தடாஸ்ரயம் த்வாம் || (காமாஸிகாஷ்டகம் - 8)

[நரசிங்கபெருமானே! எனக்கு ஓர் எண்ணம் உறுதியாக உண்டாகிவிட்டது. அதாவது - "நீ ஒருவனைக் காக்க முற்பட்டுவிட்டால் மற்ற தெய்வங்களை நாடவேண்டியதில்லை. நீயே முன்னின்று காக்கும்போது அவர்களை ஏன் நாடவேண்டும்? நீ ஒருவனைக் காவாது தண்டிக்க முற்பட்டுவிட்டாலும் மற்ற தெய்வங்களை நாடுவதில் பயனில்லை. ஸர்வ சக்தனான நீ ஒருவனைக் கைவிட நினைத்துவிட்டால் அற்ப சக்தியுடைய மற்ற தெய்வங்களால் அவனைக் காக்கவியலுமோ? ஆதலின் அவற்றை நாடிப் பயனில்லை" என்பது. இந்த மனவுறுதியால் வேறொருவரை நாடாமல் இங்கு வேகவதிக்கரையில் எழுந்தருளியுள்ள உன்னையே எந்நாளும் சரணமடைகின்றேன்.]

புயம் குதஸ்யாத் த்வாயிஸாநு கம்பே

ரக்ஷா குதஸ்யாத் த்வயி ஜாதரோஷே | |

- (அஷ்டபுஜாஷ்டகம் -5)

[திருவட்டபுயகரத்து எம்பெருமானே! நீ அருள்புரிந்து விட்டால் வேறு யார் எனக்கு அச்சத்தை விளைவிக்க முடியும்? நீ என்னைக் காக்காவிட்டால் வேறு யார் அடியேனைக் காக்க முடியும்?]

"த்வதே₃க ரக்ஷ்யஸ்ய மம த்வமேவ கருணாகர"

- (ந்யாஸதசகம் -8)

[கருணைக் கடலான பேரருளாளனே, அடியேனைக் காப்பவன் உன்னையன்றி வேறொருவன் இல்லை.].

இவ்வாறெல்லாம் அருளி ஸ்வாமி தேசிகன் ப்ரபத்தியின் மேன்மையை உணர்த்தி, எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் உள்ள **ரக்ஷிய - - ரக்ஷக பாவத்தை** நிர்வஹித்துள்ளார்.

வாளா லறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால்

மாளா காதல்நோ யாளன்போல் மாயத்தால்

மீளாத் துயர்தரினும் வித்துவக்கோட் டம்மாநீ

ஆளா வுனதருளே பார்ப்ப னடியேனே

- (பெருமாள் திருமொழி 5-45)

என்பது குலசேகராழ்வார் காட்டும் எம்பெருமானுக்கும் சேதனர்களான நமக்கும் உள்ள **ரக்ஷிய - - ரக்ஷக பாவம்**. (காப்பவன் - காக்கப்படுபவன் என்ற உறவு).

3. பார்யா ... பதி பாவம் - (மனைவி - கணவன் உறவு)

"பதிம் விஸ்வஸ்யாத்" என்று. நாம் அனைவருமே (ஜீவாத்மாக்கள்) பத்னிகள்; பகவானே பதியாகிய புருஷோத்தமன் என்றுரைக்கிறது வேதம். (நாராயண ஸூக்தம்). எனவே, ரக்ஷிக்கவேண்டியது பகவானின் பொறுப்பு என்று நம் ஸ்வதர்மத்தைச் செய்தால், நிச்சயம் ரக்ஷிப்பான் பகவான்.

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வானின் திருப்பெயரன் - ஸ்ரீ வேதாச்சார்ய பட்டர்- திருவரங்கச் செல்வனாரின் சூழ்மை குணத்தை -போற்றி அருளிச் செய்த ஸ்ரீ ஷமா ஷோடசீ **என்ற ஸ்தோத்ர கிரந்தத்தில்**

"புண்யஸ்ய பலம் இச்சந்தி புண்யம் நச்சந்தி மானவா:

பாபஸ்ய பலம் நேச்சந்தி பாபம் குர்வந்தி யத்நத:"

(ஸ்ரீ ஷமா ஷோடசீ)

புண்ணியத்தின் பலன் வேண்டுமானால், புண்ய கர்மாவைச் செய்ய வேண்டும்.. வினை விதைத்தவன் வினைதானே அறுப்பான்? தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான். நாம் எதைச் செய்கிறோமோ அதுவே பலனாகக் கிடைக்கும் (ஸ்வதர்மத்தைக் கடைபிடிப்பதின் பயன்) என்று **பார்யா - பதி** தத்துவத்தை விளக்கியுள்ளதும் இங்கு அனுஸந்தேயம்.)

குலசேகராழ்வார் பாசரம் :

"கண்டா ரிகழனவே காதலன்றான் செய்திடினும்

கொண்டானை அல்லால் அறியாக் குலமகள்போல்

விண்டோய் மதில்புடைசூழ் விற்றுவக்கோட் டம்மாநீ

கொண்டாளா யாகிலுமுன் குரைகழலே கூறுவனே" - (பெருமாள் திருமொழி 5-43)

என்பது குலசேகராழ்வார் காட்டும் எம்பெருமானுக்கும் சேதனர்களான நமக்கும் **பார்யா ... பதி பாவம் - (மனைவி - கணவன் உறவு)**.

4. போக்தா - - போக்த்ரு பாவம் - (அனுபவிப்பவன் - அனுபவிக்கப்படுபவன்)

"போ₄க்தா போ₄க்யம் ப்ரேரி தாரஞ்ச மத்வா" (ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் 1-12) என்பது ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் வாக்கியம். லோகத்தில் உள்ள அனைத்துமே பகவானின் போக்யம். எனவே பகவான் போக்தா.

இதைத்தான் ஸ்வாமி தேசிகன்

“மாம் மதியஞ்ச நிகிலம் சேதநா சேதநாத்மகம் |

ஸ்வ கைங்கர்யோபகரணம் வரத₃ஸ்வீ குருஸ்வயம் ||” - (ந்யாஸ தசகம் - 7)

என்று ந்யாஸ சதகத்தில் அனைத்துமே பகவானின் ஆதீனம் என்று காட்டுகிறார். நம் கர்ம வினையை அனுபவிக்க சிறிது காலம் இந்த தேகத்தோடும் உறவுகளோடும் வாழ்கிறோமே, அது தான் போக்த்ரு பாவம்.

பகவான்சொன்னபகவத்கீதையை அடிக்கடிமேற்கோள் காட்டி அனுபவிக்கிறோமே! இன்று **ராமகீதையிலிருந்து** இந்த போக்த்ரு பாவம் என்பதை விளக்க ஒரு ஸ்லோகம் விக்குாபனம் பண்ணுகிறேன்.

அது என்ன ராம கீதை?

சித்ரகூடத்தில் ஸ்ரீ ராமன் பரதனுக்கு உபதேசம் பண்ணின ஸ்லோகங்களே ராம கீதை!!

வால்மீகி ராமாயணத்தின் அந்த ராம கீதையிலிருந்து இரண்டு ஸ்லோகங்கள்:

யதா₂ காஷ்ட₂ம் ச காஷ்டம் ச ஸமேயாதாம் மஹார்ணவே |

ஸமேத்ய ச வ்யபேயாதாம் கால மாஸாத்ய கஞ்சந || - (26)

ஏவம் பா₄ர்யாஸ₃ ச புத்ராஸ₃ ச ஜ்ஞாதயஸ₃ ச த₄நாநி ச |

ஸமேத்ய வ்யவதா₄வந்தி த்₄ருவோ ஹ்யேஷாம் விநாப₄வ: - - (27)

- (வால்மீகி ராமாயணம் - அயோத்யா காண்டம் - ஸர்கம் 105- ஸ்லோ. 26,27)

[சமுத்ரத்தில் அலை அடிக்கிறது. அதில் இரண்டு மரக்கட்டைகள் மிதக்க, அலைகளினால் ஒரு கட்டத்தில் சில காலம் அவை சேர்ந்திருக்க, பின் மற்றொரு பேரலையால் வெவ்வேறாகப் பிரிந்து போகின்றன. சம்சாரம் என்ற சமுத்ரத்தில் புண்யம், பாபம் என்ற கர்ம வினைகள் அலைகளாக அடிக்கின்றன. அந்த சம்சார சமுத்ரத்தில் மிதக்கும் ஒரு மரக்கட்டை புருஷன். மற்றொரு மரக்கட்டை ஸ்த்ரீ. ஒரே வீட்டில் கணவன் மனைவியாக சேர்ந்திருப்பது சில காலம். ம்ருத்யு எனும் பேரலையாக மரணம். பிறகு அந்த ஆத்மாக்கள் யாருக்கு யார் கணவன் அல்லது மனைவி? உறவு முறைகள் அறுந்து விடுகின்றனவே! ஆத்மாவின் கர்ம வினைப் பயனால் இந்த சரீரத்தில் சில காலம் வாழ்கிறது] -

இந்த ராம கீதை தத்துவத்தைத் தானே பகவத்கீதையும் உபதேசிக்கிறது!!

எனவே பகவானே **போக்தா**. வஸ்துக்கள் அனைத்தும் அவனுடைய போக்யம். இதைத்தான் ஸ்வாமி தேசிகன்

நிலைதந்த தாரகனாய் நியமிக்குமிறைவனுமாய் - (அதிகார சங்கிரகம் - 10)

என்று அதிகார சங்கிரகத்திலும்,

“..... ஜன்ம ஸ்த்தேம ப்ரளய ரசநா ஜங்கமா ஜங்கமாநாம்.....” (ஸ்ரீ ஸ்துதி - 4)

என்று ஸ்ரீ ஸ்துதியிலும் அருளியுள்ளதிலிருந்து ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, லயம் இந்த மூன்றையும் - படைத்தல், காத்தல்- அழித்தல் என்று நிர்வாகம் பண்ணுகிறான் பரமேஸ்வரனான ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்கிறார்.

இதைத்தான் கம்பநாட்டாழ்வாரும்,

உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும், நிலை பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கிலா அலகிலா விளையாட்டு டையவர்” என்று சொன்னார்.

வாரிக் கொண்டு உன்னைவிழுங்குவன் காணிலென்று

ஆர்வற்றவென்னையொழிய என்னில்முன்னம்

பாரித்து தானென்னை முற்றப்பருகினான்

காரொக்கும் காட்கரையப்பன்கடியனே

(திருவாய்மொழி 9-6-10)

என்று நம்மாழ்வாரும்,

நின்னையே தான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான்

தன்னையே தான்வேண்டும் செல்வம்போல் மாயத்தால்

மின்னையே சேர்திகிரி விற்றுவக்கோட் டம்மானே

நின்னையே தான்வேண்டி நிற்ப னடியேனே

- (பெருமாள் திருமொழி 5-9)

என்று குலசேகர ஆழ்வாரும் அருளியுள்ள மேற்சொன்ன பாசுரங்கள் எம்பெருமானுக்கும் சேதனர்களான நமக்கும் உள்ள **பார்யா ... பதி பாவம் - (மனைவி - கணவன் உறவு)** நிலையை விளக்கும்.

5. **ஞ்ஞாத்த்ரு -- ஞ்ஞேய பாவம் (அறிபவன் – அறியப்படுபவன்)**

ஞாதா என்பது அறியப் படவேண்டியது. நேயம் என்பது அறியப்படும் அறிவு. **பகவான் நம்மால் அறியப் பட வேண்டியவன்**. அதற்கான அறிவையும் பகவான் நமக்கு கொடுத்துள்ளான். எனவே, அந்த அறிவைக் கொண்டு பகவானை அடையும் ஞானத்தை அறிய வேண்டும்.

“பெயரும் கருங்கடலே நோக்குமாறு ஒண்பூ

உயரும் கதிரவனே நோக்கும் – உயிரும்

தருமனையே நோக்கும்மொண் தாமரையால் கேள்வன்

ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு”

- (முதல் திருவந்தாதி - 67)

என்பது பொய்கையாழ்வார் காட்டும் எம்பெருமானுக்கும் சேதனர்களான நமக்கும் உள்ள **ஞ்ஞாத்தரு -- ஞ்ஞேய பாவம்** (அனுபவிப்பவன் — அனுபவிக்கப்படுபவன்) என்ற உறவு நிலை.

6. **சேஷ - சேஷி பாவம்** (ஆண்டான் — அடிமை)

பகவான் சார்வ சேஷி. அனைத்துமே அவன் ஆதீனம். நாம் பகவனின் சேஷர்கள். அஞ்ஞானிகள் மனம் மாறிக்கொண்டே இருப்பார்கள். மஹான்கள் ஞானவான்கள் என்பதால் நிலையான மனத்துடன் இருப்பார்கள்.

ஸஹஸ்ர சரீர்ஷா புருஷ: ஸஹஸ்ராஷ: ஸஹஸ்ரபாத் |

ஸ பூமிம் விஸ்வதோ வருத்வா அத்யதிஷ்ட₂த்₃ - த₃ஸாங்குலம்

புருஷ ஏவேதகும் ஸர்வம் - யத்பூ₄தம் யச்ச ப₄வ்யம் - புருஷ ஸூக்தம். பகவான் அனைத்தையும் கடந்து - நம் அனுமானத்திற்கும் மேலாக 10 அங்குலம் தாண்டி நிற்கிறான் - அதாவது சமஸ்த அண்டங்களையும் தாண்டி நிற்கிறான். அணுவுக்கும் அணுவாக உள்ளான். மஹத்துக்கும் மஹத்தாக உள்ளான். பகவான் ஸர்வ சேஷியான எம்பெருமானின் இத்தகைய நிலையை அறியும் ஞானம் வேண்டும். ஞானம் இல்லாவிட்டால் வஸ்து சேர்க்கை மனதைக் கெடுத்து விடும். எனவே, சேஷர்களாகிய நாம் பகவத் ஞானம் அடைய வேண்டும் என்ற வைராக்யம் பெற வேண்டும்.

“வாரா வருவாய் வருமென் மாயா மாயா மூர்த்தியாய்

ஆரா அமுதாய் அடியேன் ஆவி அகமே தித்திப்பாய்

தீரா வினைகள் தீர என்னை ஆண்டாய்! திருக்குடந்தை

ஊரா உனக்காட் படும் அடியேன் இன்னம் உழல்வேனோ” - (திருவாய்மொழி 5-8-10)

இப்பாசுரத்தில் ‘ஆண்டாய்’ என்பதால் ஆண்டான் தன்மையும் ‘உனக்காட்படும்’ (உன்னுடைய ஆளுமைக்கு உட்படும்) என்பதால் அடிமைத்தனத்தையும் ஆழ்வார் காட்டுகிறார். இந்தப் பாசுரம் நம்மாழ்வார் காட்டும் எம்பெருமானுக்கும் சேதனர்களான நமக்கும் உள்ள **சேஷ - சேஷி பாவம்** ஆண்டான் - அடிமை என்ற உறவு நிலை.

7. **ஸ்வம் -- ஸ்வாமி பாவம்** (உடையவன் — உடைமை)

அதாவது ஆத்மா உடைமையாகவும், ப்ரஹ்மம் (பகவான்) உடையவனாகவும் இருப்பது. இதை ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் ந்யாஸ சதகத்தில் “**ஸ்வாமீ ஸ்வஸேஷம்- ஸ்வ வஸம் - ஸ்வ பரத்₄வேந நிர்ப்ப₄ரம்**” - (ந்யாஸ சதகம் - 3) என்று சொல்லி, பகாவான் ஸ்வாமி - எஜமானன். நாம் பகவானின் அடிமைகள். என்ற தத்துவத்தை உபதேசித்துள்ளார்.

“தொக்கிலங்கி ஆறெல்லாம் பரந்தொடித் தொடுகடலே

புக்கன்றிப் புறம் நிற்க மாட்டாத மற்றவைபோல்

மிக்கிலங்கு முகில்நிறத்தாய் விற்றுவக்கோட் டம்மா! உன்

புக்கிலங்கு சீரல்லால் புக்கிலன் காண் புண்ணியனே”- (பெருமாள் திருமொழி 5-8)

ஆறுகள் கடலின் உடைமை. கடலைச் சேர்ந்து தான் ஆறுகள் சிறப்புப் பெறுகின்றன. அதுபோல் தலைவனாகிய திருமாலைச் சேர்ந்தே நாம் சிறப்படைய இயலும் என்று பகவானை உடையவன் என்றும் நம்மை அவனது உடைமை என்று இந்தப் பாசுரத்தில் எம்பெருமானுக்கும் சேதனர்களான நமக்கும் உள்ள **ஸ்வம் -- ஸ்வாமி பாவம்** (உடையவன் — உடைமை) என்ற உறவு நிலையைக் கூறுகிறார் குலசேகர ஆழ்வார்.

8. **ஆதார ஆதேய பாவம்** - (தாங்குபவன் — தாங்கப்படுபவன்)

ஆதாரம் என்பது அனைத்தையும் தாங்குபவன் பகவான் என்றுணர்த்துவது.

ஆதேயம் என்பது அவனால் தாங்கப் படுபவர்கள் என்றுணர்த்துவது. தாங்கப் படுபவர்கள் நாம். அதனால் தான் பகவானை சர்வாதார: என்கிறோம்.

“வெங்கண்-திண்களிறு அடர்த்தாய் வித்துவக்கோட்டு அம்மானே

எங்குப் போய் உய்கேன்? உன் இணையடியே அடையல் அல்லால்

எங்கும் போய்க் கரை காணாது எறிகடல்வாய் மீண்டு ஏயும்

வங்கத்தின் கூம்பு ஏறும் மாப் பறவை போன்றேனே” - (பெருமாள் திருமொழி 5-5)

குலசேகர ஆழ்வார் அருளியுள்ள மேற்சொன்ன பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரம் எம்பெருமானுக்கும் சேதனர்களான நமக்கும் உள்ள **ஆதார ஆதேய பாவம்** - (தாங்குபவன் — தாங்கப்படுபவன்) என்ற உறவு நிலையை விளக்குகிறது.

9. **சரீர ஆத்மா பாவம்** அல்லது **சரீர சரீரி பாவம்** - (உயிர் — உடல்)

சரீரம் வேறு ஆத்மா வேறு. இதைத்தான் நம் விசிஷ்டாத்வைதம் உணர்த்துகிறது.

திடவிசும் பெரிவெளி நீர்நில மிவைமிசை

படர்பொருள் முழுவது மாயவை யவைதொரும்

உடல்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துள்ளன்

சுடர்மிகு சுருதியுள் இவை உண்ட சுரனே”

-(திருவாய்மொழி 1-1-7)

என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரம் எம்பெருமானுக்கும் சேதனர்களான நமக்கும் உள்ள **சரீர ஆத்மா பாவம்** அல்லது **சரீர சரீரி பாவம்** - (உயிர் — உடல்) என்ற உறவு நிலையை விளக்குகிறது

மேற்சொன்னபடி விளக்கப்படும் எம்பெருமானுக்கும், சேதனர்களான நமக்கும் உள்ள 9 விதமான உறவே, இந்தப் பாசுரத்தின் உள்ளூரைப் பொருளாக உள்ளது என்று அனுபவிக்கலாம்.

தூமணிமாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய

தூபம் கமழ, துயிலணை மேல் கண் வளரும்

தூபம் கமழ, -----

தூபம் கமழ்தல் என்பது, **ஞானத்திற்கு அடுத்து நமக்குச் சித்திக்க வேண்டியது அனுஷ்டானமும் வைராக்யமும் தான்** என்பதை உணர்த்துகிறது. நம்மிடம் உள்ள காம, க்ரோத, மதமாச்சரியங்கள் எனும் தூர்க்குணங்களை விரட்டினால் தானே அனுஷ்டானம் சித்திக்கும்!! அதாவது, ரஜோ குணமும், தமோ குணமும் ஆதிக்கம் செலுத்தினால், இந்த்ரியங்கள் கட்டுக்குள் வராது. எனவே அனுஷ்டானம் சித்திக்காது. எனவே, அனுஷ்டானம் சித்திக்க சத்வ குணம் நிறைய வேண்டும் என்பது தான் வழி. சத்வ குணம் நிறைய, நாம் பகவானின் நாமாக்களை வாயினால் பாடி, மனத்தினால் சிந்தித்து, செய்யாதன செய்யோம், தீக்குறளைச் சென்றோதோம் என்று சங்கல்பித்து இருக்கும் வைராக்யத்தைப் பெற வேண்டும் என்பதை இந்தப் பாசுர வரிகள் உணர்த்துகிறது.

தூபம் கமழ, துயிலணை மேல் கண் வளரும்.....

துயிலணை மேல் கண் வளரும். . .

துயிலணை மேல் கண் வளரும் என்று ஒருவர் உறங்குவதை கோதை நாச்சியார் கவிநயத்துடன் அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளதை ரசிக்க வேண்டும்.

பகவத் அனுபவத்தில் திளைத்த, ஞானமிக்க ஒருத்தியின் துயில் கூட இங்கு கொண்டாடப்படுகின்றது. கண்ணனிடத்தில் அனைத்துக் கவலைகளையும் ஒப்படைத்து விட்டதால், நிச்சிந்தையாக அந்த க்ருஷ்ண வல்லபையால் உறங்க முடிகிறது போலும்! **“துயிலணை மேல் கண் வளரும்”** என்றருளியுள்ளதின் மூலம், க்ருஷ்ண வல்லபையான அந்த பெண்ணின் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும் பகவத் ஞானத்தை ஆண்டாள் கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளாள் என்று உள்ளூரைப் பொருளாக அனுபவிக்கலாம்.

இதையே வேறு நோக்கில் சிந்திப்போம்.

துயிலணை மேல் கண் வளரும் என்பதை மற்ற சுக போகங்களில் எண்ணம் செல்லாது என்று கொள்ளலாம். ஏனெனில், **தூக்கம்** என்று சொல்லாமல், **கண் வளர்தல்** என்று சொன்னதால், உள்ளே படுத்துக் கொண்டிருப்பவள் சிறந்த க்ருஷ்ண வல்லபை என்பது தெரிகிறது அல்லவா! மற்றைய விஷயங்களில் ஆர்வமின்றி, பகவத் விஷயத்தில் கண் வளர்தல் என்று பொருள். அதனால் தான் பின் வரும் 19ம் பாசுரத்தில் (குத்து விளக்கெரிய) **பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி** என்றாள் ஆண்டாள். பஞ்ச சயனம் என்பது **அர்த்தபஞ்சகம்**. இதில் தூக்கம் என்றால் த்யானம் என்று பொருள். மற்றைய விஷயங்களில் கண் மூடிக் கொண்டு, பகவத் விஷயங்களில் கண்களைத் திறந்து வைத்துக் கொள்வதை இது குறிக்கும்.

இதைத்தான் பகவான் பகவத் கீதையில் அழகாக உபதேசித்துள்ளான்.

யா நிஸா ஸர்வ பூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாக்ரதி ஸம்யதீ |

யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதாநி ஸா நிஸா பஸ்யதோ முநே: --- - (ப.கீ. 2 - 69)

உலகத்தில் சம்சாரிகள் எதில் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ, அதில் ஞானிகள் தூங்குகிறார்கள். ஞானிகள் எதில் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ, அதில் சம்சாரிகள் தூங்குகிறார்கள் என்பது கீதையில் பகவான் சொன்ன வாக்கு. பகவத் கீதையில் சொன்னதை பகவதி கீதையான திருப்பாவையில் **“கண் வளரும்”** எனும் பதத்தால் கோதாப் பிராட்டி சொல்கிறாள்! மஹா ஞானிகள் பகவதனுபவத்தில் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். லோக விஷயங்களில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், நித்ய சம்சாரிகள் நிலை வேறாக இருக்கிறது. எனவே, கண் வளர்தல் என்பதில் சகலத்தையும் மறந்து பகவானைப் பற்றி நிற்கும் **வைராக்யத்தைக்** காட்டுகிறாள். **எனவே தான், ஞானம், அனுஷ்டானம், வைராக்யம் மூன்றும் சித்திக்க வேண்டும்** என்கிறாள் பகவதி கீதையான திருப்பாவையில்!

மாமான் மகளே! மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்! -----

உறவு முறை இருந்தாலே ஒரு அந்யோந்யம் ஏற்படும் அல்லவா! கூரத்தாழ்வார் ராமானுஜரின் பரம சிஷ்யராக இருந்தபோதிலும், எம்பார், முதலியாண்டான் போன்ற சிஷ்யர்களைப் போல் தனக்கு தன் ஆசார்யனின் உறவு சம்பந்தம் இல்லையே என்று ஏங்குவாராம்!!

வ்யாஸம் வஸிஷ்ட₂ நப்தாரம் ஸக்தே: பௌத்ரம கல்மஷம் |

பராஸராத் மஜம் வந்தே₂ ஸுக தாதம் தபோநிதி₄ம் | |

என்ற விஷ்ணு சஹஸ்ர நாம ஸ்லோகத்தில் வியாசரைச் சொல்லும் போது, அவர் சக்தியின் பேரன், பராசரரின் மகன், சுகப் பிரம்மத்தின் தந்தை என்ற உறவு முறைகளைச் சொல்லி அதன் ஏற்றம் சொல்லப்படுகிறது. எனவே, **மாமான் மகளே! மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்!** என்று உறவு முறை சொல்லி ஆண்டாள் அழைத்தாள். (Marketing technique!!)

“எளிதில் உணர இயலாத பகவத் விஷயங்களை உபதேசிக்குமாறு சீடன் ஆசாரியனை உள்ளத் தூய்மையோடு வேண்டுகிறார்” என்பது உட்பொருள். அதாவது, ஆசார்யன் ஒருவரே, நமது வினைப்பயன்கள் என்ற கதவின் தாளை விலக்கி, பரமன் தாள் பணிந்து மோட்ச சித்திக்கு வேண்டிய ஜ்ஞானத்தை அருள வல்லவர் என்று கொள்ளலாம்.

மாமீர்! அவளை எழுப்பீரோ! உன் மகள் தான் ஊமையோ? அன்றிச் செவிடோ? அனந்தலோ?

நாங்கள் கடைபிடிக்கும் நோன்பில் கலந்துகொண்டு, பரமனாகிய கண்ணனின் பேரும் புகழும் போற்றிப் பணிய, மாமீர், உறங்கும் உம் மகளை எழுப்பி அனுப்புங்கள் என்று உரிமையுடன் ஒரு தாயிடம் விண்ணப்பிப்பதாக இவ்வரிகளின் பொதுவான பொருள் தோன்றினாலும், உள்ளூரைப் பொருள் அது அல்ல. இங்கு தாமச குணங்களின் வயப்பட்டிருக்கும் சேதனர்களை அவர்களின் அஜ்ஞானம் நீங்கி பகவதனுபவம் பெற உபதேசிக்குமாறு ஆசார்யர்களிடம் வேண்டுவதாகப் பொருள் கொள்ளலாம்.

இங்கு கலை பேதம் இல்லாமல் அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஆசார்ய சீலர் ராமானுஜரின் ஆசார்ய ஆளுமையை ஒப்பிட்டு நினைக்க வேண்டும். இதற்கு, ராமானுஜரின் வாழ்வில் நடந்த ஓர் உண்மை நிகழ்வை, அவர் வரலாறு மூலம் தெரிந்து கொண்டதை இங்கு விண்ணப்பிக்கிறேன். (இது பாசுர அர்த்தங்களை மேலும் பரிமளித்து அனுபவிக்க உதவும்.)

புலன் சார்ந்த இன்பங்களே பெரிது என்று, ஹேரம்பா (பொன்னாச்சி) என்ற தன் காதலியின் கண்ணழகில் மயங்கி அவளுக்குக் குடை பிடித்துக் கொண்டு திரிந்த **மல்லன் வில்லியைத்** தடுத்தாட்கொண்டு அவளை **தனுர்தாசனாக** மாற்றிய ராமானுஜரின் கருணை, ஆசார்யர்கள் எங்ஙனம் அருள்வார்கள் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டு, இப்பதங்களின் உள்ளூரையை உணரலாம். சுருக்கமாக மல்லன் வில்லி, **தனுர்தாசனான** கதையை (இது வெறும் கதை அல்ல ! நிஜம்!!) விண்ணப்பிக்கிறேன்.

ஆடல் அழகி ஹேரம்பாவின் கண்களுக்குத் தான் அடிமை என்று மற்போரில் மற்ற மல்லர்களை வென்று தன் மல்லாண்ட திண் தோள் வலியைக் காட்டிய மல்லன் வில்லி, காதல் போரில் ஹேரம்பையின் கண்ணசைவின் விற்போரில் அவளிடம் தோற்று மண்டியிட்டு மயங்கி, ஊரறிய அவளுக்கு குடை பிடித்துத் திரிந்ததைக் கண்ட ராமானுஜர், அவனைப் பரிவுடன் அழைத்து, அழியும் இந்த ஊன் மீது இவ்வளவு காதல் வைத்து காலத்தைக் கடத்துகிறாயே! என்றும் ஹேரம்பாவின் கண்களைவிட அழியாத, அனைவரையும் கவர்ந்திழுக்கும், அழகிய கண்களை உனக்குக் காட்டுகிறேன் வா என்று அந்த மல்லனின் கையைப் பிடித்து அவனை விறுவிறு என்று இழுத்துக் கொண்டு வருகிறார்..... தெற்கு வாசல் தாண்டி, ஆலிநாடன் வீதி தாண்டி, ரங்க விலாச மண்டபம் தாண்டி, கருட மண்டபம் தாண்டி, ஆர்ய படாள் வாசல் தாண்டி, சந்தனு மண்டபம் தாண்டி, மேலப் படிகள் ஏறி, கிளி மண்டபம் தாண்டி, இதோ வந்தாகி விட்டது காயத்ரி மண்டபத்துக்கு!

24காயத்ரி எழுத்துக்களும் 24தூண்களாய்த் தாங்கும் பேரமைதிக்கருவறை அன்றோ அது! **பிரணவாகார ரங்க விமானம்!** குறுகிய வாசல்! உள்ளத்தை உருக்கும் வாசல்! நெய் தீப மணமும், துளசி மணமும் உள்ளத்தைத் துளைக்க, திகைப்பிலிருந்து மாறாத அந்த மல்லன், அழகிய கண்களைக் காண்பிக்கிறேனென்று என்னைக் கட்டாயமாக இழுத்துக் கொண்டு வந்த இந்த “சாமியார்” இங்கே ஏன் என்னை இழுத்துக் கொண்டு வந்தார், யார் இங்கே இருக்கிறார்(ள்) எனக் குழம்புகிறான்!! உபய காவேரியின் குளிர்ச்சி உள்ளேயும், அவனின் உள்ளத்திலும் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்துகிறது! மெல்ல, தன் உணர்விற்கு வருகிறான் மல்லன். ஐயோ!! இது என்ன விந்தை! இங்கு வந்ததும் பச்சைக் கர்ப்பூர் நெடி என் உடலையும் உள்ளத்தையும் உருக்கி என்னமோ செய்கின்றதே!!! ஆயர்ப்பாடி வெண்ணெய் வீச்சம் கருவறையிலும் வீசியதோ! இது என்ன புரியாத ஒரு சுகமான மணம்! மனம் மயங்குகிறது! மல்லனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை! “அவளை விட அழகிய கண்ணைக் காட்டுகிறேன்” என்று சொன்னவர், இங்கே அழைத்து வந்துள்ளாரே என்று அவன் நினைக்கும் போது, மெல்ல திரை விலகியது.. அவன் மனத் திரையும் தான்!ஐயோ! இது என்ன புதிய உணர்வு! மயக்கும் உணர்வு! மனதை உருக்கும் உணர்வு!!

“மல்லனே, பார் அந்தக்கண்களை” என்ற ராமானுஜரின் கணீரென்ற குரல் அவன் குழப்பத்திற்கு விடையானது!! ... உள்ளே பார்த்தான்! பார்த்துக் கொண்டே..... இருந்தான்.....! உள்ளம் உருகுதே என்று அரற்றினான்!!

கரிய கண்கள் பெரிய கண்கள்..உரிய. கண்கள். விரிந்த கண்கள் தெரிய, தெரிந்தது பள்ளி கொண்ட அரங்கனின் அரிய..உருவம் - அரியின் உருவம் - கரிய உருவம் - நெடிய உருவம்!! ஜென்ம ஜென்மத்துக்கும் போதுமே!....

மெல்லிய தீபம், அசைத்து அசைத்து திருவடி முதல் திருமுடி வரை காண்பிக்கப்படுகிறது! உள்ளே பரமனின் ஜோதி தர்சனம். அருகில் ஜ்ஞான ஜோதியாய் ஆசார்யன்!! திருவடி முதல் திருமுடி வரை கண்கள் விரிய, குளிர் பார்த்தான்! பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான்!!

திருக் கமல பாதம் வந்து என் கண்ணினுள்ளன ஒக்கின்றதே
சிவந்த ஆடையின் மேல் சென்றதாம் என் சிந்தனையே
உந்தி மேலதன்றோ அடியேன் உள்ளத்தின் உயிரே
திருவயிற்று உதர பந்தனம் என் உள்ளத்துள் நின்று உலாகின்றதே
திருவார மாற்பதன் றோ அடியேனை யாட்கொண்டதே.
முற்றும் உண்ட கண்டங்கண் டரடியேனை யுய்யக்கொண்டதே.
செய்யவா யையோ. என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே
நீண்டவப் பெரிய வாய கண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே
என்று அந்த மல்லனைக் கரைய வைத்தது அரங்கனின் திருக் கண்கள்.

“என்ன வில்லி, ஏன் சிலையாக நின்று விட்டாய்? என்ன காண்கிறாய், சொல்?” என்று ஆசார்யனின் அன்பு அதட்டல்! மனம் எல்லாவற்றையும் மறந்து அங்கு லயித்து விட்டது அவனுக்கு!!

ஆர மார்பு அது அன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டதே
கண்டம் கண்டிர் அடியேனை உய்யக் கொண்டதே
செய்ய வாய் ஐயோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே

“என்ன தடுமாறுகிறாய்? அருகில் இதற்கென்றே உள்ள இரண்டு திருமணத் தூண்களைப் பிடித்துக் கொள்! விழுந்து விடாதே! சொல், சொல்...என்ன செய்கிறது?” என்று கனிவுடன் அவனிடம் “**கண்களைக் கண்டாயா மல்லா**” என்று கேட்டார் ஆசார்யர்.

பெரிய வாய கண்கள்.....என்னைப் பேதைமை செய்தனவே!
பெரிய வாய கண்கள்.....என்னைப் பேதைமை செய்தனவே!!

என மயங்குகிறான் மல்லன்.

அரங்கனின் தாமரைக் கண்களின் நேராக தீபம் சுழல்கிறது! மல்லனின் இந்திரிய தாபங்களும் சுழன்று அடித்த காற்றில் மறைந்து போனது!

ஆசார்யனின் மதுரமான குரல்,

ஒன்று மறந்தறியேன் ஓதநீர் வண்ணனை நான்,
இன்று மறப்பேனோ ஏழைகள்? - - அன்று
கருவரங்கத்து உட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருவரங்கத்து மேயான் திசை!!! (முதல் திருவந்தாதி - 6)

என்று பொய்கையாழ்வாரின் பாசுரத்தில் அரங்கனின் அனுபவத்தில் கரைந்து ஒலித்தது!!

மல்லா! நீ கண்டாயா? கண்டு என்ன செய்தாய்? சொல்! சொல்!” என்ற ஆசார்யனின் குரல் அரங்கனின் கண்ணழகில் சொக்கி மயங்கியிருந்த மல்லனை நினைவுலகத்துக்குக் கொண்டு வந்தது! - **உள்ளம் கரையும் ரசவாதமும் நடந்தது!!**

கண்டேன்! கண்டேன்! நாடி நான் கண்டு கொண்டேன்!
என்னையே பார்க்கும் கண்கள்! என்னையே விழுங்கும் கண்கள்!
இல்லை இல்லை! உலகையே விழுங்கும் கண்கள்!
ஐயோ! கரியவனின் நீண்ட அப்பெரிய வாய கண்கள்!”

கோல மாமணி ஆரமும், முத்துத் தாமமும், முடிவில்லதோர் எழில்
நீலமேனி...ஐயோ.... நிறை கொண்டது என் நெஞ்சினையே! கதறினான் மல்லன் வில்லி!!! தணுர் தாசன் ஆனான்!

ஏன் வில்லி ஐயோ என்று அரற்றுக்கிறாய்? என்ன கண்டாய் சொல். உன் ஹேரம்பாவின் கண்களை விட அழகிய கண்களைப் பார்த்தாயா? என்றார் ஆசார்யன்.

“தாங்க முடியவில்லை சாமீ! நடுங்குகின்றேன்! என்ன செய்தீர்கள் என்னை? என் கண்கள் அந்தக் கண்களோடு ஒட்டிக் கொண்டது போல் இருக்கே! வைத்த கண்ணை மீண்டும் எடுக்க முடியவில்லையே! அந்தக் கண்களே வெள்ளைப் பாற்கடல் போல் இருக்கே! அந்த வட்ட விழிக் கருமணியில் நானும் தெரிகிறேனே!” இந்தக் கண்களை விடுத்தா காமக் கண்களே -ஊனக் கண்களே பெரிதென்று வாழ்ந்தேன்? என உருகினான் வில்லி!

“**அந்தக் கண் மேல் உந்தன் கண்ணை வைத்து விட்டாயா? இனி, அவனும் உன் மேல் கண்ணை வைத்து விடுவான்!** இனி, உன்னைத் தன் கண்ணுள் வைத்துத் தாங்குவான்! என்ற ஆசார்யர், இனி, என்ன செய்யப் போகிறாய் வில்லி?” என்கிறார். அரங்கனிடம் ஆசார்யன் முறையிட்டது நடை முறைபடுத்தப்பட்டது!

என் அமுதினைக் கண்ட கண்கள்,

மற்று ஒன்றினைக் காணாவே!

மற்று ஒன்றினைக் காணாவே!!

மற்று ஒன்றினைக் காணாவே!!! என்று அரங்கனில் கிறங்கினான் அந்த மல்லாண்ட திண்தோள் மல்யுத்த மல்லன். மல்லாண்ட திண்தோள் மாலவனால் மாற்றப்பட்ட மல்லன், இராமானுசரின் சீடர்களுள் ஒருவனாகச் சேர்ந்து கொண்டான்! தனுர் தாசன் ஆனான்! ஹேரம்பை பொன்னாச்சி ஆனான். ஆசார்யனை சீடன் (வில்லி) தேடிப் போகவில்லை! அவனைத் தேடி ஆசார்யன் வந்தார்! நெறிப்படுத்தினார்.

இப்படி ஆசார்யர்கள் அருளியதை/அருளுவதைத் தான் இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் காட்டியுள்ள ஆச்சார்ய நெறி!!! என்று அனுபவிக்கலாம்.

[இப்படி அனுபவித்துச் சேவித்தால், நாழும் சுழல்வோம். நம் மனமென்னும் **ஆழியுட் புக்கு., பக்தியை முகந்து கொண்டு, ஆர்த்து ஏறி, அந்த ஊழி முதல்வனை உள்ளம் உருக அனுபவித்தால், சார்ங்கம் உதைத்த சர மழையாய் நம் நேத்ரங்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக, உள்ளே தீப சேவை!!** நம் கண்களில் நேத்ரானந்த தீப சேவை! என்று கண்ணீர் மல்க சேவிக்கலாம்.]

[ஆசார்யன் பக்கலில், கண்களில் கண்ணீர் மல்க ஆனந்த விமான நிழலில் திருவேங்கடவனை ஸேவித்ததும், ப்ரணவாகார விமான நிழலில் திருமணத்தூண்களைப் பற்றிக் கொண்டு அரங்கனை ஸேவித்ததும், திருப்புல்லாணியில் ஆதி ஜெகந்நாதப் பெருமானையும் பத்மாஸனித் தாயாரையும், ராமனையும் ஸேவித்ததும் நெஞ்சில் நிழலாடியதின் விளைவால் மேற்சொன்னபடி ஒரு அனுபவத்தை ராமானுஜர் வில்லியைத் தடுத்தாட்கொண்டு தனுர்தாசனாக்கிய நிகழ்வை ஆண்டாளின் பாசுர வரிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து அவ்வாறு அடியேனை எழுதப் பணித்தது.]

உன் மகள் தான் ஊமையோ? அன்றிச் செவிடோ?....

உன்மகள் தான் ஊமையோ? - ஒரு சமயம் பெரும்புலியூர் சென்ற திருமழிசை ஆழ்வார் அங்கு சில அந்தணர்கள் வேதம் ஓதும் வேள்விச் சாலை பக்கமாகச் சென்றார். அவர்களோ, ஆழ்வார் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தவர் என்று கருதி, வேத பாராயணத்தை அவர் செவி மடுக்கலாகாது என்று ஓதுவதை நிறுத்தி விட்டனர்! ஆழ்வார் அங்கிருந்து நகர்ந்து சற்று தள்ளி அமர்ந்து கொண்டார். திரும்பவும் வேதம் ஓதுதலைத் தொடர எண்ணிய அந்தணர்களுக்கு, அவர்கள் விட்ட இடம் மறந்து போனது! ஆழ்வார் மௌனமாக, ஒரு கருப்பு எள்ளை எடுத்து அதை தன் நகத்தால் பிளந்து, அந்தணர் விட்ட வேதவாக்கியத்தின் (**கிருஷ்ணா நாம வ்ரீஹீனாம் நக நிர்பின்னம்**) பொருளை ஜாடையாக உணர்த்தினார்!

இங்கு பகவத் கீதையில் 11 வது அத்தியாயத்தில் பகவான் உபதேசித்ததை உள்ளத்தில் கொள்ளுதல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

ந வேத₃யக்ஞாத்த₄ய யநைந் ந தா₃நைந் ந ச க்ரியா-பி₄ர்ந ந த போபி₄ ருக்₃ரை: |

ஏவம் ரூப: ஸக்ய அஹம் ந்ருலோகே த்₃ரஷ்டும் த்வத₃ந்யேந குருப்ரவீர || - (ப.கீ. 11- 48)

என்று “வேதங்களையும் யாகத்தின் செயல்முறைகளையும் கற்பதாலோ, தானங்களாலோ கர்மங்களாலோ, தவங்களாலோ **என்னைக் காணவும் முடியாது! அடையவும் முடியாது**” என்கிறான் பகவான் கீதையில்!!

கற்றுப் பெற்ற வெற்று ஜ்ஞானத்தால் செருக்கில் இருந்தவர்கள், திருமழிசை ஆழ்வாரின் ஞானத்தையும் பெருமையும் உணர்ந்து வெட்கம் அடைந்து அவர் பாதம் பணிந்து மன்னிக்கும்படி வேண்டினார். ஆக, “உன் மகள் தான் ஊமையோ?” என்ற சொல்லாடல் வாயிலாக கோதை நாச்சியார், வேத மந்திர வாக்கியத்தை செயல் மூலம் அந்தணர்களுக்குணர்த்திய திருமழிசை ஆழ்வாரைத் தான் குறிப்பதாகச் சொல்வது பொருத்தமே!

ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ? -

ஏமம் என்ற சொல்லுக்கு இரவு, இன்பம், உன்மத்தம், கலக்கம், களிப்பு, காவல், சேமம், திரைச்சீலை, புதையல், பொன், மயக்கம், விபூதி என்று பல அர்த்தங்கள் உண்டு.

அஷ்டாஷ்டர மந்திரத்தின் ஆதிக்கமே இந்த ஏமப் பெருந்துயிலுக்கு காரணம்! சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரின் நாச்சியார் திருமொழிப் பாசுர வரிகளில் வரும் மயக்க நிலையை ஒத்தது இது:

பெய்யுமா முகில் போல் வண்ணா!* உன் தன் பேச்சும் செய்கையும்*

எங்களை மையலேற்றி மயக்க உன்முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ

நொய்யர் பிள்ளைகள் என்பதற்கு* உன்னை நோவ நாங்கள் உரைக்கிலோம்

செய்யதாமரைக் கண்ணினாய்* எங்கள் சிற்றில்வந்து சிதையேலே - (நா. தி.மொ. 14)

என்று நாச்சியார் திருமொழியில் ஆண்டாள் அருளியுள்ள இந்தப் பாசுர வரிகளில் **ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ** என்ற திருப்பாவை பாசுர வரிகளிலும் எதிரொலிப்பதைய் அனுபவிக்கலாம்.

மாமாயன், மாதவன், வைகுந்தன், என்றென்று நாமம் பலவும் நவின்று ஏலோரெம்பாவாய்

ஆச்சார்யனை அடைந்து, உபதேசம் பெற்று பேரின்பம் தரும் பகவத் அனுபவத்தில் திளைப்போம் என்பது எளிமையான உட்பொருள். இது தவிர இவ்வாக்கியத்திற்கு பல உள்ளுரைகள் உள்ளன!

“அமைவுடை நாரணன் மாயையை அறிவார் யாரே?” (திருவாய்மொழி 1-3-3) என்று நம்மாழ்வார் மாமாயனின் மாயத்தை யாரால் புரிந்து கொள்ள முடியும்? என்று அருளியிருப்பதை இங்கு நினைவில் கொண்டு பாசுர வரிகளை அனுபவிக்க வேண்டும். வராக அவதாரத்தின் போது, பெருங் கடலானது பரமனின்கணுக்காலைமட்டுமே நனைத்தது என, அளவில் ப்ரமாண்டமான ரூபம்!! கிருஷ்ணாவதாரத்திலோ யசோதாவால் கண்ணனை கையளவு நீரிலே குளிப்பாட்ட முடிந்த அளவுக்குச் சிறிய ரூபம்!! . முன் யுகத்தில் சிறுகுறளாய் - வாமனனாய் வந்து மண்ணும் விண்ணும் மீண்டு உயர்ந்த வாமன த்ரிவிக்ரம ரூபம்!! அவனது மாயை அத்தகையது.

மாமாயன் என்பது மாயங்கள் பல புரிந்து அருளும் எம்பெருமானின் செளலப்பயம் என்ற நீர்மையையும், **மாதவன்** என்பது திருமகள் கேள்வன் என்பதையும், **வைகுந்தன்** என்பது பரமபதத்தில் உள்ள பரமபதநாதனின் பரத்துவத்தையும் குறிக்கும் என்றாகும். அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை உறை மார்பனாக உள்ள எம்பெருமானுக்கு பிராட்டியின் சம்பந்தத்தினாலேயே, நீர்மையும், பரத்துவமும் சித்திக்க, நம் பிழைகள் பிராட்டியின் புருஷகாரத்தால் மறைக்கப்பட்டு, நாரணன் நமக்கு அருளுகின்றான் என்பதை கோதை நாச்சியார், ‘மாதவன்’ என்பதை மாமாயன், வைகுந்தன் என்ற பதங்களுக்கு இடையில் வைத்து மிக அழகாக நிலைநாட்டியுள்ளார் என்று அனுபவிக்கலாம்.

மாமாயன் என்ற பதத்தை மேலும் வேதாந்தமாக விரித்துப் பலவகையாக அனுபவிக்கலாம், விரித்தால் பெருகும் என்பதால் விரிவுக்கஞ்சி, சில விளக்கங்களை மட்டும் அனுபவிப்போம். மாமாயன் என்பதை மா + ஆயன் என்று கொண்டு, ஆயர் குலத்தில் பெரியவன் / சிறந்தவன் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

மாமாயன் என்பதை மா + ஆயன் என்று கொண்டு, “மா” என்ற திருமகளின் ஆயன் - தலைவன் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

மாமாயன் என்பதை, பெரியாழ்வார் அனுபவித்தபடி, இவன் மா ஆயன் இல்லை. உலகம் உய்ய வந்துதித்த ஆயன் என்று கொள்ளலாம். இவன் ஆயன்! - அரி -யாதவன்!

வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்

ஆயர் புத்திரன் அல்லன் அருந்தெய்வம்

பாய சீர் உடைப் பண்பு உடைப் பாலகன்

மாயன் என்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே

- (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-7)

இவன் ஊழி முதல்வனான எம்பெருமான். உலகில் தர்மத்தை நிலை நாட்டவே ஆயர் குலத்தினில் கோபாலனாக - கண்ணனாக “அவதரித்தவன்” என்று கொள்ளலாம்.

நாமம் பலவும் நவின்று ஏலோரெம்பாவாய்

மாயங்கள் பல செய்து தர்மத்தை நிலை நாட்டி நம்மை ரக்ஷிக்கும் மாதவன் மாலவனின் பேராயிரம் சொல்லி அவனே பரம், அவனே நம்மை அளித்துக் காப்பான் என்பதை ஓர்ந்து தெளிந்து பாரோர் புகழ் பரமனடி பணிவோம் வாருங்கள் என்று ஆண்டாள் இந்த பாசுரத்தை நிறைவு செய்கிறாள்.

6 முதல் 15 வரை உள்ள பத்து பாசுரங்கள் முதலில் விழித்தெழுந்தவர் இன்னும் உறக்கத்தில் இருப்பவரை எழுப்பும் நோக்கில் பாடப்பட்டவை என்றும், 6ஆம் பாசுரத்தில் பிள்ளாய் என்று சொல்லி பெரியாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 7ஆம் பாசுரத்தில் பேய்ப்பெண்ணே என்று சொல்லி குலசேகராழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 8ஆம் பாசுரத்தில் கோதுகலமுடைய பாவாய் என்று சொல்லி நம்மாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 9ம் பாசுரத்தில் திருமழிசையாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். இது பூர்வாசார்யர்களின் அனுபவம்.

மாமாயன் என்ற திருமழிசை ஆழ்வாருக்குப் பிடித்த சொல்லாடலை ஆண்டாள் பயன்படுத்தியிருப்பதை கவனிக்க வேண்டும்! ஆழ்வார் தன் பாசுரங்களில், **“மாயமென்ன மாயமே”, “மாயமாய மாக்கினாய் உன் மாயமுற்றும் மாயமே”** என்று மாயனின் மாயத்தை எண்ணி மாய்ந்திருக்கிறார். அது போலவே, **மாதவன், வைகுந்தன்** என்ற திருநாமச் சொல்லாடல்களை திருமழிசை ஆழ்வாரின் பாசுரங்களில் காணலாம். இவற்றை எல்லாம் கருத்தில் கொண்டு, இப்பாசுரத்தில் ஆண்டாள் திருமழிசைப் பிரானைத் துயிலெழுப்புவதாக அனுபவிக்கலாம்.

“தூமணி மாடத்து” என்ற நாச்சியாரின் பிரயோகத்தை கவனிக்க வேண்டும். பட்டை தீட்டப்படாத மாணிக்கக்கல் தெளிவில்லாமல் ஒரு கூட்டுக்குள் இருப்பது போல காட்சியளிக்கும். அத்தகைய மாணிக்கம் போல இருந்த எம்பெருமானை **“உட்கிடந்த வண்ணமே புறம்பொசிந்து காட்டிடே”** என்று திருமழிசையாழ்வார்

ஒரு சமயம் வேண்ட, பரமனும் அவருக்கு அவ்வண்ணமே காட்சியளித்தான். எனவே, “**தூமணி மாடத்து**” பாசரம் திருமழிசையாழ்வாரைக் குறிப்பதாகச் சொல்வது பொருத்தமான ஒன்றே.

“**சுற்றும் விளக்கெரிய**” என்ற சொற்பதம் ஞானத்தினால் உண்டான ஒளியை (தேஜஸ்) குறிப்பதாம். திருமழிசை பிரான் அவரே அருளியபடி, “**சாக்கியம் கற்றோம், சமணம் கற்றோம், சங்கரனார் ஆக்கிய ஆகமநூல் அறிந்தோம்**” என்று பல்வகை தத்துவ விசாரங்கள் செய்து ஞானத்தெளிவு பெற்ற பெருந்தகை என்பதால், இச்சொற்பதம் அவரை குறிப்பில் உணர்த்துவதாகச் சொல்லலாம்.

திருமழிசை ஆழ்வார், எம்பெருமானின் கிடந்த திருக்கோலம் மீது காதல் கொண்டவர்! வாழ்வின் பெரும்பகுதியை திருக்குடந்தையிலும், திருவெஃகாவிலும் கழித்தவர். பாசரம் ஒன்றில்,

“**நாகத்தணை குடந்தை வெஃகா திருவெவ்வுள்**

நாகத்தணை அரங்கம் பேரன்பில்

நாகத்தணை பாற்கடல் கிடக்கும் ஆதிநெடுமால்

அணைப்பர் கருத்தன் ஆவான்”

-(நான்முகன் திருவந்தாதி - 36)

என்று பெருமானின் கிடந்த கோல திவ்யதேசங்களைப் பட்டியலிடுகிறார்!

இனியறிந்தே நீசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம்

இனியறிந்தேன் எம்பெருமான். உன்னை - இனியறிந்தேன்

காரணன்நீ கற்றவைநீ கற்பவைநீ, நற்கிரிசை

நாரணன்நீ நன்கறிந்தேன் நான்

-(நான்முகன் திருவந்தாதி - 96)

“**துயிலணை மேல் கண்வளரும் மாமான் மகளே**” என்பதில், **மாமான்** என்பதற்கு **மஹா மஹான்** என்பது உள்ளர்த்தமாம். அதாவது, “**துயிலணை மேல் கண்வளரும் மாமான்**” திருவெஃகாவில் பள்ளி கொண்டுள்ள “**சொன்ன வண்ணம் செய்த**” பெருமானே தான்! திருமழிசையாழ்வார், “**நீயும் உன் பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக் கொள்**” என்றபோதும், “**நீயும் உன் பைந்நாகப்பாய் விரித்துக் கொள்**” என்ற போதும் “**சொன்னவண்ணம்**” செய்தவனில்லையா அந்த **யதோக்தகாரி!**

திருமழிசையாழ்வார் அனுபவித்த திருக்குடந்தை ஆராவமுதப் பெருமானும், ஆழ்வாரின், “**எழுந்திருந்து பேசு வாழி கேசனே!**” என்ற சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு, பாதி கிடக்க/பாதி எழுந்தவன் இன்றும் **உத்தான சயனத்** திருக்கோலத்திலேயே தானே அருள் பாலிக்கின்றான்.

இவ்வாறு எம்பெருமானின் கிடந்த கோலத்தை அனுபவிக்கும் திருமழிசைப் பிரானை இந்தப் பாசர வரிகளான **துயிலணை மேல் கண்வளரும் மாமான் மகளே** என்பதைக் கொண்டு இப்பாசரத்தில் துயிலெழுப்பப்படும் ஆழ்வார் திருமழிசைஆழ்வார் என்று அனுபவிக்கலாம்.

இவ்வாறெல்லாம் ஆய்ந்து தெளிந்தால், இந்தப் பாசரத்தில் உயர்ந்த ஞானம் இல்லாமல் பகவானை அறியமுடியாது என்பதை ஆண்டாள் உட்பொருளாகச் சொல்லியுள்ளாள் என்பது தூமணி மாடத்துச் சுற்றிலும் எரியும் ஜ்ஞான தீபங்களால் விளங்கும். . அரியவனை - அரி அவனை, அறிவினால் “மட்டுமே” உறுதிப் படுத்த முடியாது! **வையம் அளந்தானை சொல்லால் அளக்க முடியாது! சொல்லில் அடைக்கவும் முடியாது! உள்ளத்தில் கொள்ளத் தான் முடியும்!**” என்று அறியும் அறிவே ஜ்ஞானத்தின் நிலை. அதுவே ஜ்ஞான தீபம். **நஹி நஹி ரட்சதி டுக்ருண் கரணே** என்றபடி வெறுமனே மந்திரம் உருப் போடுதல் உன்னை ரட்சிக்காது! எனவே, **பஜ கோவிந்தம், பஜ கோவிந்தம்! கோவிந்தம் பஜ, மூட மதே!** என்றபடி, மூட அறிவே, மூட ஞானமே! - கோவிந்தனைத் துதி! துதி! மாமாயன், மாதவன், வைகுந்தன், என்றென்று நாமம் பலவும் நவின்று நாரணனைத் துதி என்று பகவத் பக்தியில் வாயினால் படி மனத்தினால் சிந்தித்துத் திளைக்கப் ப்ரார்த்தித்து, இன்றைய பாசரார்த்தத்தைப் பூர்த்தி செய்து அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |

வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 10

**தாதஸ்து தே மதுபித: ஸ்துதிலேஸ வஸ்யாத்
கர்ணாம்ருதை: ஸ்துதி ஸதை ரநவாப்த பூர்வம்!
த்வந்மௌளி கந்த ஸுபகா முபஹ்ருத்ய மாலாம்
லேபே மஹத்தர பதாநுகுணம் ப்ரஸாதம்!!**

கோதைப் பிராட்டியே! உன் நாயகனான எம்பெருமானைச் சிறிதளவு புகழ்ந்தாலும் போதும். உடனே அவள் வசப்பட்டு விடுவான். அத்தகைய எம்பெருமானை மற்றைய ஆழ்வார்களும் உன் தந்தையான பட்டர்பிரானும் செவிக்கு அமுதம் போல இனிய நூற்றுக் கணக்கான பாசுரங்களைப் பாடிப் புகழ்ந்துள்ளனர். அவற்றுக்குக் கூட எம்பெருமான் வசப்படவில்லை. ஆனால் உன் திருமுடியில் சூடி, அதனால் தெய்வீக மணம் பெற்ற பூமாலையைக் களைந்து அதை எம்பெருமானுக்கு உன் தந்தை கொண்டு போய் ஸமர்ப்பித்தார். அதனால் அவனுக்கு முன் சுரக்காத திருவருள் பெருகியது. உன் தந்தையைப் போற்றிப் பெரியாழ்வார் என்ற திருநாமத்தைத் தந்தான். ஆகவே, அருளிச் செயலைப் பாடியருளிய மற்றைய ஆழ்வார்களாலும் உன் தந்தையால் நீ சூட்டிய பூமாலையை ஸமர்ப்பிப்பதற்கு முன்பும் பெறப்படாத ஒரு பெரிய விருதை உன் தந்தைக்கு மட்டும் எம்பெருமான் அருளியதற்குக் காரணம் உன்னிடம் அவனுக்கு உள்ள அளவிலாக் காதலன்றோ?

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்!
 மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார்
 நாற்றத்துழாய் முடி நாராயணன், நம்மால்
 போற்றப்பறைதரும் புண்ணியனால் பண்டொருநாள்
 கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த கும்பகரணனும்
 தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில் தான் தந்தானோ?
 ஆற்ற அனந்தலுடையாய்! அருங்கலமே!
 தேற்றமாய் வந்து திறவேலோ ரெம்பாவாய்

10ம் பாசுரத்தின் பொருள்:

பாவை நோன்பிருந்து இப்பிறப்பில் சொர்க்கம் அடைந்து சுகம் பெறப்போகும் பெண்ணே! வாசல் கதவை நீ திறக்காவிட்டாலும் கூட எங்களோடு ஒரு வார்த்தையும் பேசலாகாதோ? நறுமணமுள்ள துளசி மாலையை தலையில் சூடிய நாராயணன், நம்மால் போற்றி வணங்கப்படத் தக்கவனும், நமக்கு வேண்டிய பலன்களைத் தந்தருளும் தர்ம பரிபாலகனும் ஆவான். ராமனாக அவதரித்த காலத்தில், எம்பெருமானால் மரணத்தின் வாயில் வீழ்ந்த கும்பகரணன், தனக்கே உடைமையாகிய பெருந்தூக்கத்தை (உறக்கத்தில் உன்னை மிஞ்ச முடியாமல் தோற்றுப் போய்!) உன்னிடம் தந்து விட்டுச் சென்றுவிட்டானோ? எல்லையில்லாச் சோம்பல் கொண்டவளே! எங்களுக்கு கிடைத்தற்கரிய ஆபரணம் போன்றவளே! தெளிவுடன் வந்து கதவைத் திறப்பாயாக!"

இந்தப் பாசுரத்தின் சில சிறப்பான குறிப்புகள்:

இந்தப் பாசுரத்தில் **க்ருத - க்ருத்யத்வம்** என்ற சித்த சாதனை எனும் தர்மம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது, **நமக்கு விதிக்கப்பட்ட ஸ்வதர்மங்களைச் சரியாகப் பண்ணினாலேயே ஒரு விசாரமும் இல்லாமல் இருக்கலாம் என்பதை உள்ளூரைப் பொருளாகக் காட்டும் பாசுரம் இது.**

பகவானை நாடி எல்லாரும் ஓட, தன் கர்ம யோகங்களினால் பகவான் தன்னிடம் வருவான் என இருக்கும் பெண்ணை எழுப்பி, பகவதனுபவம் பெற சத்சங்கத்திற்கு அழைக்கிறாள் ஆண்டாள்

இந்தப் பாசுரத்தில் உருவகப் படுத்தப்படும் பெண் ஜீவாத்மாக்களாகிய நாம் தான்.

பூரண சரணாகதியை அனுசரிக்க (நோற்று) கர்மயோகத்தை கடைபிடிக்காவிடினும் (வாசல் திறவாதார்) எவ்வித தடங்கலுமின்றி (மாற்றமும் தாரார்) அவ்வடியவர்க்கு மோட்ச சித்தி வாய்க்கப் பெறுகிறது (சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்) என்று பொதுவான பொருள் கொள்ளலாம்.

உள்ளூரைப் பொருளாக, இந்தப் பாசுரத்தில் “பெருந்துயில்” என்பது அஞ்ஞானம் என்ற அறியாமையையும், “கூற்றம்” என்பது புலன்சார் இன்பங்களையும் குறிக்கின்றன. இத்தகைய குணங்களே, பரமனைப் பற்றுவதற்குத் தடைகளாக இருக்கின்றன.

8, 9ம் பாசுரங்களில் சொல்லப்பட்டது போன்றே, இப்பாசுரத்தில் உறங்குவதாகச் சொல்லி துயிலெழுப்பப்படும் பெண்ணும் ஒரு க்ருஷ்ண வல்லபை தான். க்ருஷ்ணானுபவத்தில் மூழ்கித் திளைத்தவளாக, எழுந்து தன் அனுபவத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளத் தயங்கும் பெண்! எனவே, இந்தப் பெண்ணும் ஓர் ஏற்ற கலம் - உத்தம அதிகாரி என்றே கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய க்ருஷ்ண வல்லபை தன்பால் கொண்ட மயக்கத்தால், கண்ணனுக்கே ஆனந்தம் தரும் அடியவள் என்றானாளோ?! அதனால் தான் பலவிதமான பொழுது புலர்ந்ததின் ஆராவாரச் சப்தங்களுக்கிடையிலும், (கீழ்ப் பாசுரங்களினால் அனுபவித்தவை), வாசலில் நின்று அன்புடன் கூக்குரலிட்டு மன்றாடும் ஆண்டாள் உள்ளிட்ட தோழியர்களின் அழைப்பையும் கேளாமல் செவிடு போல் தன் க்ருஷ்ணானுபவத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ?!

எனவே, இப்படிப்பட்ட தோழி தன் ஆத்ம அனுபவத்திலிருந்து வெளிவந்து மிக்குள்ள தோழியரான தங்களது அகங்காரத்தையும், அஞ்ஞானத்தையும் விலக்கி, நல்வழி செலுத்தி, தங்களது உய்வுக்கு உதவுமாறு, கோபியர், உறங்கும் (ஞானமிக்க) அடியவளை வேண்டுவதாகவும் இப்பாசுரத்தை அனுபவிக்கலாம்.

இனி, பாசுரார்த்தங்களை சற்று விரிவாக அனுபவிப்போம்.

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய் - - - - - !

பாவை நோன்பிருந்து கிருஷ்ணானுபவத்தில் திளைக்கலாம் என்று நேற்று கூறி விட்டு இன்று நாங்கள் மிக்க எதிர்பார்ப்புடன் உன் வீட்டு வாசலில் அதிகாலையில் காத்திருக்க, நீயோ கதவைக் கூட திறக்காமல் தனியாக க்ருஷ்ணானுபவம் என்ற சொர்க்கம் போக திட்டம் போட்டவள் போல தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாயே! கூடியிருந்து குளிர வேண்டும் சத்சங்க நெறிகளை மறந்தனைபோலும் என்று ஆண்டாள் கவலைப்படுவதாகக் கொள்ளலாம்..

“சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்” என்றதால், கண்ணன் உறங்கும் பாகவதையின் வீட்டினுள்ளே இருக்கிறானோ என்ற ஐயம் தெரிகிறது. க்ருஷ்ண கர்ணாம்ருதத்தில் லீலாசுகரின் அனுபவத்தை இங்கே நினைவில் கொள்ளலாம்.

அங்க₃நாம் அங்க₃நாம் அந்தரே மாத₄வோ

மாத₄வம் மாத₄வம் சாந்தரேணாங்க₃நா

இத்த₂ம் ஆகல்பிதே மண்ட₃லே மத்₄யக₃:

ஸஞ்சகௌ₃ வேணுநா தேவகீந்த₃ந:

- (க்ருஷ்ண கர்ணாம்ருதம் 2-35)

ஒவ்வொரு பெண்ணின் மத்தியிலும் ஒரு கண்ணன், ஒவ்வொரு கண்ணன் மத்தியிலும் ஒரு கோபி என்று அமைந்த வட்டத்தின் மத்தியில் கண்ணன் நின்று குழலுதுகிறான் என்று அனுபவித்தாரல்லவா லீலாசுகர்!

இந்த அனுபவத்தை பகவான் க்ருஷ்ணனும் பகவத் கீதையில் 7ம் அத்யாயத்தில் உபதேசித்துள்ள 7ம் ஸ்லோகத்துடன் ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

மத்த :பரதரம்'ந அன்யத் கிம்சித்₃ அஸ்தி த₄னஞ்சய

மயி ஸர்வம் இத₃ம் ப்ரோதம் சூத்ரே மணிக₃ணா இவ

(ப.கீ: 7.7)

[“அர்ஜுனா, என்னிலும் வேறான மற்றைய பொருள் இல்லை.! இவ்வுலகனைத்தும் நூலில் மணிகளைப் போன்று என்னில் கோர்க்கப்பட்டுள்ளன. ”]

எனவே, தங்கள் அழைப்பை ஏற்காது வீட்டின் உள்ளே உறங்குவது போல் உள்ள க்ருஷ்ண வல்லபையான அந்தத் தோழி க்ருஷ்ணனுடன் ராசகரீடை அனுபவத்தில் மயங்கி உள்ளாளா?!! என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொல், இந்த வல்லபை என்று “நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்” என்ற பாசுரச் சொற்களுக்கு அர்த்தம் கொள்ளலாம்.

பாதா₃ஸ்ரிதாநாம் ப்₄ரமஸந்திஹேது:

ப்ரியாஸஹஸ்ரம் ப்₃ரமயாஞ்சகார ||

(யாதவாப்யுதயம் 8-85)

என்று ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் யாதாவாப்யுதயத்தில் “தன்னை அண்டினவர்களின்

ப்ரமையை போக்கக் காரணமானவன் தன் பிரியமான ஆயிரம் கோபியரையும் சுற்ற வைத்தான்” என்றருளியுள்ளதையும் இங்கு அனுபவித்து, பாசரச் சொற்களின் ஆழத்தை அனுபவிக்கலாம். (இந்த ஸ்லோகத்தில் “ப்ரமா” என்ற சொல், பிரமை அல்லது மயக்கம், சுற்றுதல் என்று இரு பொருள்கள் த்வனிக்க அருளியுள்ளார்.)

கண்ணன் இருக்கும் இடம் தானே கோபியர்க்கு சொர்க்கம்! சொர்க்கத்தில் இருப்பவள், வீட்டின் கதவைக் கூடத் திறக்காதவள், தங்களுடன் ஒரு வார்த்தை கூட பேசாமல் இருப்பது வெளியில் உள்ள கோபியருக்குப் பொறாமையை ஏற்படுத்த, கும்பகர்ணன் தான் இறக்கும் போது அவனுடைய தூக்கத்தை (உறக்கத்தை) எல்லாம் உன்னிடம் கொடுத்து விட்டானோ! இப்படி உறங்குகின்றாயே என்று சலிப்புடனும் பொறாமையுடனும் சொல்வதாகப் பொருள் கொண்டு அனுபவித்தால், அனுபவம் பரிமளிக்கும். என்றாலும் இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ண வல்லபையை நோன்பில் தவற விடக் கூடாது என்றுதான் பிறகு நயமாகக் கெஞ்சும் குரலில் தேற்றமாய் வந்து கதவைத் திற என்று வேண்டுகின்றனர் போலும்!!

ஆண்டாள் பாசரத்தில் சொல்லும் “**சுவர்க்கம்**” என்றால் என்ன? **பகவானோடு இருத்தலே “சுவர்க்கம்”**. **பகவத் அனுபவமே “சுவர்க்கம்”**.

“ரஸோ வை ஸ :ரஸகுமஹ்யேவாயம் லப்த்வானந்தீ₃ ப₄வதி”

- (தைத்ரீய உபநிஷத் - ப்ரஹ்மானந்த₃வல்லி - 7)

என்று, “**பகவான் தான் எல்லா இன்பங்களின் இருப்பிடம். அவனை அடைபவர் ஆனந்தம் அடைகிறார்**” என்று கோஷிக்கின்றது வேதம்!

ஸ்வர்க₃ய லோகாய ஸஹஸ்ர ஸம மாஸத:

(ஸ்ரீமத் பாகவதம் - ஸ்கந்தம் 1 - அத். 1 - ஸ்லோ. 4)

என்று ஸ்ரீமத் பாகவதம், நைமிசாரண்ய ச்ஷேத்ரத்தில் யஜ்ஞம் பண்ணக் கூடியிருந்த ரிஷிகளின் சத்சங்கம் குறித்துச் சொல்லும் போது, **சத்சங்கமே சொர்க்கம் என்று** சொல்கிறது. அதனால் தானே மஹா பாகவதனான ஹனுமான் ராம நாமம் ஸ்மரணை பண்ணுமிடமே சொர்க்கம் என்று -

யத்ர யத்ர ரகு₄ நாத₂ கீர்த்தனம் தத்ர தத்ர க்ருதமஸ்த காஞ்ஜலிம் என்று ராம நாம ஸ்மரணை பண்ணுமிடம் தான் சொர்க்கம் என்று அடையாளம் காட்டினான்.

ராமன் இருக்கும் இடமே சொர்க்கம் என்று சீதாப்பிராட்டி சொல்வதாக

“யஸ்த்வயா ஸஹஸ ஸ்வர்கோ₃ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா |

இதி ஜாநான் பராம் ப்ரீதிம் க₃ச்ச₂ ராம மயா ஸஹ ||”

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் - அயோத். காண். ஸர்.30 - ஸ்லோ.19)

என்று இராமன் இருக்கும் இடமே ஸ்வர்க்கம் என்றும், இராமனைப் பிரிந்து இருத்தல் நரகம் என்றும் சொன்னாள் சீதாப் பிராட்டி. ஸ்வர்கம் என்ற சொல்லுக்கு **ஸ்வர்பி: கீயதே இதி ஸ்வர்க:** என்று பொருள் சொல்வார்கள். அவ்வகையில், இங்கு உள்ளுரைப் பொருளாக ஸ்வர்க்கம் என்பதை இந்த சம்சார வாழ்க்கையில் அனுபவிக்கும் இன்பங்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டால், பகவத் அனுபவம் இல்லாத இன்பம் நரகம் என்று கொள்ளலாமே! எனவே உலகத்தில் எது சாஸ்வதமான சொர்க்கத்திற்கு ஒப்பான இன்பம்? நாம் எதையெல்லாம் லோகாயுதத்தில் பரமார்த்தம் என்கிறோமோ அவை எதுவும் பரமார்த்தம் இல்லை. **பரமாத்மா ஒருவனே பரமார்த்தம். அதைக் கொண்டு மற்றதை சாதிக்காமல், அதனாலேயே அனைத்தையும் அடைவதுதானே பரமார்த்தம்!**

இதைத்தான் பரமார்த்தஸ்துதியில் ஸ்வாமி தேசிகள்

க்ருபணா: ஸுதீ₄ய: க்ருபா ஸஹாயம்

ஸரணம் த்வாம் ரண புங்க₃வ ப்ரபந்நா: |

அபவர்க₃ நயா த₃ந்நய பா₄வா:

வரிவஸ்யா ரஸ மேக மாத்₃ரியந்தே || - (பரமார்த்தஸ்துதி - 6)

என்றருளி, “**திருப்புட்குழி எம்பெருமானே! பக்தி யோகத்தைச் செய்யத் தகுதியற்ற அடியார்கள் நீ கருணைகடலாய் நிற்பதை அறிந்து நீ காத்தருள்வாயென்ற கூரிய அறிவுடன் உன்னைச் சரணம் அடைகின்றனர். அவர்கள் வேறு தெய்வத்தினிடமோ, வேறு பயனிலோ மனதைச் செல்ல விடுவதில்லை.**

அவர்கள் மோஷத்தில் பெறப்போகும் உன் கைங்கர்யத்தை இங்கேயே பெற்று இன்புற வேண்டுமென்ற ஓர் ஆசையே கொண்டுள்ளனர்” எம்பெருமானை இவ்வுலகில் நினைத்திருந்து, அவன் திருவடிகளில் ஸரணடைந்து அனுபவிக்கும் பகவதனுபவமே - க்ருஷ்ணானுபவமே சுவர்க்கம் என்கிறார்.

இதைத்தான் **யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:** என்று புருஷ ஸூக்தம் தேவர்களும் அனவரதமும் பகவானைச் சேவிக்க விரும்பும் இடம் எதுவோ அதுவே ஸ்வர்க்கம் - பரம பதமான வைகுண்டம் என்று உணர்த்துவதையும் மனதில் கொண்டு, ஸ்வாமி தேசிகன் நிர்வாகம் பண்ணியபடி, எம்பெருமானை இவ்வுலகில் நினைத்திருந்து, அவன் திருவடிகளில் ஸரணடைந்து அனுபவிக்கும் பகவதனுபவமே - க்ருஷ்ணானுபவமே சுவர்க்கம் என்று கொள்ளலாம். இந்தப் புரிதல் தான் ஆண்டாள் நாச்சியார் இந்தப் பாசுரத்தில் அருளியுள்ள **“நோற்றுச் சுவர்க்கம்”** என்ற சொற்களின் உள்ளுரைப் பொருள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

மற்றொரு விதத்தில் **சுவர்க்கம்** என்பதை ஸ்வர்க்கம் என்று கொண்டு, ஸு + வர்க்கம் = நல்ல சுற்றம் என்றும் கொள்ளலாம். அதாவது, உறங்கும் அடியவள் சிறப்பு மிக்க வைணவ அடியார்களின் நற்சுற்றத்தைச் சேர்ந்த பெருமை பெற்றவள் என்பதால், இப்படிப்பட்ட பெண்ணை, பகவானின் நாமம் பாடும் நோன்பே சுவர்க்கத்தைக் காட்டும் என்று சொல்லி, நோன்பிற்கு அழைக்கிறாள் ஆண்டாள் என்று பொருள் கொள்ளலாம்...

இதுவரை 6ம் பாசுரம் முதல் 9ம் பாசுரம் வரை நான்கு பாசுரங்களாலும் தங்களைப் பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் பெண்களை நாராயணனைப் போற்றிப்பாடுவதாகிய இந்த நோன்பினைக் கைக்கொள்ள அழைத்தாள். இப்பாசுரத்தில் எழுப்பப்படுபவள் தாந்த்ரீகமான சில முறைகளைக் கையாளுபவள் போலும். இவள் பிற தேவதைகளைப் பூஜித்து, ஸ்வர்க்கம் முதலான சில இன்பங்களை அடைவதற்கு வேண்டிய வழிகளில் சென்று கொண்டிருப்பவள் போலும். அதனால் தான் நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற **அம்மனாய்** - அம்மன் ஆய் - அம்மா தாயே என்று விளித்து, கெஞ்சி, இந்தத் தோழியை ப்ரபத்தி அல்லால் பிற வழிகளில் எம்பெருமானை அடைய முயலாதே என்று திருத்திப் பணிகொண்டு தடுத்தாட்கொள்ள அழைக்கிறாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இவ்வகைப் புரிதலில், இவள் தூங்குகிறாள் என்று சொல்வதற்குப் பொருள் வேறு விதமானது. அதாவது பரம புருஷார்த்தமான எம்பெருமானைப் பற்றி நினைக்காமல் அஷ்டாங்க யோகம், ஹடயோகம் முதலான யோகாப்யாஸங்களைச் செய்து தன் மனம், அறிவு, சக்தி ஆகியவைகளை வளர்த்துக் கொள்பவள். அதைக் கொண்டு நாராயணனை நினையாமல் பிற தெய்வங்களை த்யானிப்பதற்கு மிகவும் பாடுபடுபவள். இவ்விதம் சக்திகளை வளர்த்துக் கொண்டவளாதலால் இவளை 'அம்மனாய்' என்று தாயே! மரியாதை தோன்ற அழைத்து **ஏரார்முயல்விட்டு காக்கைப்பின் போவதென்** என்று சிறிய திருமடல் பாசுரத்தில் திருமங்கை மன்னன் வியந்ததைப் இவ்விதம் சொர்க்காதி இன்பங்களை அடைவதற்கு நீ ஏன் இப்படி முயல்கிறாய் என்று பாசுரத்தைத் தொடங்குகிறாள். அதாவது, பரம பவித்திரமான பகவானை அடைய அவன் நாமங்களைப் பாடி அனுபவித்து சரணாகதி செய்வதைவிட்டு, உடல் வருத்தி பல யோகங்களை செய்ய வேண்டுமோ என்று விளிப்பது போல் **சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்** என்பதற்குப் பொருள் கொண்டால், ஏற்கனவே சுட்டிக் காட்டியுள்ள ஸ்வாமி தேசிகனின் பரமார்த்த ஸ்துதி ஸ்தோத்ரத்தில் . **“அபவர்க, நயா த்நந்ய பா₄வா: வரிவஸ்யா ரஸ மேக மாத்₃ரியந்தே || (6)** என்று பகவானைச் சரணடைந்தவர்கள் “மோஷத்தில் பெறப்போகும் உன் கைங்கர்யத்தை இங்கேயே பெற்று இன்புறலாமே வேண்டுமென்ற ஓர் ஆசையே கொண்டுள்ளனர்” என்பது போல், ஆண்டாள் நாச்சியார் இந்தத் தோழியை தாயே! வேறு மார்க்கத்தில் சிந்தனையைச் செலுத்தாதே! எம்பெருமான் கண்ணன் பேர்பாடி அவனைச் சரணம் அடைவோம் வா என்று அழைக்கின்றாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

இன்னும் சற்று வேதாந்தமாக **சுவர்க்கம்** என்று கோதா பிராட்டிசொல்லியுள்ளதின் ஸ்வாபதேசத்தை - உள்ளுரைப் பொருளை அனுபவிப்போமா!

சுவர்க்கம் என்றால் ஆனந்தம் என்று கொண்டால், ஆனந்தத்தின் அளவீட்டை தைத்ரிய உபநிஷத் ப்₃ரஹ்மானந்தவல்லி சொல்கிறபடி அனுபவிப்போம்.

தே யே ஸதம் மானுஷா ஆனந்தா₃ : |

நல்ல வாலிப மிடுக்குடைய அறிவாளியான, சுய கட்டுப்பாடு உடைய மன உறுதிகொண்ட,, எல்லாவித

செல்வங்களாலும் நிறைந்த இளைஞன் ஒருவன் பலவகையாக அனுபவிக்கும் ஆனந்தத்தை ஒருவகை அளவு கோளாகக் கொள்வோம். அத்தகையதோர் இளைஞன் பெறும் இன்பம் ஒரு மனித ஆனந்தம் என்று வரையறுத்துக் கொள்வோம். இந்த அளவீட்டின் அடிப்படையில் மற்ற ஆனந்தங்களைச் சொல்கிறது தைத்ரீய உபநிஷத்.

ஸ ஏகோ மனுஷ்யக₃ந்த₄ர்வாணாமானந்த₃ : |

ஸ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய |

மனிதனுடைய நூறு பங்கு ஆனந்தங்கள் எவையோ அவை ஒரு மனித கந்தர்வ ஆனந்தம். இதே அளவு ஆனந்தம் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றறிந்து மனித லோகத்தில் வைராக்யத்தை உடையவனுக்கு உள்ளது.

தே யே ஸதம் மனுஷ்யக₃ந்த₄ர்வாணாமானந்த₃ : |

ஸ ஏகோ க₃ந்த₄ர்வாணாமானந்த₃ : |

ஸ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய |

நூறு பங்கு மனித கந்தர்வ ஆனந்தம் ஒரு தேவ கந்தர்வ ஆனந்தம்.

இதே அளவு ஆனந்தம் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றறிந்து மனித கந்தர்வ ஆனந்தத்தில் வைராக்யத்தை உடையவனுக்கு உள்ளது. இப்படியே தொடர்கிறது.....

நூறு பங்கு தேவ கந்தர்வ ஆனந்தம் பித்ரு லோகத்தில் வசிக்கும் முன்னோர்களின் ஒரு பங்கு ஆனந்தத்திற்குச் சமம். இதே அளவு ஆனந்தம் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றறிந்து தேவ கந்தர்வ ஆனந்தத்தில் வைராக்யத்தை உடையவனுக்கு உள்ளது.

நூறு பங்கு பித்ருக்களின் ஆனந்தம் தேவ லோகத்தில் வசிக்கும் தேவலோகத்தில் பிறந்த ஒருவரின் ஒரு பங்கு ஆனந்தத்திற்குச் சமம். இதே அளவு ஆனந்தம் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றறிந்து பித்ருக்களின் ஆனந்தத்தில் வைராக்யத்தை உடையவனுக்கு உள்ளது.

நூறு பங்கு தேவ ஆனந்தம் கர்மத்தினால் தேவ பதவியை அடைந்தவரின் ஒரு பங்கு ஆனந்தத்திற்குச் சமம். இதே அளவு ஆனந்தம் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றறிந்து தேவ ஆனந்தத்தில் வைராக்யத்தை உடையவனுக்கு உள்ளது.

நூறு பங்கு தேவ ஆனந்தம் ஒரு பங்கு கர்மதேவ ஆனந்தத்திற்குச் சமம். இதே அளவு ஆனந்தம் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றறிந்து கர்மதேவ ஆனந்தத்தில் வைராக்யத்தை உடையவனுக்கு உள்ளது.

நூறு பங்கு கர்மதேவ ஆனந்தம் ஒரு பங்கு இந்த்ர ஆனந்தத்திற்குச் சமம். இதே அளவு ஆனந்தம் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றறிந்து தேவ ஆனந்தத்தில் வைராக்யத்தை உடையவனுக்கு உள்ளது.

நூறு பங்கு இந்த்ர ஆனந்தம் ஒரு பங்கு ப்ரஹஸ்பதியின் ஆனந்தத்திற்குச் சமம். இதே அளவு ஆனந்தம் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றறிந்து இந்த்ர ஆனந்தத்தில் வைராக்யத்தை உடையவனுக்கு உள்ளது.

நூறு பங்கு ப்ரஹஸ்பதி ஆனந்தம் ஒரு பங்கு ப்ரஜாபதியின் ஆனந்தத்திற்குச் சமம். இதே அளவு ஆனந்தம் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றறிந்து ப்ரஹஸ்பதி ஆனந்தத்தில் வைராக்யத்தை உடையவனுக்கு உள்ளது.

நூறு பங்கு ப்ரஜாபதி ஆனந்தம் ஒரு பங்கு ஹிரண்யகர்ப்பரின் ஆனந்தத்திற்குச் சமம். இதே அளவு ஆனந்தம் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றறிந்து ப்ரஜாபதி ஆனந்தத்தில் வைராக்யத்தை உடையவனுக்கு உள்ளது.

என்றெல்லாம் ஆனந்தத்தின் எல்லைகளை தைத்ரீய உபநிஷத் அளவில் காட்டி மேலும் தொடர்கிறது.

எந்த ஆனந்தம் மனிதனிடத்தில் உண்டோ அந்த ஆனந்தமும் எந்த ஆனந்தம் ஹிரண்ய கர்ப்பரிடம் உள்ளதோ அந்த ஆனந்தமும் ஒன்றே. யார் இவ்விதம் அறிகிறானோ, அவன் இந்த லோகத்திலிருந்து விடுபட்டு இந்த அன்மயமாக உள்ள ஆத்மாவைக் கடந்து செல்கிறான்.

இந்த ப்ராணமயமாக உள்ள ஆத்மாவைக் கடந்து செல்கிறான்.

இந்த மனோமயமாக உள்ள ஆத்மாவைக் கடந்து செல்கிறான்.

இந்த விஞ்ஞானமயமாக உள்ள ஆத்மாவைக் கடந்து செல்கிறான்.

இந்த ஆனந்தமயமாக உள்ள ஆத்மாவைக் கடந்து செல்கிறான். என்பதை

யதோ வாசோ நிவர்தந்தே | அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ |

ஆனந்த₃ம் ப்ரஹ்மணோ வித்₃வான் |

நபிபேதி குதச்சனேதி ||

என்று சொல்லி, எதனிடமிருந்து மனதுடன் சொற்கள் அடைய முடியாமல் திரும்புகின்றனவோ, அந்த ப்ரஹ்மனுடைய ஆனந்த ஸ்வரூபத்தைத் தன் ஸ்வரூபமாக அறிபவன் எதனாலும் பயப்படுவதில்லை என்ற ரிக் வேத வாக்கை தைத்ரீய உபநிஷதம் காட்டுகிறது.

செல்வங்கள் பெருகுவதாலும், சூழ்நிலையை மாற்றுவதாலும், அதிக இன்பம் பெறலாம் என்று நினைக்கிறோம். குறிப்பிட்டுச் சொல்வதனால், புற உலகில் பொருட்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரிப்பதால்

இன்பம் கிடைப்பதாக நினைக்கிறோம். பொருட்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பதால் ஆனந்தத்தின் அளவு அதிகரிப்பதில்லை. ஆனால் அக உணர்வில் மாற்றங்கள் செய்து அதன் மூலம் பாரமாத்மாவை நெருங்கும் போது மட்டுமே ஆனந்தத்தின் அளவு அதிகரிக்கிறது. இவ்வாறு, **நம்முள் இருந்துதான் - எம்பெருமானை உள்ளத்தில் கொள்வதில் தான்** ஆனந்தத்தை பெற முடியும் என்பதை இந்த வேத வாக்யங்கள் ஸ்தாபிக்கின்றன. இந்த உண்மையைத் தான் கீழ்ப் பாசுரத்தில் (கீழ்வானம் பாசுரத்தில்) “உள்ளத்துக் கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்.....” என்றருளினாள் ஆண்டள்.

இவ்வுலக இன்பங்களின் - புலன் சார்ந்த இன்பங்களின் ஆசைகள் குறையக் குறைய ஆனந்தம் பெருகும். அதுமட்டும் போதாது. ஆசைகள் குறைகின்ற அதே நேரத்தில் **அக உணர்வில் மாற்றங்களைச் செய்து பரமாத்மாவை அணுகுவதன் மூலம் அதிக இன்பத்தை பெறுவது எப்படி என்பதை அவன் அறிந்திருக்கவேண்டும். அதனால்தான் அவன் அறிவாளியாக இருக்க வேண்டுமென்றுமேற்சொன்ன வேதமந்தரம் கூறுகிறது.** இந்த அனுபவத்தை ஆண்டாளின் **நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்!** என்ற பாசுர வரிக்கு உள்ளூரைப் பொருளாக்கக் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார்.

‘மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார்’ என்று நீங்கள் வாயில் கதவுகளைத் திறக்காவிட்டாலும் வாய் திறந்தாவது பதிலாவது சொல்லக்கூடாதா என்று கேட்கிறாள். அம்மனாய் என்று முதலில் அழைத்த அப்பெண்ணைப் பின்னர் **‘அருங்கலமே’** என்று அழைக்கிறாள். அருங்கலம் என்பது **‘ஸத்பாத்ரம்’** என்னும் வடமொழிச் சொல்லின் தமிழாக்கம், அதாவது **‘தகுதியை உடையவள்’** என்பது பொருளாகும். **ஏற்ற கலங்கள்** என்று பின்னால் வரும் 21ம் பாசுரத்தில் சொல்லப் போகிறாள். இதுவரை இவள் செய்து வந்த யோகங்கள், அனுஷ்டானங்கள் ஆகியவற்றால் இவள் க்ருஷ்ணானுபவம் பெற்று நோன்புகள் நோற்கும் சக்தியைக் கைவரப் பெற்றுள்ளாள். எனவே அந்தத் திறனைக் கொண்டு நாராயணனைப் பாடி பஜனம் செய்து இந்த மார்கழி நோன்பினையும் நோற்க நீ தகுந்த பாத்திரமாயிற்றே என்று கூறி அவளை அழைக்கிறாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

“நாற்றத் துழாய்முடி நாராயணன்”

“நாற்றத் துழாய்முடி நாராயணன்” என்ற பிரயோகம் கண்ணன் வீட்டின் உள்ளே இருக்கிறானோ? அதனால் தான் உள்ளே உள்ள பெண் க்ருஷ்ணானுபவத்தில் திளைத்து, கதவும் திறவாமல், வாயும் பேசாமல் உள்ளானோ? என்ற வெளியில் அழைக்கும் கோபியரின் சந்தேகத்தை வலுப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளதாகக் கொள்ளலாம். அதாவது, துளசியின் வாசம் வீசும் இடத்தில் கண்ணன் வாசம் செய்கிறான் என்ற விஷயம் கோபியர் அறியாததில்லையே!

நாற்றத் துழாய்.

“நாற்றத் துழாய்முடி நாராயணன்” என்று **இந்த ஒரு பாசுரத்தில் மட்டுமே துழாய் என்ற சொல்லை ஆண்டாள் எடுத்தாண்டுள்ளார்** என்பது குறிப்பாக நோக்கத்தக்கது. எனவே, **நாற்றத்துழாய்** என்ற பதத்தின் அர்த்த விசேஷத்தைச் **சற்று விரிவாக** அனுபவிப்போம்.

துளசியை திருத்துழாய் என்று சொல்வோம். திருத்துழாய்க்கு வைஷ்ணவத்தில் சிறப்பிடம் தரப்பட்டுள்ளது. பாற்கடல் கடைந்த போது தோன்றிய துளசி தனக்கு மிகவும் உகந்தது என்று கண்ணனே அருளியிருக்கிறான். **யத்ர துளசி காஷ்டவந்தி தத்ர சந்நிஹிதோ ஹரி: எங்கே துளசி காஷ்டம் இருக்கின்றதோ அங்கே பரமாத்மா நித்ய வாலம் பண்ணுகிறான்** என்பது ஒரு சுபாஷிதம். விஷ்ணுசித்தர் ஆண்டாளைக் கண்டெடுத்ததும் ஒரு துளசி வனத்தில் துளசிச் செடியின் அடியில் தானே! **“துளசி அம்ருத ஜன்மாஸி சதாத்வம் கேசவப்ரியே”** என்று துளசியை க்ரஹிக்கவேண்டும் என்பது பெரியோர்கள் வாக்கு.

க₃ந்தே₄ர்சிதே துளஸிகாப₄ரணேன தஸ்யா

யஸ்மின் தப :ஸுமனஸோ ப₃ஹு மாநயந்தி || (ஸ்ரீமத்பாகவதம் - ஸ்கந்.3 - அத். 15 - ஸ்லோ. 19).

என்று ஸ்ரீமத் பாகவத்தில் துளசி மஹிமை சொல்லப்படுகிறது. துளசியே மஹாலக்ஷ்மி. அதனால் தான் ஆண்டாள் துளசி வனத்தில் தோன்றினாளோ?

தெய்வத் தண்ணந்துழாய்த் தாரா யினும்

தழை யாயினும் தண்கொம்ப தாயினும்

கீழ் வேராயினும், நின்ற மண்ணாயினும் கொண்டு வீசமினே. - (திருவிருத்தம் - 53)

என்று, திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் நம்மாழ்வார் **துழாய் மாலை, இதழ், செடி, கொம்பு, வேர் உண்டான மண் அனைத்துமே பரம பவித்ரமானாது** என்கிறாரல்லவா!!

**தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும்,
தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடை யம்மான்
கேளிணையொன்றுமிலாதான் கிளரும்சுடரொளிமூர்த்தி,
நாளணைந்தொன்றுமகலான் என்னுடைநாவினுளானே. . . - (1.9.7)**

என்று 1 ம் பத்து 9ம் திருவாய்மொழி 7ம் பாசுரத்தில் நம்மாழ்வார் துளசி, பெருமாள் சிரசிலும் இருக்கிறாள், தோளிலும் இருக்கிறாள், பாதத்திலும் இருக்கிறாள் என்று திருத்துழாயின் மேன்மையை சொல்கிறார்.

**“அடியேன் சிறு ஞானத்தன் அறிதல் ஆர்க்கும் அரியானை
கடிசேர் தண்ணந்துழாய்..... ”** - (தி.மொ. 1-5-7)

என்றும் நம்மாழ்வாராலும்,

**“..... வாராய் மட நெஞ்சே வந்து மணிவண்ணன்
சீரார் திருத்துழாய் மாலை நமக்கு அருளி..... ”** -(சிறிய திருமடல் - 28)

என்று சிறிய திருமடல் பாசுரத்தில் திருமங்கையாழ்வாராலும்,

**“நாடும் ஊரும் அறியவேபோய் நல்ல துழாயலங்கல்
சூடி நாரணன் போமிட மெல்லாம் சோதித் துழிதருகின்றாள்..... ”**
என்றும்

“அணி துழாய்த்-தார்க்கு ஓடும் நெஞ்சந் தன்னைப்படைக்க வல்லேன் அந்தோ”
என்றும்

“மதுவின் துழாய் முடிமாலே !மாயனே !எங்கள் அமுதே..... ”

என்றும் நாச்சியார் திருமொழியில் ஆண்டாள் நாச்சியாரும் அருளியுள்ள பாசுரங்களாலும் துளசியின் பெருமையை நினைவில் கொள்ளலாம்.

துளசிதான் ராதை என்று **பவிஷ்ய புராணம்** சொல்கிறது! அவள் பெருமானின் பக்கத்திலே இருந்தவள். அவளால்தான் பெருமானுக்குப் பெருமை. **அவளே நேபாளத்தில் ஓடுகின்ற கண்டகி நதி. பகவான், கண்டகியிலேயே சாளக்கிராமமாகக் கிடப்பதும் அதனால்தான்.** பகவானுக்கு மிகவும் உகந்தது துளசி. பகவானிடம் வைக்கும் மதிப்பை துளசியிடம் வைக்க வேண்டும். துளசியிடம் அபசாரப்பட்டால் பகவானிடம் பெரும் நிக்ரஹத்திற்கு ஆளாவோம் என்றெல்லாம் துளசியின் மஹிமையைச் சொல்வர் பெரியோர்.

துளசி அம்ருத ஜன்மாணி | சதாத்வம் கேசவப் ப்ரியே || என்று, துளசி க்ரஹிக்கும் போது, துளசித் தாயே, கேசவனுக்காகத்தன் உன்னை எடுக்கிறேன், என்னை மன்னிக்க வேண்டுகிறேன் என்று சொல்லி க்ரஹிக்க வேண்டும். பவித்ர விரல், கடடை விரல் இரண்டையும் சேர்த்து நகம் படாமல் துளசியை க்ரஹிக்க வேண்டும். துளசியை **வெள்ளி, ஞாயிறு கிழமைகளிலும், மாதப்பிறப்பு, அமாவாஸ்யை, த்வாதசி போன்ற தினங்களிலும் சாயங்கால வேளையிலும் க்ரஹிக்கக் கூடாது என்பர் பெரியோர்.** துளசியை **ஸ்த்ரீகள் பறிக்கக் கூடாது.** துளசியை ஸ்த்ரீ பறித்து, புருஷன் அர்ச்சனை பண்ணினால், அந்தக் க்ரஹத்தில் ஒரு வருஷத்திற்குள் பெரும் அழுகுரல் கேட்கும் என்கிறது சாஸ்திரம் என்று உபதேசிப்பர் பெரியோர்.

**பத்ரம் புஷ்பம் ப₂லம் தோயம் யோமே ப₄க்த்யா ப்ரயச்சதி |
தத₃ஹம் ப₄க்த்ய பஹ்ருதம் அஸ்னாமி ப்ரயதாத்மந: ||** -(ப.கீ. 9-26)

என்று பகவத் கீதையில் பகவான் ஒரு இதழ் துளசியால் அர்ச்சனை செய்தாலும் அதுவே தனக்குப் ப்ரீதி என்றருளி, துளசியின் பெருமையை உணர்த்தியுள்ளதையும் நினைவில் கொண்டு ஆண்டாளின் பாசுர வரிகளை அனுபவிப்பது பொருத்தமாகும்.

[பூநீமத் பாகவத்தின் தசம ஸ்கந்தத்தின் 81ம் அத்தியாயம் 4ம் ஸ்லோகத்திலும், பகவத் கீதையில் சொல்லியுள்ள இதே ஸ்லோகத்தை சுதாமனிடம் (குசேலர்) கண்ணன் சொல்வதாக உள்ளதும் நோக்கத் தக்கது.]

இப்படி, துளசியின் மகிமையை **நாற்றத் துழாய்** என்று இந்த பாசுரத்தில் ஆண்டாள் கொண்டாடுகிறாள்.

போற்றப் பறை தரும் புண்ணியனால்.....

நாற்றத்துழாய் முடி நாராயணன் என்று கண்ணனின் வெளித் தோற்றத்தழகைப் பாடிய ஆண்டாள், அதே நாராயணன் தான் ஸ்ரீராமன் எனும்போது, ராமனே புண்ணியத்தின் மொத்த வடிவம் என்று **போற்றப் பறை தரும் புண்ணியனால்** போற்றுவதை கவனிக்க வேண்டும்!

"கற்பார் இராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ?" என்றார் நம்மாழ்வார். சத்யகாமன், சத்ய சங்கல்பன், சத்ய பராக்ரமன் என்பனவெல்லாம் ஸ்ரீராமனுக்குரிய அடைமொழிகள். உலகிற்கு தர்மங்களை எடுத்துரைக்கவே ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஸ்ரீராமனாக அவதாரம் பண்ணினார்.

"ராமோ விக்₃ரஹுவான் த₄ர்ம: ஸாது:₄ ஸத்ய பராக்ரம:"

(வா. ரா - ஆரண்ய காண்டம் 37-13)

என்று மாரீசன் ராவணனிடம் சொல்வதாக வால்மீகி ராமாயணம் சொல்கிறது இதையே **"த₄ர்மோ விக்₃ரஹுவான் அத₄ர்ம விரதி₃ம் த₄ந்₄ஸ தந்₄ஸீத ந:"** (தசாவதார ஸ்தோத்ரம் - 8) என தசாவதார ஸ்தோத்திரத்தில் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகனும், **"தருமத்தின் தனி மூர்த்தி"** என்று கம்பநாட்டாழ்வாரும் அனுபவித்துள்ளார்கள். ஆண்டாளும், **போற்றப் பறை தரும் புண்ணியன்** என்று ஸ்ரீராமனை மங்களாசாசனம் பண்ணினாள். இவ்வாறு, பரமனை அடைவது மோட்சமானாலும், அந்தப் **போற்றப் பறை தரும் புண்ணியனான** பரமனாலேயே அது வாய்க்கப்பெறும் என்பது தான் இப்பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசம் அல்லது உள்ளுரைப் பொருள் என்று தெளியலாம்.

ஆண்டாள் நாச்சியாரைப் போன்றே நாராயணியத்தில் பட்டத்திரியும் எம்பெருமானைப் பாடியும் ஆடியும் மனதில் கொள்ள வேண்டும் என்று அனுபவித்துள்ளதையும் இங்கு ஒப்பு நோக்கலாம்.

கஷ்டா தே ஸ்ருஷ்டிசேஷ்டா ப₃ந்₃ஹூ₃தர ப₄வ கே₂தா₃வஹா ஜீ₄வபா₄ஜாம்

இத்யேவம் பூர்வமாலோசிதம் அஜித மயா நைவமத்₃யாபி₄ ஜாநே

நோ சேஜ்ஜீ₄வா: கத₂ம் வா மது₄ர தரமித₃ம் த்வத்₃வ்பு₃ஸ சித்₃ர ஸார்த்₃ரம்

நேத்ரை: ஸ்ரோத்ரைஸ்ச பீத்₄வா பரமரஸ ஸூ₄தா₄ம்போ₄தி₄ பூ₄ரே ரமேரந் ||" (நாராயணியம் 1-7)

அவனே சிருஷ்டி கர்த்தா என்ற பட்டத்திரி அந்த சிருஷ்டியே அவனுக்கு ஒரு விளையாட்டாகும் என்றும் கூறுகிறார். பகவானின் அநுக்ரஹப் பார்வை ஒன்றாலேயே சகலமும் தோன்றுகிறது. அதையே இல்லை என்று அவரே மறைக்கவும் செய்கிறார். பின்னர் நம்மிடம் காட்டியும் விளையாடுகிறார். பரம்பொருளின் இந்தக் கண்ணாமூச்சி விளையாட்டின் அதி அற்புதத்தை எவரால் வர்ணிக்க முடியும்? என்கிறார்.

பகவானை எவரால் வெல்ல முடியும்?? நம் அன்பும், மனப்பூர்வமான பக்தியுமே அவனை வெல்லும். அந்தப் பரம்பொருளின் சிருஷ்டி விளையாட்டு முதலில் ஜீவர்களுக்குத் துன்பங்களை விளைவிப்பது போல் தோன்றினாலும் பரம்பொருளின் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியின் அழகைக் கண்ணாரக் கண்டு ஆனந்திக்கும் பேறு இந்த ஜீவர்களுக்குத் தானே வாய்க்கிறது? அதோடு மட்டுமா?? பரம்பொருளின் திவ்ய சரித்திரத்தையும் அவன் மேன்மையையும் பாடியும், ஆடியும் ஜீவர்களால் தானே இயலும் ஒன்று?? என் குருவாயூரப்பா, எத்தனை பிறவி எடுத்தாலும் உன் புகழைப் பாடியும், ஆடியும், உன்னை மறவாமலும் இருக்கும் பேறு ஒன்றே எனக்குப் போதும் என்கிறார் பட்டத்திரி.

அச்சுதா. அமர ரேநே. ஆயர்தம் கொழுந்தே. என்னும், இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திர லோக மாளும், அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகரு ளானே. என்ற வைராக்யத்தைக் காட்டுகின்றாரல்லவா தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்.

நமது நற்பலன்களால் மட்டுமே மோட்சம் சித்திக்காது. **நம்மை ரட்சிப்பதும், தடுத்தாட் கொள்வதும் அப்புண்யனின் பெருங்கருணையே** என்பதை கோதை நாச்சியார் **போற்றப்பறைதரும் புண்ணியனால்** என்று குறிப்பில் உணர்த்துகிறார்! இதைத்தான் 9ம் பாசுர விளக்கவுரையில் நாம் **ரக்ஷிய -- ரக்ஷக பாவம் - (காக்கப் படுபவனும் காப்பவனும்)** என்று அனுபவித்தோம்!! அதனால் தான் வெளியில் நிற்கும் கோபியர் "பரமனை எப்படிப் பற்றுவது" என்று துடிக்கையில், உள்ளிருப்பவனால் எல்லாவற்றையும் கண்ணனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு நிச்சிந்தையாக தூங்க முடிகிறது போலும்!!

நம்மால் போற்றப் பறை தரும் புண்ணியனால் என்பதை, விஷ்ணு சஹஸ்ரநாமத்தில், **ஸ்தவ்ய ஸ்தவப்ரிய: ஸ்தோத்ரம் ஸ்துதி:ஸ்தோதா ரணப்ரிய:** (73) என்று போற்றப்படும் துதியிலிருந்து நாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதை பகவான் விரும்புகிறான் என்று கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீமன் நாராயணன்தான் ராம, க்ருஷ்ணாவதாரம் எடுத்தவன் என்பதால் அவன் **நம்மால் போற்றப் பறை தரும் புண்ணியன்.**

பகவானின் மலரடிகளைத் தாங்கும் பாதுகையின் மேன்மையைச் சொல்லாமல் சொல்லி **நம்மால் போற்றப் பறை தரும் புண்ணியன்** என்று **பறை தருதலை** இங்கு கூறுகிறாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம். என்ன பறை கிடைக்கும்? **பாதுகா தேவியின்** அனுக்ரஹத்தினால் பகவானின் அனுக்ரஹம் கிடைக்கும். பகவானின் (நம்பெருமாள்) பாதுகையின் ஏற்றத்தையும் பெருமையையும் ஸ்வாமி தேசிகன் பாதுகா சஹஸ்ரத்திலும், ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்திரத்திலும் அழகாக விளக்குகிறார். நம்பெருமானின் பாதுகை **ரசவாத வித்தை** செய்கிறதாம். **என்ன ரசவாதம் ???** ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ளதை அனுபவிப்போம்.

பரிஸர விந தாநாம் மூர்த்₄நி து₃ர்வர்ண பங்க்திம்
பரிணமயஸி ஸௌரே: பாது₃கே த்வம் ஸுவர்ணம் |

குஹ கஜந விதூ₃ரே ஸத்பதே₂ லப்₃த₄ வ்ருத்தே:

க்வ நு க₂லு விதி₃த: தே கோப்யஸௌ தா₂துவாத₃: - (பாதுகா ஸஹஸ்ரம் - 50)

பாதுகையே, உன்னைத் தங்கள் தலைகளில் ஏற்றுக் கொண்டவர்களுக்கு நீ செய்வது என்ன? அவர்கள் மீது கெட்ட எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்டுள்ளவற்றை (தலை எழுத்து) தங்கத்தால் எழுதப்பட்ட நல் எழுத்துக்களாக நீ மாற்றி விடுகிறாயே!! இப்படிப்பட்ட ரசவாத வித்யையை நீ எங்கு கற்றாய் என்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

இதே கருத்தை ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரத்திலும், ஹயக்ரீவப் பெருமானின் பெருமையைச் சொல்லும் போது ஸ்வாமி தேசிகன் உதாசரிக்கிறார்.

விலுப்த மூர்த்₄ந் யலிபிக்ரமாணாம் ஸுரேந்த்₃ர சூடா₃பத₃ லாலிதாநாம் |
த்வத₃ங்க்₄ரி ராஜீவ ரஜ: கணாநாம் பூ₄யாந் ப்ரஸாதோ₃ மயி நாத₂ பூ₄யாத் | |

- (ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம் - 20)

{ஹயக்ரீவப் பெருமானே! ஒவ்வொருவரின் தலையிலும் பிரம்மன் எழுதிய தலையெழுத்தை உன் திருவடித் துகள்கள் மாற்றிவிடுகின்றனவே!} -

இவ்வாறு, ஸ்வாமி தேசிகன் அனுபவித்த இந்த ரசவாத வித்யையைச் செய்பவனைத்தான், **நம்மால் போற்றப்பறைதரும் புண்ணியன்!!** என்றாள் ஆண்டாள்.

கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த கும்பகரணனும்
தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில் தான் தந்தானோ?.....
கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த கும்பகரணனும் - - - - -

“கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த கும்பகரணனும்” என்ற பிரயோகத்தை கவனிக்க வேண்டும். பெரும் தவம் செய்து பிரம்மனிடம் “**நித்தியத்துவத்தை**” வரமாக கேட்க நினைத்த கும்பகரணன், (கலைவாணியின் திருவிளையாடலால்) நாக்கு குளறி “**நித்திரத்துவத்தை**” வரமாக கேட்டு விட, தன் வாழ்வின் பெரும்பகுதியை தூக்கத்தில் கழிக்கவேண்டிய துர்பாக்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான். அவனுக்கு அது துர்பாக்கியம், தேவர்களுக்கோ அவன் உறக்கத்திலிருந்ததே பெரும்பாக்கியம்! ஆண்டாள் புண்ணியனான ராமன், கும்பகரணனை வதம் செய்தான் என்று பாடவில்லை! மற்ற அசுரர்கள் தாங்கள் போரிடுவது பரமனோடு என்பதை உணரவில்லை. ஆனால் கும்பகரணனோ அது அறிந்தே செஞ்சோற்றுக் கடனுக்காக ராமனுடன் பெரும்போரிட்டு மரணத்தைத் தழுவினான்! அதனால் தான் **கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த கும்பகரணனும்** என்றாள் ஆண்டாள். தெரிந்தே கும்பகரணன் கூற்றத்தின் வாயில் வீழ்ந்தாலும், பரமன் அவனுக்கு மோட்சம் அளித்தான்.

ஆக, சற்று எரிச்சலில்தான் வெளியில் இருக்கும் கோபியர், ‘கும்பகரணனையே உறங்குவதில் தோற்கடித்து, அவனது பெருந்துயிலையே பரிசாகப் பெற்றவள்போல தூங்குகிறாயே’ என்று தூங்குபவளை இடித்துரைப்பதாக ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள்.

இங்கு கம்பரின் வாக்கை நினைக்க வேண்டும்.
உறங்குகின்ற கும்பகன்ன் --- உங்கள் மாய வாழ்வு எலாம்
இறங்குகின்றது இன்று காண் எழுந்திராய் எழுந்திராய்
கறங்கு போல வில்பிடித்த கால தூதர் கையிலே
உறங்குவாய் உறங்குவாய் இனிக் கிடந்து உறங்குவாய்

- (கம்ப. ராமா. யுத்த காண்டம், கும்பகருணன் வதைப் படலம் -45)

என்று கம்பரும் ஆண்டாளின் வர்ணனையியே சொல்கிறார் என்பதை அனுபவிக்க வேண்டும்..

அருங்கலமே! தேற்றமாய் வந்து திறவேலோ ரெம்பாவாய் -

'பெண்ணே, நீ கிடைத்தற்கரிய ஆபரணம் போன்று அழகானவள். அதனால், தூக்கக் கலக்கத்தில் எழுந்து வந்து கதவைத் திறக்காமல், முக ஒளி பிரகாசிக்க (தேஜஸாய்) கதவைத் திறந்து கொண்டு வா' என்று கொள்வது ஒரு வகை!

யோகாப்யாஸத்தினால் புலன்களை அடக்கி வென்றவர்களைக் கூட மயக்க வல்லது மாயை. **ப்ரமாதம் யமிநாம் மதி:** என்று ஸ்ரீமத்பாகவதம் கூறுகிறது. இம்மாயைக்கு வசப்பட்டவளான இப் பெண் உயர்ந்த பலனைத் தரவல்ல நாராயண பஜனத்தை விட்டு வேறு வழியில் முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறாள். இதை மனதில் கொண்டதால் ஆண்டாள் இவள் செய்யும் முயற்சி கும்பகரணன் தூக்கம் போன்ற பெருந்தூக்கம் என்று அறிவுறுத்தி, அதை விட்டுவிட்டு, அந்த மயக்கத்தையும் ஒழித்து விட்டு நாராயணனை ஸ்மரணை பண்ணுவதற்கு வா என்று அழைக்கிறாள். இதுவரை நீ செய்துவந்த அனுஷ்டானங்களாலும் உனக்கு ஒன்றும் குறையில்லை. அவை உன்னை இந்த மார்கழி நோன்பிற்குத் தகுதியானவளாக்கி விட்டன என்றும் போற்றுகிறாள். எனவேதான் **அருங்கலமே** என்றாள்.

அருங்கலமே என்ற சொல்லுக்கு இரண்டு அர்த்தங்கள் உண்டு.

கிடைத்தற்கரிய 1. பாத்திரம் 2. அணிகலன். அதாவது, ஒரு வைணவ அடியார், இறையருளை தேக்கி வைக்கும் பாத்திரமாகவும், மனத்தூய்மை, பக்தி, தர்ம சிந்தனை, எளிமை, கர்வமின்மை போன்ற சத்வ குணங்களாகிய அணிகலன்களாகவும் உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளார்.

தேற்றமாய் வந்து என்றதனால் இந்த பாவை நோன்பிற்கு நீ எங்களோடு வந்து சேர்ந்தால் அப்பொழுது உன் மனம் மயக்கமற்றுத் தெளிவடையும். நீ யோக நிலையில் இருந்து பகவானை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாலும் அதிலிருந்து விடுபட்டு இந்த பாவை நோன்பில் கலந்து கொள். அப்பொழுது நீயே அதைக்காட்டிலும் இது எவ்வளவு உயர்ந்தது என்பதை உணர்வாய். "**சர்வணம், கீர்த்தனம் விஷ்ணோ:**" என்றபடி, வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்திக்க, சத் சங்கத்திற்கு அழைக்கிறாள்!!

இங்கு ராமாயணச் ச்லோகத்தை உதாஹரித்து, கொடுத்த வாக்கை மறந்து கார் காலம் முடிந்த பிறகும் ராமனுக்கு உதவாமல் இருந்த சுகீர்வனை ராமன் ஆணைப்படி லட்சுமணன் விளக்கம் கேட்கச் சென்றபோது, பயந்த சுகீர்வன் தாரையை முதலில் அனுப்புவான். தாரை படுக்கை அறையிலிருந்து, நெகிழ்ந்த ஆடைகளுடன் வந்தாள் என்பதை உதாஹரித்து, தாரை போல் வராமல் தேற்றமாய் - தேஜஸ்ஸுடன் வந்து திறவாய் என்று ஆண்டாள் தோழியை அழைத்தாள் என்று வ்யாக்யானம் அருளியுள்ளார் ஸ்வாமி பெரிய வாச்சான் பிள்ளை. (இந்த வர்ணனையில் **வால்மீகத்துக்கும் கம்பனுக்கும் வேறுபாடு உள்ளது**).

பாகவத சம்பந்தத்தின் ஏற்றம் கருதியே, இந்த தோழியின் ஏற்றம் கருதி அவளைத்தங்கள் சத் சங்கத்திற்கு அழைக்கிறாள் ஆண்டாள். எனவே தேற்றமாய் வந்து, பரமனைப் பாடிப் பணிந்து சரணடையும் நோன்பில் பங்கு கொள்வதே சாலச் சிறந்தது என்பதை **ஏல் - தெளிந்து ஓர் - ஓர்ந்து எம்பாவாய் -** என் தோழியே, கதவைத் திறவாய் என்று அழைத்து பாசுரத்தை நிறைவு செய்கிறாள் ஆண்டாள் என்பது தெளிவாகிறது.

இனி, வழக்கம் போல், இந்தப் பாசுரத்தில் துயிலெழுப்பும் ஆழ்வார் யார் என்பதை பாசுரப் பதங்களின்படி, பூர்வர்கள் அனுபவித்தபடி அனுபவிப்போம்.

6 முதல் 15 வரை உள்ள பத்து பாசுரங்கள் முதலில் விழித்தெழுந்தவர் இன்னும் உறக்கத்தில் இருப்பவரை எழுப்பும் நோக்கில் பாடப்பட்டவை என்றும், 6ஆம் பாசுரத்தில் பிள்ளாய் என்று சொல்லி பெரியாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 7ஆம் பாசுரத்தில் பேய்ப்பெண்ணே என்று சொல்லி குலசேகராழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 8ஆம் பாசுரத்தில் கோதுகலமுடைய பாவாய் என்று சொல்லி நம்மாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 9ம் பாசுரத்தில் திருமழிசையாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். 10ம்பாசுரத்தில் பேயாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். இது பூர்வாசார்யர்களின் அனுபவம்.

முதலாழ்வர்களில் ஒருவர் **பேயாழ்வார்**. திருக்கோவலூரில் ஓர் இரவில், ஓர் இடைகழியில், ஒன்று சேர்ந்த முதல் மூன்றாழ்வார்களில், பொய்கையாரும், பூதத்தாரும் பெருமானுக்கு இரு விளக்குகளை - ஜ்ஞான விளக்குகளை ஏற்றினர். இதை நோன்பு நோற்பதாக (**நோற்று!**) கொண்டால், நோன்பிற்கான உபாய அனுஷ்டானங்கள் செய்யப்பட்டு விட்டன என்று கொள்ளலாம்.

பேயாழ்வார் தனது திருவந்தாதியைப் பாடுவதற்கு முன்பாகவே, பெருமானின் திவ்ய ஸ்வரூப தரிசனத்தை காணும் பெரும்பேறு பெற்று, பாடிய முதல் பாசுரத்தை "**திருக் கண்டேன், பொன்மேனி கண்டேன்**" என்று தொடங்குவதால், இந்தப் பாசுரத்தின் முதலடியிலேயே ஆண்டாள் "**நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்**" என்று விளிப்பதை ஒப்பிட்டு, இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் **பேயாழ்வாரை துயிலெழுப்புவதாக ப்ரமாணம் சொல்வார்கள் பெரியோர்கள்!!**

அது போலவே, இடைகழியில் முதலில் நுழைந்த பொய்கையார் கதவை மூடி விட்டார். பின் வந்த பூதத்தாருக்கு அவர் கதவைத் திறந்தார். கடைசியாக வந்த பேயாழ்வாருக்கு பூதத்தார் கதவைத் திறந்து விட்டார். ஆனால், பேயாழ்வாருக்கு அடியவர் வேறொருவருக்கு கதவைத் திறக்கும் வாய்ப்பு அமையவில்லை. அதனாலேயே, **“வாசல் திறவாதார்”** என்ற சொற்பதம் பேயாழ்வாரைக் குறிப்பதாக உதாஹரிப்பார்கள். (**நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்! மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார்**)

“நாற்றத் துழாய்முடி நாராயணன்” என்று, திருப்பாவையில் இந்த ஒரு பாசுரத்தில் மட்டுமே ஆண்டாள் திருத்துழாயை எடுத்தாண்டுள்ளார். பேயாழ்வாருக்கு திருத்துழாயின் மேல் பெருங்காதலுண்டு! தனது பல பாசுரங்களில் திருத்துழாயை பேயாழ்வார் பெருமாளுக்கு சூட்டி மகிழ்ந்தவர். உதாரணத்திற்கு, சில பாசுரங்களின் குறிப்புக்களை விண்ணப்பிக்கிறேன். (பாசுரங்களின் ஓரிரு வரிகள் மட்டும்)

பொன்தோய் வரைமார்வில் பூந்துழாய், அன்று திருக்கண்டு

கொண்ட திருமாலே

- (மூன்றாம் திருவந்தாதி -2)

மலரான் தனத்துள்ளான் தண்துழாய் மார்பன்

- (மூன்றாம் திருவந்தாதி -3)

வண்டறையும் தண்துழாய் கண்ணனையே காண்க - - (மூன்றாம் திருவந்தாதி -8)

அரும்பும் புனந்துழாய் மாலையான் பொன்னங் கழற்கே

மனம்துழாய் மாலாய்

- (மூன்றாம் திருவந்தாதி -23)

தண்துழாய்த் தார்வாழ்

வரைமார்பன் தான்முயங்கும், -

-(மூன்றாம் திருவந்தாதி -23)

ஆழ்வார்களைத் துயிலெழுப்பும் திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாசுரங்களில், திருமழிசை பிரானை துயிலெழுப்பும் 9வது பாசுரத்தில், ஆண்டாள் அவர் “அனந்தலோ?” என்று ஐயம் கொள்கிறாள். இந்த 10ம் பாசுரத்திலுள்ள **“ஆற்ற அனந்தலுடையாய்”** என்ற சொல்லாடலால், திருமழிசைப் பிரானின் ஆசார்யரானான பேயாழ்வாரை இச் சொற்கள் உணர்த்துவதாகக் கொண்டு, இப்பாசுரத்தில் துயிலெழுப்பும் ஆழ்வார் பேயாழ்வார் என்று தெளியலாம்.

அது போன்றே, பேயாழ்வாரை **“அருங்கலமே”** என்று அழைப்பதும் ஏற்புடையதே! பெருமானின் திவ்ய தரிசனத்தை பிரபந்தம் பாடத் தொடங்கும் போதே **திருக் கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்!** என்று காணும் பேறு பெற்றவரல்லவா பேயாழ்வார்!! அதனால் **“அருங்கலமே” (ஸத் பாத்திரமே)** என்ற சொல்லாடலால் பேயாழ்வார் உணர்த்தப்படுகிறார் என்று கொள்ளலாம்.

கும்பகரணனும் தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில் தான் தந்தானோ என்ற ஆண்டாளின் சொல்லாடலைக் கொண்டு, இவை எவ்வாறு பேயாழ்வாரை உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம் என்று பார்ப்போம்.

தமிழில் துயில் என்ற வார்த்தைக்கு உறக்கம், கனவு, தங்குகை, இறப்பு, புணர்ச்சி, ஆடை என்று பல அர்த்தங்கள் உண்டு. இவற்றில் துயில் என்பதற்கான “தங்குகை” அதாவது தங்கியிருக்கும்படி என்று உணர்த்துவதாகக் கொண்டு இந்த வரிகளில் உள்ளூரைப் பொருளை அனுபவிப்போம்.

ஆண்டாள் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ள **கும்பகரணன்** என்பதை **கும்ப + கரணன்** என்று பதம் பிரிக்கலாம். கும்பம் என்றால் கலசம். கரணம் என்றால் காரணம். கும்பத்தைத் தன் பிறப்பிற்குக் காரணமாகக் கொண்டவர் அகத்திய முனிவர். அகத்தியரை **கும்ப ஸம்பவ:** என்று சொல்வர். தமிழுக்கும் புலமைக்கும் இலக்கணமாக அறியப்படும் **அகத்தியரும் தோற்கும்படி, நாவன்மையும், தமிழ் புலமையும் உடையவர் திருமழிசை ஆழ்வார்** என்பதாக, அகத்தியர் தன் புலமையை தன்னினும் மிஞ்சிய திருமழிசை ஆழ்வாரிடம் தங்கியிருக்கும்படி செய்துள்ளாரோ என்று அனுபவித்தால் **கும்பகரணனும் தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில் தான் தந்தானோ** என்பது திருமழிசை ஆழ்வாரை உணர்த்துவதாக உள்ளூரைப் பொருள் கொள்ளலாம்.

பூரண சரணாகதி ஒன்றே மோட்சத்திற்கான ஒரே மார்க்கம் என்பதையும், புத்தி கூர்மையும் ஞானமும், அகங்காரத்தைத் தந்து ஒருவரை திசை திருப்பி விடும் அபாயத்தையும், பக்தியும், பகவத் சேவையும், கைகோர்த்து இருக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் கோதை நாச்சியார் கற்றறிந்த வைணவ அடியார்களுக்குத் தரும் உபதேசமாக இப்பாசுரத்தை அனுபவிக்க வேண்டும்.

எனவே, செய்யாதன செய்யோம், தீக்குறளைச் சென்றோதோம் என்று சங்கல்பித்துக் கொண்டு, நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான் எனும் பூர்ண விஸ்வாசத்துடன் இருப்போம் எனப் பிரார்த்தித்து அமைகிறேன்!!

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 11

தாதஸ்து தே மதுபித: ஸ்துதிலேஸ வஸ்யாத்
கர்ணாம்ருதை: ஸ்துதி ஸதை ரநவாப்த பூர்வம்!
த்வந்மௌளி கந்த ஸுபகா முபஹ்ருத்ய மாலாம்
லேபே மஹத்தர பதாநுகுணம் ப்ரஸாதம்!!

கோதா பிராட்டியே! ஒரு திசையில் நீ அவதரிப்பதென்றால் அத் திசை எத்தனையோ புண்ணியம் செய்திருக்கவேண்டும்!

தேவி, தெற்குப் பகுதியில் (ஸ்ரீவில்லிப் புத்தூரில்) நீ அவதரித்ததால் அத்திசை மிகவும் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும். அப்புண்ணியம் பயன் தருவதற்கு ஏற்ற பக்குவநிலையையும் அடைந்திருக்க வேண்டும். ஸ்ரீவில்லி புத்தூரில் நீ அவதரிப்பதற்கு தென் திசை பெரும் புண்ணியம் செய்தது. உனது அவதாரத்தால் தென் திசை மற்ற எல்லாத் திசைகளையும் விடப் பெருமை பெற்றுச் சிறந்ததாயிற்று. உன் நாயகனான எம்பெருமான் திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டு உலக நலத்தைச் சிந்தையிற் கொண்டே உறங்குகின்றான். அப்பொழுதும் நீ அவதரித்த தென் திசையில் பெருமதிப்பு கொண்டு அத்திசையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருக்கின்றான். உனது அவதாரத்தாலன்றோ அத்திசைக்கு இப்பேறு வாய்த்தது!!

குடதிசை முடியை வைத்துக் குணதிசை பாதம் நீட்டி
வடதிசை பின்பு காட்டித் தென்திசை யிலங்கை நோக்கி
கடல்நிறக் கடவு ளெந்தை அரவணைத் துயிலு மாகண்டு
உடலெனக் குருகுமாலோ எஞ்செய்கே னுலகத்தீரே

திருமாலை

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்தி₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

திருப்பாவை - 11ம் பாசுரம்:

கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து,
செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச்செய்யும்
குற்றமொன் றில்லாத கோவலர் தம் பொற்கொடியே!
புற்றர வல்குல் புனமயிலே! போதராய்,
சுற்றத்துத் தோழிமார் எல்லாரும் வந்துநின்
முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர்பாட,
சிற்றாதே பேசாதே செல்வப்பெண் டாட்டிநீ
எற்றுக் குறங்கும் பொருளேலோ ரெம்பாவாய்.

பொருளுரை:

கன்றுகளை ஈன்று, மிகுதியாக பால் சுரக்கும் பசுக்கூட்டங்களை கறப்பவர்களும், பகைவர்களின் பலம் அழிய, அவர்களின் இருப்பிடத்திற்கே சென்று போர் புரிபவர்களுமான, ஒரு குறையுமில்லாத, இடையர்களின் குலத்தில் தோன்றிய தங்கக்கொடியை போன்ற அழகிய வடிவுடைய பெண்ணே! புற்றிலிருந்து வெளிவந்து படமெடுக்கும் நாகத்தின் கழுத்துக்கு நிகரான மெல்லிடையும், கானகத்து மயிலை ஒத்த சாயலையும் கொண்டவளே, விழித்தெழுந்து வருவாயாக! ஊரிலுள்ள அனைத்து தோழியரையும், உறவினர்களையும் அழைத்து வந்து, உன் வீட்டின் முற்றத்தில் குழுமி, கார்மேக நிறக் கண்ணனின் திருநாமங்களை போற்றிப் பாடியபடி உள்ளோம்! செல்வம் நிறைந்த பெண்ணை, நீ சிறிதும் அசையாமலும் பேசாமலும் இவ்வாறு உறங்குவதன் அர்த்தத்தை நாங்கள் அறியோம்!

பாசுரத்தின் பொதுவான விளக்கம்:

இந்தப் பாசுரத்தில் **ப்ராப்யம் ப்ராபகம்** பேசப்படுகிறது.

ப்ராப்யம் என்பது உபாயம். அதாவது அடைவது எது எனக் காட்டும் வழி.

ப்ராபகம் என்பது அடைவிப்பது. அதாவது, உபேயம் - பலன்

ப்ராப்யம் என்ற அடைவது காட்டும் உபாயத்தை, **உய்யும் ஆறு**, வழி என்றும் சொல்லலாம். அடையும் பொருள் **புருஷார்த்தம். போற்றப் பறை தரும் புண்ணியன். ப்ராப்யமும் அவனே. ப்ராபகமும் அவனே.**

பறை என்பதற்கு தர்மார்த்த காம மோட்சம் எனும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பதைக் குறிக்கும் என்று கொள்வோம். மோட்சம் என்பது முத்தி நிலை. முத்தி என்பது விடுபடுதல். சரீர, சம்சார, பிறவியிலிருந்து விடுபட்டு விடுதலை அடைதல். ஆத்மா விடுதலை அடைந்தால், பிறவியில் செய்த கர்ம வினைகளுக்கேற்ப அது சென்றடையும் இடம் நிர்ணயிக்கப்படுவதால், நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் "ஆசார்யன் திருவடியை அடைந்து" என்று சொல்லி, ஆசார்யனின் க்ருபையால், சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்த ஆத்மா அர்ச்சராதி மார்க்கத்தில் சென்று பகவான் திருவடியை அடைவதாகச் சொல்கிறோம்.

[இன்று வழக்கத்தில், அலங்காரமாக தூய தமிழில் சொல்கிறோம் என்று எண்ணிக்கொண்டு(!) சிலர் ஆத்மா சரீரத்திலிருந்து விடுபடுதலை (இறப்பு என்று பொதுவாக அறிவது) "இயற்கை எய்தினார்" என்று சொல்வது எவ்வித அர்த்தமும் இல்லாத சொல்லாடல் என்றே தோன்றுகிறது. இயற்கை என்பது, கடல், மண், மரம், தாவரம், மலை போன்று எம்பெருமானின் கருணையால் இந்த பூவுலகில் உள்ள அனைத்து அசேதனப் பொருட்கள். எனவே, சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்த ஆத்மா இந்த அசேதனப் பொருட்களில் எதில், எங்கு, எவ்வாறு சென்றடையும்? எனவே, இது ஒரு தவறான சொல்லாடல்.]

இனி பாசுரத்திற்கு வருவோம். சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்த ஆத்மா அர்ச்சராதி மார்க்கத்தில் சென்று பகவான் திருவடியை அடைவதைத்தான் 10ம் பாசுரத்தில் இந்த பரம கதியை - முக்தியை அளிப்பவன் "**போற்றப் பறை தரும் புண்ணியன்**" என்று உபாயத்தைக் காட்டி, தொடர்ச்சியாக இந்த 11ம் பாசுரத்தில் அந்தப் பறையைத் தரும் உபேயமான புருஷார்த்தம் "**முகில்வண்ணன்**" என்றருளியுள்ளாள் ஆண்டாள்.

ஒரு பாசுரத்திலிருந்து அடுத்த பாசுரத்துக்குச் செல்கையில், நேர வித்தியாசத்தைக் கூட, ஆண்டாள் அழகாகச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளாள். 6ம் பாசுரத்தில் புள்ளும் சிலம்பின என்று விடியலின் அறிகுறியைச் சொன்னாள். 7ம் பாசுரத்தில், சிலம்பிய பறவைகள் முற்றும் விழித்து, கீசு கீசு என்று சப்தமிட்டதையும், ஆய்ச்சியர் தயிர் கடையும் ஓசை போன்றவற்றையும் சொல்லி, பொழுது நன்றாக விடிந்து விட்டது என்று அடையாளம் காட்டினாள். 8ம் பாசுரத்தில், மார்கழிப் பனி விலகும் வண்ணம் கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தடைந்ததையும், கருமை இருள் நீங்கிக் கீழ்வானம் வெளுத்ததையும், எருமைகள் பனிப்புல் மேயச் செல்லும் காட்சியையும் காட்டி, பொழுது விடிந்து சற்று நேரமாகி விட்டது என்று உணர்த்தினாள். 9ம் பாசுரத்தில், நன்றாகப் பொழுது புலர்ந்த பின்னும், மங்களகரமாக வீட்டின் மணிக் கதவைத் (வாயிற் கதவு) திறவாமல் கண்வளர்வது தகுமோ என்று தன் தோழியையும் அவள் தாயாரையும் செல்லமாக அதட்டியும், வைதும், 10ம் பாசுரத்தில் ஆயர் குலத்தில் செய்ய வேண்டிய காலைக் கடமைகளை மறந்து விட்டீர்களா என்று கேட்பது போல் வாசல் முற்றம் திறந்து, தேற்றமாய் தெளிந்து வந்து கடமையைச் செய் என்று சொல்லி, பொழுது புலர்ந்து வெகு நேரம் ஆகிவிட்டதைப் பதிவு செய்தாள். 11ம் பாசுரத்தில், பனிப்புல் மேயச் சென்ற எருமைகள் திரும்பி வந்து கறவை ஆயர்கள் கறவை செய்வதைக் குறிப்பில் உணர்த்தி, பால் கறக்கும் நேரம் ஆகிவிட்டது என்று உணர்த்துகிறாள். இவ்வாறு, இடைச்சேரியின் அன்றாட நிகழ்வுகளை நயமாகப் பதிவு செய்து, ஒரு பாசுரத்திலிருந்து அடுத்த பாசுரத்திற்கு வரும்போது நேர வித்தியாசத்தைக் கூட ஆண்டாள் அழகாகக் கவி நயத்துடன் குறிப்பிட்டுள்ளாள் என்பதும் ரசிக்கத் தக்கதே.

அதே போன்று மற்றொரு நயமான செய்தியும் அனுபவிக்கலாம். கீழ்ப் பாசுரங்களில் 7ம் பாசுரத்தில் “**திறவேல்**” என்றும், 8ம் பாசுரத்தில் “**உன்னைக் கூவுவான்**” என்றும், 9ம் பாசுரத்தில் “**மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்**” என்றும், 10ம் பாசுரத்தில் “**தேற்றமாய் வந்து திற**” என்றும் அருளியுள்ளதின் மூலம், அதுவரை பள்ளியெழுப்பப்படும் தோழி கதவைத் திறக்கவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. 11ம் பாசுரத்தில் “**நின்முற்றம் புகுந்து**” என்று அருளியுள்ளதால், இதுவரை கதவைத் திறக்காத தோழி இப் பாசுர நாளில் கதவைத் திறந்து வர, அனைவரும் முற்றம் புகுந்தனர் என்று நயமாக அனுபவிக்கலாம்.

இனி பாசுரார்த்தங்களை அனுபவிப்போம்.

“கற்றுக்கறவை கணங்கள் பல கறந்து”

கற்றுக் கறவை கணங்கள் பல என்பது பகவானின் கல்யாண குணங்களைக் குறிப்பது. அதே பதம், ஜீவாத்மாக்களைச் சொல்வதாக எடுத்துக் கொண்டால், **ப்ராப்யமாக - உபாயமாக** இருப்பது ஆசார்யர்கள். **ப்ராபகமாக - உபேயமாக** இருப்பது **மேகவண்ணனை நாராயணன்** தான் என்று கொள்ளலாம்.

இதைத்தான் நம்மாழ்வார் -

எண்பெருக் கந்நலத்து--ஒண்பொரு ளீறில

வண்புகழ் நாரணன்--திண்கழல் சேரே. - (தி.மொ. 1-2-10) என்றருளி, நாராயணனே அடையப் பெறும் புருஷார்த்தம் என்று உணர்த்தியுள்ளார். இதைத்தானே உபநிஷத் சொல்கிறது.

நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண:பர:|

நாராயண பரோஜ்யோதி: ஆத்மா நாராயண:பர: - (நாராயண உபநிஷத்)

நாராயணன் தான் பரமாத்மா அதாவது, யாருக்குச் சமமானவர் இல்லையோ அவன் பரமன் - - ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன். அவன் தானே தன்னொப்பார் இல்லாத **ஒப்பிலியப்பன்!**

என்னப்பன் எக்காயிகுளாய் என்னைப் பெற்றவளாய்ப்

பொன்னப்பன் மணியப்பன் முத்தப்பன் என்னப்பனுமாய்

மின்னப் பொன் மதில் சூழ் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தவப்பன்

தன்னொப்பார் இல்லப்பன் (ஒப்பிலியப்பன்!) தந்தனன் தனதாழ் நிழலே -

- (திருவாய்மொழி 6-3-9)

என்பெருமானின் பரத்வத்தை நம்மாழ்வார் ஒப்பிலியப்பனாக அனுபவிக்கிறார். இப்படி புருஷார்த்தமான **மேகவண்ணனை - மணிவண்ணனை - ஒப்பிலியப்பனை** அடைய அனுக்ரஹிக்கும் - வழி காட்டும் ஆசார்யர்களை ஆண்டாள் இந்த பாசுரத்தில் **கற்றுக் கறவை கணங்கள்** என்று அடையாளம் காட்டியுள்ளாள் என்பது உள்ளூரைப் பொருளாகும். இவ்வாறு, **கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பலகறந்து** என்பதற்கு, புராண, இதிகாச, உபநிடதங்களை கற்று, அதன் ஞானத்தை உள்ளடக்கி அதனால் சீடர்கள் புடை சூழ இருக்கும் ஆசார்யத் தன்மையை உட்பொருளாகக் கொண்டுள்ளது என்றும் கொள்ளலாம்.

பல கறந்து என்பதை, “**புஹுப்புய: ஸ்ரோத்தவ்யம் புஹுதா, ஸ்ரோத்தவ்யம்**” என்று பலவும் கற்றும் கேட்டும் தெளிந்த ஆசார்யர்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

ஆசார்யர்களின் அனுக்ரஹத்தை ஸ்வாமி தேசிகன் **அமிருதரஞ்சனி**யின் முதல் பாசுரத்தில் அருளி உள்ளதை அனுபவிக்க வேண்டும்.

தம்பரம் என்று இரங்கித் தளரா மனந்தந்தருளால்

உம்பர் தொழும் திருமால் உகந்தேற்கும் உபாயம் ஒன்றால்

நம் பிறவித் துயர் மாற்றிய ஞானப் பெறும் தகவோர்

சம்பிரதாயம் ஒன்றி சதிர்க்கும் நிலை சார்ந்தனமே - (அமிருத ரஞ்சனி - 1)

கருத்து: மிகுந்த ஞானத்தையும் நம்மீது அளவற்ற கருணையையும் உடைய ஆசார்யர்கள் நம்மை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதைத் தம் பொறுப்பாகக் கொண்டனர். நமக்குத் தத்துவார்த்தங்களை உபதேசித்து, நம் மனம் ஒன்றாலும் கலங்காதவாறு செய்தனர். எம்பெருமான் மகிழ்வுடன் ஏற்கும் பிரபத்தி எனும் உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கச் செய்து நம் பிறவியை ஒழித்தனர். இத்தகைய ஆசார்யர்களுடைய சம்பிரதாயத்தில் நாம் ஈடுபட்டு மோக்ஷானந்தத்தைப் பெறும் பேறு பெற்றவர்களானோம். - **கற்றுக் கறவை கணங்கள்!!**

கற்றுக் கறவை கணங்கள் என்ற இச்சொல்லாலுக்கு ‘அக்கோவலர் இல்லத்தில் ஏராளமான (எண்ணிக்கை தெரியாத அளவுக்கு!) பசுக்கள் இருந்தன. அவற்றில் கன்றுகள் போல் இருந்தனவும் ஈன்று பாலை சுரக்கத் தொடங்கி விட்டனவாம்’ என்ற அர்த்தத்தை சொல்வார்கள் பெரியோர்.

கறவை - கற்றுக் கறவை - கற்றுக் கறவை கணங்கள்!! ஆக அந்த ஆயரின் வீட்டில், கன்று, கறவை என்ற இரண்டு வகையுமே பாலைச் சுரந்தன, சிறுவயதிலேயே ஞானத்தைப் பொழிகின்ற ஆச்சார்யர்களைப் போல! அக்கோவலர்தம்/பிறந்தேவைக்காகவும், பசுக்களின் மடியில் பால்கட்டிக்கொண்டு அவை துன்புறக்கூடாது என்ற எண்ணத்திலும், அத்தனை பசுக்களிடமும் நிதம் பால் கறக்கும் கடுமையான தொழிலை மனமகிழ்வோடு செய்து வந்தார். இது, மேலோட்டமான பொருள். இதன் ஸ்வாபதேசம் என்ற உள்ளூரைப் பொருளை இவ்வாறு அனுபவிக்கலாம். பொய்கையாரின் முதல் திருவந்தாதி ‘**கறவை கணம்**’ என்றும், பூதத்தாழ்வாரின் **2வது திருவந்தாதி “கறவை கணங்கள்”** என்றும், பேயாழ்வாரின் **3ஆம் திருவந்தாதி “கறவை கணங்கள் பல”** என்றும் அனுபவிக்கலாம்.!

கண்ணனின் நெருக்கத்தால், கோகுலத்தில் வாழ்ந்த பசுக்கள் பலகாலம் இளமையாகவே இருந்ததால், அவை மிகுந்த எண்ணிக்கையில் இருந்தன (**கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல!**). அவற்றை அடையாளம் காண்பதும் மிகுந்த சிரமமாகவே இருந்தது. இந்த வாய்ப்பை பயன்படுத்திக் கொண்டு, தேவர்களில் பலர், பசுக்களாக உருவெடுத்து, கண்ணனுக்கு அருகாமையிலேயே தாங்கள் இருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்து கொண்டனர் என்றும் நயம்படச் சொல்லலாம். அப்பசுக்களை தான் மாயக்கண்ணன் எத்தனை தடவை ஆபத்திலிருந்து காத்துள்ளான்! **அகாசுரன்** பசுக்களை விழுங்க முயன்றபோது, **பிரம்மன்** ஒரு முறை பசுக்களையும், ஆயர்களையும் சிறை பிடித்து ஒளித்து வைத்தபோது, **இந்திரன்** ஒரு தடவை பெருமழையையும், காற்றையும் உருவாக்கி இன்னல் விளைவித்தபோது என்று அவற்றை ரட்சித்து பகவான் செய்த லீலைகளை இப்பாசுரத்தில் ஆண்டாள் உணர்த்துகிறாள்.

செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச்செய்யும்.....

பகைவரை அவரது இருப்பிடத்திற்கே சென்று, வென்று அடக்கும் திறம் படைத்தவர் என்பது பொதுவான பொருள். ஆநிறை மேய்த்தும், பால் கறந்தும் வாழும் ஆயருக்கு ஏது பகைவர் என்றால், ஆயர் குலத்தில் தோன்றிய அணிவிளக்கான கண்ணனின் பகைவர்கள் ஆயர்களுக்கும் பகைவரே என்ற பொருளில் அவ்வாறு ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள் போலும்! அதனால் தான் நாச்சியார் பேர் எதுவும் கூறாமல், ‘**செற்றார்**’ என்று பொதுவாக பகைவரைக் குறிக்கிறார்.

செற்றார் திறல் அழிய - ஆயர்கள் பகைவர்களைக் கூட கொல்ல மாட்டார்கள். அவர்களின் பலமும் கர்வமும் அடங்குமாறுதான் செய்வார்கள் என்ற பொருள் மறையா நிற்கிறது!

செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச்செய்யும்

பூதத்தாழ்வார் அவரது பாசுரம் ஒன்றில் சொல்லியுள்ளதைக் கருத்தில் கொண்டு, **செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச்செய்யும்** என்ற பாசுரச் சொற்களுக்கு, “நாம் பல இடங்களுக்குச் சென்று பகவத் விரோதிகளை விவாதங்களில் வென்று நல்வழிக்கு கொணர வேண்டும்” என்பதே ஆண்டாளின் திருவுள்ளக் கருத்தாக இருக்கவேண்டும் என்று உள்ளூரைப் பொருள் கொள்ளலாம்.

பண்டு இப் பெரும்பதியை யாக்கி பழிபாவம்

கொண்டு இங்கு வாழ்வாரைக் கூறாதே, - எண்டிசையும்

பேர்த்தகரம் நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகள்

தீர்த்தகரர் ஆமின் திரிந்து.

-(இரண்டாம் திருவந்தாதி - 14)

செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச்செய்யும்

வேதங்களை சரியாக கற்காதவரையும், இறைநம்பிக்கையற்றவரையும், சாத்திரங்கள் குறித்த விவாதங்களில் வெற்றி கொண்டு, அதன் மூலம் பக்தி மார்க்கத்தை செம்மைப்படுத்தி, பக்தி ஒன்றையே முன் நிறுத்திய வைஷ்ணவப் பாரம்பரியத்தை போற்றும் தன்மையை இதன் உள்ளூரையாகக் கொள்ளலாம்.

தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன்

சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனிய வாதரும் நான்மறையும்

நிற்கக் குறும்பு செய் நீசரும் மாண்டனர் நீள் நிலத்தே

பொற்கற்பகம் எம் ராமானுசன் முனிபோந்த பின்னே!! - (ராமானுச நூற்றந்தாதி -99)

வீண் தர்க்கம் பண்ணும் சமணர்கள், பேய் என்று தம்மை எது பற்றியுள்ளது என்று அறியாத பெளத்தர், ரூத்ர உபதேசங்களில் மயங்கி நிற்கும் பாசுபதர்கள், சூன்ய வாதம் பண்ணும் மாத்யமிகர்கள், வேதங்களுக்கு உண்மையான ப்ரமாணம் சொல்லாது தவறான பொருள் உரைப்பவர்கள், (யாதவப் பிரகாசர் போன்றோர்) உலகத்தில் சூரியன் போல் உதித்து விண்ணவர்க்கும் மண்ணவர்க்கும் கற்பக விருட்சம் போன்ற ராமானுச முனி அவதரித்த போதே இந்த வீணர்கள் காணாமல் போய்விட்டார்கள். இவ் வகையில், **குற்றமொன்றில்லாத கோவலர் தம் பொற்கொடியே** என்பது, வேதங்களில் பாண்டித்யம் பெற்றவரை ஆசார்யனாக அடையும் பேறு பெற்ற சீடனை குறிப்பில் உணர்த்துகிறது என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்.....

அக்கோவலர் பகைவருடன் போரிட்டு அவர்தம் பலத்தையும், திறனையும் குன்றச் செய்து அவர்களை வெற்றி கொண்டாலும், அப்பகைவரை அழிப்பதில்லை. அதனாலேயே அவரை **“குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்”** என்கிறாள் ஆண்டாள் என்று கருதத் தோன்றுகிறது.!

குற்றமொன்றில்லாத கோவலர் என்று சொல்லி, ஆயர்பாடியில் வசிப்போரின் குண நலன்களச் சொல்கிறாள் ஆண்டாள். அக் கோவலர்கள், பக்தி, ஞான யோகங்களை கடைபிடிக்காத போதும், ஆநிரை மேய்த்தல், ஆநிரை காத்தல், பால் கரத்தல் போன்ற **கரம் யோகத்தில்** சிறந்து விளங்குவதால், அவர்கள் அவர்களுடைய **ஸ்வதர்மத்தைக் கடைபிடிப்பதால்**, அதுவே பரமனுக்குப் ப்ரீதியானது என்பதை **“குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்”** என்பதின் மூலம் ஆண்டாள் வலியுறுத்துவதாகக் கொள்ளலாம்.

கோவலர் என்ற பதத்தை “கோ + வலர்” என்று பிரித்தும் பொருள் அனுபவிக்கலாம். **“கோ”** என்றால் அரசன், தலைவன், வேதம் என்றெல்லாம் பொருள் உண்டு. **“வலர்”** என்றால், வல்லமை உடையவர் என்பது பொருள். எனவே, கோவலர் என்ற பதம், வேதம் அறிந்த வல்லவர்களான அந்தணர்களைக் குறிக்கிறது என்று கொண்டு, **குற்றம் ஒன்றில்லாத கோவலர்** என்று அருளியதிலிருந்து, ஆந்த ஆயர் ஊரில் வசிப்பவர்கள் தத்தம் நெறிகளை - ஸ்வதர்மத்தைக் குற்றம் இல்லாமல் கடைப்பிடிப்பவர்கள் என்று அருளியுள்ளாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஸ்வதர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தல் அல்லது தத்தமக்கு விதித்த கடமையைச் செய்தல் என்பதை

ஸ்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விசுண: பரதர்மாத்ஸ்வநுஷ்டிதாத் |

ஸ்வதர்மே நிதநம் ஸ்ரேய: பரதர்மோ புயாவஹ:

-(ப.கீ. 3-35)

என்று அவரவருக்கான ஸ்வதர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தலே கடமை என்று பகவத் கீதையில் சொன்னதை, பகவதி கீதையான திருப்பாவையில் **கற்றுக் கறவை கணங்கள் பல கறந்து** என்றும், **குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்** என்றும் ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள்..

வேறு விதமாக, **கோவலர்** என்பதை - **கோ** என்றால் **வாக்கு அல்லது வேதம்**. **கோவலர்** என்பது வேதத்தை பாதுகாக்கும் **ஆசார்யர்கள்**. அத்தகைய ஆசார்யர்களாகிய **கொழுகொம்பின் மேல் படர்ந்து ஞானம் பெறும் கொடியாக** சீடன் விளங்குகிறான் என்றும் **குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்** என்ற பாசுரச் சொற்களுக்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.

குற்றமொன்றில்லாத கோவலர் தம் பொற்கொடியே.....

அத்தகைய “குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்” வீட்டில் பிறந்த பெண் “**பொற்கொடி**” யாகத் தானே இருக்க முடியும். கர்மயோகியின் மகளாகப் பிறந்த பெண் இப்படித் தூங்கலாமா என்று ஆண்டாள் கவலைப்படுவதாகக் கொள்வதிலும் ஒரு நயம் இருக்கிறதில்லையா.

வ்யாக்யானச்சக்ரவர்த்திஸ்வாமிபெரியவாச்சான்பிள்ளை இந்தபதங்களுக்குவால்மீகிராமாயணத்தில் ஜனகர் தசரதனிடம் சீதாப்பிராட்டியின் குண விசேஷங்கள் பற்றிச் சொன்னதை உதாரணமாகச் சொல்வார்.

ஜனகாநாம் குலே கீர்திமாஹரிஷ்யதி ஸுதா |

ஸீதா ப₄ர்தார மாஸாத்ய ராமம் த₃ஸராத்₂மஜம் ||

(வால்மீகி ராமா - பால காண். ஸர். 67 ஸ்லோ. 22)

[என்னுடைய பெண்ணான சீதை பரம குணவானான தசரதச் சக்ரவர்த்தியின் திருக்குமாரனும் சுந்தர புருஷனுமான ராமனை அடைந்து ஜனக வம்சத்தின் கீர்த்தியை பெருக்குவாள் என்று ஜனகன் சொன்னதை நினவுறுத்துகிறார்.]

“புற்றரவல்குல் புனமயிலே”

இந்தப் பாசுரத்தில் உறங்கும் அப்பெண்ணை வர்ணிக்க ஒரே நேரத்தில், பாம்பையும் அதன் பரம எதிரியான மயிலையும் துணைக்கழைத்ததில் நேரெதிர்ப் பொருட்களை இணைத்துச் சொல்லும் ஆண்டாளின் கவிநயம் தெரிகிறது. இது, oxymoron (முரண்தொகை) என்று அறியப்படும்.

புற்றரவல்குல் புனமயிலே - ஆண்டாளுக்கு, பாம்பைப் பற்றிப் பேசியவுடன், அதன் பரம எதிரியான தோகை மயிலின் ஞாபகம் வந்து விட்டது போலும். பொதுவாகவே, இலக்கியங்களில் ஆசாரியனை மயிலுடன் ஒப்பிடும் வழக்கம் உண்டு. புழுபூச்சிகள் மயிலின் அருகில் செல்லாதது போல, தீய எண்ணங்கள் ஆசார்யனை அண்டுவதில்லை. மயில் தனது இறகை அவ்வளவு சீக்கிரம் இழக்காது. அதுபோல, ஆசார்யனும், தனது ஞானச் சுற்றத்திலிருந்து வெளி வந்தாலும், தகுதியறிந்தே ஒருவனை சீடனாக ஏற்பார். கார்மேகம் கண்டு கான மயிலாடும் என்பதால், **மயிலுக்கு மேகம் பிடிக்கும். ஆசார்யனுக்கு மேக வண்ணன் - கார்முகில் வண்ணனைப் பிடிக்கும்.**

உறங்கும் அப்பெண்ணின் கூந்தல் பரந்து கிடப்பது, அழகான மயில் தோகை விரித்தாடுவதை போலுள்ளதாம். அதோடு, தனது இயல்பான இடமான வனத்தில் சுதந்திரமாக வசிக்கும் “**புன**”மயிலே மகிழ்ச்சியோடு இருக்கும்! ஒரு வகையில், **பொற்கொடி, புனமயில்** போன்ற உருவகங்கள் அப்பெண்ணின் மெல்லிய இயல்பை உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம். அப்பொற்கொடி நாடும் கொழுகொம்பு கண்ணனன்றி வேறு யாராக இருக்க முடியும்! மெல்லிய இயல்புடையவளாயினும், “**புற்றரவல்குல்**” (படமெடுக்கும் நாகத்தின் கழுத்தையொத்த இடை) என்ற வர்ணனை அவ்வடியவளின் (கண்ணனை அடைய வேண்டும் என்ற) வைராக்கியத்தைக் குறிப்பிலுணர்த்துவதாக பெரியோர்கள் அருளியிருக்கிறார்கள். அதாவது, “**சிறுத்த இடை**” என்பது சிற்றின்ப ஆசை சிறுத்து வைராக்கியம் மிகுந்த பற்றற்ற நிலையைக் குறிப்பதாம்! என்று அருளுவர் ஆன்றோர்.

இத்தனை விரிவாக **பொற்கொடி, புற்றரவல்குல், புனமயிலே** என்று அந்த க்ருஷ்ண வல்லபையான தோழியின் புறத்தோற்ற அழகை ஆண்டாள் சொல்வதிலிருந்தே, அப்பெண் அக அழகான **பரமபக்தி, ஞானம், அடக்கம்** போன்ற சத்குணங்கள் மிக்கவள் என்பதைக் குறிப்பில் உணர்த்துகிறாள் என்று கொள்ள வேண்டும். ஆண்டாள் “**பொற்கொடியே, புனமயிலே, செல்வப் பெண்டாட்டி**” என்றெல்லாம் போற்றுவதிலிருந்தே எழுப்பப்படும் தோழி, ஆசார்யனிடம் கற்றுணர்ந்த உத்தம அதிகாரி என்பதும் புலப்படுகிறது. **பொற்கொடியே எனும்போது குலத்தாலும், புனமயிலே எனும்போது வடிவாலும், செல்வப்பெண்டாட்டி எனும் போது குணத்தாலும்** என்று எல்லாவற்றிலும் சிறந்த அடியவள் என்று கொள்ளல் வேண்டும்.

மயிலைப் பாடிய ஆண்டாளுக்கு, மழை மேகம் ஞாபகத்துக்கு வந்து விட்டது போலும்! மழை மேகத்தைக் கண்டுதானே மயிலானது தோகை விரித்தாடும்! மழை மேகம் கருமை நிறம், அதுவே கண்ணனின் நிறம். அதனால், **முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர் பாடப்பட்டது.**

புனமயில் என்ற ஆண்டாளின் சொல்லிற்கு, ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் கோபால விம்சதியில் அருளியுள்ள ஒரு ஸ்லோகத்தை ஒப்பிட்டு, பொருள் அனுபவிக்கலாம்.

ஹ்ருதி முக்த சிகண்ட மண்டந: லிகித: கேந ம்மைஷ சில்பிநா |

மதநாதூர பல்லவாங்கநா வதநாம் போஜ திவாகரோ யுவா || - (கோபால விம்சதி -14)

[இதோ என் உள்ளத்தில் இளங்காளைப் பருவத்தினனான கண்ணன் அழகிய மயில் பீலியை அணிந்து உறைகின்றான். இவனது உருவம் என் உள்ளத்தில் ஒரு சிற்பியால் சித்திரமாக வரையப்பட்டுள்ளது போலும். சூரியன் தாமரையை மலரச் செய்வது போல் காதல் நோயால் வருந்தும் இடைப் பெண்களுக்குத் தன் உருவத்தைக் காட்டி அவர்களை மகிழ்விக்கிறான். இவ்வழகிய வாலிபனை என் உள்ளத்தில் சித்திரமாய் வரைந்த சிற்பி யாவன்? கண்ணபிரான் தானே என் உள்ளத்தில் வந்து அமர்ந்துள்ளான்!!]

வேறு விதமாகவும் இந்த சொல்லை வியாக்யானம் பண்ணுவார்கள்.

பொற்கொடி என்பது குண்டலினியைக் குறிக்கும். கோவலர்தம் பொற்கொடி என்பது விஷ்ணு சக்தியான மஹாலக்ஷ்மியை உணர்த்தும் என்றும் சொல்வார்கள். அஹிரர் புக்தய சம்ஹிதையிலும், லக்ஷ்மி தந்த்ரத்திலும் பகவானின் குண்டலினி மஹாலக்ஷ்மியே எனப்படுகிறது. **புற்றரவு அல்குல் புனமயிலே** என்பது, மூலாதாரத்தில் குடியிருக்கும் குண்டலினி என்பதைக் குறிக்கிறது. **மூலாதார சக்தியாகிய குண்டலினியாகிய லக்ஷ்மியை எழுப்பி, சுழுமுனை நாட மூலம் தலையுச்சி தளத்தில் உள்ள நாதனிடம் சேர்க்கும் முயற்சியாகவே அந்தப் பெண்ணை எழுப்பும் முயற்சி என்பதாகக் கொள்வர்.**

இந்தப் பாசுரத்தின் **பொற்கொடி, அல்குல், புனமயில்** என்ற மூன்று பதங்களை வேறு ஒரு கோணத்தில் அனுபவிக்கலாம்.

பொற்கொடி என்பதை **பக்தி** என்றும், **அல்குல்** என்பதை **பரபக்தி** என்றும், **புனமயில்** என்பதை **பரம பக்தி** என்றும் கொள்ளலாம். இவ்வகையில், **பொற்கொடி, புற்றரவல்குல், புனமயில்** ஆகியவை அவ்வடியவளின் (**ஜீவாத்மா**) கண்ணன் (**பரமாத்மா**) மீதான உன்னதமான பக்திக்கான உருவகங்களே என்று அனுபவிக்கலாம்!

“புற்றரவல்குல்” என்பது குறித்து பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராச்சார்யார், ‘நாகமானது தனது இருப்பிடமான புற்றுக்குள் இருக்கையில், தனது கம்பீரத்தை சுருக்கிக் கொண்டு அடக்கமாக இருப்பது போல, பக்தி மிகுந்திருக்கும்போது, ஞானமும் வைராக்கியமும் எளிதில் கைகூடுவதாக’ அருளியிருக்கிறார்!

அதாவது, **பக்தி, ஞானம், வைராக்கியம்** என்ற மூன்றில் பக்திக்கே உயர்வான இடம் வைணவத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. கர்மம், ஞானம் இன்னபிற யோகங்கள் **பெறப்படுபவை**, ஆனால் பக்தியோகம், தானாக **வாய்க்க வேண்டும்!** மேலும், மயிலானது மகிழ்ச்சியாக இருக்கையில் தன் தோகையை விரித்தாடுவது போல, நற்குணங்களுடைய சீடன் அமையும் போது ஆச்சார்யனின் ஞான விகாசம் வெளிப்பட்டு நன்மை பயக்கிறது என்று அண்ணங்கராச்சார்யார் சுவாமிகள் அருளியிருக்கிறார்!

சுற்றத்துத் தோழிமார் எல்லாரும் வந்து நின் முற்றம் புகுந்து என்பது, எல்லாப் புலன்களும் அடங்க, எல்லா நாடிகளின் பிராணனும் அடங்க, கும்பகத்தால் மூலாதாரம் தூக்கப் படுவது என்று சொல்வர். அதாவது, **சுற்றம்** என்பது பிராணன், தோழிமார் என்பது அபானன். ஆக இரண்டும் சேர்ந்து மஹா வாயுவாகி, சுழுமுனையில் நுழைவதாகும். இப்படி, விஷ்ணுவை அடையும் யோகம் நிகழமுடியாமல், குண்டலீ உறக்கத்தில் இருந்து என்ன பயன் என்று, இப்பாசுரத்தின் யோக சங்கதிப் பொருளாகவும் அனுபவிக்கலாம்.

‘**முற்றம்**’ என்ற பதம் பரமனின் அடியார் கூடும் இடம் என்பதைக் குறிக்கிறது. குலசேகரப் பெருமாள் அருளிய

“.....**அணியரங்கள் திருமுற்றத்து அடியார் தங்கள்**

இன்பமிகு பெருங்குழவு கண்டு யானும்-

இசைந்துளே என்கொலோ இருக்கும் நாளே”

-(பெருமாள் திருமொழி 1-10)

என்ற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரம்.

க்ருஷ்ண வல்லபையான அந்தப் பெண்ணின் வீட்டில் கண்ணனே முற்றம் புகுந்து அருள்வான் என்றும், (சேஷ சேயி பாவம் - ஆண்டான் — அடிமை உறவு), நாம் அனைவரும் கண்ணனின் முற்றம் சென்று நாடு புகழும் பறையாக அவன் சரணத்தைப் பற்றுவோம் என்றும் (பார்யா-பதி பாவம் - மனைவி கணவன் உறவு) இங்கு முற்றம் புகுந்து என்ற சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன என்று கொள்ளலாம்.

சுற்றும் குழல் தாழ் சரிகை அணைத்து

மற்று பல மா மணி பொன் கொடு அணிந்து

முற்றம் புகுந்து முறுவல் செய்து நின்றீர்

எற்றுக்கு? இது என்? இது என்? இது என்னோ?

-(பெரிய திருமொழி 10-8-5)

என்று திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் ஆய்ச்சி ஒருத்தி கண்ணனோடு ஊடி உரைத்த பொருள் சொல்லும் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளதையும்,

முற்றத்தூடு புகுந்து நின்முகங் காட்டிப் புன்முறுவல் செய்து

சிற்றிலோடு எங்கள் சிந்தையும் சிதைக்கக் கடவையோ? கோவிந்தா

முற்ற மண்ணிடம் தாவி விண்ணூற நீண்டளந்து கொண்டாய்

எம்மைப்பற்றி மெய்ப் பிணக்கிட்டக்கால் இந்தப்பக்கம் நின்றவர் என் சொல்லார்?

- (நாச்சியார் திருமொழி - 2-9)

என்று ஆண்டாள் நாச்சியாரே நாச்சியார் திருமொழியில் கண்ணன் முற்றம் புகுந்து களித்த நிகழ்வைச் சொல்லுள்ளதையும்,

நிற்றிமுற் றத்துள் என்றுநெரித் தகைய ராயென்னைநீர்

சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதிர்சுடர்ச் சோதி மணிநிறமாய்,

முற்றவிம் மூவுல கும்விரி கின்ற சுடர்முடிக்கே,

ஒற்றுமைக் கொண்டதுள் எமன்னை மீர்! நசை யென்றுங்கட்கே? (திருவாய்மொழி - 7-7-10)

என்று நம்மாழ்வார் எம்பெருமான் கண்ணனின் பேரழகை உருவெளித் தோற்றத்தில் கண்ட தலைவி வருந்தி உரைப்பதாக அருளியுள்ள திருவாய் மொழிப் பாசுரத்தையும் இந்த பாசுரத்தில் ஆண்டாள் **முற்றம் புகுந்து** என்று அருளியுள்ள பாசுரச் சொற்களுடன் ஒப்பிட்டு அனுபவித்தல், பாசுரத்தின் பொருளை உணர்தலை மேம்படச் செய்யும்.

புனீராமனின் சரணம் பற்றி ஸரணாகதி செய்ய வந்த விபீஷணன், கடலின் வடகரையில் இருந்த ராமனின் முற்றத்தில் வந்து நின்ற காட்சியையும், இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் **முற்றம் புகுந்து** என்று அருளியுள்ள பாசுரச் சொற்களுடன் ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

தேஷாம் ஸம்பா₄ஷமானா நமாந்யோந்யம் ஸ விபீ₄ஷண: |

உத்தரம் தீரமாஸாத்₃ய க₂ஸ்த₂ ஏவ வ்யதிஷ்ட்த || - (வால். ராமா. யுத். காண். 17- ஸ்லோ. 10)

உறைவிட மெய்தினா னொருங்கு கேள்வியின்

துறையறி துணைவரோ டிருந்த சூழலின்

முறைபடு தானையின் மருங்கு முற்றினான்

அறைகழல் வீடண னயிர்ப்பில் சிந்தையான்

- (கம். ராமா. யுத்த. காண். விபீடணன் அடைக்கலப் படலம் -340)

இவ்வாறு, வால்மீகி மற்றும் கம்பரின் வாக்கியங்களில் ராமாயணக் காட்சியை நினைவில் நிறுத்தி, இந்த பாசுரத்தில் ஆண்டாள் **முற்றம் புகுந்து** என்று அருளியுள்ள பாசுரச் சொற்களுடன் ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

முகில்வண்ணன் பேர் பாட.....

இந்த பாசுரத்தில் **முகில்வண்ணன் பேர் பாடி** நோன்பு நோற்கத் தோழியை அழைக்கின்றாள் ஆண்டாள்.

முகில்வண்ணன் அடியை அடைந்தருள் சூடி உய்ந்தவன் மொய்புனல் பொருநல்

துகில்வண்ணத் தூநீர்ச் சேர்ப்பன்வண்பொழில்சூழ் வண்குரு கூர்ச்சட கோபன்

முகில்வண்ணன் அடிமேல் சொன்னசொன்மாலை ஆயிரத் திப்பத்தும் வல்லார்

முகில்வண்ண வானத் திமையவர் சூழ இருப்பர்பே ரின்பவெள் ளத்தே.

(திருவாய் .மொழி 7-2-11)

[மேக வண்ணனான எம்பெருமானின் திருவடியை அடைந்து அருளைப் பெற்று, திரண்டு பாயும் தூய நீர் பெருகும் தாமிரபரணி நதிக் கரையில் வாழும் குருகூர் சடகோபன் எம்பெருமானைப் போற்றித் துதித்த சொல்மாலைகள் ஆயிரத்துள் இப்பத்துப் பாசுரங்களையும் கற்க வல்லவர்கள் முகில் வண்ணமுடைய வானிலே அமரர்களுடன் சேர்ந்து எம்பெருமானுடன் இன்ப வெள்ளத்தில் திளைப்பாகள்.],

எம்பெருமானை நம்மாழ்வார் **முகில் வண்ணன்** என்று துதித்தது போன்றே இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் **"முகில் வண்ணன் பேர்பாட "** என்று எம்பெருமானை **முகில் வண்ணன்** என்ற திருநாமத்தால் சொல்லியுள்ளாள்.

இங்கே திருமழிசை ஆழ்வாரின் பாசுரத்தை இதற்கு விளக்கமாக அனுபவிக்கலாம்.

இனியறிந்தே னீசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம்

இனியறிந்தேன் எம்பெருமான். உன்னை - இனியறிந்தேன்

காரணன்நீ கற்றவைநீ கற்பவைநீ, நற்கிரிசை

நாரணன்நீ நன்கறிந்தேன் நான்.

- (நான்முகன் திருவந்தாதி -96)

காரணமும் அவனே. காரணியும் அவனே. காரணப் பொருளும் அவனே. திருமழிசை ஆழ்வார் அருளியது போன்று, “**கண்ணனே உபாயமும் உபேயமும்**” என்று உணர்ந்த உத்தம பக்தையை இந்தப் பாசுரத்தில் கோதை துயிலெழுப்புகிறாள். எனவேதான், கார்முகில் வண்ணனான மேகவண்ணன் என்ற ஸ்ரீமந்நாராயணன் கொள்ளக் குறைவின்றிக் கொடுக்கும் வள்ளல் - - வேண்டியதைத் தரும் புருஷார்த்தமான பரமாத்மா இருக்க, குப்பையைக் கிளறிப் பெறும் பெரும் செயலாக மற்றவரை வள்ளல் என்று புகழ்ந்து பாடுவீர்களோ புலவர்களே என்கிறார் நம்மாழ்வார்.

கொள்ளும் பயனில்லைக் குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை,

வள்ளல் புகழ்ந்துநும் வாய்மை இழக்கும் புலவீர்கள்,

கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல் லாம்தரும் கோதில், என்

வள்ளல் மணிவண்ணன் தன்னைக் கவி சொல்ல வம்மினோ. (திருவாய் மொழி 3-9-5)

என்று திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் நம்மாழ்வார் சொல்லும் மணிவண்ணன் தான், மேகவண்ணன் என்று ஆண்டாள் காட்டும் அணிவண்ணன். அவனே மேகவண்ணன்! - பரமன் - பரப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்பதை ஸ்வாமிநிகமாந்த தேசிகள் அமிருதரஞ்சனிப் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளதையும் இங்கு ஒப்புநோக்குதல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

நாராயணன்பரன் நாம் அவனுக்குநிலையடியோஞ்

சோராதனைத்தும் அவனுடம் பென்னுஞ்சுருதிகளாற்

சீரார் பெருந்தகைத்தேசிகர் எம்மைத் திருத்துதலாற்

தீராமயலகற்றும் திறம்பாத் தெளிவுற்றனமே

- (அமிருதரஞ்சனி - 17)

இவ்வாறு, இந்தப் பாசுரத்தில் புருஷார்த்தமாக அடையாளம் காட்டப்பட்ட **முகில் வண்ணன்** என்ற நாராயண ஸப்தத்தின் பொருளை அனுபவிப்போம்.

மேகவண்ணன் - நாராயணன்

“ந” என்பது அழியாத பொருள் (வஸ்து).

“ர” என்பது அழியும் பொருள் (வஸ்து)...

“நா” + “ர” என்பது அழிவே இல்லாத வஸ்து. எனவே,

“நாரம்” என்பது நித்ய வஸ்துக்களின் கூட்டம் அல்லது திரள் என்றும், நீர் (தண்ணீர்) என்றும் இரு விதமாகப் பொருள் படும்.

“அயணம்” என்றால் **இருப்பிடம், நுழையப்படும் பொருள்** என்று இரு விதமாகப் பொருள் படும். [சமஸ்கிருதத்தில் அயநம்]

“ய:” “என்றால் யாரோ

“ஸ:” “என்றால் அவன் (நாராயணன்)

வடமொழி இலக்கணத்தில் ‘தத்புருஷ-ஸமாஸம்’ (வேற்றுமைப்புணர்ச்சி), ‘பஹுவரீஹி ஸமாஸம்’ (அன்மொழித்தொகை) என்று இருவித சொற்புணர்ச்சிகள் உண்டு.

‘நர்’, ‘அயண’ ஆகிய இரண்டு சொற்களைச் சேர்க்கும்போது, ‘தத்புருஷ-ஸமாஸம்’ (வேற்றுமைப்புணர்ச்சி), ‘பஹுவரீஹி ஸமாஸம்’ (அன்மொழித்தொகை) என்று இரண்டு விதமாகவும் சேரும்.

I. நாராயணன் எனும் பதத்திற்கு, ‘தத்புருஷ-ஸமாஸம்’ (வேற்றுமைப்புணர்ச்சி) விதியின்படி பொருள் கொள்வோம்.

நாராயணன்: என்பது **நாராணாம் அயநம் ய: ஸ: = நாராயண:** என்று பிரியும். இதை தத்புருஷ சமாசத்தில் (வேற்றுமைத் தொகை) சற்று நோக்குவோம்.

நாராணாம் என்பது நான்காம் வேற்றுமை உருபுடன் சேர்ந்து, நாரங்களு **‘க்கு’** - (நான்காம் வேற்றுமை உருபு) என்றாகும். எனவே, **நாராணாம் அயநம் ய: ஸ: = நாராயண:** என்று ‘தத்புருஷ-ஸமாஸம்’

(வேற்றுமைப்புணர்ச்சி) விதிப்படி, நாரங்களுக்கு இருப்பிடம் (அயணம்) யாரோ (ய:) அவன் (ஸ:) அவன் **நாராயணன்**. இவ்வகையில் **நாராயணன்** அனைத்து சேதன, அசேதன வஸ்துக்களுக்கு, அதாவது உயிருள்ள மற்றும் உயிரற்ற பொருட்களின் திரளுக்கு இருப்பிடமானவன் என்றாகும்.

II. நாராயணன் எனும் பதத்தை 'பஹுவீஹி ஸமாஸம்' (அன்மொழித்தொகை) என்ற இலக்கண விதிப்படி பொருள் கொள்வோம்.

நாராயண: என்பது **நாரா அயநம் ய: ஸ: = நாராயண:** என்று பிரியும்

நாரம் என்றால் அனைத்துக்கும் மூலமான நீர்! பிரளய ஜலம் முதற் கொண்டு அனைத்து நீர் ஆதாரங்களுக்கும் ஆதாரமான நீர்.

அயநம் (அயணம்) என்றால் நுழையப்படும் பொருள்.

ய: என்றால் யாரோ, **ஸ:** என்றால் அவன்

எனவே, **நாரா அயநம் ய: ஸ: = நாராயண:** என்றபடி **நாராயணன்** என்றாகி, **நாராயணன் நாரங்களை நுழையப்படும் பொருளாக உடையவன்** என்றாகும். **ஆபோ நாராயண** என்றபடி, தண்ணீரை ஆஸ்ரயமாக கொண்டவனே நீர் வண்ணனான நாராயணன். **ஆபோ "நாரா" இதி ப்ரோக்தா...பூர்வம் தேன "நாராயண" ஸ்மிருதா** என்ற மனுஸ்மருதி வாக்யமும் நாராயணன் நீர்மையன் என்பதற்குப் ப்ரமாணமாகிறது.

[ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் அனுக்ரஹித்த சில்லரை ரகசியங்கள் எனும் க்ரந்தத்தில் சொல்லியுள்ளவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு, என் வழியில் மேற்சொன்னவாறு நாராயண ஸப்தத்தை விளக்க முயன்றுள்ளேன்.]

இவ்வாறு, **நாராயணனே காரணனும் காரணியுமாகிறான்**. அதே போன்று, **நாராயணன் நீர்வண்ணன்**. நீரின்றி அமையாது உலகு. - நாராயணன் இன்றி அமையாது உலகு!!

நீர், தானே உணவாகவும் இருக்கிறது! மற்ற உணவுகளை விளைவிப்பதாகவும் இருக்கிறது! **துப்பு ஆர்க்குத், துப்பு ஆயத், துப்பு ஆக்கித், - துப்பார்க்குத் துப்பாய தூஉம் மழை** என்பது குறள்!

தண்ணீர் - தானே உணவாகி (துப்பு ஆய), மற்ற உணவுக்கும் காரணமாகி (துப்பு ஆக்கி) இருப்பது போன்றே நீர் வண்ணனான நாராயணன் **தானே உலகுக்குக் காரணமாகவும், காரணியாகவும், இருக்கிறான்!**

நீர் வடிவம் இல்லாதது. எந்த கொள்கலனில் சேர்க்கப்படுகின்றதோ, அதற்கேற்ப வடிவம் பெறும். அதே போன்றே, நீர் வண்ணனாகிய நாரணனும் எதில் கொள்ளப்படுகின்றானோ - ஊற்றப்படுகின்றானோ, அந்த பாத்திரத்தின் வடிவத்தைப் பெற்று விடுவான்! மீனாக, ஆமையாக, வராஹமாக (பன்றியாக), நரசிம்மமாக, குள்ளனாக (வாமனன்), முடிவிலியாக (த்ரிவிக்ரமன்), மனிதனாக, - ராம, பலராம, பரசுராம, கண்ணனாக என்று ஏற்ற கலங்களை எதிர் கொண்டவன் நாராயணன். அது தான் அவனின் **நீர்மை - சௌலப்பம்!**

அதானால் தான் **தமர் உகந்தது எவ்வுருவம், அவ்வுருவம் தானே!** (முதல் திருவந்தாதி - 44) என்று பொய்கை ஆழ்வார் அனுபவித்தார். **தமர் உகந்தது** என்று நாராயணனை நம் உள்ளத்தில் கொண்டால், **கொண்டல் வண்ணன் அங்கே புகுந்து விடுவான்**. இதைத்தான், " **மார்வம் என்பதோர் கோயில் அமைத்து அதில் மாதவன் என்னும் தெய்வத்தை நாட்டி.....** " (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-5-3) என்று உள்ளத்தில் ஒரு கோயில் அமைத்து அதில் நாரணனான மாதவனை நிறுத்தி அனுபவித்தார் பெரியாழ்வார். பெரியாழ்வார் சித்தத்தில் எம்பெருமானும், எம்பெருமான் சித்தத்தில் பெரியாழ்வாரும் என்றாகி பெரியாழ்வார் விஷ்ணுசித்தரானார்!!

நீர் எதிலும் அடங்கி விடும்! நீருக்குள்ளும் எதுவும் அடங்கி விடும்! அதே போல் புண்யாத்மா - பாபாத்மா என்று பேதம் இல்லாமல், சாதி, மதம், இனம், ஆண், பெண், என்று எந்தப் பேதமும் இல்லாமல், **"புற்பா முதலாப் புல்லெறும் பாதியொன்றின்றியே, நற்பால் அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும், நற்பாலுக்குய்த்தன்"** (தி. மொ.7-5-1) என்று திருவாய்மொழியில் சொல்லியுள்ளது போல், சேதன அசேதனங்கள் அனைத்தும், **வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர் விதியே!** என்று நம்மாழ்வார் அருளியபடி, **(ஆழ்வாரின் ஈரச் சொற்கள் பொய்க்காது அல்லவா!)** வணங்கியவன்/வணங்காதவன் என்ற தடையே இல்லாமல், **அவரவர் விதிவகை** நாராயணனிடம் லயமாகி விடுவர். வினைப் பயனால், அது ஒரு பிறவியோ ஓராயிரம் பிறவியோ!! இறுதியில் லயமாவது, **நாராணாம் அயநம் ய: ஸ: = நாராயண:** என்று 'தத்புருஷ-ஸமாஸம்' (வேற்றுமைப்புணர்ச்சி) விதிப்படி நாராயணனிடம் தான். **இப்படி சேதன அசேதனங்கள் அனைத்தும் எம்பெருமானின் அநுபூதிக்குள் கரைய வல்லவை என்பது தான் நாராயணம்!!**

பொதுவாக, வேதிப் பொருட்கள் அனைத்தும் ஒரு நிலையிலிருந்து வேறு நிலைக்கு மாற, வெப்பம், அழுத்தம், உடன் சேர்க்கப்படும் பொருட்கள் போன்ற பல்வேறு காரணிகளைச் சார்ந்து இருக்கும். ஆனால் நீர்

திடப்பொருளாகவும் (Solid), திரவப் பொருளாகவும் (Liquid), காற்றுப் பொருளாகவும் (Gas), எந்த வடிவத்திலும் நம்மால் பார்த்து உணர முடியும். நீர் மட்டும் எளிதில் ஆவியாகும் , கட்டியாகும் , மீண்டும் நீராகவும் ஆகும். அது போன்றே எம்பெருமானும் அடியவர்கள் வெப்பத்துக்கு - மனப் பக்குவத்திற்கு ஏற்றவாறு தன்னை எளிதாக மாற்றிக் கொள்வான்! அப்படி மாறினாலும், **அவன் அவனாகவே இருப்பான்!**

இதைத்தான் திருமழிசை ஆழ்வார் **இனியறிந்தேன் காரணன்நீ கற்றவைநீ கற்பவைநீ, நற்கிரிசை நாரணன்நீ நன்கறிந்தேன் நான்.** என்றார்.

ஆண்டாளின் முகில் வண்ணன் என்ற சொல்லுக்கு மேற்சொன்னவாறு பொருள் கொள்ளலாம்.

இந்தப் பாசுரச் சொற்களை வேறு விதமாகவும் பொருள் கொண்டு அனுபவிக்கலாம்.

புற்றரவு என்பது ஆச்சார்ய பக்தியும், மிகுந்த அடக்கமும் உடைய சீடன் புற்றில் இருக்கும் நாகம் தன்னைச் சுருட்டிக் கொண்டிருப்பதைப் போல் சீடன் இருக்க வேண்டும் என்று உணர்த்துகிறது.

புனமயிலே என்பது பெருமானின் ஆயிரம் நாமங்களை ஓதும் சீடனே

போதராய் என்பது ஆனந்த அனுபவத்தில் திளைப்பது.

சுற்றத்துத் தோழிமார் எல்லாரும் வந்து என்பது வைகுண்டத்திலிருந்து வந்திருக்கும் பெருமானின் தூதர்கள் பெரும் வைணவ அடியார்கள் அனைவரும்.

நின் முற்றம் புகுந்து என்பது உனது சூட்சம சரீரத்தில் நுழைந்து - ஆன்மாவை அடைந்து

முகில்வண்ணன் பேர் பாட என்பது பரமனது திருநாமங்களை ஓதியபடி உன்னை பரமபதத்திற்கு கூட்டிச் செல்லக் காத்திருக்கின்றனர்.

சிறறாதே என்பது அறிந்தோ, அறியாமலோ செய்த வினைகள் குறித்த கவலையை உதறியதால்

பேசாதே என்பது அகங்காரத்தையும் மமகாரத்தையும் தொலைத்து, பகவானின் திருநாமங்கள் தவிர வேறெதையும் பேசாமல்

செல்வப் பெண்டாட்டி நீ என்பது கண்ணனுக்கு உகந்த அடியவள் நீ, கிருஷ்ணானுபவம் என்ற செல்வம் மிக்க அடியவள் நீ.

எற்றுக் குறங்கும் பொருளேலோ ரெம்பாவாய் என்பது எங்களது அஞ்ஞானத்தையும், குறைகளையும் விலக்கி, எங்களது உய்வுக்கு உதவாமல் இருப்பதன் அர்த்தம் என்னவோ?

இறுதியில், இப்பாசுரத்தில் இற்றைக்கும் துயிலாதும் விழித்து வந்து உன் வீட்டு முற்றத்தில் புகுந்து முகில் வண்ணன் பேர் சொல்லி எம்பெருமானைச் சரணடையும் நோன்பு நோற்க ஏல் - தெளிந்து, ஓர் - ஆராய்ந்து வாராய் தோழி என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

இனி, வழக்கம் போல், இந்தப் பாசுரத்தில் துயிலெழுப்பும் ஆழ்வார் யார் என்பதை பாசுரப் பதங்களின்படி, பூர்வர்கள் அனுபவித்தபடி அனுபவிப்போம்.

6 முதல் 15 வரை உள்ள பத்து ஆழ்வார்களைத் துயிலெழுப்பும் திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாசுரங்கள். இப்பாசுரங்கள், முதலில் விழித்தெழுந்தவர் இன்னும் உறக்கத்தில் இருப்பவரை எழுப்பும் நோக்கில் பாடப்பட்டவை என்றும், 6ஆம் பாசுரத்தில் பிள்ளாய் என்று சொல்லி பெரியாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 7ஆம் பாசுரத்தில் பேய்ப்பெண்ணை என்று சொல்லி குலசேகராழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 8ஆம் பாசுரத்தில் கோதுகலமுடைய பாவாய் என்று சொல்லி நம்மாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 9ம் பாசுரத்தில் திருமழிசையாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். 10ம் பாசுரத்தில் பேயாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். 11ம் பாசுரத்தில் பூதத்தாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள் என்றும் பூர்வாசார்யர்கள் அனுபவித்துள்ளனர்.

இப்பாசுரத்தில் **கோதை பூதத்தாழ்வாரை துயிலெழுப்புவதாகக்** கொள்வதற்கான ப்ரமாணங்களும் அனுமானங்களும்.

"குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்" என்பது பூதத்தாழ்வாருக்கு மிகவும் பொருந்தும். ஏனெனில் அவர் கருவிலிருந்து உருவான குறை கூட இல்லாமல், மலரிலிருந்து தோன்றியவர். **முதல் 3 ஆழ்வார்களுமே அயோனிஜர்கள்** தான்!

"பொற்கொடியே" என்று பூதத்தாழ்வார் தனது திருவந்தாதியில் தன்னை அழைத்துக் கொண்டுள்ளார்.

"தேடியோடும் கொழுந்ததே போன்றதே மால் தேடியோடும் மனம்" என்று எம்பெருமான் என்ற கொம்பு மீது படரும் கொடியாக தன்னை வர்ணிக்கிறார்!

கற்றுக் கறவை கணங்கள் பல கறந்து - இவ்வரியையும் பூதத்தாருடன் (முதல் 3 ஆழ்வார்களுடனேயே கூட) தொடர்புபடுத்த முடியும்.

பொய்கையாரின் முதல் திருவந்தாதி 'கறவை கணம்' என்றும், **பூதத்தாழ்வாரின் 2வது திருவந்தாதி "கறவை கணங்கள்"** என்றும், பேயாழ்வாரின் 3ஆம் திருவந்தாதி **"கறவை கணங்கள் பல"** என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றன!

புற்றரவல்குல் என்பது **பரபக்தி**. பரபக்தி என்றால் பரமன் மேல் வைத்த பேரன்பு. பூதத்தாழ்வார் தனது திருவந்தாதியை **"அன்பில்"** தொடங்கி, **அன்பிலேயே** முடித்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

முதல் பாசுரம்:

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக,

இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா - நன்புருகி

ஞானச் சுடர்விளக்கு ஏற்றினேன் நாரணற்கு

ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.

- (இரண்டாம் திருவந்தாதி -1)

கடைசிப் பாசுரம்:

மாலே. நெடியானே கண்ணனே விண்ணவர்க்கு-

மேலா வியந்துழாய்க் கண்ணியனே

மேலால் விளவின்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே

என்தன் அளவன்றால் யானுடைய அன்பு.

- (இரண்டாம் திருவந்தாதி -100)

ஞானம், பக்தி, விரக்தி என்ற மூன்றில் பக்தி நடுவில் உள்ளது. அதுபோல, முதல் மூன்று ஆழ்வார்களில் பூதத்தாழ்வார் நடு ஆழ்வாராக உள்ளார்.

சுற்றத்து தோழிமார் - பொய்கையாரும் பேயாழ்வாரும் பூதத்தாரின் உறவினர்! மற்ற ஆழ்வார்கள் தோழர்கள் என்று உணர்த்துவதாக நயமாகப் பொருள் கொள்ளலாம்.

முகில்வண்ணன் பேர் பாட - பூதத்தாழ்வார்தான் முதன் முதலில் **"முகில் வண்ணன்"** என்று பெருமானை வர்ணித்தவர் என்பது கவனிக்க வேண்டும்.

உற்று வணங்கித் தொழுமின் உலகேழும்

முற்றும் விழுங்கும் முகில்வண்ணம்

பற்றிப் பொருந்தாதான் மார்பிடந்து பூம் பாடகத்துள்-

இருந்தானை ஏத்தும் என் நெஞ்சு.

(இரண்டாம் திருவந்தாதி -94)

ஆசார்ய மயிலான புனமயில் கார்மேக வண்ண மேனி கொண்ட எம்பெருமானை போற்றிப் பாடுவது இயல்பானது தானே!!

இவ்வாறு பூதத்தாழ்வாரின் பாசுரங்களை ஒப்பிட்டு நோக்கினால், இந்தப் பாசுரம் பூதத்தாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பும் பாசுரமாக உள்ளது என்பது விளங்கும்.

முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர் பாட -- வைணவர்களுக்குப் பிடித்த இடம் **முற்றம்**, அதாவது **திவ்ய தேசங்கள்**, அங்கு சென்று பெருமானை வணங்கி வழிபட்டு **மங்களாசாசனம்** செய்தல் என்று அர்த்தம் கொண்டால், அது மிகவும் ரசனையாக இருக்கும்.

நம் பஞ்ச இந்திரியங்களையும், கட்டுப்படுத்தி இவ்வுலகத்து அநுபவங்களிலிருந்து அவற்றை மெல்ல மெல்ல விலக்கி, பகவானின் நாமத்தை மனதுக்குள் உச்சரிப்பது ஒன்றையே குறிக்கோளாய்க் கொண்டு பக்தி செலுத்துவோம் என்று ஆண்டாள் இப்பாசுரத்தில் அழைப்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

இப்படி, **மணிவண்ணனான நாராயணனே நமக்குப் பறை தருவான்** என்று போற்றி, **கண்ணனை நினைவாத மனமும், கண்ணனுக்காக உருகாத உள்ளமும், கண்ணனுக்காக ஒழிக்காத ஆசையும் எதற்கு?** என்று ஓர்ந்து தெளிந்து, நம் உள்ளத்தில் கொண்டால், கொண்டல் வண்ணன் நம் மனமாகிய கோயிலில் குடியேறுவான் என்பது **சத்யம் சத்யம் புனர் சத்யம்**. என்று விண்ணப்பித்து அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 12

திக் தக்ஷிணா஽பி பரிபக்த்ரிம் புண்ய லப்யாத்
ஸர்வோத்தரா பவதி தேவி தவாவதாராத்
யத்ரைவ ரங்கபதிநா பஹுமாந பூர்வம்
நித்ராஞ்நாபி நியதம் நிஹிதா:கடாக்ஷா:॥

விசேஷ காலங்களில் கங்கை போன்ற புனித நதிகள் கோதாவரி நதிக்கு வந்து வசிப்பதாக புராணங்கள் கூறுகின்றன. அந்த விசேஷ காலங்களில் கோதாவரி நதி தன்னிடத்தில் கூடும் மற்ற நதிகளை மட்டுமல்லாது உலகத்தையே தூய்மையாக்குகிறது. இவ்வாறு கோதாவரி நதி தூய்மையாக்குவது எங்ஙனம் என்று பார்த்தால் அது உனது பெயரைத் தாங்கியிருப்பதாலேயே என்று தெரிகிறது. உனது பெயரைத் தரித்ததால்தான் உலகனைத்தையும் தூய்மையாக்கும் சக்தி அந்நதிக்கு வாய்த்தது.

கனைத்து இளம் கற்றெருமை

கனைத்து இளங் கற்றெருமை கன்றுக்கு இரங்கி
 நினைத்து முலைவழியே நின்றுபால் சோர
 நனைத்து இல்லம் சேறாக்கும் நற்செல்வன் தங்காய்!
 பனித்தலை வீழ நின் வாசற்கடை பற்றிச்
 சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச்செற்ற
 மனத்துக் கினியானை பாடவும் நீ வாய் திறவாய்
 இனித்தான் எழுந்திராய், ஈதென்ன பேருறக்கம்,
 அனைத்து இல்லத்தாரும் அறிந்தேலோரெம்பாவாய்.

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருளுரை:

பால் கறப்பார் இன்றி, இளங்கன்றுகளுடைய எருமைகள் அவை தங்களது கன்றுகளை நினைத்த மாத்திரத்தில், முலைக்காம்புகள் கடுத்து, பால் இடைவிடாது சுரக்க, அவ்வாறு பால் இடைவிடாது சுரந்து ஓடியதால் வீட்டின் தரை ஈரமாகி, அதனால் வீட்டெங்கும் பாலும் மண்ணும் கலந்து சேறாகியிருக்கும் இல்லத்துக்குத் தலைவனான பெருஞ் செல்வனின் தங்கையே! பனி எங்கள் தலையில் விழுவதைப் பொருட்படுத்தாமல், உன் மாளிகையின் வாயிலைப் பற்றி நின்ற வண்ணம் சீதாபிராட்டியை தன்னிடமிருந்து பிரித்ததால் பெருங்கோபம் கொண்டு இலங்கை வேந்தன் ராவணனை மாய்த்தவனும், நம் உள்ளத்துக்கு இனியவனும் ஆன ஸ்ரீராமபிரானின் திருப்புகழை நாங்கள் பாடிக்கொண்டிருப்பதை கேட்டும் நீ ஏதும் பேசாதிருக்கலாமா! இப்போதாவது விழித்து எழுவாய்! உன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தின் பொருள் தான் என்ன? ஊரில் உள்ளோர் அனைவரும் எழுந்து விட்ட பின்னரும் நீ பெருந் தூக்கத்தில் இருக்கலாமா! என்று ஆண்டாள் கேட்பதாக பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள் உள்ளது.

12ம் பாசுரத்தின் சில சிறப்புக் குறிப்புகள்:

இந்த பாசுரம் **கர்மா - அகர்மா - விகர்மா** என்ற தத்துவத்தை உபதேசிக்கும் பாசுரம் என்பதை ஸ்வாபதேசம் என்ற உட்பொருள் கொண்டு உணரலாம். 11ம் பாசுரமான கற்றுக் கறவை பாசுரத்தில் **கண்ணனை நினையாத மனமும், கண்ணனுக்காக உருகாத உள்ளமும் கண்ணனுக்காக ஒழிக்காத ஆசையும் எதற்கு** என்று கேட்ட ஆண்டாள் 12ம் பாசுரத்தில் பக்தி வெள்ளத்தின் விளைவைச் சொல்கிறாள்.

பாசுர விளக்கம்:

கனைத்தினம் கற்றெருமை கன்றுக்கு இரங்கி

நினைத்து முலைவழியே நின்றுபால் சோர.....

பால் கறப்பார் இன்றி, இளங்கன்றுகளுடைய எருமைகளின் முலைக்காம்புகள் கடுத்து, அவை தங்களது கன்றுகளை நினைத்த மாத்திரத்தில், அவற்றின் முலைக்காம்புகளின் மூலம் பால் இடைவிடாது சுரக்க என்பது வெளிப்படை அர்த்தம். பசு தன் கன்றுக்கென்று பாலை மறைத்து சுரக்காமல் மறுக்கும். ஆனால் எருமை, அதுவும் கன்று ஈன்ற இளம் எருமை, தன் கன்றை நினைத்த மாத்திரத்தில் குமுறி பால் சுரக்கும். இதற்கு வ்யாக்யானச் சக்ரவர்த்தி ஸ்வாமி பெரியவாச்சான் பிள்ளை, "**கஜேந்திரனை ரக்ஷிக்க பகவான் குமுறியதைப் போன்று**" என்று உதாஹரிக்கிறார்.

11ம் பாசுரத்தில் பொற்கொடியே, புனமயிலே, செல்வப் பெண்டாட்டி என்று சொல்லி பெண்மையைக் கொண்டாடிய ஆண்டாள், 12ம் பாசுரத்தில் தாய்மையின் உன்னதத்தைச் சொல்கிறாள்! பால் நினைந்தாட்டும் தாயின் பரிவை, 'கன்றுக்குப் பசிக்குமே' என்ற எண்ணம் ஏற்பட்ட மாத்திரத்தில், எருமைகள் கறக்காமலேயே பாலைச் சுரக்கத் தொடங்கின என்று இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லி, மனிதராயினும், மிருகமாயினும் தாயன்பு நிகரற்றது என்பதைச் சொல்லியுள்ளாள் ஆண்டாள். **கன்றுக்கு இரங்கி பால் சுரக்கும் எருமைகள்** என்பது அந்த ஆயர்கள் வசிக்கும் பகுதியின் வளத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது.

இப் பாசுரத்தை ஒட்டியே பெரிய திருமொழியில்
கறவா மடநாகுதன் கன்றுள்ளி னாற்போல்,
மறவா தடியே னுன்னையே யழைக்கின்றேன்,
நறவார் பொழில்சூழ் நறையூர் நின்ற நம்பி,
பிறவாமை யெனைப்பணி யெந்தை பிரானே.

-(பெரிய திருமொழி 7-1-7)

என்று குலசேகராழ்வார் திருநறையூர் எம்பெருமானை நினைத்து அருளியுள்ள பெரிய திருமொழிப் பாசுரமும் உள்ளதை ஒப்பு நோக்கலாம்

இதே போன்ற ஒரு வர்ணனை கம்ப ராமாயணத்தில், அயோத்தியின் செழிப்பைச் சொல்லும் போது, தன் கன்றை நினைத்து எருமைகள் பொழிந்த பால் நிறைந்து அதை உண்ட அன்னப் பறவைகளின் குஞ்சுகள் உறங்கும் அழகு கம்பரால் சொல்லப்படுகிறது

சேல் உண்ட ஒண் கணாரின் திரிகின்ற செங் கால் அன்னம்,
மால் உண்ட நளினப் பள்ளி, வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை,
கால் உண்ட சேற்று மேதி கன்று உள்ளிக் கனைப்பச் சோர்ந்த
பால் உண்டு, துயில, பச்சைத் தேரை தாலாட்டும்-பண்ணை.

-(கம். ராமா. நாட்டுப் படலம் - 45)

இதே போன்று, நாட்டுப் படலத்தில் உள்ள மற்றொரு பாடலில், கன்றை நினைத்து எருமைகள் சொரிந்த பால் வயல்களில் நிறைந்து, அதனால் செந்நெற் பயிர்கள் செழித்து வளர்கின்றன என்று நாட்டின் வளமையைக் கம்பர் சொல்லியுள்ளதும் இங்கு நோக்கத் தக்கது.

ஈர நீர்படிந் திந்நிலத் தேசில
கார்க ளென்ன வருங்கரு மேதிகள்
ஊரி னின்றகன் றுள்ளிட மென்குலை
டாரை கொள்ளத் தழைப்பன சாலியே

-(கம்ப. ராமா. நாட்டுப் படலம் - 25)

கனைத்தினம் கற்றெருமை கன்றுக்கு இரங்கி நினைத்து முலைவழியே நின்றுபால் சோர என்பது, தன்னிடம் உள்ள ஞானத்தை வாரி வழங்கும் கருணை மிக்க ஆச்சார்யனைக் குறிப்பில் உணர்த்துகிறது. கன்றுகள் என்பது, ஆசார்யர்கள் அளிக்கும் ஞானப்பாலால் உய்வு பெறும் சீடர்களைக் குறிக்கிறது.

ஸ்வாமி தேசிகன் அமிருதாசுவாதினி பாசுரம் ஒன்றில் கன்றுக்கு இரங்கி நினைத்து பால்சுரக்கும் சுரவிகள் ஆசார்யர்கள் என்று அருளியுள்ளதை இங்கு ஒப்பு நோக்கி அனுபவிக்கலாம்.

பரக்கும் புகழ்வரும் பைம்பொருள் வாய்த்திடும், பத்தர்களாய்
இரக்கின்றவர்க்கிவையீந்தால் அறமுளதென்றியம்பார்
கரக்குங்கருதுடை தேசிகர் கன்றென நமையெண்ணிச்
சுரக்குஞ்சுரவிகள்போல் சொரிகின்றனர் சொல்லமுதே.

-(அமிருதாசுவாதினி - 14)

முலைவழியே நின்றுபால் சோர - எருமையின் நான்கு முலைக் காம்புகளிலிருந்து வெளிப்படும் பாலானது, நான்கு வேதங்களின் சாரத்தைக் குறிப்பது என்பது இதன் உட்பொருளாக அனுபவிக்கலாம். இதையே, **ஸ்ருதி, ஸ்மிருதி, பாஞ்சராத்தரம், திவ்ய பிரபந்தம்** என்ற நான்கு அரும் க்ரந்தங்களைக் கற்றுணர்ந்து கிடைத்த ஞானமாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

'நனைத்தில்லம் சேறாக்கும்'

“கூடாரை வெல்லும்” என்ற 27ம் பாசுரத்தில் **பால் சோறு** பற்றிச் சொன்ன ஆண்டாள், இந்த 12ம் பாசுரத்தில் **பால் சேறு** காட்டுகிறாள். அவ்வீட்டின் செல்வச் செழிப்புக்கு தரையெல்லாம் பால் ஓடுவதை ஒரு குறியீடாகச் சொல்கிறாள். கன்றை நினைத்து, உண்டு செழித்திருந்த எருமைகள் பாலைச் சுரந்தாலும் கன்றுகள் குடித்த பின்னும் சுரந்து கொண்டேயிருந்த பாலானது, தரையில் ஓடி, மண் புழுதியுடன் கலந்து வீடே சேறாகி விட்டதாம்.

பெரியாழ்வார் கண்ணன் பிறந்தவுடன் கோகுலத்தில் எவ்வாறு மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடியது என்பதை பெரியாழ்வார் திருமொழியில் உள்ள “வண்ணமாடங்கள்” பாசுரத்தில் அனுபவித்துள்ளதையும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்குவது பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

வண்ணமாடங்கள் சூழ் திருக்கோட்டியூர்*

கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்*

எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரெதிர் தூவிடக்*

கண்ணன் முற்றம் கலந்து அளறாயிற்றே.

-(பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-1-1)

[கண்ணன் பிறந்த திருநாளை முன்னிட்டு, கோகுலத்தில் ஆயர்களும், ஆய்ச்சியரும், தங்கள் முன் எதிர்படுவோர் அனைவர் மீதும் நறுமண எண்ணெயையும், வண்ணப் பொடிகளையும் தூவிக்கூதுகலித்தனர். அவர்களின் இந்த மகிழ்ச்சி ஆரவாரச் செய்கையினால், கண்ணன் வீட்டின் பரந்த முற்றமும் நறுமண எண்ணெயும், வண்ணப் பொடியும் கலந்த சேறாய் மாறியிருந்தது.]

நற்செல்வன் தங்காய்

11ம் பாசுரமான “**கற்றுக் கறவை கணங்கள் பல**” என்ற பாசுரத்தில், உறங்கும் பெண்ணின் தந்தையை முன்னிருத்தி “**கோவலர் தம் பொற்கொடியே**” என்று சொல்லி ஆண்டாள் அவளைத் துயிலெழுப்பினாள். 12ம் பாசுரத்தில் உறங்கும் கோபியர் குலப் பெண்ணை, **நற்செல்வன் தங்காய்** என்று அவளது அண்ணனை முன்னிருத்தி ஆண்டாள் எழுப்புகிறாள்.

இந்த நற்செல்வனான அண்ணன், கண்ணனுக்கு மிகவும் நெருக்கமான பலராமனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். இராமனுக்கு லக்ஷ்மணன் போல க்ருஷ்ணனுக்கு பலராமன். அதனாலேயே அவனுக்கு நற்செல்வன் என்ற சிறப்பு தரப்பட்டது! என்பதும் பொருத்தம் தானே!

இந்த நற்செல்வனான அண்ணன், கண்ணனுக்கு மிகவும் நெருக்கமான **ஸ்ரீதாமனைக் - ஸுதாமனை** - குறிப்பதாகக் கொண்டும் பொருள் கொண்டால் அவனுக்கு நற்செல்வன் என்ற சிறப்பு தரப்பட்டது! என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

நற்செல்வன் நப்பின்னையின் அண்ணன்! அவள் நற்+பின்னை! இவன் நற்+செல்வன்! க்ருஷ்ண ஸ்பர்சத்தால் கறவைகள் குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும் பசுக்களாக பால் கறந்தன. நற்செல்வன் ஸ்ரீதாமன் க்ருஷ்ண ப்ரேமையால் - **அன்”பால்”** பாசம் கறந்தான்!.

இப்போது **நற்செல்வன்** என்பதன் உட்பொருள் பார்ப்போம். அந்தக் கோவலன் (ஆயன்) தன் தினக் கடமையான பால் கறத்தலை செய்யாததால்தானே, சுரந்த பாலால் வீடே சேறானது. பின் அவன் எப்படி “**நற்செல்வன்**” ஆனான்? என்ற கேள்வி எழலாம். கேள்வி கேட்டால் தானே பதில் கிடைக்கும்!! கோதை நாச்சியார் அருளியுள்ளதைப் புரிந்து கொண்டால், அதற்கும் சரியான பதில் கிடைத்து விடுகிறது!

நற்செல்வன் என்பதற்கு ஞானத்தையும், பிரஹ்மானுபவத்தையும், பகவத் கைங்கர்யத்தையும் செல்வங்களாகக் கிடைக்கப் பெற்றவன் என்று பொருள். அவன் அன்று கண்ணனுக்கு சேவை (பகவத் கைங்கர்யம்) செய்ய புறப்பட்டுச் சென்று விட்டதால், அவனது நித்ய கடமையை (பால் கறப்பது) செய்ய இயலாமல் போனது. அதனாலேயே, எருமைகளின் முலைக் காம்புகளிலிருந்து பால் சுரந்து இல்லமெங்கும் ஈரமாகிப் போனது!! இந்த கைங்கர்ய விசேஷம் லக்ஷ்மணன் ராமனுக்குச் செய்தது போன்றது. லக்ஷ்மணன், தன் தாய் சுமித்திரையின் கட்டளையை ஏற்று, வனம் சென்று, ராமனுக்கும், சீதைக்கும் தொண்டாற்றிய படியால், லக்ஷ்மணன் தன் குடும்ப வாழ்வின் கடமையை செய்யத் தவறியது போலத் தோன்றினாலும், அவன் குற்றம் புரிந்தவன் ஆக மாட்டான் என்று ஸ்வாபதேசம் சொல்வார் பெரியோர்.

நற்செல்வன்-----

ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி, வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும்நாம், என்று இருப்பவன் நற்செல்வன். அதாவது, பகவத்-பாகவத சேவை, நித்ய சேவையைக் காட்டிலும் முக்கியமானது என்பதே ஆண்டாள் உணர்த்தும் உட்பொருளாகும். சில சமயங்களில், சாதாரண சேவைகளை விடவும் அசாதாரண சேவைகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன!

முந்தைய பாசுரமான 11ம் பாசுரத்தில் தன் ஸ்வதர்மமான பால் கறப்பதை **கறவை கணங்கள் பல கறந்து** என்று சொல்லி, செய்ய வேண்டிய கர்மத்தை - அவரவர்க்கு விதிக்கப்பட்ட செயல்களைச் செய்வது கண்ணனுக்குப் ப்ரீதி என்றாள். இந்தப் பாசுரத்தில், பகவத் ப்ரேமையால் தன் ஸ்வதர்மத்தை மறந்த கோபாலனைச் சொல்கிறாள். கர்மாவை மறந்ததாலும், பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டதால், மறந்த கர்மாவும் ஸுகர்மா ஆயிற்று.

“**பெரும்புதூர் மாமுனிக்கு பின்னானாள் வாழியே**” என்ற வாழிதிருநாமத்தை முன்னிட்டு ராமானுஜரை நற்செல்வனாகக் கொண்டால், “நற்செல்வன் தங்காய்” **ஆண்டாளையே** குறிப்பில் உணர்த்துவதாகிறது என்று அனுபவிப்பதும் ஒரு ரசனைதான்!

இந்தப் பாசுரத்திலாண்டாள் குறிப்பிடும் **நற்செல்வன்** என்ற சொல் நல்ல செல்வத்தை உடையவன் என்று பொருள் படும். அவ்வாறு பொருள் கொண்டால், அச் செல்வம் பொதுவாக நாம் உலகியல் வாழ்வில் அறியும் செல்வம், செல்லக் கூடிய செல்வம் என்பதுடன், உட்பொருளாக - ஸ்வாபதேசப் பொருளாக உணர்த்துவது, நீங்காமல் திருத்தக்கதாய் என்றும் நிலைத்திருக்கும் செல்வமான கைங்கர்யச் செல்வத்தைத்தான். அத்தகைய கைங்கர்யச் செல்வத்தைப் பெற்றவனைத்தான், **நற்செல்வன்** என்று ஆண்டாள் உணர்த்துகிறாள் என்று அனுபவிப்பது பொருத்தமாகும். ராமாயணத்தில் இத்தகைய கைங்கர்ய லக்ஷ்மியை உடையவனாக, **லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:** என்று ஆண்டாள் சொல்லும் **நற்செல்வனாக** லக்ஷ்மணன் அறியப் படுகிறான்.

ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப் போல் அவனுடைய

பெரும் தார்களுமே பிதற்றக் கற்புவானிடறி

சேரும் நல்வளஞ்சேர் பழனத் திருக்கோளுர்க்கே

போருங்கொல் உரையீர் கிடையேன்கொடி பூவைகளே

-(திருவாய்மொழி 6-7-2)

என்றநம்மாழ்வாரின்பாசுரத்தில், “எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களையும், திருச்சின்னங்களையும் பெருத்த வேட்கையோடு அழைக்கும் தன் கூக்குரல் கேட்டு ஊரும், நாடும், கூப்பிடும்படியாக அத்திருநாமங்கள் முதலியவற்றைச் சொல்லிக் கூப்பிடும்படியாக இருக்கும் பெண்” என்று நம்மாழ்வார் காட்டும் அடையாளத்துடன் உள்ளவரை இங்கு ஒப்பிட்டு ஆண்டாள் சொல்லும் **நற்செல்வன்** என்ற சொல்லின் பொருள் உணரலாம்.

இவ் வகையில் தானே பெரியாழ்வாரும், “**ஏடு நிலத்தில் இடுவதன் முன்னம் வந்து எங்கள் குழாம் புகுந்து கூடுமனமுடையீர்கள், வரம்பொழி வந்து ஒல்லைக் கூடுமினோ**” என்றழைத்து, “**நாடு நகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணாய என்று பாடுமனமுடைப் பத்தருள்ளீர், வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே**” என்று கூவி அழைத்தார்!! - (திருப்பல்லாண்டு - 4).

நாம் செய்யும் செயல்களை **விதிக்கப்பட்ட செயல்கள் (கர்மா)**, **விலக்கப்பட்ட செயல்கள் (அகர்மா)**, மற்றும் விளைவற்ற, **விபரீதமான செயல்கள் (விகர்மா)** என்று சாஸ்திரங்கள் வரையறுக்கின்றன.

செயலில் செயலின்மையையும், செயலின்மையில் செயலையும் காண்பவனே அறிஞன். அவன் செயல்பட்டாலும் விடுபட்டவனாவான்.

விதிக்கப்பட்ட ஒரு செயலை செய்வது “கர்மம்” என்றும், செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்யாது செயலற்று இருப்பது “அகர்மம்” என்றும், செயக்கூடாத தவறான செயல்பாடுகள் “விகர்மம்” என்றும் பொருள்படும்.

கர்மணோ ஹயபி போ₃த்₂த்₄வ்யம் போ₃த்₂த்₄வ்யம் ச விகர்மண:

அகர்மண்ச ச போ₃த்₃த்₄வ்யம் க₃ஹநா கர்மணோ க₃ தி: (ப. கீதை 4-17)

சாஸ்திரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள செயலின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறே செய்யக் கூடாத செயல் பற்றியும், செயலின்மையைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். செயலைப் பற்றிய அர்த்தத்தை புரிந்து கொள்வது மிகவும் கடினமே என்று இந்த ஸ்லோகத்தில் பகவான் கீதையில் சொல்கிறார்.

இந்தப் பேருண்மையைத் தான் திருக்குறளும், “**செய்தக்க அல்லது செயக்கெடும் செய்தக்க செய்யாமையினும் கெடும்**” என்று அறிவுறுத்துகின்றது.

கர்மண்ய கர்ம ய: பச்யேத்₃ அகர்மணி ச கர்ம ய: = (ப.கீதை 4-18)

எவன் ஒருவன் செயலில் செயலின்மையையும், செயலின்மையில் செயலையும் காண்கிறானோ, அவனே மனிதர்களில் சிறந்தவன், யோகி, எல்லாச் செயல்களையும் செய்பவன் என்று பகவத் கீதையில் உபதேசித்துள்ளார் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்.

இவ்வாறு, 11ம் பாசுரமான **கற்றுக் கறவை கணங்கள் பல கறந்து** பாசுரத்தில் கர்ம யோகத்தின் அவசியம் குறிப்பில் உணர்த்தப்பட்டது. 12ம் பாசுரமான **கனைத்தினம் கற்றெருமை** பாசுரத்தில் நற்செல்வன் பகவானின் கைங்கர்யத்தில் இருந்தபடியால், பால் கறக்காமை கூட, நன்மையே ஆன செய்யாதன என்று காட்டி கர்ம யோகத்தைக் காட்டிலும் பகவத் / பாகவத கைங்கர்யத்தின் உயர்வை ஆண்டாள் சொல்வதாக உள்ளது.

பகவத் கீதையில் பகவான் உபதேசித்த கர்மா, அகர்மா, விகர்மா ஆகியவற்றை **கற்றுக் கறவை** மற்றும், **கனைத்தினம்** இந்த இரண்டு பாசுரங்களில் காணலாம்.

கர்மா அகர்மா ஆகும்.

கர்மா விகர்மா ஆகும்.

அகர்மா கர்மா ஆகும்.

அகர்மா விகர்மா ஆகும்.

விகர்மா கர்மா ஆகும்.

விகர்மா அகர்மா ஆகும்.

இப்படி, கர்ம, அகர்ம, விகர்ம மாற்றங்களை அறிபவன் ஞானம் உடையவன் ஆகிறான். இதைத்தான் பகவத் கீதை சொல்கிறது.

கர்மாவில் அகர்மாவாவைக் காண்	ஸ்ரத்தை இல்லாமல் செய்யும் கர்மா அகர்மா (ஸ்ரத்த ₃ த ₄ யா தே ₃ யம் - தைத்ரீய உபநிஷத்).
கர்மாவில் விகர்மாவாவைக் காண்	விகர்மா என்பது விபரீத கர்மா. உதாரணமாக, பலன் எதிர்பார்த்த தானம்.
அகர்மாவில் கர்மாவாவைக் காண்	கற்றுக் கறவை கணங்கள் பல கறந்து குற்றமொன்றில்லாத கோவலராய் கோகுலத்து ஆயர்கள் தங்கள் கர்ம யோகத்தில் சிறந்து, தம் ஸ்வதர்மத்தைக் கடைபிடித்தது. (11ம் பாசரம்)
அகர்மாவில் விகர்மாவாவைக் காண்	கனைத்திளம் கற்றெருமை கன்றுக்கிரங்கி நிலைத்து முலை வழியே நின்று பால் சொரிவது போன்றது. - கைங்கர்யத்திற்காக கர்மாவைத் தள்ளிப்போடுவது. (12ம் பாசரம்)
விகர்மாவில் கர்மாவாவைக் காண்	தன் ஸ்வதர்மத்தைக் காக்க, குற்றமில்லாத அதர்மத்தைச் செய்தல். ***[கீழே இதை உணர்த்தும் ஒருகதையை காண்க]
விகர்மாவில் அகர்மாவாவைக் காண்	பொய் சாட்சி. அது தெரிய வந்து பின் துன்பப்படுதல்.

பகவத் கீதையில் பகவான் 4ம் அத்யாயத்தில் உபதேசித்ததை, பகவதி கீதையான திருப்பாவையில், ஆண்டாள் 11ம் பாசரத்திலும், 12ம் பாசரத்திலும் ஸ்வாபதேசமாக - உட்பொருளாகச் சொல்கிறாள்.

***[“தர்மத்தைக் காக்க அவசியம் கருதி சொல்லும் பொய் அதர்மமாகுமா? ஒரு கதை:

ஒரு வனத்தில் வேடன் ஒருவன் ஒரு பசுவை வேட்டையாட துரத்தி வருகிறான். வேட்டையாடுதல் என்பது வேடனின் ஸ்வதர்மம். எனவே அவனுக்கு பசுவைப் புனிதமாகக் காக்க வேண்டும் என்ற ஞானம் இல்லை. பயந்து ஓடிய பசு, அந்த வனத்திலிருந்த ஒரு முனிவரின் பர்ணசாலையில் ஓடிப் புகுந்து கொண்டது. துரத்தி வந்த வேடன், அந்த பசு ஓடிய வழியில் இருந்த அந்த முனிவரின் குடிலுக்கு வந்து, இங்கு ஒரு பசு ஓடி வந்ததே, பார்த்தீர்களா என்று கேட்கிறான். பசு தன் பர்ணசாலையின் உள்ளே ஓடி ஒளிந்ததை முனிவர் அறிந்திருந்தாலும், கோ₃ஸம்ரக்ஷணம் அவருடைய ஸ்வதர்மம் என்பதால், உண்மையைச் சொன்னால் பசுவதைக்குக் காரணமாவேனே; ஆனால் பொய் சொல்லுதல் கூடாது என்பதும் என் ஸ்வதர்மமாயிற்றே என்று நினைத்து, வேடனைப் பார்த்து “கண் பார்க்கும்; கேளாது - காது கேட்கும்; பார்க்காது” என்றாராம். முனிவரை ஏற இறங்கப் பார்த்த வேடன் இவருக்குச் சித்தம் தெளிவில்லையோ (பைத்தியமோ) என்று நினைத்து அங்கிருந்து போய்விட்டானாம். சமயோஜிதமாகப் பேசி முனிவர் தன் ஸ்வதர்மத்தைக் காத்துக் கொண்டார். பசு ஹிம்சைப்படுவதிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டது. முனிவரின் வாக்கில் பொய் இல்லையே! அவர் சொன்ன வார்த்தைகளும் உண்மை தானே! கண்கள் பார்க்குமே தவிர கேட்கும் ஆற்றல் அதற்கு உண்டா? அதேபோல், காதுகளுக்கு கேட்கும் ஆற்றல் உண்டே ஒழிய பார்க்கும் ஆற்றல் இல்லையே! முனிவருக்கு பசு தன் பர்ணசாலைக்குள் புகுந்தது தெரிந்திருந்தும் வேடனிடம் அந்த உண்மையைச் சொல்லாததை அவர் பொய் சொன்னார் என்று சொல்ல முடியுமா?

இதனால் தான்

“வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும் தீமை இலாத சொல்”

என்றும்

“பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்கும் எனின்”

என்கிறது திருக்குறள்.

ஆகவே, இதிஹாஸ புராணங்களும், ஆசார்யர்களின் அனுபவப் பூர்வமான அறிவுரைகளும் நமக்கு உணர்த்துவதை தெளிந்து உணர வேண்டும். தர்மம், விசேஷத் தர்மம் என்று வரும் போது, மிகவும் ஆராய்ந்து தர்மத்தின் நுட்பத்தைத் தெரிந்து கொண்டு நடக்க வேண்டும்.]”

நினைத்து முலைவழியே நின்றுபால் சோர.....

கன்று ஊட்டிய பின், ஆயர் கறவை செய்த பின்னும், தானாகச் சுரந்த பால் அதைக் கொள்வாரின்றி தரையில் விழுந்து மண் சேறாகியது என்று கண்ணனின் சம்பந்தம் ஏற்பட்டதால் கோகுலத்தில் பசுக்களும், எருமைகளும் குடம் நிறைக்கும் வள்ளல்களாகத் திகழ்ந்தது மட்டுமன்றி மண் நிறைக்கும் (பாலைச் சுரந்து) சேறாக்கும் வள்ளல்களாகவும் இருந்தன என்று வளமையைக் குறிப்பில் உணர்த்துகிறாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்..

[பால் பற்றி இந்தப் பாசுரத்தில் அனுபவிப்பதால், நாம் பருகக் கூடாத பால் எவை என்பதையும் ஒரு தெரிதலுக்காக, ஆசார்ய ஸார்வபௌமன் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் “ஆகார நியமம்” என்ற க்ரந்தத்தில் அருளியுள்ளதை இங்கே விண்ணப்பிக்கிறேன்.

“ஒரு குளம்பி இருகன்றி ஒட்டகப் பால்

உப்புடன் பால் மோருடன் பால் மாதர் தம் பால்

கருவுடையவற்றின் பால் கன்றிலாப் பால்

மறு கன்றால் கறந்திடும் பால் திரிந்திடும் பால்

திருமகளார் கணவனலாத் தெய்வத்தின் பேர்

சின்னமுடைய வற்றின்பால் செம்மறிப்பால்

பரிவதிலந்தணர் விலைப்பால் செம்பினிற் பால்

தீதாம்பால் இவையனைத்தும் பருகாப்பாலே! -

- (ஆகார நியமம்: 17)

நாம் பருகக் கூடாத பாலின் வகைகள்:

ஒற்றைக் குளம்பையுடைய குதிரை, கழுதை இவற்றின் பால், இரட்டைக் கன்றுள்ள பசுவின் பால், ஒட்டகத்தின் பால், உப்பு கலந்த பால், ஸ்த்ரீகளின் ஸ்தந்யம், கருவுற்ற பசு முதலியவற்றின் பால், கன்றை இழந்த பசுவின் பால், வேறொரு பசுவின் கன்றால் கறந்த பால், திரிந்துபோன பால், தேவதாந்தரங்களின் பெயரையும் சின்னத்தையும் தரிக்கும் பசுவின் பால், அந்தணர்களிடம் விலைக்கு வாங்கும் பால், செப்புப் பாத்திரத்தில் வைத்த பால், காய்ச்சும்போது திரிந்துபோன பால் ஆகியவற்றைப் பருகக் கூடாது.]

நற்செல்வன் தங்காய் பனித்தலை வீழ நின் வாசற்கடைபற்றி.....

கோவலர் தம் பொற்கொடியான எங்கள் அழைப்பைக் கவனிக்காமல் உறங்கும் குல விளக்கான உன்னை நாங்கள் அழைக்கின்றோமே, நீ செவிடோ, அனந்தலோ? ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாயோ? ஈதென்ன பேருறக்கம்?

ஒத்தாரை மிக்காரை இலையாய மாமாய,

ஒத்தாய் எப்பொருட்கும் உயிராய்,

என்னைப் பெற்ற அத் தாயாய்த் தந்தையாய்

அறியாதன அறிவித்த அத்தா

என்னப்பா, பொன்னப்பா, மணியப்பா, முத்தப்பா

தன்னொப்பா ரில்லப்பா ஒப்பிலியப்பா, நமோ நாராயணா

என்றெல்லாம் எம்பெருமானின் நாமங்களை நாத்தழும்பேற வாயினால் பாடி, மனத்தினால் சிந்தித்து, பனித்தலை வீழ நின் வாசற்கடைபற்றி, மேலே **பனிமழை தலை நனைக்க, கீழே பால் மழை கால் நனைக்க, நடுவில் பக்தி மழை மனதை நனைக்க**, உன்னை அழைக்கிறோமே, எழுந்திராயோ என்று ஆண்டாள் இப்பெண்ணை எழுப்புவதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

பனித்தலை வீழ நின் வாசல் கடைபற்றி.....

மார்கழி மாதம், பனி பொழியும் காலம். ப்ரஹ்ம முஹூர்த்த நேரமான சிற்றஞ் சிறுகாலையில் ஆண்டாள் தோழியருடன் பாவை நோன்பிற்காக உறங்கும் மற்ற தோழியரை எம்பெருமானைப் பாடிப் பணிந்திட அழைப்பதாக, கீழ் பாசுரங்களிலும், இந்த பாசுரத்திலும் உள்ள பொதுவான பொருள். குளிர்ந்திருந்தாலும், பனியின் இயல்பு உலர்த்தும் தன்மை கொண்டது. (அதிக பனியில் தாவரங்களின் இலைகள் கருகுவதைக் காணலாம்.) இப்படி, தாங்கள் பனியில் நனைந்து துன்பப் பட்டாலும், கூடியிருந்து குளிர, பகவதனுபவம் பெற, தோழியரை ஆண்டாள் எழுப்பி அழைக்கிறாள் என்பது ஒரு பொருள். இதன் ஸ்வாபதேசம் எனும் உட்பொருளை - உள்ளூரையை அனுபவிப்போம்.

ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்ற மூன்று தாபத்ரயங்கள் நம்மை வாட்டிவதைக்கின்றன. அத்தகைய வருத்தத்திலிருந்து மீள வைப்பது மனம். மனத்தில் பகவதனுபவம் - க்ருஷ்ணானுபவம் நிறைந்தால், தாபத்ரயங்களின் தாக்கத்தை எதிர் கொள்ள முடியும். இம்மை வாழ்வில், இந்திரிய சுகங்களால் ஏற்படும் மயக்கமே தாபத்ரயத்திற்குக் காரணமாகும். இம்மை வாழ்வில் மாந்தர் எளிதாக இன்பமும் பேரின்பமும் அடைவது எப்படி என்றும் அதற்கு அடுத்தபடியாக மறுமையிலும் பிறவிப்பயன் பெறுவது எப்படி என்றும் நமக்கு வழி காட்டுவது, பகவதனுபவம்தான். "வாடினேன் வாடி வருந்தினேன் மனத்தால் பெருந்துயர் இடும்பையில் பிறந்து" (பெரிய திருமொழி 1-1-1) என்று கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் என்று வாழ்ந்து, ஆசார்யனால் நெறிப்படுத்தப்பட்டு, உய்யும் வழி அறிந்து பெரும் பதம் உணரும் நிலையை அடைவதே "உஜ்ஜீவனம்" எனப்படும் "உயர்வு" தரும் பகவதனுபவம் என்பதை திருமங்கையாழ்வார் உணர்த்தியுள்ளபடி உணர்தல் வேண்டும். ஆக, பிறந்ததால் வருவது வாழ்வு. பிறப்பின் பயனை உணர்ந்ததால் வருவது உய்வு. உய்வு என்பது பெரும் பதம். அதாவது பேரின்பம். பேரின்பம் என்பது துன்பம் சிறிதும் கலவாத இன்பம். அத்தகைய பேரின்பம் ஆன்மீக உணர்வால் மட்டுமே கிட்டத்தக்கது.

(பேரின்பம் பற்றி 10ம் பாசுர விளக்கவுரையில் எடுத்துச் சொல்லியுள்ளதை இங்கும் அனுபவிக்கலாம்.)

அத்தகைய "பெரும் பதம்" எனும் பேரின்பத்தை இப்புலியில் வாழும் போதே நாம் அடைய முடியும் என்பதை உணர்த்துவதே ஆன்மீக உணர்வு. அதை உணர்ந்து, வாழத் துவங்கி, உய்யவும் தெரிந்து கொண்டால் இந்த வைய வாழ்வே பேரின்பமாகும் அத்தகைய நிலை பெற, மனம் பக்குவப் பட வேண்டும்.

இந்தக் கருத்தை, நம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமன் பரமபதஸோபானத்தில் 11ம் பாசுரத்தில் நயமாக வேறு ஒரு வகையில் அருளியுள்ளதையும் இங்கு அன்வயித்தல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

**முன்செய்த வினைதிரளின் முளைத்த தன்றி
முற்றுமுள்ள முதலரிந்து முளைத்த கூற்றில்
தன்செய்ய திருவருளால் இசைவு பார்த்துத்
தழல்சேர்ந்த தூலமெனத் தானே தீர்த்துப்
பின்செய்த வினையினினை ஒன்றாதொன்றும்
பிழைபொறுத்து வேறுளது விரகான் மாற்றும்
என் செய்ய தாமரைக்கண் பெருமான் எண்ணம்
எண்ணாதார் எட்டிரண்டும் எண்ணாதாரே.** - (பரமபதஸோபானம் - 11)

இவ்வாறு, ஸஞ்சித, ப்ராரப்த கர்மங்களைப் போக்கும் ஒரே வழி எட்டிரண்டாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனின் அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தையும், த்வய மந்த்ரத்தையும் அனவரதமும் த்யானித்து அவனைச் சரணடைவதே, என்பதல்லவோ ஆசார்யன் காட்டும் உபாயம்! அவ்வாறு பெற்ற அனுபூதியை இப்பிறவியின் இறுதிவரை அனுபவித்துக் கைங்கர்யங்கள் பண்ண வேண்டும் என்றும் நம் ஸ்வாமி நமக்கு பரமபத ஸோபானத்தின் 21ம் பாசுரத்தில் உபதேசித்திருப்பதை நாம் தவறாமல் கடைபிடிப்பதே, கர்மவினைகளினின்றும் மீளும் உபாயமாகும்.

**"மாளாத வினையறுத்தும் மாள நாம் போய்
வானேறி மலர்மகளார் அன்பு பூணும்
தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு பூண்டு
தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடியாடிக்
கேளாத பழமறையின் கீதங்கேட்டுக்
கிடையாத பேரின்பம் பெருக நாளும்
மீளாத பேரடிமைக்கு அன்பு பெற்றோம்
மேதினியில் இருக்கின்றோம் விதியினாலே."** - (பரமபதஸோபானம் - 21)

நம் கர்மபலனால் பல காலம் நீங்காதிருந்த நம் சஞ்சித கர்மங்கள் பகவானின் திருவடிகளில் சரணடைந்ததால் முற்றிலும் நீங்கி, நமக்குக் கிடைத்தற்கரிய பெருஞ்செல்வமான பரமபதம் (மோக்ஷம்) அடைந்து வேத கானங்கள் கேட்டுக் கொண்டு ஆனந்தமாக திவ்ய தம்பதிகளுக்கு நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணும் வகையில் எம்பெருமானின் திருவருளைப் பெற்று விட்டோம் என்றாலும், உடனடியாக அந்த பலன் கிடைக்காமல் இந்த கர்ம பூமியில் இன்னும் இருப்பது, நாம் எம்பெருமானின் அர்ச்சாவதாரத்தில் ஈடுபட்டு அவ்வின்பத்தை விதிக்கப்பட்ட நாள்வரை இங்கு அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற எம்பெருமானின் சங்கல்பத்தால் அன்றோ! இத்தகைய உய்யும் வழி அறிந்து, 'மனம் இறக்கக் கற்றுவிட்டால்' தாபமேயில்லை.

ஆத்மனம் ரதி₂னம் வித்தி₄ சரீரம் ரத₂ மேவ து |

பு₃த்தி₄ம் து ஸாரதி₂ம் வி₃த்தி₄ மன:ப்ரக்₃ரஹமேவ ச || (3)

இந்த₃ரியாணி ஹயானாஹு: விஷயாம்ஸ் தேஷு கோ₃சரன் |

ஆத்மேந்த₃ரிய மனோயுக்தம் போ₄க்தேத்யாஹுர் மனீஷின: (4) (கடோபநிஷத்: 1 - 3 - 3 □ 4)

என்பது கடோபநிஷத் வாக்யங்கள்.

சரீரம் ரதம். இந்திரியங்கள் சரீரமாகிய ரதத்தில் பூட்டிய குதிரைகள். சரீரத்தில் உறையும் ஆத்மாதான் அந்த ரதத்தைச் செலுத்தும் சாரதி. மனம்தான் இந்திரியங்களாகிய குதிரைகளுக்குப் பூட்டிய கடிவாளம். மனதை அடக்காவிட்டால், பகவதனுபவம் கிடைக்காது.

பகதனுபவம் என்ற மந்திரத்தால் மனம் இறக்கக் கற்றுவிட்டால், ஆனந்தமயமாக ஆகி விடலாம். அப்படிப்பட்ட மாய மந்திரத்தைக் கற்றுக் கொடுக்கும் வல்லமை வாய்ந்தது எம்பெருமானிடம் பரிபூர்ண சரணாகதி செய்வது தான் என்று உணர்ந்தால், இப்பாசுரத்தில் ஆண்டாள் "பனி" என்று அருளியிருப்பது தாபத்ரயங்களால் ஏற்படும் விளைவுகளையே என்பது தெளிவாகும்.

தன்னை ஆச்ரயிப்பவர்களை எம்பெருமான் "ஆவாவென்று ஆராய்ந்து" அருள்வான் என்பதைக் கீழ் பாசுரத்தில் (8ம் பாசுரம் - கீழ்வானம்) அனுபவித்தோம். தன்னைப் பற்றினவர்களுக்குத் தன்னையே தரும் தயாளன் ஸ்ரீமந் நாராயணன்.

கொள்கைகொ ளாமையி லாதான்

எள்கலி ராகமி லாதான்

விள்கைவிள் ளாமையி ரும்பி

உள்கலந் தார்க்கோ ரமுதே.

-(திருவாய்மொழி 1-6-5)

என்று நம்மாழ்வார் அழகாக விளக்கியுள்ளது போன்று உறங்கும் தோழியை எழுப்பி அனைத்தில்லத்தாரும் அறிய, மனத்துக்கினியவனான முகில் வண்ணன் கண்ணன் பேர்பாடி மகிழ்ந்து அவனைச் சரணடைவோம் வாராய் தோழி என்று அவள் வீட்டின் முற்றத்து வாசலில் நின்று அழைக்கிறாள்.

11ம் பாசுரத்தில் முற்றம் புகுந்து முகில் வண்ணன் பேர் பாட அழைத்தவள், ஏன் 12ம் பாசுரத்தில் வீட்டின் வாயிலில் - முற்றத்தின் வாயிலில் நின்று அழைக்கிறாள் என்ற ஐயம் எழலாம். அதற்கு விடையை இந்தப் பாசுரத்திலேயே சொல்லியுள்ளாள் ஆண்டாள். கன்றுக்கு இரங்கி, எருமைகள் நினைத்த அளவில் பால் பொழிந்து, அந்தத் தோழியின் வீட்டின் முற்றம் சேறாகி விட்டதால், முன் முற்றத்தின் உள்ளே வந்தவர்கள், இப்போது முற்றத்தின் வெளியே நின்று அழைக்கின்றார்கள்!!

சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியானை.....

இங்கே ஒரு வியத்தகு பொருண்மையை அனுபவிக்க வேண்டும். 24000 ஸ்லோகங்களில் வால்மீகியும், 10,500 பாடல்களில் ஆறு காண்டங்களில் 123 படலங்களாக கம்பராமாயணம் என்று கம்பனும் அருளியுள்ள ராமயண காவியத்தையே சுருக்கி "சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியானை" என்று ஐயைந்தும் ஐந்தும் அருளிய சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியான ஆண்டாள் ஐந்து சொற்களில் அடக்கி அருளியுள்ளாள்.

[கம்பர் உத்திர காண்டத்தை இயற்றவில்லை. ஒட்டக்கூத்தர் உத்திர காண்டத்தை தமிழில் இயற்றினார் என்பர். இதை ஒரு தெரிதலுக்காக இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்.]

தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற

மற்றொரு பொருண்மையும் கவனிக்கத் தக்கது. இராவணனை அரக்கன் என்றோ அசுரன் என்றோ ஆண்டாள் வைதாளில்லை! மாறாக, இராவணனைக் கோமான் என்கிறாள்! காரணம் காமம் தலைக்கேறினாலும், இராவணன் பிராட்டியிடம் "அபசாரப்" படவில்லை! போகப் பொருளாக மட்டுமே அவளைக் கருதவில்லை!

அவள் விருப்பப்பட்டால் மட்டுமே அவளை அடைவேன் என்று மதித்து, அவளிடம் தன்னை ஏற்கும்படி பலவாறாக இறைஞ்சினான்.. ஆனால் தேவேந்திரன் மகன் ஜெயந்தனோ, போகம் மட்டுமே கருதி பிராட்டியிடம் "அபசாரப்" பட்டான்! அதனால் தான் "தேவனாய்" பிறந்தாலும் தேவேந்திரன் மகன் ஜெயந்தன் "காகாசுரன்" ஆனான்! அசுரனான இராவணன் கோமான் ஆனான்.! இவ்வாறு, கோமான் என்ற சொல்லாடலால், ஆண்டாள் நயமாக, ராமாயண நிகழ்வான காகாசுர விருந்தாந்தத்தைச் சொல்லாமல் சொல்லியுள்ளாள்! அது தான் ஆண்டாளின் புலமையின் ஏற்றமும், ஆழமும்.!

இந்தப் பாசுரத்தில் சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியானை என்று ஸ்ரீராமனை மனத்துக்கினியான் என்று சொல்லி மகிழ்ந்து அடையாளம் காட்டுகிறாள் ஆண்டாள். அதே சமயம், மனத்துக்கினியானை சினத்தை உடையவன் என்றும் சொல்கிறாள்! இது ஆண்டாள் பாசுரங்களில் காணப்படும், நேரெதிர்ப் பொருட்களை இணைத்துச் சொல்லும் எதிர்மறை முரண்தொகைச் சொல்லாடல். இது ஆண்டாளின் கவி நயத்திற்கு மேலும் ஓர் எடுத்துக் காட்டு. (oxymoron).

ஸ்ரீராமனின் சினத்தில் சீற்றத்துடன் கருணையும் இணைந்திருக்கும். மாற்றானையும் மதிக்கும் பண்பும், குற்றத்திற்காகச் சினத்தினால் சீறினாலும், அந்த சினத்தில் வெறுப்பு இல்லாமல் குணத்திற்காக எதிரியையும் மதிக்கும் மாண்பும் உடையவன் ஸ்ரீராமன். தன் மனத்துக்கினிய சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற குற்றத்திற்காக சினம் கொண்டு இராவணனை வதம் செய்ய நேர்ந்தாலும், செருக்களத்தில் நிராயுதபாணியாக நின்ற இராவணனை உடனே மாய்க்காமல், "இன்று போய் நாளை வா" என்றருளிய ஸ்ரீராமனின் காருண்யத்தில், அப்படியும் அவன் திருந்தி தன் தவறை உணர்ந்து சரணாகதி செய்ய மாட்டானா என்ற ஏக்கமும், பாரிப்பும ஆதாரமுமே மிகுந்திருந்தது, அண்ணலின் அருங்குணத்தையும் மாண்பையும் பறைசாற்றுகின்றனவல்லவா!

ஸ்ரீ ராமனின் கோபத்தை மஹாவீர வைபவத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன்
ஸித ஸர க்ருத லவந த₃ஸமுக₂ முக₂ த₃ஸக₃ நிபதந புநரு த₃ய
தர₃ க₃ளித ஜநித த₃ர தரள ஹரி ஹய நயந நளி நவந
ருசி க₂சித க₂தல நிப தித ஸுரதரு குஸும விததி
ஸுரபி₄த ரத₂ பத₂ || - (மஹாவீர வைபவம் - 64)

என்று வர்ணித்து அருளியுள்ளார்.

ராமனின் சினத்திற்கு - சீற்றத்திற்கு மற்றுமொரு உதாரணம்:

தன் சையங்களுடன் சேதுக்கரையில் நின்ற ஸ்ரீராமன், கடலைக் கடக்க விபீஷணனின் ஆலோசனைப் படி உணவும் நீரும் கூட அருந்தாமல் தர்ப்பாசனத்தில் அமர்ந்து, "தருண மங்கையை மீட்பது ஓர் நெறி தருக" என சமுத்திர ராஜனை "விதி முறை வணங்கி வருண மந்திரம்" சொல்லிப் பிரார்த்தித்தும் அவன் வராததால், "புனலிடை எரி முளைத்தன்னச் சீற்றம்" மிகக் கொண்டு, ராமபாணத்தைக் கடல் மேல் ஏவியதும், வருணன் அழுது அழி கண்ணாய், அன்பால் உருகிய நெஞ்சனாய் பொங்கி வந்து காசுத்தனை வணங்கி, இரந்தபோது வராமல் சினந்தபோது வந்த காரணத்தை தொழுது உரைத்து,

"ஆழி நீ, அனலும் நீயே; அல்லவை எல்லாம் நீயே;
ஊழி நீ; உலகும் நீயே; அவற்று உறை உயிரும் நீயே;
வாழியாய்! அடியேன் நினை மறப்பெனோ! வயங்கு செந்தீச்
சூழற உலைந்து போனேன்; காத்தருள், சுருதி மூர்த்தி!!"

- (வருணன் அடைக்கலப் படலம் - கம்ப ராமாயணம்)

என்று பாதம் பணிந்ததும், ராமபாணம் பிழையாது என்பதால் வருணன் வேண்டியபடி அந்த பாணம் "கோடி நூறு ஆய தீய அவுணரைக் [மருகாந்தாரத்து (த்ருமகுல்யம்) அவுணர்கள்] குலங்களோடும் நூறாக நூறி மீண்டதும்" அனைவரும் அறிந்ததே!!

இந்த நிகழ்வை ஸ்வாமி தேசிகன் அனுபவித்த விதத்தைப் பார்ப்போமா!

அண்ணல் அருஞ்சினத்தால் விட்ட பாணத்தால் அண்ட மூலத்துக்கு அப்பாலும் ஆழி கொதித்தும் கடல் வற்றாமல் போனதற்கு ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள விளக்கம் அர்த்தமுள்ள காரணமாக பாதுகா சஹஸ்ரத்தில் அமைந்துள்ளது.

"நந்திக் கிராமத்தில் பாதுகா தேவிக்குத் தினமும் பரதன் செய்த அபிஷேகத் தீர்த்தம் சரயு நதியில் கலந்து பின் கடலில் கலந்ததால்தான் ராமபாணம் சுட்டும் கடல் நீர் பெருகி, வற்றிப் போக சந்தர்ப்பமே இல்லாமல் போனதாம்!!"

என்ன ஒரு சிந்தனை பாருங்கள்!! பாதுகா ப்ரபாவத்தை இதைவிடச் சிறப்பாகச் சொல்ல ஆசார்யனைத் தவிர வேறு யாரால் இயலும்?

பாதுகா சஹஸ்ரத்தில் நிர்யாதனா பத்ததியில் உள்ள அந்தச் ஸ்லோகம் இதோ:

ஸம்பி₄த்யமாந தமஸா ஸரயூ உபநீதை:

ஸம்வர்த்தி₄த: தவ சுபை: அபி₄ஷேகதோயை: |

மந்யே ப₃பூ₄வ ஜலதி₄: மணிபாத₃ரசேஷ

ராம அஸ்த்ர பாவக ஸிகா₂பி: அஸோஷணீய: || -

- (பாதுகா ஸஹஸ்ரம் - 219)

கடுஞ்சினத்தால் காசுத்தன் கடல்வற்ற விட்டகணை

கொடுந்தீயாய் சுட்டாலும் கடல் பல்கிப் பெருகியது

பாராண்ட பாதுகையின் மஞ்சனநீர் பேராறாய்

சரயுநதி நீர்கலந்து கடல் சேர்ந்த தன்மையிலோ!! (அடியேனின் தமிழாக்கம்)

சினத்தினால்.....

மனத்துக்கினியானான ராமனின் கோபம் பற்றியும் ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்கிறாள். ராமனின் கோபம் எப்படிப்பட்டது? கோபத்தையும் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்து, கண்டதிற்கும் வெகுளாமல் வேண்டியதற்கு மட்டும் வெகுண்டவன் ராமன்.!!

ஆத்மவான் கோ ஜிதக்ரோதோ₄ த்யுதிமான் கோஸ்நஸூயக: | - என்று வால்மீகி நாரதரிடம் கேட்ட பல கேள்விகளில், தன் மனதைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பவரும், கோபத்தை வென்றவரும் உலகில் யார் என்பதும் ஒன்று. - (வால்.ராமா. பால காண். ஸர். 1 ஸ்லோ.4)

இக்ஷ்வாகு வம்ச₄ரபவ: ராமோ நாம ஜநை: ஸ்ருத: | - என்று இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் தோன்றியவரும், இராமன் என்று மக்களால் அன்புடன் அழைக்கப்படுபவரும் தான் கோபத்தை வென்றவர் என்று நாரதர் வால்மீகிக்கு மேற்சொன்ன கேள்விக்குச் சொன்ன பதில். - (வால்.ராமா. பால காண். ஸர். 1 ஸ்லோ.8)

இராமனிடத்தில் கோபமே கிடையாதென்று வால்மீகி வர்ணிக்கவில்லை. கோபத்தை வென்றவர் அதாவது **ஜிதக்ரோத₄:** என்றே சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது கோபத்தைத் தன் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்துக் கொண்டு தேவையானபோது எடுத்துக் கொள்வார். இதைத் தான் **குணம் என்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி** என்று திருக்குறள் சொல்கிறது.

புநீராமன் அதிகமான கோபத்திற்கு வசமான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை விண்ணப்பம் பண்ணுகிறேன். தனக்கு ஏற்பட்ட தொந்தரவினால் ராமன் கோபம் கொள்ளவில்லை. தன் பக்தனான **ஹனுமானை** இராவணன் கணைகளால் அடித்து வருத்திய போது, அவரை மீறிக் கோபம் வந்துவிட்டது.

ததோ ராமோ மஹாதேஜா ராவணேன க்ருதவ்ரணம் |

த்ய்ருஷ்ட்வா ப்லவக₃ ஸார்தூ₃லம் க்ரோத₄ஸ்ய வஸமேயிவாந் ||

- (வால்.ராமா. யுத். காண். ஸர். 59 ஸ்லோ.133)

புநீராமனின் சினத்தினால், சரமழை பெய்த வைபத்தை **அத்திர அரக்கன்முடிபத்தும் ஒரு கொத்தென உதிர்த்தான்** என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அதிகார சங்கிரகத்தில் சொல்லியுள்ள அந்தச் சினத்தின் விளைவை இந்தப்பாசுரத்தில் ஆண்டாள் **“சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற”** என்றாள்.

தையலாள் மேல் காதல்செய்த தானவன் வாளரக்கன்,

பொய்யிலாத பொன்முடிகள் ஒன்பதோ டொன்றும், அன்று

செய்த வெம்போர் தன்னி லங்கோர் செஞ்சரத்தால் உருள,

எய்த வெந்தை யெம்பெருமா னெவ்வுள் கிடந்தானே.

(பெரிய திருமொழி - 2-2-2).

என்ற பெரிய திருமொழிப்பாசுரத்திலும் திருமங்கை ஆழ்வார் இந்த ராமாயண நிகழ்வைப் பதிவு செய்திருப்பதை இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்கலாம்.

மனத்துக்கினியானை.....

ராமன் எப்படி **“மனத்துக்கினியான்”** ஆகிறான்? ராமன் ஏகபத்தினி விரதன். எல்லா நற்குணங்களைக் காட்டிலும், ஒரு கணவன் ஏகபத்தினி விரதனாக இருப்பதே, அவன் மனைவிக்கு உவகை தரும். நாச்சியர் திருமொழியில், **“பெண்ணின் வருத்தம் அறிந்த பெருமான்”** என்று கண்ணனைக் கடிந்து பேசிய ஆண்டாள், இந்தப் பாசுரத்தில் ராமாயண நிகழ்வுகளை நினைத்து ராமனை **மனத்துக்கினியான்** என்று சிலாகித்துப் போற்றியுள்ளாள்.

அசோக வனத்தில் ஆஞ்சநேயர் சீதாப் பிராட்டியைப் பார்த்து சொன்னதை இப்போது நினைவில் கொள்வோம்.

பிராட்டியே! அந்தப் பெருமாள் உங்களைப் பார்க்காத காரணத்தால் எரிந்து கொண்டு இருக்கிற நெருப்பினால் சூழப்பட்டது போன்று பரிதவிக்கிறார். பெருமாள், ஊர்ந்ததும் கடித்ததும் துடைக்கக் கூட உணர்வின்றிக் கிடக்கிறார். சரியாக உண்பதில்லை. உறங்குவதுமில்லை. ஸீதேது மதுராம் வாணி என்று ஸீதே, ஸீதே என்று அரற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். **மலையே, மரனே, மயிலே, குயிலே, கலையே, பிணையே, களிறே, பிட்யே, நிலையே, உயிரே என் மனையானைக் கண்டீரோ?** என்று பித்துப் பிடித்து காண்பனவற்றிடமெல்லாம் என் சீதையைக் கண்டீரோ எனக் கேட்டுத் திரிகின்றார் ராமன் என்று அசோக வனத்தில் ஸீதையை அனுமார் பார்த்துச் சொன்னார் அல்லவா? அதனால் **ராமன் பெண்ணின் வருத்தம் அறியும் பிரான்.** ஆனால் **க்ருஷ்ணனோ பெண்ணின் வருத்தம் அறியாத பெருமான்.** இதை ஆண்டாளே நாச்சியார் திருமொழியில்

கண்ணன் என்னும் கருந்தெய்வம் காட்சி பழகிக் கிடப்பேனை,

புண்ணில் புளிப்பெய் தாற்போலப் புறநின்று அழகு பேசாதே,

பெண்ணின் வருத்த மறியாத பெருமான் அரையில் பீதக

வண்ண ஆடை கொண்டு, என்னை வாட்டம் தணிய வீசீரே - (நாச்சியார் திருமொழி - 124)

என்று **பெண்ணின் வருத்தமறியாத பெருமான் க்ருஷ்ணன்** என்று சொல்லியுள்ளதால் இந்தப் பாசுரத்தில் **மனத்துக்கினியானை பாடவும் நீ வாய் திறவாய்** என்று ஆண்டாள் **ராமன் பெண்ணின் வருத்தம் அறியும் பிரான்** என்பதால் ராமனைத் தான் சொல்கிறாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

பகைவரும் போற்றுவதால் ராமனே மனத்துக்கினியான்.

ராவணன் இறந்ததும், அவனது மனைவி மண்டோதரி பதட்டமாக வந்து செருக்களத்தில் வீழ்ந்து கிடந்த ராவணனின் சடலத்தைப் பார்த்துக் கதறுகிறாள். “வாழ்வில் நன்மை செய்தவன் நற்கதி அடைகிறான். தீமை செய்தவன் கீழ்நிலை பெறுகிறான். விபீஷணன் ராமனோடு சேர்ந்து நற்கதி பெற்றான். நீங்கள் தீமை செய்து மாண்டு விட்டீர்களே!” என்று கதறினாள். அவளுக்கு எதிரில் மரவுரியும், ஜடையும் தரித்த ராமன் வில்லேந்தி நின்றார். அவரைப் பார்த்ததும், தன் கணவனை மாய்த்தவனான போதிலும், **“பரமாத்மா”** என்றாள். மனிதனாக வாழ்ந்த ராமனை ராமாயணத்தில் **“பரமாத்மா”** என்று தெய்வமாக வணங்கிய ஒருத்தி இவள் மட்டுமே. அவள் பதிவிரதை (கணவன் சொல்லுக்கு மறுசொல் பேசாதவள்) என்பதால், **அவளுக்கு மட்டும் இந்த ரகசியம் தெரிந்தது.** தன்னுடைய பரதத்துவத்தை (கடவுள் நிலையை) ராமனால் மண்டோதரியிடம் மறைக்க முடியவில்லை. **பகைவரும் போற்றியதால் மனத்துக்கினியான்** என்றாள் ஆண்டாள்.

லக்ஷ்மணனால் அங்கஹீனம் செய்யப்பட்ட சூர்ப்பணகை, கர, தூஷணாதிகளிடம் மிகவும் ஆத்திரம், ஆக்ரோஷம் ஆகியவற்றுடனும் பழிவாங்க வேண்டுமென்ற தீவிரமான எண்ணத்துடனும் சென்றாலும், ஸ்ரீஇராம, லக்ஷ்மணர்களைப் பற்றிச் சொல்லும்போது அவள் உள் மனம் கரைவது நன்கு தெளிவாகப் புரிகிறது.

தருணெள ரூப ஸமபன்னெள ஸுகுமாரெள மஹாபுலெள |

புண்டூரீக விசாலாசெஷுள சீரக்ருஷ்ணாஜினாம்புரெள || (ஆ.கா 19 - 14)

க₃ந்த₃ர்வராஜ ப்ரதிமெள பார்தி₂வவ் யஞ்ஞனாந்விதெள |

தே₃வெள வா மாநுஷெள வா தெள ந தர்க யிது முத்ஸஹே || (ஆ.கா 19 - 16)

என்பது வால்மீகி காட்டும் சூர்ப்பணகையின் வாக்கு. இந்தக் காட்சியை கம்பர் வாக்கில் அனுபவிப்போம்.

‘கானிடை அடைந்து புவி காவல் புரிகின்றார்;

மீனுடை நெடுங்கொடியினோன் அனையர்; மேல் கீழ்

ஊன்உடை உடம்புடைமையோர், உவமை இல்லா

மானிடர், தடித்தனர் கள்வாள் உருவி”

. - (கம். ராமா. ஆரண்ய காண்டம் 50)

என்றும்,

“மன்மதனை யொப்பர் மணிமேனி; வடமேருத்

தன் எழிலை ஒப்பர்திரள் தோளின்வலி தன்னால்

என்அதனை இப்பொழுது இசைப்பது? உலகேழின்

நல்மதம் அழிப்பர்ஓர் இமைப்பின் நனிவில்லால்”

. - (கம். ராமா. ஆரண்ய காண்டம் 52)

என்றும் இராம இலக்குவர்களைப் பற்றி சூர்ப்பணகை சொன்னதாக கம்பரின் வாக்கு.

“இளமைப்பருவத்தினர், பேரழகு வாய்ந்தவர்கள், மிகவும் மிருதுவான சரீரம் படைத்தவர்கள், உடல் வலிமையானவர்கள்; தாமரை இதழ் போன்ற விசாலமான கண்களை உடையவர்கள், மரவுரியும், மான் தோலும் தரித்தவர்கள்; கந்தர்வ மன்னர்களைப் போல இருக்கிறார்கள். அரசனுக்குரிய அடையாளங்களுடன் விளங்குகிறார்கள். அவர்கள் இருவரும் தேவர்களா? மனிதர்களா? என்று என்னால் நிச்சயிக்க முடியவில்லை” என்று சூர்பணகை, தன்னை அங்கஹீனப் படுத்தி வருத்தியவர்கள் பற்றி சொல்கிறாள்.

இராவணன் மாரீசனிடம் உதவி கோரிவந்த போது மாரீசன் கூறினான்:

ராமோ விக்ரஹவான் தர்ம: ஸாது ஸத்ய பராக்ரம: |

ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தேவாநாம் மகமாநிவ | | (வா.ரா. - ஆ.கா.37-15)

“ஸ்ரீராமன் தருமமே உருவெடுத்து வந்தவர்; நல்லவர்; வீண்போகாத பராக்கிரமத்தையுடையவர். எவ்வாறு இந்திரன் தேவர்களுக்குத் தலைவனோ அவ்வாறே இவர் எல்லா உலகங்களுக்கும் தலைவர்”

இராவணன் ஸ்ரீஇராமனுக்கு ஜன்மப் பகைவன். போரில் அவரை எதிர் கொண்டு தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாமல் திணறினான் அப்போது சொன்னான்:

யஸ்ய விக்ரம மாஸாத்ய ராஷஸா நிதனம் கதா |

தம்மன்யே ராகவம் வீரம் நாராயணம் அநாமயம் | | (காயத்ரி ராமாயணம்)

“இராமனின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த கணைகளால், பலம் பொருந்திய என் அரக்கர்கள் மடிந்துவிட்டார்கள். இந்த ரகுவரன் வேறுயாரும்ல்ல, அந்த சாஷாத் பகவான் ஸ்ரீமந் நாராயணனேதான்”

இவ்வாறு பகைவர்களாலும் போற்றப்பட்டதால், ராமனை **மனத்துக்கினியானை** என்றாள் ஆண்டாள்!!

ஆயர்பாடி கோபியாகத் தன்னை வரித்துக் கொண்டாள் ஆண்டாள். கோகுலத்து கோபியர் கண்ணனைக் காணும் பெரும்பேறு பெற்றவர்கள். அதனால், அவர்களுக்கு **கண்ணபிரான் “கண்ணுக்கினியவன்”** ஆனான். ஆனால், ஸ்ரீராமபிரானை (ராம அவதாரம் முடிந்து விட்டபடியால்!) **கோபியரால் நினைக்க மட்டுமே முடியும்**, அதனாலேயே அவர்களுக்கு ராமன் “**மனத்துக்கினியவன்**” ஆகின்றான் என்றும் சொல்லலாம்.

மனத்துக்கு இனியவனான ஸ்ரீ ராமனுக்கு 16 திருநாமங்களை விஷ்ணு சஹஸ்ரநாமத்தில் காணலாம்.

பரர்த்தி₄; பரமஸ் பஷ்டஸ் துஷ்ட: புஷ்டஸ் ஸூபே₄ஷண:

ராமோவி ராமோ விரஜோ மார்கோ₃ நேயோ நயோ₅நய:

வீரஸ் சக்தி மதாம் ஸ்ரேஷ்ட்டோ₂ தர்மோ த₃₄ர்ம விது₃த்தம: - (விஷ்ணு சஹஸ்ர நாமம்)

இவை ராமனைக் குறித்து விஷ்ணு சஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள 16 திரு நாமங்கள்.

ரமயதீதி ராமா: என்று ரமிக்கப் பண்ணும் திருநாமமன்றோ ராம நாமம். அதனால் தான் **கற்பார்** இராமபிரானை அல்லால் மற்றும் **கற்பரோ?** என்கிறார் நம்மாழ்வார்! எனவே **ஸ்ரீராம ராம ராமேதி ரமே ராமே மனோரமே**, என்று பாராயணம் செய்வோம் என்று **மனத்துக்கினியானை** என்றாள் ஆண்டாள்!!

மனத்துக்கினியானை என்பதை **க்ருஷ்ணனாக** அனுபவிப்போம்.

மற்றொரு விதமாக.....

ஆயர்பாடி கோபியாகத் தன்னை வரித்துக் கொண்ட ஆண்டாள், க்ருஷ்ணனையே மனத்துக்கு இனியானை என்றாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

பாடல் தலைவன் கண்ணன். கற்றுக் கறவை என்று பாசரம் தொடங்குவதால், கோ சம்ரக்ஷணை பண்ணும் ஆயர் குலத்தின் அணிவிளக்காய் வந்துதித்த க்ருஷ்ணனைத் தான் **மனத்துக்கினியானை** என்று ஆண்டாள் சொன்னாள் என்றும் சொல்லலாம்.

தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற என்பதால், மனத்துக்கினியானை என்றது ராமனையே என்பதை மறுத்து, க்ருஷ்ணனே இங்கு மனத்துக்கினியான் என்று சொல்லப்படுகிறான் என்பதற்கு **ஜெயன் -விஜயன் கதையை** உதாஹரித்துக் கொள்ளலாம்.

பிரம்மனின் மானஸ புத்திரர்களான சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனத்குமாரர் என்றறியப்படும் சனகாதி முனிவர்களிடம் ஜெய விஜயர்கள் அபசாரப் பட்டதால் சாபம் பெற்றார்கள். 3 பிறவிகள் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு எதிரியாக இருப்பது அல்லது 1000 பிறவிகள் எம்பெருமானுக்குப் பக்தனாகப் பிறப்பது என்பது தான் சாபம். விரைவில் சாப விமோசனம் அடைந்து மீண்டும் பரமபத நாதனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் தங்கள் பழைய நிலையை அடைய வேண்டும் என்று ஜெய விஜயர்கள் மூன்று பிறவிகள் எம்பெருமானுக்கு எதிரியாகவே இருந்து சாப விமோசனம் அடைய விரும்பினார்கள். அந்த மூன்று பிறவிகளாவன:

முதல் பிறவியில் க்ருத யுகத்தில் ஹிரண்ய கசிபு - - ஹிரண்யக்ஷகன்.

2ம் பிறவியில் த்ரேதா யுகத்தில் ராவணன், கும்பகர்ணன்.

3ம் பிறவியில் த்வாபர யுகத்தில் சிசுபாலன், தந்த வக்ரன்

மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது ஜனார்த்தனான க்ருஷ்ணன் தானே. இந்த மூன்று பிறவிகளிலும், இவர்கள் ஸ்ரீமந் நாராயணனால் மாய்க்கப்பட்டு முக்தி அடைந்தார்கள். எனவே, முன் பிறவியில் (த்ரேதா யுகத்தில்) தென்னிலங்கைக் கோமானாக இருந்த ராவணனே, த்வாபர யுகத்தில் க்ருஷ்ணாவதாரக் காலத்தில் சிசுபாலனாகப் பிறந்ததால், சிசுபாலனுக்கு முக்தி அளித்த க்ருஷ்ணனே மனத்துக்கினியான் என்பது பொருத்தம் தானே!..

தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியானை என்பதை மற்றோர் விதமாகவும் அனுபவிக்கலாம்.

தென்னிலங்கை என்பதை தென் நிலம் என்றும். தென் நிலம் என்பதை யமனின் நரகம் என்றும் கொண்டு, அதை இந்திரிய சுகங்களால் ஏற்படும் அஹங்காரம் என்று உருவகப் படுத்திக்கொண்டு, அஹங்காரத்தினால் ஆளப்படும் ராஜஸ, தாமஸ குணங்களின் தொகுதியை, தென்னிலங்கைக் கோமான் எனலாம். இப்படிப்பட்ட அஹங்காரத்தைச் சினந்து அழிப்பது ஸத்வ குணம் நிறைந்த மனது. (ஏற்கனவே மேற்கோளிட்டு விண்ணண்பித்த கடோப நிஷத் வாக்கியத்தை நினைவில் கொண்டால், இந்த விளக்கம் புரியும்.)

எனவே, மனமாச்சரியங்களை ஒழிக்க வல்ல ஸத்வ குணம் கொண்ட மனதிற்கு இனியவனான எம்பிரான் **கண்ணனே மனத்துக்கினியான்**. இவ்வகையில் பொருள் கொண்டு, **சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியானை** எம்பிரான் **கண்ணனைப்** போற்றிப்பாடி, மனத்தினால் சிந்தித்து சரணாகதி செய்ய, ஸத்வ குணம் குறைந்து ராஜஸ, தாமஸ குணம் மீதுர உறங்கும் தோழியை இனித்தான் எழுந்திராய், ஈதென்ன பேருறக்கம் என்று அதட்டி அழைப்பதாக பொருள் கொள்வதும் பொருத்தமானதே.

மற்றுமொரு விளக்கம்.....:

காஞ்சி அருகே உள்ள அரசாணிப்பாலை என்ற அக்ரஹாரத்தில் வெங்கடாத்வரி என்ற மஹான் வசித்தார். அவர் லக்ஷ்மி தந்தர்ம், ராகவ யாதவீயம் போன்ற உயர்ந்த க்ரந்தங்களை அனுக்ரஹித்தவர். ராகவ யாதவீயம் என்பது 30 ஸ்லோகங்கள் கொண்ட க்ரந்தம். இந்த க்ரந்தத்தின் விசேஷம், இதில் உள்ள ஸ்லோகங்கள் வழக்கமாக வாசிப்பது போல் இடமிருந்து வலமாக வாசித்தால் ராம சரிதமும், வலமிருந்து இடமாக எதிர் புறமாக வாசித்தால், அதாவது ஸ்லோகத்தின் இறுதி அடியிலிருந்து முதல் அடி வரை திருப்பி வாசித்தால் க்ருஷ்ண சரிதமும் வரும்படி அற்புதமாகப் பண்ணியுள்ளார். இதை அனுலோமம், பிரதிவோமம் என்பார்கள். அதில் ஒரு ஸ்லோகம் விண்ணப்பிக்கிறேன்.

வந்தே₃வம் தே₃வம் தம் ஸ்ரீதம் ரந்தாரம் காலம் பா₄ஸா யா: |

ராமோ ராமாதீ₃ராப்யாகோ₃ ஸீலாமாராயோத்₄யே வாலே ||

(ஸ்ரீ ராக₃வ - யாத₃வீயம் - 1)

அயோத்தியில் வாசம்பண்ணும் லக்ஷ்மிபதியான நாராயணனைச் சேவிக்கிறேன். பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டு, அயோத்தியில் ஸீதையோடு ஆனந்தமாக வாழ்ந்து கொண்டு, ஜனங்களை விசேஷமாக அனுக்ரஹம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ ராமனைச் சேவிக்கிறேன்.

ஸ்லோகத்தை அப்படியே வலமிருந்து இடமாக கடைசி பதத்திலிருந்து முதல் பதம் வரை எதிர் வரிசையில் வாசித்தால் வரும் ஸ்லோகம் இது.

ஸேவாத்₄யேயோ ராமாலாஸீ கோ₃ப்யாராதீ₄ மாராமோரா: |

யஸ்யாபா₄லம்காரம் தாரம் தம் ஸ்ரீதம் வந்தே₃ஹம் தேவம் ||

(ஸ்ரீ ராக₃வ - யாத₃வீயம் - 1)

சேவிப்பவர்களுக்கு விசேஷ பலனைக் கொடுப்பவனும், கோபஸ்த்ரீகளால் ஆராதிக்கப் படுபவனும், வக்ஷஸ்தலத்தில் கௌஸ்துப மணியைத் தரித்தவனும், தன் வருகையால் சபையை ப்ரகாசப்படுத்துபவனும், ராஜசூய யாகத்தில் அக்ர பூஜையை பெற்றுக் கொண்டவனுமான லக்ஷ்மி வல்லபனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஸேவிக்கிறேன்.

இப்படி, இந்த ஸ்லோகம் ராமனையும், க்ருஷ்ணனையும் ஒருவனே என்று காட்டுகிறது. **ராமனாக நினைத்தாலும், க்ருஷ்ணனாக நினைத்தாலும், எம்பெருமான் மனதுக்கினியான் தானே**. ஆகவேதான்,

ஹரே ராம ஹரே ராம, ராம ராம ஹரே ஹரே

ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண, க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே!!!

என்று பகவானின் நாமம் சொல்லி, **மனத்துக்கினியானாக ராமனையும், கண்ணனையும்** பாடவும் ஸ்ரீ வாய் திறவாய் என்றாள் ஆண்டாள்.

இப்படியெல்லாம் பலவிதமாக அனுபவிக்கும் வகையில் வெள்ளத்தனையது மலர் நீட்டம் என்பது போல் இருப்பது தானே திருப்பாவையின் ஏற்றம். அதனால் தான் **திருப்பாவை வேதமனைத்துக்கும் வித்து** என்று சொல்லப்பட்டது.

இனித்தான் எழுந்திராய், ஈதென்ன பேருறக்கம்

11ம் பாசுரத்தில் ஊமையோ, செவிடோ, அனந்தலோ, ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாயோ என்று சொன்ன ஆண்டாள் இந்த பாசுரத்தில் இன்னும் என்ன தூக்கம்? நற்செல்வனின் தங்கையான உனக்கு அஞ்ஞானம் இருக்க முடியுமா? **“பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சி அழுதேன்”** என்று கழிவிரக்கத்தில் விம்மிய பொய்கையாழ்வார் போல் நீயும் உன் அஞ்ஞானம் விலக்கி, ஜ்ஞான விளக்காய் தேற்றமாய் எழுந்து வா என்று உரிமையுடன் அதட்டுகிறாள்.

அனைத்தில்லத்தாரும் அறிந்தேலோரெம்பாவாய்.....

பகவத் அனுபவத்தை அனைவரும் பெற வேண்டியதோடு, அது குறித்து பேசப்படவும் வேண்டும் அவசியத்தை உணர்த்துகிறது பாசுரத்தின் இந்த சொற்கள்! **“அனைத்தில்லத்தாரும் அறிந்து”** எனும் போது, ஆய்ப்பாடியிலுள்ள அத்தனைப் பெண்டிரும் உறங்கும் இந்த ஒருத்தியை எழுப்புவதற்காக அவள் வீட்டு வாசலில் பழியாய் கிடப்பது குறிப்பில் உணர்த்தப்பட்டது! **அனைத்தில்லத்தாரும் அறிந்து** என்று ஆண்டாள் பாடியது பொய்கையாழ்வாரின் **“அறியும் உலகெல்லாம் யானேயும் அல்லேன்”** என்ற பாசுர வரிகளை ஞாபகப்படுத்தும் வகையில் உள்ளது!

இறுதியில், இப்பாசுரத்தில் இற்றைக்கும் துயிலாது விழித்து வந்து உன் வீட்டு முற்றத்தின் வாயிலில் நின்று முகில் வண்ணன் கண்ணனை ராமா, க்ருஷ்ணா என்று நாமங்கள் பலவும் நவிறி, எம்பெருமானைச் சரணடையும் நோன்பு நோற்க அழைக்கும் எங்கள் கோரிக்கையை ஏல் -தெளிந்து, ஓர் - ஆராய்ந்து வாராய் தோழி என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

இனி, வழக்கம் போல், இந்தப் பாசுரத்தில் துயிலெழுப்பும் ஆழ்வார் யார் என்பதை பாசுரப் பதங்களின்படி, பூர்வர்கள் அனுபவித்தபடி அனுபவிப்போம்.

6 முதல் 15 வரை உள்ள பத்து ஆழ்வார்களைத் துயிலெழுப்பும் திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாசுரங்கள். இப் பாசுரங்கள், முதலில் விழித்தெழுந்தவர் இன்னும் உறக்கத்தில் இருப்பவரை எழுப்பும் நோக்கில் பாடப்பட்டவை என்றும், 6ஆம் பாசுரத்தில் பிள்ளாய் என்று சொல்லி பெரியாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 7ஆம் பாசுரத்தில் பேய்ப்பெண்ணை என்று சொல்லி குலசேகராழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 8ஆம் பாசுரத்தில் கோதுகலமுடைய பாவாய் என்று சொல்லி நம்மாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 9ம் பாசுரத்தில் திருமழிசையாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். 10ம் பாசுரத்தில் பேயாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். 11ம் பாசுரத்தில் பூதத்தாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள்; 12ம் பாசுரத்தில் பொய்கையாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள் என்றும் பூர்வாசார்யர்கள் அனுபவித்துள்ளனர்.

நற்செல்வன்தங்காய் என்ற பதம் **பொய்கை ஆழ்வாரை ஆண்டாள்** குறிப்பிடுவதாகக் கொள்வதற்கான ப்ரமாணங்கள்:

பொய்கை ஆழ்வார் குளத்தில் இருந்த தாமரை மலரில், திருமகளைப் போலவே தோன்றியவர். **“பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சி அழுதேன்”** என்று இவ்வாழ்வாரே தன் நிலை குறித்து பாடியிருக்கிறார் ஒரு பாசுரத்தில்! அப்படி அவரது கண்ணீரும், அவர் பிறந்த இடமான பொய்கையின் நீரும் சேர்ந்து, பொய்கையாரின் இல்லம் **“நனைத்து இல்லம் சேறாக்கும்”** என்ற உவமானத்துக்கு பொருத்தமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

கன்றுக்கிரங்கி என்ற பதம்- அடியவர்களான நம் மேல் கருணை கொண்டு, பொய்கையார் நமக்கு திருவந்தாதியை அருளினார் என்று உணர்த்துவதாக அனுபவிக்கலாம்.

இனித்தான் எழுந்திராய் என்பதை **“பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சி அழுதேன்”** என்று விம்மிய நீரே இப்படி உறங்கலாமா? என்று கோதை நாச்சியார் **பொய்கையாழ்வாரை** கேள்வி கேட்கிறாள் என்றும் நினைக்கலாம். எதற்கு அப்படி கேட்டாள்? துயில் நீங்கி வந்து, அடியவர்களுக்கு ஞானோபதேசம் செய்து உய்வுக்கு வழி காட்ட வாரீர் என்று அழைத்தாகவும் கொள்ளலாம்.

இப்படி, 11 வது 12வது பாசுரங்கள் ஆசார்ய மேன்மை, கர்மயோகம், ஞான யோகம், நன்மையே தரவல்ல செய்யக் கூடியவை பற்றியும், செய்யாதனைவை பற்றியும் சொல்லி வழிகாட்டி, பகவதனுபவத்தில் பக்தியில் திளைக்க அழைத்துச் சென்று **கர்மா - அகர்மா- விகர்மா** என்ற தத்துவத்தை உபதேசிக்கும் பாசுரங்களாக

உள்ளன. ஞானப் பாவையாய் ஆண்டாள் ஏற்றிய ஞான விளக்காகிய திருப்பாவைப் பாசுரங்களின் அர்த்தம் அறிந்து, நம்மனமாகிய தூமணிமாடத்தில் உள்ளொளிபெருகி, அஞ்ஞானம் நீங்கி மெய் ஞானம் பெறுவோம் என்று ப்ரார்த்தித்து, இந்த 12ம் பாசுரத்தின் பாசுரார்த்தத்தை நிறைவு செய்கிறேன். இப்படி, **மனத்துக்கினியவனான நாராயணனே நமக்குப் பறை தருவான்** என்று போற்றி நம் உள்ளத்தில் கொண்டால், கொண்டல் வண்ணன் நம் மனமாகிய கோயிலில் குடியேறுவான் என்பது **ஸத்யம் ஸத்யம் புனர் ஸத்யம்**.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி 13

**நாகேஸய:ஸுதநு பசுதிரத; கதம் தே
ஜாத:ஸ்வயம்வர பதி:புருஷ:புராண: |
ஏவம்விதா: ஸமுசிதம் ப்ரணயம் பவத்யா:
ஸந்தர்ஸயந்தி பரிஹாஸ கிர: ஸகீநாம்||**

கோதா ஸ்துதி : ஸ்லோகம் 13

கோதை பிராட்டியே!, நீயாக விரும்பி ஒருவரை உன் மணாளனாக வரித்தாயே! நல்ல படுக்கை கூட இல்லாமல் கொடிய பாம்பில் படுப்பதும், நல்ல வாகனம் இல்லாமல் பறவையை வாகனமாகவும் கொண்ட வயதே அறிய முடியாத முதுமை கொண்ட ஒருவரை நீ உன் மணாளராக எப்படி வரித்தாய்? என்றெல்லாம் உன் தோழிகள் பரிஹாஸம் செய்யும் சொற்களைத் தாண்டி நீ அவரை வரித்திருக்கிறாய் என்றால் அது உனக்கு உள்ள காதலையன்றோ காட்டுகிறது.

நேரடிப் பொருள் இப்படியாக இருப்பினும், ஸ்ரீதேசிகர் இங்கே சொல்லியிருப்பது பின்வருமாறு. கோதை நீ உன் பெருமைக்கு ஏற்ற வரனையே வரித்திருக்கிறாய் என்பது தான். எம்பெருமான் சென்றாலும், அமர்ந்தாலும், நின்றாலும், கிடந்தாலும், எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்பவனாகவும், அழகு, குளிர்ச்சி, மேன்மை, மற்றும் உயர்வு பொருந்திய ஆதிசேஷனை படுக்கையாகவும், வேதஸ்வரூபன் என்று போற்றப்படும் சகல சக்திகளையும் உடைய கருடனை வாஹனமாகவும் கொண்ட பரம்பொருளை வரனாக வரித்திருக்கிறாயே!! உன் பேறு தான் என்னே! . உன் தோழிகள் சொன்ன பரிஹாசச் சொற்கள் உன் பெருமைக்கு ஏற்றவரை நீ வரித்துள்ளாய் என்று உன் அறிவின் சீர்மையையே காட்டுகின்றன! என்கிறார்.

திருப்பாவை 13ம் பாசுரம்:

புள்ளின்வாய் கீண்டாணைப் பொல்லா அரக்கனை
கிள்ளிக் களைந்தானைக் கீர்த்திமை பாடிப்போய்
பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக் களம்புக்கார்
வெள்ளியெழுந்து வியாழமுறங்கிற்று
புள்ளும்சிலம்பினகாண் போதரிக் கண்ணினாய்!
குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடாதே
புள்ளிக்கிடத்தியோ பாவாய்! நீ நன்னாளால்
கள்ளம் தவிர்ந்து கலந்தேலோரெம்பாவாய்.

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருளுரை:

பறவை உருக்கொண்டு வந்த பகாசுரனின் வாயைக்கிழித்துக் கொன்ற கண்ணனையும், இலங்கேஸ்வரனின் பத்துத் தலைகளையும் கிள்ளியெறிந்து அவனை வதம் செய்த ராமனையும் புகழ்ந்து போற்றிப்பாடி, ஊரிலுள்ள அனைத்துப் பெண்களும் நோன்பு நோற்க, குறித்த இடத்தில் வந்து சேர்ந்துவிட்டனர். மேலைத் திசையில் சுக்கிரக்கிரகம் உச்சிக்கு வந்து, கீழ்த் திசையில் வியாழன் (குரு கிரகம்) மறைந்து விட்டது. காலைப் பொழுதில் இரையைத் தேடி செல்லும் பறவைகளின் இறக்கைகள் படபடத்து உண்டாக்கும் சப்தம் உன் காதுகளில் விழவில்லையா? வண்டுகள் மொய்க்கும் அழகிய தாமரை மலர் போன்ற கண்களையுடையவளே! உள்ளமும் உடலும் குளிர, எங்களுடன் சேர்ந்து குளிரந்த நீரில் அமிழ்ந்து நீராடாமல் இப்படி படுக்கையில் கிடக்கலாமோ, அழகிய பெண்ணே! இந்நன்னாளில் தூங்குவது போல பாவனை செய்வதை விடுத்து, எங்களுடன் கலந்து நோன்புக்கு வருவாயாக!

பாசுர விளக்கம்:

புள்ளின் வாய் கீண்டாணை = கொக்காக வந்த பகாசுரன் அலகைப் பிளந்தவனான கண்ணனின் பாதம் பணிய ஆண்டாள் அழைக்கிறாள். (பீமன் கொன்ற பகாசுரன் வேறு! இந்தக் கொக்குப் பகாசுரன் வேறு!) இந்தப் பகாசுரனின் அலகைப் பிளப்பதை, திருமலையில் எம்பெருமானுக்கு அலங்காரமாகச் செய்து அனுபவிப்பார்கள்.

பள்ளத்தில்மேயும் பறவையுருக்கொண்டு

கள்ளவசுரன் வருவானைத் தான்கண்டு

புள்ளிதுவென்று பொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட

பிள்ளையை வந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

பேய்முலையுண்டான் குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

- (பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-5-4)

என்று பெரியாழ்வாரும் சொல்லியிருப்பதை ஆண்டாள் இந்த பாசுரத்தில் **புள்ளின் வாய் கீண்டாணை** என்றாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

இந்த பகாசுரவிருத்தாந்தத்தை ஸ்ரீமத் பகவதம் தஸமஸ்கந்தம் 11ம் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஸ வை ப₃கோ நாம மஹாநஸுரோ ப₃கரூபத்₄ருக் |

ஆக₃த்தய ஸஹஸா க்ருஷ்ணம் தீக்ஷணதுடோ₃க்₃ரஸத்₃ ப₃லீ || - (ஸ்ரீமத் பாக. 10 - 48)

கொக்கு ரூபத்தில் வந்த பகன் என்ற கூர்மையான அலகுடைய அசுரன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை விழுங்கினான்.

தம் தாலுமூலம் ப்ரத₃ஹந்த மக்₃னிவத்₃

கோ₃பால ஸூநும் பிதரம் ஜக₃த்₃கு₃ரோ: |

சச்ச₂ர்த₃ ஸத்₃யோ₃தி ருஷாக்ஷதம்

ப₃கஸ்துண்டே₃ன ஹந்தும் புனர்₃யபத்₃யத ||

- (ஸ்ரீமத் பாக. 10 - 50)

பிரம்ம தேவருக்குத் தந்தையாயும், இப்பொழுது நந்தகோபருக்குப் பிள்ளையாய் இருக்கிறவரும் நெருப்பு போன்று கடைவாய்களைத் தகிக்கச் செய்கிறவருமான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை பகாசுரன் உடனே வெளியில் கக்கினான். யாதொரு கெடுதியுமில்லாமல் இருக்கிற அந்தக் குழந்தை க்ருஷ்ணனை மிகக் கோபத்துடன் கொல்ல பகாசுரன் மீண்டும் நெருங்கினான்.

தமாபதந்தம் ஸ நிக்₃ருஹ்ய துண்டயோர்தோ₃ர்ப்₃யாம்

ப₃கம் கம்ஸ ஸக₂ம் ஸதாம் பதி: |

பஸ்யத்ஸு பா₃லேஷு த₃தா₃ர லீலயா

முதா₃வஹோ வீரணவத்₃தி₄வௌகஸாம் ||

-(ஸ்ரீமத் பாக. 10 - 51)

அப்படி எதிர்த்து வந்த கம்ஸனின் தோழனான பகாசுரனை ஸாது ரக்ஷகனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இரண்டு கைகளாலும் அந்த கொக்கின் அலகை தன் தோழர்களும், தேவர்களும் மகிழ்ச்சி அடையும் வகையில் வீரணம் என்ற புல்லைக் கிழிப்பது போல் விளையாட்டாகக் கிழித்துக் கொன்றான்.

ஸ்ரீமத் பாகவதம் காட்டும் மேற்சொன்ன பகாசுர விருத்தாந்தத்தை ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் **புள்ளின்வாய் கீண்டாளை** என்ற இரண்டு சொற்களால் அழகாகாக, சுருங்கச் சொல்லி விரியப் பொருள் உரைத்திருக்கும் பாங்கு அவளின் மதி நுட்பத்தையும் கவித் திறனையும் காட்டுகிறது.

மற்றொரு விதமாக.....

புள்ளின் வாய் கீண்டாளை பொல்லா அரக்கனை கிள்ளிக் களைந்தாளை

முன் பாசுரத்தில் (12ம் பாசுரம்) தென்னிலங்கைக் கோமனைச் செற்ற மனத்துக்கினியான் என்று ராமனைப் பாடியதால், இந்த பாசுரத்திலும் **புள்ளின் வாய் கீண்டாளை பொல்லா அரக்கனை கிள்ளிக் களைந்தாளை** என்று சொல்லியுள்ளது ராமனையே குறிக்கிறது என்றும் சொல்லலாம். எப்படி?

புள் என்றால் பட்சி - பறவை. ஜடாயு பட்சி. ஜடாயுவின் இறகைக் **கீண்டிய பொல்லா அரக்கனான** ராவணனைக் **கிள்ளிக் களைந்தான்** ராமன் என்று ராமனைத்தான் இப் பாசுரத்தில் **புள்ளின் வாய் கீண்டாளை பொல்லா அரக்கனை கிள்ளிக் களைந்தாளை** என்று ஆண்டாள் சொல்லியுள்ளாள் என்றும் பொருள் சொல்லலாம்.

பொல்லா அரக்கனை என்ற சொற்களை மட்டும் கொண்டு, உலகுக்கே தாய் தந்தையரான சீதா தேவியையும் ஸ்ரீராமனையும் பிரித்த பொல்லா அரக்கன் ராவணன் என்று சொல்லலாம்..

பொல்லா அரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தாளை என்ற பாசுர வரியில் உள்ள **பொல்லா** என்ற சொல்லாடலைக் கவனிக்க வேண்டும். பொல்லாதது என்று ஒன்று இருந்தால், அதே குழுமத்தில் நல்லது என்று ஒன்றும் இருந்தால் தான் பகுத்தறிந்து சுட்டிக்காட்ட முடியும். இது இயற்கை விதி. அவ்வகையில், **பொல்லா அரக்கன் ராவணன்**. அவன் சகோதரன் **விபீஷணன் நல்ல அரக்கன்**.

கீழ்ப் பாசுரமான 12ம் பாசுரத்தில் **"சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற"** என்று அருளியது இராவணனை என்றும் அனுபவித்தோம். இராவணன் தலையை இராமன் கிள்ளிக் களையவில்லை! **"செற்ற"** என்பது தான் பாசுரத்தில் கையாளப்பட்ட சொல். இருப்பினும், செற்றல் என்பதை மாய்த்துக் கொன்ற, செருக்களத்தில் கொன்ற என்று பொருள் கொண்டு, இராமன் இராவணனை வதைத்ததைத் தான் குறிக்கும் என்று 12ம் பாசுர வரியின் பொதுவான பொருளை அனுபவித்தோம்.

சாதாரணமாக ஒரு செயலை எவ்வித சிரமும் இல்லாமல் செய்வதை, கிள்ளியெறிந்து விடல் என்று சொல்லும் சொல்லாடல் வழக்கில் உள்ளதையும் நினைவில் கொண்டு, 12ம்பாசுரத்தில் அருளியுள்ளபடி இராவணனைச் செற்று மாய்த்ததையே இந்தப் பாசுரத்தில், வழக்கத்தில் உள்ள சொல்லாடலைக் கொண்டு **பொல்லா அரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தாளை** என்றுரைத்து, இராவண வதைத்தையே இந்தப் பாசுரத்திலும் ஆண்டாள் குறிப்பிட்டு அருளியுள்ளாள் என்று கொண்டு, இராமனையே போற்றியுள்ளாள் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

மற்றொரு விளக்கம்:

'புள்ளின்வாய் கீண்டாளைப் பொல்லா அரக்கனை கிள்ளிக் களைந்தாளை.....'

க்ருஷ்ணனையே பாடிக் கொண்டாடியவள் ஆண்டாள் நாச்சியார். **கண்ணனை நினையாத மனமும், கண்ணனுக்காக உருகாத உள்ளமும், கண்ணனுக்காக ஒழிக்காத ஆசையும் எதற்கு?** என்று தன் பாசுரங்கள் மூலம் உணர்த்தியவள் ஆண்டாள் நாச்சியார். தன்னையே ஒரு ஆய்ப்பாடிக் கோபி என்று ஏறிட்டுக் கொண்டு கண்ணனைப் பாடியவள் ஆண்டாள் நாச்சியார். அவ்வகையில், கோபியர்களின் கண்ணுக்கு இனியவனான **கண்ணனையே இப்பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளாள்** என்றும் அர்த்த விசேஷமாகச் சொல்லி அனுபவிக்கலாமா?!!.

பொல்லா அரக்கனை என்பதை கண்ணனின் தாய் தேவகியையும், தந்தை வசுதேவரையும் சிறை வைத்து, அவர்களின் 6 பச்சிளங் குழந்தைகளை அவர்கள் கண் முன்னாலேயே கொன்ற கொடியவனும்,

எட்டாவது குழந்தையாய் அவர்களுக்குப் பிறந்து கம்சனுக்கு எட்டாமல் போன குழந்தை கண்ணன் (எட்டெழுத்து உடையவன் அல்லவா!!) பிறந்தவுடனேயே தன் பெற்றோரை விட்டுப் பிரிந்து செல்லக் காரணமாக இருந்த கொடியவனான **கம்சனை, பொல்லா அரக்கன்** என்று சொல்லாமல் நல்ல அரக்கன் என்றா சொல்ல முடியும்?!! கீழ்ப் பாசுரமான 12ம் பாசுர உட்பொருள் அனுபவிக்கும் போது ஆண்டாளின் அருளிச் செயல் ராமனையும், க்ருஷ்ணனையும் பாசுரத்தின் நாயகனாகச் சொல்ல ஹேதுவாக இருக்கிறது என்று அனுபவித்தோம் அல்லவா? அதே அனுபவம் இந்த 13ம் பாசுர உட்பொருள் அறிந்து அனுபவிப்பதிலும் வாய்க்கிறது. இத்தகைய அனுபவம், பாசுரத்தை ஆய்ந்து ஓர்ந்து தெளிதலில் அவரவர் சிந்தனை வளமைக்கேற்ப அனுமானிக்க வகை செய்கிறாள் ஆண்டாள் என்பது தான் திருப்பாவைக்கு உள்ள ஏற்றம்..

புள்ளின்வாய் கீண்டானைப் பொல்லா அரக்கனை.....

கீண்டல் என்பதற்கு கீண்டுதல் **பிளத்தல், வெட்டுதல், பிரித்தல், இடத்தல், கிழித்தல்** என்றெல்லாம் பொருள் உண்டு. இடத்தல், கிழித்தல், பிளத்தல் என்ற பொருளில் ஆழ்வார் பாசுரங்களில் இச்சொல் கையாளப் பட்டிருப்பதைக் காணலாம். (உ-ம்: பரிய னாகி வந்த அவுண னுடல் கீண்ட, பன்றியா யன்றுபாரகங்கீண்ட, மாவாய் கீண்ட மணிவண்ணன், வெம்மா வாய் கீண்ட செம்மா கண்ணனே, சலந்தரன் உடல் கீண்டு,

கிள்ளுதல் என்பது, நகத்தால், கையால் களைதல். வில், கத்தி அல்லது வாள் அல்லது வேறு புற ஆயுதம் கொண்டு மாய்த்தல் இல்லை. எனவே, கம்சன் எனும் பொல்லா அரக்கனை கண்ணன் கையால் குத்தி மாய்த்ததால் - களைந்ததால், கிள்ளிக் களையப்பட்ட **பொல்லா அரக்கன் கம்சன்** என்பதால், க்ருஷ்ணனையே இங்கு ஆண்டாள் சொன்னாள் என்பது தெளிவாகும்.

இவ்வாறு, 12 மற்றும் 13ம் பாசுரங்கள் ராமனையும், க்ருஷ்ணனையும் சொல்வதாக பாசுரச் சொற்கள் கொண்டு தீர்மானிக்க முடிவதால், கல்யாண குண நலத்தில் சிறந்தவன் ராமனா அல்லது க்ருஷ்ணனா என்று இரண்டு குழுக்களாகப் பிரிந்து கோபியர் வாக்குவாதம் செய்தனராம். **ராமனும் க்ருஷ்ணனும் ஸ்ரீமன் நாராயணனே** என்று உணர்த்தவே, கோதை நாச்சியார் இப்பாசுரத்தில் **“புள்ளின்வாய் கீண்டானைப் பொல்லா அரக்கனை கிள்ளிக் களைந்தானைக் கீர்த்திமை பாடிப்போய்”** என்று ராமனையும் க்ருஷ்ணனையும் போற்றிப் பாடினாள்.

❖ கிள்ளிக் களைந்தான் என்பதை நரசிம்மனாக அனுபவிப்போம்:

புள்ளின்வாய் கீண்டானைப் பொல்லா அரக்கனை கிள்ளிக் களைந்தானை என்பது இரணியனைத் தன் நகங்களால் கிள்ளிக் களைந்த ந்ருசிம்ஹனைத் தான் குறிக்கிறது என்று கொள்ளலாம்.

நரசிம்மாவதாரம் குறித்து

“அந்தியம் போதிலரியுருவாகி அரியை யழித்தவனை

பந்தனை தீர்ப்பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதமே” என்று தன் தகப்பனார் பெரியாழ்வார் பல்லாண்டு பாடியதை நினைத்து, ந்ருசிம்மனின் கோபாக்னியை குளிர்விக்க, தேவர்கள் ஈஸ்வரனை வேண்ட, சரப பக்ஷியாக வந்த சரபம் எனும் புள்ளைக் கிள்ளிக் களைந்த நரசிம்மனையே ஆண்டாள் **கிள்ளிக் களைந்தான்** என்று பாடினாள் என்றும் அர்த்தம் அனுபவிக்கலாம்.

அளந்திட்ட தூணை அவந்தட்ட ஆங்கே

வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்க வருவாய்

உளந்தொட்டிரணியன் ஒண்மார் வகலம்

பிளந்திட்ட கைகளால் சப்பாணி பேய்முலை யுண்டானே சப்பாணி.

- (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-6-9)

இது, பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ந்ருசிம்மாவதார வர்ணனை.

தசாவதார ஸ்தோத்தரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன்,

“ப்ரத்யாதி₃ஷ்டப் புராதந ப்ரஹுரண-க்₃ராம: ச்ஷணம் பாணிஜை: |

அவ்யாத் த்ரீணி ஜக₃ந்த யகுண்ட₂ மஹிமா வைகுண்ட₂ கண்ட்₂ரவ: ||.....

- (ஸ்ரீ தஸாவதார ஸ்தோத்ரம் - 5)

என்று ந்ருசிம்ம அவதாரம் பற்றிச் சொல்லியுள்ளார். **ச்ஷணம் பாணிஜை:** என்றால் அப்போது தோன்றிய நகம். அத்தகைய நகத்தால் கிள்ளிக் களைந்தான் என்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

இந்த நரசிம்மவதார மகிமையை கம்பன் சொல்வதை நோக்க வேண்டும்.

“சாணிலும் உளன்; ஓர் தன்மை, அணுவினைச் சத கூறு இட்ட
கோணினும் உளன்; மா மேருக் குன்றினும் உளன்; இந் நின்ற
தூணினும் உளன்; நீ சொன்ன சொல்லினும் உளன்; இத் தன்மை
காணுதி விரைவின் என்றான்”

- (கம். இரா. யுத். கண். 3-124)

என்று ப்ரகலாதன் சொன்னதற்கு, இரணியன்,

“உம்பர்க்கும் உனக்கும் ஒத்து, இவ் உலகு எங்கும் பரந்துளானை,
கம்பத்தின் வழியே காண, காட்டுதி; காட்டிடாயேல்,
கும்பத் திண் கரியைக் கோள் மாக் கொன்றென, நின்னைக் கொன்று, உன்
செம்பு ஒத்த குருதி தேக்கி, உடலையும் தின்பென்”

- (கம். இரா. யுத். கண். 3-125)

என்றான். அதற்குப் ப்ரகலாதன்,

“என் உயிர் நின்னால் கோற்றற்கு எளியது ஒன்று அன்று; யான்
முன் சொன்னவன் தொட்ட தொட்ட இடம்தொறும் தோன்றான் ஆயின்,
என் உயிர் யானே மாய்ப்பல்; பின்னும் வாழ்வு உகப்பல் என்னின்,
அன்னவற்கு அடியேன் அல்லேன்”

- (கம். இரா. யுத். கண். 3-126)

என்றான், அறிவின் மிக்கான். இது கம்ப ராமாயணம் காட்டும் நரசிம்மாவதாரப் பெருமை.

அளந்திட்ட தூணை அவந்தட்ட ஆங்கே

வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்க வருவாய்

உளந்தொட்டிரணியன் ஒண்மார் வகலம்

பிளந்திட்ட கைகளால் சப்பாணி பேய்முலை யுண்டானே சப்பாணி.

- (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-6-9)

இப்படி, இன்னும் பல எடுத்துக் காட்டுகள் சொல்லலாம். பொருளுக்கு வலிமை சேர்க்க, அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சில மேற்கள்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன்.

இவ்வாறு, அடியவர் வாக்கு மெய்ப்பித்த ஆள்+அரி நரசிம்மனை, பிரகலாத வரதனை ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் போற்றுகிறாள் என்று அனுபவிப்பது பொருத்தமானது அன்றோ!. கண்ணனைச் சிங்கமாகவே பல பாசுரங்களில் கோதை சொல்லியுள்ளாள் என்பதும் இவ்வகைப் புரிதலுக்கும், தெளிதலுக்கும் வலு சேர்ப்பதாக உள்ளது. முதல் பாசுரமே யசோதை இளஞ் “சிங்கம்” தானே! 23ம் பாசுரத்தில் (மாரி மலை முஞ்சில்.....) “சீரிய சிங்கம்”

அடியவர் வாக்கை மெய்ப்பித்தான் என்பதால், ஆயனுக்காகத் தான் கண்ட கனவையும் மெய்ப்பிக்க வல்லான் என்று ஆண்டாளுக்கு நரசிம்மப் பெருமான் மீது ஒரு அலாதிப் ப்ரியம்! தன் உள்ளம் கவர்ந்த கண்ணனை, ரங்கனை அவள் நரசிம்மமாகவே பார்த்தாள் போலும்! அதனால் தான் “அரிமுகன், அச்சுதன் கை-மேல்-என் கை வைத்து, பொரி முகம் தட்டக் கணாக் கண்டேன் தோழீ நான்!” என்று நாச்சியார் திருமொழியில் வாரணமாயிரம் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளாள். கனவு மெய்ப்பட, கூண மாத்திரத்தில் வந்து அருளும் எந்தையன்றோ நரசிம்மம்!! என்பதைத் தான் இவ்வாறு அருளி உலகறியச் செய்தானோ?!!

எனவே **கிள்ளிக் களைந்தான்** என்று ஆண்டாள் ஸ்ரீ ந்ருசிம்ஹனையே சொல்லியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

❖ **கிள்ளிக் களைந்தான்** என்பதை **ராகவ சிம்மனாக அனுபவிப்போமா!**

பெரியாழ்வார் முதல் திருமொழியில்

கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்தநீள்முடியன்

எதிரில் பெருமை இராமனை இருக்குமிடம் நாடுதிரேல்

அதிரும்பு ழற்பொருதோள் இரணியனாகம்பிளந்து அரியாய்

உதிரமளைந்த கையோடிருந்தானை உள்ளவா கண்டாருளர்.

- (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-1-1)

என்று ராமனை ராகவ சிம்மமாக, நரசிம்மாவதாரத்துடன் ஒப்பிட்டு பெரியாழ்வார் காட்டியபடியே, ஆண்டாளும், பொல்லா அரக்கனானான ராவணனை மாய்த்த ராமனை **கிள்ளிக் களைந்தானை** என்று இந்தப் பாசுரத்தில்

அருளியுள்ளதால், ராமனை, **ராகவ சிம்மமாக** அனுபவிக்கலாம். ராவணனின் முற் பிறவியில் அவன் இரணியனாக இருந்த போது எம்பெருமானின் நரசிம்ம அவதாரத்தால், விரல் நகங்களால் கீறி, கிள்ளிக் களைந்ததாலும், அடுத்த பிறவியில் இரணியன் இராவணனாக பிறப்பெடுத்த போது, எம்பெருமானின் ராமாவதாரத்தால் ராவணன் மாய்க்கப்பட்டதாலும், ராமனை **ராகவ சிம்மமாக** அனுபவிப்பது பொருத்தமானதே.

ராமனின் வாக்கியம்: இராமனும், விபீஷண சரணாகதியின் போது, சுகீரீவாதிகள் விபீஷணனை ஏற்கக் கூடாது- அவன் தன் தமையனிடமிருந்து பிரிந்து வந்தவன் - ஒற்றனாகக் கூட இருக்கலாம் என்று பலவாறு ஆட்சேபித்தபோது, தனக்கு எவராலும் துன்பம் தரமுடியாது என்று சொல்லி,

பிசாசாந் தா₃னவான் யசுஷான் ப்ருதி₂வ்யாம் சைவ ராகுஷஸாந் |

அங்கு₃ளயக்₃ரேண தாந் ஹந்யாம் இச்ச₂ந் ஹரிக₃ணேஸ்வர ||

- (வால். ராமா. யுத். காண். ஸர்.18 - ஸ்லோ.22)

என்று எதிரிகளை என் விரல் நுனி நகத்தால் **கிள்ளிக் களைந்து** விடுவேன் என்று சொல்வதாக உள்ள வால்மீகி வாக்கின்படி, **கிள்ளிக் களைந்தான்** என்பது **ராகவ சிம்மமே** என்றும் அர்த்தம் கொள்ளலாம்..

எனவே, **ராகவ சிம்மனான நரசிம்மனே மனத்துக்கினியான்.**

இவ்வகையில் பொருள் கொண்டால், யசோதை இளஞ்சிங்கம் என்று ஆண்டாள் 1ம் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளதும் **ராகவ சிம்மமான நரசிம்மனே!!** என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

❖ **கிள்ளிக் களைந்தான்** என்பதை **ஆசார்யனாக அனுபவிப்போம்:**

தஸ இந்த்₃ரியா நநம் கோ₄ரம் யோ மநோ ரஜநீசரம் |

விவேக ஸர ஜாலேந ஸமம் நயதி யோகி₃நாம் || - (ஈஸ்வர ஸம்ஹிதை - 24-343)

பத்து இந்திரியங்களாகிய பத்து முகங்களுடைய பயங்கரமான மனமென்னும் அரக்கனை விவேகமாகிய அம்புக் கற்றைகளால் அடக்க வேண்டும் என்று ஈஸ்வர ஸம்ஹிதை ஸ்லோகம் விளக்குகின்றது.

(பார்க்க: ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள சில்லரை ரஹஸ்யங்களில் அபயப் ப்ரதாந ஸாரத்தில் 7ம் அதிகாரத்தில் பரம தர்ம நிர்ணயத்தில் எடுத்துக் காட்டி அருளியுள்ளது.)

இதை விளக்க, பாசுரத்தின் பின் வரிகளில் வரும் "**போதரிக் கண்ணினாய்**", "**பாவைக் களம் புக்கார்**", "**களம் தவிர்த்து**" ஆகிய சொற்களை "**கிள்ளிக் களைந்தானை**" என்ற சொற்களுடன் அன்வயித்துப் பொருள் கொண்டு பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசம் என்ற உள்ளுரைப் பொருளை - உட் பொருளை - உள்ளுறைப் பொருளை உணரலாம்.

தன் ஜ்ஞானம், அனுஷ்டானம் போன்றவற்றால் இந்திரியங்களை வென்ற விவேகிகள் ஆசார்யர்கள். இந்திரியங்களால் ஏற்படும் விகாரங்களைக் **கிள்ளிக் களைந்தவர்கள்**. அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களிடமிருந்து விசேஷமாக ஜ்ஞானம் பெற அவரை அண்டியிருக்கும் சிஷ்யர்கள் ஆசார்யரின் இருப்பிடத்திற்குச் சென்றனர் என்பதை **பாவைக் களம் புக்கார்** என்ற பதங்கள் உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம்.

போதரிக் கண்ணினாய் என்ற சொற்களில், போது என்பது காலத்தைக் குறிப்பதாகவும், அரி என்ற சொல்லை ஹரணம் என்று பொருள் கொண்டால் (ஹரணம் என்றால் உண்மை உரைத்தல்), **போதரி** என்பது உண்மையை உரைத்து விளக்கும் காலம் என்றபடி, ஆசார்யர்கள் உபதேசிக்கும் காலசேஷபக் காலம் என்று பொருள் கொள்ளலாம். **கண்ணினாய்** என்பது அத்தகைய ஆசார்ய காலசேஷபத்திலேயே கண்ணாக - அடைய வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் என்று பொருள் கொள்ளலாம். இவ்வகையில், **போதரிக் கண்ணினாய்** என இந்த பாசுரச் சொற்களை ஆசார்யனை நாடி, அவரிடம் காலசேஷபம் கேட்டுணர ஆர்வமாய் இருக்கும் சிஷ்யர்களைக் குறிக்கிறது.

களம் என்பது பொய், பொய்யுரைத்தல், வஞ்சமாக நடத்தல் என்று பொருள்பட, **களம் தவிர்த்து** என்பது, வஞ்சனையாக வேதங்களுக்கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கும் புறம்பாக உள்ள உபதேசங்களை -குதர்க்க விளக்கங்களைத் தவிர்த்து என்று பொருள் கொள்ளலாம். இவ்வாறு பொருள் கொள்வதற்கு, ஒரு விளக்கம் விண்ணப்பிக்கிறேன்.

"ப்ரஹஸ்பதி தான் சார்வாகம் எனும், சரீரமே ஆத்மா என்றும், பரமாத்மா என்றும், பரலோகம் என்றும் இறப்பிற்குப் பின் எதுவும் இல்லை என்றும் சொன்ன நாத்திக சித்தாந்தத்தை ஆதியில் ப்ரவர்த்தித்து, பின் உண்மையான மெய்ப்பொருள் எதுவெனத் தெளிந்தார் என்றுள்ள கருத்தை எடுத்துக்காட்டும் விதமாக, ஸ்வாமி தேசிகன் ப்ரஹஸ்பதியின் ஊசலாடிய மனம் ஸ்ரீ ஹயகீர்வனின் காருண்யத்தால் மெய்ப்பொருள் உணர்ந்து, அஜ்ஞானம் நீங்கி ஜ்ஞானம் பெற்றார் என்பதை

என்ற பதங்களின் மூலம் நிர்வாகம் பண்ணியுள்ளார்.

சார்வாக மதம் என்பது உடலை மட்டுமே பிரதானம் என்றும், ப்ரத்யக்ஷம் (கண்ணால் பார்ப்பது) மட்டுமே உண்மை என்றும் கொண்டாடும் வாழ்வியல் தத்துவம். சரீர இன்பமே பிரதானம் என்று கடனை வாங்கியாவது நெய் குடித்து உடலை வளர்த்து, மனிதன் பிறந்ததே புலன் இன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கே என்கிற தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது சார்வாகம். “யகஜ்ஜீவித் சுகம் ஜீவித் - ரினம் க்ருத்வா க்ருதம் பிபத்” என்பது சார்வாக சித்தாந்தம் பற்றிய ஒரு ஸ்லோகம்.

இப்படி, வேதப் பொருளையும் ஜீவாத்மா, பரமாத்மா தத்துவத்தையும் பற்றி நிலையான ஜ்ஞானம் கொள்ளாமல் அலைபாய்ந்த ப்ரஹஸ்பதியின் மனத்தில் ஜ்ஞான விளக்கேற்றி அவரின் அஜ்ஞானம் நீக்கி அவர் நிலையான உண்மைப்பொருள் உணர அவரின் சஞ்சலத்தை நீக்கிய பெருமான் ஸ்ரீ ஹயக்ரீவர். அவ்வாறு தெளிந்த ஜ்ஞானம் பெற்றதால்தான் அவர் தேவ குருவாக இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர்களுக்கு நல்லுபதேசம் செய்து அவர்களின் நிலையான தன்மைக்கு வழி வகுக்கிறார்.

ஸ்வாமி தேசிகன் பரமதபங்கம் எனும் தன் பிரபந்தத்தில் 12, 13ம் பாசுரங்களில் சார்வாக மதம் என்ற லோகாயத மதத்தைக் கண்டித்து, அதன் முரண்பட்ட தத்துவங்கள் எப்படி பொய்யானவை என்று நிர்வாகம் பண்ணியுள்ளதையும் இங்கு கருத்தில் கொள்ளலாம்.

கண்டது மெய்யென்ற காணும் மறையில் அறிவு கண்டோம்

கண்டத லாத திலதென்ற கண்டிலம் குற்றமிதில்

கண்டது போன்மறை காட்டுவதுங் கண்ட தொத்ததனால்

உண்டது கேட்கு முலோகா யதரின்று மீறுவதே”

-(பரமதபங்கம் - 12)

“கண்டதனாற் காணாத தனுமிக் கின்றார்

கண்டொருத்த னுரைத்தனைக் கவருகின்றார்

உண்டுபசி கெடுமென்றே யுணர்ந்துண் கின்றார்

ஒன்றாலே யொன்றைத்தாம் சாதிக்கின்றார்

பண்டுமுலை யுண்டதனால் முலையுண் கின்றார்

பார்க்கின்றார் பலரல்லாத் தம்மை மற்றும்

பண்டுமதி கெட்டநிலை காண கில்லார்

காணாதொன் நிலதென்று கலங்கு வாரே”

-(பரமதபங்கம் - 13)

இங்கு பகவத் கீதையில் கீதாசார்யனின் திருவாக்கை உதாஹரிப்பதும் பொருத்தமாக இருக்கும். ஸத்குருவின் நல்லுபதேசத்தால் தெளிந்த ஜ்ஞானம் பெற்று ஸ்ரத்தையுடன் அந்த ஜ்ஞானத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்றும் அம்முயற்சியில் புலன்களை வென்றால், முதிர்ந்த ஜ்ஞானம் பெறலாம் என்பதும் தானே கீதாசார்யனின் திருவாக்கு!

அஜ்ஞாஸ்சா ஸ்ரத்த₃த₃த₄நஸ்ச ஸம்ஸயாத்மா விநஸ்யதி|

நாயம் லோகோஸ்தி ந பரோ ந ஸுக₂ம் ஸம்ஸயாத்மந: ||

-(ப.கீ. 4-40)

உண்மை எது, பொய் எது ஆத்மா எது, அநாத்மா எது என்று பகுத்தறியும் சக்தி இல்லாமையால் எதைச் செய்யலாம், எதைச் செய்யக்கூடாது என்ற முடிவுக்கு வரும் விவேகமில்லாமல், ஈச்வரன், பரலோகம், அவற்றை அடையும் உபாயம், அவற்றைக் கூறும் சாஸ்த்ரங்கள், பெரியோர்கள், அவர்கள் சொல்லும் சாதனங்கள், அவற்றினால் ஏற்படும் பயன் இவற்றில் நம்பிக்கை இல்லாது, அப்படிப்பட்ட விஷயங்களிலும் நம்பிக்கை இல்லாத ஸம்ஸயாத்மாவானவன் (சந்தேகப்பிராணி), வேதங்களிலும், சாஸ்த்ரங்களிலும், பெரியோர்களிடமும், அவர்களின் உபதேசங்களிலும், உபாயங்களிலும் சரியான அறிவும் நம்பிக்கையும் கொள்ளாதவனாக, அனைத்திலும் ஸந்தேகப்பட்டு, எதைச் செய்வது எதைச் செய்யக்கூடாது என்று தெளியாமல் மயங்கி, தன் வாழ்க்கையை வீணாக்கிக் கொள்வான். ஆனால் அவற்றை நன்கு பகுத்தறிந்து ஸ்ரத்தையுடன் கடைபிடிப்பவன் பெரியோர்கள் உபதேசத்தால் தன் ஸந்தேகங்களை நிவர்த்தி பண்ணிக் கொண்டு தன் கடமைகளைச் செய்வதில் பூர்ணமாக ஈடுபட்டு மங்களங்களை அடைவான் என்பது கீதாசார்யனின் உபதேசம். இந்த கீதாசார்யனின் திருவாக்கின்படி, மெய்ப்பொருள் அறிவதில் சஞ்சலப்பட்ட மனத்தினராய், சார்வாக

தத்துவத்தை ப்ரவர்த்தித்த ப்ரஹஸ்பதியும் ஸ்ரீஹயக்ரீவனின் அருளினால் அஜ்ஞானம் நீங்கி, வேதப் பொருள் உணர்ந்து தேவகுருவாக தேவர்களுக்கு நல்லுபதேசம் செய்வதால், தேவர்கள் அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளினின்றும், நியதிகளினின்றும் வழுவாமல் நிலைத்துள்ளார்கள் என்பதை “**விதர்க்கடோலாம் வ்யதூய ஸத்தவே**” என்றும், “**அஸ்ப்ருஷ்ட டோலாயிதம்**” என்றும் ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்திரத்தின் 9ம் ஸ்லோகத்தில் அருளியுள்ளார் ஸ்வாமி தேசிகன்..

மேற்சொன்ன ப்ரமாணத்தை மனதில் கொண்டு, “**போதரிக் கண்ணினாய் கள்ளம் தவிர்த்து**” என்ற திருப்பாவையின் 13ம் பாசுரச் சொற்களுக்கு ஆசாரியரின் காலக்ஷேபத்தை ஆவலுடன் நோக்கி, வேண்டாத விஷயங்களைப் புறந்தள்ளும் சிஷ்யர்கள் என்று பொருள் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

இவ்வகையில், ‘**பொல்லா அரக்கனை கிள்ளிக் களைந்தானைக் கீர்த்திமைப் பாடி**’ என்பதை பத்து இந்திரியங்களையும், மனத்தையும் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ள, உண்மைப் பொருளை உபதேசித்து சிஷ்யர்களில் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி ஜ்ஞான விளக்கேற்றும் ஆசார்யனைக் குறிப்பதாகவும், **போதரிக் கண்ணினாய் கள்ளம் தவிர்த்து**” என்பதை நல்லுபதேசத்தை நாடி ஆசார்யனின் குடில் முற்றத்தில் அவரை அணுகிக் கற்கும் சிஷ்யர்களைக் குறிப்பதாகவும் பொருள் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

கீர்த்திமை பாடிப் போய் பிள்ளைகள் எல்லாரும் பாவைக் களம் புக்கார் என்ற இந்தப் பாசுரச் சொற்களுக்கு, மாதவா, நாராயணா, ராமா, க்ருஷ்ணா, கேசவா, கோவிந்தா, தாமோதரா, மதுசூதனா, வாமனா, த்ரிவிக்கரம், ஸ்ரீதர, ந்ருசிம்மா, ஹ்ருஷிகேசா, பத்மநாபா என்றெல்லாம் கேசவனின் கீர்த்தியை பாடிக் கொண்டு அனைவரும் பாவை நோன்பு நடக்கும் படித்துறைக்குப் போய்விட்டார்கள் என்று பொருள் கொள்ளலாம். இங்கு, பாவைக் களம் என்றால் எல்லாரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நோன்புக்கு உண்டான சில சடங்குகளைச் செய்யும் படித்துறை என்பதைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். இது பொதுவான, பாசுரச் சொற்கள் உணர்த்தும் அர்த்தம். ஆனால் ஸ்வாப தேசம் என்ற உட்பொருள் வேறு. ‘**பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக் களம்புக்கார்**’ என்பதை சீடர்களெல்லாம் ஆசார்யனை அடைவதற்கு தயாராகி விட்டார்கள் என்று உட்பொருளாக நினைக்கலாம்.

மற்றொரு விதமாக, பொல்லா அரக்கன் நாமே என்று அனுபவிப்போம்.

கீழ்ப்பாசுரங்களில் அனுபவித்தது போல் இந்தப் பாசுர உள்ளுரையை மேற்சொன்னபடி அனுபவிப்பதற்கு, கடோபநிஷத் உபதேசத்தை இந்தப் பாசுர விளக்கத்திற்கும் பின் புலமாகக் கொண்டு அனுபவிக்க வேண்டும்.

ஆத்மான்ம ரதி₂னம் வித்தி₄ சரீரம் ரத₂ மேவ து |

பு₃த்தி₄ம் து ஸாரதி₂ம் வி₃த்தி₄ மன:ப்ரக்₃ரஹமேவ ச || (3)

இந்த₃ரியாணி ஹயானாஹு: விஷயாம்ஸ் தேஷு கோ₃சரன் |

ஆத்மேந்த₃ரிய மனோயுக்தம் போ₄க்தேத்யாஹுர் மனீஷிண: (4)

- (கடோபநிஷத்: 1 - 3 - 3 □ 4)

என்பது கடோபநிஷத் வாக்யங்கள்.

சரீரம் ரதம். இந்த்திரியங்கள் சரீரமாகிய ரதத்தில் பூட்டிய குதிரைகள். சரீரத்தில் உறையும் ஆத்மா தான் அந்த ரதத்தைச் செலுத்தும் சாரதி. மனம் தான் இந்திரியங்களாகிய குதிரைகளுக்குப் பூட்டிய கடிவாளம். மனதை அடக்காவிட்டால், பகவதனுபவம் கிடைக்காது. புலன்களை அடக்கி பகவதனுபவம் பெற்றால், அது தான் வாழ்வின் உய்வு.

இந்த உண்மையை, தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அருளியுள்ள விதத்தையும் அனுபவிப்போம்.

காவலிற் புலனை வைத்துக் கலிதனைக் கடக்கப் பாய்ந்து,

நாவலிட் டுழிதரு கின்றோம் நமன்தமர் தலைகள் மீதே,

மூவுல குண்டு மிழ்ந்த முதல்வ.நின் நாமம் கற்ற,

ஆவலிப் புடைமை கண்டாய் அரங்கமா நகருளானே. - (திருமாலை - 1)

என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலைப் பாசுரத்தில், இந்திரியங்களை அடக்கி ஸ்ரீ ரங்கநாதனின் திருநாமம் கற்றவர்களுக்கு யமன் தலை மேல் கூட கால் வைக்கும் திறம் உண்டு என்கிறார்.

இவ்வகையில் வேதம் உணர்த்தும் உண்மைப் பொருளை உணர்ந்தால், இந்திரிய சுகங்களுக்கு ஆட்படும் நம்மைத்தான் என்று ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் **பொல்லா அரக்கன்** என்று சொல்லி, அவற்றை வென்று அடக்கும் சக்தியாக மனதையும், அதற்கு உபாயமாக பரம பக்தியையும் சொல்லி, இந்திரிய சுகங்களைக் கிள்ளிக் களையச் சொல்கிறாள் என்பது தெளிவாகும். அதற்கு ஒரே வழி சரணாகதியைத் தவிற வேறில்லை அப்படி **கிள்ளிக் களைய வழி காட்டுபவனே பரம ஆசார்யன்**. அப்படிப்பட்ட ஆசார்யனை அண்டி பரமனடி தொழுவோம் என்றும் இதற்கு அர்த்தம் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

“வெள்ளியெழுந்து வியாழன் உறங்கிற்று”

பாசரத்தின் இந்தச் சொற்கள் உணர்த்துவதை முதலில் வேதாந்தமாக அனுபவிப்போம்.

வியாழன் என்பது ப்ரஹஸ்பதியை குறிக்கும். நாஸ்தீக மதமான சார்வாகத்திற்கு ப்ரஹஸ்பதியே ஆசார்யனாகவும் அவர்களுடைய சித்தாந்தத்தை உருவாக்கியதாகவும் சொல்வர். அப்படி ப்ரஹஸ்பதியால் உருவாக்கப்பட்ட சார்வாக மதம் என்ற நாஸ்தீக மதம் ஒழிந்து, சக்கிராச்சார்ரியரால் உபதேசிக்கப்பட்ட நல்ல ஞானம் எழுந்ததை வெள்ளி எழுந்து வியாழன் உறங்கிற்று என்று குறிப்பால் சொல்கிறாள் என்று ஒரு வகையில் பொருள் கொள்ளலாம்..

சரீரமே ஆத்மா. பரமாத்மா என்றும், பரலோகம் என்றும் இறப்பிற்குப் பின் எதுவும் இல்லை என்பது ப்ரஹஸ்பதியால் உபதேசிக்கப்பட்ட சார்வாக மத சித்தாந்தம். இவ்வாறு சார்வாகம் உபதேசிக்க நூற்றிக் சித்தாந்தத்தை ஆதியில் ப்ரவர்த்தித்து, பின் எம்பெருமானின் கருணையால் தான் உபதேசிக்க தத்துவத்தின் பொய்மையை உணர்ந்து, உண்மையான மெய்ப்பொருள் எதுவெனத் தெளிந்து பின் தேவகுரு ஆனார் என்பது நம் புராணம் சொல்லும் வரலாறு. இந்த உண்மையை எடுத்துக்காட்டும் விதமாக, ஸ்வாமி தேசிகன் ப்ரஹஸ்பதியின் ஊசலாடிய மனம் குருவாக வந்த ஸ்ரீ ஹயக்ரீவனின் காருண்யத்தால் மெய்ப்பொருள் உணர்ந்து, அஃஞானம் நீங்கி ஜ்ஞானம் பெற்றார் என்பதை “**விதர்க்கடோ₃லாம் வ்யதூ₄ய ஸத்தவே ப்ரஹஸ்பதம் வர்த்தயஸே யதஸ் த்வம்**” என்ற பதங்களின் மூலம் ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்திரத்தில் நிர்வாகம் பண்ணியுள்ளதை இங்கு ஒப்பு நோக்கலாம். (ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம் - 9).

[முன் பக்கங்களில், சார்வாக மதம் பற்றியும், ஸ்வாமி தேசிகன் அம் மதத்தை எவ்வாறு புறந்தள்ள உபதேசித்தார் என்பது பற்றி விளக்கியுள்ளதைப் பார்க்கவும்.]

மற்றொரு விதமாக, வெள்ளியெழுந்து வியாழன் உறங்கிற்று என்ற சொற்களின் பொருளைப் பார்ப்போம்.:

“வெள்ளியெழுந்து வியாழன் உறங்கிற்று” -

ஆண்டாள் இப்பூமியில் வாழ்ந்ததாகக் கணிக்கப்பட்ட காலத்தில் சக்ரன் (VENUS) ஒரு பக்கம் தோன்ற, வியாழன் (JUPITER) நேரெதிர் பக்கம் மறைந்த ஒரு அரிதான வானவியல் நிகழ்வு நடந்துள்ளதை வானவியல் குறிப்புகள் பறைசாற்றுகின்றன! இத்தனைக்கும், தொலை நோக்கி என்ற விஞ்ஞானக் கருவி கண்டுபிடிக்கப்படாத காலம் அது. ஆனால் ஆண்டாள் உள்ளிட்ட நம் முன்னோர்கள் மெய்ஞானம் என்ற தொலைநோக்கி மூலம் தற்போது விஞ்ஞானம் சொல்லும் பல உண்மைகளை தத்துவார்த்தமாக, மறைப் பொருளாக, உணர்த்தியுள்ளார்கள். அவ்வகையில், ஆண்டாள் ஒரு அதிசய வானவியல் நிகழ்வு குறித்து துல்லியமாக, ஒரு வாக்கியத்தில் **வெள்ளியெழுந்து வியாழன் உறங்கிற்று** என்று எளிதாகக் கூறியுள்ளாள்.

பொதுவாக சூர்யோதயத்துக்கு முன்னுள்ள பிரம்ம முகூர்த்தம் என்னும் காலத்தில், வானில் விடி வெள்ளி தெரியும்!! அதிகாலைச் சூரியன் உதயம் ஆவதற்கு முன்னால் வானில் வெளிச்சம் அதிகம் இருக்காது! கீழ்வானம் வெள்ளென்றிருக்கும். அதனால் பூமிக்கு மிக அருகில் உள்ள வெள்ளிக் கிரகம் (VENUS) ஒரு நட்சத்திரம் போல தெரியும்! வெறும் கண்ணாலேயே பார்க்கலாம்! ஆனால் வியாழன் (Jupiter) அவ்வளவு சீக்கிரம் தெரியாது! தன் சுற்று வட்டப் பாதையில் (Orbit) பூமிக்கு மிக அண்மையில் வரும் போது மட்டுமே தெரியும்!

வியாழன் கிரகம் ஒரு பக்கமாய் மெல்ல மெல்ல மறைய, எதிரே வெள்ளிக் கிரகம் தோன்றும் வானியல் நிகழ்வு இது! வானில் சந்திரனும் இன்னும் மறையவில்லை! மேற்றிசையில் சந்திரனும் வியாழனும் மறைய இருக்கும் நேரம். கீழ்த்திசையில் கதிரவனும், வெள்ளியும் தோன்றும் நேரம் என்பது, வெள்ளி எழுந்து வியாழன் உறங்கிற்று என்றருளியுள்ளதால் உணர முடிகிறது. ஒரு அரிய வானியல் நிகழ்வை உடனே குறித்து ஆண்டாள் அதை திருப்பாவையில் “வெள்ளி எழுந்து வியாழன் உறங்கிற்று” என்று. பதிவு செய்துள்ளாள்.!!

[எப்போதெல்லாம் இப்படிப்பட்ட அதிசய நிகழ்வு நடந்தது? மீண்டும் எப்போது நிகழும்? ஆண்டாள் காலத்தில் மட்டும் தான் இப்படி நடந்ததா? என்று ஆராய்ந்ததில் உணர்ந்த சில உண்மைகள்.

இது போன்ற அதிசய நிகழ்வு, வெள்ளி எழுந்து வியாழன் உறங்கிய நிகழ்வு சமீபத்தில், 01-12-2008 அன்று நடந்தது.!! நம்மில் எத்துனை பேர் அதைப் பார்த்தோம்? குறித்து வைத்தோம்? உடனே ஆண்டாள் சொன்னதோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து வியந்தோம்?

அறிவியல் காலத்தில் வாழும் போதே நாம் இவ்வாறு அலட்சியமாக உள்ளோம். ஆனால், இந்த அரிய வானியல் நிகழ்வைக் கண்டது மட்டுமல்லாமல், வரும் சந்ததியினர் அறியும் வண்ணம் திருப்பாவையில் நயமாகப் பதிவும் செய்துள்ளாள் ஆண்டாள்.

[... இது பற்றிய சிறு குறிப்பை, தகவலுக்காக இங்கே பதிவு செய்கிறேன்.

வான சாஸ்திரத்தில் வியாழனும் (**Jupiter**) சுக்ரனும் (வெள்ளி = **Venus**) ஒன்றாகத் தெரிவது அரிய நிகழ்வு. அது போன்ற நிகழ்வு விடியற் காலையில் தெரியும் நாளிலிருந்து பத்து மாத முடிவில் மீண்டும் மாலை நேரத்திலும் தெரியும். அவ்வாறு மாலை நேரத்தில் தெரிந்த நாளிலிருந்து 2½ வருட முடிவில் மீண்டும் காலை நேரத்திலும் தெரியும் என்பது விஞ்ஞானிகளின் கணிப்பு. அதன்படி, ஆண்டாள் சொன்ன “வெள்ளி எழுந்து வியாழன் உறங்கும்” அபூர்வம் சென்ற 2011ல் மே 11ந் தேதியில் விடியற்காலை நேரத்திலும், மார்ச் 2012 ல் மாலை நேரத்திலும் நடந்தது என்றும், அப்போது இரண்டு கிரகங்களும் தங்கள் வட்டப் பாதையில் வரும்போது, மிக அருகில் தோன்றின என்றும் விஞ்ஞானிகள் கணித்துள்ளார்கள்.. மீண்டும் 22-11-2065ல் இந்த இரண்டு கிரகங்களும் தங்கள் வட்டப்பாதையில் வரும் போது இடைவெளி சுருங்கி ஒரே புள்ளியாக - ஒளிப்பிழம்பாகத் தோன்றக்கூடிய வாய்ப்பு உள்ளது என்று விண்வெளி அறிஞர்கள் கணக்கிட்டுள்ளனர்.

(Ref: <http://www.space.com>).

இப்போது கொஞ்சம் ஜோதிடம் பார்ப்போம்.....!!!

ஜோதிட சாஸ்திரப்படி மார்கழி மாதத்தில் விடியற்காலையில் கீழ் வானத்தில் விருச்சிக ராசி உதயமாவது ஒர் அரிய நிகழ்ச்சி. கிரகங்களின் வக்ர, அதிசார ப்ரவேசம் மற்றும் சூர்யோதய நேரத்தால் அவ்வாறு ஏற்படும் என்பார்கள். எனவே, ஆண்டாள் நோன்பு நோற்ற அந்த மார்கழியில் வெள்ளியாகிய சுக்கிரன் விருச்சிக ராசியில் இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால் தான் ஆண்டாள் “**வெள்ளி எழுந்து**” என்று சொல்லியுள்ளாள்.

ஜோதிட சாஸ்திரப்படி, அடிவானத்தில் எந்த ராசி உதயமாகிறதோ அதற்கு 7 வது ராசி மேற்கு வானத்தில் மெல்ல மெல்ல மறைய வேண்டும் என்பார்கள். **விருச்சிகத்திற்கு 7வது ராசி ரிஷப ராசி**. எனவே, ஆண்டாள் நோன்பு நோற்ற அந்த மார்கழியில் **வியாழன் (குரு) ரிஷப ராசியில் இருந்திருக்க வேண்டும்**. அதனால் தான் ஆண்டாள் “**வெள்ளி எழுந்து வியாழன் உறங்கிற்று**” என்று சொல்லியுள்ளாள்.

மேலும் ரிஷப ராசியில் வியாழன் மறைய, அடுத்த மிதுன ராசியில் சந்திரன் இருக்க, இத்தகைய கிரக அமைப்பில் குருவான வியாழனுக்கு 7ம் இடத்தில் சுக்கிரன் (வெள்ளி) வரும்போது **மழை பொய்த்து பஞ்சம் ஏற்படும்** என்பது ஜோதிட சாஸ்திரம். இவ்விதம் 7ம் இடத்தில் வந்த சுக்ரன் ஏறக்குறைய 1 மாதமோ சில சமயத்தில் 2 மாதமோ கூட வக்ர கதியில் சஞ்சாரம் செய்யலாம். அதுபோன்ற காலகட்டத்தில் மழை பொய்த்து பஞ்சம் ஏற்படும் என்பதை ஜாதக அலங்காரம் எனும் ஜோதிட நூல் “**இம்மை சேர் குருவிற் கேழில் சுக்கிரனும் வந்திட்டால் மாரி பெய்யாதாம்**” என்று கூறுவதை நோக்க வேண்டும். **மாரி பொய்த்ததால் தானே கோபர்கள் மழை வேண்டி ஆண்டாளை கார்த்தியாயினி நோன்பு நோற்கச் சொன்னார்கள்!!** அதனால் தானே ஆழிமழைக் கண்ணனை வேண்டி வாழ உலகினில் மழை பெய் என ஆண்டாள் வேண்டினாள்!!!

ஜோஸ்ய சாஸ்திரப்படி, வியாழன் (குரு) ஏற்கனவே இருந்த ஒரு ராசிக்கு 12 வருஷத்திற்கு ஒரு முறை தான் வருவார். எனவே ஆண்டாள் “**வெள்ளி எழுந்து வியாழன் உறங்கிற்று**” என்று சொல்லியுள்ள அபூர்வ நிகழ்வு நடந்த காலத்தில் மார்கழி மாதத்தில் சுக்கிரன் விருச்சிக ராசியில் வந்திருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிகழ்வு 12 வருடத்தில் ஒருமுறையோ 12ன் பெருக்கத்தால் (multiples) ஆன ஆண்டுக் கணக்கிலோயோ அபூர்வமாக வரலாம்.

புள்ளும் சிலம்பின காண் = பறவைகள் பலவும் சிலம்ப ஆரம்பித்து விட்டன! என்று ஆண்டாள் திருப்பாவை ம் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளது, இந்த அதிசய வானியல் நிகழ்வைப் பார்த்ததனால் இருக்கலாம் அல்லவா!! இப்போதும் கிரகணத்தின் போது அல்லது அரிய வானிலை மாற்றத்தின் போது பறவைகள் பலமாகக் கத்துவதை, சிலம்புவதைப் பார்க்கலாமே! இப்படி பறவைகள் வித்யாசமாகக் கத்துவதைத் தான் “சிலம்பின” என்றாள் ஆண்டாள். இவ்வாறு தன் காலத்தில் நடந்த அரிய வானிலை நிகழ்வுகளையும் ஆண்டாள் பதிவு செய்துள்ளாள்.

“**புள்ளும் சிலம்பின காண்**” என்று கோதை ஆறாம் பாசுரத்தில் சொல்லியதை மறுபடியும் இங்கு பாட என்ன காரணம்? ம் பாசுரத்தில், பறவைகள் துயிலெழுந்து கூவுவதைப் பற்றிச் சொன்னவள், இப்போது, பறவைகள் கூட்டிலிருந்து புறப்பட்டு இரை தேடும் இடங்களுக்கு பறந்து செல்லும்போது இறக்கைகள் படபடத்து ஏற்படும் சப்தத்தைப் பற்றிப் பாடி, பொழுது நன்றாகப் புலர்ந்து விட்டது என்று உணர்த்துகிறாள் என்றும் சொல்லலாம்!

போதரிக் கண்ணினாய் என்பது போது + அரிக் கண்ணை உடையவளே! என்றாகும். போது என்றால் மலர்; அரி என்றால் வண்டு! வண்டு மேயும் மலர் போல, விரிந்த கண்களில் கருவண்டு போல கருமணிகள்

இருக்கும் கண்கள். என்ன உவமை! என்ன ரசனை!! ஆண்டாள் காட்டும் உவமையின் சக்தியை ரசிக்க வேண்டும். **உறங்குவான் போலே யோகு செய்யும்** என்ற பரமனின் யோக நித்திரையைப் போன்றல்லவா உள்ளது உன் அரைத்தூக்கம் என்கிறாள். ஹரி சிந்தனையிலேயே லயித்து இருப்பதால் ஹரியைப் போன்றே துயில்கிறாள் என்கிறாள் ஆண்டாள். எனவே அப்பெண் உறங்கவில்லை; கிருஷ்ணானுபவத்தை மனதில் அசை போட்டவாறு ஒருவித மோன நிலையில் இருக்கிறாள், என்று கொள்ளலாம்.

குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடாதே, பள்ளிக் கிடத்தியோ?

நீராட்டம் என்பது பற்றி 1ம் பாசுர விளக்கவுரையில் விரிவாகச் சொல்லியுள்ளது இங்கும் பொருந்தும். ஏற்கனவே கீழ்ப் பாசுர (1ம் பாசுர) விளக்கத்தில் இது பற்றி விளக்கமாகச் சொல்லியுள்ளதால், மீண்டும் அதை இங்கு விண்ணப்பிக்கவில்லை.

ஆற்றிலும் குளத்திலும் முங்கி முங்கிக் குளிக்கும் சுகம் போல வருமா? காக்காய் குளியல், யானைக் குளியல் போலவா குளிப்பது? நன்றாக முங்கி முங்கி நீராட வேண்டா? திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே குடைந்து குடைந்து நீராடாமல், உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றாயே தோழி! உறக்கம் போதும்! எழுந்து வாராய் தோழி என்று எழுப்புகிறாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாசுரத்தில்

துடியிடை யாரசுரி குழல்பிழிந் துதறித்

துகிலுடுத் தேறினர் சூழ்புன லரங்கா

-(திருப்பள்ளியெழுச்சி - 10)

என்று விடியற்காலை நேரத்தில் அடியவர்கள் நீராடுவதைச் சொல்லியுள்ளதையும் இங்கு ஒப்பிட்டு பொருள் உணரலாம்.

பாவாய், நீ நன்னாளால்

ஏன் நன்னாள்? இன்று பாவை நோன்பிருந்து கிருஷ்ணானுபவத்தில் திளைக்க இருப்பதால் நன்னாள். பகவான் நாமம் சொல்லும் நாள் எல்லாமே நன்னாள் தானே!!

உடலைவிட உயிர் வேறு என்னும் பகுத்தறிவும் ஞானமும் விவேகமும் பிறந்த நாளாகையால் இது **நன்னாள்**.

ஞானம் நிறைந்து கிருஷ்ணனை அடைய வேண்டும் என்ற உயர்ந்த அறிவு ஏற்பட்டதால் **நல்ல நாள்**.

“சென்றநாள் செல்லாத செங்கண்மால் எங்கள்மால்,

என்றநாள் எந்நாளும் நாளாகும்” என்று பேயாழ்வார் மூன்றாம் திருவந்தாதியில் அனுபவித்தபடி, நாராயணனை நினைக்கும் பகவத்ருசி பிறந்த நாளே **நன்னாள்**.

எந்நாள்எம்பெருமான் உன்தனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட

அந்நாளே அடியோங்களடிக்குடில் வீடுபெற்றுஉய்ந்ததுகாண்

செந்நாள்தோற்றித் திருமதுரையுள்சிலைகுனித்து ஐந்தலைய

பைந்நாகத்தலைபாய்ந்தவனே.உன்னைப்

பல்லாண்டுகூறுதுமே. - (திருப்பல்லாண்டு -)

என்று திருப்பல்லாண்டு பாசுரத்தில் பெரியாழ்வார் அருளியுள்ளபடி, எம்பெருமானைச் சரணமடைந்த நாளே நன்னாள்!.

கள்ளம் தவிர்ந்து கலந்து

உன் கள்ளமான அரைத் தூக்கம் போதும்! வா, எங்களுடன் கலந்து விடு! எம்பெருமானிடத்தில் “கலந்து” விட வா என்று அழைப்பதாகக் கொள்ளலாம்!.

கள்ளம்.

பகவ்ருத்தி, மார்ஜாரவிருத்தி, பிடாலவ்ருத்தி என்று மூன்றுவித கள்ளம் உண்டு. கொக்கைப்போன்று உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசுவது **பகவ்ருத்தி**. ஓடுமீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்குமாம் கொக்கு.

ஹைதுகாந் புகவ்ருத்தோய்ச வாங்மாத்ரேணாபி நார்சயேத் - (மநு ஸ்ம்ருதி - 4-30)

வேதங்களை ஏற்காமல் தர்க்கவாதம் மட்டுமே செய்தபடி உள்ள ஹைதுகர்கள், கொக்கு போன்று தன்னருகில் உள்ளவர்களைத் துன்புறுத்தியபடி உள்ளவர்கள் ஆகியவர்களை வாயால் புகழ்க்கூடாது. என்று மநு ஸ்ம்ருதி போதிக்கின்றது.

மார்ஜார விருத்தி என்பது பூனையைப் போல் ஏமாற்றுவதல். ஏமாற்ற முயன்றுகொண்டே இருக்கும் கள்ளத் தன்மை.

பிடாலவ்ருத்தி என்பது ஸ்வதர்மத்தை மறந்த பாஷாண்டிகளாய் இருக்கும் தன்மை..

இந்த மூவகைக் கள்ளம் குணம் உடையவர்களிடமிருந்து விலகி இருக்க வேண்டும் என்று சாஸ்த்ரம்

வலியுறுத்தும். இத்தகைய கள்ளத்தைத் தவிர்த்து, பகவதனுபம் பெற, வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்திக்க **கள்ளம் தவிரந்து கலக்க** அழைக்கிறாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

இந்த **கலந்து** என்ற பதம் திருமழிசை ஆழ்வாரின் பாசுரத்தை நினைவுபடுத்தும்.

திருக் "கலந்து" சேரும் மார்ப தேவ தேவ தேவனே,

இருக் "கலந்த" வேத நீதி ஆகி நின்ற நின்மலா,

கருக் "கலந்த" காள மேக மேனி யாய நின்றபெயர்,

உருக் "கலந்து" ஒழிவி லாது உரைக் குமாறு உரைசெயே! ---- (திருச்சந்த விருத்தம் - 103)

"**குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடாதே**" என்பது பகவத் அனுபவத்தில் திளைத்து மகிழ் முன் வைக்கப்படும் அழைப்பை உள்ளர்த்தமாக கொண்டது.

"**பள்ளிக்கிடத்தியோ பாவாய்! நீ நன்னாளால் கள்ளம் தவிரந்து கலந்தேலோ ரெம்பாவாய்**" எனும்போது, கைவல்யமே போதும் என்று இருக்கும் அந்த ஒற்றைச் சீடனை, ஆச்சார்ய உபதேசத்திற்கு வந்து மோட்ச சித்தியின் உபாயத்தை அறிந்து கொள்ளுமாறு மற்ற சீடர்கள் அழைக்கிறார்கள் என்பது உள்ளுரையாம். ஆச்சார்ய சம்பந்தம் கிடைக்கும் நாள் என்பதால் "**நன்னாள்**" என்று கொண்டாடப்படுகிறது. ஆசார்யனிடம் ஞான உபதேசத்திற்குச் செல்லாமல், மற்ற சீடர்களிடமிருந்து விலகியிருக்கும் ஒரு சீடனுக்கு அறிவுரை கூறும் நோக்கில் இப்பாசுரம் அமைந்துள்ளதாக உத்தமூர் ஸ்வாமி உள்ளுரை கூறியுள்ளார்.

கற்றுணர்ந்ததை தங்களுடன் பகிரந்து கொள்ளுமாறு அந்தவொரு சீடனை மற்றவர் வேண்டுகின்றனர். ஆச்சார்யனிடத்தில் செல்வதற்கு முன்பாக ஒரு அடிப்படைத் தகுதியை சிஷ்யன் பெற வேண்டும் என்பதை கள்ளம் தவிரந்து கலந்து என்கிறாள் ஆண்டாள்.

ஏலோரெம்பாவாய் என்று வழக்கம் போல் ஆண்டாள் தன் தோழியை அவள் உணர்ந்திய உண்மைகளை ஏல் -தெளிந்து, ஓர் - ஆராய்ந்து வாராய் தோழி என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறாள்.

இனி, வழக்கம் போல், இந்தப் பாசுரத்தில் துயிலெழுப்பும் ஆழ்வார் யார் என்பதை பாசுரப் பதங்களின் படி, பூர்வர்கள் அனுபவித்தபடி அனுபவிப்போம்.

6 முதல் 15 வரை உள்ள பத்து ஆழ்வார்களைத் துயிலெழுப்பும் திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாசுரங்கள். இப் பாசுரங்கள், முதலில் விழித்தெழுந்தவர் இன்னும் உறக்கத்தில் இருப்பவரை எழுப்பும் நோக்கில் பாடப்பட்டவை என்றும், 6ஆம் பாசுரத்தில் பிள்ளாய் என்று சொல்லி பெரியாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள், 7ஆம் பாசுரத்தில் பேய்ப்பெண்ணை என்று சொல்லி குலசேகராழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள், 8ஆம் பாசுரத்தில் கோதுகலமுடைய பாவாய் என்று சொல்லி நம்மாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள், 9ம் பாசுரத்தில் திருமழிசையாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள், 10ம் பாசுரத்தில் பேயாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள், 11ம் பாசுரத்தில் பூதத்தாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள்; 12ம் பாசுரத்தில் பொய்கையாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் நாச்சியார் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரை எழுப்புவதாகச் சொல்வார்கள் என்றும் பூர்வாசார்யர்கள் அனுபவித்துள்ளனர்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பெருமாளுக்கு மலர்க் கைங்கர்யம் செய்வதில் மிகுந்த ஆசை கொண்டவர் என்பதால், "**போதரிக் கண்ணினாய்**" என்ற பதம் இவருக்குப் பொருந்துகிறது!

புலம்பின புட்களும் பூம்பொழில் களின்வாய்

போயிற்றுக் கங்குல் புகுந்தது புலரி..... - (திருப்பள்ளியெழுச்சி - 5)

என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாசுரத்தில் சொல்லியது போல், ஆண்டாள் **புள்ளும் சிலம்பின காண்** என்று இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளதை ஒப்பிட்டு, இந்தப்பாசுரத்தில் ஆண்டாள் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரை எழுப்புவதாகக் கொள்வர் பெரியோர்.

பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார் - அனவரும் நோன்பு நோற்கும் இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டனர். நீ மட்டும் உறங்குவது போன்ற போன்ற உன் கள்ளத்தை தவிர்த்து என்ற குறிப்பு, தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாருக்குப் பொருந்தும். காரணம், அவர் பகவதனுபவத்தைச் சில காலம் மறந்து தாசி வீட்டில் கள்ளமாக இருந்தவர். கள்ளன் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டு மீண்டும் பகவானால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்டவர்.

இப்படி ஆசார்ய மஹிமையை உணர்த்தி, அச்சுதா அமரர் ஏறே என்றும் ஆயர்தம் கொழுந்தே என்றும், பரமனடி பாடிப் பரவிட, நாம் சேஷர்கள் - பகவான் சேஷி என்ற தத்துவத்தை உணர்ந்து, பகவதனுபவம் எனும் தடாகத்தில் குள்ளக் குளிர குடைந்து நீராடி, க்ருஷ்ணானுபம் பெறுவோம் வாருங்கோள் என்று அழைத்த ஆண்டாளையே ஆசார்யனாக ஏற்று ஆண்டாள் திருவடி பணிவோம். என்று ப்ரார்த்தித்து, இந்தப் பாசுரத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை நிறைவு செய்கிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி 14

த்வத்புக்த மால்ய ஸூரபீக்ருத சாரு மௌளே
ஹித்வா புஜாந்தர கதாமபி வைஜயந்தீம்|
பத்யுஸ் தவேஸ்வரி மித:ப்ரதிகாத லோலா:
பர்ஹாதபத்ர ருசி மாரசயந்தி ப்ருங்கா:||

சகல லோகங்களுக்கும் தலைவியானவளே! பெருமாள் தனது திருமார்பில் வைஜயந்தி என்னும் மாலையை அணிந்திருக்கிறார். அந்த வைஜயந்தியின் நறுமணத்தால் அம்மாலையின் மீது வண்டுகள் மொய்த்துக்கொண்டிருந்தன. நீ சூடிக் கொடுத்த மாலையை உன் நாயகனான எம்பெருமான் தனது முடியில் சூடியதால், அவன் குழற்கற்றையும் மணம் மிகுந்த திருமுடிகளாயிற்று. இதன் காரணமாக வைஜயந்தி மாலையைச் சுற்றி வந்த வண்டுகள் அதிலிருந்து அகன்று பெருமாள் தலையில் சூடியிருக்கும், நீ சூடிக் கொடுத்த மாலையைச் சுற்றத் துவங்குகின்றன. அவ் வண்டுகள் அவ்வாறு சுற்றுவது மயில் தோகையால் பெருமாளுக்கு குடை அமைத்தது போல விளங்குகிறது.

சூடிக் கொடுத்த சுடர் கொடியின் மாலை வனமாலையினும் மேலானது என்ற த்வனி இந்த ஸ்லோகத்தில் ஒலிப்பதைக் காணலாம்.

**உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவிடிகள்
செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பினகாண்
செங்கல்பொடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர்
தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போதந்தார்
எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய் பேசும்
நங்காய்! எழுந்திராய்! நாணாதாய்! நாவுடையாய்!
சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன்
பங்கயக் கண்ணாணைப் பாடேலோரெம்பாவாய்.**

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருளுரை:

அழகிய பெண்ணே! உங்கள் வீட்டுத் தோட்டத்தில் உள்ள சிறுகுளத்தில் செங்கழுநீர் மலர்கள் இதழ் விரிந்து, கருநெய்தல் மலர்கள் இதழ் குவிந்து (அழகாக) இருப்பதை காண்பாயாக! செங்கல் நிறத்தில் காவியுடை தரித்த, வெண்மையான பற்களையுடைய தவசீலர்கள் சங்க நாதம் எழுப்பியபடி, தங்கள் திருக்கோயில்களைத் திறக்கச் செல்லுகின்றனர். எங்களை முன்னரே எழுப்புவதாக நீ எங்களுக்கு வாக்களித்து விட்டு, அவ்வாறு சொன்னம் வண்ணம் செய்யாமல் இன்னும் உறங்குகிறாயே! எங்களுக்கு வாக்களித்த வண்ணம் செய்யாமல் உள்ளோமே என்ற வெட்கம் துளியும் இல்லாதவளே! இனிமையான துடுக்கான பேச்சுடையவளே! துயிலெழுவாயாக! சங்கு, சக்கரம் தரித்த திருக்கைகளையுடையவனும், விசாலமான தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த கண்களையுடையவனுமான கண்ணபிரானின் பெருமைகளைப் பாடி நோன்பிருக்க வருவாயாக!

பாசுர விளக்கம்:

சேதனர்கள் செய்யும் தவறுகள் கூட எம்பெருமான் கண்ணனைச் சரணடைந்து, தன் தவறுணர்ந்து முறையிட்டால், தீயினுள் தூசு போல் ஆகிவிட, அவன் அருளுக்குப் பாத்திரமாக முடியும் என்பது இப்பாசுரம் சொல்லும் ஒரு உண்மை. தான் முதலில் வந்து, மற்ற கோபியர்களை எழுப்பி, அவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு நோன்பிற்கு வருதாகச் சொல்லிவிட்டு, சொன்ன வண்ணம் செய்யாமல் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் நங்கையை அழைப்பதாக இந்த பாசுரம் உள்ளது. நங்காய் என்று விளித்து அப்பெண்ணை ஆண்டாள் அழைப்பதால், உள்ளே இருக்கும் பெண் குண நலன்களால் பூர்ணமானவள் என்று குறிப்பில் உணர்த்துகிறாள். இவ்வண்ணம் நோக்கினால், உள்ளே அந்த நங்கை உண்மையில் உறக்கத்தில் இல்லை என்பதும், தியானத்தில் உள்ளாளென்பதும், இரவா, பகலா என்று உணராமல் கிருஷ்ணானுபவ ஆனந்தத்தில் திளைத்து, உறங்குவது போல் யோசு செய்கிறாள் என்று கொள்ளலாம்.

நாவுடையாய் என்ற சொல்லாடலால், உள்ளே உறங்குமாப்போல் இருக்கின்ற அந்தப் பெண், நாவன்மை மிக்கவள் என்பதையும், துடுக்காகவும், இனிமையாகவும் பேசுவதில் வல்லவள் என்பதையும் உணர்த்தி, கண்ணனிடம் இனிமையாகப் பேசி வசியப்படுத்தி, தாங்கள் வேண்டிய வரங்களை கண்ணனிடமிருந்து பெற்றுத் தரும் சாதுர்யம் இவளுக்கு உள்ளது என்று தன்னுடன் வந்துள்ள மற்ற கோபியர்களுக்கு ஆண்டாள் உணர்த்தி, அதனால், இந்தப் கோபியும் தங்களுடன் நோன்பிற்கு வரவேண்டும் என்று அழைக்கிறாள்! என்று பொருள் உணரலாம். இருப்பினும், சொன்ன வண்ணம் செய்யாத அந் நங்கையின் செயல் மீது ஏற்பட்ட சிறு கோபம் வெளிப்படும்படி, **நாணாதாய்**, என்றும், **நாவுடையாய்!** என்று சற்று கடுமையாகப் பேசி அவளை அழைத்திருந்தாலும், அவளை தங்களுடன் கூட்டிச் செல்வதில் உள்ள ஆர்வத்தால், அவள் வீட்டு வாயிலில் நின்று அவளை அழைக்கின்றனர்.

“நாவுடையாய்” என்று ஆண்டாள் அந்த நங்கையை நாவீறு உடையவள் என்று சொல்லியுள்ளதைக் கவனிக்க வேண்டும். அதாவது, நாக்கு என்பது உண்பதின் ருசி அறிவதற்கும், வீண் பேச்சு பேசுவதற்கும் அல்ல, அதன் முக்கியப் பணி பரமனின் திருநாமங்களைப் பாடுதலும், நல்ல விஷயங்களைப் பிறர்க்குச் சொல்லுதலும் என்பதை கோதை நாச்சியார் வலியுறுத்துகிறார்!

குலசேகராழ்வார் அருளியுள்ள முகுந்த மாலையில் இந்த உடலைப் பெற்றதன் பயன் என்று சொல்லி ஓவ்வொரு அங்கமும் எவ்வாறு பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட வேண்டும் என்று சொல்லியிருப்பதை, குறிப்பாக நாவின் பயனை, **ஜிஹ்வே கீர்த்தய கேஸவம்** என்று அருளியிருப்பதையும்,

“கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தி யல்லால் மற்றுங் கேட்பரோ?” (தி.மொழி 7-5-3) என்றும், **“கேட்டும் உணர்ந்தவர் கேசவற்கு ஆளன்றி ஆவரோ?”** (தி.மொ. 7-5-6) என்றும் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் அருளியிருப்பதையும்,

பொன்னைக்கொண்டு உரைகல்மீதே நிறமெழ வுரைத்தாற்போல்

உன்னைக்கொண்டுஎன்நாவகம்பால் மாற்றின்றி உரைத்துக்கொண்டேன்

உன்னைக்கொண்டுஎன்னுள்வைத்தேன் என்னையும்உன்னிலிட்டேன்

என்னப்பா என்னிருட்கேசா என்னுயிர்க்காவலனே - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-4-5)

என்று பெரியாழ்வாரும் அருளியுள்ளதையும் இங்கு ஒப்பிட்டு அனுபவிப்பது பாசுரச் சொற்களின் ஸ்வாபதேசப் பொருளை உணர்வதற்கு ஏதுவாக இருக்கும்.

இதை சற்று தத்துவார்த்தமாக அணுகுவோம்.

கர்ம பலன் என்பது மனம், வாக்கு, செயல் என்ற மூன்றைச் சார்ந்தது அல்லவா? ஆண்டாள், சொன்ன வாக்கை மறந்து நோன்பிற்குத் தங்களுடன் வராமல் உறங்குமாப்போல் வீட்டின் உள்ளே இருக்கும் அந்தப் பெண்ணை கட்டாயப்படுத்தியாவது தங்களுடன் அழைத்துச் செல்ல அழைப்பதால், அப் பெண் நல்ல நாவன்மை உடையவளாக, வாய்ச் சொல்லில் வீரராக இல்லாதவள் என்பதும், வாக்குத் தூய்மையும், அதற்கு காரணமான உள்ளத் தூய்மையையும் அடைந்து விட்டவள் என்பதும் தெளிவாகிறது. அவள் செய்ய வேண்டியது, மனம் வாக்கு காயம் என்னும் முக்கரணங்களை எம்பெருமானிடம் ஒடுக்கி **பூரண சரணாகதி** செய்ய வேண்டியது மட்டுமே! எம்பெருமானிடம் எவ்வாறு சரணாகதி செய்ய வேண்டும் என்பதை **உள்ளம் உரை செயல் உள்ள இம்மூன்றையும் உள்ளிக்கெடுத்து இறையுள்ளி லொடுங்கே**" (தி.மொ 1 - 2 - 8) என்று நம்மாழ்வார் உபதேசித்தார் அல்லவா! அதாவது நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள மனம் வாக்கு காயம் என்னும் முக்கரணங்களை எம்பெருமானிடத்து ஒடுக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஒடுங்க, ஆண்டாள் காட்டியுள்ள வழி அல்லது உபாயம் தூயோமாய் வந்து, தூமலர் தூவித் தொழுது வாயினால் எம்பெருமானின் பேர் பாடி, மனத்தினால் அவனைச் சிந்தித்துச் சரணடைவதல்லாமல், இல்லத்தில் இருந்தபடி, அவனை நினைத்தபடி இந்தப் பாசுரத்தில் குறிப்பிட்டு எழுப்பப்படும் நங்கையைப் போல் வெறுமனே இருப்பது அல்ல என்று உணர்த்துகிறாள் ஆண்டாள்! இவ்வகையில், பக்தி என்பது என்ன என்பதை விளக்குவதே இந்த பதங்களின் உள்ளுரை என்று தெளியலாம். பரிசுத்தமான வாக்கு, மனம் மற்றும் உடலோடு - மனம் மொழி மெய்யோடு - பரமனை அணுகுதல் தான் பலவாறும் வலியுறுத்தப் படுகிறது.

யத் மனஸா த்யாயதி தத் வாசா வததி |

யத் வாசா வததி தத் கர்மணோ கரோதி |

என்பது வேத வாக்யம். எதை மனதால் நினைக்கிறோமோ, அதை வாக்கால் சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு சொன்னதையே செய்ய வேண்டும். உள்ளத்தில் எண்ணியதைக் கரவாது **வாயால் உரைப்பதே வாய்மையாகும்**. வாய்மையால் உரைத்தவாறே **மெய்யால் செயல் புரிவதே மெய்மையாகும்**. இங்ஙனம் மனம், மொழி, மெய் ஆகிய முக்கருவிகளும் முரண்படாது தத்தம் இயல்பில் நிற்பதே தூய்மை எனப்படும். இதுதான் **முப் பொறித் தூய்மை** எனும் **"த்ரிகரண சுத்தி"**.

வேதம் உரைத்த இந்த தத்துவத்தைத்தான் ஆண்டாள் மீண்டும் மீண்டும் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் ஏதோ ஒரு வகையில் உள்ளுரைப் பொருளாக உணருமாறு அருளியுள்ளாள். ஆண்டாள் முன்னோர் வகுத்த வழி நின்று அவ்வாறு அருளியுள்ளாள் என்பதும், நமக்கு அழியாத நிதியங்களான ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்கள் உணர்த்துகின்றன.

மனம், மொழி, மெய் ஆகிய முக்கருவிகளும் முரண்படாது தத்தம் இயல்பில் தூய்மையாய் இருந்து செயல்பட வேண்டும் என்பதைத் தாம் செயல்படுத்தி நெறிநின்ற விதத்தை **"சிந்தை யாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவ பிரானையே, தந்தை தாயென் றடைந்த வண்குரு கூர வர்சட கோபன்சொல்"** (தி.மொ 6- 5 - 11) என்று நம்மாழ்வார் தம்மைப் பற்றி உரைத்துள்ளதிலிருந்து தெரிய வருகின்றது. இந்தத் தத்துவத்தைத் தான் ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் **"நாவுடையாய்"** என்ற சொல்லால் வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருள் சொல்லும் வகையில் அருளியுள்ளாள். இவ்வாறு, **யத் ஹி மனஸா த்யாயதி தத் வாசா வததி தத் கர்மணோ கரோதி**" என்று வேதத்திற் சொல்லுகிறபடியே முதலில் சிந்தை சிந்திப்பது பிறகு வாய் சொல்லுவது, அதன்பிறகு உடல் செய்வது என்றிப்படி மனமொழி மெய்களின் செயல்முறைமை ஏற்பட்டிருக்கும் விதமாகத் தமக்கு அந்த மூன்று கரணங்களும் பகவத் விஷயத்தில் ஏற்படவேண்டும் என்று வேதமனைத்துக்கும் வித்தான திருப்பாவையின் இந்த பாசுரத்தில், **"நாவுடையாய்"** என்ற பதத்தின் மூலம் நமக்கு ஆண்டாள் உணர்த்துவதாக ஸ்வாபதேசம் அல்லது உள்ளுரை அல்லது உள்ளுறை அனுபவிக்கலாம். இதைத்தான், பூதத்தாழ்வார் - 2ம் திருவந்தாதியில்

மகிழ்ந்தது சிந்தை திருமாலே மற்றும்
மகிழ்ந்ததுன் பாதமே போற்றி - மகிழ்ந்த
தழலாழி சங்கமவை பாடியாடும்
தொழிலாகும் சூழ்ந்து துணிந்து

-(இரண்டாம் திருவந்தாதி 32)

என்றும்,

துணிந்து சிந்தை துழாயலங்கல் அங்கம்
அணிந்தவன் பேருள்ளத்துப் பல்கால் - பணிந்ததுவும்
வேய்பிறங்கு சாரல் விறல் வேங்கடவனையே
வாய்திறங்கள் சொல்லும் வகை

-(இரண்டாம் திருவந்தாதி 33)

என்றும் அருளியுள்ளார். இந்தப் பாசுரங்களே, திருப்பாவையின் இந்தப் பாசுரத்தின் மூலம் துயிலெழுப்பும் ஆழ்வார் திருப்பாணாழ்வார் என்பதற்குப் ப்ரமாணம் என்று பூர்வர்கள் அனுபவிப்பர்.

“நங்காய்” என்பது அப்பெண்ணின் நற்குண பூர்த்தியை உணர்த்துகிறது. உத்தமமும் ஞானமும் மிக்க ஆண் பிள்ளையை “நம்பி” (பெருமாளே நம்பிதானே!) என்ற சொல் குறிப்பது போன்றே, அரிய ஞானமும், குணச் செல்வங்களும் பெற்ற பெண்ணை “நங்கை” என்ற சொல் குறிக்கும். எனவே, இப்பாசுரத்தில் “நங்காய்” என்று விளித்து அழைக்கப்படும், உறங்குவது போல் யோகு செய்யும் அந்தப் பெண், குண பூர்த்தி உள்ளவள் என்று உணர்த்தவே நங்காய் என விளித்து ஆண்டாள் அழைத்தாள்.

இந்தப் பாசுர வரிகள் வெளிப்படையாகவே உணர்த்தும் சில பொருண்மைகளைக் காண்போம். அவை ப்ரத்யட்சம் (நேரிடையாகக் கண்டு உணர்வது), அனுமானம் (ஏற்கனவே உணர்ந்து அறிந்தவைகளால் அனுமானித்து உணர்வது, சப்தம் என்ற வேதங்களும், சாஸ்த்ரங்களும் உணர்த்துவதை அறிவது என்று ப்ரமாணத்தின் (சான்று) மூன்று பரிமாணங்கள் ஆகும். ப்ரமா கரணம் ப்ரமாணம் என்றபடி, ப்ரமா என்றால் புத்தி. கரணம் என்றால் கருவி. ஆகவே ப்ரமா கரணம் என்று புத்தியைக் கொண்டு அறிவது ப்ரமாணம். (சான்று). ப்ரமா இயம் ப்ரமேயம். ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு அறியும் வழியை அறிதல் ப்ரமேயம் (உபாயம்). ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு அறிபவன் ப்ரமாதா (சான்றை உணர்ந்து அறிந்தவன்). இங்கு, ஆண்டாள் ப்ரமாதா.

எம்பெருமானின் மூச்சாகவும், ஒருவராலும் இயற்றப்படாத குறையே இல்லாத சப்த ப்ரமாணமான வேதமே முழுமையானது. எனவே தான் பகவான் க்ருஷ்ணனும் பகவத் கீதையில், “தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே” (ப.கீ.16-24) என்றருளி, வேத சாஸ்த்ரங்கள் உணர்த்துவதுதான் ப்ரமாணம் என்று உணர்த்தினார். புலன்களால் உணரப்படும் ப்ரத்யட்சம் மற்றும் அனுமானம் என்ற மற்ற இரு வகை அறிதலும், உணர்தலும் குறையுடையவையே. (எனவேதான் கண்ணால் பார்ப்பதும் பொய். காதல் கேட்பதும் பொய். தீர விசாரித்து அறிவதே மெய் என்ற தொல்மொழி வந்தது.)

இவ்வாறு, தத்துவப் பொருண்மையை உள்ளத்தில் கொண்டு, பாசுர வரிகளை மூன்று தத்துவப் பொருண்மைகளை உணர்த்துவதாக அனுபவிப்போம்.

1. “உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவிடிகள் செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பின”.
2. “தவத்தவர் தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்”
3. “முன்னம் வந்தெழுப்புவான் வாய் பேசும் நங்காய்”

இந்த பாசுர வரிகள் மேற்சொன்ன மூன்று தத்துவப் பொருண்மைகளை உணர்த்துவதை அப் பாசுர வரிகளின் சொற்களின் பொருள் கொண்டே உணரலாம்.

தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார் என்பதன் மூலம் நம் கண் முன்னர் எம்பெருமானின் ஆலயம் நோக்கிச் செல்லும் தவசீலர்களை நேரிடையாகப் பார்க்க முடியும் என்பதால் இது ப்ரத்யட்ச ப்ரமாணம் - கண்ணால் பார்த்து உணரும் சான்று.

உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவிடிகள் செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பின

.....

வீட்டின் வாசலில் நின்று அழைப்பவர்கள், வீட்டின் புழைக்கடையில் (தோட்டத்தில்) உள்ள சிறு வாவிடில் (குளத்தில்) ஆம்பல் மலர்கள் கூம்பி இருப்பதையும், செங்கழுநீர் மலர்கள் மலர்ந்திருப்பதையும் எவ்வாறு அங்கு போகாமல் நேரிடையாகப் பார்க்க முடியும்? கதிர்வன் ஒளியில் தாமரையும், செங்கழுநீர் பூக்களும்

மலரும் என்பதும், ஆம்பல் கதிரவன் ஒளியில் கூம்பி, நிலவொளியில் தான் மலரும் என்பதும் இயற்கை நியதி. ஏற்கனவே இதைப் பார்த்துணர்ந்த அனுபவத்தில் - பொதுவாக உணர்ந்து தெரிந்ததைக் கொண்டு, இப்பொழுது குணதிசையில் கதிரவன் உதித்து, பொழுது நன்றாக புலர்ந்து விட்டதால், தோட்டத்துச் சிறு குளத்தில் உள்ள ஆம்பல் மலர்கள் கூம்பியும், செங்கழுநீர் மலர்கள் மலர்ந்தும் தானே இருக்கும் என்று அனுமானித்து, **உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவிடிகள் செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பின காண்** என்று வாசலில் நின்ற ஆண்டாள் அருளினாள். இவ்வாறு, அனுமானித்துச் சொன்னதால் இவ்வரியில் சொல்லியுள்ளது **அனுமான ப்ரமாணம்.** (ஏற்கனவே தெரிந்து உணர்ந்ததைக் கொண்டு ஒரு பொருளை உணர்வது).

எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய் பேசும் நங்காய் -

எங்களை வந்து எழுப்பி அழைத்துப் போவதாக முன்னொரு சமயத்தில் வாக்களித்த தோழி அவ்வாறு சொன்ன வண்ணம் செய்யாமல் உறங்குவதால், அவள் முன் சொன்னதைக் கொண்டு உணர்ந்துவது - அவள் சொன்ன சப்தத்தால் உணர்ந்துவது சப்த ப்ரமாணம். (கேட்டறிந்து உணர்வதால் தோன்றும் சான்று). (இங்கு சப்தம் என்பது வேதத்தைக் குறிக்காமல், முன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் குறிக்கின்றது.)

இவ்வாறு தத்துவார்த்துவமாக பாசுர வரிகளை உணர்ந்தால், **உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவிடிகள் செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து** என்பது உலகப் பற்றுகளில் உழன்று கொண்டிருக்கும் ஒருவனுக்கு ஆசார்யனின் உபதேசத்தால் ஞானம் துளிர்க்கத் தொடங்குவது. - அதாவது இரவின் இருள் கதிரவன் ஒளியால் விடியலில் விலகுவது போன்று, ஆசார்யன் நெறிப்படுத்துவதால் அவரை அண்டிய சிஷ்யர்களின் அஞ்ஞானம் விலகி, ஞானம் மலரும் என்பது உள்ளூரை - உள்ளூரை அலது ஸ்வாபதேசப் பொருளாகும். இங்கு ஆம்பல் கூம்புவது, அஞ்ஞானம் அகல்வதையும், செங்கழுநீர் மலர்கள் மலர்வது ஞானம் விகசிப்பதை - மலர்வதையும், **செங்கல் பொடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர் தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்** என்பது ஞானசூர்யனாகப் ப்ரகாசிக்கும் ஆசார்ய சம்பந்தத்தினால் எம்பெருமானை அடையும் உபேயம் அடைந்து உபேயமாமான - புருஷார்த்தமான எம்பெருமானைச் சரணடைவது என்பதையும், **எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய் பேசும் நங்காய்! எழுந்திராய்** என்பது சம்சார பந்தம் என்ற நித்திரையிலிருந்து விடுபட்டு, உத்தம அதிகாரியாக வந்து, எங்களுடன் எம்பெருமானைப் போற்றித் துதிக்க வாராய் என்று அழைப்பதாகவும் குறிப்பில் உணர்ந்துகின்றது .

8ம் பாசுரத்திலும் **ஆசார்ய பெருமை, நாவன்மை, காலேட்சேப கோஷ்டியின் ஏற்றம், பேசப்படும் விஷயத்தின் பெருமை** ஆகியவை உணர்த்தப்பட்டது பற்றி அறிந்ததையும் இப்பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசம் எனும் உள்ளூரை - உள்ளூரை அறியும் போது உள்ளத்தில் கொண்டு, தெளியலாம்..

வேறுவிதமாக -

உங்கள் **புழைக்கடை தோட்டத்து -----

******(புழைக்கடை என்பது வீட்டின் பின் உள்ள தோட்டம் அல்லது வீட்டின் பின்புறம் என்று பொருள்படும். இந்தச் சொல்லாடல், தற்போது வைஷ்ணவர்கள் இல்லங்களில் மட்டும் உள்ள சொல்லாடலாக உள்ளது.)

8ம் பாசுரத்தில் **த₃ஹரஉத்தரே₄ய:** (புரீபாஷ்.-அத்.1பாதம்3அதிகரணம்5) என்பது ப்ரகிருதி மண்டலத்தை கீழ்வானம் என்று சொல்லி, மேல்வானம் என்பது பகவான் உள்ள பரமபதம் என்று உணர்ந்துகிறது என்று அனுபவித்ததையும் இங்கு நினைவில் கொண்டு பொருள் உணர்தல் பொருத்தமாக இருக்கும். **உங்கள்** என்பது சேதனர்களான நம்மைக் குறிக்கிறது. சேதனர்களுக்கு "வீடு" என்பது மோட்ச ஸ்தானம். **புழைக்கடை** என்பது ஸம்சாரம். **தோட்டம்** என்பது சரீரம். பொதுவாக, **"ஸமானே வ்ருக்ஷே புருஷோ நிமக்₃ந:"** (ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்-4-7) என்றும் **"ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே"** (முண்டக உபநிஷத் 3-1-2) என்றும் சரீரத்தை விருட்சம் என்று சொல்வது வேதாந்தத்தில் பிரசித்தம். ஆகவே, இங்கு தோட்டம் என்பது அங்குள்ள பல விருட்சங்களைக் குறிப்பது போல், உள்ளூரைப் பொருளாக ஸம்சாரத்தில் உழலும் சேதனர்களைக் குறிக்கிறது.

தோட்டத்து வாவிடிகள் என்பதில் வாவி என்பது நம் ஹ்ருதயம். வாவிடிகள் மலரும் புஷ்பங்களான செங்கழுநீர் - ஆம்பல் என்பன நம் ஆத்மாவையும் மனதையும் குறிக்கிறது. தகுந்த ஆசார்யர் மூலம் ஸத் சிஷ்யர்கள் க்ரஹிக்கும் ஞானம் தாம் இங்கு மலர்களாக குறிக்கப் படுகின்றன. ஆத்மா, மனம் இவற்றின் இயல்பைக் குறிக்கவே, கூம்பும் மலரும், விகசிக்கும் மலரும் சொல்லப்பட்டு, அவை கூம்பி மலரும் காலமும் உட்பொருளாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

அஹிம்சை, இந்த்ரிய நிக்ரஹம், ஸர்வபூத தயை, கூஷமை, ஜ்ஞாநம், தபஸ், தியானம், ஸத்தியம் என்ற எட்டுப் புஷ்பங்கள் பற்றி.

அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம், புஷ்பம் இந்த்ரிய நிக்ரஹ: |
ஸர்வ பூததயா புஷ்பம், சக்ஷமா புஷ்பம் விசேஷத: ||
ஜ்ஞாநம் புஷ்பம், தப: புஷ்பம், த்யாநம் புஷ்பம் ததைவ ச |
ஸத்யம் அஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத் ||

என்று எட்டு வகை புஷ்பங்களை அனுபவித்தோமல்லவா!

ஆம்பல் வாய் கூம்பின காண் என்பது, ஸம்சாரம் என்ற இரவில் விஹாஸம் பெறும் இந்த்ரிய தோஷங்கள் நீங்கின என்று உணர்த்துவதாகும். ப்ராதக் காலத்தில் செய்யும் பகவானின் நாம சங்கீர்த்தனம், உள்ளத்தில் மேற்சொன்ன எட்டு வகை புஷ்பங்கள் மலரச் செய்கிறது என்பதை **செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து** என்ற பதம் உணர்த்துகிறது என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

நாணாதாய் -

“நடந்த தவறு காரணமாகத் தமக்குள் வருந்துகிற நாணம் எனும் உணர்வு, சான்றோர்களுக்கு அணிகலனாக விளங்கும். அந்த அணிகலன் இல்லாமல் என்னதான் பெருமிதமாக நடை போட்டாலும், அந்த நடையை ஒரு நோய்க்கு ஒப்பானதாகவே கருத முடியும்” என்று திருக்குறள் “**அணியன்றோ நாணுடைமை சான்றோர்க் கஃதின்றேற் பிணியன்றோ பீடு நடை**” (திருக்குறள் - நாணுடைமை அதிகாரம்) என்ற குறளில் உணர்த்தியுள்ளதைப் பின்புலமாக மனதில் இருத்தி, இங்கு இப் பாசுரத்தில் வரும் **நாணாதாய்** என்ற சொல்லின் உணர்த்தும் பொருளை உணர வேண்டும். ஆண்டாள் நாச்சியார், இன்னும் தங்களுடன் வந்து சேராமல் உள்ளே உறங்குவது போன்ற மயக்கத்தில் இருங்கும் பெண்ணை நங்காய் என்றழைத்து அவளின் நற்குண மேன்மையை உணர்த்தியுள்ளதால், தொடர்ந்து **நாணாதாய்** என்று சொல்லியிருப்பது, அந்தப் பெண் தனக்கு ஞானம் மிகுந்து உள்ளது என்ற ஞானச் செறுக்கினால் “**முன்னம் எழுப்புவான்**” என்று சொன்ன வண்ணம் செய்யாத அவளின் அகங்காரத்தை அன்புடன் ஆண்டாள் சாதுர்யமாகச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளாள் என்று தெளிந்தால், சொல்லில் மறைந்து உறையும் உண்மைப் பொருள் விளங்கும்.

நாவுடையாய் -

நாவண்மை என்பது பெறும் பேறு. வாய்ச் சொல்லில் வீரர்களாக இல்லாமல், **யத் ஹி மநஸா த்யாயதி தத் வாசா வததி தத் கர்மணா கரோதி**” என்று வேதம் வழி காட்டியபடி, சொல்வதில் தூய்மையும், வாய்மையும் கொண்டு, கற்றார் முன் நாணாதபடி சொல்லும் நாவீறு கொண்ட வன்மையாகும். ராமாயணத்தில் ஹனுமானின் வாக்வன்மையை ராமன் லக்ஷ்மணனிடம் சொல்லியுள்ளதை இங்கு நினைவில் கொள்வோம்.

நாந்ருக்வேத₃விநீதஸ்ய நாயஜுர்வேத₃தா₄ரிண: |

நாஸாமவேத₃விது₃ஷ்ஸக்யமேவம் விபா₄ஷிதம் - (வால்.ராமா. கிஷ். காண். 3.28)

(ரிக், யஜுஸ், ஸாம வேதம் பயிலாத ஒருவனால் இவ்வளவு சாதுர்யமாக, உயர்ந்த சொற்களைக் கொண்டு பேச முடியாது)

நாநம் வ்யாகரணம் க்ருத்ஸநமநேந ப₃ஹுதா₄ ஸ்ருதம். |

ப₃ஹு வ்யாஹரதா₅நேந ந கிஞ்சித₃பஸ₃ப்தி₃தம் - (வால்.ராமா. கிஷ். காண். 3.29)

(இவன் இலக்கண நூல்களைப் பல முறை படித்துத் தெளிந்தவனாக உள்ளான் என்பதில் ஐயமில்லை. பலவிதமான விஷயங்களைப் பேசிய போதிலும், தரம் குறைந்த சொல் ஒன்று கூட வெளிப்படாமல் பேசுகிறான்.)

இதையே “**குறிப்பில் குறி காணும் மாருதி**”

என்றும்,

மாற்றம் அஃது உரைத்தலோடும், வரி சிலைக் குரிசில் மைந்தன்
தேற்றம் உற்று, இவனின் ஊங்குச் செவ்வியோர் இன்மை தேறி,
‘ஆற்றலும், நிறைவும், கல்வி அமைதியும், அறிவும், என்னும்
வேற்றுமை இவனோடு இல்லையாம்’ என, விளம்பலுற்றான்:

என்றும்,

இல்லாத உலகத்து எங்கும், இங்கு இவன் இசைகள் கூரக்
கல்லாத கலையும், வேதக் கடலுமே” என்னும் காட்சி
சொல்லாலே தோன்றிற்று அன்றே? யார் கொல் இச் சொல்லின் செல்வன்?-
வில் ஆர் தோள் இளைய வீர! - விரிஞ்சனோ? விடைவலானோ?

என்றும் இராமன் அனுமனின் நாவண்மையைப் போற்றிப், பாராட்டி, இலக்குவனுக்கு உரைத்ததைச் சொல்வார் கம்பர்.

இத்தகைய வாக்வன்மையைத்தான் - சொல்லின் செல்வர்களாக இருக்கும் திறம்தான்- ஹனுமன், ஆசார்யர்கள் போன்று வேதங்களும், சாஸ்திரங்களும் வழிகாட்டிய வண்ணம் அறிந்து, தெரிந்து, உணர்ந்து பேசும் சான்றோர்கள்தான் உண்மையில் **நாவுடையவர்**. இவ்வகையில், வல்லபையான இந்தப் பெண்ணை - நங்கையை ஆண்டள் **நாவுடையாய்** என்று நயமாக விளித்திருப்பது, உறங்கும் பெண்ணின் சிறப்பையே சொல்வதாக உணர வேண்டும்.

நாணாதாய் நாவுடையாய் சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன் பங்கயக் கண்ணானைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்

சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன்

சங்கும் சக்கரமும் தன் திருக்கரங்களில் கொண்டு காட்சியளிக்கும் எம்பெருமானை என்பது பொதுவான பொருள்.

பகவான் இப்பூலகில் அவதரிக்கும் போதே, **சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையனாக அவதரித்தான்** என்று ஸ்ரீமத் பாகவத ஸ்லோகம் காட்டுவதை அனுபவிப்போமா.

தம் அத்த₃பு₄தம் பா₃லகம் அம்பு₃ஜேஷணம்

சதுர்பு₄ஜம் ஸங்க₂ க₃தா₃த்யு₃தா₃யு₃த₄ம் |

ஸ்ரீவத்ஸ லக்ஷ்மம் க₃லஸோபி₄ கௌஸ்து₄பம்

பீதாம்ப₃ரம் ஸாந்த்₃ரப் பயோத₃ ஸௌப₃க₃ம் || - (ஸ்ரீமத் பாகவதம் 10-3-9)

மஹார்ஹ வைதூ₃ர்ய கிரீட குண்ட₃லம்-

த்விஷா பரிஷ்வக்த ஸஹஸ்ர குந்தலம் |

உத்த₃தா₃ம காஞ்சயங்க₃த₃ க₃ங்கணாதி₃பி₄:

விரோசமாநம் வஸுதே₃வ ஐஷத

-(ஸ்ரீமத் பாகவதம் 10-3-10)

(சங்கு, சக்கரம், கதை, பத்மம் தாங்கிய நான்கு திருக்கரங்கள், திருமறு, கவுத்துவம், வனமாலை தாங்கிய மார்பு, பீதகவாடை, மின்னும் முடி- குண்டலங்கள், மேகலையும் கங்கணமும். தாமரைக்கண்கள் கொண்ட அற்புத வடிவம். வசுதேவர் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்தார்)

ஏன் அத்துதம் என்னும் அடைமொழி?

அவதரிக்கும்போதே பஞ்சாயுத்தாரியாக அவதரித்தும், சிறிய விஸ்வரூப தரிசனத்தைத் தன் பெற்றோருக்குக் காட்டி, தன் பிறப்பின் ரஹஸ்யத்தையும், பூர்வ ஜன்ம நினைவுகளையும் பெற்றோருக்குச் சொல்லி, பின் தன் மாயையால் சாதாரணமான மானுடக் குழந்தையாய் மாறி, என்னை கோகுலம் எடுத்துச் செல் என்று தகப்பனுக்கு ஆணையிட்டதால், அம்புலிப்பருவத்தில் அசுரரை மாய்த்ததால், காளியன் செருக்கை அடக்கியதால், குரவை கோத்ததால், மதுரையில் காட்டிய மாவீரத்தால், வெஞ்சொல் தந்தவனுக்கும் வீடு தந்ததால், பஞ்சவரைப் பலவகையிலும் காத்ததால், போர்க்களத்தில் ப்ரம்மவித்தை பகர்ந்ததால், பகல் நடுவே இரவை வரவழைத்ததால், துவாரகை என்ற பொன்னகர் பொங்கும் கடலினுள் புகுந்ததையும் ஒட்டுதல் இல்லாமல் புன்முறுவலோடு ஏற்றதால், **தம் அத்துதம் பாலகம்** என்று ஸங்கு, சக்ர கதாபாணியை ஸ்ரீமத் பாகவதம் கொண்டாடியது. இந்த பரமானுபவத்தை நினைத்து, ஆண்டாள் **சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன்** என்றாள்.

சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையனை பேயாழ்வார் கண்டு தரிசித்து அனுபவித்ததும் அத்துதமே!! அதை நாமும் அனுபவிப்போமா?!!

திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன், திகழும்

அருக்கன் அணிநிறமும் கண்டேன், - செருக்கிளரும்

பொன்னாழி கண்டேன் புரி சங்கம் கைக்கண்டேன்,

என்னாழி வண்ணன்பால் இன்று. - (மூன்றாம் திருவந்தாதி - 1)

பங்கயக் கண்ணானை

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்ன மாலையில் பகவானை வர்ணிக்கும்போது

ப்ரபு₃த்த₄ முக்தா₄ம்பு₄ஜ சாருலோசனம்

ஸவிப்₄ரம் ப்₄ருலத முஜ்வ லாத₄ரம் |

ஸாசிஸ்மிதம் கோமல க₃ண்ட₃ முந்நஸம்

லலாட பர்யந்த விலம்பி₃ தாலகம் - (ஸ்தோத்ர ரத்னம் - 35)

என்றார்.

ப்ரபுத்த₄ முக்தா₄ம்புஜ சாருலோசனம் என்றருளி, நன்கு மலர்ந்திருக்கும் அழகான தாமரை மலர் போன்ற கண்களை உடையவன் என்று கொண்டாடுகிறார்.

பகலவனைக் கண்ட தாமரை மலர்வதைப் போல, பக்தர்களைக் கண்ட பகவானின் நேத்ரங்கள் மலர்கின்றன என்பதாகும்.

விஷ்ணு புராணத்தில் பகவானுடை நேத்ர விசேஷத்தைச் சொல்லும் ஸ்லோகம் ஒன்றை இங்கே அனுபவித்து, ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ள **பங்கயக் கண்ணாளை** என்ற சொற்களின் அர்த்த விசேஷத்தை அனுபவிப்போம்.

பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம் ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்ப நாமயம்

தத் புண்டரீக நயநம் விஷ்ணோ: த்ரக்ஷ யாம்யஹம் முக₂ம் - (விஷ்ணு புராணம் 5-17-4)

பகவானுடைய எந்தத் திருமுகமண்டலம் பக்தர்களை நினைத்தமாட்டில் அவர்கள் மனதில் நினைந்த பாபத்தைப் போக்கடிக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட தாமரைப் பூக்கள் போன்ற கண்களையுடைய விஷ்ணுவின் முகத்தை நான் எப்போது பார்க்கப் போகிறேன் ?

இந்த அனுபவம் தான் கிருஷ்ணனைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று ஏங்கிய அக்ரூரருக்கு ஏற்பட்டது என்று ஸ்ரீமத் பாகவதம் சொல்லும்.

பெரும்பாலும், அனைவருக்கும் தெரிந்த நிகழ்வு ஒன்றை நினைவு படுத்துகிறேன்.

யாதவப் பிரகாசரிடம் வேதம், உபநிடதம் போன்றவைகளைக் கற்றுக் கொண்டிருந்தார் இராமானுஜர். ஒரு நாள் இராமானுஜர் தன் குருவின் பணிவிடையில் இருக்கும் போது இன்னொரு சீடன் அங்கு வந்து, யாதவப் பிரகாசரிடம், சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் உள்ள "**கப்யாஸம் புண்டரீகமேவம் அக்ஷிணீ**" என்னும் சொற்றொடருக்குப் பொருள் கேட்டான். "திருமாலின் சிவந்த கண்கள் குரங்கின் குதம் போல் இருந்தன" என்று அதற்கு விளக்கம் சொன்னார் யாதவப் பிரகாசர். அதாவது, **கப்யாஸம்** என்பதை **கபி ஆஸம்** என்று பிரித்து, திருமாலின் சிவந்த கண்கள் "**குரங்கின் ஆசனவாய்**" போல் இருந்தன என்பதாகச் சொன்னார். திருமாலின் அழகிய கண்களை குரங்கின் புட்டத்தோடு ஒப்பிட்டுக் கூறிய குருவின் விளக்கத்தைக் கேட்ட இராமானுஜர், வருந்தி, கண்ணீரை வெந்நீராகப் பெருக்கி, "**மிகவும் அபத்தமான விளக்கம்**" என்று குருவிடம் மறுத்துக் கூறினார். பின்னர், **கப்யாஸம்** என்பதை **கம் + பீபதி + ஆஸம்** என்று பிரித்துப் பொருள் கொள்ளும்படி, **கபி** என்பது குளிர்ந்த நீரைப் பருகும் சூரியன் என்றும், ஆஸம் என்பது தாமரை என்றும் பொருள் தரும் என்று கூறினார். மேலும், "**கதிரவனால் புன்னகைக்கும் கவின் மிகுந்த செங்கமலம் போன்றது கரிய மால் விழி அழகு**" என்ற சரியான பொருளைக் கூறினார்.

பகவானுடைய திருக்கண்களை எப்படியெல்லாம் அனுபவிக்கிறோம் பாருங்கள்.

1. **புருஷே புஷ்கரேக்ஷண:**
2. **ஜிதம் தே புண்டரீகாக்ஷ**
3. **யஸ்ய தேவோ மயா த்ருஷ்ட: புரா பத்மாய தேக்ஷண:**
4. **மத்ஸ்ய: கமலலோசந:**
5. **மஹா வராஹ: ஸ்புடபத்ம லோசந:**
6. **ராமோ ராஜீவ லோசந:**
7. **க்ருஷ்ண: கமலபத்ராக்ஷ:**
8. **ப்ரம்ஹ்மண்ய: புண்டரீகாக்ஷ:**
9. **க: புண்டரீகநயந: புருஷோத்தம: க:**

என்றபடி மஹாவிஷ்ணுவின் பெருமையாக அவனுடைய திருக் கண்களின் பெருமையாகப் பேசப் படுகின்றன.

ஜயாமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேந்மது₄ ஸூ₃த₃ந:

ஸாத்விக: ஸ து விஞ்ஞேய: ஸ வை மோக்ஷார்த்த₂ சிந்தக:

- (மஹாபாரதம் ஸாந்தி பர். 358 - 73) (

என்று பகவானின் கண்களே அவன் விஷ்ணு என்பதை நமக்குக் காட்டிக் கொடுக்கின்றன என்று மஹாபாரத ஸ்லோகம் விளக்குகின்றது.

ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ நமஸ்தே விஸ்வபா₄வந |

நமஸ்தேஸ்து ஹ்ருஷிகேஸ மஹாபுருஷ பூர்வஜ: || - (ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - 1)

இந்த ஸ்லோகத்திற்கு வ்யாக்யானச் சக்ரவர்த்தி ஸ்வாமி பெரியவாச்சான் பிள்ளை, “அழகிய கண்களாகிற ப்ரம்மாஸ்த்திரத்தை உடைய உனக்கு, வெல்ல முடியாதது என்று எதுவும் உண்டோ? சேதநா சேதநங்களை அகப்படுத்துவது கண் விழியாலாகையிலே, திருக்கண்களாலே வென்றாய்” என்று வியாக்யானம் பண்ணியுள்ளார்.

ஸ்ரீமந் நாராயணனின் நேத்ர விசேஷத்தை “**ஸ்புட பத்ம லோசன:**” என்று விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

**“பங்கயக் கண்ணன் என்கோ _ பவளச் செவ்வாயன் என்கோ
அங்கதிர் அடியன் என்கோ _ அஞ்சன வண்ணன் என்கோ”** - (தி.மொ: 3-4-3)

என்று நம்மாழ்வார் நயந்து திகைத்த கண்களன்றோ அவை!!

**“பரியனாகி வந்த அவுணன் உடல்கீண்ட, அமரர்க்கு
அரிய ஆதிபிரான் அரங்கத்து அமலன் முகத்து,
கரிய வாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து - - செவ்வரி யோடி, நீண்டவப்
பெரிய வாய கண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே.”** (அமலனாதிபிரான் - 8)

என்று திருப்பாணாழ்வாரைத் திகைக்கவைத்த கண்களல்லவா அவை!!

“வ்ருத்தோத்புல்ல விஸாலாஷும் விபக்ஷ ஶ்ய தீக்ஷிதம்” - (மந்திர ராஜ பத ஸ்தோத்ரம் - 1)

என்று மந்திர ராஜ பத ஸ்தோத்ரத்தில் கொண்டாடப்பட்டுள்ள விசாலமான கண்கள் அல்லவா அவை!! அன்றலர்ந்த செந்தாமரையை ஒத்த திருநேத்ரம் - கருணை மழை பொழியும் திருக்கண்கள். சந்திரனும் சூரியனும் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் அகக் கண்ணாகவும் புறக் கண்ணாகவும் வேதம் போற்றுகின்றது.

“சந்த்ரமா மனசோ ஜாத:” என்றபடி, எம்பெருமானின் மனத்திலிருந்து தோன்றியவன் சந்திரன்.

“சக்ஷோ சூர்யோ அஜாயத:” என்றபடி, எம்பெருமானின் கண்களினின்று தோன்றியவன் சூரியன்.

**“பூ: பாதௌ யஸ்ய நாபிர் வியதஸூர
நிலஸ் சந்த்ர ஸூரியௌ ச நேத்ரே.....”**

என்று விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமம் கொண்டாடுகிறது.

இப்படி எம்பெருமானுக்கு அகக் கண்ணும் புறக்கண்ணுமாக சந்திரனும் சூரியனும் உள்ளார்கள் என்று வேதம் உரைத்ததைத்தான் என்பதை **“கார்மேனிச் செங்கண் கதிர் மதியம் போல் முகத்தான்”** என ஆண்டாள் 1ம் பாசுரத்திலும், **“திங்களும் ஆதித்யனும் எழுந்தாற்போல் அங்கண் இரண்டும்”** என்று 22ம் பாசுரத்திலும் வர்ணித்துள்ளதையும் இங்கு அன்வயிக்கலாம்.

பகவானின் எண்ணிலடங்காத கல்யாண குணங்களில், முக்கியமான ஐந்து கல்யாண குணங்களான **உபாயத்வம், உபேயத்வம், ஸேஷித்வம், ரக்ஷத்வம், பாதகத்வம்** ஆகியவற்றைப் பகவானின் திருக்கண்கள் வெளிக்காட்டுவதாக நம் பூர்வாச்சர்யர்கள் அனுபவிப்பர்.

உபாயத்வம்:

**கமலக்கண்ணென்கண்ணினுள்ளான்காண்பன் அவன்கண்களாலே,
அமலங்க ளாக விழிக்கும் ஐம்புல னுமவன்மூர்த்தி,
கமலத்தயன்நம்பிதன்னைக் கண்ணுதலானொடும்தோற்றி
அமலத்தெய்வத்தோடுலகம் ஆக்கியென்நெற்றியுளானே.** - (தி. மொ. 1.9.9)

எனும் நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் எம்பெருமானின் உபாயத்வம் பேசப் படுகிறது.

ஆறாயிரப்படி வியாக்யானத்தில், “ப்ரஹ்மமாத்ரி ஸ்தாவராந்தரமான ஸகல ஜகத்தையும் படைத்தருளின கமலக் கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளே புகுந்து அருளினான். நானும் அவனை என் கண்களால் காணப் பெற்றேன். அவனும் தன்னுடைய ஸ்தலமான அழகிய திருக்கண்களினாலே என்னுடைய ஸமஸ்த ஸந்தாபங்களும் போம்படி என்னைக் குளிர்ப் பார்த்தருள நின்றான்...” என்று இந்தப் பாசுரத்திற்கு வியாக்யானம் அருளி, **பகவானின் திருக்கண்கள்தான் அவனை அடைவதற்கு உபேயம்** என்பதை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

உபேயத்வம்:

உபாயம் என்றால் அடையும் வழி. உபேயம் என்றால் அவ்வழியால் அடையப்படும் பொருள். பகவானின் திருக்கண்கள் அவனை சேதனர்கள் அடைவதற்கு உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் உள்ளது என்பதை, நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பாசுரம் ஒன்றால் அனுபவிப்போமா?

**தகும்சீர்த் தன்தனி முதலினுள்ளே,
மிகும் தேவும் எப்பொருளும் படைக்க,
தகும்கோலத் தாமரைக்கண்ணென்மான்,
மிகும்சோதி மேலறிவார் யவரே.**

-(தி. மொ. 2.2.5)

பகவான், ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாத ஒப்பிலாத அப்பனன்றோ! அந்தப் பரம்பொருள்தானே நாம் அடைய வேண்டிய பொருள்! அனைத்துக்கும் நாதன் அவனே என்பதைக் காட்டுவதே அவன் திருக்கண்கள்தானே!! அதனால்தான் ஆழ்வார், **“தகும் கோலத் தாமரைக் கண்ணென்மான்”** என்றார். இதே வகையில் நம் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹ தேசிகள் **தாத்தபர்ய ரத்னாவளியில்,**

**பூர்ணைஸ் வர்யாவதாரம் ப₄வதுரித₃ ஹரம் வாமநத்வே மஹாந்தம்
நாபீ₄ப₃த்மோத்த₂ விஸ்வம் தத₃நு கு₃ணத்₃ருஸம் கல்பதல்பீ க்ருதாப்திம்
ஸுப்தம் ந்யக்₃ரோத₄ பத்ரே ஜக₃தவநதி₄யம் ரக்ஷணாயா வதீர்ணம்
ருத்₃ராதி₃ ஸ்துத் யலீலம் வ்யவ் ருணுத லபிதோத் துங்க₃பா₄வேந நா₂ம்**

- (த்ரமிடோபநிஷத் தாத்தபர்ய ரத்னாவளி 2-2)

என்று திருவாய்மொழியின் 2ம் பத்து 2ம் திருமொழியின் ஸாரார்த்தமாக அருளியுள்ள ஸ்லோகத்தில், **தத₃நு கு₃ணத்₃ருஸம்** என்றபடி, **“தகும்கோலத் தாமரைக்கண்ணென்மான்”** என்று ஆழ்வார் அனுபவித்ததைச் சொல்லி, பகவானின் **திருக்கண்களே உபாயமாகவும், உபேயமாகவும்** உள்ளதை உணர்த்துகிறார்.

பங்கயக் கண்ணானை - - -

சேஷித்வம்:

எம்பெருமானின் சேஷித்வம் என்ற கல்யாண குணத்தை விளக்கும் வகையில் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாரின் அனுபவமாக ஒரு பாசுரத்தை அனுபவிப்போம்.

**நினைக்கிலேன் தெய்வங்கள் நெடுங்கண் இளமான் இனிப்போய்,
அனைத்து லகுமு டைய அரவிந்த லோசனனை,
தினைத்தனையும் விடாளவன் சேர் திருக்கோளூர்க்கே,
மனைக்கு வான்பழியும் நினையாள் செல்ல வைத்தனளே.**

-(தி. மொ. 6.7.10)

எல்லாம் அவன் இட்ட வழக்காய், நிலை தந்த தாரகனாய், நியமிக்கும் இறைவனுமாய் விளங்கும் அவனே ஸர்வ சேஷி. மற்றவை அனைத்தும் அவனுக்கு சேஷம் என்பதை அவன் திருக்கண்களே நமக்குக் காட்டுகின்றன என்பதால் தான் **“அனைத்து லகுமு டைய அரவிந்த லோசனனை. . .”** என்றார் ஆழ்வார்.

**கொண்டல் வண்ணனைக் கோவல னாய் வெண்ணெய்
உண்ட வாயன்என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை,
அண்டர் கோனணி யரங்கன் என் அமுதினைக்
கண்ட கண்கள், மற்றொன்றினைக் காணாவே.**

-(அமலனாதிபிரான் -10)

என்று திருப்பாணாழ்வாரை திக்குமுக்காடச் செய்து நெஞ்சில் நிறைகொண்டு, **என் அமுதினைக் கண்ட கண்கள், மற்றொன்றினைக் காணாவே!** என்று கரைய வைத்த கண்களல்லவா அமுதனின் - அரங்கனின் அந்தப் **பங்கயக் கண்கள்!** இத்தகையதோர் அனுபவத்தில் தான் ஆண்டாளும் **பங்கயக் கண்ணானை** என்று எம்பிரானை இந்தப் பாசுரத்தில் அனுபவித்துள்ளாள். இவ்வாறு, எம்பெருமானின் சேஷித்வ குணத்தை உணர்த்தும் அவனுடைய **பங்கயக் கண்கள்.**

ரக்ஷகத்வம்:

எம்பெருமானின் மற்றொரு கல்யாண குணமாகிய **ரக்ஷகத்வம்** சேஷபூதர்களான நம்மையெல்லாம் ரக்ஷித்துக் காப்பவை.

**தோற்றக் கேடவை யில்ல வனுடையான வனொரு மூர்த்தியாய்,
சீற்றத் தோடருள் பெற்ற வனடிக் கீழ்ப் புகநின்ற செங்கண்மால்,
நாற்றத் தோற்றச் சுவையொலி ஊ றல் ஆகி நின்ற, எம் வானவர்
ஏற்றை யேயன்றி மற்றொ ருவரை யானி லேனெழு மைக்குமே.**

(தி. மொ. 3.6.6)

எம்பெருமான் நரசிம்மமாக இரண்யனை அழித்த போது சீற்றத்தோடு இருந்தபோதும் அவனின் அருள் பெற்றவன் ப்ரஹலாதன். அவனுக்கு சீற்றத்தோடு அருள் செய்தவன் செங்கண் மாலான ந்ருசிம்ஹன். ஈடு

வியாக்யானத்தில் நம் பூர்வாச்சார்யர்கள் இதை நன்கு விளக்குகிறார்கள். “ஹிரண்யன் பகல் சீற்றமும் செல்லா நிற்க, ப்ரகலாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாயிருந்தபடி எங்கனே? என்று எம்பெருமானைச் சிலர் கேட்க, “சிம்ஹம் ஆணைமேல் சீறினாலும் குட்டிக்கு முலையுண்ணலாம்படி இருக்குமீறே” என்று அருளிச் செய்தார்.”

அடியவர்க்கு மெய்யனாக தேவநாதனாக இருந்து அருள்புரியும் பெருமானின் கருணைப் பார்வையை ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹதேசிகன் **தேவநாயக பஞ்சாஸத்தில்** அழகாக அனுபவிக்கிறார்.

ஸ்வாமி தேசிகன் அனுபவித்த தேவநாதனின் திருக் கண்கள்.

ஆலக்ஷ்ய ஸத்வம் அதிவேல த₃யோத் தரங்க₃ம்

அப்₄யர்த்தி₂நாம் அபி₄மத ப்ரிதிபாத₃ நார்ஹம்

ஸநி₃க்தாயதம் ப்ரதி₂மபஸாலி ஸுபர்வநாத₂

து₃க்₃தா₄ம்பு₃தே₄ர் அநுகரோதி விலோசனம் தே.

-(தேவநாயக பஞ்சாஸத் - 24)

தெய்வநாயகனே! உன்னுடைய அழகிய திருக்கண்கள் திருப்பாற்கடலை ஒத்ததாயுள்ளது. திருப்பாற்கடலில் நீர்ப்பிராணிகள் நிறைந்துள்ளன. அலைகள் கரையைக்கடந்து வீசிக் கொண்டிருக்கும். வேண்டுவோர் வேண்டும் வஸ்துக்களை எல்லாம் அதிலிருந்து பெறலாம். அது நீண்டும், அகன்றும் மிக அழகாய் உள்ளது. உன் திருக்கண்ணோ முழுதும் நல்ல தன்மையுடையது. அடியார்களிடம் எல்லையற்ற கருணையை வெளிப்படுத்துமவது. இந்தத் திருக்கண்ணோக்கால் வேண்டிய பலன் அனைத்தையும் பெறலாம். திருக்கண் சேதனரை நட்புடன் நோக்கும் தன்மையது. நீண்டும் அகன்றும் விளங்குவது. ஆக, உன் திருக்கண்கள் திருப்பாற்கடலை ஒத்திருக்கின்றன.

ஸ்வாமி தேசிகன் திருவாக்கில் தேவநாதனின் திருக் கண்களின் வீக்ஷணம்:

விஸ்வாபி₃ ரக்ஷண விஹார க்ருதக்ஷணைஸ்தே

வைமாநிகாதி₃ப விட₃ம்பி₃த முக்₃த₄ பத்மை:

ஆமோத₃வா ஹிபி₄ரநா மய வாக்ய க₃ர்பை₄:

ஆர்த்த₃ரீப₄வாம் யம்ருத வர்ஷ நிபை₄ர் அபாங்கை₃:

-(தேவநாயக பஞ்சாஸத் - 25)

தெய்வநாயகப் பெருமானே! உன்னுடைய கடாக்கங்கள் உலகத்தைக் காப்பதற்கான அவசியமான செயல்களை விளையாட்டாகச் செய்யும் ஊக்கமுடையன. உன் திருக் கண்கள் அப்பொழுது அலர்ந்த அழகிய தாமரை மலர்கள் போல விளங்குகின்றன. நீ கடாக்கிக்கும் போது உன் அடியவர்கள்பால் நீ கொண்ட மகிழ்ச்சி நன்கு புலனாகிறது. மேலும், உன் திருக்கண் நோக்குகள் அடியார்களைக் கேட்கும் விசாரிக்கும் சொற்களைத் தம்முள் அடக்கிக் கொண்டுள்ளனவோ என்று தோன்றுகின்றன. அந்தக் கடாக்கங்கள் சேதனர்பால் விழும் போது, அமுத மாரி பொழிந்தாற் போன்ற உணர்ச்சி உண்டாகின்றது. இந்தத் திவ்ய கடாக்கங்களால் அடியேனது உடலும் உள்ளமும் குளிர்ந்து ஸகல தாபங்களும் நீங்கப் பெறுகின்றேன்!

இப்படி, ஆழ்வார்களும் ஆச்சார்யர்களும் அனுபவித்த பகவானின் திருக்கண்களை விசேஷமாக இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் “**பங்கயக் கண்ணாணை**” என்றாள் என்று அனுபவிப்பது பொருத்தமாக இருக்கும்.

இறுதியாக, **பாலேலோரம்பாவாய்** என்று அருளி, வழக்கம் போல் அவள் உணர்த்திய உண்மைகளை ஏல் -தெளிந்து, ஓர் - ஆராய்ந்து வாராய் தோழி என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறாள்.

இனி, வழக்கம் போல், இந்தப் பாசுரத்தில் துயிலெழுப்பும் ஆழ்வார் யார் என்பதை பாசுரப் பதங்களின் படி, பூர்வர்கள் அனுபவித்தபடி அனுபவிப்போம்.

6 முதல் 15 வரை உள்ள பத்து ஆழ்வார்களைத் துயிலெழுப்பும் திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாசுரங்கள். இப் பாசுரங்கள், முதலில் விழித்தெழுந்தவர் இன்னும் உறக்கத்தில் இருப்பவரை எழுப்பும் நோக்கில் பாடப்பட்டவை என்றும், 6ஆம் பாசுரத்தில் பிள்ளாய் என்று சொல்லி பெரியாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 7ஆம் பாசுரத்தில் பேய்ப்பெண்ணை என்று சொல்லி குலசேகராழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 8ஆம் பாசுரத்தில் கோதுகலமுடைய பாவாய் என்று சொல்லி நம்மாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள். 9ம் பாசுரத்தில் திருமழிசையாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். 10ம் பாசுரத்தில் பேயாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். 11ம் பாசுரத்தில் பூதத்தாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள்; 12ம் பாசுரத்தில் பொய்கையாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் நாச்சியார் **திருப்பாணாழ்வாரைத்** துயிலெழுப்புவதாக பூர்வாச்சார்யர்கள் அனுபவித்துள்ளனர்.

இப்பாசுரத்தில் **திருப்பாணாழ்வாரை** ஆண்டாள் அழைக்கிறாள் என்பதற்கான ப்ரமாணங்களைப் பார்ப்போம்.

“நங்காய் நாணாதாய் நாவுடையாய்” என்ற இந்தப் பாசுரத்தின் சொற்கள் திருப்பாணருக்கு மிகவும் பொருந்தும். கருவிலே திருவுடையவராக எம்பெருமானின் அனுக்ரஹத்தைப் பெற்று, நற்குணங்களும், ஞானமும் கொண்டவராய்த் திகழ்ந்த திருப்பாணாழ்வாரை **“நங்காய்”** என்று ஆண்டாள் விளிக்கிறார்! என்று பொருள் கொள்ளலாம். அதனால் தானே, லோகசாரங்க முனியே திருப்பாணாழ்வாரை தன் தோளில் சுமந்தபடி அரங்கனைத் தரிசிக்க கூட்டிச் சென்றார்!!

மேலும், **“செங்கல் பொடிக்கூரை வெண்பல் தவத்தவர்”** என்பது இங்கு **லோக சாரங்க முனியைக்** குறிப்பில் உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம்! அப்படி அவரை தோளில் தூக்கிச் சென்றபோதும் கூட தன் பக்தியின் மீது கர்வம் கொள்ளாமல், **“அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன்”** என்று பாடிய திருப்பாணரை **“நாணாதாய்”** (அகங்காரமில்லாதவர்) என்று கோதை நாச்சியார் போற்றுகிறார் என்று கொள்ளலாம்.

ஸ்வாமி தேசிகன் திருப்பாணாழ்வார் பற்றி, **“பாண் பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருளென்று பரவுகின்றோம்”** என்று போற்றிச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தே, திருப்பாணாழ்வார் தனது பத்து பாசுரங்கள் (அமலனாதிபிரான்) வாயிலாக வேத ஸாரத்தையே சொன்ன பெருந்திறன் வாய்த்தவர் என்பது புரிகிறது. ஆகையால் தான் ஆண்டாள் அவரை **“நாவுடையாய்”** என்று இந்தப் பாசுரத்தில் திருப்பாணாழ்வாரைக் குறித்து அருளியுள்ளாள் என்று தெளியலாம்.

பரிய னாகி வந்த அவுண னுடல் கீண்ட, அமரர்க்கு

அரிய ஆதிபிரா னரங்கத் தமலன் முகத்து,

கரிய வாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரி யோடி, நீண்டவப்

பெரிய வாய கண்க ளென்னைப் பேதைமை செய்தனவே. - (அமலனாதிபிரான் - 8)

என அமலனாதிபிரானில், **பங்கையக் கண்ணுக்கே** ஒரு பாசுரம் பாடினார் திருப்பாணாழ்வார்.

திருப்பாணாழ்வார் தனது அமலனாதிபிரான் பாசுரங்களில் சங்கு சக்கரமேந்திய பெருமானின் கோலம் பற்றியும், அரங்கனின் திருக்கண்கள் பற்றியும் பாடியிருப்பதை கவனிக்க வேண்டும்.

“கையினார் சுரிசங்கனல் ஆழியர்” என்றும்

“கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள் என்னை பேதைமை செய்தனவே” என்றும் இரு பாசுரங்களில் திருப்பாணாழ்வார் அருளியதைத் தன் மனதில்கொண்டே சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் **“சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன் பங்கயக் கண்ணாளைப் பாட”** என்று அதே போன்ற வர்ணனையை கையாண்டுள்ளார் என்று அனுபவித்தால், இந்தப் பாசுரத்தில் எழுப்பப்படும் ஆழ்வார் திருப்பாணாழ்வாரே என்பது தெளிவாகும். !!

“எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய் பேசும் நங்காய்!” என்பதை திருப்பாணாழ்வாருடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்த்தால், ஒரு புதுமையான பார்வையில் பாசுரப் பொருளை அனுபவிக்கலாம். திருப்பாணாழ்வார், **“அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன்”** என்று தன்னை அடியார்க்கு அடியாராகப் பாவித்துச் சொல்லியுள்ளார். ஆனால், அரங்கனின் ஆணைப்படி, திருப்பாணாழ்வாரை லோகசாரங்க முனி தான் அரங்கனிடத்துக்கு தன் தோளில் சுமந்து சென்றார்! அரங்கனின் ஆணை என்றதால், திருப்பாணாழ்வார் தன் நிலைப்பாடான **“அடியார்க்கு அடியார்”** என்ற கொள்கையில் இருந்து மீறி, ஓர் அடியார் தன்னைச் சுமந்து செல்லும்படி, அடியாரின் தோளில் ஏறி அரங்கனைக் காணச் சென்றார். இவ்வாறு, இந்த ஆழ்வார் முன் சொன்ன வண்ணம் செய்யாததால், இவரை நினைத்துத்தான், **வாய் பேசும் நங்காய்** என்று ஆண்டாள் சற்று எள்ளலுடன் சொல்லியிருப்பாளோ என்றும் நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

இந்தளவில், பாசுரார்த்த விளக்கங்கள் நிறைவு பெறுகிறது.

சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன் பங்கயக் கண்ணாளை வாயினால் பாடி, மனத்தினால் சிந்தித்து, என் அமுதினைக் கண்ட கண்கள், மற்ற றொன்றினைக் காணாவே! என பகவதனுபவம் பெறுவோம் எனப் ப்ரார்த்தித்து, இன்றைய பாசுரார்த்தத்தை இந்த அளவில் பூர்த்தி பண்ணுகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி 15

ஆமோதவத்யபி ஸதா ஹ்ருதயங்கமா₃பி|
ராகாந்விதா₃பி லலிதா₃பி குணோத்தரா₃பி|
மௌளி ஸ்ரஜாதவ முகுந்த கிரீடபாஜா
கோதே பவத்யதரிதா கலு வைஜயந்தீ |

கோதையே!, பெருமாள் அணிந்திருக்கும் வைஜயந்தி என்னும் மாலையானது எப்போதும் மணம் வீசக்கூடியதுதான், அவனது திருவுளத்துக்கு உவப்பானதுதான், நல்ல செம்மை நிறமும், மென்மையும் உடையதுதான். இத்துணை பெருமையுடையதாக அம்மாலை இருந்தாலும், அது பெருமாளுடைய திருமுடியில் இடம்பெறும் பேறு கிட்டவில்லை. ஆனால் நீ களைந்து கொடுத்த மாலையோ அவனது திருமுடியை அலங்கரித்து வைஜயந்தி மாலையின் தரத்தைத் தாழ்த்திவிடுகிறதே. நீ சூடிக்களைந்த மாலையைத் தலையில் தாங்கி மதிப்பளிக்கிறான் உனது மணாளன்.

திருப்பாவை - 15ம் பாசுரம்:

எல்லே! இளங்கிளியே! இன்னம் உறங்குதியோ!
சில்லென்றழையேன் மின் நங்கைமீர்! போதருகின்றேன்!
வல்லை உன் கட்டுரைகள் பண்டே உன் வாயறிதும்
வல்லீர்கள் நீங்களே நானே தானாயிடுக
ஒல்லை நீ போதாய் உனக்கென்ன வேறுடையை
எல்லாரும் போந்தாரோ? போந்தார் போந்தெண்ணிக் கொள்
வல்லானைக் கொன்றானை, மாற்றாரை மாற்றழிக்க
வல்லானை, மாயனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருளுரை:

கோபியரை துயிலெழுப்பும் பத்து (6-15) பாசுரங்களில் இது கடைசிப் பாசுரம். இந்த பாசுரத்தை பாகவத தாஸ்யம் சொல்வதாகவும், இருபத்தொன்பதாம் பாசுரம் பகவத தாஸ்யம் சொல்வதாகவும் கொண்டு, இந்தப் பாசுரத்தைத் திருப்பாவையின் திருப்பாவை என்று வ்யாக்யாக்யான கர்த்தாக்கள் அனுபவித்துள்ளனர்.

இந்தப் பாசுரம், கேள்வியும் பதிலுமாக உக்தி, ப்ரத்யுக்தி (பிரதி யுக்தி) விதமாக அமைந்துள்ளது.

கேள்வி கேட்டு, பதிலால் கிடைத்த சில அரிய பொக்கிஷங்களை - வைத்த மாநிதிகளையும் தெரிந்து கொண்டு பாசுரார்த்தங்களை அனுபவிப்போம்.

தைத்ரிய உபநிஷத் எப்படிக்கிடைத்தது? ப்ருகு மஹரிஷி வருண பகவானிடம் பரப்பிரம்மம் என்றால் என்ன என்று கேட்க, அந்தக் கேள்விக்குக் கிடைத்த பதில் தான் தைத்ரிய உபநிஷத்.

விஷ்ணு புராணம் பராசர மஹரிஷியிடம் அவரின் சிஷ்யர் மைத்ரேயர் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலாகக் கிடைக்கப்பட்டது.

ஜனமே ஜயன் வாசம்பாயனரிடம் என் பூர்வ பிதாமஹர்கள் விராட நகரத்தில் அஞ்ஞாத வாசம் பண்ணினார்களே, அவர்கள் எப்படி இருந்தார்கள் என்று கேட்க, பாதிலாக வந்தது தான் **மஹாபாரதம்**.

த₄ர்மசேஷத்ரே குருஷேத்ரே ஸமவேத யுயுத்ஸவ: |

மாமகா: பாண்ட₃வாஸ்சைவ கிம குர்வத ஸஞ்சய

- (ப.கீ: 1-1-)

என்று சஞ்சயனிடம் த்ருதராஷ்டரர் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலாக வந்தது தான் **பகவத் கீதை**.

தபஸ்வாத்₄யயா நிரதம் தபஸ்வீ வா₃க்₃விதா₃ம் வரம்

நரதம் பரிபப்ரச்ச₂ வால்மீகி முநிபுங்க₃வம்

- (வா.ரா.: 1-1-1)

என்று வால்மீகியின் கேள்விக்கு நாரத மகரிஷி சொன்ன பதிலால் கிடைத்தது **ராமாயணம்**.

அதுபோன்றே, இன்றைய பாசுரமும் கேள்வியும் பதிலுமாக அமைந்து, உயர்ந்த வேதாந்தத் தத்துவத்தைச் சொல்லும் கோதையின் கீதையாக உள்ளது. எனவே கேள்வியும் பதிலுமாகவே இந்தப் பாசுரத்தின் பொதுப் பொருளை விண்ணப்பம் பண்ணுகிறேன்.

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருளுரை:

“இளங்கிளி போல பேச்சுடையவளே! இன்னமும் உறங்குகின்றாயோ?” அடியவர் அருகில் இருக்கையில், அவர் சேவையை விடுத்து வேறு எந்த செயலிலும் ஈடுபடலாகாது என்பதை அறியாயோ. என்று வீட்டின் வெளியில் நின்றவள் கேட்க, உள்ளே இருந்தவள், “அறிவார்ந்த என் தோழிமாரே! **கடும் சொற்கள்** கூறி என்னைக் கூப்பிடாதீர்கள்’. அடியவருடன் உரையாடும்போது, சுடு சொற்களை பயன்படுத்துவது தகாது என்பதை அறிய மாட்டீர்களோ? இதோ வந்து கொண்டே இருக்கிறேன்” என்று சொல்ல, வெளியில் இருப்பவர், “திறம்பட நீ உதிர்க்கும் உறுதி மொழிகளையும் உன் பேச்சு திறனையும் நாங்கள் வெகு காலமாகவே அறிவோமே. அடியவர், நம்மீது சொல்லும் குறைகளை பிணக்கின்றி மனதார ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை அறிந்தவர்கள் தான் நாங்கள். வாயாடாமல் எழுந்து வா நங்கையே” என்று அழைக்க, உள்ளே இருந்தவள், “நானா வாயாடி. நீங்கள் தான் பேச்சுத் திறனுடையவர்கள். அதனால் தானே இப்படி பேசுகிறீர்கள். சரி விடுங்கள், நீங்கள் கூறியபடி நானே வாயாடியாக இருந்து விட்டுப் போகிறேன். இதோ வருகிறேன்” என்று பதில் சொல்ல, “விரைவாகத் தயாராகி எங்களுடன் சேர்ந்து கொள். வேறு எதைப் பற்றி இன்னும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று வெளியில் இருப்பவர் சொல்ல, “எல்லாப் பெண்களும் வந்துவிட்டார்களா?” என்று உள்ளே இருப்பவள் கேட்க, “அனைவரும் வந்து விட்டனர். நீயே வந்து எண்ணிப் பார்த்துக் கொள்ளேன்! கம்சனின் மாளிகையின் வாசலில் தன்னை மிதித்தழிக்கக் காத்திருந்த குவலயாபீடம் எனும் யானையைக் கொண்டு, கம்சன்,

சாணூரன், முஷ்டிகன் ஆகிய பகைவர்களின் அகந்தையை அழித்தவனும், மாயச்செயல்கள் புரிந்து நம்மை ஆட்கொள்ளுபவனும் ஆன கண்ணனின் புகழைப் பாட விரைவில் எழுந்து வருவாயாக” என்று வெளியில் நின்றவள் அழைப்பதாக பாசுரம் கேள்வியும் பதிலுமாக அமைந்துள்ளது.

பாசுர விளக்கம்:

இந்தப் பாசுரத்தை “**திருப்பாவையின் திருப்பாவை**” என்று போற்றுவார்கள். அதற்கு முக்கியக் காரணம், பாசுரத்தில் உள்ள “**நானே தான் ஆயிடுக**” என்ற சொற்கள் உணர்த்தும் ஆழ்ந்த தத்துவம். இதற்கு ஆழ்ந்த உட்பொருள் உள்ளது. எளிமையாகச் சொன்னால், இல்லாத குற்றத்தை பொய்யாக ஒருவர் நம் மீது சுமத்தும் போது கூட, அதை மறுக்காமல் நமது குற்றமென்று இசைவதே ஒரு வைணவனின் குணமாகும் என்ற தாத்தையத்தை இந்த இரண்டு சொற்கள் உணர்த்துகின்றன.!

இதற்கு முன்னால் வந்த 9 துயிலெழுப்பும் பாசுரங்கள் போல் அல்லாமல், இப்பாசுரம் உரையாடல் நடையில் பாடப்பட்டு, மிகவும் சுவையாக, பாகவத கைங்கர்யம் (அடியார் சேவை) பகவான் சேவையினும் சிறந்தது என்பதை வலியுறுத்துகிறது!

மேலும், அடியவர் சேவை என்பது உபதேசத்தால் விவரிக்க முடியாதது. அதைக் கடைப்பிடிப்பவர்களாலேயே அதை உணர முடியும். அதனாலேயே, பாசுரத்தை ‘அடியவர் சேவை’ பற்றிய ஒரு அறிவுரையாக அருளாமல், சம்பாஷணை வடிவில் (யுக்தி - ப்ரத்யுக்தி) சொல்லி, அடியவர் சேவையின் சிறப்பைக் குறிப்பில் உணர்த்துகிறாள் ஆண்டாள்.

அடியார் குழாம் சூழ, பரமனின் திருவடிகளைப் பற்றி வழிபடுவதையே ஸ்ரீவைஷ்ணவம் மிக உயரியதாகக் கருதுகிறது. அவ்விஷயத்தையும், இப்பாசுரம் குறிப்பில் உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம். ஆண்டாளின் தந்தையும், ஆசார்யனுமான பெரியாழ்வாரே, “**எங்கள் குழாம் புகுந்து கூடு மனமுடையீர்**” என்று அடியவர்களை அழைத்திருப்பதையும் தன் உள்ளத்தில் கொண்டு, ஆண்டாள் நோன்பிற்கு அனைவரையும் வேண்டி அழைக்கிறாள்..

அடியாருக்கு அடியாராக இருப்பவரே பகவானுக்கு உகந்தவர், நெருக்கமானவர்! திருப்பாணாழ்வார் கூட அரங்களை “**அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன்**” என்று தானே போற்றிப் பாடுகிறார்.

அடியார்க்கு அடியாராக இருப்பதில் உள்ள பெருஞ்சிறப்பை, நம்மாழ்வார் அவருக்கே உரித்தான பக்திப் பேருவகையோடு அருளியுள்ள பல பாசுரங்களில் ஒன்றை இங்கு அன்வயித்து அனுபவிப்போம்.

அடியார்ந்த வையமுண்டு ஆலிலை அன்ன வசஞ்செய்யும்

படியாதுமில் குழவிப்படி எந்தைபிரான் தனக்கு

அடியார் அடியார் தம் அடியார் அடியார் தமக்கு

அடியார் அடியார் தம், அடியார் அடியோங்களே.

- (தி.மொழி 3.7.10)

மேலே உள்ள பாசுரத்தில் “அடியார்” என்பது ஏழு முறை சொல்லப்பட்டிருப்பது, “சப்த பர்வ தாஸ்யத்வம்” எனப்படுகிறது. அதாவது, ஏழு பிறப்புகளிலும் வைணவ அடியார்க்கு தொண்டு செய்யும் பாக்கியத்தை வரமாக பரமனிடம் வேண்டுவது இதன் உள்ளுரையாம்!

15வது பாசுரத்தில் கோதை நாச்சியார் பாகவத சேவையைக் கொண்டாடி, சரணாகதி தத்துவத்தில் பாகவத சேவையின் உன்னதப் பங்கை சொல்லி பகவத் சேவையை 29வது பாசுரத்தில் “**சிறறம் சிறுகாலே வந்துன்னை சேவித்து**” என்று அவனது திருவடியில் சரணடைதலைச் சொல்லியுள்ளாள்.

இந்த சிறிய விளக்கத்துடன், இனி, பாசுரத்தின் உட்பொருள் ஓர்ந்து தெளிய, இந்தப் பாசுரத்தின் சில சொற்களின் சிறப்பை அனுபவிப்போம்.

எல்லே இளங்கிளியே = =

“எல்லே” என்ற சொல் இங்கு ஆண்டாள் காலத்தில், அவள் வசித்த ப்ருதியில் வழக்கில் இருந்த விளிச்சொல். அழைப்பதற்கு சொல்லப்படும் சொல். இச்சொல் மருவி, இப்போது “எலே” என்றாகி விட்டது.

உலகப்பற்று, அஞ்ஞானம் ஆகியவற்றில் உழல்பவர்களும், நல்ல அடியார்கள் சம்பந்தத்தால் ஆசார்ய சம்பந்தம் பெற்று, மெய்ஞானம் பெற வழி செய்யும் பாங்கை “எல்லே” என்று தன் தோழியை விளித்து இந்தப் பாசுரத்தில் உரைப்பதாகப் பொருள் கொள்ளலாம்.

இளங்கிளியே என்பது சம்சார பந்தத்தில் உழலும் பக்தனைக் குறிக்கிறது. சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளை என்பது ஒரு சொல் வழக்கு. அதாவது, அதற்கு என்ன சொல்லிக் கொடுக்கிறார்களோ அதையே சொல்லும். இவ்வாறு, தாம் இருக்கும் இடத்தினால் கிளிகள் குணம் மாறும். எனவே, இந்த இளங்கிளியான ஸத்வ குணம் நிறைந்த தோழியை அழைத்து, பகவதனுபவம் பெற அழைப்பதாக பொருள் கொள்ளலாம்.

சொல்லாய் பைங்கிளியே சுடராழி வலனுயர்த்த,

மல்லார் தோள்வட வேங்கட வன்வர, சொல்லாய் பைங்கிளியே (பெரிய திருமொழி 10-10-5)

என்ற திருமங்கை ஆழ்வார் பாசுரத்தை அன்வயித்து, இங்கு பாசுரச் சொல்லுக்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.

இந்தப்பாசுரத்தில், பரகால நாயகியாகியாக தன்னை வரித்துக் கொண்டு பாசுரங்கள் அருளிய திருமங்கை ஆழ்வாரின் திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரத்தில், தான் வளர்த்தக் கிளியை வணங்கும் நிலையைப் பார்ப்போமா:

முளைக்கதிரைக் குறுங்குடியுள் முகிலை,

மூவா மூவுலகும் கடந்தப்பால் முதலாய் நின்ற,

அளப்பரிய ஆரமுதை, அரங்கம் மேய

அந்தணனை, அந்தணர்தம் சிந்தை யானை,

விளக்கொளியை, மரகதத்தைத், திருத்தண் காவில்

வெஃகாவில் திருமாலைப் பாடக் கேட்டு

வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருக. என்று

மடக்கிளியைக் கைசூப்பி வணங்கி னாளே. (திருநெடுந்தாண்டகம் - 14),

இந்தப் பாசுரத்தில் திருமங்கை ஆழ்வார் அனுபவத்தை இந்த நோக்கிலும் அனுபவிக்கலாம்.

மடக்கிளி என்பது மடப்பம் பொருந்திய கிளி. அதாவது, விஷய ஞானம் உள்ள கிளி என்று பொருள் கொண்டு, பின்னாளில் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் அவதரித்து பல அரிய பொக்கிஷங்களாக - வைத்த மாநிதியங்களாக பல பனுவுல்கள் அருளப் போகிறார் என்பதை முன்னுணர்ந்து திருமங்கை மன்னன் உரைத்துள்ளார் என்று அனுபவிக்கலாமா!

முளைக்கதிரை என்பது ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள சங்கல்ப சூர்யோதயம் எனும் நாடகக் க்ரந்தத்தைக் குறிப்பில் உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம்.

குறுங்குடியுள் முகிலை என்பது, நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிக்கு விளக்கமாக ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள த்ரமிடோமிஷத் தாத்தபர்ய ரத்னாவளி க்ரந்தத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

மூவா மூவுலகும் என்பது த்ரிவிக்ரமனைப் போற்றி ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள தேஹுளீ சஸ்துதியை குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்

அளப்பரிய ஆரமுதை, அரங்கம் மேய அந்தணனை என்பது பாதுகா சஹஸ்ரம், பகவத்யான சோபானம், ந்யாச திலகம், அதிகரண சாராவளி என்று ரங்கநாதன் விஷயமாக ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள க்ரந்தங்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்

விளக்கொளியை, மரகதத்தை என்பது, தீபப் ப்ரகாச பெருமாள் விஷயமாக ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள சரணாகதி தீபிகையைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம் -

எனவே, இளங்கிளி எனும் பதத்தால், திருமங்கை மன்னனையும், ஸ்வாமி தேசிகனையும் உதாஹரித்து அனுபவிக்கலாம்..

இன்னம் உறங்குதியோ -

உறங்கும் தோழியை பொழுது நன்றாகப் புலர்ந்த பின்னும் இன்னும் உறங்குகின்றாயா, மாயனைப் பாடிப் பரவ எங்களுடன் வந்து சேர்ந்து கொள் என்று பொதுவான பொருளை உணர்த்தினாலும், உள்ளுரைப் பொருளாக பல பிறவிகள் எடுத்தும், ஆச்சார்யனிடம் புருஷார்த்தம் (ஞானம்) பெற முடியாமல் இருக்கின்றீர்களே என்றும் பிறவிப் பயனை அடையாமல், உண்டு உறங்கி வீணே காலம் கழித்து பகவதனுபவம் பெற நல்ல அடியார் கூட்டத்துடன் ஆசார்யர்கள் உபதேசிப்பதை அறிந்து எம்பெருமானிடம் சரணாகதி செய்யாமல் அஞ்ஞானத்தில் உழல்கின்றீர்களே என்றும் உலக சுகங்கள் என்ற மாய உறக்கத்தில் உள்ளவர்களைக் கூவி அழைத்து கோவிந்தன் புகழ் பாடிக் களிக்க ஆண்டாள்: அழைக்கின்றாள் என்று பொருள் கொள்ளுதல் சிறப்பாகும்..

இங்கு வாழ்வின் நிலையாமையை அறியாமல், அரிதாய்க் கிடைத்த இந்தப் பிறவியில் அரியை எண்ணாமல், வீணே காலம் கழிப்பவரை எண்ணி, கடந்த காலத்தில் கழிவிறக்கத்தில் பிறவிப் பயனை அறியாமல் கழித்தது போதும். நிகழ்கால நிதர்சனமான நிலையாமை அறிந்து, நிகழ் காலத்தையும் வீணே கழிக்காமல், எதிர் காலத்திற்கான நல் வாழ்விற்கு, நல்ல வழியைத் தேடிக் கொள்ள வாருங்கள் என்று ஆண்டாள் வருத்தத்துடன், பகவதனுபவத்தில் திளைக்காமல் காலத்தைப் போக்குபவர்களைப் பார்த்து, அஞ்ஞானத்திலிருந்து மீளாமல், ஞானம் பெரும் நெறிகளைப் பற்றாமல் இன்னும் உறங்குகின்றீர்களே என்று இடித்துரைப்பதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சில்லென்றழையேன்மின்..... -

உள்ளே உறங்குபவள் சொல்லும் பாதிலாக பொதுவான பொருள்.

எனது அஞ்ஞானத்தால் தவறிழைப்பின், அதற்காக கடிந்து கொள்ளதீர். அயல் அகத்தில், (பக்கத்து வீட்டில்) உள்ள தோழியை எழுப்ப, பங்கயக் கண்ணானைப் பாடிப் போற்ற நீங்கள் அழைத்தது என் உள்ளத்தை உருக்கி, அந்த ஞானானுபவத்தில் திளைத்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறேன். எனவே கடுமையாக ஏதும் சொல்லாதீர்கள் என்று சொல்வதாகப் பொருள் கொள்ளலாம்.

நங்கைமீர்

நங்காய் என்று 14ம் பாசுரத்தில் ஞானத்தில் மிகுந்த தோழியை எழுப்பிய ஆண்டாள், இந்த பாசுரத்தில், ஞானம் மிக்க இளம் கிளியைப் போன்ற ஓர் இனிய தோழியை ஞானத்தில் அவள் மிக்கவள் என்பதால் "ஆர்" விசுவதியும் சேர்த்து, நங்கைமீர் என்று மரியாதையாக அழைப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

ஆனால், உட்பொருளாக, இந்தச் சொல் ஞானமிக்க அடியார்களைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

போதருகின்றேன் -

சத்விஷயங்களில் (பகவத், பாகவத, ஆச்சார்ய சேவை) என்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறேன் என்று வெறுமனே உரைப்பது போல் உன் குரல் மட்டும் தானே கேட்கின்றது. நீ இன்னும் வந்து சேரவில்லையே என்று வீட்டின் உள்ளே இருந்து குரல் கொடுக்கும் அந்த இளம் கிளியை (தோழியை) ஆண்டாள் கேட்கிறாள். இதோ வந்து விடுகிறேன் என்று உள்ளே இருப்பவள் குரல் கொடுக்கிறாள்.

பாசுரம் காட்டும் இந்த நிகழ்வை பெரியாழ்வாரின் அனுபவத்தில் நாமும் அனுபவிப்போம்.

யசோதை கண்ணனை அழைக்கும் போது, விளையாட்டுப் பிள்ளையான அவன், இதோ வருகிறேன் என்று கூறி, வராமல் போக்குக் காட்டுவானாம். இந்த அனுபவத்தை பெரியாழ்வார் தாய் பாவனையில், யசோதையாகத் தன்னைப் பாவித்து அருளியுள்ள பாசுரத்தை இங்கு ஒப்பு நோக்கி, ஆண்டாளின் சொல்லுக்குப் பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

"போதர் கண்டாய் இங்கு போதர் கண்டாய்"

போதரேன் என்னாதே போதர் கண்டாய்" -

(பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-9-6)

என்றது பெரியாழ்வார் திருமொழி.

வல்லை உன் கட்டுரைகள் பண்டே உன் வாயறிதும்

அன்புத் தோழியே! உன் பேச்சுத் திறத்தை நாங்கள் அறிவோம். வெற்றுப் பேச்சு பேசிக் கொண்டிராமல் விரைந்து வந்து, பரமனைப் போற்றிச் சரணடைய நாங்கள் நோற்கும் நோன்பில் கலந்து கொள் என்று ஆண்டாள் வீட்டின் உள்ளிருந்து குரல் கொடுக்கும் நங்கையிடம் சொல்வதாகப் பொதுவான பொருள்.

நங்கைமீர் என்றும் இளம் கிளியே என்றும் இந்தப் பாவையை (உள்ளே இருந்த பெண்ணை) ஆண்டாள் விளித்து அழைத்ததிலிருந்து, இந்தப் பெண் ஒரு க்ருஷ்ண வல்லபை என்பதும், ஆசார்யர்கள் மூலம் நல்லுபதேசங்களைப் பெற்றவள் என்றும் தெளிவாகிறது என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

மற்றொருவிதமாக, பலவற்றையும் கற்று அறிந்திருக்கின்றேன் என்ற மாயையான அஹங்காரத்தில், மாமாயனான எம்பெருமானை நினையாமல் இருக்கும் மாயையில் வீழ்ந்து, அந்த மாயனால் மட்டுமே இந்த மமதை என்ற மாயத்தை நீக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்து ஆசார்யன் மூலம் எம்பெருமானிடம் சரணாகதி பண்ணாமல் தங்கள் ஞானமே பெரிது என்ற மாயையில் இருப்பவர்களை ஆண்டாள் குறிப்பிடுகிறாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். நான் எல்லாம் அறிந்தவன் என்ற அந்த மன மாச்சர்யங்கள் மாயன் மாதவன் அருளால் நீங்கப் பெற்றால், "உண்ணும் சோறு, தின்னும் வெற்றிலை, பருகு நீர்" என்று காணுமிடங்களிலெல்லாம் கண்ணனையே காணும் பேறு பெற்று உய்யலாம் என்று, வாய்ச்சொல் வீரர்களை - அஞ்ஞானத்தில் உழல்பவர்களை நெறிப்படுத்தி நல்வழி காட்டும் நோக்கில் ஆண்டாள் **வல்லை உன் கட்டுரைகள் பண்டே உன் வாயறிதும்** என்று அருளியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

தன்னை வெறும் வார்த்தைகளாய்ச் சொல்லாமல் விரைந்து வந்து எங்கள் குழாயில் வந்து கூடிமினோ என்றழைத்து, தன்னை வல்லீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன் என்று ஆண்டாள் புகழ்ந்ததை எண்ணி வெட்கமுற்று, நீங்களே வல்லீர்கள். நீங்கள் தான் அடியவர்களான என் போன்றவர்களுக்கு ஸத்விஷயங்களை பகிர்ந்து கொண்டுள்ளீர்கள் என்று அந்த இளங்கிளியான தோழி பதில் சொல்கிறாள்.

நானே தான் ஆயிடுக..... -

இந்த சொற்களை இந்தப் பாசுரத்தில் மின்னும் வைரசு சொற்களாகக் கொள்ளலாம். விசிஷ்டாத்வைத தத்துவம் உணர்த்தும் வைணவ அடியார்களின் வைராக்யத்தையும், உள்ளத் தெளிவையும் உணர்த்தும் சொற்களாக இந்தச் சொற்களை அனுபவிக்கலாம்.

ஸ்வாமி தேசிகன் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் அபராத பரிஹாராதிகாரத்தில், லிங்க புராண ஸ்லோகம் ஒன்றை மேற்கோளிட்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம் என்ன என்பதை, “ஒரு பாகவதன் கடும் சொற்களைக் கூறினால் அவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து அவனை வணங்கி மன்னிப்பு கேட்பவனே உண்மையான வைஷ்ணவனாவான்” என்று அருளியுள்ளதை இந்தப் பாசுரச் சொற்களின் பொருளுடன் ஒப்பிட்டுப் பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

அடியேன், தாஸன் என்றுள்ள வைஷ்ணவ சொல்லாடல்கள், நம் மமதையைப் போக்கும் சொற்களாக உள்ளன என்பது தெளிவு. ஆனால், வாய்நேர்ந்தால் மட்டும் போதுமா? போதாது நடைமுறையில், அடியேன், தாஸன் எனும் சொற்களின் ஸாரம் கடைபிடித்தல் வேண்டும். ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் சுட்டிக்காட்டியுள்ளபடி, மற்ற அடியவர்களின் தவறுகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப் பக்குவத்தைக் கொள்ள வேண்டும் என்ற இந்த மிக உயர்ந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணத்தை ஆண்டாள் ‘நானே தான் ஆயிடுக’ என்று இரண்டே சொற்களில் சொல்லிவிட்டாள்!. மனதில் வைராக்யம் இன்றி, இந்த உன்னத லக்ஷணத்தைப் பெற முடியாது.

ஒரு ராமாயணக் காட்சியைக் கொண்டு, ஆண்டாளின் ‘நானே தான் ஆயிடுக’ என்ற சொற்களுக்கு வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருள் அனுபவிப்போம். :

அன்னை கைகேயி தந்தையின் ஆணை என்று ராமனிடம் சொன்னதைக் கேட்டு, ராமன் மணிமுடி தரிப்பதைத் தவிர்த்து, மரவுரி தரித்து காடேகி விட்டான். தசரதனும் வானுலகம் எய்து விட்டான். கைகேயியின் சூழ்ச்சியை அறிந்த பரதன், அவளைப் பலவாறு கடிந்து கொண்டு, கோசலையைப் பார்த்து, சமாதானம் சொல்லி தன் தாய் செய்த கொடுமையான செயலுக்கு மன்னிப்பு கேட்கும் முகத்தான் தன் மீது தவறு இல்லை என்பதைச் சொல்லி, ராமன், மணிமுடி தவிர்த்து மரவுரி தரித்து காடேக நான் காரணமாய் இருந்திருந்தால், உலகில் பாபம் என்பது எத்தனை உண்டோ அத்தனையும் செய்தவனாகிறேன் என்று கதறுகிறான். இவ்வகையில், ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தின் அயோத்யா காண்டம் 75ம் ஸர்கத்தில் ஸ்லோகம் 21 முதல் 58 வரை, 38 வித கொடிய பாபங்களைச் சொல்லி, ராமன் காடேகத் தான் சதி செய்திருந்தால், அத்துனைப் பாபங்களும் எனக்கே வரட்டும் என்று கதறுகிறான் பரதன். இதே போன்று வள்ளலார் பட்டியலிட்ட பல வித பாபங்களையும் ஒரு தெரிதலுக்காக அனுபவிப்போம்..

நல்லோர் மனத்தை நடுங்கச் செய்தோனோ
வலிய வழக்கிட்டு மானம் கெடுத்தேனோ
தானம் கொடுப்போரைத் தடுத்து நின்றேனோ
கலந்த சிநேகிதரைக் கலகம் செய்தேனோ
மனமொத்த நட்புக்கு வஞ்சகம் செய்தேனோ
குடி வெறி உயர்த்தி கொள்ளை கொண்டேனோ
ஏழைகள் வயிறு எரியச் செய்தேனோ
தருமம் பாராது தண்டம் செய்தேனோ
மன்னோரம் பேசி வாழ்வழித்தேனோ
உயிர்க் கொலை செய்வோர்க்கு உபகாரம் செய்தேனோ
களவு செய்வார்க்கு உளவு சொன்னேனோ
பொருளை இச்சித்து பொய் சொன்னேனோ
ஆசை காட்டி மோசம் செய்தோனோ
வரவு போக்கு வழி வழி அடைத்தேனோ
வேலையிட்டுக் கூலி குறைத்தேனோ
பசித்தோர் முகத்தைப் பாராதிருந்தேனோ
இரப்போருக்குப் பிச்சை இல்லை என்றேனோ
கோள் சொல்லிக் குடும்பக் கலைத்தேனோ
நட்டாற்றில் கையை நழுவ விட்டேனோ
கலங்கி ஒளிந்தோரைக் காட்டிக் கொடுத்தேனோ
கற்பழிந்தவளைக் கலந்திருந்தேனோ

காவல் கொண்டிருந்தக் கன்னியை அழித்தேனோ
கணவன் வழி நிற்போரைக் கற்பழித்தேனோ
கர்ப்பம் அழித்துக் களித்திருந்தேனோ
குருவை வணங்கக் கூசி நின்றேனோ
குருவின் காணிக்கை கொடுக்க மறந்தேனோ
கற்றவர் தம்மைக் கடுகடுத்தேனோ
பெரியோர் பாட்டில் பிழை சொன்னேனோ
பட்சியைக் கூண்டில் பதைக்க அடைத்தேனோ
கன்றுக்குப் பாலூட்ட மறந்து கட்டி வைத்தேனோ
ஊண் சுவை உண்டு உடல் வளர்த்தேனோ
கல்லும் நெல்லும் கலந்து விற்றேனோ
அண்டினவர்க்குத் துன்பம் செய்தேனோ
குடிக்கின்ற நீருள்ள குளத்தைத் தூர்த்தேனோ
வெயிலுக்கு ஒதுங்கும் விருட்சம் அழித்தேனோ
பகை கொண்டு அயலார் பயிரை அழித்தேனோ
பொது மண்டபத்தைப் போய் இடித்தேனோ
ஆலயக் கதவை அடைத்து வைத்தேனோ
சுத்த ஞானிகளை தூஷணம் செய்தேனோ
தவம் செய்வோரைத் தாழ்வு சொன்னேனோ
தந்தை தாய் மொழியைத் தள்ளி நடந்தேனோ
தெய்வம் இகழ்ந்து செருக்கு அடைந்தேனோ
என்ன பாபம் செய்தனோ அறியேன்

ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பி தான் மணிமுடி தரிக்க எண்ணியிருந்தால், இது போன்ற பாபங்களைச் செய்தவனாகி, அத்தகைய பாபங்களின் பலன்கள் என்னைச் சேரட்டுமென்று கதறினான் பரதன். பரதனின் இந்த நிலை, **வல்லீர்கள் நீங்களே நானே தான் ஆயிடுக** என்பதன் உண்மைப் பொருளை உணர்த்துவதாக உள்ளதை அறியலாம்.

செய்யாத ஒரு தவறுக்குத் தன்னையே நொந்து கொள்ளும் பரதனின் பெருந்தன்மை எத்தனைப் பேருக்கு வரும்?

கூனி செய்த சூழ்ச்சியா?

கைகேயி கேட்ட வரமா?

தசரதனின் நிலையா?

ராமன் கடைப்பிடித்த நெறியா? (பித்ரு வாக்ய பரிபாலணம்)

எதுவுமே இல்லை. மஹாபாவியான பரதனாகிய நான் பிறந்தது தான் காரணம் என்று தன்னையே "**நானேதான் ஆயிடுக**" என்றான் பரதன்.

ந மந்தராய: ந ச மாதூரஸ்யா:

தோஷோ ந ராஜ்ஞ: ந ச ராகவஸ்ய

மத்பாப மேவா அத்ர நிமித்த மாஸீத்

வநப்ரவேஸே ரகுநந்தநஸ்ய

என்று தன் மேலேயே எல்லாப் பழிகளையும் போட்டுக் கொண்டான் பரதன்.

இவ்வாறு, "நானேதான் ஆயிடுக" என்ற ஆண்டாளின் ஆழம் மிக்கச் சொற்களால், ஒரு உத்தம ஸ்ரீவைஷ்ணவனின் குணாதிசயங்கள் இப்பாசுரத்தில் சொல்லப் பட்டுள்ளன.

செய்யாத தவறையும் செய்ததாக சொல்லும் போது செய்யவில்லை என்று வாதாடாமல் அப்படியே வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று ஏற்பதே பண்பு அல்லவா!. ஒருவரை ஒருவர் பணிந்திருப்பதே ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம். இதை விளக்க, ஒரு வைணவ வரலாற்றுச் செய்தியை இங்கு எடுத்தாள்வதும் இப்பாசுரச் சொற்களுக்கு மேலும் மெருகூட்டும்.

கந்தாடை தோழப்பர் என்பவர் முதலியாண்டானுடைய பேரன். நம்பிள்ளை என்பவர் சிறந்த ஸ்ரீவைணவர். அவர் புகழில் பொறாமை கொண்ட கந்தாடை தோழப்பர் நம்பிள்ளையைப் பற்றி அவதூறாகப் பேசியதை தோழப்பரின் மனைவி தவறு என்று சுட்டிக் காட்டி, நற்பண்புள்ள ஒரு ஸ்ரீவைணவரைப் பழித்தது தவறு சென்று சொல்லி தோழப்பருடன் பேசாமல் இருந்தாள். (சத்தியத்தை

நிலைநிறுத்தி, தவறு செய்தது கணவனையானாலும் தவறே என்று அவரைத் திருத்த இந்த அம்மையார் செய்த புதுவித சத்யாக்கிரகம்) தவறை உணர்ந்த தோழப்பர் நம்பிள்ளையிடம் மன்னிப்பு கேட்க நம்பிள்ளை வீட்டிற்குத் தன் மனைவியுடன் கிளம்பும் போது, தன் வீட்டு வாசலில் நம்பிள்ளை காத்துக் கிடப்பதைப் பார்க்கிறார். பழிவாங்க வந்திருப்பாரோ என தோழப்பர் அஞ்சுகிறார். நம்பிள்ளையோ தோழப்பரைப் பார்த்ததும், முதலியாண்டானுடைய பேரன் ஆகிய தாங்கள் மனம் வருந்தி என்னைத் தவறும் அளவில் நான் நடந்து கொண்டிருந்தால் மட்டுமல்லவா நீர் என்னை கடிந்து கொண்டிருப்பீர்!! எனவே, என்னை மன்னியுங்கள் என்றாராம். தன் தவறை உணர்ந்த தோழப்பர் நீர் தான் சிறந்த ஆசார்யன் என்று சரணடைந்தாராம். இது தான் ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பண்பு.

செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞால நாதனே. என்கிறார் திருமழிசை ஆழ்வார்.

அஹம் அஸ்மி அபராத₄ சக்ரவர்த்தீ

கருணேத்வம் ச கு₃ணேஷு ஸார்வபௌ₄மீ |

வி₃ஷீ ஸ்தி₂திம் ஈ₃ருபீம் ஸ்வயம் மாம்

வ்ருஷ ஸைலே ஈச்வர பாத₃ஸாத் குருத்வம் || - (தயாசதகம் - 30)

பொருள் = தயாதேவியே! நான் குற்றம் செய்பவர்களுக்கும் பாவங்களுக்கும் சக்ரவர்த்தியாக உள்ளேன். நீயோ ஸ்ரீநிவாஸனின் குணங்களுக்கு பேரரசியாக உள்ளாய். இவ்விதம் எனது நிலைமையை அறிந்த நீ, நீயாகவே முன் வந்து என்னை ஸ்ரீநிவாஸனின் திருவடிகளில் நிற்கும்படிச் செய்ய வேண்டும். என்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

ஏழை, ஏதலன், கீழ்மகன் குகன், தான் பரதனை முதலில் தவறாக நினைத்ததை எண்ணி வருந்தி “ஆயிரம் ராமர் நின் கேழ் ஆவரோ” என்று தன் தவறை ஏற்றுப் பணிந்த மாண்பில் ராமாயண காவியத்தில் உயர்ந்து நிற்கிறான். குகனின் இத்தகைய பண்புதான் ராமனை “நின்னொடும் ஐவரானோம்” என்று அவனைத் தன் சகோதரனாய்ப் பாவித்து அணைக்க வைத்ததோ!.

ஒல்லை நீ போதாய்!

பங்கயக் கண்ணனின் நினைவில் வீட்டின் உள்ளே இருந்தபடியே தங்களிடம் பலவாறு உரையாடிக் கொண்டிருந்த தோழியை, வைராக்கியத்தோடு உலகப் பற்றைத் துறந்து, கைவல்யத்தைக் காட்டிலும் மோட்ச சித்தியே சிறந்தது என்றுணர்ந்து, **குழலை வென்ற குளிர் வாயினராகிச் சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப் படுவாரே** - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-11) - என்று பெரியாழ்வார் அழைத்தது போல், பகவத் சேவைக்கு வருக! விரைவில் வருக என்று அழைத்தாள் ஆண்டாள்.

எல்லாரும் போந்தாரோ

“அனைவரும் வந்து விட்டார்களா? அவர்களும் நீங்கள் சொல்லும் நெறியைத் தான் கடைபிடிக்கிறார்களா?” என்று ஆண்டாளின் அழைப்புக்கு மறுமொழியாக வீட்டின் உள்ளே இருந்தவள் வினவ, “ஆமாம், அடியவர் அனைவரும் பகவத்-பாகவத சேவையின் வாயிலாக பேரின்பத்தை நாடுவதே உயரியது என்றுணர்ந்து வந்து விட்டனர். நீ வெளியே வந்தால், அது உனக்கும் புரிந்து விடும்! எனவே விரைவில் வந்து எங்களுடன் சேர்ந்து கொள் - **போந்தார் போந்தெண்ணிக் கொள்**” என்று ஆண்டாள் இன்னமுதம் ஊட்டுகேள் இங்கேவா பைங்கிளியே என்று அந்த தோழியை அழைத்து,

சொல்லாய் பைங்கிளியே, சுடராழி வலனுயர்த்த,

மல்லார் தோள்வட வேங்கட வன்வர, சொல்லாய் பைங்கிளியே.

- (பெரிய திருமொழி 10-10.5)

என்பெருமானின் பேர்பாடி அனுபவிக்க அழைப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

வல்லானைக் கொன்றானை, மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானை, மாயனைப் பாட -

நம் தீவினைகளை அழித்து, நம்மை மாயையிலிருந்து விடுவித்து, தறிகெட்டு அலையும் நம் புலன்களை நெறிப்படுத்தி, பகவத்-பாகவத சேவையில் நம்மை ஈடுபடுத்தி நம்மை ஆட்கொள்ளவிருக்கும் பரமனின் திருவடியைப் போற்றிப் பாடுவோமாக! என்று ஆண்டாள் அழைக்கிறாள்.

ஏன் ஆண்டாள் இவ்வாறு அழைக்கிறாள்? என்பதை எண்ணிப் பார்த்தல் வேண்டும். உலகில் நாம் எதிர்கொள்ளும் புற எதிரிகளைவிட நம் உள்ளத்திலேயே இருந்து கொண்டு நம்மை அழிவுப் பாதைக்கு கொண்டு செல்லும் தீய எண்ணங்களாகிய கொடிய எதிரிகள் தான் அதிகம். உள்ளிருந்தே நம் புலன்களை ஆட்கொண்டு அழிவுப் பாதையில் திருப்பும் இத்தகைய தீய எண்ணங்களை மனதிலிருந்து விரட்டினால், தானாகவே ஸத்வ குணம் மேலோங்கும். அந்த தீயஎண்ணங்கள் என்ற உடனிருந்தே அழிக்கும் எதிரிகளை நாம் அழிக்க வேண்டுமென்றால், அந்தரயாமியாய் - ஹார்த்த விக்ரஹமாய் நமக்குள்ளேயே இருந்து நம்மைக் காக்கும் கண்ணனின் திருவடிகளை நாடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதை ஆண்டாள் இங்கு உணர்த்துகிறாள். இந்தப் பாசுரத்திற்கும், கடோபநிஷத்

உபதேசிக்கும் பேருண்மை பொருந்துவதைக் காணலாம்.

ஆத்மான்மம் ரதி₂ன்மம் வித்₃தி₄ சரீரம் ரத₂ மேவ து |

பு₃த்₃தி₄ம் து ஸாரதி₂ம் வி₃த்₃தி₄ மன:ப்ரக்₃ரஹமேவ ச || (3)

இந்த₃ரியாணி ஹயானாஹு: விஷயாம்ஸ் தேஷு கோ₃சரன் |

ஆத்மேந்த₃ரிய மனோயுக்தம் போ₄க்தேத்யாஹூர் மனீஷின: (4)

- (கடோபநிஷத்: 1 - 3 - 3 □ 4)

என்பது கடோபநிஷத் வாக்யங்கள்.

சரீரம் ரதம். இந்த்திரியங்கள் சரீரமாகிய ரதத்தில் பூட்டிய குதிரைகள். சரீரத்தில் உறையும் ஆத்மான்மம் அந்த ரதத்தைச் செலுத்தும் சாரதி. மனம் தான் இந்திரியங்களாகிய குதிரைகளுக்குப் பூட்டிய கடிவாளம். மனதை அடக்காவிட்டால், பகவதனுபவம் கிடைக்காது.

பகவதனுபவம் என்ற மந்திரத்தால் மனம் இறக்கக் கற்றுவிட்டால், ஆனந்தமயமாக ஆகி விடலாம். அப்படிப்பட்ட மாய மந்திரத்தைக் கற்றுக் கொடுக்கும் வல்லமை வாய்ந்தது எம்பெருமானிடம் பரிபூர்ண சரணாகதி செய்வது தான். மாயக் கண்ணனின் பேர் பாடி அவன் திருவடிகளைப் பற்றுவது தான்.

இந்த உபநிஷத் வாக்யப்படியே திருமங்கை ஆழ்வாரும்.

“கோவாய் ஐவரென் மெய்குடி யேறிக்

கூறை சோறிவை தா என்று குமைத்துப்

போகார், நானவ ரைப்பொறுக் ககிலேன்

புனிதா. புட்கொடி யாய்.நெடு மாலே..... ” -(பெரிய திருமொழி 7-7.0)

என்று பெரிய திருமொழிப் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

அந்த மாயக் கண்ணனை நினைக்கும் போது அவன் செய்த மாயங்களை நினைவில் கொண்டு அவனின் சீர்மையை உணரும்படி, கண்ணன் வெளியில் இருந்த மாற்றானின் (எதிரியின் - கம்சனின்) திட்டத்தை மாற்றி அவர்களை வென்றதைச் சொல்லி, (குவலயா பீடம் என்ற யானையைக் கொன்றது, கம்சன் சானூரன் போன்றவர்களை மாய்த்தது போன்றவை) நம் உள்ளத்தில் புகும் தீய எண்ணங்கள் என்ற எதிரிகளை விலக்கி வெல்ல ஒரே வழி அந்த மாயக் கண்ணனின் திருவடிகளைப் பற்றுவதே என்பதை இந்தப் பாசுரத்தில் உணர்த்துகிறாள் ஆண்டாள்.

அந்த மாயக் கண்ணனின் திருவடிகள் எப்படிப் பட்டவை? கண்ணனின் திருவடி மஹிமையை ஸ்வாமி தேசிகன், அதிகாரசங்கிரகத்தில், அஸ்வத்தாமன் ஏவிய ப்ரஹ்மாஸ்த்ர பாணத்தால் உத்திரையின் கரு கருகி குழந்தை கரிக்கட்டையாகப் பிறந்து, கண்ணனின் பாதம் பட்டு உயிருள்ள குழந்தையான கதையை உதாஹரித்துச் சொல்லியுள்ளதை நினைவில் கொண்டால், ஆண்டாள் வருந்தி, வருந்தி அனைவரையும் கண்ணனின் திருவடிகளில் சரணடைய அழைப்பதன் உண்மைப் பொருள் விளங்கும்.

“.....விழுகறியோர் குமரனென மேவிச் சிறந்தன

விறலசுரர் படையடைய வீயத்துரந்தன

விடலரிய பெரிய பெருமாள் மென்பதங்களே’ - (அதிகார சங்கிரகம் - 51)

வல்லானைக் கொன்றானை - குவலயாபீடம் என்ற கம்சன் அனுப்பிய யானையை அழித்த கண்ணனின் லீலையை திருமங்கையாழ்வார் பல பாசுரங்களில் பாடியுள்ளார் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

விற்பெரு விழவும் கஞ்சனும் மல்லும் வேழமும் பாகனும் வீழ

செற்றவன் தன்னை புரமெரி செய்த சிவனுறு துயர்களை தேவை

பற்றலர் வீயக் கோல் கையில் கொண்டு பார்த்தன் தன் தேர்முன் நின்றானை

சிற்பவை பணியால் முடி துறந்தானைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே

- (பெரிய திருமொழி 2-3-1)

ஆவ ரிவைசெய் தறிவார்? அஞ்சன மாமலை போலே,

மேவு சினத்தடல் வேழம் வீழ முனிந்து, அழ காய

காவி மலர்நெடுங் கண்ணார் கைதிழ வீதி வருவான்,

தேவர் வணங்குதண் தில்லைச் சித்திர கூடத்துள் ளானே

- (பெரிய திருமொழி 3-3-7)

மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானை, மாயனைப் பாட - பகைவரின் அகந்தையை அழிப்பதற்கு வேண்டி எம்பெருமான் லீலைகள் பல புரிபவன். அவற்றில் ஒன்று தான், கோவர்த்தன கிரியை குடையாகப் பிடித்து - கிரிதாரியாய் நின்று -, ஆயரையும், ஆநிரைகளையும் காத்து, இந்திரனின் கர்வத்தை சாதுர்யமாக அடக்கிய மாயம்.

இவ்வாறெல்லாம் மாயங்கள் பல புரிந்து சேதனர்களைக் காக்கும் மாதவனான கண்ணன் திருவடி எண்ணுக மனமே என்று அழைத்து, தான் சொன்னவற்றை ஓர்ந்து தெளிந்து உய்ய வாராய் தோழி என்று பாசுரத்தை நிறைவு செய்கிறாள் ஆண்டாள்.

இனி, வழக்கம் போல், இந்தப் பாசுரத்தில் துயிலெழுப்பும் ஆழ்வார் யார் என்பதை பாசுரப் பதங்களின் படி, பூர்வர்கள் அனுபவித்தபடி அனுபவிப்போம் ஆழ்வார்களைத் துயிலெழுப்பும் பாசுரங்களில் இந்தப் பாசுரம் கடைசி பாசுரம்..

6 முதல் 15 வரை உள்ள பத்து ஆழ்வார்களைத் துயிலெழுப்பும் திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாசுரங்கள். இப் பாசுரங்கள், முதலில் விழித்தெழுந்தவர் இன்னும் உறக்கத்தில் இருப்பவரை எழுப்பும் நோக்கில் பாடப்பட்டவை என்றும், 6ஆம் பாசுரத்தில் பிள்ளாய் என்று சொல்லி பெரியாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள்,. 7ஆம் பாசுரத்தில் பேய்ப்பெண்ணை என்று சொல்லி குலசேகராழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள், 8ஆம் பாசுரத்தில் கோதுகலமுடைய பாவாய் என்று சொல்லி நம்மாழ்வாரைத் துயிலெழுப்பினாள்;. 9ம் பாசுரத்தில் திருமழிசையாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். 10ம் பாசுரத்தில் பேயாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். 11ம் பாசுரத்தில் பூதத்தாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள்; 12ம் பாசுரத்தில் பொய்கையாழ்வாரைத் துயிலெழுப்புகிறாள். 13ம் பாசுரத்தில் தொண்டரடிப் பொடிழாழ்வாரையும், 14ம் பாசுரத்தில் திருப்பாணாழ்வாரையும், இந்தப் பாசுரத்தில் திருமங்கை ஆழ்வாரையும் பூர்வாசார்யர்கள் அனுபவித்துள்ளனர்.

இப்பாசுரம் **திருமங்கையாழ்வாரின் திருப்பள்ளியெழுச்சி** என்று கூறுவார்கள். அதற்கான விளக்கத்தைப் பார்ப்போம்!

ஆண்டாள் இப்பாசுரத்தில் கடைபிடிக்கும் (அடியவரிடையே) சம்பாஷணை முறையை, திருமங்கையாரும், **“மானமரு மென்னோக்கி”** என்ற பதிகத்தை (பெரிய திருமொழியின் 10ம் பத்தின் 5ம் பதிகத்தின் 10 பாசுரங்கள் 10 பாசுரங்கள்) இரண்டு ஆய்ச்சிகளுக்கு இடையே நிகழும் சம்பாஷணையாகப் பாடியுள்ளார்!

**மானமரு மென்னோக்கிவைதேவியின் துணையா
னமரும் கல்லதர்போய்க் காடுறைந்தான் காணை
கானமரும் கல்லதர்போய்க் காடுறைந்த பொன்னடிகள்
வானவர்தம் சென்னி மலர்க்கண்டாய் சாழலே!** (பெரிய திருமொழி 11-5-1)

எனவே திருமங்கை ஆழ்வாரை “இளங்கிளியே” என்பது மிகப் பொருத்தமே, இவர் தான் ஆழ்வார்களில் இளையவர், அத்துடன் தன்னைக் கிளியாக பல பாசுரங்களில் வருணித்துக் கொண்டவர். அதை விட முக்கியமாக ஒரு கிளி செய்வதைப் போல, **நம்மாழ்வாரின் உபதேசத்தை இவ்வுலகுக்கு திரும்ப உரைக்க அவதாரம் கொண்டு மாறன் தமிழ்மறைக்கு** பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், திருஎழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் என்று ஆரணமாய் ஆறங்கம் கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வாரின் அருளிச் செயல்கள் குறித்து,

**“அறிவு தரும் பெரிய திருமொழி தப்பாமல்
ஆயிரத்தோடு என்பத்து நாலுபாட்டும்
குறியதொரு தாண்டகம் நாலைந்து, ஆறைந்தும்
குலாநெடுந்தாண்டகம், ஏழு கூற்றிருக்கை ஒன்றும்
சிறிய மடற்பாட்டு முப்பத்தெட்டிரண்டும்
சீர் பெரிய மடல் தனில் பாட்டு எழுபத்து எட்டும்.....”** - (பிரபந்த சாரம் - 13)

ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ளதையும் நினைவில் கொண்டு, இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் “இளங்கிளியே” என்று திருமங்கை ஆழ்வாரைக் குறிப்பிட்டு அருளியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம். .

திருமங்கையார் இந்த கிருஷ்ண லீலையால் மிகவும் கவரப்பட்டதால் தான், தனது **பெரிய திருமொழியை**, **“குன்றமெடுத்து ஆநிரை காத்தவன் தன்னை”** என்று முடிக்கிறார்! அது போல, திருநெடுந்தாண்டகத்தை, **“குன்றெடுத்த தோளினானை”** என்று நிறைவு செய்கிறார்! கோதை நாச்சியாரும், ஆழ்வாருக்குப் பிடித்த அதே கிருஷ்ண லீலைகளை நினைவுபடுத்தி இப்பாசுரத்தை நிறைவு செய்கிறார். எனவே, இந்தப் பாசுரத்தை திருமங்கை ஆழ்வாரை துயிலெழுப்பும் பாசுரம் என்று கொள்ளலாம்.

இவ்வகையில் இந்தப் பாசுரம் உணர்த்தும் பொருண்மைகளைச் சொல்லி, பாசுரார்த்த விசேஷங்களை நிறைவு செய்கிறேன்.

நமது புராணங்களும், இதிஹாசங்களும் நமக்கு பல்வேறு செய்திகளைச் சொல்லி நெறிப் படுத்துகின்றன. உணர்ந்தோர் உய்கின்றனர். உணராதோர், பிறவிச் சுழலில் சிக்கித் தவிக்கின்றனர். உதாரணமாக, கைகேயி மந்தரையின் பேச்சுக் கேட்டு கெட்டாள். தசரதன் கைகேயி பேச்சுக் கேட்டு கெட்டான். கர்ணன் துரியோதனன் பேச்சுக் கேட்டுக் கெட்டான். இப்படி, புல்லார் புன்சொல் கேட்டுக் கெட்டவர்கள் ஏராளம். எனவே **கண்டவர் பேச்சுக்குக் காது கொடுக்காமல் கண்ணன் பேச்சு கேட்க வேண்டும்.**

எனவே **மறக்காமல், மறைக்காமல் மறுக்காமல் தன் தவறை உணர்பவன்தான் உண்மையான பக்தன்** என்றும், **“நானே தான் ஆயிடுக”** என்ற பக்குவம் பெற வேண்டும் என்பதையும் ஆண்டாள் உணர்த்திய வழியில் உணர்ந்து உய்வோம் என்று ப்ரார்த்தித்து நிறைவு செய்கிறேன்..

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி 16

த்வந்மௌலி தாமநிவிபோ: ஸிரஸா க்ருஹீதே
ஸ்வச்சந்த கல்பித ஸபீதி மஸ ப்ரமோதா:|
மஞ்ஜு ஸ்வநா மதுலிஹோ விதது:ஸ்வயம் தே
ஸ்வாயம்வரம் கமபி மங்கள தூர்ய கோஷம் || .16.

கோதைப் பிராட்டியே! பெருமான் தன் தலையில் அணிந்துள்ள, நீ சூடிக் கொடுத்த மாலையை வண்டுகள் சுற்றி வந்து தமது இஷ்டப்படி தேனைக் குடிக்கின்றன. அவ்வாறு அவை மகிழ்ச்சியுடன் தேனைப் பருகி, இனிமையாக ரீங்காரம் பாடுகின்றன. அப்போது அவ்வண்டுகள் ஏற்படுத்தும் ஒலியானது உனது சுயம்வரத்துக்கான மங்கள வாத்தியங்களின் முழக்கமாக இருக்கிறது.

நாயகனாய் நின்று

நாயகனாய் நின்று நந்தகோபன் உடைய
கோயில் காப்பானே. கொடித் தோன்றும் தோரண-
வாயில் காப்பானே. மணிக் கதவம் தாள் திறவாய்
ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு அறை பறை-
மாயன் மணி வண்ணன் நென்னலே வாய் நேர்ந்தான்
தூயோமாய் வந்தோம் துயில் எழப் பாடுவான்
வாயால் முன்னம் முன்னம் மாற்றாதே அம்மா நீ-
நேய நிலைக் கதவம் நீக்கேலோர் எம்பாவாய்

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருளுரை:

நமக்குத் தலைவனாய், அரணாய், அரசனாய் இருக்கும் நந்தகோபன் எழுந்தருளியுள்ள, மலர் மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகிய தோரண வாயிலைக் கொண்ட, நந்த மாளிகை என்ற திருக்கோயிலுக்குக் காவலனாய் காத்து நிற்பவனே! ஆயர்பாடியில் வாழும் கோபியருக்கு வேண்டி, மாணிக்க மணிகள் பதிக்கப்பட்ட அந்த வாயிற் கதவைத் திறந்திடுக! உணர்வதற்கரிய அதிசய குணங்களை உடையவனும், அதிசயமான காரியங்களை நிகழ்த்துகின்ற மாயனும், நீலத் திருமேனி கொண்ட மணிவண்ணனும் ஆன எம்பெருமான், நோன்பிற்கான பறையை அருளுவதாக எங்களுக்கு நேற்றே வாக்களித்துள்ளான்! அந்த கண்ணபிரானைத் துயிலெழுப்ப நாங்கள் தூய உடலோடும் உள்ளத்தோடும் வந்திருக்கின்றோம். ஆகவே, முதற் காரியமாக, சச்சரவு செய்யாமல், மறுப்பு தெரிவிக்காமல், காவலனான நீ, பிரம்மாண்டமான வாயிற்கதவைத் திறந்து, நாங்கள் நோன்பிருந்து கண்ணனை வணங்கி வழிபட அனுமதி தர வேண்டும்.

பாசுர விசேஷம்:

15ம் பாசுரத்தில் **கண்டவர் பேச்சுக்குக் காது கொடுக்காமல் கண்ணன் பேச்சு கேட்க வேணும் என்றும் மறக்காமல், மறைக்காமல் மறுக்காமல் தன் தவறை உணர்பவன் தான் உண்மையான பக்தன் என்றும் "நானே தான் ஆயிடுக"** என்றதன் மூலம் ஆண்டாள் சொன்னாள். இன்றைய பாசுரத்தில் பரம பாகவதர்களான ஆச்சார்யர்கள் மூலம் பகவானை அடைய வேண்டும் என்பதை விளக்குகிறாள். இன்றைய பாசுரம் மனதை எழுப்பி ஆசார்யரை அண்டி உய்யும் வகை அறியச் செய்யும் பாசுரமாகும்.

பிரமாணம், பிரமேயம் மற்றும் **பிரமாதா** ஆகிய மூன்றும் இப்பாசுரத்தின் உட்பொருளில் வெளிப்படுவதாகப் பெரியோர் கூறுவர். **பிரமாணம்** என்பதை ஞானத்தின் ஊற்று, ஞானம் பெறப்படும் இடம் அல்லது ஞானத்தைத் தரும் விஷயங்கள் என்று கொள்ள வேண்டும். வேதம், ஸ்மிருதி, புராண இதிகாசங்கள், திவ்யபிரபந்தம், பிரம்ம சூத்ரம், ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள் ஆகியவை **பிரமாணம்**.

ப்ரமா கரணம் ப்ரமாணம் என்றபடி, **ப்ரமா** என்றால் புத்தி. **கரணம்** என்றால் கருவி. ஆகவே ப்ரமா கரணம் என்று புத்தியைக் கொண்டு அறிவது **ப்ரமாணம்**. (சான்று).

ப்ரமா இயம் ப்ரமேயம். ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு அறியும் வழியை அறிதல் ப்ரமேயம் (உபாயம்). **ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு அறிபவன் ப்ரமாதா** (சான்றை உணர்ந்து அறிந்தவன்). இங்கு, ஆண்டாள் **ப்ரமாதா**. பொதுவாகச் சொன்னால் ஆசார்யர்கள்தான் **பிரமாதாக்கள்**

ப்ரமேயம் என்ற உபாயத்தால் அறியப்படும் பொருளை அறிவது உபேயம் என்ற புருஷார்த்தம்.

இவ்வாறு, **ப்ரமேயம்** என்பது பிரமாணத்தால் அறியப்படும் பரமபதத்தில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணன், பரம், வியூகம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என அறியும் உபேயம் ஆவான்.

பிரமாணம் என்பது **அஷ்டாஷ்டரம், த்வயம், சரமச் ஸ்லோகம்** என்ற மூன்று மஹா மந்திரங்களையும், **பிரமேயம்** என்பது **எம்பெருமானையும், பிரமாதா** என்பது **மந்திரங்களை உபதேசிக்கும் ஆச்சார்யனையும்** குறிக்கின்றன.

எனவே எம்பெருமானைப் பற்றி, **மந்திரம், பரதேவதா நிர்ணயம், ஆசார்யன்** ஆகிய மூன்று விஷயங்களிலும் **பரிபூர்ண நம்பிக்கை** அவசியம் என்பது இந்தப் பாசுரத்தில் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

கோதைத் தமிழான திருப்பாவையை **ஐயைந்தும் ஐந்தும்** என்று பிரித்ததில் **நான்காம் ஐந்தின்** முதல் பாசுரம் தான் இன்றைய பாசுரம். 2ம், 3ம் ஐந்தைந்து பாசுரங்களில், அதாவது, 6 முதல் 15 வரை உள்ள பாசுரங்களில் இப் பூவுலகான கீழுலகில் இருக்கின்ற தோழியர்களை (அடியார்களை) நோன்பிருக்க வருமாறு அழைப்பதாக

பாசுரங்கள் வந்தன. அதற்குத் துணையாக, ஆசார்யர்களாக ஆழ்வார்களை எழுப்பி, அவர்கள் முகமாய் கோஷ்டியாக எம்பெருமானை அணுக ஆண்டாள் திருவுள்ளம் கொண்டாள் என்று பலவகையில் அனுபவித்தோம். மேலுலக நிலையில், நந்தகோபரின் திருமாளிகை என்று பகவனின் திருமாமணி மண்டபத்தை உருவகப்படுத்தி, அங்கு வாயிற்காப்போரான த்வாரபாலகர்கள் முதற்கொண்டு பரமாத்மா கண்ணன் வரை எழுப்பும் பாவனையில் 16 முதல் 20 வரையிலான ஐந்து பாசுரங்கள் அமைந்துள்ளன. இவ்வகையில், 16ம் பாசுரம் நந்தகோபனுடைய வீட்டுக் காவலர்களோடு உரையாடி, வாயில் கதவுகளைத் திறக்க ஆண்டாள் வேண்டுவதாக அமைகிறது.

தத்துவார்த்தமாக, இந்த பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசமாகிய உள்ளுறைப் பொருள், ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்தத்தின் மிக உயர்ந்த தத்துவங்களாகிய **ரஹஸ்யத் த்ரயத்தை - அதாவது அஷ்டாஷ்டர மந்திரம், த்வய மந்திரம், சரம ஸ்லோகம்** ஆகியவற்றை உணர்த்தும் பாசுரம் என்று பெரியோர் அனுபவிப்பர்..இதையே இன்னும் சற்று விளக்கமாகச் சொல்வதென்றால், 6ம் பாசுரம் முதல் 15ம் பாசுரம் ஈறாக, தோழியர்களை எழுப்பும் பாசுரங்களாக பொது அர்த்தம் அனுபவித்தாலும், அவை 10 ஆழ்வார்களை எழுப்பி, பகவதனுபம் பெற அவர்களை தன் ஆசார்யர்களாக ஆண்டாள் பாவித்து அவர்கள் மூலம் பகவதனுபவம் அடைய முயன்றாள் என்றும் ஸ்வாப தேசப் பொருள் அனுபவித்தோம். தத்துவார்த்தமாக, அந்த பத்து பாசுரங்களும், நம் பத்து இந்திரியங்களைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டவை என்றும் அனுபவித்தோம். (செய்புலன்களான 5 கர்மேந்திரியங்கள், மற்றும் உணர்புலன்களான 5 ஞானேந்திரியங்கள்). அவ்வகையில், இந்தப் பாசுரத்தில் குறிக்கப்படுவது இந்த 10 இந்திரியங்களையும் பின்னிருந்து இயக்கும் மனம் பற்றியது என்று உணரலாம்.

ஒருவருக்கு மனமே அவருடைய உறவும் விரோதியும் ஆகும்.

“மன ஏவ மனுஷ்யாணாம் காரணம், ப₃ந்த₄ மோசஷ்யோ:

ப₃ந்த₄ய விஷயா சக்தம் முக்தயை நிர்விஷயம் ஸ்ம்ருதம்”

-(அம்ருபிந்து உபநிஷத்- 2)

என்று அம்ருபிந்து உபநிஷத்தில் உபதேசித்தபடி, உலக விஷயங்களில் செல்லும் மனமே நம் ஆத்ம சேஷமத்திற்கு விரோதி. அதே போன்று உலக விஷயங்களில் பற்றற்று உள்ள மனமானது நமக்கு ஆத்ம நன்மையைச் செய்வதால் நமக்கு நெருங்கின உறவினன் ஆகிறது.

ஹிரண்மயேன பாத்ரேண ஸத்யஸயாபிஹதம் முக₂ம் |

தத்த்வம் பூஷண்ணபாவ்ருணு ஸத்யத₄ர்மாய த₃ருஷ்டயே ||

-(ஈஸாவாஸ்ய உபநிஷத்- 15)

என்று ஈஸாவாஸ்ய உபநிஷத் உபதேசிகின்றது. “ஹிரண்யம் என்றால் ஜ்யோதி வடிவம். அந்த ஜ்யோதி வடிவான பாத்ரம் ஸத்யமான ஆதித்ய மண்டலத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் கொண்டுள்ளது. ஸத்ய ஸ்வரூபமான நான் உபாஸித்த தெய்வத்தை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்யும் பொருட்டு, ஓ பூஷ தேவரே, அதன் மூடியைத் திறந்து விடுங்கள். அதவது கண்களைக் கூட வைக்கும் அந்த கிரணங்களை அப்புறப் படுத்துங்கள் ” என்பது, இந்த உபநிஷத் வாக்யத்தின் பொருள்.

இந்த ஈஸாவாஸ்ய உபநிஷத் வாக்யம் உணர்த்துவதையே, இந்தப் பாசுரத்தில் உட்பொருளாக ஆண்டாள் உணர்த்தியுள்ளாள் என்று உணரலாம். அதாவது, பாத்ரம் பொன்மயமாக இருந்தாலும், அதனால் முகத்தை மூடி விட்டால், பொன்னால் மூடப்பட்டுள்ளது என்று பொன் மீதுள்ள அபிமானத்தால் பெருமைப் பட முடியுமா? அவ்வாறு கண்ணையும், வாயையும் (முகத்தை) மூடிவிட்டால், எவ்வாறு கண் மறைத்து, வாய் மூடியிருப்பவன் பார்க்கவும், பேசவும் முடியுமா? எனவே, அவன் அந்த பொன் மூடியை அப்புறப்படுத்தவே விழைவான். அது போன்றே ராஜஸ, தமோ குணங்களான இந்திரியங்களால் வசப்படுத்தப் படும் ராகமோகங்களால் மனம் மூடப்பட்டு எம்பெருமானை அடைய விடாமல் தடுக்கின்றன. அதனால் சேதனர்களாகிய நம் தர்மபூத ஜ்ஞானம், நமக்குப் புருஷார்த்தமான எம்பெருமானை - பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணவிடாமல் தடுக்கின்ற, பொன்மூடி போன்ற இத்தகைய ராஜஸ, தமோ ராகமோகங்களை விலக்கி, ஸத்வ குணம் பெருகி எம்பெருமானைத் தரிசிக்க, அவனை அனுபவிக்க அருள வேண்டும். இந்தப் பேருண்மையைத்தான், ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் உணர்த்தி நம்மை நல்வழிப்படுத்துகின்றாள்.

இன்னும் சற்று எளிமையாகச் சொல்வதென்றால், மனம் அஞ்ஞானம் என்னும் அகந்தை மமதை போன்ற அறிவீனத்தின் இருளால் மூடிக் கிடக்கும் போது, அதுவே பகவானை நாம் அடையத் தடையாயிருக்கும் கதவு என்று உருவகப்படுத்தி, ஆசார்யத் தொடர்பினால் அந்த இருளை நீக்கி,கதவின் தாளைத் திறந்திட்டால், நமது இதய கமலத்தில் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவானைத் தரிசிக்கலாம் என்பதை தத்துவார்த்தமாக இந்த பாசுரம் உணர்த்துகிறது.

நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபன் உடைய கோயில் காப்பானே -

நாயகன் என்றால் இறைவன், தலைவன், அரசன், கணவன் என்று பல பொருள்கள் உள்ளன. ஆழ்வார்கள் நாயகன் என்ற சொல்லைப் பலவாறும் எம்பெருமானைக் குறிக்கும் விதத்தில் கையாண்டுள்ளார்கள் என்பது பிரபந்தப் பாசுரங்களை வாசித்தால் தெரிய வரும். விவரித்தால் பெருகும் என்பதால் அனைத்து பிரபந்த வரிகளை இங்கே குறிப்பிடவில்லை. எனவே, **நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபன்** என்பது “நந்தகோபன் குமரனான” கண்ணனின் தந்தை (வளர்த்த தந்தை) நந்தகோபனைக் குறிக்கின்றது என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிய வரும் பொதுவான பொருள்.

நந்த: நந்தயதீதி நந்த: என்றபடி, எல்லோரையும் களிப்பிக்கச் செய்பவன் நந்தன். இந்த நந்தன் நந்தகோபன் குமரனாகிய, நந்தகோபனுடைய கோ ஆன (கோ என்றால் அரசன் - தலைவன்) உலகுக்கெல்லாம் நந்தனாகிய கண்ணன் என்று உட்பொருளாகும்.

இங்கு **நாயகன்** என்பது **ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையும்**, அவன் இருக்கும் திருமாமணி மண்டபம் நந்தகோபன் திருமாளிகையாகவும் உருவகப் படுத்தப்பட்டுள்ளது..

நம் உள்ளம் என்பதை பகவானின் திருமாளிகையாகவும், பகவானின் திருமாளிகையைக் காவல் புரியும் த்வார பாலகர்கள் ராஜஸு, தாமஸு குணங்கள் என்றும் உருவகப் படுத்தப்பட்டுள்ளது சாந்தோக்ய உபநிஷத் பாணியிலும் பொருள் உணரலாம்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத் நம் சரீரத்தையே எம்பெருமானின் திருமாளிகையாகவும், அதில் உறையும் நாயகன் எம்பெருமான் என்றும் அழகாக விளக்கியுள்ளது.

ப்₃ரஹ்மபுரே த₃ஹரம் புண்ட₃ரீகம் வேஸம் (சாந்தோக்ய உபநிஷத் 8-1-1) என்று, சாந்தோக்ய உபநிஷத் ப்ரஹ்மபுரம் என்ற நம் சரீரத்தின் உள்ளேயிருக்கும் ஹ்ருதயம் எம்பெருமானின் திருமாளிகையாகும் என்று சொல்கிறது. அதேபோன்றே, ஹ்ருதயத்தில் ஐந்து துவாரங்களைச் சொல்லி, அவற்றிற்கும் பஞ்சப் ப்ராணம் என்ற ப்ராணம், அபானம், வ்யானம், உதானம், ஸமானம் ஐந்து வாயுக்களுக்கும், கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, சருமம் ஆகிய ஐந்து இந்திரியங்களுக்கும், இவற்றின் அதி தேவதைகளான த்வார பாலகர்களுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் ஆகியவற்றை விளக்கிக் கூறியுள்ளது. (சாந்தோக்ய உபநிஷத் 3-12-6).

இதையே, ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் “**நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபன் உடைய கோயில் காப்பானே** என்றருளி, நம் இதயத்தில் உறையும் எம்பெருமானை **நாயகனாகவும்**, அவன் உறையும் **இதயத்தைக் கோயில்** என்றும், நம் **இந்திரியங்களை கோயில் காப்பவர்களாகவும்** உருவப்படுத்தி இந்தப் பாசுரம் சாந்தோக்ய உபநிஷத் விளக்கும் ப்ரஹ்ம உபாஸனையின் ஸாரமாக அருளியுள்ளாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

தஸ்ய ஹவா ஏதஸ்ய ஹ்ருத₃யஸ்ய பஞ்ச₃ தே₃வஸுஷய:

நம் இதயத்திற்கு ஐந்து வாசல்கள் உள்ளன. இந்த வாசல்கள் ஒவ்வொன்றையும் தேவதைகள் காவல் புரிகின்றனர்.

ஸ யோ_sஸ்ய ப்ராங்ஸுஷி: ஸ ப்ராணாஸ்தச்சக்ஷா :

கிழக்கு வாசலில், பிராணன், கண், ஆதித்யன், ஆகிய தேவதைகள் உள்ளனர்.

அத₂யோ_sஸ்ய த₃க்ஷிண: ஸுஷி: ஸ் வ்யான: தச்ச₂ரோத்ரக₃ம் ஸ சந்த₃ரமா :

தெற்கு வாசலில் வ்யானன், செவி, சந்திரன் ஆகிய தேவதைகள் உள்ளனர். (இங்கே மூவரையும் ஸமான தேவதையாகக் கருதி த்யானிக்க வேண்டும்.)

அத₂யோ_sஸ்ய ப்ரத்யங்ஸுஷி: ஸோ_sபான: வாக் ஸோ_sக்₃னி:

மேற்கு வாசலில் அபானன், வாக்கு, அக்னி ஆகிய தேவதைகள் உள்ளனர். (இங்கே மூவரையும் ஸமான தேவதையாகக் கருதி த்யானிக்க வேண்டும்.)

அத₂யோ_sஸ்ய உத₃ங்ஸுஷி: ஸ ஸமான: தன்மன: ஸ பர்ஜன்ய:

வடக்கு வாசலில் ஸமானன், மனம், பர்ஜன்யன் (மழை தேவதை) ஆகிய தேவதைகள் உள்ளனர். (இங்கே மூவரையும் ஸமான தேவதையாகக் கருதி த்யானிக்க வேண்டும்.)

அத₂யோ_sஸ்ய ஊர்த₄வ ஸுஷி: ஸ ஸ உதா₃ன: ஆகாஸ:

மேல் வாசலில் தலைக்கு மேலே) உதானன், வாயு, ஆகாசம் ஆகிய தேவதைகள் உள்ளனர். (இங்கே மூவரையும் உதான தேவதையாகக் கருதி த்யானிக்க வேண்டும்.)

தே வா ஏதே பஞ்ச ப்₃ரஹ்மபுருஷா: ஸ்வர்கஸ்ய லோகஸ்ய த்₃வார பா:

இந்த ஐந்து தேவதைகளும் சொர்கலோகத்தின் வாசற் தேவதைகள்.

- (சாந்தோக்ய உபநிஷத் 3-13-1,2,3,4,5,6)

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட இந்த கருத்தையே இப் பாசுரத்தின் **நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபன் உடைய கோயில் காப்பானே** என்ற சொற்கள் உணர்த்துவதாக அறியலாம்.

இந்த தத்துவப் பேருண்மையை நிதர்சனமாக நாம் நேரில் காணும் ப்ரமாணமாக, கோபுர வாயில், த்வஜஸ்தம்பம் (கொடி மரம்), பலி பீடம், மஹா மண்டபம், த்வார பாலகர்கள், அர்த்த மண்டபம், கருவறை என்று நம் ஆலயங்களின் அமைப்பில் உணரலாம்.

ஒரு துவார பாலகர், தன் ஆள்காட்டி விரலை மட்டும் உயர்த்தி காட்டி நிற்பது ஏன் தெரியுமா? ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரம் பொருள் என்பதை நமக்கு நினைவுபடுத்துவதற்காக. மற்றொரு துவார பாலகர், கையை விரித்து காட்டுவது- ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தவிர, வேறொரு பரத்துவம் இல்லை என்று வேதம் **‘ஏகம் ஏவ அத்₃விதீயம் ப்₃ரஹ்மம்’** (சாந்தோக்ய உபநிஷத்) உரைத்ததை உணர்த்துவதற்காக.. இதையே, இப்பாசுரத்தில் **கோயில் காப்பான்** என்பது **ஓம் நமோ நாராயணாய** என்ற மூல மந்திரமான **அஷ்டாக்ஷரத்தைக்** குறிக்கிறது. (நாராயணனே பரம்பொருள் என்ற ஏகத்துவத்தை உணர்த்துவது).

கொடித் தோன்றும் தோரண வாயில் என்பது, எம்பெருமான் உறையும் கோயிலின் வாயிலை அலங்கரிக்கும் தோரண வாயில். இது, **“ஸ்ரீமந் நாராயண சரணே ஸரணம் ப்ரபத்யே -- ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:”** என்ற **த்வய மந்த்ரத்தைக்** குறிக்கிறது என்று அனுபவிக்கலாம்.

மூலமந்த்ர ஸ்வரூபனாகிய சந்தன விருக்ஷத்தை, அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல்மங்கை உறையும் திருமார்பனாக, திருவுடன் சேர்ந்த திருமணியாய் விளங்கும் எம்பெருமானையும், பிராட்டியையும் சேர்த்தியில் அனுபவிக்க, எம்பெருமானை மூலமந்த்ரமாகவும், பிராட்டியை த்வய மந்த்ரமாகவும் அனுபவிக்கலாம்.

ஸ்ரீமத் க்₃ருத்₃ர ஸரஸ்தீர பாரிஜாத முபாஸ்மஹே பெருமானையே பாரிஜாத விருக்ஷமாக பரமார்த்த ஸ்துதியில் வர்ணித்த ஸ்வாமி தேசிகன், தயா சதகத்தில், பெருமானின் தயையை ஒரு கொடியாக வர்ணிக்கிறார். நம் வணக்கம் நம் பெருமானை இணங்கும்படி செய்கிறதென்று **“நாம் வணங்கத் தாமிணங்காநிற்பார் வந்தார்”** என்று திருச்சின்னமாலையில் கோஷிக்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன். திருவுடன் சேர்ந்த திருமாலாய் மாலவனை கருணையெனும் பிராட்டியுடன் கூடியவன் என்று, தயா சதகத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் வர்ணித்துள்ளார்.

ருட₄ வ்ருஷா சலபதே: பாதே₃ முக₂காந்தி பத்ரளச் சா₂யா |

கருணே ஸுக₂யஸி விநதாந், கடாஷஷ விடபை: கராப சேயப₂லை: | (தயாசதகம் -19)

அதாவது, ஸ்ரீநிவாஸன் திருவடிகளில் நாம் தலை வைத்தவுடன் (சரணாகதி செய்தவுடன்) கருணை எனும் கற்பகக் கொடி அங்கு முளைக்கின்றது. அக்கொடி ஓங்கி வளர்ந்து பக்தர்களான நம் துன்பம் நீங்கும் வண்ணம். எம்பெருமானுடைய முக காந்தியான தன் பசுமையான குளிர்ச்சியான இலைகளின் நிழலால் ஆச்வாஸமடையச் செய்கிறதாம். இந்தப் பசுமையான இலைகள் கொண்ட கொடி தான் பகவானுடைய கருணையின் உருவமான தயாதேவி!!.. இந்த தயா தேவியான கற்பகக் கொடி, பகவானுடைய கடாஷஷங்கள் எனும் கிளைகளை வளைத்து, அக்கிளைகளில் பழுத்துத் தொங்கும் புருஷார்த்தங்களாகிய பழங்களை நாம் கைநீட்டிப் பறிக்கும் வகையில் தாழச் செய்து நம்மை இன்புறச் செய்கிறதாம். இப்படி நம் ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீனிவாசனின் கருணையை தயா தேவியாக வர்ணித்து, தன்னை வணங்கினவர்களை தயாதேவி எப்படி ஸுகம் பெறச்செய்கிறாள் என்பதை வெகு ரஸமாய் தயாசதகத்தில் அருளிச் செய்துள்ளார்.

எனவே எம்பெருமானின் திருக்கோயிலில் உள்ளே அஷ்டாக்ஷர மந்த்ர ஸ்வரூபியாய் இருக்கும் கோயிலின் தோரணமாக த்வய மந்த்ரம் உள்ளது என்று அனுபவிக்கலாம்.

இப்பாசுரத்தில் எவ்வாறு பகவானைச் சென்று சேவிக்கவேண்டும் என்பதையும் ஆண்டாள் காட்டியுள்ளாள் என்பதை உட்பொருளாக உய்த்து உணரலாம். கோயிலுள் ப்ரவேசித்து பகவான் ஸன்னதி செல்வதற்குமுன் த்வஜஸ்தம்பம் முன் ஆச்சார்யர்களின் அனுக்ரஹம் வேண்ட வேண்டும். வேத ஸ்வரூபமாக கருடக் கொடி பறக்கும் இடம் அல்லவா த்வஜஸ்தம்பம்!. ஸ்வாமி தேசிகனுக்கு ஹயக்ரீவ மந்த்ரத்தை உபதேசித்த ஆசார்யன் அல்லவா கருடன்!

கோவிலில் பெருமானைச் சேவிக்கும் முறை:

த்வஜஸ்தம்பத்தை வணங்கி வேதஸ்வரூபனான கருடனையும், நம் ஆசார்யர்களையும் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்.

“குருப்ய: தத் குருப்யச் ச நமோ வாகம் அதீமஹே

வ்ருணீ மஹே ச தத்ராத்யௌ தம்பதீ ஜகதாம் பதீ” என்றும்

என்னுயிர் தந்தளித்தவரைச் சரணம்புக்கி
யானடைவே அவர்குருக்கள் நிரைவணங்கிப்
பின்னருளால் பெரும்பூதுர் வந்தவள்ளல்
பெரியநம்பி ஆளவந்தார் மணக்கால் நம்பி
நன்னெறியை அவர்க்குரைத்த உய்யக்கொண்டார்
நாதமுனி சடகோபன் சேனை நாதன்
இன்னமுதத் திருமகள் என்றிவரை முன்னிட்டு
எம்பெருமான் திருவடிகள் அடைகின்றேனே.

என்றும் நம் ஆச்சார்யன் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ளபடி, ப்ரார்த்தித்துத் தான் திருக்கோவில் உள்ளே பிரவேசித்து, கருடனையும் ஆசார்யர்களையும் தியானித்து துவாரபாலகர்களைத் தியானித்து பின் பெருமாளை சேவிக்கச் செல்ல வேண்டும். த்வார பாலகர்கள் எட்டு பேர். **சண்டப்ரசண்ட த்வார பாலகாப்யோ நம:** என்று சொல்லி எட்டு த்வார பலககர்களைச் சேவிக்க வேண்டும்.

**சண்டப்ரசண்டெள ப்ராக்த வாரே யாம்யே பத்ரஸுபத்ரகௌ
வாருண்யாம் ஜய விஜயௌ செளம்யே தாத்ரு விதா சத்ருகௌ
குமுத: குமுதாஷஸ்ச புண்டரீகோத வாமந:
சங்குகார்ண: ஸர்ப்பநேத்ர: ஸுமுக: ஸுப்ரதிஷ்டித:**

என்றபடி, **சண்டனும் ப்ரசண்டனும் கிழக்கு வாசலைக் காக்க, பத்ரனும் ஸுபத்ரனும் தெற்கு வாசலைக் காக்க, ஜய விஜயர்கள் மேற்கு வாசலைக் காக்க, தாதாவும் விதாவும் வடக்கு வாசலைக் காக்கிறார்கள். குமுதன், குமுதாஷன், புண்டரீகன், வாமனன், சங்குகார்ணன், ஸர்ப்பநேத்ரன், ஸுமுகன், ஸுப்ரதிஷ்டிதன் ஆகியவர்கள் ஆவரணங்களில் த்வார பாலகர்களாக இருக்கிறார்கள்.** (ப்ரஹ்மாதி பீட வர்ணனை-)

"**சண்டப்ரசண்ட த்வார பாலகாப்யோ நம:**" எனும் தத்துவத்தைத் தான் ஆண்டாள் இந்த பாசுர ஆரம்பத்தில் **நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபன் உடைய கோயில் காப்பானே** என்று சொல்கிறாள்.

(சாந்தோக்ய உபநிஷத் நம் சரீரத்தையே ஒரு கோயிலாக உருவகப் படுத்தி, அதில் அந்தர்யாமியாய் பெருமான் உறைவதையும், அந்தக் கோவிலின் துவார பாலகர்களாக இந்திரியங்களையும் உருவகப் படுத்தி, இந்த விளக்கவுரையின் முன் பகுதியில் சொல்லியுள்ளதையும் இங்கே அன்வயித்துப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.)

நென்னலே வாய் நேர்ந்தான்

நென்னல் என்பது சென்ற நாள், முன்னாள் என்று பொருள்படும். எம்பெருமான் பல்வேறு அவதாரங்களில் அருளியுள்ள சரம ஸ்லோகங்களையே, **நென்னலே வாய் நேர்ந்தான்** என்று ஆண்டாள் அருளியுள்ளதாகத் தெளியலாம்.

எனவே, **நென்னலே வாய் நேர்ந்தான்** என்பது, ப்ரதானமாக, **மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ** என்ற **சரம ஸ்லோகத்தைக்** குறிக்கிறது என்று உணரலாம். சரமச் ஸ்லோகம் என்றதும் பொதுவாக அனைவரும் உடனே நினைப்பது பகவத் கீதையில் கீதாசார்யனாக எம்பெருமான் உரைத்த சரமச் ஸ்லோகத்தைத் தான். ஆனால், இங்கு, எம்பெருமான் மற்ற அவதாரங்களில் அருளிய சரமஸ்லோகங்களையும், குறிப்பாக, வராஹ அவதாரத்தில் பூமிப் பிராட்டிக்கு அருளிய உபதேசமான சரம ஸ்லோகத்தையும் நாம் இங்கு உணர வேண்டும்.

வராகச் சரமஸ்லோகம் அருளி, பகவானை அடையும் விதங்களை வாய் நேர்ந்தான். (அதைத்தான் பூமிப் பிராட்டி கோதையாய் அவதரித்து, திருப்பாவையில் அருளியுள்ளாள்).

ராமச் சரமச் ஸ்லோகமாக விபீஷண சரணாகதியில் வாய் நேர்ந்தான் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தேர்த்தட்டில் நின்று பகவத் கீதை உபதேசித்து, வாய் நேர்ந்தான் .

மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்'.....

மணிக்கதவம் தாள் திறவாய் என்பது மேற்கூறிய மூன்று மஹா மந்திரங்களை உபதேசிக்குமாறு ஒரு சிஷ்யன் ஆச்சார்யனை வேண்டுவதை உள்ளர்த்தமாகக் கொண்டுள்ளது. ஆசார்யன், அஷ்டாஷ்டரம், த்வயம், சரமச்லோகம் ஆகிய மூன்று மஹா மந்திரங்களை ரஹஸ்ய உபதேசமாக உபதேசிப்பார். **அஷ்டாஷ்டரம் மந்திர ரஹஸ்யம். த்வய மந்திரம் அநுஸந்தான அநுஷ்டான ரஹஸ்யம். சரமஸ்லோகம் விதி ரஹஸ்யம்.** இந்த மஹா மந்திர உபதேசத்தினால், நம் மனத்தை மூடிக்கொண்டு, பகவதனுபத்திற்குத் தடையாக இருக்கும் அஞ்ஞானத்தையும், மமகாரங்களையும் விலக்கி, பகவத் ஞானம் ஏற்பட மனக் கதவைத் திறப்பவரே ஆசார்யன் என்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தத்துவ உண்மையை ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் **மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்** என்று பூடகமாக அருளியுள்ளாள் என்று அனுபவிக்க வேண்டும்.

மணிக்கதவம் தாள் திறவாய் என்று நந்தகோபன் திருமளிகையின் வாயிற்காப்பானைப் பணித்த கோதை நாச்சியார், நம் **மனக்கதவம் தாள் திறவாய்** என்று சேதனர்களான நம்மை மமகாரங்களை விலக்கி, மனக் கதவம் தாள் திறந்து, அங்கு கண்ணனை பிரதிஷ்டை செய்யப் பணிக்கிறாள். **மார்வமென்பதோர்கோயிலமைத்து மாதவனென்னும் தெய்வத்தை** வைத்துப் பூஜிக்கச் சொன்ன பெரியாழ்வாரின் பாசுர வரிகளையும் இங்கு உள்ளத்தில் கொண்டு அனுபவிக்கலாம்.

மாயன் மணிவண்ணன்

ஸ்ரீ முகுந்தமாலாவில் குலசேகராழ்வார் **கோபால சூடாமணி** என்று அனுபவிக்கிறார்.

ப₄க்தாபாய-பு₄ஜங்க₃-கா₃ரு₃மணி:-த்ரைலோக்ய-ரக்ஷாமணி:

கோ₃பிலோசந-சாதகாம்பு₃த₃மணி: செளந்த₃ர்ய முத்₃ராமணி:

ய: காந்தாமணி-ருக்மிணி-கநகுச-தவந்த்வைக பூஷாமணி:

ஸ்ரேயோ தே₃வ ஸிகா₂மணிர் தி₃ஸது நோ கோ₃பால சூடா₃மணி:

ப₄க்தாபாய-பு₄ஜங்க₃-கா₃ரு₃மணி:-த்ரைலோக்ய-ரக்ஷாமணி: - ஆயர்களின் சிரோமணியான கண்ணன் பக்தர்களுக்கு ஏற்படும் இன்னல்களாகிய பாம்பிற்கு கருட பச்சை என்னும் இரத்தினம் போன்றவன்; மூவுலகையும் காக்கும் இரத்தினம்;

கோ₃பிலோசந-சாதகாம்பு₃த₃மணி:- கோபிகைகளின் கண்களாகிய சாதகப் பக்ஷிகளுக்கு மேகமாகிய இரத்தினம்.

சௌந்த₃ர்ய முத்₃ராமணி: அழகின் முத்திரை மணி;

ய: காந்தாமணி-ருக்மிணி-கநகுச-தவந்த்வைக பூஷாமணி: -ருக்மிணி தேவியின் மார்பகத்தை அழகு செய்யும் இரத்தினம்.

ஸ்ரேயோ தே₃வ ஸிகா₂மணிர் தி₃ஸது நோ கோ₃பால சூடா₃மணி: - தேவர்களின் முடிகளில் உள்ள இரத்தினம். இத்தகைய ஆயர்குல சிகாமணியான கண்ணன் நமக்கு சேஷமத்தை அளிக்கட்டும்.

இத்தகைய மாயனான - மாலவனான மணிவண்ணன் நென்னலே வாய் நேர்ந்தான் என்றான்.

ஸ்வாமி தேசிகன் இந்த **மணிவண்ணனை**

த₄நஞ்ஜய விவர்த்த₄நம் த₄நமுதூட கோ₃வர்த்த₄நம்

ஸூஸாத₄ந மபாத₄நம் ஸூமநஸாம் ஸமாராத₄நம் - (வைராக்ய பஞ்சகம் - 4)

என்று அர்ச்சனனுக்கு நல்வழிகாட்டி மேன்மை பெறச் செய்தவனும், ஆயர்குல மக்களுக்கு ஆபத்து வந்தபோது கோவர்த்தன மலையைக் குடையாய்த் தாங்கிக் காத்தவனும், தன்னை நல்ல எண்ணத்துடன் அனுபவிப்பவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை அளிப்பவனும், எவராலும் அழிக்க முடியாத பலனை அடைவதற்குச் சாதனமாகவுள்ள **கண்ணன் என்ற உண்மைச் செல்வம்** என்றும்,

அஸ்தி மே ஹஸ்தி ஸைலாக்₃ரே வஸ்து பைதாமகம் த₄நம் - - (வைராக்ய பஞ்சகம் - 5)

என்று ஹஸ்திகிரி மேல் எழுந்தருளியிருக்கும் பேரருளாளப் பெருமானே என் பூர்வீக தனம் என்றும் அனுபவிக்கிறார்.

இந்த நீங்காத செல்வமான, வேத முதல்வனான கண்ணன் என்ற கருந்தெய்வத்தைத் தான் ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் **மாயன் மணி வண்ணன்** என்று அழைக்கிறாள்.

'தூயோமாய் வந்தோம் துயிலெழப் பாடுவான்'.....

இப்பாசுரத்தில் கோபியர்கள் **'தூயோமாய் வந்தோம்'** என்று சொல்லும்போது, **முக்கரண சுத்தியுடன்** (மனம், மொழி, மெய்) பகவானிடம் வந்துள்ள அடியார்களாக தங்களை அறிவித்துக் கொள்கின்றனர்.

துயிலெழப் பாடுவான் என்பது, எம்பெருமானை போற்றிப் பாடித் தொழுது, அதன் வாயிலாக உலக பந்தங்களிலிருந்து விடுபடும் மார்க்கத்தை உட்பொருளாக வலியுறுத்துகிறது!

சிஷ்யனானவன், ஓர் ஆசார்யனை அடைந்து உபதேசம் பெறத் தயாராகும் கணத்திலேயே, எம்பெருமானின் கருணைக்கு பாத்திரமாகி விடுகிறான் என்ற உட்கருத்தை **'மாயன் மணிவண்ணன் நென்னலே வாய் நேர்ந்தான்'** என்பது குறிக்கிறது.

'நேய நிலைக் கதவம்', தடங்கலின்றி வளரும் பகவான் மேல் வைத்திருக்கும் அன்பையும், பக்தியையும் குறிக்கிறது.

மணிக்கதவம் தாள் திறவாய் - தூயோமாய் வந்தோம்.....

நாம் அனைவருமே பிறவி எடுத்தோம், ஆனால் வெகு சிலரே இந்தப் பிறவி வேண்டாம், பிறவியற்ற மோகூஷம் வேண்டும், என்று உணர்கிறோம். அப்படிப்பட்ட இந்தப் பிறப்பு, இறப்பு என்னும் சுழற்சியை-**புனரபி ஜனனம் புனரபி மரணம்** என்று பிறந்தும் இறந்தும் பிறவிகள் பல எடுத்து உழல்கின்ற

நம்முள், தன்னை உணர்ந்த மேன்மக்கள் மட்டுமே பிறவியை அறுக்க விழைகிறார்கள். “**பிறப்பென்னும் பேதமை நீங்கச் சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்பதறிவு**” என்பது திருக்குறள் காட்டும் வாழ்வியல் தத்துவம். பிறவித் துன்பத்திற்குக் காரணமான அறியாமை நீங்குமாறு, முத்தி என்னும் சிறந்த நிலைக்குக் காரணமான செம்பொருளைக் காண்பதே மெய்யுணர்வு என்பது திருக்குறள் காட்டும் உண்மை. ஆனால், அந்த செம்பொருளே, (பகவானே), தாய்மை உணர்வை, தாயின் மகத்துவத்தை அறிய ஒரு தாயின் வயிற்றில் வந்து கருவாகிப் பிறவி எடுத்தான் என்று இப்பிறப்பின் மேன்மையையும், முக்தி எனப்படும் மோக்ஷத்தை அடையத் தடையாக இருக்கும் இந்தப் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்க **ஓம்** என்னும் பிரணவம்தான் ஒரே வழி என்று காட்டினான். அதாவது, பிறவிதனை வேரறுக்கும் ப்ரணவம் தன்னின் உட்பொருளாக, நான் மறையின் தாயகமாக நாரணனே ஒருதாய் வயிற்றில் வந்துதித்துக் கண்ணனான். அவன் சரண் அடைவதன்றி நமக்குச் சரண் வேறில்லை என்பதை ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்கிறாள். அப்படி **சரணடையும் உபாயமே பக்தி செய்து சரணாகதி செய்வதாகும்.**

நம் இந்து தர்மத்தின் மிகப்பெரிய பலமே பக்திதானே! பக்தியே மனித வாழ்வின் தலையாய கடமை! அந்தக் கடமையை சரியாக செய்பவரே, மற்ற எல்லாக் கடமைகளையும் ஒழுங்காக செய்யமுடியும்! பக்தி என்பது பகவானிடத்தில் வைக்கக்கூடிய உன்னதமான அன்பேயாகும். யார் வேண்டுமானாலும் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்யமுடியும்! பக்தி செய்வதற்கு மனம்தான் வேண்டும்! மனித மனமே வாழ்வை நிர்ணயம் செய்கிறது. மனம் சரியான பாதையில் சென்றால் வாழ்க்கை மிக நன்றாகவேயிருக்கும். உலகில் விலை நிர்ணயம் பண்ணமுடியாத ஒரு பொருள் “மனித மனமே”. மனதை சரியான பாதையில் அழைத்துச் செல்லும் ரகசியம் இந்து தர்மத்திற்கு மட்டுமே தெரியும்!

கீதையில் பகவான் மனத்தை அடக்கும் வித்தையைப் போதிக்கையில்,

“ஸனை: ஸனை ருபரமேத்₃பு₃த்₃யா த்₄ருதி₃ருஹீதயா |

ஆத்மஸம்ஸ்த₂ம் மந:க்ருத்வா நகிஞ்சித₃பி சிந்தயேத்”

-(ப.கீ.6-25)

என்கிறார்.

தேரியத்துடன் கூடிய புத்தியினால் மனதை மெள்ள மெள்ள (ஸனை ஸனை) அடக்க வேண்டும் என்கிறார். மெள்ள மெள்ள என்பதை அனுசரித்துப் பார்த்தால் எந்தக் கடினமான பழக்கத்தையும் மாற்றிக் கொள்ள முடியும்.(**எறும்பு ஊற அம்மியும் தேயும்!!**)

ஒரு கெட்ட பழக்கத்திலிருந்து மீளுவதோ அல்லது நல்ல பழக்கத்துக்கு ஆட்படுவதோ ஒரே நாளில் வந்துவிடாது. மனத்தை நாம் நல்ல விஷயங்களில் பழக்கி வந்தால் மாறாட்டமில்லாமல் ஒரே விஷயத்தில் நிலைத்து நிற்கும் என்ற எண்ணத்துடன் ஸ்ரீகிருஷ்ணன், ‘**அப்யாஸேந து கௌந்தேய, வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே**’-(ப.கீ.6-25) என்றான்.

அஞ்ஞான இருட்டு அழிந்து, ஞான ஒளி பிரகாசிக்கவேண்டும். ப்ருஹ தாரண்யக உபநிஷத் “**தமஸோமா ஜ்யோதிர்க₃மய**”-என்று உபதேசிக்கிறது.

அதாவது, அஞ்ஞான இருளிலிருந்து என்னை ஞான ஒளிக்கு அழைத்துச்செல்; என்ற உபநிஷத் வாக்கின்படி, அஞ்ஞானத்திலிருந்து ஞானம் என்ற வெளிச்சத்திற்கு அழைத்துப்போகும் காரியத்தைச் செய்ய வல்லவர்தான் ஆசார்யன்.” என்று போதிக்கின்றது. அதாவது “இருட்டிலிருந்து என்னை வெளிச்சத்திற்கு அழைத்துச்செல்” என்று பகவானிடம் மனமுருகி ஒரு பிரார்த்தனை! பகவானையும், ஆசார்யனையும் தவிர வேறு யாரால் இந்த உலகத்து ஜனங்களை ஞான வெளிச்சத்திற்கு அழைத்துச்செல்லமுடியும்!

“**ஞானத்திற்கு சமமான பவித்திரமான ஒரு பொருள் வேறெதுவும் இல்லையென்று**” பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் அர்ஜுனனுக்கு சொல்கின்றான். ஞானம் எல்லோரிடத்திலும் உள்ளது. ஆனால் அது மறைந்துள்ளது! சரியாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், நம்மிடம் உள்ள பெருஞ் செல்வமான அந்த ஜ்ஞானத்தை மூன்று திருடர்கள் கொள்ளையடிக்கிறார்கள். அவர்கள் யார் யாரென்று நமக்குத் தெரியும். தெரிந்தும் நாம் அத்திருடர்களைக் கண்டித்துத் தண்டிக்காமல் துணை போகிறோம்.

“காமக்ஷ்ச க்ரோத₄க்ஷ்ச லோபக்ஷ்ச தே₃ஹே திஷ்ட₂ந்தி தஸ்கரா:

ஜ்ஞான ரத்ன அபஹாராய தஸ்மாத் ஜாக்₃ரத: ஜாக்₄ரத:”

என்பது சங்கர பகவத்பாதாள் வாக்கு.

“**காமம், கோபம், சுயநலம்**” என்கின்ற மூன்று திருடர்கள் நம்முடைய ஞானம் என்னும் ரத்தினத்தை அபஹரிக்கின்றார்கள். ஆதலால் எப்பொழுதும் இந்த மூன்று திருடர்களிடமும் சர்வ ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும்! சர்வ ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும்” என்று பகவத் பாதாள் உபதேசித்துள்ளதையும் நினைவில் கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும்.

அதனால் ஞானத்தை யாரும் தேடி அலைய வேண்டிய அவசியமில்லை! தன்னிடத்திலிருக்கும் ஆசை, கோபம், சுயநலம் ஆகியவற்றை கொன்றொழித்தாலே போதும். முன் பாசுரத்தில் “**பொல்லா**

அரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானை” என்பதற்கு உள்ளூரை அர்த்தமாக இந்த சரீர மென்னும் பொல்லா அரக்கனை ஆட்டிப்படடக்கும் இந்தரியங்களை வெற்றி கொள்வதே ஞானம் பிறக்க வழி வகுக்கும் என்ற அர்த்தத்தை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

உள்ளதை உள்ளபடி உணர்ந்து பயப்படாமல், குழம்பாமல், வருத்தப்படாமல், - மறுக்காமல், மறக்காமல் மறைக்காமல் பகவானை நினைத்து ஆனந்தமாக இருப்பதே ஞானமாகும். ஆசை, கோபம், சுயநலம் ஆகியவை அசுர குணங்கள்! இந்த அசுரர்களை வதம் செய்தாலே நிம்மதி பிறக்கும். இந்த அசுரர்களுக்கு ஆகாத குணங்களே பக்தி, அமைதி, தியாகம் போன்ற தேவ குணங்கள்! இந்த தேவ குணங்கள் அசுர குணங்களை அடக்கியானுமோ அல்லது அடங்கிப்போகுமா என்றால் அடங்கித்தான் போகும் என்பது தான் நிதர்சனமாக உள்ளது. இவற்றை அழிக்கவே முடியாதோ என்று நம்பிக்கையிழக்க வேண்டாம்! இவற்றை அழிக்க ஒரேயொரு காரியத்தை மட்டும் சரியாகச் செய்தால் போதும். அது என்ன காரியம்? மிகவும் கடினமான காரியமோ? மிகவும் முயற்சி செய்து பல காலங்கள் காத்திருக்க வேண்டுமோ? இல்லவேயில்லை! உலகில் மிக மிக சுலபமான ஒரேயொரு காரியம் - ஜாதி, மதம், மொழி, இனம், பணம், அந்தஸ்து, வயது, படிப்பு, ஆண், பெண், சிறியவர், பெரியவர் என்று அனைத்தையும் கடந்து, எல்லோராலும் செய்ய முடிந்த ஒரு காரியம் - எல்லோருக்கும் அருகதையுடைய ஒரு காரியம், எந்த ஒரு விஷயத்தாலும் பாதிக்கப்படாத சமத்துவத்திற்கு சான்றான ஒரு காரியம் **“சரணாகதி”** மட்டுமே!

பகவானிடத்தில் சரணாகதி செய்துவிட்டால் நிச்சயமாக ஜெயிக்க முடியும். சரணாகதி என்றால் **“உன் சரணங்களே கதி”** என்று அர்த்தம். அதாவது, **“இற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உந்தன்னோடு உறவேல் எமக்கிங்கு ஒழிக்க ஒழியாது”** என்றும், **“நீயே எனக்கு புகலிடம்”** என்று அர்த்தம். எல்லோருமே ஆழ்ந்து தூங்குகின்ற சமயத்தில், தன்னை மறந்து கிடக்கின்ற சமயத்தில், ஒரு கெட்ட காரியமும் செய்வதில்லை! ஏனென்றால் அந்த சமயத்தில் தன்னைப் பற்றிய நினைவையே மறந்துவிடுகின்றோம். அந்த சமயத்தில் எல்லோருமே பகவானிடத்தில் லயமடைகின்றனர். அதனால்தான் எல்லோருமே தூக்கத்தை மிகவும் ரசிக்கின்றார்கள்; நேசிக்கின்றார்கள்; அனுபவிக்கின்றார்கள் போலும்!! தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது விறுப்போ, வெறுப்போ, பயமோ, சந்தேகமோ, குழப்பமோ, எதிர்பார்ப்போ, ஏமாற்றமோ, இறந்த காலமோ, எதிர் காலமோ, பழி வாங்கும் எண்ணமோ, துக்கமோ போன்ற எந்த நிலைமையும் கிடையாது. அதேபோல் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் போதும் அமைதியாய் வாழ்வதற்காகவே “சரணாகதி”. பகவானிடத்தில் தன்னை பூரணமாக அர்ப்பணிப்பதே சரணாகதி. அசுர குணங்களை அழிக்க, பகவானிடம் சரணாகதி செய்யவேண்டும். அதன் பிறகு தானாகவே நமக்கு சமாதானமும், சாந்தியும், நிச்சயமாகக் கிடைத்துவிடும். இதைத்தான் பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில்,

“சர்வ தர்மான் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ |

அஹம் த்வா சர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச: || - (ப.கீ. 18-66)

என்று வாக்குறுதி கொடுக்கின்றான். அதாவது “எல்லா தர்மங்களையும் விட்டு விட்டு, என்னை மட்டுமே சரணடை! நான் உன்னை அனைத்துப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன்! வருந்தாதே!” என்று அனுக்ரஹம் செய்கின்றான். பாபங்கள்தான் துன்பத்தின் அஸ்திவாரம்! பாபத்திற்கு அஸ்திவாரம் அசுர குணங்களே! அதனால் அசுர குணங்களை வேறோடு அழிப்பதே ஆனந்தத்தின் ரஹஸ்யம்! அதற்கு சரணாகதியே உபாயம்! சரணாகத வத்ஸலன் பகவானே.

அதனால் இனி ஒரு குழப்பமில்லை! இனி ஒரு விதி செய்வோம்!! சரணாகதி என்ற ஞான விளக்கை ஏற்றினால், - ஞான ஒளியிருக்குமிடத்தில் அஞ்ஞான இருட்டிற்கு இடமில்லை. ஞானமுள்ளவர்களுக்கு தினம் தினம் நிம்மதியும், சமாதானமும், சாந்தியும், வளமும், நீங்காத செல்வமும், ஆரோக்கியமும், அன்பும், வாழ்க்கையும் நிரந்தரமாக உண்டு! உண்டு! உண்டு!

இப்படி, **தூயோமாய் வந்தோம். மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்** என்று பகவானிடம் சரணாகதி அடைய செய்யும் கிரிசைகள் என்ன என்பதைத்தான் இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் சொல்கிறாள்.

தூயோமாய் வந்தோம் துயில் எழப் பாடுவான்.....

மனோ, வாக், காயமென்னும் திரிகரண சுத்தியுடன் வந்து இறைவன் பெருமைகளைப் பாடுகின்றோம், ஸம்ஸாரமென்னும் இருளிலிருந்து, பேருறக்கத்திலிருந்து விடுபட விழைகிறோம்.

தூயோமாய் வந்து என்பதன் விளக்கம் **உபகோஸல பிரம்ம வித்யை** என்று சொல்வார்கள். பல வருட காலம் வெளியில் எங்கும் போகாமல் அக்னியை உபாசித்தான் உபகோஸலன். சாந்தோக்ய உபநிஷத் இந்த வித்யை விவரமாக வேதாந்தமாக உரைத்துள்ளது.

மனம், மொழி, மெய் சுத்தம் அல்லது மனோ, வாக்க, காயமென்னும் திரிகரண சுத்தியுடன் எம்பெருமானை நினைத்து உருகினால், அவன் உள்ளத்தில் நிறைந்து காட்சி அளித்து கருணை புரிவான் என்பதற்கு ப்ரமானமாக சில நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த ஓர் உண்மை நிகழ்வை இங்கே குறிப்பிடலாம். தொட்டாச்சாரியார் என்ற பரம பக்தர் சோளிங்கபுரத்திலிருந்து காஞ்சிபுரம் கருட உத்சவத்துக்கு வருடா வருடம் செல்வார். நோய்வாய்ப்பட்டதால் ஒரு வருடம் செல்ல இயலாமல் மனம் வருந்தி தேவாதிராஜனை மனத்தினால் ப்ரார்த்திக்க, பேரருளாளானான - தேவாதிராஜனான - வரந்தரும் வரதன், இரண்டு நிமிடம் காஞ்சியிலிருந்து மறைந்து சோளிங்கபுரத்தில் கருடாருடராய் அவருக்குக் காட்சி அளித்தான். இந்த வைபத்தைக் கொண்டாடும் வகையில், இன்றளவும், காஞ்சிபுரத்தில் கருட சேவை அன்று இரண்டு நிமிடம் பெருமானைக் குடையால் மறைப்பர். இதற்கு தொட்டாச்சாரியார் சேவை என்றே பெயர். இதுதான் **தூயோமாய் வந்து துயிலெழப்** பாடவேண்டியதன் பலன் என்று அனுபவிக்க வேண்டும்.

இந்தப் பாசுரத்தை பகவத் ஆராதனம் குறித்த **கால பஞ்சகத்தின் 'இஜயை'** எனும் ஆராதனை காலத்தைக் குறிக்கும் பாசுரமாக பெரியோர் தத்துவார்த்தமாக அனுபவிப்பர்.

இந்தப் பாசுரத்தில் **கோயில் காப்போனே** என்றும் **வாயில் காப்போனே** என்றும், **மணிக்கதவம்** என்றும் **நேய நிலைக்கதவம்** என்றும் இருமுறை சொல்வது ரஹஸ்ய மஹா மந்த்ரங்களான அஷ்டாக்ஷரம், த்வயம், சரம ச்லோகம் ஆகியவற்றின் பூர்வபாகத்தையும் (முதல் அடியையும்) உத்திர பாகத்தையும் (இரண்டாம் அடியையும்) குறிப்பில் உணர்த்துவதாய் அனுபவிக்க வேண்டும்.

ஓம் + நமோ = பூர்வ பாகம், நாராயணாய = உத்திர பாகம்

ஸ்ரீமன் நாராயண சரணெள சரணம் பிரபத்யே - பூர்வ பாகம்.

ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம - உத்திர பாகம்

ஸர்வ தர்மான் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - பூர்வ பாகம்

அஹம் த்வா சர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சச: - உத்திர பாகம்.

எனவே,

நயவேன் பிறர்பொருளை நள்ளேன் கீழாரோடு,

உயவேன் உயர்ந்தவரோடு அல்லால், - வியவேன்

திருமாலை யல்லது தெய்வமென்று ஏத்தேன்,

வருமாறென் நம்மேல் வினை?

- (முதல் திருவந்தாதி - 64)

என்ற பொய்கை ஆழ்வாரின் முதல் திருவந்தாதி பாசுரத்தை நினைத்து, இந்தப் பாசுரத்தை அனுசந்தானம் செய்வோம்.

இப்படி **மிக்க இறைநிலையும்** - (பர ஸ்வரூபம்)

மெய்யாம் உயிர்நிலையும் - (ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம்)

தக்க நெறியும் - (புருஷார்த்த ஸ்வரூபம்)

தடையாகித் - தொக்கியலும், - (விரோதி ஸ்வரூபம்)

ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஓதும் குருகையர்கோன் - (உபாய ஸ்வரூபம்),

யாழினிசை வேதத் தியல்

என்று அர்த்த பஞ்சகத்தின் விளக்கமாக இந்த பாசுரம் அமைந்துள்ளது என்பதை அறிய வேண்டும்.

இந்தப் பாசுரம் ஸ்ரீராமானுஜரையும், திருக்குறங்குடி என்கிற திவ்ய தேசத்தையும் குறிப்பிடுகிறது.

திருக்குறங்குடி அழகிய நம்பிராயர் கோயில் ஆழ்வார்களால் மங்களாசாசனம் செய்யப்பட்ட தலமாகும்.

இத்தலத்தினைப் பற்றி திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், பெரியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் ஆகியோர் பாடியுள்ளார்கள். இத்தலத்தின் மூலவர் அழகிய நம்பிராயர் என்றும் தாயார் குறங்குடிவல்லி நாச்சியார் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். மூலவர் நம்பிராயரின் வலது புறத்தில் அருகில் நின்றான் என்ற பெயரில் சிவபெருமான் சன்னதி அமைந்திருப்பது இத்தலத்தின் மிகச்சிறப்பம்சமாகும்.

நின்ற, அமர்ந்த, நடந்த, கிடந்த, இருந்த என ஐந்து நிலைகளிலும் பெருமாள் இக்கோயிலில் காட்சி தருகிறார்.

மூலவர் விமானம் **பஞ்சகேத விமானம்**. இங்கே மோட்சம் வேண்டி நெய் விளக்கு ஏற்றி பிரார்த்தனை செய்யப்படுகிறது. ஆனா எல்லோரும் தெரிஞ்சுக்க வேண்டிய அதிசயம் அது இங்கே இருக்கும் மூலவரை தரிசனம் செய்வது ஒரு உயிரோட்டமான தரிசனமாக இருக்கும். பட்டர் எம்பெருமானின் திருமூர்த்த விக்ரஹத்தின் திருமுகம் அருகில் தீபத்தைக் கொண்டு செல்லும் போது, **கரியவனின் செவ்வரி யோடி நீண்டவப் பெரிய வாய கண்கள் - நம்மையே பார்க்கும் கண்கள் - நம்மையே விழுங்கும் கண்கள் - இல்லை இல்லை! உலகையே விழுங்கும் கண்கள் - ! ஆவாவென்று ஆராய்ந்து அருளும் கண்கள்** அப்படியே அசைவது போல தோற்றமளிக்கும் காட்சி அதிசயத்திலும் அதிசயம். **கரியவனின் நீண்ட அப்பெரிய வாய கண்கள்! என்னைப் பேதமை செய்கின்றதே என்று கதற வைக்கும் கண்கள்!! நெஞ்சம் உருக வைக்கும். கண்கள்!!**

இத்தலத்தில் பெருமாள் **நின்ற நம்பி, இருந்த நம்பி, கிடந்த நம்பி, குறுங்குடி நம்பி, மலைமேல் நம்பி** என ஐந்து நிலைகளில் எழுந்தருளியுள்ளார். முதல் மூன்று நம்பிகள் சந்நிதிக்குள்ளேயே அமைந்துள்ளனர். **நின்ற நம்பி, கிடந்த நம்பி சந்நிதிகளுக்கு இடையே மகேந்திரநாதர் என்ற சிவன் சந்நிதி உள்ளது.** மூலவர் நின்ற கோலத்தில் கிழக்கு நோக்கி அருள்புரிகிறார். தாயார் குறுங்குடி வல்லி நாச்சியார். உற்சவர் சுந்தர பரிபூரணர் (வடிவழகிய நம்பி). மூலவர் வர்ண கலாபத்தில் காட்சி தருகிறார். திருமஞ்சனம் இல்லை.

குறுங்குடி நம்பி எனும் வாமன நம்பி திருபாற்கடல் தீர்த்தக் கரையில் அமைந்துள்ளார். மலைமேல் நம்பி மகேந்திர மலையின் மேல் 9 கி.மீ தொலைவில் கோயில் கொண்டுள்ளார். **இங்குள்ள நம்பிகளில் ஒருவர் திருமண்காப்புச் சார்த்திக் கொண்டு பாஷ்யக்காரர் பக்கத்தில் வேதார்த்தம் கேட்டு, "சீடராய் நாமும் ராமானுசனை உடையோம்' என்று கூறினார் என்பர். ஆகவே அவருக்கு "வைஷ்ணவ நம்பி' என்ற பெயருமுண்டு.** மூலவர் இரு பிராட்டிமார்களுடன் மார்க்கண்டேயர், பிருகு மகரிஷி ஆகியோருடன் பெருமாள் சேவை சாதிக்கின்றார்

இது திருமங்கையாழ்வார் பரமபதித்த ஸ்தலம். அவருடைய ப்ருந்தாவனம் - திருவரசு அருகே மூன்று கிளைகளுடன் ஒரு தென்னை மரம் இருப்பதும் இத் திருத்தலத்தின் அதிசயம். (மூன்று மஹா மந்த்ரங்களை உணர்த்துகின்றனவோ!!) அதேபோன்று, இங்கு உள்ள ஒரு பனை மரத்தில் ந்ருசிம்ஹர் இருப்பதாக ஐதிஹ்யம்.

உள் பிரகாரத்தில் ஸ்வாமி வலம் வரும்போது முதலில் யானை, அதன் பின் அத்யாபக கோஷ்டி, பிறகு பெருமாள், பின்னால் வேத பாராயண கோஷ்டி, அதற்கும் பின்னால் யானை என்று வலம் வருவதும் இத்திருத்தலத்தில் மட்டுமே ஸேவிக்கக் கூடிய பெறும் பேறாகும்.

பெரியாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார், ராமானுஜர், பிள்ளைப்பெருமாள் தவிர, புகழேந்திப் புலவர், ஒட்டக்கூத்தரும்கூட இந்தத் திருக்குறுங்குடித் தலத்தைப் பற்றி பாடல்கள் பாடி இருக்கிறார்கள்.

கைசிக ஏகதசி - நம்பாடுவான் -கதையும் இந்த திருத்தலத்தின் பெருமை.

இப்படி, இந்தப் பாசுரத்தில் பல விசேஷங்கள் புதைந்து, ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்தின் மேன்மையான தத்துவங்களை உபதேசிக்கும் பாசுரமாக, ஆண்டாள் அருளியுள்ள இந்தப் பாசுரம் இவ்வாறெல்லாம் விரித்துப் பொருள் கொள்ள வைப்பதாய் உள்ளது. ஜ்ஞானத்தில் மிக்கோர் இன்னும் பல பொருள் வேதாந்தமாக விரித்துரைப்பார்கள். உணர்ந்ததை இங்கு உரைத்தேன் என்று இந்த பாசுரார்த்தத்தை இந்த அளவில் நிறைவு செய்கிறேன்.

நல்லதை வாசித்து, தேவைகளை யோசித்து, உணர்வுகளை சுவாசித்து கனவுகளை யாசித்து, கண்ணனின் நினைவுகளை நேசித்து வாழும் வாழ்கை என்றும் இனிக்கும் - கோதை வழி நடந்தால்!!! என்பதை இந்த பாசுரம் காட்டும் உண்மையை உணர்ந்து உய்வோம் என்று ப்ரார்த்தித்து அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 17

**விஸ்வாயமாந ரஜஸா கமலேந நாபௌ
வசஷ:ஸ்தலே ச கமலா ஸ்தந சந்தநேந |
ஆமோதிதோபி நிகமைர்விபுரங்க்ரி யுக்மே
தத்தே நதேந ஸிரஸா தவ மௌளி மாலாம் ||**

உலகங்களை ஆளுகின்ற பிரபுவின் நாபியிலிருக்கும் கமலத்தின் மணமும், அவனுடைய திருமார்பில் வசிக்கும் மஹாலக்ஷ்மியின் திருமார்பில் சாற்றப்பட்டிருக்கும் சந்தன மணமும் அவனை மணக்கச் செய்கின்றன. வேதங்கள் அவனுடைய திருவடியைப் பற்றியே பேசி அவனது திருவடிகளை மணக்கச் செய்கின்றன. இவ்வாறாக பகவானுடைய திருமேனி முழுவதும் மணமிகுந்து இருந்தாலும், அதனால் திருப்தியில்லாது அவற்றை எல்லாம் விஞ்சச் செய்யும்படியான உயர்ந்த பரிமளத்தைப் பெறுவதற்காகவே நீ சூடிக் கொடுத்த திருமாலைகளைத் தன் சிரசில் தரித்து பரிமளம் நிறைந்து காசூதியளிக்கிறான்.

அம்பரமே, தண்ணீரே, சோறே அறஞ்செய்யும்
எம்பெருமான்! நந்தகோ பாலா! எழுந்திராய்;
கொம்பனார்க் கெல்லாம் கொழுந்தே! குலவிளக்கே!
எம்பெரு மாட்டி! யசோதாய்! அறிவுறாய்;
அம்பரம் ஊடறுத் தோங்கி உலகளந்த
உம்பர்கோ மானே! உறங்காது எழுந்திராய்;
செம்பொற் கழலடிச் செல்வா! பலதேவா!
உம்பியும் நீயும் உறங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருளுரை:

எமக்கு ஆடையும், நீரும், பல்வகை உணவுப் பண்டங்களையும் தானமாக வாரி வழங்கும் எங்கள் தலைவரான நந்தகோபரே, தாங்கள் எழுந்திருக்க வேண்டும். வஞ்சிக் கொடி போன்ற மெல்லிய உறுதியான இடையுடைய பெண்களுக்கெல்லாம் தலைவியானவளே! நந்த குலத்திற்கு தீபம் போன்றவளே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை எங்களுக்களித்த யசோதை பிராட்டியே, எழுந்தருளாய்! த்ரிவிக்ரம அவதார காலத்தில், வானளாவி ஓங்கி வளர்ந்து மூவுலகங்களையும் அளந்த தேவர் தலைவளே! விழித்தெழுவாய்! செம்பொன்னால் செய்த வீரக்கழலை அணிந்த திருவடிகளையுடைய செல்வத் திருமகனே.! பலதேவளே! உன் தம்பியான கண்ணனும் நீயும் இனியும் உறங்காது எழுந்தருளவேண்டும்!

பாசுர விசேஷம்:

16ம் பாசுரத்தில் நல்லதை வாசித்து, தேவைகளை யோசித்து, உணர்வுகளை சுவாசித்து கனவுகளை யாசித்து, நினைவுகளை நேசித்து வாழ ஒரே வழி சரணாகதி என்றும் ஆசார்யன் மூலம் எப்படி பகவானை நினைக்க வேண்டும் என்றும் கோயிலில் எப்படி நடக்க வேண்டும் என்றும் ஆண்டாள் உபதேசித்ததை அனுபவித்தோம்.

இன்றைய பாசுரத்தில் பகவானை அடைய நாம் யாரைச் சரணாகதி பண்ண வேண்டும் என்று காட்டுகிறாள்.

இந்தப் பாசுரம், அர்த்த பஞ்சகம், அவதார பஞ்சகம், கால பஞ்சகம் ஆகியவற்றில் உணர்த்தப்படும் சில முக்கியமான தத்துவங்களை உள்ளுறையும் உட்பொருளாக உணர்த்துகின்றது.

அர்த்த பஞ்சகத்தில் இப்பாசுரம் ஜீவாத்மா நிலை பற்றியும், ஆசார்யனைப் பணிந்து சரணாகதி செய்வது பற்றியும் சொல்கின்றது

மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாம் உயிர்நிலையும்,
தக்க நெறியும் தடையாகித் - தொக்கியலும்,
ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஓதும் குருகையர்கோன்,
யாழினிசை வேதத் தியல். - (பட்டர் அருளிய திருவாய்மொழித் தனியன்)

இந்தத் தனியனில் திருவாய்மொழி காட்டும் அர்த்த பஞ்சகமாக பராசர பட்டர் (1) இறைநிலை (2) உயிர்நிலை (3) நெறிநிலை (4) தடைநிலை (5) வாழ்வுநிலை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“மிக்க இறைநிலை” என்பது வேத வேதாந்தங்கள் அடையாளம் காட்டும், அடைய வேண்டிய பொருள். அதாவது, சத்யம் ஜ்ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்மம் என்று தைத்ரிய உபநிஷத் அடையாளம் காட்டும், பரப்ரஹ்மமான ஸ்ரீமந் நாராயணனின் ஸ்வரூபம்.

“மெய்யாம் உயிர்நிலை” என்பது ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம்.

“தக்கநெறி” என்பது ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கு வழியான சரணாகதி என்ற உபாய ஸ்வரூபம்.

“தடையாகித் தொக்கியலும் ஊழ்வினையும்” என்பது “பொய் நின்ற ஞானமும், பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்று ஆழ்வார் வெறுத்தொதுக்கும், எம்பெருமானை அடையவிடாமல் தடுக்கும், ஸம்ஸார பந்தத்தில் வீழ்த்தும் விரோதிகள் ஆகிய விரோதி ஸ்வரூபம்.

“வாழ்வினையும்” என்பது “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்து” புருஷார்த்தம் என்ற பேரின்பநிலையை அடைவதான புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் என்ற பலன். -

இந்த ஐந்து தத்துவங்களை அல்லது தாத்தப்பரங்களை விளக்கும் விதமாக நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி அமைந்துள்ளது என்று இந்தத் தனியனில் பராசரபட்டர் அருளியுள்ளார்.]

அவதார பஞ்சகத்தில், பரம், வியூகம், விபவம், அந்தர்யாமி (ஹார்த்தம்), அர்ச்சை என்பது எம்பெருமானின் அவதார பஞ்சகம் என்ற ஐந்து நிலைகள். இந்த பாசரம், எம்பெருமானின் ஐந்து நிலைகளில் விபவத்தைச் சொல்லி, வ்யூக நிலையில் உள்ள எம்பெருமானையும் குறிக்கின்றது. பகவானைத் தொழும் போது, அவனுடைய பரிவாரங்களையும் சேர்த்துத் தொழுவதுதானே மரபு!..

கால பஞ்சகத்தில் பகவத் ஆராதனம் செய்ய வேண்டிய காலமான உபாதானத்தைக் குறிக்கிறது ..

பாஞ்சராத்ரம் சொல்லும் பஞ்சகால ப்ரக்ரியை எனும் கால பஞ்சகம் பற்றி பிரமன் மஹஷிகளுக்கு உபதேசித்ததை, ஸ்வாமி தேசிகன் மெய்விரத மான்யம் என்ற க்ரந்தத்தில் அருளியுள்ளார்.

சென்று மலர் பறித்து என்நாதன் சேவடிப் போது உகந்து

நன்று எனும் நீர் சுடர் நன்முக வாசம் இலை கொடுத்துக்

கன்னல் இலட்டுவத் தோடு அன்னம் சீடை கரி படைத்துப்

பின்னும் சேவித்து அவன் பாதம் பணியின்கள் என்றனனே - (மெய்விரத மான்யம் -24)

இந்த விவரமாவது:

- (1) அபிகமனம் (காலை ஆராதனம்); (2) உபாதானம் (ஆராதனத்திற்கு வேண்டிய த்ரவ்யங்களைச் சேகரித்தல்);
- (3) இஜ்யை (மாத்யாஹ்நிக ஆராதனம்); (4) ஸ்வாத்யாயம் (அத்யயனம் - சாஸ்த்ரம், ப்ரபந்தம் முதலியன வாசித்தல்);
- (5) யோகம் (பகவத் த்யானம்) என்று இந்த ஐந்து க்ரியைகள்.

இவ்வாறு மூன்று பஞ்சகங்களில் சொல்லப்படும் தத்துவார்த்தமாகவும் இந்தப் பாசரத்தை அனுபவிக்கலாம்.

இப்பாசரத்தில் **நந்தகோபர், யசோதை, கண்ணன், பலராமன்** ஆகியோர் வரிசைக் கிரமமாக எழுப்பப்படுகிறார்கள். என்பதை முறையே **ஆசார்யன், அஷ்டாஷ்டர மந்திரம், அஷ்டாஷ்டர மந்திரத்தின் பொருள், அஷ்டாஷ்டர மந்திரத்தின் சாரம்** ஆகியவற்றின் சின்னங்களாக அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பது இதன் உள்ளுரையாம்.

இனி, பாசரத்தின் பதங்கள் சொல்லும் விசேஷ அர்த்தங்களை அனுபவிப்போம்.

அம்பரமே, தண்ணீரே, சோறே அறஞ்செய்யும்

எம்பெருமான்! நந்தகோபாலா! எழுந்திராய்;

பாசரத்தின் முதல் இரண்டு வரிகளை மூன்றாகப் பிரித்து பொருள் அனுபவிப்போம்.

அம்பரமே, அறஞ்செய்யும் நந்தகோபாலா! எழுந்திராய்;

தண்ணீரே, அறஞ்செய்யும் நந்தகோபாலா! எழுந்திராய்;

சோறே அறஞ்செய்யும் நந்தகோபாலா! எழுந்திராய்;

என்று சகல தானங்களையும் செய்யும், கோபர்களின் தலைவனும், எங்கள் கண்ணனின் தந்தையுமாகிய நந்தகோபாலா! எழுந்திராய் என்றாள்.

நந்தகோபாலா! என்பதை கண்ணனின் தந்தை நந்தகோபாலன் என்றும், நந்த கோபாலன் என்பது நந்த குலத்தில் உதித்த கோபால சூடாமணியான கண்ணனை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எம்பெருமான் நந்தகோபாலா என்றருளியுள்ளதால், எம்பெருமானாகிய கண்ணனையே இங்கு ஆண்டாள் குறிப்பிடுகிறாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

கிருஷ்ணாவதார நிகழ்வுகளைத் தன் தந்தையான பெரியாழ்வாரிடம் கேட்டுக் கேட்டே வளர்ந்து, காண்கின்ற விசும்பெல்லாம் கண்ணனே என்றும், காண்கின்ற வெந்தீயெல்லாம் கண்ணனே என்றும், காண்கின்ற இக்காற்றெல்லாம் கண்ணனே என்றும், காண்கின்ற கடலெல்லாம் கண்ணனே என்றும், நிற்கின்ற நெடுமரமெல்லாம் கண்ணனே என்றும், காண்கின்ற அனைத்துமே கடல்வண்ணன் கண்ணனே என்று கண்ணனே தனக்கு எல்லாமும் என்ற நினைவில் வாழ்ந்தவள் ஆண்டாள். எனவே, இந்த பாசர வரிகளில் நந்த கோபன் என்று நந்தகுலத் தோன்றலான கோபன், நந்தர்களாகிய ஆயர்களையும், ஆநிரைகளையும் காத்தவனுமான கண்ணனையே கோதை குறிப்பிடுகிறாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இவ்வகையில் க்ருஷ்ணானுபவத்திலேயே ஆண்டாள் திளைத்திருந்ததால், திரௌபதிக்கு அவள் மானத்தைக் காக்க க்ருஷ்ணன் புடவை (வஸ்த்ரம்) சுரந்த நிகழ்வும், குருசேஷத்திரப் போரில் அர்ஜுனனின் தேரோட்டியாக இருந்து குதிரைகளுக்கு தண்ணீர் வழங்கி ரட்சகம் செய்ததும், கோகுலத்தில் அவன் செய்த மாய

லீலைகளும், குறிப்பாகத் தன் தோழர்களுக்கு திருடிய வெண்ணெய் கொடுத்து மகிழ்ந்ததும் நினைவில் ஊடலாட, அம்பரமே, தண்ணீரே, சோறே அறஞ்செய்யும் எம்பெருமான்! நந்தகோபாலா! என்று அருளியுள்ளாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அம்பரமே.....

அம்பரம் என்ற பெயர்ச்சொல்லுக்கு, ஆடை · வானம் · கடல், · துயிலிடம், திசை, சித்திரை நாள், மஞ்சள் என்று பல பொருள்கள் உண்டு. இவற்றில் அம்பரம் என்பது வானத்தைக் குறிப்பதாகப் பொருள் கொண்டு, அம்பரம் என்பது வானுலகத்தில் உள்ள பரமபதத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

தண்ணீரே.....

அம்பரம் என்பது பரமபதத்தைக் குறிப்பதாகப் பொருள் கொண்டால், தண்ணீர் என்பது, பரமபதத்தின் அருகில் உள்ள விரஜா நதியைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

சோறே.....

சோறு என்பது பொதுவில் உண்ணப்படும் உணவைக் குறிக்கும். சோறு என்பதற்கு முக்தி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். சோறு அளிப்பவன், முக்தியை அளிப்பவன் - நந்தகோபன் குமரன் நந்த கோபாலன் - கண்ணன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். காரணம், தானே உணவைப் படைத்து, உணவை உண்பவனவற்றையும் படைத்து, அவ்வாறு தான் படைத்தவற்றையும் தானே உண்பவன் அல்லவா பரமாத்மா!! இதைத்தானே தைத்ரீய உபநிஷதம் விளக்குகின்றது!! எம்பெருமானை அடையும் விதமாக பல்வேறு உபதேசங்களைச் சொல்லும் வகையில், “**அன்னம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத்**” (அன்னமே ப்ரஹ்மம்) என்று தொடங்கி, அன்னம் என்றால் என்ன, ஏன் அன்னத்தப் பாதுகாத்து மற்றவர்க்கு அளிக்க வேண்டும், அன்னத்தை உண்பது யார், என்றெல்லாம் தைத்ரீய உபநிஷத்தின் ப்ருகுவல்லியில் சொல்லிக் கொண்டு வந்து, இறுதியில், தானே அன்னாதான் ஆகி, அனைத்து அன்னத்தையும் (படைத்தவனவற்றையும்) உண்பவன் என்பதை,

அஹமன்னமஹமன்னமஹமன்னம்:

(நானே உணவு! நானே உணவு! நானே உணவு!)

அஹமன்னாதோ₃ - - அஹமன்னாதோ₃ - - அஹமன்னாத₃: |

(நானே உணவை உண்பவன்! நானே உணவை உண்பவன்! நானே உணவை உண்பவன்!)

அஹம்குஸ்லோக்க்ருத₃ஹும் ஸ்லோக க்ருத₃ஹும் ஸ்லோகக்ருத் |

(நானே உலகங்களைப் படைப்பவன்! நானே உலகங்களைப் படைப்பவன்! நானே உலகங்களைப் படைப்பவன்!)

அஹமஸ்மி ப்ரத₂மஜா ரிதா --- ஸ்ய |

பூர்வம் தே₃வேப்₄யோ அம்ருதஸ்ய நா --- பா₄யி |

(நானே அனைத்து தேவர்களுக்கும் முன் இந்த படைப்பின் ஆதி மூலமாய் தோன்றியவனாக உள்ளேன். நானே அமிர்தத்தின் மையமாக உள்ளேன்.)

யோமா த₃தா₃தி ஸ இதே₃வமா --- வா: |

(யார் அன்னமாக உள்ள என்னை பகிர்ந்து கொள்கிறானோ, அவ்விதம் செய்வதனால் அவன் என்னைக் காக்கின்றான்.)

அஹமன்னமன்னமத₃ந்த மா --- த்₃மி |

(உணவாக உள்ள நான் உணவை உண்பவனை உண்ணுகின்றேன்)

அஹம் விஸ்வம் பு₃வனமப்₄யப₄வாம் |

ஸுவர்ந ஜ்யோதி: |

(நானே சூர்யனுடைய ஜ்யோதியைப் போன்று உலகெங்கும் வியாபித்திருக்கின்றேன்).

ய ஏவம் வேத | இத்யுபநிஷத் ||

(இவ்விதம் யார் (என்னை) அறிகிறானோ, அவன் முக்தி அடைகிறான். இவ்விதம் உபநிஷத் முடிவடைகிறது.)

இவ்வாறு, இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் “சோறு “ என்று சொல்லியுள்ள சொல்லுக்கு வேதம் காட்டும் பொருள் கொண்டால், சோறு என்பது முக்தி அல்லது எம்பெருமானின் சரணங்களில் லயமாகும், மரணமிலாப் பெருவாழ்வான பேரீன்ப நிலையைக் குறிக்கின்றது என்று பொருள் படுவதை உணரலாம்.

வேதம் காட்டும் இந்த விளக்கத்தை, நம்மாழ்வார் பாசுரங்களிலும் பொதிந்திருப்பதைக் காணலாம்.

யானும்நீ தானே யாவதோ மெய்யே அருநர கவையும் நீயானால்,
வானுய ரின்பம் எய்திலென் மற்றை நரகமே யெய்திலென்? எனிலும்,
யானும்நீ தானாய்த் தெளிதொறும் நன்றும் அஞ்சுவன் நரகம்நா னடைதல்,
வானுய ரின்பம் மன்னிவீற் றிருந்தாய். அருளுநின் தாள்களை யெனக்கே. - (திருவாய் மொழி: 8-1-9)

தானே உலகெலாம் தானே படைத்திடந்து

தானே உண்டுமிழ்ந்து தானே யாள்வானே.

- (திருவாய் மொழி: 10-5-3)

..... வஞ்சக் கள்வன் மாமாயன் மாயக் கவியாய் வந்து என்

நெஞ்ச முயிரு முள்கலந்து நின்றார் அறியா வண்ணம் என்

நெஞ்ச முயிரும் அவையுண்டு தானே யாகி நிறைந்தானே.

- (திருவாய் மொழி: 10-7-1)

தானே யாகி நிறைந்தெல்லா உலகும் உயிரும் தானேயாய்

தானே யானென் பானாகித் தன்னைத் தானே துதித்து

- (திருவாய் மொழி: 10-7-2)

இவ்விதத் தெளிவு, உணவே வாழ்வை நிர்ணயித்து திசைமாற்றும் சக்தி என்பது தெளிவாகின்றது. வாழ்வாங்கு வாழ உணவே இவ்வுலக வாழ்விற்கும், மேலுலக மரணமிலா பேரின்ப வாழ்விற்கும் ஆதரமாகி, மருந்தாகவும், மாற்று செய்யும் விருந்தாகவும் ஆகின்றது என்பதை, இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் **அம்பரமே, தண்ணீரே, சோறே** என்ற மூன்று சொற்களைக் கொண்டு விளக்கியுள்ளாள் என்று அறியலாம். அதனால் தான் மூவடி மண் கேட்டு மூவுலகளந்த எம்பெருமானை திருப்பாவையில் மூன்று பாசுரங்களில் ஆண்டாள் போற்றியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

ஒரு நோயாளியானவன் உடல் நலத்திற்குக் கேடு விளைவிக்கும் என்று நன்கு அறிந்தும் சபலத்தால் ஏவப்பட்டு தகாத உணவை உட்கொண்டு விடுவதுபோல, மனிதன் எதனால் ஏவப்பட்டு தெரிந்தே தவறு செய்கிறான் என்ற அர்ஜுனனின் கேள்விக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் பகவத் கீதையின் 3ம் அத்யாயம் 37ம் ஸ்லோகத்தில் பகவத் கீதையில் இவ்வாறு கூறுகிறார்:

காம ஏஷ க்ரோத₄ ஏஷ ரஜோகு₃ண ஸமுத்₃ப₄வ:

மஹாஸநோ மஹாபாப்மா வித்₃த்₄யேநமிஹ வைரிணம்.

(ப.கீ.3.37)

“அர்ஜுனா! மனிதனின் மனத்தில் ரஜோகுணம் மிகவும் பலமாக இருக்கிறது. இது தவிர்க்க முடியாததாகத் தோன்றினாலும் தவிர்க்கப்படவேண்டியதே.

இந்த ரஜோகுணம் ஏற்படக் காரணமாக இருப்பவற்றுள் மிகவும் முக்கியமானது உணவு; **“ஆஹார ஸூத்₃தௌ₄ ஸத்வசுத்₃தி₃:** |

ஸத்வஸூத்₃தௌ₄ த்₄ருவாம்ருதி: ||”

- (சாந்தோக்ய உபநிஷத் 7-26-2)

என்பது **சாந்தோக்ய உபநிஷத் வாக்கியம்**. ஆகாரம் சுத்தமாக இருந்தால் மனம் சுத்தமாக இருக்கும். மனம் சுத்தமாக இருந்தால் நினைவாற்றல் சிறப்பாக இருக்கும். படித்தவை மறக்காது. நாம் உண்ணும் உணவின் தன்மைக்கேற்ப நம் ஆத்ம ஸம்ஸ்காரம் அமைகிறது.

பாகவதத்தில் உத்தவகீதையின் ஒரு பகுதியான ஹம்ஸகீதையில் கூறப்படுகிறது:

ஆக₃மோ அப:ப்ரஜா தேஸ: கால: கர்மச ஜன்ம ச

த்₄யானம் மந்த்ரோ அத₂ ஸம்ஸ்கார: த₃ர்ஸைதே கு₃ண ஹேதவ: (உத்தவ கீதை 7-4)

நாம் பருகும் நீர், உண்ணும் உணவு, படிக்கும் புத்தகம், பழகும் மக்கள், வசிக்குமிடம், செயல் புரியும் காலம், செய்யும் செயல், தாய்-தந்தையின் ஸம்ஸ்காரம், ஜபிக்கும் மந்த்ரம், பண்ணும் த்யானம், செய்யும் சிந்தனை ஆகியவற்றைப் பொறுத்தே ஒருவனின் குணம் அமைந்திருக்கிறது. மேற்கூறிய அனைத்தும் ஸாத்விகமாக இருக்கவேண்டும்.

இவ்வாறு அனுபவித்தால்,

அம்பரமே, தண்ணீரே, சோறே அறஞ்செய்யும்

எம்பெருமான்! நந்தகோ பாலா! எழுந்திராய்

என்ற பாசுர வரிகள், எம்பெருமான் கண்ணனிடம் (அம்பரமே = பரமபத நாதன்) விரைவு நதியில் நீராடி (தண்ணீரே), உன்னிடம் சேர்கின்ற முக்தியை (சோறே) எங்களுக்குப் பறையாக எங்களுக்கு அருள் வேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்க, நந்தகோபனின் மகனாக வளர்ந்த நந்த கோபாலனான கண்ணனிடம் அவன் திருமாளிகைக்கு, கண்ணன் கழலிணையை நண்ணும் மனமுடைய அடியவர் குழாமுடன் சென்று ஆண்டாள் விண்ணப்பிப்பதாக, இப்பாசுரத்தில் அருளியுள்ளாள் என்று தெளியலாம்.

இந்தப் பாசரச்சொற்களில் “ஏ” காரம் சேர்த்து “அம்பரமே”, “தண்ணீரே”, “சோறே” என்று அருளியுள்ளதும் நோக்கத்தக்கது. இத்தகைய சொல்லாடல், நந்தகோபனும், அவன் குமரன் நந்த கோபனாகிய கண்ணனும் தங்களிடம் வந்தவர்கள் கேட்டதையும், கேட்காமல் விட்டதையும் தகுநிலை அறிந்து சேர்த்தே அளிக்கும் வள்ளல்கள் என்ற பொருளில் அனுபவிக்கலாம்.

மேற்சொன்னவகையில் பொருள் கொண்டால், அம்பரம் என்பது ஆத்மசுத்தியையும், தண்ணீர் என்பது ஆத்மசுத்தியைப் பெருக்கி அஞ்ஞானத்தையும், மமகாரங்களையும் நீர்க்கச் செய்து விலக்கும் உபாயத்தையும், சோறு என்பது உபேயமான பரம புருஷார்த்தத்தையும் (முக்தி) குறிப்பில் உணர்த்தி, இவற்றை அடைய சேதனர்களை நெறிப்படுத்தி உபதேசிக்கும் ஆசார்யர்களைக் குறிப்பில் உணர்த்துகின்றது என்பது தெளிவாகும். முதல் ஆசார்யனே நந்தகோபாலனான கண்ணன் தானே!! (கீதாசார்யன்).

இந்தத் தெளிதலின் தொடர்ச்சியாக, வேறு நோக்கில் அம்பரம் என்பது ப்ரணவத்தையும், தண்ணீர் என்பது என்னால் ஆவது ஒன்றும் இல்லை என்றும், அனைத்தும் எம்பெருமானால் அவன் நியமித்தபடியே என்றும் அவனிடம் செய்யும் பூரணமான சரணாகதியையும், சோறு என்பது அன்னாதாவாய் விளங்கும் பரப்ரஹ்மத்தையும் குறிப்பில் உணர்த்தி, ஓம் நமோ நாராயணாய என்ற அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை உணர்த்துவதாகவும் பொருள் கொண்டு அனுபவிக்கலாம்.

“அம்பரமே”, “தண்ணீரே”, “சோறே” என்பதை இவ்வுலக வாழ்விற்கு முக்கியமான உடை, நீர், உணவு ஆகியவற்றைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு, இவை தாரக, போஷக, போக்யமென்று “உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற் றிலையுமெல்லாம் கண்ணன், எம்பெருமான்” என்று பூர்வாசார்யர்கள் அனுபவித்துள்ளார்கள்.

அம்பரமே, தண்ணீரே, சோறே அறஞ்செய்யும்

அறஞ்செய்யும் என்பதின் பொருளை ஆராய்வோம்.

ஆயர்பாடியில் மழை பொய்த்து, பஞ்சத்தினால் மக்கள் வாடிய போது, ஆயர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்று கோபியர்கள் காத்யாயனி விரதம் இருந்து, கண்ணனிடம் வேண்டி உலகம் வாழ மழை வேண்டினர் என்று அவதாரிகையில் அனுபவித்தோம். ஆகவே, பஞ்சத்தால் வாடி, நந்தகோபனை நாடி வந்த வறியவர்களுக்கு, தலைவனான அவன் உடை, நீர், உணவு என்று தன் சேமிப்பிலிருந்து அளித்து காக்க வேண்டும் என்பதால் உடை கொடுத்து, நீர் நிலைகள் அமைத்துக் கொடுத்து, உணவுப் பொருட்களும் வழங்கினான் என்பது சரியே. இதைச் சொல்ல வந்த ஆண்டாள், ஏன் அறம் செய்யும் நந்தகோபன் என்று அருளினாள் என்பதை ஆழ்ந்து நோக்கிப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும்.

பொதுவாக அறம் செய்தலை தானம் செய்தல் என்றும், தர்மநெறி குறையாமல் அறமுறைப்படி தானம் செய்தல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தகுநிலை அறிந்து, கேட்டவற்றோடு கேட்காமல் விட்ட இன்ன பிற தேவையான பொருட்களையும் சேர்த்து, எவ்வித பலனும் எதிர் நோக்காமல் உவப்புடன் அளிப்பதே அறம் என்ற தர்மத்துடன் இயைந்த தானம்.

இங்கு தர்மம், தானம் இவற்றுக்குள்ள நுட்பமான வேறுபாட்டை உணர்ந்தால், ஆண்டாளின் “அறம் செய்யும்” என்ற பதங்கள் உணர்த்தும் உள்ளூரை வெளிப்படும்.

வினைகளால் ஏற்படுவது பிறவி. வினைகளை நல்வினை, தீவினை என்று இரண்டு வகைப்படுத்தலாம். இரண்டு வினைகளுமே விலங்குகள் தான். தீவினையாகிய பாபம் இரும்பு விலங்கு. நல்வினையாகிய புண்ணியம் தங்க விலங்கு. ஆக, பிறவி விலங்கிடப்பட்டுள்ளது.

தர்மத்தினால் ஒருவனுக்குச் சேர்வது நல்வினை. பாபத்தினால் ஒருவனுக்குக் கிடைப்பது தீவினை. இவ்விரு வினைகளால் விளைவது இன்பமும் துன்பமும்.

தர்மத்தினால் புண்ணியம் பெருகும். அதனால் உலகாயத இன்பம் பெருகும். அதனால் பாபமும் பெருகும். பாபத்தினால் துன்பம் வரும்.

தானத்தினால், தர்மத்தினால் பெற்ற புண்ணியம் அழியும். பிறகு பாபமும் அழியும். அதனால் பிறப்பு அழியும். அதனால் தானம் செய்ய வேண்டும்.

தர்மம் என்பதை தனக்கும் கீழானவர்களுக்குச் செய்யும் உதவி என்றும், தானம் என்பதை, தனக்கும் மேலானவர்களுக்கு பலன் எதிர்பார்க்காமல் அளிப்பது என்று கொள்ளலாம்..இவ்வகையில், ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் சேவையே தானத்திற்குச் சமம். அது, நல்வினை, தீவினைகள் இரண்டையும் முற்றும் அகற்றி பிறப்பை அழிக்கும்.

கர்ணன் செய்த தர்மங்களால் அவனுக்குக் கிடைத்தது புண்ணியம். அந்தப் புண்ணியங்களை எல்லாம் பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத் தானமாகக் கொடுத்ததால் புண்ணியம் விலகியது. அவன் பிறவிப் பிணியும் அழிந்தது.

இவ்வகையில் தர்மத்தையும், தானத்தையும் தெளிந்து செய்ய வேண்டும் என்பதையே ஒளவையார் “ அறஞ் செய விரும்பு ” என்று போதித்தாள்!!

பகவத் கீதையில் பகவான் **ஸாத்த்விக தானம், ராஜஸ தானம், தாமஸ தானம்** என்று 3 வகையான தானம் பற்றி சொல்கிறார்.

தா₃தவ்யமிதி யத்தா₃நம் தீ₃யதே அநுபகாரிணே

தே₃ஸே காலே ச பாத்திரே ச தத்தா₃நம் ஸாத்த்விகம் ஸ்ம்ருதம் - (ப.கீ. 17-20)

தானம் செய்வது கடமை எனக் கருதி எந்தத் தானம் உரிய இடத்திலும், உரிய காலத்திலும், தகுதியானவர்க்கும், ப்ரதி உபகாரம் கருதாமல் தன்னலமின்றிக் கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அத்தகைய தானம் ஸாத்த்விக தானம். - (பசி என்று யாசகம் கேட்டவனுக்கு யானையை தானம் செய்தால் அது ஸாத்த்விக தானம் ஆகாது).

யத்து ப்ரத்யுபகாரார்த₂ம் ப₂ல முத்₃தி₃ச்'ய வா புந:

தீ₃யதே ச பரிக்லிஷ்டம் தத்தா₃நம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் - (ப.கீ. 17-21)

எந்தத் தானம் மன வருத்தோடும், கைம்மாறு கருதியும், பயனைக் கருத்தில் கொண்டும் கொடுக்கப்படுகிறதோ, அந்தத் தானம் ராஜஸ தானம்.

அதே₃ஸகாலே யத்தா₃நம் அபாத்திரேப்₄யஸ்ச தீ₃யதே

அஸத்க்ருதம் அவஜ்ஞாதம் தத் தாமஸம் உதா₃ஹ்ருதம் - (ப.கீ. 17-22)

எந்தத் தானம் மரியாதையின்றி இகழ்ச்சியோடு தகாத இடத்திலும், தகாத காலத்திலும், தகுதியற்றவர்களுக்கும் கொடுக்கப் படுகிறதோ, அந்தத் தானம் தாமஸ தானம்.

இவ்வகையில் பொருள் உணர்ந்தால், ஆண்டாள் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ள “**அறம் செய்யும்**” என்ற பதங்கள் உணர்த்தும் உட்பொருள் தெளிவாகும். இத்தகைய அறம் செய்த தலைவன் நந்தகோபனே என்றும், இத்தகைய அறம் செய அருளும் நந்தகோபன் குமரனான நந்த கோபாலனான எம் கண்ணனே என்றும் ஆண்டாள் இருவகையிலும் பொருள் கொள்ளும்படி உணர்த்தியுள்ளாள் என்பதும் தெளிவாகும். இவ்வகையில் சொல்வது தானே ஆண்டளின் ஏற்றம்!

கொம்பனார்க் கெல்லாம் கொழுந்தே! குலவிளக்கே!

எம்பெருமாட்டி! யசோதாய்! அறிவுறாய்

வேரில் வாட்டம் வந்து வாடுதல் என்று வந்தால் **கொழுந்து**தானே முதலில் வாடும். அதேபோல், ஆயர் குலப் பெண்களுக்கு ஒரு சிறு துன்பம் வந்தாலும், முதலில் வாடுபவள் ஆயர் குலக் கொழுந்தான யசோதையே. கோபியரின் உள்ளுணர்வுகளை புரிந்து கொள்ளும் திறம் படைத்தவள். அதனாலேயே, அவளை **கொம்பனார்க்கெல்லாம் கொழுந்து** என்றும், **குல விளக்கு** என்றும் ஆண்டாள் போற்றியுள்ளாள்! தன் மணாளன் கண்ணனின் தாய் என்பதாலும் இவ்விதம் உயர்த்திப் பெருமையுடன் சொன்னாள் என்றும் பொருள் அனுபவிக்கலாம்.

எம்பெருமாட்டி! யசோதா!

ஏன் யசோதை எம்பெருமாட்டி ஆனாள்? க்ருஷ்ணனின் பால லீலைகள் முழுவதும் அனுபவிக்கும் பேறு பெற்றவள் அல்லவா யசோதை! **யச: ததாதீதி யசோதா** - வளர்த்தவளான யசோதை பெற்ற அந்த இன்பங்களை பெற்றவளான தேவகி பெறவில்லையே!! **யசோதை ஏரார்ந்த கண்ணினள். தேவகியோ ஏமாந்த கண்ணினள்!!** அதனால் தான் தேவகியின் புலம்பலாக பெரியாழ்வார் சொன்னதை ஆண்டாள் நினைத்துப் பார்த்தாள் போலும்.!

“மருவும் நின் திரு நெற்றியில் சுட்டிஅசைதர

மணிவாயில் முத்தம் தருதலும்

விரலைச் செஞ்சிறு வாயிடை சேர்த்து

வெகுளியாய் நின்றுரைக்கும் அவ்வுரையும்

திருவிலேன் ஒன்றும் பெற்றிலேன்

எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே! ” (பெருமாள் திருமொழி 7-5)

“முழுதும் வெண்ணை அளைந்தொட்டுண்ணும்

முகிழிளஞ் சிறு தாமரைக் கையும்,

எழில்கொள் தாம்பு கொண்டடிப்பதற்கு எங்கும் நிலையும்,

வெண்தயிர் தோய்ந்த செவ்வாயும்

அழகையும், அஞ்சினோக்கும் அந்நோக்கும்

அளிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும்,

தொழுகையும் இவை கண்ட யசோதை

தொல்லை இன்பத்து இறுதி கண்டாளே”

(பெருமாள் திருமொழி 7-8)

என்றெல்லாம் தேவகி புலம்பல் என்று கண்ணனின் பால லீலைகளை அனுபவிக்கும் பேறு தனக்கில்லாமல் போயிற்றே என்றும், இந்த அனுபவங்கள் யசோதைக்கன்றோ கிடைத்தது என்றும் கண்ணனைப் பெற்ற தாயான தேவகி புலம்புவதாக குலசேகர ஆழ்வார் பெருமாள் திருமொழியில் அனுபவித்துள்ள பாசுரங்கள், யசோதை பெற்ற பேற்றினைச் சொல்லும். இப்படி, க்ருஷ்ணனின் பால லீலைகளை அனுபவித்ததால் யசோதை **எம்பெருமாட்டி** ஆனாள்!

பெற்ற தாயான தேவகிக்கு இல்லாத ஏற்றம் வளர்த்த தாயான யசோதைக்குக் கிடைத்தது. அதனால் யசோதை **எம்பெருமாட்டி** ஆனாள்!

தேவகியின் துன்பத்திற்குக் காரணம் என்ன?

தேவகியின் துன்பம்:

தேவகி வாடி, வதங்கி, கண்களில் உயிரை வைத்துக் கொண்டு, கம்சனின் கொடுமையிலிருந்து தங்களுக்கு எப்போது விடுதலை கிட்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் இருக்கிறாள். அடுத்தடுத்துத் தான் பெற்ற ஆறு குழந்தைகளைக் கண்ணெதிரே கொல்லப்படுவதைக் கண்டவள். அவள் இதயம் என்ன இரும்பா? இல்லை கல்லா? எப்படித் தாங்கினாள்? கேட்கத் தோன்றுகிறது அல்லவா? எந்தத் தாய்க்கும் நேராத சோகம். அதோடு மட்டுமா? ஏழாவது குழந்தை பிறக்கும் முன்னரே வலுக்கட்டாயமாய் வெளியே எடுக்கப் பட்டு அவள் கணவர் வஸுதேவரின் மற்றொரு மனைவியான ரோகினியின் கர்ப்பத்தில் வைக்கப் பட்டதல்லவா? எட்டாவது குழந்தையோ பிறந்தே ஆக வேண்டும், அதை உடனே கொல்ல வேண்டும் என்றே கம்சனின் திட்டம். அதற்காக அல்லும், பகலும் கண்காணிக்கப் பட்டாள் தேவகி. தூங்கும் போதும், விழித்திருக்கும் போதும் அவளுக்குத் தனியே இருக்கச் சுதந்திரம் இல்லை. எம்பெருமானின் சங்கல்பத்தால், அனைத்து கட்டுக் காவலையும் மீறி, இருள் சூழ்ந்த நள்ளிரவில், கொட்டிய மழையும், இடியுமான இயற்கைச் சீற்றத்திலிருந்தும், அவளால் குழந்தை க்ருஷ்ணனை கோகுலத்துக்கு அனுப்ப முடிந்தது. ஆனால் ஏன் இப்படி? ஒரு இளவரசியாக இருந்தும் ஏன் இப்படித் துன்புற்றாள்? அனைவரும் கேட்கும் கேள்வி இது!

இந்த தேவகி படும் துயரம் சகிக்க முடியாத ஒன்று. தான் பெற்றெடுத்த ஆறு குழந்தைகள் பிறந்தவுடனேயே கம்சனால் தன் கண் எதிரிலேயே கொல்லப் படும் சோகத்தை அனுபவித்து, எட்டாவது குழந்தையைப் பெற்றெடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரே லக்ஷியத்தோடு வாழ்ந்தாள். சிலர் கேட்கின்றனர். புத்திசாலித் தனமான கேள்வியாய்த் தோன்றும்! வசுதேவரையும், தேவகியையும் ஏன் கம்சன் சேர்த்தே சிறையில் அடைத்தான்?? தனித் தனியாய்ப் பிரித்து வைத்திருக்கலாமே என்று கேட்கின்றனர். ஆனால் பகவானின் படைப்புக்கும் இம்மாதிரியான காரியங்களுக்கும் காரணம் இல்லாமல் போகாது. தேவகியும், வசுதேவரும் இம்மாதிரியான ஒரு துக்கத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது அவர்களுக்கு விதிக்கப் பட்ட விதி. அதனால் தான் கம்சன் அவ்வாறு பிரித்து வைக்க வேண்டும் என்று நினைக்க வில்லை. இதை அறிந்து கொள்ள இன்னும் கொஞ்சம் காலம் பின்னால் போய்ப் பார்க்கவேண்டும்.

புநீமத் பாகவதம் - தசம ஸ்கந்தம் - 3ம் அத்யாயம்-

ஸ்வாயம்புவமன்மந்தரத்தில் ஸுதபஸ் என்பவர் ப்ரஜாபதி - அவர் மனைவி ப்ருச்ணீ - இவர்கள் பகவானை நோக்கித் தவம் செய்து, பகவானைப் போன்ற பிள்ளை வேண்டும் என்று கடும் தவம் செய்தனார் - பகவான் ப்ரத்யக்ஷமானார் - **தேஹி - தேஹி - தேஹி** என்று மூன்று முறை உன்னைப்போன்ற பிள்ளை வேண்டும் என்று வேண்டினார் - என்னைப் போன்று யார் இருக்க முடியும்? - **ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன்** அல்லவா பகவான் - எனவே என்னைப் போல் ஒருவன் இல்லாததால் நானே உங்களுக்கு மூன்று பிறவிகளில் பிள்ளையாய் பிறக்கிறேன் என்று வரம் அளித்தான் பகவான். அதன்படி,

முதல் பிறவி: ப்ருச்ணீ, ஸுதபஸ் தம்பதிக்கு ப்ருச்ணிகர்ப்பன்

2ம் பிறவி கச்யபர், அதிதி தம்பதிக்கு வாமனன் (உபேந்த்ரன்)

3ம் பிறவி வஸுதேவர், தேவகி தம்பதிக்கு க்ருஷ்ணன்.

காச்யபர் தக்ஷனின் மகள்களான **திதி, அதிதி** இருவரையும் திருமணம் செய்து கொண்டார். தமக்கை, தங்கை என்றாலும் இருவருமே ஒற்றுமை இன்றியே இருந்தனர். **அதிதி** என்பவள் **இளையவள்**. அவளின் பிள்ளை தான் தேவர்களுக்குத் தலைவனான இந்திரன்.

திதிக்குக் குழந்தைபிறக்கவில்லை. தந்தங்கை அதிதிக்குக் குழந்தையும் பிறந்து மஹாபராக்கிரமசாலியான இந்திரனாகவும் அக் குழந்தை ஆகிவிட்டதால், சற்றுப் பொறாமை யுடனேயே காச்யபரிடம் போய்ப் பிள்ளை வரம் கேட்டாள் **திதி**. இந்திரனைப் போன்ற சகல உலகங்களும் போற்றும் வண்ணம் ஒரு குழந்தையை வேண்டினாள். அவளை **தேவிக்கு** விரதம் இருக்கச் சொன்னார் காச்யபர். **முறைப்படி விரதம் இருந்தாள் திதி**. உரிய நாளில் கருவுற்றாள். அவள் கருவுற்றதைக் கேள்விப்பட்ட அதிதிக்குப் பொறாமை மேலோங்க, நெஞ்சில் வஞ்சம் ஏற்பட்டது. தன் உடன் பிறந்த தமக்கையாய் இருந்தாலும் அவள் மகன் தன் மகனை விட மேலோங்கி விடுவானோ என்ற பயம் ஏற்பட்டது. ஆகவே தன் மகனான இந்திரனை அழைத்து, "**உன் பெரியம்மாவின் வயிற்றில் வளரும் குழந்தை உனக்கு எதிரியாகி விடுவான். உன் இந்திர பதவிக்கும் ஆபத்து ஏற்படும். சகல உலகும் திதியின் குழந்தையைப் போற்றிப் புகழும்.**" என்று கூறி வருந்தினாள். தாயின் துயர் கண்ட இந்திரன் பதவி ஆசையால் இயல்பாய்ப் பெரிய தாயாரிடம் ஏற்பட்ட பாசத்தைக் கூட மறந்து அவள் சிசுவைக் கர்ப்பத்திலேயே கொன்றால் என்ன என்று எண்ணினான். இதை எவ்விதம் முடிப்பது என யோசித்து திதியிடம் சென்றான். **திதி மிகச் சிறந்த தேவி பக்தை**. தேவிக்கு வழிபாடுகள் செய்யும் அவளுக்கு உதவிகள் செய்வது போல் நடித்துப் பணிவிடைகள் செய்தான் இந்திரன். திதியும் அதை உண்மையான அன்பு என எண்ணி இருந்தாள்.

ஒரு நாள் வழிபாட்டின் போது விரதம் இருந்த அசதியாலும், கர்ப்பினிகளுக்கே இயல்பான தளர்ச்சியாலும் **திதி** தன்னை மறந்து தூங்கினாள். தூங்கும்போது அவள் வாய் சிறிதே திறந்திருந்தது. இந்திரன் தன் சக்தியால் மிகச் சிறிய வடிவெடுத்து அவள் வாயின் வழியாக உள்ளே நுழைந்து கர்ப்பைப் பையை அடைந்து கர்ப்பத்தைச் சிறு சிறு துண்டுகளாக ஆக்கிக் கொன்றான். பின்னர் வெளியேறித் தன் தாயிடம் சென்று வெற்றி வீரனாய்த் தான் வந்திருப்பதைப் பெருமையுடனும் மகிழ்வுடனும் தெரிவித்தான். அவன் தாயும் மகனின் திறமையை எண்ணி மகிழ்ந்தாள்.

அப்போது கர்ப்பம் கலைந்ததால் கண் விழித்த **திதி** தன் தங்கையிடம் தன் துயரத்தைச் சொல்லி அழவேண்டும் என எண்ணிச் சென்றபோது தாயும், மகனும் பேசி மகிழ்ந்ததைக் கேட்டு மனம் மிகவும் நொந்து போனாள். **தன் உடன் பிறந்த தங்கையே தன் குழந்தைக்கு எமனாய் வந்ததை எண்ணிக் கதறி அழுத வண்ணமே அவள் தன் தங்கையிடம், "என் குழந்தையைக் கர்ப்பத்திலேயே கொன்ற நீ, உன் குழந்தைகள் பிறந்ததுமே அடுத்தடுத்துக் கொல்லப் படுவதைக் கண் முன்னால் காண்பாய்! நீ பெற்ற குழந்தைகளை உன்னால் வளர்க்க முடியாமல், பாலூட்டிச் சீராட்டித் தாலாட்ட முடியாமல் குழந்தையை எண்ணி எண்ணிக் கலங்குவாய். எனக்கு இப்போது ஏற்பட்டிருப்பதை விட அதிக மடங்கு புத்திரசோகம் உனக்கு ஏற்பட்டும்."** என்று சாபம் கொடுத்தாள்.

அதிதி தன் கணவரான காச்யபரிடம் நடந்ததைச் சொல்லித் தன் அக்காவின் சாபத்தையும் சொல்லி மன்னிக்குமாறு கேட்க, அவரோ, "**திதி தான் மன்னிக்கவேண்டும்.**" என்று சொல்லி அவளிடம் அழைத்து வந்தார். இருவரையும் சேர்த்துப் பார்த்த திதி, **காச்யபரும் இந்தச் செயலுக்கு உடந்தை என எண்ணிக் கொண்டு, "என் தங்கைக்கு நான் இட்ட சாபம் உங்களையும் சேர்த்தே!"** என்று சொல்லிவிடுகிறாள். ஒருபாவமும் அறியாத காச்யபர் அவசரப் பட்டுவிட்டாயே **திதி** என எண்ணிக் கலங்கினார். என்றாலும் சாபம் விடவில்லை. இந்த **அதிதி**தான் **தேவகியாகவும், காச்யபரே வசுதேவனாகவும்** பிறந்து புத்திர சோகத்தில் துடிதுடித்தனர். இப்படித்தான் யசோதை ஏரார்ந்த கண்ணியாக, **கொம்பனார்க் கெல்லாம் கொழுந்தாக, குலவிளக்காக இருந்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பால லீலைகளை அனுபவிக்க, தேவகி ஏமாந்தவளாய் புத்திர சோகத்தால் துடித்தாள்** சாபத்தின் பயனால்.

மீண்டும் பாசுரத்துக்கு வருவோம்.

கொம்பனார்க் கெல்லாம் கொழுந்தே! குலவிளக்கே!

கொம்பனார்க் கெல்லாம் கொழுந்தே! குலவிளக்கே என்பதை நந்தகோபனைச் சொல்வதாகவும் அனுபவிக்கலாம்!

ஆயர் குலத்தைக் காத்து, ஆயர் குலத்தவருக்கு வேண்டியதை தந்து அருளும் நந்தகோபர் எம்பெருமான் என்றும், மிக உயர்ந்த இடத்தில் வைத்து ஆண்டாள் கொண்டாடிப் பாடியுள்ளார் என்றும் கொள்ளலாம்! (தன் மாமனார் அல்லவா!!)

கொம்பனார்க் கெல்லாம் கொழுந்தே! குலவிளக்கே! என்று ஆண்டாள் சொல்லியுள்ளதை ஒரு ராமாயண நிகழ்வுடன் ஒப்பிட்டு அனுபவிப்போம்.

தன் யாகத்தைக் காக்க ராமனை அனுப்பி வைக்கும்படி விஸ்வாமித்திரர் வேண்டிய போது மறுத்துச் சொன்ன தசரதன் போல், நந்தகோபனிடம் கண்ணனை வேண்டினால் மறுக்காமல் கொடுக்கும் வள்ளல் என்று போற்றி கொம்பனார்க் கெல்லாம் கொழுந்தே! குலவிளக்கே! என்று ஆண்டாள் சொன்னாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

இது குறிக்கும் கம்ப ராமாயணப் பாடல்கள்:

[வேள்வி காக்க தயரதனிடம் கரிய செம்மலை முனிவன் வேண்டல்]

**'தரு வனத்துள் யான் இயற்றும் தகை வேள்விக்கு இடையூறு,
தவம் செய்வோர்கள் வெருவரச் சென்று அடை காம வெகுளி என,
நிருதர் இடை விலக்கா வண்ணம்,
"செருமுகத்துக் காத்தி" என, நின் சிறுவர் நால்வரினும்
கரிய செம்மல் ஒருவனைத் தந்திடுதி' என,
உயிர் இரக்கும் கொடுங் கூற்றின், உளையச் சொன்னான்.**

தயரதன் துயர் உறுதல்

**எண் இலா அருந் தவத்தோன் இயம்பிய சொல்
மருமத்தின் எறி வேல் பாய்ந்த புண்ணில்
ஆம் பெரும் புழையில் கனல் நுழைந்தாலெனச்
செவியில் புகுதலோடும், உள் நிலாவிய துயரம் பிடித்து உந்த,
ஆர் உயிர் நின்று ஊசலாட,
'கண் இலான் பெற்று இழந்தான்' என
உழந்தான் கடுந் துயரம்-காலவேலான்.**

இங்கு கம்பனின் கவி நயத்தை அனுபவிக்க வேண்டும்.

1. **எண் இலா அருந் தவத்தோன் இயம்பிய சொல்** = எண்ணிக்கையில்லாத அருந்தவம் செய்தவன். = விஸ்வாமித்திரன் சொன்ன சொல் என்றாகும்.

2. **எண்ணில் ஆ அருந் தவத்தோன் இயம்பிய சொல்** = ஆ = பசு. காமதேனுவாகிய பசுவின் கன்றான நந்தினி எனும் பசுவிற்காக, அரசு துறந்து, அருந்தவம் செய்த முனிவன்.

3. **எண் இலா மருந் தவத்தோன் இயம்பிய சொல்** = இப்போது நீ கரிய செம்மலை அனுப்ப மறுத்தால் தன் தவத்தால் சாபம் கொடுப்பான்.

இப்படி, தசரதனைப்போல் மறுப்பவனா நீ? ஆயர்குலக் கொழுந்தான நீ, கருமாணிக்கமான கண்ணனை உன் குடிக் கோபியரான எங்களுடன் அனுப்பு என வேண்டுகின்றனர் என்று ஆண்டாளின் பாசுர வரிகளை அனுபவிக்கலாம்.

இன்னொன்றும் கவனிக்க வேண்டும், நந்தகோபருக்கு (அவரது தானம், பராக்கிரமம் மற்றும் செல்வத்தை முன்னிட்டு) திருப்பாவையில் 5 தடவை ஆண்டாள் மங்களாசாசனம் பண்ணியுள்ளாள் ஆண்டாள்.

1. **கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன் குமரன் - (1ம் பாசுரம்)**
2. **நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபன் உடைய கோயில் காப்பானே. (16ம் பாசுரம்)**
3. **எம்பெருமான் நந்தகோபாலா எழுந்திராய் (17ம் பாசுரம்)**
4. **நந்தகோபன் மருமகளே நப்பின்னாய் (18ம் பாசுரம்)**
5. **ஆற்றப்படைத்தான் மகனே அறிவுறாய்! (21ம் பாசுரம்)**

அம்பரம் ஊடறுத் தோங்கி உலகளந்த உம்பர் கோமானே!.....

இப்பாசுரத்தில் த்ரிவிக்ரம அவதாரம் அம்பரம் ஊடறுத் தோங்கி உலகளந்த உம்பர் கோமானே! என்று ஆண்டாளால் போற்றப்பட்டுள்ளது.

த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தை, "பனிப்பட்டுச் சாய்ந்த மூங்கில் ஆதித்யக் கிரணம் பட்டு நிமிர்ந்தாற் போல் பரமாத்மா தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு ஓங்கினான்" என்பார் வியாக்யானச் சக்ரவர்த்தி பெரிய வாச்சான் பிள்ளை.

**ஆழி யெழச்சங்கும் வில்லு மெழ, திசை
வாழி யெழத்தண்டும் வாளு மெழ, அண்டம்
மோழை யெழ முடி பாத மெழ, அப்பன்
ஊழி யெழவுல கங்கொண்ட வாறே.**

- (திருவாய் மொழி 7-4-1)

என்று திருவாய் மொழியில் நம்மாழ்வார் த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தைப் போற்றிச் சொல்லியுள்ளார். த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தில் பகவானின் பாதம் பட்ட அண்டங்களை

**இத₃ம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா₄ நித₃தே₄ பத₃ம் |
ஸமூட₄மஸ்ய பாகு₃ம் சுரே |**

என்றும்,

**ம்ருகோ₃ந பீம: குசரோ கி₃ரிஷ்டா:
யஸ்ய ஊருஷா த்ரிஷா விக்ரமணேஷா |
அதி₄க்ஷியந்தி பு₄வநாநி விஸ்வா:
பரோ மாத்ரயா தநுவா வருதா₄ந |
நதே மஹித்வமந்வஸ்நுவந்தி ||
உபே₄தே வித்₃ம ரஜஸீ ப்ருதி₂வ்யா
விஷ்ணோ தே₃வத்வம்
பரமஸ்ய வித்₂ஸே |**

- (விஷ்ணு ஸூக்தம் - 2,3)

என்றும், வேதம் பலவாறாகப் போற்றுகின்றது. விஷ்ணு ஸூக்தம், ஒரு அடியால் கீழ் லோகத்தை அளந்தாய். ஒரு அடியால் மேல் லோகத்தை அளந்தாய். மூன்றாவது அடியை எங்கு வைத்தாய் என்று கேட்டு, **பரமஸ்ய வித்₂ஸே** என்று அது உனக்கல்லவா தெரியும் என்றது. இப்படிப்பட்ட வாமன-த்ரிவிக்ரமாவதாரம், ஸ்ரீகிருஷ்ண அவதாரத்தைப் போலவே அதன் செளலப்யத்தால், ஆண்டாளைக் கவர்ந்த ஒன்று என்பதால் தான், திருப்பாவையில் 3 இடங்களில் வாமன-த்ரிவிக்ரமாவதாரத்திற்கு மங்களாசாசனம் செய்து போற்றுகின்றாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

**ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர் பாடி* (3)
அம்பர மூடறுந்தோங்கி உலகளந்த உம்பர் கோமானே (17)
அன்று இவ்வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி! (24)**

இவ்வாறு போற்றியுள்ளதிலும் ஒரு தாத்பர்யமும் உள்ளது. த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தில் எம்பெருமானின் பாதம் அம்பரத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு **பூ:**, (**பூவுலகம்**), **புவ:** (**புவர்லோகம்** - கிரகங்கள், நக்ஷத்திரங்கள்), **ஸுவ:** (**ஸுவர் லோகம்** - ரிஷிகள்), **மஹ:** (**மஹர் லோகம்** - இந்திராதி தேவர்கள்), **ஜன:** (**ஜனோ லோகம்** - பித்ருக்கள்), **தப:** (**தபோ லோகம்** - தேவதைகள்), **ஸத்ய:** (**ஸத்ய லோகம்** - பிரமன்) என்று பூமிக்கு மேல் உள்ள லோகங்களைக் கடந்து **பிரம்ம லோகத்தில்** அத் திருவடி உருவிய போது, அத் திருவடியை பிரமன் தன் கமண்டல நீர் விட்டு அலம்பி பாத பூஜை செய்த போது பிரமனால் பரமனின் பாதத்தில் சேர்க்கப்பட்ட நீர் ஆகாச கங்கையாய் இருந்து, பகீரதனின் தவத்தால் கங்கையாகப் பூமிக்கு வந்து நன்மை பயக்கின்றதல்லவா!!, இப்படிப்பட்ட த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தைப் பாடி கோதை நாச்சியார் **கண்ணனைத் துயிலெழுப்புகிறார்**. அவளது தந்தையான பெரியாழ்வாரோ, தனது தாலாட்டில் அதைச் சுட்டிக் காட்டி, **கண்ணனை உறங்கச் சொல்கிறார்**. என்ன அனுபவம்!! ஆனந்தமாக அனுபவிக்க வேண்டிய அனுபவம்!!

**மாணிக்கம் கட்டி வயிரம் இடைகட்டி
ஆணிப்பொன்னால் செய்த வண்ணச் சிறுத்தொட்டில்
பேணி உனக்குப் பிரமன் விடுதந்தான்
மாணிக்கமுள்ளே. தாலேலோ
வையமளந்தானே. தாலேலோ.**

- (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-3-1)

நந்தகோபரையும் யசோதையும் எழுப்பிய பின், கோபியர் கண்ணனை எழுப்பச் சென்று, அவன் கண் விழிக்காதபோது, பலராமருக்கு முன் கண்ணனை எழுப்ப முனைந்த தங்கள் தவறை உணர்ந்து, இருவரையும் சேர்த்துத் துயிலெழுப்புவதாக ஆண்டாள் நாச்சியாரின் அணுகு முறையும் அனுபவிக்க வேண்டியதாகும்.

செம்பொற் கழலடிச் செல்வா! பலதேவா!

உம்பியும் நீயும் உறங்கேலோ ரெம்பாவாய்

அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம். த்ரேதயாம் லக்ஷ்மணஸ்த்த.

த்வாபரே பலபத்ரச்ச. கலௌ கச்சித் பவிஷ்யதி

என்ற புராண வாக்யப்படி, ஆதியில் ஆதிசேஷனாக இருந்தவன், திரேதா யுகத்தில் இராமாவதாரத்தில் இராமருக்கு இடை விடாது தொண்டு செய்த லக்ஷ்மணனாகவும், துவாபர யுகத்தில் கிருஷ்ணாவதாரத்தின் போது கிருஷ்ணருக்கு மூத்தவரான பலராமனாகவும் அவதாரம் செய்த ஆதி சேஷன் கலியுகத்தில் நாம் அனைவரும் உய்ய இராமானுஜராக அவதரித்தார்!!

ஆதிசேஷனின் பாகவத சேவையை பொய்கையாழ்வாரின் பாசரம் கொண்டு அனுபவிக்கலாம்.

சென்றால் குடையாம், இருந்தால் சிங்காதனமாம்,

நின்றால் மரவடியாம், நீள்கடலுள்

என்றும் புணையாம், அணிவிளக்காம்

பூம்பட்டாம் அணையாம் திருமாற்கரவு

- (முதல் திருவந்தாதி - 53).

இவ்வாறு, ஆதிசேஷனின் பெருமையை பொய்கையாழ்வார் அனுபவித்ததை இங்கு நினைவில் கொண்டால், ஆண்டாள் ஏன் பலராமனையும் க்ருஷ்ணையும் சேர்த்து துயிலெழுப்புவதாகப் பாடியுள்ளாள் என்பதன் பொருள் விளங்கும். இருவரையும் சேர்த்து எழுப்புவது போல பாடி, ஆண்டாள் பகவத் சேவையும், பாகவத சேவையும் பிரிக்க முடியாமை என்பதை அழகாகச் சொல்லி, பகவான் மற்றும் அவனது அடியார்கள் ஆகிய இருவரின் அருளையும் இறைஞ்சுவது என்பது உள்ளூரையாக அனுபவிக்கவும் வழிவகுத்துள்ளாள் ஆண்டாள்!!

செம்பொற்கழலடி செல்வா பலதேவா

செம்பொற்கழலடி செல்வா பலதேவா என்று பலராமனின் திருவடிகளை ஆண்டாள் போற்றுவதிலும் ஒரு உட்பொருள் அனுபவிக்கலாம். தேவகியின் திருவயிற்றில் க்ருஷ்ணனுக்கு முன் ஏற்பட்ட பலராமனின் திருவடி சம்பந்தமே, கிருஷ்ணன் இப்பூமியில் அவதரித்து, கம்சனை அழித்து தர்மத்தை நிலைநாட்டியதில் ஒரு முக்கியக் காரணமாய் அமைந்தது! எனவே தான் செம்பொற் கழலடி செல்வா பலதேவா என்று கொண்டாடினாள் ஆண்டாள் என்று அனுபவிக்கலாம். இது எப்படி? எனில்:

கம்ஸன் தேவகியின் ஆறு குழந்தைகளை அவளெதிரிலேயே அடித்துக் கொன்றான். ஆதிசேஷன் அம்சமாக ஏழாவது கர்ப்பம் பலதேவன் என்ற பலராமன். பகவத் சங்கல்பத்தினால் இந்த ஏழாவது கர்ப்பம் வெளியே இழுக்கப்பட்டு வசுதேவரின் மற்றொரு பத்னியான ரோஹிணியின் கர்ப்பத்துக்கு மாற்றப்பட்டு, ரோஹிணியின் குழந்தையாக பலராமன் அவதாரம் பண்ணினார். க்ருஷ்ணன் தேவகியின் எட்டாம் கர்ப்பமாக அவதாரம் பண்ணினான். அசரீரி 8ம் பிள்ளை என்று சொல்லவில்லை. எட்டாம் கர்ப்பம் என்றுதான் சொல்லியது. தேவகியின் திருவயிற்றில் பலராமன் திருவடி பட்டதால் க்ருஷ்ணனை கம்சனால் கொல்ல முடியவில்லை. உன் பொற்பாதம் பட்டதால் தானே தேவகி மைந்தனாக க்ருஷ்ணன் எங்களுக்குக் கிடைத்தான்!! ஆகவே, பலராமனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணும் விதமாக அவன் திருவடியைப் போற்றி, செம்பொற்கழலடி செல்வா பலதேவா என்று ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

செம்பொற்கழலடி செல்வா பலதேவா -----

கிருஷ்ணன் தூதின் போது, தன் திருமாளிகைக்கு வந்த கிருஷ்ணனை விதுரர் வரவேற்றது:

“கண்ணா, நீ பாற்கடலில் தங்குவாய், ஆதிசேஷனை பாயாகக் கொண்டு தூங்குவாய், ஆல் இலையில் துயில்வாய், வேதங்களில் நீ இருப்பாய், நீ இங்கு வருவதற்கு என் குடிசை என்ன மாதவம் செய்ததோ ”

‘முன்னமே துயின்றருளிய முது *பயோததியோ!

****பன்னகாதிபப் பாயலோ! பச்சை ஆல் இலையோ!**

சொன்ன நால் வகைச் சுருதியோ! கருதி நீ எய்தற்கு

என்ன மா தவம் செய்தது, இச் சிறு குடில்!’

- (வில்லி பாரதம்)

என்று விதுரன் கொண்டாடியபடி, செம்பொற் கழலடி செல்வா, பலதேவா என்று பிரித்து அனுபவித்தால், செம்பொற் கழலடி செல்வனாகக் கண்ணனைப் பாடினாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

*(பயோததி = பாற்கடல்)

***(பன்னக அதிபன் பாயாலோ. பாம்புகளுக்கு அரசனான ஆதி சேஷன் என்ற பாயோ?)

ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் பகவானை சரணடைவதற்கு, முதலில் சரணடைந்து ஞானத்தை பெற்று, தாயார் திருவடிகளில் சரணடைய வேண்டும். என்றும், கருணையே வடிவு கொண்ட பிராட்டி புருஷகாரியாய், சேதனர்களின் குறைகள் மறைத்து, அவர்களை ரக்ஷிக்கும்படி மென்மையாக எம்பெருமானிடம் எடுத்துச் சொல்லி அவனிடம் சேர்க்கிறாள் என்பதே ஸ்ரீவைஷ்ணவம் உணர்த்தும் உயர்ந்த தத்துவம்.

இந்த பாசுரத்தில் **நந்தகோபாலன்**, **யசோதை**, **பலராமன்** என்று மூவரை எழுப்புகிறாள். ஆனால் பாசுரப்படி கண்ணனையும் சேர்த்து நான்குபேர் என்று வருகிறது. பிறகு செம்பொற்கழலடி செல்வா பலதேவா, **உம்பியும் நீயும்** உறங்கேல் " என்று பலராமனுடன் கண்ணனையும் எழுப்புவதாக பாடினாள். அதன்படி பலதேவன் (பலராமன்) என்ற **பாகவதனின் பொன்னான திருவடிகளைப் பற்றி எம்பெருமான் திருவடிகளில் பற்ற வேண்டும்** என்ற சம்பிரதாயத்தின் தலையான தத்துவத்தை நிலை நிறுத்துகிறாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

கண்ணா, பலதேவா, இவ்வாறெல்லாம் நாங்கள் பல நிலைகள் கடந்து, உங்கள் தாய் தந்தையரின் ஆசி பெற்று, உந்தன் திருகோயிலான திருமாளிகைக்கு வந்துள்ளோம். இனியும் உறங்காது, ஓர்ந்து கண்ணா, எங்களுக்கு அருள்வாய் என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகின்றாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

இந்த அளவில் இந்த பாசுரத்தின் பாசுரார்த்தத்தை நிறைவு செய்கிறேன்.

மாயங்கள் பல புரிந்து சேதனர்களைக் காக்கும் மாதவனான கண்ணன் திருவடி எண்ணுக மனமே என்று அழைத்து ஆண்டாள் அருளியவற்றை ஓர்ந்து தெளிந்து உய்வோம் என்று ப்ரார்த்தித்து அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 18

**சூடா பதேந பரிக்குஹ்ய தவோத்தரீம்
மானாமி த்வநளகை ரதிவாஸ்ய தத்தாம் |
ப்ராயேண ரங்கபதிரேஷ பியர்த்தி கோதே
ஸௌபாக்ய ஸம்பதபிஷேக மஹாதிசாரம் ||**

கோதே! உன்னுடைய மேலாடையையும், உன் குழற்கற்றையில் நீ சூடி அணிந்த மலர்மாலையையும் ஆர்வத்துடன் சூடிக் கொள்கிறான் ஸ்ரீரங்கராஜன். மங்கள ஸ்வரூபனாக இருக்கும் அவன், உனது மேலாடை மற்றும் மலர் மாலையை அணிவதாலேயே மங்களத்தை அருளும் பெருமையைப் பெறுகிறான். இதன் காரணமாகவே அவன் ரங்க ராஜனாக முடிகூடுவதற்கு வேண்டிய தகுதியைப் பெறுகிறான்.

**உந்துமத களிற்றன் ஓடாத தோள்வலியன்
நந்தகோபாலன் மருமகளே! நப்பின்னாய்!
கந்தம் கமழும் குழலீ! கடை திறவாய்
வந்து எங்கும் கோழி அழைத்தன காண்! மாதவிப்
பந்தல் மேல் பல்கால் குயிலினங்கள் கூவின காண்
பந்தார்விரலி! உன் மைத்துனன் பேர் பாடச்
செந்தாமரைக் கையால் சீரார் வளையொலிப்ப
வந்து திறவாய் மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.**

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருளுரை:

மதம் கொண்ட யானையின் நடையை உடையவரும், போரில் பகைவரைக் கண்டு பின்வாங்காத தோள் வலிமை மிக்கவருமான நந்தகோபருடைய மருமகளே! நப்பின்னையே! மணம் வீசும் கூந்தல் கொண்ட நப்பின்னை பிராட்டியே! நீயாகிலும் வந்து கதவைத் திற! எழுந்து வந்து கோழிகள் கூவுவதைக் கேள்! குருக்கத்தி கொடி படர்ந்த பந்தல் மேலமர்ந்து, பலவகையான குயில்கள் சத்தமிடுவதைக் கேள்! மலர்ப்பந்தைப் பற்றியிருக்கும் மென்மையான விரல்களையுடையவளே! உன் கணவன் கண்ணனுடைய திருநாமங்களைப் போற்றிப் பாட வந்துள்ளோம். ஆகையால், தாமரை மலரை ஒத்த உன் சிவந்த, மென்மையான கையில் அணிந்த கைவளையல்கள் சீராக ஒலிக்க உள்ளக் களிப்புடன் வந்து கதவைத் திறப்பாயாக!

பாசுரச் சிறப்பு:

18, 19, 20 ஆகிய மூன்று பாசுரங்களும் பிராட்டியாகிய மஹாலக்ஷ்மி ஸ்வரூபமான நப்பின்னைப் பிராட்டியைக் குறித்த பாசுரங்களாகும். 17ம் பாசுரத்தில், நந்தகோபர், யசோதை, பலராமன், கண்ணன் ஆகியோரை எழுப்பிய பின், இப்பாசுரத்தில் கண்ணன் மேல் மிகுந்த உரிமையுடைய, அவனது பிராட்டியான, நப்பின்னை பிராட்டியை கோபியர் புடைகுழ வந்து துயிலெழுப்புகிறாள் ஆண்டாள். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயத்தில், முதலில் ஆச்சார்யனையும் (குரு), பிறகு பகவான் அருளைப் பெறுவதற்கு பிராட்டியையும் வணங்குவது மரபு. இதை இந்தப் பாசுரத்தின் உட்பொருளாக ஆண்டாள் சொல்கிறாள்.

ஐம்புலன்களின் அனுபவமும் ஆண்டாள் இப் பாசுரத்தில் சொல்கிறாள் என்றும் ஆய்ந்து தெளியலாம்.

பந்தார் விரலி என்பது **தொடுத்தல்**
கந்தம் கமழும் குழலி என்பது **முகர்தல்**
உன் மைத்துனன் பேர் பாட என்பது **சுவைத்தல்**
சீரார் வளையொலிப்ப என்பது **கேட்டல்**
வந்து திறவாய் மகிழ்ந்து என்பது **பார்த்தல்**

இந்தப் பாசுரம் நப்பின்னையை முன்னிறுத்தி அருளியுள்ள பாசுரம். நீளா தேவி தான் க்ருஷ்ணாவதார காலத்தில் நப்பின்னை. புலன்மங்கை என்ற நீளாதேவிதான் இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்துபவள். இந்திரியங்களை அபகரிக்க வல்லவள். நமக்குமட்டும் அல்ல எம்பெருமானுக்கும் பேரானந்தம் அளிக்கும் பெரும் தேவி நீளாதேவி. இவ்வகையில், இந்திரியங்களுக்கு அதிபதியான நீளா தேவியான நப்பின்னையைக் குறித்த இந்தப் பாசுரத்தில், ஐம்பொறிகளும் உணர்த்துவதை பாசுரச் சொற்களாள் ஆண்டாள் உணர்த்தியுள்ளாள்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் முக்கிய சித்தாந்தமான, திருமாலும், திருமகளும் பிரிக்க முடியாதவர்கள் (ஒன்றே) என்பதையும், அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்தே **உபாயமாகவும்** (வழிமுறை) **உபேயமாகவும்** (குறிக்கோள்) இருப்பதையும் இப்பாசுரம் உணர்த்துகிறது. இதை "**ஏக சேஷித்வம்**" என்றுரைப்பார்கள். இதுவும் இந்தப் பாசுரத்தின் மற்றொரு சிறப்பாகும்.

இனி பாசுரத்தின் விசேஷ அர்த்தங்களை பாசுரச் சொற்கள் கொண்டு அனுபவிப்போம்.

உந்துமத களிற்றன் ஓடாத தோள்வலியன்

உந்துமத களிற்றன் ஓடாத தோள்வலியன் என்ற பாசுர வரியில் நந்தகோபனது வலிமையை ஆண்டாள் சொல்லியுள்ளாள் என்று பொதுவாகப் பொருள் கொள்ளலாம். 17ம் பாசுரத்தில் '**அம்பரமே தண்ணீரே சோறே**' என்று பிறருக்கு நந்தகோபன் அளித்த தானத்தின் பெருமையைச் சொல்லி வாரி வழங்கும் வள்ளலாக அவன் கருணையைப் போற்றி உகந்த ஆண்டாள், இந்தப் பாசுரத்தில் அவனுடைய தோள்வலிமையைப் போற்றும் வண்ணம் '**உந்து மத களிற்றன்**' என்று அருளியுள்ளாள்.

யானைகளுக்கே பலம் அதிகம். அதிலும் மதம் உந்துகின்ற யானைகளுக்கு இன்னும் பலம் அதிகம். அத்தகைய பலம் உள்ளவன் நந்தகோபன் என்றும், அவன் ஓடாத தோள் வலியன் என்று சொல்லி, நந்தகோபனுடைய வலிமைக்கு அஞ்சியே வலிமை படைத்த கம்சனும் கூட, வஞ்சனையாகத்தான் கண்ணனை அழிக்க நினைத்தானே தவிர படை எடுத்து வரவில்லை என்று உணரும் வண்ணம் நந்தகோபன் .புறமுதுகிட்டு ஓடாத வலிமை கொண்டவன் என்று போற்றியுள்ளார்.

ஆயர்பாடியில் - கோகுலத்தில் ஆநிரைகள் தானே அதிகம். இங்கு ஏது யானைகள் என்றால், ஆயிரமாயிரம் யானைகளுக்குச் சமமான வலிமையுடைய இரண்டு கொழுத்த யானைக்குட்டிகளைப் பெற்றிருந்தான் நந்தகோபன். ஒன்று வெள்ளை யானைக்குட்டியான பலதேவன். மற்றொன்று கருத்த யானைக்குட்டியான கண்ணன்! இந்த கருப்பு யானைக் குட்டியான கண்ணனின் நடையழகை அனுபவித்த பெரியாழ்வாரின் அனுபவத்தை பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுரத்தினால் நாமும் அனுபவிப்போமா!

தொடர் சங்கிலிகைசலார்பிலாரென்னத் தூங்குபொன்மணியொலிப்ப

படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பையநின்றுஊர்வதுபோல்

உடங்கூடிக்கிண்கிணியாரவாரிப்ப உடைமணிபறைகறங்க

தடந்தாளிணைகொண்டசாரங்கபாணி தளர்நடைநடவானோ (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1 - 7 - 1)

[கண்ணபிரான் தளர்நடை நடக்கும் போது, அவன் அணிந்துள்ள பாதச் சதங்கைகள் கிண்கிணென்று சப்திக்கவும், இடையிற் கட்டிய சிறு மணிகள் பறை போல் ஒலிக்கவும் நடக்கின்ற ஆயாஸத்தினால் உடலில் வேர்வை நீர் பெருகவும் நேருமாதலால், அவனுடைய அந்த நடையழகு ஒரு யானை மத மிகுதியால் கட்டுத் தறியை முறித்து சங்கிலியை இழுத்து நடக்கையில், அந்தச் சங்கிலித் தொடர் சலார் பிலாரென்று ஏற்படுத்தும் சப்தமும், பொன் கயிற்றினால் கட்டி அந்த யானையின் இருபுறத்திலும் தொங்கவிட்ட மணிகள் ஒலிக்கும் சப்தமும், மதநீர்பெருக்கமும் கொண்டு நடப்பது போன்றுள்ளது.]

முசுகுந்தன் என்ற அசுரனை அழிக்க, ஜராசந்தன், காலயவனன் ஆகியோர் தன்னைத் துரத்திக் கொண்டு வருவது போல, சில காரண காரியங்களால் (அவன் பெற்ற வரமும், இவன் பெற்ற சாபமும்) ஓடி ஓட்டம் காட்டி தகுந்த இடத்தில் முசுகுந்தனை வதைத்த போது **உந்து மதகளிற்ற** எனான எம்பெருமான் கண்ணனை **ஓடிய தோள் வலியன்** என்றும், கம்சனே அஞ்சும் தோள்வலிமை கொண்டவன் என்று நந்தகோபனை **ஓடாத தோள் வலியன்** என்றும் நினைத்து அனுபவிக்க வைக்கின்றார் என்பதால் ஆண்டாள் **கோணாத சொல் வலியன்**.

சரணாகதித் தத்துவத்துக்கும், அதன் பயனாகக் கிடைக்கும் முக்தி என்ற பேரருளைத் தர வல்ல, எம்பெருமான் கண்ணனாக அவதரித்த போது, தன் தோள்வலிமையால் கம்சனிடமிருந்து எங்கள் கண்ணனைக் காத்துக் கொடுத்தவனே என்று நந்தகோபனின் தோள்வலிமையைச் சொன்னார் என்றும் அர்த்தம் கொள்ளலாம்..

களிற்றன் என்பதை **களிறு + அற்றன்** என்றும் பொருள் கொண்டு அனுபவிக்கலாம். **அற்றன்** என்றால் உடையவன். எனவே, **களிறு + அற்றன்** என்பதை யானைகளை உடையவன் என்று பொருள் கொண்டால், கண்ணனின் தந்தையான (வளர்ப்புத் தந்தை) நந்தகோபனுடைய செல்வச் செழிப்பை உணர்த்துவதாக அறியலாம்.

இனி, ஆண்டாள் **இந்த பாசுர வரியில் கண்ணனையே சொல்லியுள்ளார்** என்று அனுபவிப்போம்.

களிற்றன் என்பதை **களிறு + அற்றன்** என்று பிரித்துப் பொருள் கொண்டால், குவலயா பீடம் என்ற கம்சனின் பட்டத்து யானையை அற்றுப் போகச் செய்தவன் என்று கண்ணனைக் குறிப்பதாகப் பொருள் கொள்ளலாம். எனவே தான், யானையைச் செற்றவன் என்பதால், யானைக் கூட்டமே கண்ணனிடம் தங்கள் பணிவையும் தோழமையும் காட்டும் வண்ணம் அவனை வலம் வந்தன என்று மனதில் கொண்டு, **வாரண மாயிரம் சூழவ லம்செய்து, நாரண நம்பி நடக்கின்றா னென்றெதிர்**, என்று கனவு கண்ட ஆண்டாள், **நந்து மத களிறான** அந்த மாயக் கண்ணனை நினைத்தே, **உந்து மத களிறு அற்றவன்** என்று பாசுரச் சொற்களை அமைத்து கண்ணனைப் போற்றினார் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

கண்ணனைத் தரிசிக்கத்தானே அவன் திருமாளிகையான கோயிலுக்கு தன் கோபியர் குழாத்துடன் சென்றார் என்று கீழ்ப் பாசுரத்தில் பார்த்தோம்! எனவே, இந்தப் பாசுரத்தில் **உந்து மதகளிற்றன்** என்று கண்ணன் புகழையே ஆண்டாள் பாடியுள்ளார் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

இப்படி, **உந்துமத களிற்றன்** என்பதை கண்ணனாகவும், நந்தகோபனாகவும் பொருள் கொள்ளும்படி ஆண்டாள் பாடியுள்ளார். இதுதான் ஆண்டாளின் கவித் திறன்.

அடுத்து, இந்த பாசுர வரியில் ஆண்டாள் மறைபொருளாகச் சொல்லியுள்ள ஸ்வாபதேசம் என்ற உட்பொருளை அனுபவிப்போம்.

உந்துமத களிற்றன் என்பது ஆசார்யனைக் குறிப்பதாகவும் ஸ்வாபதேசம் - உள்ளுறைப் பொருள் சொல்வார்கள். நம்மை ஆட்டிப்படடக்கும், மதயானைகள் போன்ற ஐந்து இந்திரியங்களை அடக்கி வென்றவர்கள்

ஆசார்யர்கள் என்று இந்த பதங்களுக்கு அர்த்தம் ஸ்வாபதேசமாகச் சொல்லலாம். இதற்குப் ப்ரமாணம் பொய்கை ஆழ்வார் அருளியுள்ள முதல் திருவந்தாதியின் 47ம் பாசுரம்.

வாரி சுருக்கி மதக்களி றைந்தினையும்,

சேரி திரியாமல் செந்நீஇ - கூரிய

மெய்ஞ்ஞானத் தாலுணர்வார் காண்பரே, மேலொருநாள்

கைந்நாகம் காத்தான் கழல்.

- (முதல் திருவந்தாதி - 47)

கீழ்ப் பாசுரங்களின் ஸ்வாபதேசப் பொருளை - உள்ளூரை என்ற உட்பொருள் பல்வேறு உபநிஷத் வாக்கியங்களைக் கொண்டு அனுபவித்ததையும் இங்கே நினைவில் கொள்ளுதல் பொருத்தமாக இருக்கும். ஏற்கனவே சொன்னதைத் திரும்பவும் கிளிப்பிள்ளை போல சொல்வதைத் தவிர்க்க, அந்த உட்பொருள் அனுபவங்களை இந்தப் பாசுர வரியில் ஆண்டாள் ஆசார்யர்களைக் குறித்துச் சொல்லியுள்ளாள் என்று அனுபவிக்க உள்ளத்தில் கொள்ளுதல் அனுபவத்தை மேலும் செறிவாக்கும்.

நந்தகோபாலன் மருமகளை நப்பின்னாய் -

கந்தம் கமழும் குழலி கடைதிறவாய்

நந்தகோபாலன் மருமகளை நப்பின்னாய் என்று, காளைகளை அடக்கினால் கடிமணம் புரிவேன் என்று கண்ணக் காளைக்குக் கட்டளையிட்ட நப்பின்னைப் பிராட்டியை முன்னிட்டுக் கொண்டு எம்பெருமானை பிரார்த்திக்கிறாள் ஆண்டாள். இன்னமுதத் திருமகள் என்று இவரை முன்னிட்டு - பிராட்டியை முன்னிட்டுக் கொண்டு தான் கண்ணனை அடைய வேண்டும் என்று, நப்பின்னையை முன்னிட்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவ மரபை மெய்ப்பிக்கின்றாள் ஆண்டாள்.

யார் இந்த நப்பின்னை?

பரமபதத்தில் மஹாலக்ஷ்மியாகவும், வராஹ அவதாரத்தில் பூமிப் பிராட்டியாகவும், க்ருஷ்ணாவதாரக் காலத்தில் கண்ணன் தேவகி மைந்தனாய்ப் பிறந்து யசோதை மைந்தனாக வளர்ந்தபோது, யசோதையின் அண்ணன் கும்பனின் மகளாக நப்பின்னையாகப் பிறந்து, கண்ணனின் கரம் பிடித்து மணந்த நீளா தேவிப் பிராட்டி தான் நப்பின்னை. மாயனையே மாய மயக்குகள் செய்து தன் கண் வீச்சில் மயக்கும் நீளாதேவியான நப்பின்னையிடம் கண்ணனுக்கு எப்போதுமே ஒரு மயக்கம். எனவே தான், தன் தந்தையான பெரியாழ்வார் யசோதையாகத் தன்னை ஏறிட்டுக் கொண்டு தாய்மை உணர்வு பொங்க குழந்தை கண்ணனை நீராட்டம் கண்டருள அழைக்கும்போது, "நாணெத்தனையும் இலாதாய். நப்பின்னை காணில் சிரிக்கும் மாணிக்கமே. என் மணியே. மஞ்சனமட நீ வாராய் " (பெரியாழ்வார் திருமொழி - 2-4-9) என்று அருளியதை உள்ளத்தில் கொண்டு, இந்தப் பாசுரத்தில் அன்புடன் "நந்தகோபாலன் மருமகளை நப்பின்னாய்" " என்றும், 20ம் பாசுரத்தில், "நப்பின்னை நங்காய் திருவே துயில் எழாய்" " (திருப்பாவை - 20) என்றும் நப்பின்னையை முன்னிறுத்திப் போற்றியுள்ளாள்.

நப்பின்னை பிராட்டியை "**நந்தகோபாலன் மருமகளை!**" என்று ஆண்டாள் (மாமனார் சம்பந்தத்தை சொல்லி!). இந்தப் பாசுரத்தில் விளித்திருப்பதிலிருந்து, நப்பின்னை பிறந்த வீட்டைக் காட்டிலும், தனது புகுந்த வீட்டிலேயே மிக்க மகிழ்ச்சியாக இருந்தாள் என்பதை உணர்த்துவதாகவும் கொள்ளலாம்!

பொன்னுக்கு (செல்வத்திற்கு) அதி தேவதை ஸ்ரீ தேவி

மண்ணுக்கு அதி தேவதை பூமா தேவி -

ஆனந்தத்துக்கு அதி தேவதை நீளா தேவி -

இந்த விளக்கத்தை, பெரிய திருமொழியில் ".....பெரு நில மங்கை மன்னர் மலர் மங்கை நாதர் புல மங்கை கேள்வர்" (பெரிய திருமொழி -11-4-6) என்றருளியுள்ளார் திருமங்கை ஆழ்வார்.

நப்பின்னை என்பதற்கு இவ்வாறும் பொருள் கொள்ளலாம்.

1. ந பின்னா என்று எம்பெருமானை எப்போதும் பிரியாதவள் என்பதால் நப்பின்னை. (ந நிந என்று, ந என்றால் இல்லை. பின்ன என்றால் பிரிவு, மாற்று, மாற்றார்)
2. நப்பின்னை என்பது நல்ல பின்னல் உடையவள் (கூந்தல் = பின்னல்). அதனால் தான் கந்தம் கமழும் குழலி என்று இவளைப் போற்றுகிறாள் ஆண்டாள்.
3. நப்பின்னை என்பது, நல்ல பின்னழகு உடையவள். [நல் பின் என்பதுடன் "ஐ" என்ற பண்புப் பெயர் விசுதி சேர்த்து நல் + பின் + ஐ (உடையவள்) நப்பின்னை]
4. ஸ்ரீதேவி, பூ தேவி ஆகிய தேவியற்குப் பின் வந்தவள் என்று பின்னால் வந்த நல்ல பின்னை (தங்கை) என்பதால் நப்பின்னை.

நீளா தேவி புலன் மங்கை. இந்திரியங்களை அபகரிக்க வல்லவள். நமக்கு மட்டும் அல்ல எம்பெருமானுக்கும் பேரானந்தம் அளிக்கும் பெரும் தேவி நீளா தேவி. அதனால் தான் அடுத்து வரும் 19ம் பாசுரத்தில் "நப்பின்னை

கொங்கை மேல் வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பா “ என்று நீளா தேவியே எம்பெருமானின் இந்திரியங்களைக்கூட தன் கட்டுக்குள் வைத்துக் கொள்ளும் வல்லமை உடையவள் என்றருளியுள்ளாள் ஆண்டாள்!

எனவே, நற்பின்னைப் பிராட்டியை முன்னிட்டுக் கொண்டு கண்ணனைச் சரணடையத் தன் தோழியருடன் நந்தகோபன் திருமாளிகைக்கு வருகிறாள் ஆண்டாள். நற்பின்னையைப் போற்றும் விதமாக, **நந்தகோபன் மருமகனே** என்றும், **கந்தம் கமழும் குழலி** என்றும், **பந்தார் விரலி** என்றும் அவளை உயர்ந்த சொற்களால் அழைக்கின்றாள் ஆண்டாள்.

ஏன் பிராட்டியை முன்னிட்டு ப்ரார்த்திக்கிறாள்?

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் **பிராட்டியை 'புருஷகாரபூதை'** என்று பெரியோர்கள் உணர்த்துகிறார்கள். உகாரமாகிய “உ” லக்ஷமியைக் குறிக்கும். அதனால் தான் “உ” என்று எழுதி எழுதத் தொடங்குவோம். (பிள்ளையார் சுழி என்று தவறாகச் சொல்கிறார்கள்). இங்கு, மஹாலக்ஷமி ஸ்வரூபமாக நீளா தேவிப் பிராட்டியை மனதில் கொண்டு அனுபவிப்போம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் **பிராட்டியை 'புருஷகார பூதை'** எனக் கொள்வதை

இன்னமுதத் திற்பிறந் தாளிதங் கேட்க வுரைத்தபிரான் (துவயச் சுருக்கு -1) என்றும்,

இன்னமுதத்தமுதால் இரங்குந்திருநாரணனே (அதிகார சங்கிரகம் - 30), என்றும்

இன்னமுதத்திருமகளென்றிவரை முன்னிட்டு

எம்பெருமான் திருவடிகளடைகின்றேனே (அதிகார சங்கிரகம் - 3) என்றும் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ளதை இதற்கு ப்ரமாணமாகக் கொள்ளலாம்.

பிராட்டியை நாம் பற்றினோமானால் பிராட்டியின் அனுக்ரஹம் நமக்கு கிடைத்துவிடும். பிராட்டியின் பரிபூர்ணமான அனுக்ரஹம் நமக்கு கிடைத்துவிட்டது என்றால் எம்பெருமானுடைய அனுக்ரஹம் நமக்கு ஸர்வ சுலபமாக கிடைக்கும். பெருமாள் பிராட்டியுடன் சேர்ந்தால் தான் ரக்ஷிக்க முடியும்.

“லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்ந்திஷ்டா பரம ரிஷிபி.”

என்றுபடி, கற்றுணர்ந்த மெய்ஞானிகளாலே லக்ஷ்மி என்பவள் புருஷகார பூதையாக நிலைநிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். அந்த புருஷகார பூதையான லக்ஷ்மி செய்ய வேண்டியதென்ன? அவள் பெருமானுக்கும் நமக்கும் ஒரு பாலமாக இருக்கிறாள்.

“ஸ்ரீ” என்பது பிராட்டியைக் குறிக்கும்

ச்ருணோதி இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ,

ச்ராவயதி இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ

ச்ருணாதி இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ

ச்ரீயதே இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ

ச்ரீணாதி இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ

ச்ரயதே இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ

என்று பிராட்டியைக் குறிக்கும் “ஸ்ரீ” என்ற ஸப்தத்திற்கு விளக்கமாக ஆறு அர்த்தங்களைச் சொல்கிறது பாஞ்சராத்திர சம்ஹிதை.

இதையே ஸ்வாமி தேசிகன் இதை துவயச் சுருக்கு என்ற பிரபந்தத்தில் 2ம் **பாசுரத்தில் தமிழில் அருளியுள்ளார். [** அந்தப் பாசுர பதங்களை பிரித்து அடைப்புக்குள் கொடுத்துள்ளபடி அன்வயித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.]

அருவரு வானவை தன்னை யடைந்திடத் தானடைந்து
 வெருவுரை கேட்டவை கேட்பித் தகற்றும் வினைவிலக்கி
 யிருதலை யன்புத னாலெமை யின்னடி சேர்த்தருளுந்
 திருவுட னேதிகழ் வார்செறிந் தாரெங்கள் சிந்தையுளே- (துவயச் சுருக்கு - 2)

ஸ்ரீ ஸப்தம்		பொருள்	துவயச்சுருக்கு பாசுர வரிகள்
ஸ்ருணோதி	இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ:	கேட்கின்றாள்	** (வெருவுரை கேட்டு)
ஸ்ராவயதி		கேட்பிக்கின்றாள்	** (அவை கேட்பித்து)
ஸ்ருணாதி		ஒழிக்கின்றாள்	** (வினை விலக்கி அகற்றும்)
ஸ்ரீயதே		அடையப்படுகின்றாள்	** (தானடைந்து)
ஸ்ரீணாதி		பக்குவ நிலையை உண்டாக்குகின்றாள்	** (இருதலை அன்பு அதனால் எம்மை இன் அடி சேர்த்தருளும்)
ஸ்ரயதே		அடைகின்றாள்	** (திருவுடனே திகழ்வார் செறிந்தார் எங்கள் சிந்தையுளே)

"ஸ்ரீ" ஸப்தத்தின் விளக்கமாக ஆண்டாள் ஸ்வாமி தேசிகன் மும்மணிக் கோவையின் முதல் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளார்.

அருடரு மடியர்பான் மெய்யை வைத்துத்
 தெருடர நின்ற தெய்வநா யகநின்
 னருளெனுஞ் சீரோ ரரிவையா னதென
 விருள்செக வெமக்கோ ரின்னொளி விளக்காய்
 மணிவரை யன்ன நின்றிரு வருவி
 லணியம ராகத் தலங்கலா யிலங்கி
 நிற்படிக்கெல்லாந் தன்படி யேற்க
 வன்புட னின்னோ டவதரித் தருளி
 வேண்டுகரை கேட்டு மீண்டவை கேட்பித்துத்
 தீண்டிய வினைகண் மாண்டிட முயன்று
 தன்னடி சேர்ந்த தமருனை யணுக
 நின்னுடன் சேர்ந்து நிற்குநின் றிருவே.

- (மும்மணிக் கோவை - 1)

ஸ்ரீ ஸப்தம்		பொருள்	மும்மணிக்கோவை வரிகள்
ஸ்ருணோதி	இதி ஸ்ரீ: ஸ்ரீ:	கேட்கின்றாள்	வேண்டுகரை கேட்டு
ஸ்ராவயதி		கேட்பிக்கின்றாள்	மீண்டவை கேட்பித்து
ஸ்ருணாதி		ஒழிக்கின்றாள்	ஈண்டிய வினைகள் மாண்டிட முயன்று
ஸ்ரீயதே		அடையப்படுகின்றாள்	தன்னடி சேர்ந்த
ஸ்ரீணாதி		பக்குவ நிலையை உண்டாக்குகின்றாள்	இருள்செக வெமக்கோர் இன்னொளி விளக்காய்
ஸ்ரயதே		அடைகின்றாள்	தன்னடி சேர்ந்த தமருனை அணுக நின்னுடன் சேர்ந்து நிற்கும்

நின் திருவே

மும்மணிக்கோவை பாசுரத்தின் வரிகளை அருள்தர அடியார்பால் மெய்யை வைத்து மணிவரையன்ன திருவுரு கொண்டு தெருள் தர நிற்கும் தெய்வ நாயகனின் படிக்கு எல்லாம் தன் படி ஏற்று அன்புடன் அவனோடு அவதரித்து அணி அமர் ஆகத்து அலங்கலாய், வேண்டுகரை கேட்டு, மீண்டவை கேட்பித்து, ஈண்டிய வினைகள் மாண்டிட முயன்று, தன்னடி சேர்ந்த தமருனை அணுக, எமக்கு இருளில் இன்னொளி விளக்காய் (புருஷகாரியாய்) இலங்கும், நின்னுடன் சேர்ந்து நிற்கும் **நின் திருவே** என்று பாசுர வரிகளைப் பிரித்து அன்வயித்து பொருள் கொண்டால், திருவாகிய தாயாரின் சரணங்களில் சரணடைவதே. உய்யும் ஆறு என்று ஆண்டாள் திருப்பாவையின் 2ம் பாசுரத்தில் உரைத்ததின் ஸ்வாபதேசமே ஸ்வாமி தேசிகனின் பாசுரத்தில் எதிரொலிக்கின்றது என்று அனுபவிக்கலாம்.

இதே பொருண்மையை அமிருதசுவாதினியில் 8ம் பாசுரத்திலும், துவயச் சுருக்கின் 2ம் பாசுரத்திலும் ஸ்வாமி தேசிகன் விளக்கியுள்ளதும் இங்கு அனுஸந்தேயம்.

வினைவிடுத்து வியன் குணத்தால் எம்மையாக்கி

வெருவுரைகேட்டு அவைகேட்க விளம்பி, நாளுந்

தனையனைத்து மடைந்திடத் தானடைந்து நின்ற

தன் திருமாதூடன் இறையுன் தனியா நாதன்

-(அமிருதசுவாதினி - 8)

ஸ்ரீ ஸப்தம்	பொருள்	அமிருதசுவாதினி பாசுர வரிகள்
ஸ்ருணோதி	கேட்கின்றாள்	வெருவுரைகேட்டு
ஸ்ராவயதி	கேட்பிக்கின்றாள்	அவைகேட்க விளம்பி
ஸ்ருணாதி	ஒழிக்கின்றாள்	வினைவிடுத்து
ஸ்ரீயதே	அடையப்படுகின்றாள்	நாளுந் தனையனைத்தும் அடைந்திட
ஸ்ரீணாதி	பக்குவ நிலையை உண்டாக்குகின்றாள்	தானடைந்து நின்ற
ஸ்ரயதே	அடைகின்றாள்	இறையும் தன் திருமாதூ

லக்ஷ்மி என்றும், கமலா என்றும், மாதா என்றும், ஈஸ்வரி என்றும் அவளுக்கு திருநாமங்கள். இவை அனைத்திற்கும் முன், 'ஸ்ரீ:', அவளுக்கு இருக்கிற முக்கியமான திருநாமம். 'ஸ்ரீ:' என்னும், லக்ஷ்மி என்னும், மாதா என்னும், ஈஸ்வரி என்னும் பல திருநாமங்களோடே எழுந்தருளியிருக்கிறாள். இந்த ஒவ்வொரு திருநாமத்துக்கும்,

அவள் செய்கிற அனுக்கிரகத்துக்கும் தான் நெருங்கின தொடர்பு. 'ஸ்ரீ:' என்று சொன்னால், பிராட்டி ஆசீர்யிக்கிறவள் மற்றும் நம்மால் ஆசீர்யிக்கப்படுபவள். நம்முடைய எல்லா குற்றங்குறைகளையும் காதார கேட்டுக் கொள்கிறவள். பெருமானை நன்றாகக் கேட்பிக்குமவள். நம் பாபங்களை எல்லாம் தவிர்த்து, பெருமானிடத்தே சேர்த்துவிடுபவள். இதெல்லாம் 'ஸ்ரீ:' என்பதற்கு அர்த்தம் என்பதை மேற்சொன்ன ப்ரமாணங்களால் அனுபவித்தோம்.

'லக்ஷ்மி:' என்று சொன்னால், "லக்ஷ்யதே அனயா". மக்கள் எல்லோரும் இவளாலே லக்ஷிக்கப் படுகிறார்கள். ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவையும் லக்ஷியமாகக் கொண்டு, அவனுடைய பாபங்களை தவிர்த்து, பெருமானிடம் சேர்த்து வைக்கிறாள்.

இன்னொருவிதமாக, ஆத்மாக்களாலே இவள் லக்ஷியமாகக் கொள்ளப்படுகிறாள் என்றும் சொல்லலாம். நம் பாவங்களைத் தொலைப்பதற்கு இவள்தான் வழி என்று அவளை புருஷகாரமாக, லக்ஷியமாகப் பற்றுகிறோம். அதனால் தான் 'லக்ஷ்மி' என்று அழைக்கிறோம்.

மாதாவென்று சொன்னால் மிகுந்த மதிப்போடே பற்றப்படுகிறாள். அதனாலே 'மாதா'னு பெயர்.

பிராட்டியை 'கமலா' என்றும் சொல்கிறோம். இங்கு கமலா என்பது, 'க', 'ம', 'லா'. இந்த 'க' (ககாரம்), பகவானைச் சொல்லும். 'ம' (மகாரம்) ஜீவாத்மாவைச் சொல்லும். "லா" என்பது கொடுத்து வாங்குவதைக் குறிக்கும் "லா தான ஆதானே" என்றபடி, கொடுத்து வாங்குவது.

"க மௌ லாதீதி கமலா"

'க' என்பதனால் சொல்லப்பட்ட நாராயணனையும், 'ம' என்பதனால் சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மாவையும், "லாதீ" = என்று கொடுத்து வாங்குபள் "கமலா". இவ்வாறு தாயார் கொடுத்து வாங்குகிறாள். பரமாத்மாவை ஜீவாத்மாவுக்குக் கொடுத்து, ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவுக்காக வாங்குகிறாள். ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கு சொத்து; பரமாத்மா ஜீவாத்மாவுக்கு எளிதில் கிட்டாதவர். ஆனால் பிராட்டியின் கருணையால், எட்டாத எம்பெருமானை எட்டி, கிட்டி விட முடியும். இவ்வாறு, எளிதில் எட்ட முடியாதபடி கிட்டாத எம்பெருமானை ஜீவாத்மாவுக்கு கொடுத்து, கிடைக்காத ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவுக்கு வாங்கி என்று இப்படி "லா தான ஆதானே". வாங்கி, கொடுத்து, பெரிய பண்டமாற்றே பண்ணுபவள் பிராட்டி. எனவே கமலா.

"புருஷகாரஹ" என்றால் என்ன என்று பார்ப்போம்.

'புருஷங் கரோ தீதி புருஷகார:'. என்றபடி, புருஷனைப் புருஷனாக ஆக்குவதால் புருஷகாரஹ பூதை. 'புரு பகு ஷனோதீதி புருஷ:'. நிறைய, கேட்பவர்களுக்கு கொடுத்துக் கொண்டே இருந்து, மறுக்காமல் இருப்பவனே 'புருஷன்' பரமாத்மா அப்படித்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் புருஷோத்தமனான எம்பெருமானுக்கு ஒரு தர்ம சங்கடம். வந்து கேட்பவனுடைய பாபங்கள் தான் எம்பெருமானின் கண்ணிலே படும். பாபத்திற்கு தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்று பகவானுக்குத் தோன்றும். பாபத்தைப் பார்க்காமல் கிஞ்சித்தும் செய்திருந்த நன்மைக்காக அனுக்ரஹம் பண்ணலாமே என்று நமக்கு நினைக்கத் தோன்றும், பெருமையைமட்டும் பார்த்து அனுக்ரஹித்தால், பாபத்தின் பலன் என்ன என்று தெரியாது போய்விடும் அல்லவா? அவ்வாறு பாபங்களுக்கு தண்டனை இல்லை என்றால் அதுவே எம்பெருமான் ஸங்கல்பித்த சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமாகுமே! எம்பெருமான் 'ஸ்வதந்திரன், ஸர்வஞ்சன், ஸர்வ சக்தன் ஆனபடியால்' நம் அஞ்ஞானத்தில் நம் பாபங்களெல்லாம் தீயினில் தூசாகக்கடவது என்று அவன் சங்கல்பித்து விட்டால், ஷ்ண மத்திரத்தில் எல்லா பாபங்களும் தீயினில் தூசாயிடுமே! இந்த லோகத்துல இருக்கும் பக்தாத்மாக்கள் அனைவரும் அடுத்த ஷ்ணமே வைகுண்டத்தில் இருக்கக்கடவார்களே. கல்யாண குணங்கள் கொண்ட காருண்ய மூர்த்தியான பகவான் ஏன் பிறவித்துயரில் வாட விடுகிறான் என்றெல்லாம் எண்ணத் தோன்றும். ஆனால் சேதனர்களான நாம் இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்று நெறிப்படுத்த எம்பெருமான் நமக்குச் சாஸ்திரங்கள் கொடுத்து, அதை உணர்ந்தறியும் ஸ்வாதந்திரத்தையும் ஞானத்தையும் கொடுத்துள்ளார் என்பதனால், அதற்குத் தகுந்த ஸ்வதர்ம அனுஷ்டானம் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்று எம்பெருமான் எதிர்பார்க்கிறார். அப்படி ஸ்வதர்ம அனுஷ்டானம் கடைபிடிக்காவிடில், தண்டிக்க நினைக்கிறான் எம்பிரான்.

இதையே யதார்த்தமாகப் பார்ப்போம். நம்மை நாமே ஆள சட்டங்களை உருவாக்கி, சட்டத்தை மீறினாலோ, சட்டம் வகுத்ததைச் செய்யாததாலோ அல்லது சட்டம் வகுக்காததைச் செய்தாலோ, நாம் வகுத்த சட்டங்களில் அதற்கேற்ற தண்டனையும் வகுத்துள்ளோம். எனவே, தவறு செய்தால் அதற்கேற்ற தண்டனையும் உண்டு என்று லோகாயதமாக நாமே சட்டங்கள் இயற்றி நெறிமுறை கடைபிடிக்கும் போது, ஸர்வ லோக ரக்ஷகனான எம்பெருமான் நாம் செய்யும் தவறுகளுக்கு/பாபங்களுக்கு தண்டனை கொடுக்கக் கூடாது என்று ஏங்குவதில் என்ன நியாயம் உள்ளது? எனவே, நம் பாபங்கள் கண்டு எம்பெருமானின் திருவுள்ளத்துள் ஒரு சீற்றம் எழும்.

அநாதிகாலமாக இப்படியே பாபம் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறானே, இவனுக்கு என்ன தண்டனை கொடுக்கலாம் என்று எம்பெருமான் சீறும் போது, பிராட்டி கொடுத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டிய எம்பெருமான்

கோபம் கொள்கிறாரே, புருஷன்னா கொடுக்கிறவன் தானே! இவர் புருஷோத்தமனாக இருந்தும், கேட்டவர்களுக்கு அள்ளிக் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டமா! 'வரந் ததாதீ: வரத:' என்றபடி, கேட்பவர்கள் கேட்ட வரத்தையெல்லாம் கொடுப்பவன்தானே வரதன்? கருத வரம் தரும் பெருமாள் அல்லவா? அந்த வரதன் கொடுக்க மாட்டேன், தண்டிக்கணுங்கிற கோபத்தோடே இருந்தால், பிராட்டி பால் நினைந்துட்டும் தாயாக நம் குறைகளைப் பொறுத்து அருள் தரும்படி நமக்காக பகவானிடம் வேண்டுவாள். பகவானின் கோபத்தை மாற்றி, அவரோட வாத்தஸல்யம், சௌலப்யம், மாதூர்யம், ஸ்வாமித்வம், சௌசீல்யம், என்று அனைத்துக் கல்யாண குணங்களைக் காட்டி, அவருடைய கோபத்தையே மறக்கச் செய்வாள் பிராட்டி. இவ்வாறு, வெந்நீரைத் தண்ணீராக மாற்றுவது போல் கோபத்தைக் குறைத்து, ஆற்றி விடுபவள்தான் பிராட்டி. அதனால் தான் பிராட்டியை 'புருஷகார பூதை' என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மஹாலக்ஷ்மியான நப்பின்னையின் பெருமையை ஆண்டாள் இப் பாசுரத்தில் சொல்கிறாள்.

பூமீமத் ராமாயணத்தில் எந்த இடத்திலும் பார்த்தாலும் பிராட்டியின் சம்மந்தமில்லாமல் ரக்ஷித்ததாக சரித்திரம் கிடையாது. பெரியோர்கள் வியாக்கியானத்தில் இதை காண்பிக்கிறார்கள். விராதன் வதம் பெருமாள் செய்யும்போது பெருமாள் பிராட்டி லட்சுமணன் மூன்று பேரும் போகிறார்கள். விராதன் என்கின்ற ராக்ஷசன் ராமனையும் லட்சுமணனையும் காட்டில் தூக்கிக் கொண்டு மிக தூரம் போகிறான். அவர்களும் கட்டுப்பட்டதுபோல் இருந்தார்கள். ஏனென்றால் பிராட்டி இருக்கும் போது இவர்களை வதம் பண்ணுவதற்கு அவள் ஒத்துக் கொள்ளமாட்டாள். அவள் பக்கத்தில் இல்லாதபோது தான் பெருமாள் விராதன் வதம், மாரீச வதம், வாலி வதம் ஆகியவற்றை பண்ணுகிறார். அதனால்தான் வாலி ராமனைப் பார்த்து, எங்கள் பிராட்டி பக்கத்தில் இல்லாததால்தான் உனக்கு தைரியம் வந்துவிட்டதா என்று கேட்டான்.

வாலி ராமனிடம் எங்கள் தாயார் இருந்திருந்தால் நீ என்னை கொல்வதற்கு விட்டிருப்பாளா? நல்ல தருமம் அனுஷ்டிக்கக்கூடிய குலத்தில் பிறந்தவன் அல்லவா நீ? தர்மத்தை காத்த தர்ம ராஜருக்கு (தசரதன்) பிறந்து தர்மத்திற்காக ராஜ்யத்தை துறந்த பரதனுக்கு முன் பிறந்த நீ இவ்வளவு அக்ரமம் செய்கிறாயே என்று வாலி பரதனின் பெருமையை பேசுகிறான்.

ஆவியை ஜனகன் பெற்ற அமிழ்தினும் இனிய அன்னத்தை

தேவியை பிரித்ததினால் திகைத்தனை போலும் உந்தன் செய்கை

பிராட்டியின் பரிவினால் தானே பிராட்டியிடமே அபசாரப்பட்ட காகாசுரனுக்கு மன்னிப்பு கிடைத்தது. இப்படி சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

க₃ந்த₄த்வாராம் து₃ராத₄ர்ஷாம் நித்ய புஷ்டாம் கரீஷினீம்

ஈஸ்வரிகும் ஸர்வ பூ₃தாநாம் தாமிஹோபஹ வயே ச்ரியம் (பூர்ஸூக்தம்)

என்று சமஸ்த சுகந்தங்களுக்கு இருப்பிடமானவள் மஹாலக்ஷ்மி. நம்மிடத்தில் இருக்கும் கெட்ட வாசனையை - (துர்க்கந்தம்) போக்குபவள். ஸர்வ க₃ந்த₃: ஸர்வ ரஸ: என்று நமக்கு ஞானமாகிய சுகந்தத்தைத் தருபவள் பிராட்டி.

ஆவிர்பா₄வ: கலஸ ஜல தா₄ வத்₄ரே வா₅பி யஸ்யா:

ஸ்தா₂நம் யஸ்யா: ஸரணிஜ வநம் விஷ்ணுவக்ஷஸ்த₂லம்வா |

பூ₄மா யஸ்யா பு₄வனமகி₂லம் தே₃வி தி₃வ்யம் பத₃ம் வா

ஸ்தோகப்ரக்ஜைர ரநவதி₄கு₃ணா ஸ்தூரயஸே ஸாகத₂ம் த்வம் || (பூர் ஸ்துதி - 2)

என்று பூர்ஸ்துதியில் ஸ்வாமி தேசிகன் பிராட்டியின் பெருமையைச் சொல்கிறார்.

தாயே! உன்னை எப்படி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவது? உன் பிறப்பிடம் எது என்றே கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையே! நீ கலசத்தில் தோன்றினாயா? யஜ்ஞ வாடிகையிலிருந்து தோன்றினாயா? ப்ருகு வம்சத்தில் தோன்றினாயா? அகலகில்லேன் என்று எப்பொதும் பரமாத்மாவின் திருமார்பில் இருக்கிறாயே! இப்படிப்பட்ட உன் பெருமையை எப்படிச் சொல்வது என்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

இப்படி, புருஷகார பூதையாக பிராட்டியை நினைத்து, மஹாலக்ஷ்மி ஸ்வரூபமாக உள்ள நப்பின்னையே! பரமனைப் பற்றுவதற்கு தடையாக இருக்கும் அஞ்ஞானத்தை நீக்க வேண்டுகிறோம் என்கிறாள் ஆண்டாள்!.

எம்பெருமானின் ஸ்வரூபமே இவ்வாறு பிராட்டி புருஷகாரபூதையாக சேதனர்களுக்காக எம்பெருமானிடம் பரிந்து பேசுவள் என்பதை தெளிவாகும் திருவுடன் சேர்ந்த திருமணியாய், எம்பெருமான் பிராட்டியைத் தன் மார்பில் தாங்குகிறான். எம்பெருமானே ஓங்கார ஸ்வரூபன் அல்லவா! அ, உ, ம சேர்ந்தது தானே ஓங்காரம். அ என்பது எம்பெருமான். உ என்பது பிராட்டி, மா என்பது சேதனர்களாகிய நாம். இப்படி, எம்பெருமானுக்கும் சேதனர்களுக்கும் நடுவில் பிராட்டி இருந்து கொண்டு, 'அ'காரத்தையும் ஒரு கையில் விடாமல், 'ம'காரத்தையும் மறுகையில் விட்டு விடாமல், அவனையும் பற்றிக் கொண்டு, நம்மையும் பற்றிக் கொண்டு, இருவரையும் உபதேசத்தாலே திருத்திச் சேர்த்து வைக்கிறாள். அதனால்தான் அ-காரத்துக்கும், ம-காரத்துக்கும் நடுவிலே உ-காரவாசியாக பிராட்டி வீற்றிருக்கிறாள்.

இவ்வாறெல்லாம் பிராட்டியின் காருண்யத்தை உள்ளத்தில் கொண்டே பிராட்டியின் ஸ்வரூபம்சமாக உள்ள நப்பின்னையைத் துதித்து, அவளைப் புருஷகார பூதையாகக் கொண்டு, கண்ணனை நாம் வந்த காரியத்தை ஆவாவென்று ஆராய்ந்து அருள வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கும் முகமாக, ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் **நந்தகோபாலன் மருமகளே நப்பின்னாய்! கந்தம் கமழும் குழலி கடைதிறவாய்** என்று விண்ணப்பிக்கின்றாள் என்பது தெளிவாகின்றது.

வந்து எங்கும் கோழி அழைத்தன காண்!

மாதவிப்பந்தல் மேல் பல்கால் குயிலினங்கள் கூவின காண்

நப்பின்னை பிராட்டியே, உன் மாளிகையின் வாயிற்காப்பான் அனுமதி பெற்று, உன் நாயகனின் பெற்றோரிடம் அனுமதி பெற்று, உன் மைத்துனனிடமும் அனுமதி பெற்று, இப்போது உன் அனுமதி வேண்டுகிறோம். எங்கள் அறியாமையால், உன்னை விட்டு மற்றவர்களை எல்லாம் முதலில் எழுப்பி அனுமதி கேட்டோம். பொழுது புலர்வதின் அடையாளமாக கோழி கூவும் சப்தம் கேளாய்! உங்கள் மாளிகை முற்றத்தில் உள்ள மாதவிப் பந்தலில் பல விதமாகக் கூவும் குயிலினங்கள் கூவுவதைக் கேள். கருணையுடன் வந்து எங்களுக்கு அருள்வாய் என்ற கேட்பதாகப் பொதுவான பொருள்.

கோழியும், குயில்களும் கூவுகின்றன என்று இந்த பாசுரத்தில் சொல்லியிருப்பது, வேத உபநிடத ஞானத்தன்மையுடன் யோகிகளும் முனிவர்களும் உன் மணாளனின் திருநாமங்களைப் பாடுகின்றதை காண்பாயாக என்பதாக உட்பொருள் கொள்ள வேண்டும்.!

கோழி கூவும் என்னுமால்

தோழி நான் செய்கேன்

ஆழி வண்ணர் வரும்பொழு தாயிற்று

கோழி கூவென்னுமால்

(பெரிய திருமொழி 10-10-6)

என்ற திருமங்கை ஆழ்வார் அருளியுள்ள பெரிய திருமொழிப் பாசுரத்தையும்,

கோழி அழைப்பதன் முன்னம் குடைந்து நீராடுவான் போந்தோம்

- (நாச்சியார் திருமொழி - 21)

என்ற நாச்சியார் திருமொழிப் பாசுர வரியையும் நினைவில் கொண்டு இந்தப் பாசுர வரியின் பொருட் செறிவை உணரலாம்.

நாச்சியார் திருமொழியில் ஆண்டாளே அருளியுள்ள மற்றொரு பாசுரத்தையும் இங்கு ஒப்பு நோக்கி அனுபவிக்கலாம்.

“.....கொத்தலர் காவில் மணித்தடம் கண்படை

கொள்ளு மிளங்குயிலே, என்

தத்துவ நைவரக் கூகிறி யாகில்

தலையல்லால் கைம்மாறி லேனே.

(நாச்சியார் திருமொழி 5-6)

வந்து எங்கும் கோழி அழைத்தன காண்.....

இங்கே கோழி என்பது ஒரு ஸ்ரீவைணவனுக்குரிய ஒரு முக்கிய குணநலத்தைக் குறிப்பில் உணர்த்துகிறது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் **நாரை போல, கோழி போல, உப்பைப் போல, ஊமையைப் போல** இருத்தல் வேண்டும் என்று பெரியோர் கூறுவர்.

‘நாரையைப் போன்றவன்’ என்பதற்கு, கொக்குக்கு ஒன்றே மதி என்பது போல் **உண்மையான ஞானத்தைக் கொண்ட ஆசார்யனை சரணடைய காத்திருப்பவன்** என்றும்,

‘கோழியைப் போன்றவன்’ என்பதற்கு, கோழியைப் போல் கிளரிக் கிளறி, **வேத, வேதாந்தங்களின் சாரத்தையும், பிரபந்தங்களின் சாரத்தையும் அறிந்து உணர்வதில் ஆர்வமும் திறமையும் உடையவன்** என்றும்,

‘உப்பைப் போன்றவன்’ என்பதற்கு, **பகவத், பாகவத, ஆச்சார்ய சேவைகளில் கரைபவன்** என்றும்,

‘ஊமையைப் போன்றவன்’ என்பதற்கு, **அகந்தையும், ஆணவமும் இல்லாதிருப்பவன்** என்றும் பெரியோர்கள் உள்ளூரை கூறுவர்.

பொதுவாக, கோழி (சேவல்) விடியலில் மூன்று முறை கூவும். அது:

1. தினமும் மூன்று வேளையும் பரமனை வழிபட வேண்டும்.
2. திருமந்திரம், த்வயம், சரமஸ்லோகம் ஆகியவற்றை ஆசார்யன் மூலம் அறிந்து அனுஸந்திக்க வேண்டும்.
3. பரத்துவம், ப்ரபத்தி என்ற சரணாகதித் தத்துவம், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் என்ற மூன்றின் அவசியத்தை உணர வேண்டும்

என்ற மூன்று விஷயங்களை குறிப்பில் உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம்.

பந்தார்விரலி! உன் மைத்துனன் பேர் பாட - எங்கள் மாயையை அகற்றி, பரமனது சேவைக்கு ஆட்படுத்த
என்பது தத்துவார்த்தமான பொருள்.

பந்தார்விரலி!

பந்தனைந்த மெல் விரலாள் - (பெரிய திருமொழி 2-2-4)

பந்திருக்கும் மெல் விரலாள் - (பெரிய திருமொழி 2-2-9)

பந்தார் விரலாள் பாஞ்சாலி - (பெரிய திருமொழி 6-7-8)

பந்தார் மெல் விரல் நல்வளைத் தோள் - (பெரிய திருமொழி 7-7-2)

பந்தார் மெல் விரல் நல்வளைத் தோள் - (பெரிய திருமொழி 7-7-2)

பந்தனைந்த மெல் விரலாள் சீதைக் காகி - (பெரிய திருமொழி 7-8-7)

என்று திருமங்கை ஆழ்வார் பெரிய திருமொழியின் பல பாசுரங்களில் தலைவி பந்தாடுதல் பற்றிச் சொல்லியுள்ளதை இங்கு ஒப்பு நோக்கலாம்.

மாதவி என்பது ஆண்டாள் நாச்சியாரைக் குறிக்கும். **மாத், வீம் மாத், வப் ப்ரியாம்** என்று பூ ஸுக்தத்தில் கொண்டாடப்படும் பூமித் தாயார் தானே ஆண்டாள். எனவே மாதவிப் பந்தல் என்பது, ஆண்டாளையும் அவள் தோழியரையும் குறிப்பில் உணர்த்துகிறது என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

பந்தார்விரலி! உன் மைத்துனன் பேர் பாட----தாயாருடன் இருக்கும் பெருமாள் - இங்கு நப்பின்னையாகிய தாயாருடன் இருக்கும் கண்ணன். என்று எம்பெருமானின் பேர் பாட என்றாகும்.

எம்பெருமானின் பேர் பாடுதல் என்றால் அவனின் கல்யாண குணங்களை எம்பெருமானார் பாஷ்யகாரர் பங்குனி உத்திரத் திருநாளில் திவ்ய தம்பதிகளை போற்றி உகந்து சேவித்ததைப் போன்று என்று அனுபவிக்கலாம்!!.

பகவந் நாராயணாபிதாநுரூப ஸ்வரூப ரூப குணவிபவ

ஐச்வரிய ஸீலா - த்யந வதிகாதிச்ய கல்யாண குணகணாம் -

பத்மவநாலயாம் - பகவதீம் ச்ரியம் தேவீம் நித்யாநபாயினீம் -

நிரவத்யாம் - தேவதேவ திவ்ய மஹிஷீம் -

அகில ஜகன்மாதரம் அஸ்மன்மாதரம் அசரண்ய சரண்யாம் -

அரண்ய சரண: சரணமஹம் ப்ரபத்யே! - (சரணாகதி கத்யம்) - **ராமானுஜர் -**

பந்தார்விரலி! உன் மைத்துனன் பேர் பாட--- **செந்தாமரைக் கையால் சீரார் வளையொலிப்ப**

பந்தார்விரலி! என்று கண்ணனோடு பூப்பந்து விளையாடி அதில் அவனை தோற்கடித்து விட்டு, கண்ணனை ஒரு கையாலும், பூப்பந்தை ஒரு கையாலும் அணைத்த வண்ணம் கிடந்த நப்பின்னையின் கோலத்தை நம் கண் முன் நிறுத்துகிறாள் ஆண்டாள். (கண்ணன் - நப்பின்னை இவர்களின் கிடந்த கோலம் பற்றி அடுத்த 19ம் பாசுரத்திலும் சொல்கிறாள் ஆண்டாள்). இந்த வரியில் ஆண்டாள் காட்டும் சித்திரம் எப்படி உள்ளது?

நப்பின்னையின் ஒரு கையில் கண்ணன். (எம்பெருமான்)

மறு கையில் பந்து. (உலகம்)

உலகை ஒரு கையிலும், எம்பெருமானை மறு கையிலும் வைத்திருப்பவள்.

இந்தத்தோற்றம், ஒரு கையில் "அ" காரம் குறிக்கும் கண்ணன்; மறு கையில் அந்தப் பந்தின் இடத்தில் இருக்கும் "ம" காரம் குறிக்கும் ஜீவாத்மா . இந்த ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவிடம் சேர்க்கும் பணியைச் (புருஷகாரத்தைச்) செய்பவள் நடுவில் இருக்கும் "உ" காரம் குறிக்கும் நப்பின்னை. . "அ" கார, "உ" கார "ம" காரம் குறிக்கும் **ஓம் என்ற ப்ரணவம்!!**. என்று திருவுடன் இருக்கும் திருமாமணியான எம்பெருமானைக் குறித்து, பிராட்டி புருஷகார பூதையாக விளங்குகிறாள் என்பதைக் குறிப்பில் உணர்த்துகின்றது.

இந்த வரியில் உள்ள மைத்துனன் "என்ற சொல் மணாளனைக் குறிக்கும். இன்றும், தன் கணவனை "மச்சான்" என்று மனைவி அழைப்பது நாட்டுப் புறத்தில் வழக்கில் உள்ளது. கோதையும் ஒரு நாட்டுப்புறப் பெண் தானே! ஆகவே, மைத்துனன் பேர் பாட என்ற இந்த பாசுரச் சொற்களை கண்ணனின் பேர் பாட என்றே ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள் என்று தெளிதல் நலமாகும்.

வந்து திறவாய் - பரந்தாமனிடம் (அவன் அருளுக்கு உகந்தவராக) பரிந்துரை செய்ய வேண்டி நிற்கிறோம்! என்ற ஆண்டாளின் ப்ரார்த்தனையைக் குறிக்கின்றது.

மகிழ்ந்தேலோரெம்பாவாய்.....

மகிழ்ந்தேலோரெம்பாவாய் என்பதை **மகிழ்ந்து ஏல் ஓர் எம்பாவாய்** என்று பதம் பிரித்து அனுபவித்தால், நப்பின்னையே! உன் மணாளன் புகழைப் போற்றிப் பாடி, அவன் அருளைப் பெற வந்துள்ள நாங்கள் பலவாறும்

சொன்னவற்றை எல்லாம் மகிழ்ச்சியுடன் தெளிந்து (ஏல்), ஆராய்ந்து (ஓர்) அருள வேண்டுகிறோம் என்று, எம் பாவாய் - எங்கள் பிராட்டியான உன்னிடம் ப்ரார்த்திக்கிறோம் என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறாள்.

உடையவர் சம்பந்தம்:

இந்தப் பாசுரத்தை பகவத் ராமானுஜருக்கு உகந்த பாசுரம் என்று பூர்வாசார்யர்கள் வ்யாக்யானம் அருளியுள்ளார்கள்.

ராமானுஜருக்கு திருப்பாவையின் மீது மிக்க ஈடுபாடு இருந்தது. ராமானுஜரின் திருப்பாவை ஈடுபாடும், அவர் அடிக்கடி திருப்பாவைப் பாசுரங்களை உச்சரித்த வண்ணம் இருந்ததும், அவருக்கு “**திருப்பாவை ஜீயர்**” என்ற பட்டத்தை அவரது ஆசார்யனான பெரிய நம்பியிடம் பெற்றுத் தந்தது! உடையவரும் தன்னை அவ்வண்ணம் அழைப்பதையே மிகவும் விரும்பினார்.

பிட்சை பெறச் செல்லும்போது அவர் திருப்பாவையை உரக்கச் சொல்லியபடி செல்லும் பழக்கம் இருந்ததால், பாதுகைகள் அணிந்து செல்வதை ஆண்டாளுக்கும், திருப்பாவைக்கும் செய்யும் அவமரியாதையாகவே கருதி, பாதுகை அணியாமல் தான் பிட்சைக்குச் செல்வாராம்.

ஒரு சமயம், திருப்பாவையைப் பாடியபடி பிட்சைக்குச் சென்ற ராமானுஜர், “**உந்து மதகளிற்றன் ஓடாத தோள் வலியன்**” பாசுரத்தை பாடிய வண்ணம் தனது குருவான பெரிய நம்பி அவர்களின் வீட்டு வாசற்கதவைத் தட்டினார். பிட்சையோடு வந்த **பெரிய நம்பியின் மகளான அத்துழாய்** கைவளை குலுங்கக் கதவைத் திறக்கவும், ராமானுஜர் “**செந்தாமரைக் கையால் சீரார் வளையொலிப்ப வந்து திறவாய்**” என்று பாடி முடிக்கவும் சரியாக இருந்தது. அவளைக் கண்ட மாத்திரத்தில், பாசுர வரிகளில் லயித்திருந்த ராமானுஜர், அத்துழாயை நப்பின்னை பிராட்டியாக எண்ணிக் கொண்டு, நெடுஞ்சாண்கிடையாக அவள் கால்களில் விழுந்து சேவித்து, மயங்கி விட்டார்.

அத்துழாய் பயந்து போய், தன் தந்தையான பெரிய நம்பியைக் கூட்டி வர, அவர் மிகச் சரியாக ராமானுஜர் “**உந்து மதகளிற்றன்**” பாசுரத்தை பாடியபோது தான் இப்படி ஒரு நிகழ்வு ஏற்பட்டு அவர் மயங்கியிருக்க வேண்டும் என்று சொன்னாராம்!

ஆக, இப்பாசுரம் உடையவருக்கு மிகவும் உகந்தது ஆகும். அதனாலேயே, இப்பாசுரத்தை வைணவத் திருக்கோயில்களில் இரண்டு தடவை ஸேவிக்கும் வழக்கமாக இருந்து வருகிறது.

உடையவர் கோதக்ராஜர் ஆன கதை:

ஒரு சமயம் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குச் செல்லும் வழியில், திருமாலிருஞ்சோலையை ராமானுஜர் நெருங்கியபோது, நாச்சியார் திருமொழியில் வரும் “**நாறு நறும்பொழில்**” பாசுரத்தை அனுசந்தித்துக் கொண்டு இருந்தார்.

நாறு நறும் பொழில் மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்கு

நான் நூறு தடாவில் வெண்ணெய் வாய்நேர்ந்து பராவி வைத்தேன்

நூறு தடா நிறைந்த அக்கார வடிசில் சொன்னேன்

ஏறு திருவுடையான் இன்று வந்து இவை கொள்ளுங்கொலோ (நாச்சியார் திருமொழி 89)

இப்பாசுரத்தில், ஆண்டாள் நூறு பாத்திரங்களில் அக்காரவடிசிலும், நூறு பாத்திரங்களில் வெண்ணெயும், சுந்தரராஜப் பெருமாளுக்குக் கண்டருளப் பண்ண வேண்டும் என்ற தன் விருப்பத்தை உணர்த்தும் வண்ணம் அருளியுள்ளார். இந்த நேர்தலை - வேண்டுகலை ஆண்டாள் நிறைவேற்றினாளோ இல்லையோ என்ற ஐயத்தின் பேரில், ராமானுஜர், நாச்சியாரின் வேண்டுகலை தான் நிறைவேற்ற நினைத்து, அதைச் செய்து முடித்தார். தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்து, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வந்தடைந்த ராமானுஜருக்கு ஒரு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. ஆண்டாளது கோயிலின் அர்த்த மண்டபத்தில் ராமானுஜர் நுழைந்தபோது, அங்கே அவருக்காகக் காத்திருந்த ஆண்டாளே அவரை வரவேற்று தனது வேண்டுகலை நிறைவேற்றியதற்காக அவரை ‘**அண்ணா**’ என்று அன்போடு அழைத்து அவருக்கு நன்றி தெரிவித்தாளாம் ஆண்டாள்.

அதாவது, ஒரு பொறுப்புள்ள தமையன் எப்படி தனது தங்கையின் விருப்பத்தை பூர்த்தி செய்வானோ, அப்படி “**சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் ஆன**” தனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிய “**அண்ணனான**” **ராமானுஜருக்காக கர்ப்பகிருகத்திலிருந்து வெளியே வந்த கோதை நாச்சியார் அதன் பிறகு உள்ளே செல்லவே இல்லை! அன்றிலிருந்து அர்த்த மண்டபத்திலேயே, தனது மணாளன் வடபத்ரசாயியுடன் சூடிக் கொடுத்த சுடர்கொடி எழுந்தருளி இருக்கிறாள்!!!**

அன்றிலிருந்து **ராமானுஜருக்கும் கோதக்ராஜர்** என்ற திருநாமம் வழங்கலாயிற்று. இதை உணர்த்தும் விதமாகத் தான் ஆண்டாளின் வாழித் திருநாமத்தில் “**பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னாளால் வாழியே**” என்ற போற்றியும் உள்ளது.

மற்றொரு பார்வை:

இந்தப் பாசரம், திருப்பாவையின் 18 வது பாசரம். 18க்கு எப்பொழுதுமே ஒரு ஏற்றம் உண்டு.

ராமாயணத்தில் பால காண்டத்தில் 18 வது சர்கம் ராமனின் அவதாரம் பற்றியது.

அயோத்யா காண்டத்தில் 18 வது சர்கம் கைகேயி வரத்தால் ராமன் கானகம் போவது குறித்தது.

சுந்தர காண்டத்தில் 18 வது சர்கம் அசோக வனத்தில் ஹனுமான் ஸீதா பிராட்டியை பார்த்த விவரம்.

யுத்த காண்டத்தில் 18 வது சர்கம் விபீஷண சரணாகதி.

பாரதப் போர் 18 நாட்கள்.

பகவத் கீதையின் அத்தியாயங்கள் 18

பகவத் கீதையின் 18 வது அத்தியாயம் கீதோபதேசம்.

புராணங்கள் 18

சாஸ்தாவின் படிகள் 18.

ஆடிப் பெருக்கு 18ம் நாள்.

ராமானுஜர் அஷ்டாக்ஷர மந்திரம் பெற 18 முறை திருக்கோஷ்டியூர் நம்பியிடம் சென்றார்.

18 ல் உள்ள எண்கள் 1ம் 8ம் கூட்டினால் 9. 9 வது திதி நவமி தான் ராமன் அவதரித்த திதி.

நவமி திதியில் பிறந்தவர்கள் எதிரி பயமின்றி இருப்பர். உலகில் புகழ்ப்படுவனாக இருப்பான். என்பது ஜோதிடம்.

இப்படி 18 க்கு நம் சாஸ்தரங்களில் பல ஏற்றங்கள் உண்டு. அதனால் தான் ஆண்டாள் தன் திருப்பாவையின் 18வது பாசரத்தில் மஹாலக்ஷ்மி ஸ்வரூபமான நப்பின்னையைப் பற்றிப் பாடுகிறாள். இந்த பாசரத்தை அனுசந்தானம் பண்ணி லக்ஷ்மி கடாஷம் பெறுவோம் என்று ப்ரார்த்தித்து, இந்த பாசரத்தின் பாசரார்த்தங்களை இந்த அளவில் பூர்த்தி செய்து அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 19

துங்கை ரக்ருத்ரிம கிர: ஸ்வய முத்தமாங்கை:
யம் ஸர்வகந்த இதி ஸாதர முத்வஹந்தி |
ஆமோதமந்ய மதிகச்சதி மாலிகாபி:
ஸோ₅பித்வதீய குடிலாலக வாஸிதாபி: || 19

வேதங்கள் யாராலும் இயற்றப்படாத நித்யமானது. அவ்வேதங்களின் உயந்த முடிகளான உபநிஷதங்கள் பெருமானை எல்லா நறுமணங்களும் நிரம்பியவன் என்று ஆதாரத்துடன் கூறுகின்றன. அப்படிப் புகழப்பட்ட பெருமாள், உன்னுடைய சுருண்ட கூந்தலில் சூடப்பட்ட மலர் மாலையை அணிந்து ஒப்புயர்வற்ற அற்புத மணத்தை அடைகிறான். இவ்வாறான அளவிட முடியாத ஆனந்த மணமானது கோதை சூடிக் கொடுத்த மாலையால் அல்லவோ பெருமாளுக்கு கிடைக்கிறது?.

திருப்பாவை - 19ம் பாசுரம்

குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்
மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி
கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கைமேல்
வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பா! வாய்திறவாய்!
மைத் தடங்கண்ணினாய், நீ உன் மணாளனை
எத்தனை போதும் துயிலெழ வொட்டாய் காண்
எத்தனையேலும் பிரிவாற்ற கில்லாயால்
தத்துவமன்று தகவேலோ ரெம்பாவாய்.

பாசுரச் சிறப்பு:

பராசர பட்டருக்கு மிகவும் உகந்த பாசுரம் இது என்று அனுபவிப்பார்கள் பூர்வாசார்யர்கள். இந்த பாசுரத்தின் அடிப்படையில் தான், திருப்பாவைக்கு அவர் அருளியுள்ள திருப்பாவைத் தனியான "நீளா துங்க ஸ்தநகிரி தடஸுப்த முத் போத்ய க்ருஷ்ணம்" என்பது அமைந்தது, என்பது குறிப்பிட வேண்டியது.

திருப்பாவையின் மூன்று பாசுரங்களில் நப்பின்னை பிராட்டியை முன்னிட்டு அருளியுள்ளாள். அதாவது 18(உந்துமதகளிற்றன்), 19(குத்து விளக்கெரிய) மற்றும் 20வது(முப்பத்து மூவர்) ஆகிய பாசுரங்களில் நப்பின்னை பிராட்டியை முன்னிட்டு அருளியுள்ளாள். அவற்றில் இன்றைய பாசுரம் - - 19ம் நாள் பாசுரம் - - இரண்டாவது பாசுரம் ஆகும்.

ஆகாரத்ரய ஸம்பந்நாம் அரவிந்த, நிவாஸிநீம் (சது: ஸ்லோகீ - 5)

என்று ஆளவந்தார் ஸ்ரீ சது:ஸ்லோகீ என்ற ஸ்தோத்திரத்தில் அருளியுள்ளபடி, பிராட்டி புருஷகாரம், உபாயம், உபேயம் என்று மூன்று காரியங்களை எம்பெருமானைப் பிரியாமல் எம்பெருமானுடன் மிதுனமாக இருந்து சாதிப்பவள் என்பது தானே நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயம். எம்பெருமானின் பத்நீ என்று நீளா ஸுக்தம் நீளா தேவியின் பெருமையைக் கூறுகிறது.

"..... விஷ்டம்போ₄ தி₃வோ த₄ருண: ப்ருதி₂வ்யா

அஸ்யேஸானா ஜக₃தோ விஷ்ணுபத்நீ |

விஸ்வவ்யசா இஷ்யந்தீ

ஸூபுதி₄ ஸ்ஸிவானோ அஸ்த்வதி₄ திருபஸ்தே₂ || " - (நீளா ஸுக்தம்)

"தேவி, நீயல்லவோ இந்த விண்ணுலகத்தையே தூக்கி நிறுத்துபவள். பூமியையும் தாங்கி நிற்பவள். ஸர்வ வியாபியாய், எங்கும் நிறைந்த அகிலாண்ட கோடி பிரம்மாண்ட நாயகியாய், ஸகல சக்தி ஸ்வரூபினியாக மூவுலகும் ஆளும் மாதேவி! நீயன்றோ விஷ்ணு பத்நீ! நீயன்றோ கேட்டதெல்லாம் வாரிக் கொடுக்கும் வள்ளல், சந்தோஷ காரினி. அதிதி என்ற நாமத்தில் உய்விக்கும் அன்னையே, நீ எங்களுக்கு சாந்தியைக் கொடு. சேய் போல் எங்களை மடியில் இருத்தி பாதுகாக்கும் தாயான நீளாதேவியே, வீசும் காற்றெல்லாம் தென்றலாக்குபவளே, ஆகாசத்தைக் குடையாக்கி எங்களுக்கு பிடிப்பவளே, பூமியை பசும்புல் போர்த்த படுக்கையாக்கி தாங்குபவளே!, எங்கள் தாயே, வேத நாயகியே!, உனக்கு நமஸ்காரம்

ஸரணாகதி கத்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், பூ தேவி, நீளா தேவி ஸமேத எம்பிரானே என்று போற்றி, ஏவம் பூத பூமிநீளா நாயக: (ஸரணாகதி கத்யம்) என்று அருளியுள்ளதும் இங்கு நோக்கத் தக்கது. பரவாஸுதேவ ரூபத்திலும், எம்பெருமானுக்கு ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளா தேவி என்று மூன்று தேவிகளின் சேர்க்கை உண்டு என்பதை பலபெளஷ்கர ஸம்ஹிதை வாக்யத்தைப் ப்ரமாணமாக்கக் கொண்டு, கத்ய த்ரய வாக்யத்திற்கு வ்யாக்யானம் அருளுவார்கள் ஆன்றோர். அந்த பலபெளஷ்கர ஸம்கிதை வாக்யமானது:

தேவோ வைகுண்டநாதஸ்து ஆநந்தாஸந ஸம்ஸ்தித: |

ஸேவ்ய: ஸ்ரீ பூமி நீளாபி: ப்ராதுர்பாவைஸ்து சாகிலை: || (பலபெளஷ்கர ஸம்ஹிதை)

ஸ்வாமி தேசிகன் நீளா தேவியை தயாசதகத்தில், எம்பெருமானின் சீற்றம் நம் மீது படாதபடிக் காப்பவள் என்று அருளியுள்ள ஸ்லோகத்தையும் இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமாக இருக்கும் என்பது திண்ணம்.

நிஸாமயது மாம் நீளா யத்₃ போ₄க₃ படலைர் த்₄ருவம் |

பா₄விதம் ஸ்ரீநிவாஸஸ்ய ப₄க்த தோ₃ஷேஷ்வ த₃ர்ஸநம் || - (தயா சதகம் - 8)

பொருள் - இவளுடைய போக மயக்கங்கள் மூலமாக ஸ்ரீநிவாஸனின் கண்கள் நம்முடைய குற்றங்களைக் காணாமல் மறைக்கப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட நீளாதேவி என்னும் நப்பின்னை, தனது திருக்கண்களால் என்னைக் கடைக்கிப்பாளாக என்பது பொதுவான பொருள்..

பக்த தோஷேஷு அதர்ஸனம் என்பதை பெருமாளின் நெற்றியில் பெரிய திருமண் காப்பாக இருந்து கொண்டு அவன் ஜீவர்களின் தோஷங்களைப் பார்க்கவிடாமல் அவன் கண்களை மறைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றான் என்றும் அனுபவிப்பர் ஆன்றோர்.

நப்பின்னை உள்ளிட்ட முப்பெரும் தேவியரையும் (ஸ்ரீ தேவி, பூதேவி, நீளா தேவி) கண்ணனின் (எம்பெருமானின்)நாயகிகளாக சேர்த்தியில் ஆழ்வார்களும் பல பிரபந்தப் பாசுரங்களில் அனுபவித்துள்ளார்கள்.

ஆழ்வார்களின் அனுபவத்தில் நாமும் அனுபவித்துக் கரைவோம்:

பொய்கை ஆழ்வார்:

திருமகளும் மண்மகளும் ஆய்மகளும் சேர்ந்தால்

திருமகட்கே தீர்ந்தவாறு என் கொல் திரு மகள் மேல்

பாலோதம் சிந்தப் பட நாகணைக் கிடந்த

மாலோத வண்ணர் மனம்

-(முதல் திருவந்தாதி -42)

பெரியாழ்வார்:

பின்னை மணாளனை பேரில் கிடந்தானை

முன்னை அமரர் முதல் தனி வித்தினை

என்னையும் எங்கள் குடி முழுது ஆள் கொண்ட

மன்னனை வந்து குழல் வாராய் அக்காக்காய்

மாதவன் தன்குழல் வாராய் அக்காக்காய் - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-5-1)

திருமங்கை ஆழ்வார்:

இன் துணைப் பதுமத் தலர்மகள் தனக்குமின்பன் நற் புவி தனக்கிறைவன்

தன் துணை யாயர் பாவை நப்பின்னை தனக்கிறை மற்றை யோர்க்கெல்லாம்

வன் துணை பஞ்ச பாண்டவர்க்காகி வாயுரை தூது சென்றியங்கும்

என் துணை எந்தை தந்தை தம்மானைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே (பெரிய திருமொழி-2-3-5)

கருமுகில் போல்வது ஓர் மேனி கையன் ஆழியும் சங்கும்

பெரு விறல் வானவர் சூழ ஏழுலகும் தொழுது ஏத்த

ஒரு மகள் ஆயர் மடந்தை ஒருத்தி நிலமகள் மற்றைத்

திருமகளோடும் வருவான் சித்திர கூடத்துள்ளானே -(பெரிய திருமொழி-3-3-9)

தன் மகனாக வன் பேய்ச்சி தான் முலை யுண்ணக் கொடுக்க

வன் மகனாய் அவள் ஆவி வாங்கி முலை யுண்ட நம்பீ

நன் மகள் ஆய் மகளோடு நானில மங்கை மணாளா

என் மகனே அம்மம் உண்ணாய் என் அம்மம் சேமம் உண்ணாயே (பெரிய திருமொழி-10-4-7)

நம்மாழ்வார்

உடன் அமர் காதல் மகளிர் திருமகள் மண் மகள் ஆயர்

மட மகள் என்று இவர் மூவர் ஆளும் உலகமும் முன்றே

உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி ஆலிலைச் சேர்ந்தவன் எம்மான்

கடல் மலி மாயப் பெருமான் கண்ணன் என் ஒக்கலையானே (திருவாய் மொழி -1-9-4)

கூந்தல் மலர் மங்கைக்கும் மண் மடந்தைக்கும்

குல ஆயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வன் தன்னை

வாய்ந்த வழிதி வளநாடன் மன்னு

குருகூர்ச் சடகோபன் குற்றேவல் செய்து
ஆய்ந்த தமிழ்மாலை ஆயிரத்துள்
இவையும் ஓர் பத்தும் வல்லார் உலகில்
ஏந்து பெருஞ் செல்வத்தராய்த் திருமால்
அடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்களே.

- (திருவாய் மொழி 5-6-11)

பின்னை கொல்?நிலமாமகள்கொல்? திருமகள்கொல்? பிறந்திட்டாள்
என்ன மாயங்கொலோ? இவள்நெடு மால்என்றே நின்று கூவுமால்
முன்னி வந்தவன் நின்றிருந் துறையும் தொலை வில்லி மங்கலம்
சென்னியால் வணங்கும் அவ்வூர்த் திருநாமம் கேட்பது சிந்தையே. (திருவாய் மொழி - 6-5-10)

'என் திரு மகள் சேர் மார்பனே!' என்னும்;

'என்னுடைய ஆவியே!' என்னும்;

நின் திரு எயிற்றால் இடந்து நீ கொண்ட

"நிலமகள் கேள்வனே!" என்னும்;

'அன்றுரு ஏழும் தழுவி நீ கொண்ட

ஆய்மகள் அன்பனே!' என்னும்;

தென் திரு அரங்கம் கோயில் கொண் டானே!

தெளிகிலேன் முடிவு இவள் தனக்கே-

-(திருவாய் மொழி 7-2-9)

அங்கும் இங்கும் வானவர் தானவர் யாவரும்

எங்குமினையை யென்றுன்னை அறியகிலாதலற்றி

அங்கம் சேரும் பூ மகள் மண் மகளாய் மகள்

சங்கு சக்கரக் கையவனென்பர் சரணமே-

(திருவாய் மொழி 8-3-1)

இவ்வாறு, வேதம், ஆழ்வார்கள் மற்றும் ஆசார்யர்கள் போற்றும் இந்த நீளா தேவிதான், க்ருஷ்ணாவதரக் காலத்தில், நப்பின்னை.

எம்பெருமானின் பத்நிகளான ஸ்ரீ தேவி, பூதேவி, நீளா தேவி ஆகிய மூவருமே க்ருஷ்ணாவதாரக் காலத்தில் க்ருஷ்ணன் அவதரித்தபோது ருக்மிணி, ஸத்யபாமா, நப்பின்னை என்று அவதரித்து, கண்ணனைக் கரம் பிடித்தவர்கள். இந்த மூவரில் நப்பின்னையை மட்டும் ஆண்டாள் குறிப்பிட்டு மூன்று பாசுரங்கள் அருளியுள்ளதைக் கவனிக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஆண்டாள், நப்பின்னையை மட்டும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் காரணம், ருக்மிணியும் ஸத்யபாமாவும் கிருஷ்ணனை மணந்து கொண்ட பிறகுதான் நந்தகோபனுக்கு மருமகன்கள் ஆகின்றனர். ஆனால், இந்த நப்பின்னையோ ஆயர்குலத்தில், யசோதையின் சகோதரனுக்கு மகளாகப் பிறந்தவள் என்பதால், **பிறந்த உறவால் முன்னும், மணந்த உறவால் பின்னும்** நந்தகோபனுக்கு மருமகள் என்ற பெருமையைப் பெற்றவள். எனவே மற்ற இரு தேவியர்களைவிட விடவும் ஆண்டாள் நப்பின்னையை மட்டும் குறிப்பாக சிறப்பித்து அழைக்கிறாள்..

18ம் பாசுரத்தில் நப்பின்னையை "**நந்தகோபாலன் மருமகளே நப்பின்னாய்**" என்றழைத்த ஆண்டாள், இந்தப் பாசுரத்தில், "**கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை**" என்றும், அடுத்த 20ம் பாசுரத்தில் "**முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன் சென்று**" என்றும் "**செப்பன்ன மென்முலை செவ்வாய் சிறுமருங்குல் நப்பின்னை நங்காய்**" என்றும் இளைய பிராட்டியான நீளா தேவியை (நப்பின்னையை) போற்றுகிறார்.

இப்பாசுரமும், **புருஷகார தத்துவத்தின்** சாரமே. **அம்பரமே தண்ணீரே சோறே** பாசுரத்தில் கண்ணனை மட்டும் எழுப்புகிறாள். **உந்து மதக் களிற்றன்** பாசுரத்தில் நப்பின்னையை மட்டும் எழுப்புகிறாள். ஆயினும் அவர்கள் எழவில்லை என்றதும், **புருஷகார முறைப்படி**, தாயாரையும், பரமனையும் சேர்த்துத் தொழுது எழுப்புவதாக இப்பாசுரம் அமைகிறது. இருவரும் பிரிக்க முடியாதவர்கள் என்பதுதானே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம்!.

ஸ்ரீ தத்வம், புருஷகாரம் ஆகியவற்றை பற்றி கீழ்ப் பாசுரமான 18ம் பாசுரத்தில் விரிவாக அனுபவித்தோம். இந்தப் பாசுரத்திலும் அதே தத்துவங்கள் பொருந்தும் என்பதால், அவற்றை மீண்டும் இங்கே மீட்டெழுதாமல், 18ம் பாசுரத்தில் ஸ்ரீ தத்வம், புருஷகாரம் பற்றிச் சொல்லியுள்ளதை இங்கு உள்ளத்தில் கொண்டு இந்த பாசுரார்த்தங்களை அனுபவிக்கலாம்.

பகவத்கீதையின் 15ம் அத்யாயம் 18ம் ச்லோகத்தில் பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே புருஷோத்தமன் யார் என்று சொல்கிறான். “**அதோ அஸ்மி லோகே வேதே, ச ப்ரதிதஹ புருஷோத்தம**” [லோகத்திலும் வேதாந்தத்திலும் நான் “புருஷோத்தமன்” என்று அழைக்கப்படுகிறேன் — பகவத்கீதை 15.18]

‘வரந் ததாதீ: வரத:’ கேட்பவர்கள் கேட்ட வரத்தையெல்லாம் கொடுப்பவன்தானே வரதன்? கருத வரம் தரும் பெருமாள் அல்லவா? அந்த வரதன் கொடுக்க மாட்டேன், தண்டிக்கணும்ங்கிற கோபத்தோடே இருந்தால், பிராட்டி பால் நினைந்தாட்டும் தாயாக நம் குறைகளைப் பொறுத்து அருள் தரும்படி நமக்காக பகவானிடம் வேண்டுவாள்.. பிராட்டியின் இப்படிப்பட்ட காருண்யத்தை ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் தயா சதகத்தில் பலவாறு சொல்லியுள்ளதில் ஒரு ச்லோகத்தை அனுபவிப்போம்.

நிக₃ம ஸமாஸ்ரிதா நிகி₂ல லோக ஸம்ருத்₃தி₄ கரீ

ப₄ஜத₃ த₄கூல முத்₃ருஜ க₃தி: பரிதப்த ஹிதா |

ப்ரகடித ஹம்ஸ மத்ஸ்ய கமடா₂ த்₃யவதார ஸதா

விபு₃த₄ ஸரித் ச்₂ரியம் வ்ருஷகி₃ரீஸ த₃யே வஹஸி || - (தயாசதகம் - 55)

[நீ அனைத்து வேதங்களாலும் போற்றப்படுகிறாய். அனைத்து உலகிற்கும் செழுமை அளிக்கிறாய். உன்னை அண்டியவர்களின் பாவங்கள் என்ற கரையை உடைக்கும் நதியாக உள்ளாய். துன்பம் கொண்டவர்களுக்கு மிகுந்த நன்மை அளிக்கிறாய். அன்னம், மீன், ஆமை போன்றவற்றை உடைய கங்கையின் பெருமையை நீ கொண்டுள்ளாய்.]

அதனால் தான் பிராட்டி ‘**புருஷகார பூதை**’ன்னு சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மஹாலக்ஷ்மியான நப்பின்னையின் பெருமையை ஆண்டாள் இப் பாசுரத்தில் சொல்கிறாள்.

“அகாரேண உச்சயதே விஷ்ணூ:” என்று பிரணவத்தினுடைய அர்த்தம் உபநிஷத்தில் காட்டியுள்ளபடி, அதன் விசேஷத்தை ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் அருளிச் செய்துள்ளாள்.

இப்படி பிராட்டியுடன் உள்ள பெருமாளை ஆண்டாள் இப் பாசுரத்தில் சொல்கிறாள்.

இனி பாசுரத்தின் சொற்களைக் கொண்டு விசேஷார்த்தங்களை அனுபவிப்போம்.

குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்- - -

குத்து விளக்கெரிய என்பது ஞானம் பெருகுவதைச் சொல்கிறது. ஞானம் மிகுந்தால் தான் பகவதனுபவம் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றும். ஞான தீபமாகிய **“விளக்கு”** என்ற பதத்தை ஆழ்வார் பாசுரங்களில் பல இடங்களில் காணலாம். **“ஞானச்சுடர் விளக்கு ஏற்றினேன்”, “உய்த்துணர்வென்னும் ஒளி கொள் விளக்கேற்றி”, “மிக்கானை மறையை விரிந்த விளக்கை”** என்று பல உதாரணங்களைக் காட்ட முடியும். அதனால் தான் முதலாழ்வார்கள் ஞான விளக்கேற்றி பகவதனுபவத்தைக் காட்டினார்கள்.

வையம் தகளியா வாரகடலே நெய்யாக,

வெய்ய கதிரோன் விளக்காக, - செய்ய

சுடராழி யானடிக் கே சூட்டினேன் சொன் மாலை,

இடராழி நீங்குகவே என்று. - (முதல் திருவந்தாதி 1)

என்று முதல் திருவந்தாதியில் **பொய்கை ஆழ்வாரும்,**

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக,

இன்புருகு சிந்தை யிடுதிரியா, - நன்புருகி

ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு

ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான். - (இரண்டாம் திருவந்தாதி 1)

என்று இரண்டாம் திருவந்தாதியில் **பூதத்தாழ்வாரும்,** ஞான விளக்கு ஏற்றிக் காட்டினார்கள் அல்லவா.

இந்த ஞான தீப ஒளியில் தான்,

திருக்கண்டேன்; பொன்மேனி கண்டேன் திகழும்

அருக்கன் அணிநிறமும் கண்டேன் - செருக்கிளரும்

பொன்னாழி கண்டேன்; புரிசங்கம் கைக்கண்டேன்

என்னாழி வண்ணன்பால் இன்று - (மூன்றாம் திருவந்தாதி 1)

என்று மற்ற ஆழ்வார்கள் ஏற்றிய ஞான தீப ஒளியில், திருவையும், திருவுடன் சேர்ந்த திருமணியான திருமாலையும் சங்கு சக்ர தாரியாகக் கண்டார் பேயாழ்வார்.

ஸ்வாமி தேசிகன் ஏற்றிய ஜ்ஞான விளக்கொளியையும் அனுபவிப்போம்.

பகவானுடைய தயை - கருணை பகவானைக் கொண்டே பகவத் கீதை என்ற திருவிளக்கை ஏற்றி வைத்து, வேதார்த்தங்களை அறியவைத்தது என்று ஸ்வாமி தேசிகன் தயா சதகத்தில் சொல்கிறார்.

“..... நிராக்ருதவதீ த₃யே நிக₃ம ஸௌத₄ தீ₃ப ச்ரியா

விபஸ்சித₃விகீ₃தயா ஜக₃தி கீ₃தயா₃ந்த₄ம் தம: --- (தயாசதகம் -- 89)

[வேதமாகிய மாட மாளிகையில் கீதை எனும் விளக்கு இருளகற்றி ஞானமாகிய வெளிச்சத்தைக் காட்டுகிறது. வேதமாகிய மாளிகையில் ஆசார்யர்கள் தீபத்தை ஏற்றி வைத்தவுடன், அந்த திருமாளிகையில் உள்ள நவ ரத்தினங்கள் ஜொலிக்கின்றன.]

ஸரணாகதி என்ற ப்ரபத்தியைப்பற்றிய அம்சங்கள் ஜ்வலிக்கும் வண்ணம் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள ஸரணாகதி தீபிகை என்ற ஸ்தோத்திரத்தில், விளக்கொளிப் பெருமானைப் (தீப ப்ரகாசர்) போற்றி அருளியுள்ள ஒரு ஸ்லோகத்தையும் இங்கு உள்ளத்தில் கொண்டு, **குத்து விளக்கெரிய** என்ற ஆண்டாளின் சொற்களுக்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.

தீ₃பஸ் த்வமேவ ஜக₃தாம் த₃யிதா ருசிஸ் தே

தீ₃ர்க்க₄ம் தம: ப்ரதிநிவர்த்ய மித₃ம் யுவாப்₄யாம் |

ஸ்தவ்யம் ஸ்தவ ப்ரியமத: ஸரணோக்தி வஸ்யம்

ஸ்தோதும் ப₃வந்த மபி₄லாஷ்யதி ஜந்து ரேஷ: || (ஸரணாகதி தீபிகை - 3)

[விளக்கொளி எம்பெருமானே! உலகங்கள் அனைத்துக்கும் ஒளியைத் தரும் தீபமாக உள்ளவன் நீ ஒருவனே. ஒளியையுடையமற்ற பொருள்களுக்கு எல்லாம் நீயே ஒளியை தருகின்றாய். உன்னைக் கணமும் பிரியாது நிற்கும் பெரிய பிராட்டி தீபமாய் நிற்கும் உனக்கு ஒளியாய் திகழ்கின்றாள். இவ்வுலகம் நெடுங்காலமாய் அஞ்ஞானம் என்னும் இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றது. இந்த இருளைப் போக்க உங்கள் இருவரால் மட்டுமே முடியும். பிறர் துதிப்பதற்கு ஏற்ற பெருமையும் தகுதியும் உனக்கே உள்ளன. உன் குணங்களைப் புகழ்ந்தால் உனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி உண்டாகி அருள்புரிவாய். உனக்கு அடைக்கலம் என்று கூறினாலே நீ வசப்பட்டு விடுகின்றாய். இத்தகைய பெருமையுடைய உன்னை இந்த ஜந்து துதிக்க விரும்புகின்றது இதற்கு வேண்டிய அறிவை நீயே அருள வேண்டும்.]

தத்துவார்த்தமாக, ஆத்மா ஞானம் உடையது என்பதால், ஆத்மாவையும் விளக்கு என்று கொள்ளலாம். பரமாத்மா, பரந்த ஞானம் உள்ளவன். அனைத்துமே ஆனவன் என்பதால், பரமாத்மாவைச் சொல்வதாகக் கொள்ளலாம்.

எண்ணெய் விட்டால் பிரகாசிக்கும் **ஜடப் பொருளாகிய விளக்கு - (அசித்)**

பரமாத்மாவை உணர்ந்ததால் பிரகாசிக்கும் **ஜீவத்மாவாகிய விளக்கு - (சித்),**

எப்போதுமே ப்ரகாசமாக உள்ள நந்தா விளக்கு பகவானாகிய பரமாத்மா எனும் ஸர்வேஸ்வரனான ஸ்ரீமந் நாராயணன்.

இந்த தத்துவத்தைத் தான் பெரிய திருமொழியில் திருமங்கை ஆழ்வார் அனுபவிக்கிறார்:

‘நந்தா விளக்கே! அளத்தற் கரியாய்!

நரநா ரணனே! கருமா முகில்போல்

எந்தாய், எமக்கே யருளாய்,’ எனநின்று

இமையோர் பரவு மிடம், எனத் திசையும்

கந்தா ரமந்தே னிசைபா டமாதே

களிவண் டுமிழற் றநிழல் துதைந்து,

மந்தா ரநின்று மணமல் குநாங்கூர்

மணிமாடக் கோயில் வணங்கென் மனனே!

-(பெரிய திருமொழி: 3-8-1)

இவ்வாறெல்லாம், ஆழ்வார்களும் ஆசார்யனும் அனுபவித்த ஜ்ஞான ஒளியைத் தான் பக்தியின் பக்குவ நிலையைச் சொல்லும் விதமாக ஆண்டாள் ஞானதீபமாக **குத்துவிளக்கெரிய** என்று சொன்னாள் என்பதை உட்பொருளாக உணரலாம்.

திருப்பாவையில்," அணிவிளக்கு, குலவிளக்கு, குத்து விளக்கு" என்றெல்லாம் விளக்குகள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் "தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கு எரிய" என்று அருளியுள்ள ஆண்டாள் நாச்சியார், இந்தப் பாசுரத்திலும் குத்துவிளக்கெரிய என்று உள்ளே அறையில் விளக்குகள் எரிவதை வெளியே இருக்கும் பெண்கள் பார்ப்பதாக அருளியுள்ளாள்.

இந்தப் பாசுரத்தில் **குத்துவிளக்கெரிய** என்றருளியுள்ளது, "**திகழ்கின்ற திருமார்பில் திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலர்**" (திருவாய்மொழி 10-6-9) என்று நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் அனுபவித்தபடி, திருவுடன் (நப்பின்னையுடன்) கூடிய திருமகனாகக் கண்ணன் விளங்குவதைச் சொல்லும் விதமாக "குத்துவிளக்கே! நீ நப்பின்னைக்கு மட்டும் கண்ணனைக் காட்டுகிறாய்; எங்களுக்கும் காட்டக் கூடாதா? என்று ஏக்கத்துடன் கேட்பதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

குத்து விளக்கு என்ற மங்கள தீபம் ஒரு தத்துவ விளக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது.. ஒரு விளக்கு தான். ஆனால் ஐந்து முகங்கள் உண்டு. குத்து விளக்கின் ஐந்து முகங்கள், எம்பெருமானின் ஐந்து நிலைகளை, அதாவது, **பரத்துவ** (வைகுண்ட நிலை), **வ்யூக** (வாசுதேவ, சங்கர்ஷண, பிரத்யும்ன, அனிருத்த என்று நான்கு வகைகளில் தோன்றுவது), **விபவ** (அவதார நிலைகள்), **அந்தர்யாமி** (அனைத்து சேதன, அசேதனங்களிலும் உள் உறைபவனாக) மற்றும் **அர்ச்ச** (திருக்கோயில்களில் பல பல வழிபடப்படும் வடிவங்களாக - மூர்த்தங்களாக) குறிப்பதாகவும் உள்ளுரை உண்டு. குத்து விளக்கின் ஐந்து முகங்களும் ஏற்றப்பட்டு ஊர்த்வமாக எரியும் போது இது பூர்ணமான விளக்காகின்றது. மேல்நோக்கி எரியும் ஜோதியானது நடுவில் இருக்கும் ஒரு கோபுரம் போன்ற அந்த இடத்தை பிரதானமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இதுதான் நம் ஆத்மா.. விளக்கின் ஐந்து முகங்கள் பஞ்ச இந்திரியங்கள். இந்த ஆத்மா உலக விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு ஐந்து முகங்களான பஞ்ச இந்திரியங்களால் முயற்சிக்கின்றது. - அனுபவிக்கின்றது. - நிலை பெறுகின்றது. அதனால் ஆத்மாவிற்கு ஞானம் உண்டாகின்றது. வெளியுலக ஞானத்தைக் கொண்டு தான் ஆத்மாவின் யாத்திரை நடக்கின்றது. தவிர இந்த ஆத்மாவை சுற்றி இருக்கும் இடத்துக்கும் இந்த ஐந்து ஜோதியால் ஓரளவு வெளிச்சம் கிடைக்கின்றது. ஆனால் ஆத்மாவைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்துகொள்ள ஆத்ம ஞானம் உண்டாக வேறு ஒரு ஜ்ஞான விளக்கை நாம் நாட வேண்டும்.. அந்த ஜ்ஞான விளக்கு தான் பரமாத்மாவான எம்பெருமான். எனவே, **குத்து விளக்கு எரிதல்** என்பது ஐஸ்வர்யத்தைச் சொல்கிறது. என்ன ஐஸ்வர்யம்? **நந்தா விளக்கு - - நம் மணி விளக்கு - பகவான்** என்ற ஐசவர்யமாகிய ஜ்ஞான விளக்கைக் குறிக்கின்றது.

மற்றொரு விதமாக, **குத்துவிளக்கெரிய** என்பதை சம்சார இருளை விலக்க வல்ல ஒளிரும் ஞானத்தைத் தரும் ஆசார்ய உபதேசத்தை குறிப்பில் உணர்த்துகிறது என்றும் அனுபவிக்கலாம். இந்த அனுபவத்தைத் தான் ஸ்வாமி தேசிகன் அதிகார சங்கிரகத்தின் 38ம் பாசுரத்தில் ஆசார்யன் ஏற்றும் ஜ்ஞான ஒளியைப் போற்றி, ஆசார்யன் நம் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கும் விதமாக உபதேசங்கள் அருளி ஜ்ஞான விளக்கேற்றிச் செய்யும் உபகாரத்துக்கு என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும் என்று வியந்து அருளியுள்ளார்.

ஏற்றிமனத்தெழில்ஞானவிளக்கை இருளனைத்தும்

மாற்றினவர்க்கு ஒருகைம்மாறு மாயனுங்காணகில்லான்

போற்றியுகப்பதும் புந்தியிற்கொள்வதும் பொங்குபுகழ்

சாற்றிவளர்ப்பதுஞ் சற்றல்லவோமுன்னம் பெற்றதற்கே. - (அதிகார சங்கிரகம் - 38)

இன்னொரு விதத்தில் "**குத்து விளக்கெரிய**" என்பது தனது ஒளியால் தானே மிளிர்ந்து கொண்டு, அதே சமயத்தில் அடியவருக்கும் பரமனின் திருவடிவத்தை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டும் கருணை வடிவான **திருமகளை**க் குறிப்பில் உணர்த்துவதாகவும் அனுபவிக்கலாம்.

"**குத்து விளக்கெரிய**" என்பதற்கு வியாக்யானமாக, அண்ணங்கராச்சார் ஸ்வாமிகளின் அனுபவமும் ரசிக்கத் தக்கது. "**குத்து விளக்கு**" பல இடங்களுக்கும் எடுத்துச் செல்லப்படத் தக்கது என்பதால்! அது உடையவரான ஸ்ரீ **பாஷ்யகாரரை (ராமானுஜரை)** குறிப்பதாகவும், **தோரண விளக்கு** (ஒரே இடத்தில் இருப்பதால்!) என்பது அவரது குருவான **திருக்கோட்டியூர் நம்பியைக்** குறிப்பதாகவும் அண்ணங்கராச்சார் ஸ்வாமிகள் உரை அருளியுள்ளார்.

தீ₃பச்சாயா நரச்சா₃யா ஹந்தி புண்யம் புராதனம் |

ஸாசேத்₃ வேத₃வித₃ச்சா₂யா ஹந்தி பாபம் புராதனம் . ||

என்றொரு ஸுபாஷிதம் உண்டு. அதாவது, ஒரு தீபத்தின் நிழல் மனிதரின் மேல் பட்டால் அந்த மனிதன் அதுவரை சேர்த்து வைத்த அனைத்து புண்யமும் போய்விடும். அதுபோல் ஒரு மனிதனின் நிழல் மற்றொரு மனிதனின் மேல் பட்டாலும் அவனின் அனைத்துப் புண்யமும் போய்விடும். ஆனால் வேதமோதிய ஒரு வேத வித்வானின் நிழல்

ஒருவர் மேல் படுமானால் அவரின் ஜன்மாந்தரங்களில் செய்த அனைத்துப் பாபமும் தொலைந்து போய்விடும். இது தான் தீப ஒளியின் மகத்துவம். **குத்து விளக்கெரிய** என்ற ஆண்டாள் நாச்சியாரின் சொற்களுக்கு இவ்வாறெல்லாம் பொருளுணர்ந்து அனுபவிக்கலாம்.

குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்...

இங்கு **கோட்டுக்கால் கட்டில்** என்பதை, க்ருஷ்ணாவதாரக் காலத்தில் பகவானின் பராக்ரமங்களை குறிக்கும் விதத்தில், வெற்றியின் அடையாளமாக உருவகப் படுத்தலாம்.

கோட்டுக்கால் கட்டில் - கட்டிலின் நான்கு கால்கள் **தர்ம (கடமை), அர்த்த (செல்வம்), காம (ஆசை), மோட்சம் (முக்தி)** என்ற 4 சம்சார ஆதார நிலைகளை உணர்த்துவதாக உள்ளுரை.

இன்னொரு விதத்தில், இவை "நான்" என்ற அகந்தையின் 4 நிலைகளை (**நானே செய்பவன், நானே அனுபவிப்பவன், நானே ஞானமிக்கவன், நானே பக்தன்**) உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம். **மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ** என்று பகவத்கீதையில் உபதேசம் அருளியபடி, பரமன் ஒருவன் மட்டுமே "நான்" என்று கூறிக் கொள்ள தகுதி உடையவன்! இந்த தத்துவத்தை உணர்த்தும் விதமாகத்தான், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் "நான்" என்று சொல்லாமல் **அடியார் அடியார் தமடியார் அடியார்தமக்கடியார் அடியார் தம், அடியார் அடியோங்களே** (திருவாய் மொழி 3-7-10) என்று திருமொழியில் நம்மாழ்வார் அருளியபடியே, "அடியேன்" என்று அடியார்க்கும் அடியேன் என்ற பணிவை நடைமுறையில் கொள்ளும் வண்ணம் சொல்கிறோம்.

பெரிய செல்வம் பணிதல் அல்லவா! இதைத்தானே! "எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல் அவருள்ளும் செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து" என்று திருக்குறளும் கூறுகிறது!!

கோட்டுக்கால் என்பதற்கு, முக்கூர் லக்ஷ்மிநரசிம்மாச்சாரியார் ஸ்வாமி அழகாக விளக்கம் அளித்துள்ளார். கோட்டுக்கால் என்பதற்கு தந்தத்தின் கால் என்பது சாதாரண பொருளாகும். ஸ்வாமி இவ்வாறு அனுபவித்துள்ளார்.

"கோட்டுக்காலில் உள்ள கோடு என்பது ரேகையைக் குறிக்கும். கால் என்பது திருவடியாகும். பெருமானின் திருவடியில் ஆயிரத்தெட்டு ரேகைகள் உள்ளன. அவற்றில் த்வஜ ரேகை, சங்கு ரேகை, சக்கர ரேகை, அங்குச ரேகை மட்டுமே வெளியில் தெரியும். வஜ்ர ரேகை, மிதுன ரேகை, ஊர்த்வ ரேகை, சந்திர ரேகை, சாமர ரேகை, போன்றவை வெளியில் தெரியாது. அவற்றில் துர்வரண பங்க்தி நிரசன ரேகை என்பது மிகவும் முக்கியமானது ஆகும். துர்வரணம் என்றால் தலையெழுத்தாகும். அதை மாற்றக் கூடிய ரேகை நம் பகவானின் திருவடியில் உள்ளது. எனவே கோட்டுக்கால் என்பது பகவானின் உயர்ந்த ரேகைகள் கூடிய திருவடி என்பதைக் குறிக்கும்."

குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல் மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி.

மெத்தென்ற பஞ்சசயனத்தின் மேலேறி -

பொதுவான பொருள் கொண்டால், '**பஞ்ச சயனம்**' என்பது அன்னத்தின் தூரிகை, இலவம் பஞ்சு, பூவின் போதுகள், கோரைப்புல், மயில் தூரிகை ஆகிய ஐவகை பொருட்களால் செய்யப்பட்ட மெத்தை என்று பொருள் தரும்.

பஞ்சசயனம் பஞ்ச பூதங்களைக் குறிப்பதாகவும், ஐவகை உயிர்களை (**தேவ, மானுட, மிருக, தாவர, ஜட**) குறிப்பது உட்கருத்து. பரமன் இவற்றுக்கெல்லாம் மேல் உள்ளான் என்பதை "**மேலேறி**" என்பது உணர்த்துகிறது!

பஞ்ச சயனம் என்பதை பூமி பஞ்ச பூதாத்மகம் என்பதையும் குத்துவிளக்கு என்பது சூரிய சந்திரர்களால் இந்த பூமிக்குக் கிடைக்கும் தேஜஸ்ஸையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

இங்கு, திருமாலின் பலவித சயனங்களைப் பற்றியும் ஒரு தெரிதலுக்காக விண்ணப்பிக்கிறேன்.

இப்பாசுரத்தில் வரும் "**பஞ்ச சயனம்**" என்பது ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் அறிந்திருக்க வேண்டிய அர்த்த பஞ்சகம் எனும் 5 பொருட்களை குறிப்பது என்பது உள்ளுரையாகும். அவை: **பர ஸ்வரூபம், ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம், புருஷார்த்த ஸ்வரூபம், உபாய ஸ்வரூபம், விரோதி ஸ்வரூபம்.**

இதைத்தான், பராசர பட்டர் திருவாய்மொழிக்குத் தனியனாக அருளியுள்ளார்.

மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாம் உயிர்நிலையும்

தக்க நெறியும் தடையாகித் - தொக்கியலும்

ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஓதும் குருகையர்கோன்

யாழினிசை வேதத்து இயல்.

- (திருவாய் மொழித் தனியன்)

ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோரூபம் ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யகா₃த்மந:

ப்ராப்த்யுபாயம் ப₂லம் ப்ராப்தே: ததா₂ ப்ராதி விரோதி₄ச

வத₃ந்தி ஸகலா வேதா₃: இதிஹாஸ புராணகா: - (ஹாரீத ஸம்ருதி)

எனும் ஹாரீத ஸம்ருதி ஸ்லோகம்பர்த்த பஞ்சகத்தை விளக்குவதாக உள்ளது.

1. பரஸ்வரூபம் எனும் பரமாத்மத் தோற்றம் என்கிற “மிக்க இறைநிலை”

1ம் பத்து 1ம் திருவாய்மொழி, 2ம் பத்து 2ம் திருவாய்மொழி, 2ம் பத்து 8ம் திருவாய்மொழி, 4ம் பத்து 10ம் திருவாய்மொழி, ஆகிய திருவாய்மொழிகளில் மிக்க இறைநிலையான பரஸ்வரூபத்தை ஆழ்வார் சொல்லியுள்ளார்.

2. ஜீவாத்மஸ்வரூபம் எனும் ஜீவாத்ம தோற்றம் என்கிற “உயிர்நிலை”

3ம் பத்து 7ம் திருவாய்மொழி, 4ம் பத்து 8ம் திருவாய்மொழி, 8ம் பத்து 8ம் திருவாய்மொழி, 8ம் பத்து 9ம் திருவாய்மொழி ஆகிய திருவாய்மொழிகளில் ஜீவாத்மஸ்வரூபம் எனும் உயிர்நிலையை ஆழ்வார் அருளியுள்ளார்.

3. உபாயஸ்வரூபம் எனும் மோட்சம் கை கூடுவதற்கு உதவும் வழிவகையான “தக்க நெறிகள்”

5ம் பத்து 7, 8, 9 மற்றும் 10ம் திருவாய்மொழிகளில் உபாய சொரூபம் எனும் உபாய நிலையை ஆழ்வார் அருளியுள்ளார்.

4. புருஷார்த்தஸ்வரூபம் எனும் பரமாத்ம அனுபவம் என்கிற “வாழ்வினை” (முக்தி அல்லது மோட்சம்)

2ம் பத்து 9ம் திருவாய்மொழி, 3ம் பத்து 3ம் திருவாய்மொழி, 8ம் பத்து 10ம் திருவாய்மொழி, 10ம் பத்து 3ம் திருவாய்மொழி ஆகிய திருவாய்மொழிகளில் புருஷார்த்தஸ்வரூபம் எனும் பரமாத்ம அனுபவம் என்கிற “வாழ்வினை” (முக்தி அல்லது மோட்சம்) நிலையை ஆழ்வார் அருளியுள்ளார்.

5. விரோதிஸ்வரூபம் எனும் பரமன் திருவடியைப் பற்ற முடியாமல் தடுக்கும் இடையூறுகளாம் “ஊழ்வினைகள்”

1ம் பத்து 2ம் திருவாய்மொழி, 3ம் பத்து 9ம் திருவாய்மொழி, 4ம் பத்து 1ம் திருவாய்மொழி, 9ம் பத்து 1ம் திருவாய்மொழி ஆகிய திருவாய்மொழிகளில் விரோதிஸ்வரூபம் எனும் பரமன் திருவடியைப் பற்ற முடியாமல் தடுக்கும் இடையூறுகளாம் “ஊழ்வினைகள்” குறித்து ஆழ்வார் அருளியுள்ளார்.

இப்படி, நம்மாழ்வார் பல பாசுரங்களிலும், ஹாரீத ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களும் விவரித்துச் சொன்ன அர்த்த பஞ்சக விசேஷத்தை, கோதாப் பிராட்டி இந்தப் பாசுரத்தில் ஒரே வார்த்தையில் “பஞ்ச சயனம்” என்ற சொல்லாடலின் மூலம், ஸ்வாபதேசமாக - உள்ளூரைப் பொருளாகச் சொல்லியுள்ளார்.

[குறிப்பு: எம்பெருமானின் பலவித சயன நிலைகள்:

எம்பெருமானின் பலவித சயன நிலைகளை ஒரு தெரிதலுக்காக இங்கு பதிவிடுகிறேன்

108 திவ்ய தேசங்களில் 27 திவ்ய தேசங்களில் எம்பெருமான் சயனத் திருக்கோலத்தில் அருள் பாலிக்கின்றார்.

ஸசித்ர சாயி புஜகேந்தர் சாயி நந்தாங்க சாயி கமலாங்க சாயி

சுஹாராப்தி சாயி வடபத்ர சாயி ஸ்ரீரங்க சாயி ரமர்தாம் மநோமே //

என்று ஆதிசங்கர பகவத்பாதாள் எம்பெருமானின் சயனத்திருக்கோலங்களை அனுபவித்துள்ளார்.

சயன நிலை	சேஷத்ரம்
யோகசயனம்	ஸ்ரீ ரங்கம்
போகசயனம்	திருவனந்தபுரம்
உத்தான சயனம்	கும்பகோணம்
புஜங்க சயனம்	அரங்கம், உத்தமர்கோயில், அன்பில், கபிஸ்தலம், புள்ளபூதங்குடி, திரு ஆதனூர், திருவெள்ளியங்குடி, சிறுபுலியூர், திருத்தெற்றியம்பலம், திருவெஃகா, திரு எவ்வுள், திருவட்டாறு, திருப்புளிங்குடி, திருக்கோனூர், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், திருப்பாற்கடல், திருப்பேர்நகர், திருச்சித்ரகூடம், கீழ்திருப்பதி.
வீரசயனம்	திரு இந்தனூர்
மாணிக்கசயனம்	திருநீர்மலை
ஸ்தலசயனம்	கடல்மல்லை
உரக மெல்லணையான்/ வடபத்ர சயனம்	திருக்கோட்டியூர்
தர்ப்பசயனம்	திருப்புல்லாணி

ஆழ்வார்களுடைய பாடல்களின்படி அவர் நின்றதை விட, வீற்றிருந்ததை விட, சயனத் திருக்கோலத்தில் அவர்கள் மிகவும் ஈடுபட்டுள்ளனர். 27 திருத்தலங்களில் சயனத் திருக்கோலத்தில் இருக்கும் பெருமான், ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஒவ்வொரு விதமாக சயனம் கொண்டிருக்கிறார்.

ஹீரங்க ஷேத்திரத்தில் புஜங்க சயனம்.. அதாவது, ஆதிசேஷ படுக்கையில் ஆனந்தமாக, உலகத்தை எப்படிக்க காக்கலாம் என்கிற சிந்தனையோடே சயனித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையை ஸேவிக்கலாம்.

இரண்டாவது - திருக்குடந்தை, அதாவது கும்பகோணத்தில் ஆராவமுதனுடைய சயனம், உத்தியோக சயனம் அல்லது உத்தான சயனம் என்பர். அர்த்த சயனம் என்றும் சொல்லலாம். திருமழிசை ஆழ்வாருடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்க, அவரோடு பேசுவதற்காக எழுந்தார் பகவான். ஆனால், ஆழ்வாரோ, 'இந்த ஏழை கூப்பிட்ட குரலுக்குப் போய் நீர் எழுந்திருந்து பேசுவதாவது, வேண்டாம்! அப்படியே படுத்திக் கொண்டே பேசுவீர்!' - என்று வேண்ட, முழுவதுமாக சயனமாகவும் இல்லாமல், வீற்றிருந்த கோலமும் இல்லாமல், பாதி எழுந்த நிலையிலேயே பகவான் உள்ளார். ஆழ்வாருடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்க, இறைவனும் நடப்பான் என்பதற்கு இதுவே ஒரு சாட்சி.

மூன்றாவது - பால சயனம். சிறு வடிவத்தோடே, க்ருபா சமுத்திரமாய் சிறுபுலியூர் என்னும் ஷேத்திரத்தில், பகவானுடைய திருக்கோலமே இது. பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட அருட்கடல் இவர்!

நான்காவது - போக சயனம். தில்லை நகர் திருச்சித்திரகூடத்தே தன் ஆனந்த நிலையை அனுபவித்துக் கொண்டே சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறார் பெருமான். அனைத்துப் போகங்களையும் இங்கு துயக்கிறார்; ஆனந்த வடிவனாக!

ஐந்தாவது - வீர சயனம். திருவிந்தனூர், மயிலாடுதுறைக்குள்ளேயே இருக்கும் திருத்தலம். அங்கு சங்கு சக்கரங்களைப் பிடித்துக் கொண்டே பகவான் சயனித்திருக்கிறபடியால், இது வீர சயனமாயிற்று.

ஆறாவது - மாணிக்க சயனம். திருநீர்மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பகவான் தனது பல திருக்கோலங்களுக்குள் சயனத் திருக்கோலத்திலும் காட்சி தருகிறார் மாணிக்க வண்ணனாக!

ஏழாவது - தர்ப்ப சயனம். திருப்புல்லாணி. இத்திருத்தலத்தில் ராமர், கடல் அரசனிடத்தே சேது கட்டுவதற்கு வழி கேட்பதற்காக, சரணாகதி செய்தபோது, தர்ப்பங்களைப் பரப்பி இங்குதான் சயனித்தார். ஆகவே, இது தர்ப்ப சயனம்.

எட்டாவது - ஸ்தல சயனம் - பெருமான் பாற்கடலில் சயனித்து, ஆதிசேஷப் படுக்கையில் பள்ளி கொண்டிருப்பதைப் பல கோவில்களில் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால், திருக்கடல்மல்லை அதாவது மகாபலிபுரத்தே புண்டரீகர் என்னும் ஒரு பக்தர், கடலுக்குள் படுத்திருக்கும் பகவானைச் சேவிப்பதற்காக தன் கைகளையே ஒரு பாத்திரமாகப் பயன்படுத்தி, கடல்நீரை இறைத்துக் கொட்டி விட்டு, தரையில் நடந்து போய் சேவிக்க வேண்டும் என்று ஆசைகொண்டாராம். நமக்கு 'இது என்ன மூடத்தனமான நம்பிக்கை' என்று தோன்றும். ஆனால், தன் பக்தியின் மிகுதியால் பக்தன் இப்படித்தான் செயல்படுகிறான். ஆனால், பெருமான், இவனைவிடப் பித்துப் பிடித்தவர். தன்னுடைய ஆதிசேஷப் படுக்கையையும், பாற்கடலையும் துறந்து, திருக்கடல்மல்லைக்கு வந்து இவருக்குக் காட்சி கொடுப்பதற்காக நிலத்திலேயே படுத்துக் கொண்டார். ஆகவே, இது ஸ்தல சயனம்.

ஒன்பதாவதாக வடபத்ர சயனம். ஹீவில்லிப்புத்தூரில் ஓர் ஆல் இலைத் தளிரிலே, திருப்பாற்கடலிலே சயனித்துக் கொண்டிருப்பவராக காட்சி தருகிறார் எம்பெருமான். ஆண்டாளாலேயே பாடப்பட்ட பரமன் இவர்! பெரியாழ்வார், ஆண்டாள் ஆகியோருடைய அவதார ஸ்தலம் இது!

பத்தாவதாக அனந்த சயனம். திருவனந்தபுரத்தே, தன்னுடைய திருவடிகளையும், திருக் கைகளையும் நீட்டிக் கொண்டு பெரிய திரு உருவத்தோடே அடியார்களான நமக்கு ஒரு வாயில் மூலம் திருவடியைத் தரிசிக்கும்படியாகவும், ப்ரஹ்மா முதலான தேவர்களுக்கு அடுத்த வாயில் மூலம் நாபிக்கமலத்தைத் தரிசிக்கும் படியாகவும், நித்ய சூரியர்களுக்கு மூன்றாவது வாயிலின் மூலம் திருமுகத்தையும், திருமுடியையும் சேவித்துக் கொள்ளும்படியாகவும், இப்படி மூன்று வாசற்படிகளால் அனைவருக்கும் காட்சி கொடுக்கும் திருக்கோலம், அனந்த சயனம்!]

குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல் மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பா! வாய்திறவாய்!

.....

கொத்தலர் பூ -

நப்பின்னை அலங்காரமாக கொத்தாக மலர்களைச் சூடியிருந்தாள் என்பது பொதுவான பொருள். இங்கு ஆண்டாளின் சொல்லாடலில் "அலர்" என்பதை சற்று விரிவாக அனுபவிப்போம்.

அலர் என்பது மலர்ந்த பூ அல்லது மலரைக் குறிக்கும். இது பொதுவாக அறிவது. ஆனால் அதற்குப் பல நிலைகள்! ஒரு தெரிதலுக்காக அவற்றை அனுபவிப்போம்.

மலர் அல்லது பூ என்பது அரும்பும் போது, அரும்பு அது அரும்பி, பனியில் நனையும் போது நனை. அது நனைந்து முத்தாகும்போது முகை. அது வெடிக்கும் நிலை அடையும் போது, மொக்கு. அரும்பி, விரிந்து கொண்டே இருக்கும்போது போது. மணம் வீசத் தொடங்கும் போது முகிழ். நன்றாக மலர்ந்த பின் மலர் அல்லது பூ. அவ்வாறு நன்றாக மலர்ந்து, மகரந்தம் அலரும் (பரவும்) போது அலர். கூட்டமாய் மலர்ந்தால் பொதும்பர். உதிர்ந்து வீழும்போது வீ. உதிர்ந்து கிடக்கும் பூக்கள் பொம்மல். பழுப்பாய் வாடிய பின் செம்மலர் (செம்மல்).

எனவே, ஆண்டாள் குறிக்கும் கொத்தலர் பூ என்பது நன்கு மலர்ந்து மணம் வீசும் மலர்களைக் குறிக்கின்றது.

தத்துவார்த்தமாக, **கொத்தலர் பூ** என்ற ஆண்டாளின் பாசுரச் சொற்கள், பரமனையும், பிராட்டியையும் சுற்றிக் குழுவியுள்ள தேவர்கள், முனிவர்கள், அடியவர்கள் கொத்தாக உள்ள நித்ய சூரிகளின் கொத்தை - கூட்டத்தைக் குறிக்கிறது.

“நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பா” என்ற கோதை நாச்சியார் வாக்கியம், **“அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை உறைமார்பா”** என்ற நம்மாழ்வரின் பாசுர வரியை நினைவூட்டுகிறது.

பஞ்சசயனம் கொத்துகொத்தாய் மலரைச் சூடியிருக்கும் நப்பின்னையை அணைத்த அதனால் மலர்ந்த அழகிய மார்பையுடைய கண்ணன் அவள் மேல் தன் எடை அழுந்தப் படுத்திருக்கிறான் என்று வெளிப் பொருள் உணர்த்தும். அறைக்கு வெளியே நின்று அழைக்கும் பெண்களுக்குக் கதவு திறக்க 'நீயா நானா' என்று கண்ணனுக்கும், நப்பின்னைக்கும் ஒரு போட்டி நடப்பதாகவும், அதனால் அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தள்ளிக் கொண்டு கதவைத் திறக்க எழ முயன்றார்கள் என்றும், நப்பின்னை உடல் வலுவில் குறைந்தவளாதலால் மார்போடு இறுக்கி அவளை எழவிடாமல் படுக்கையில் கிடத்தி அவள் மேல் தன் முழு பலத்தை வைத்து அவளிடமோ வெளியில் இருக்கிறவர்களிடமோ குரல் காட்டாமல் நேரம் கிடத்தினான் கண்ணன் என்றும் பொதுவான பொருள் சொல்வது, வெளிப்பார்வை.

இலக்கியங்களில் கொங்கை, முலை போன்ற சொற்கள் பலவாறும் கையாளப் பட்டுள்ளதிலிருந்து, இச்சொற்களை விரசமாக பார்க்கும் நிலை அக்காலத்தில் இல்லை என்பதும், கால மாற்றத்தில், இச் சொற்களை சிற்றின்பச் சொற்களாகப் பொருள் கொண்டு விரசமாக நோக்கப் படுவதும் வெள்ளிடை. ஆழ்வார் பாசுரங்களில் இவ்வகைச் சொல்லாடல் இயல்பாக அமைந்துள்ளதை, உதாரணத்திற்காகச் சில பாசுரங்களை இங்கு ஒப்பு நோக்கி, ஆண்டாள் பாசுரத்தின் பாசுர வரிகளின் உண்மையான பொருளையும், தத்துவத்தையும் உணர்தல் வேண்டும்.

மனத்துள்ளான் மாகடல்நீ ருள்ளான், மலராள்
தனத்துள்ளான் தண்டுழாய் மார்பன், - சினத்துச்
செருநர்உகச் செற்றுக்கந்த தேங்கோத வண்ணன்,
வருநரகம் தீர்க்கும் மருந்து. (மூன்றாம் திருவந்தாதி - 3)

என்று பேயாழ்வரின் மூன்றாம் திருவந்தாதிப் பாசுரமும்,

சங்குதங்கு முன்கைநங்கை கொங்கைதங்க லுற்றவன்,
அங்கமங்க வன்றுசென்ற டர்த்தெறிந்த வாழியான்,
கொங்குதங்கு வார்குழல்மடந்தைமார்கு டைந்தநீர்,
பொங்குதங்கு டந்தையுள்கிடந்தபுண்ட ரீகனே

- (திருச்சந்த விருத்தம் -57)

என்று திருமழிசைப் பிரானின் திருச்சந்த விருத்தப் பாசுரமும்

முற்றாரா வனமுலையாள் பாவை மாயன்
மொய்யகலத் துள்ளிருப்பாள் அஃதும் கண்டும்
அற்றாள் தன் நிறையழிந்தாள் ஆவிக் கின்றாள்
அணியரங்க மாடுதுமோ தோழீ. என்னும்,
பெற்றேன்வாய்ச் சொல்லிறையும் பேசக் கேளாள்
பேர்ப்பாடித் தண்குடந்தை நகரும் பாடி,
பொற்றாம ரைக்கயம்நீ ராடப் போனாள்
பொருவற்றா ளென்மகள்உம் பொன்னும் அஃதே

- (திருநெடுந்தாண்டகம் - 19)

என்ற திருமங்கை ஆழ்வாரின் திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரமும் மேற்சொன்ன சொல்லாடல் இயல்பாக இருந்தமையை உணர்த்துகின்றன.

எனவே, **நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பா** என்ற ஆண்டாள் பாசுரத்தில், சொற்கள் உணர்த்தும் பொதுப் பொருள் கொள்ளாமல், தத்துவார்த்த விளக்கத்தின் மூலம், இச் சொற்களை

அனுபவிக்க வேண்டும். **த்₃ரிஷ்டிர் விஷயவர்திநீ** என்று சுந்தர காண்டத்தில் ஹனுமார் சொல்வதைப் போல், பொருள் கொள்வதில்லாதான், உள்ளத்தில் உணர்வதில்லாதான் பார்வையில் விரசமோ அல்லது உட்பொருளோ விளங்கும். விரசம் இல்லாத விளக்கத்தைத் தர ஆண்டாள் இடம் வைத்திருக்கிறாள். ஆண்டாளின் கவித்திறன் இவ்வாறு ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் மிளிர்வதைக் காண்கிறோம் அல்லவா!

மலர் மார்பா என்பது, பரமனின் கருணை வடிவைக் குறிக்கிறது.

வாய் திறவாய் என்பது

பண்டைநாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு

நின்கோயில் சீய்த்துப் பல்படிகால் குடிசுடி வழிவந்து ஆட்செய்யும்

தொண்டரோர்க்கருளிச் சோதிவாய் திறந்து உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்

தெண்திரைப் பொருநல் தண்பணை சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே.

- (திருவாய்மொழி: 9-2-1)

என்ற நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பாசுரம் உணர்த்துவது போன்று, ஆண்டாள், “கண்ணனின் திருவருளுக்காக தொழுது நிற்கிறோம். எங்கள் சரணாகதியை ஏற்றுக் கொண்டு அருள் புரிய, நப்பின்னையே, நீ உன் மணாளனைத் துயிலெழுப்பி அருள் எங்களுக்கு அருள் பாவையே” என்று நப்பின்னையிடம் ப்ரார்த்திப்பதாக பொருள் கொள்ளுதலே பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

மைத்தடங்கண்ணினாய் - கிருஷ்ண பக்தியில் (மை) உருகி நிற்கும் உத்தம அடியவரைக் குறிக்கிறது.

மைத்தடங்கண்ணினாய்- தடம் என்றால் வழியென்று பொருள். எந்த வழியைக் காட்டும் கண்கள் பிராட்டிக்கு? மைத்தடம் . அது என்ன மை என்றால்- சீர்மை, நீர்மை, இனிமை ,பொறுமை, திறமை, உண்மை, நேர்மை, வாய்மை, தூய்மை, வண்மை, திண்மை, பேராண்மை, எளிமை, வளமை, தகைமை, தலைமை- இப்படிப்பல பெருமைகளையுடைய இறைமையை அடையும் 'மைத்தடத்தை', வழியைக், காட்டித் தரக்கூடிய கண்கள் அந்தப் பிராட்டியுடைய கண்கள்! மைத்தடம் என்று இப்படி பதினாறு மைகளைச் சுட்டி காட்டி இது தான் "பதினாறும் பெற்று பெருவாழ்வு வாழ்க"எனும் வாழ்த்தின் பொருளோ என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

பிராட்டியின் கண் வீச்சின் மஹிமையை குணரத்தன கோசத்தில் பராசர பட்டர் இவ்வாறு அனுபவிக்கிறார்.

ரதிர்மதி ஸரஸ்வதீ த்₄ருதி ஸம்ருத்₃தி₄ ஸித்₃தி₄ ஸ்₃ரிய:

ஸுதா₄ஸுகி₂ யதோ முக₂ம் சிசலிஷேத் தவ ப்₄ருலதா |

ததோ முக₄ம் மதி₂ இந்தி₃ரே ப₃ஹுமுகீ₂ம் அஹம் பூர்விகாம்

விகா₃ஹய ச வஸம்வதா₃; பரிவஹந்தி கூலங்கஷா:

- (ஸ்ரீகுணரத்தன கோசம் - 17)

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதன் என்னும் அமிரத்தத்தின் துணையே! மஹாலக்ஷ்மி! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! உனது புருவங்கள் கொடிபோன்றும், வில் போன்றும் மெலிந்து அழகாக உள்ளது. அத்தகைய புருவங்கள் யார் ஒருவனை நோக்கி மெதுவாக அசைகின்றதோ, அந்த மனிதனின் நிலை என்ன? அவனிடம் இன்பம், அறிவு, கல்வி, வலிமை , செல்வச்செழிப்பு, நினைக்கும் செயல்கள் முடியும் தன்மை, செல்வம் ஆகிய அனைத்தும் தாமாகவே வந்து சேர்கின்றன. அப்படி வரும்போது, அவை சாதாரணமாக வருவதில்லை - ஒவ்வொன்றும், “நானே அந்த மனிதனிடம் முதலில் செல்வேன், நானே முதலில் செல்வேன்”, என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு வந்து சேர்கின்றன. இப்படியாக அவை அந்த மனிதனைச் சுற்றி வெள்ளமாக நிற்கின்றன.

இதே போன்றே, ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீஸ்துதியில் பிராட்டியின் கண் வீச்சின் மஹிமையை அனுபவிக்கிறார். நாமும் அனுபவிப்போம்.

யஸ்யாம் யஸ்யாம் தி₃ஸி விஹரதே தே₃வி த்ருஷ்டிஸ் த்வதீ₃யா

தஸ்யாம் தஸ்யாம் அஹமஹமிகாம் தந்வதே ஸம்பதோ₃கா: |

- (ஸ்ரீஸ்துதி - 15)

எந்த எந்த திசையில் உனது கடாசும் விழுகின்றதோ அங்கெல்லாம் செல்வங்கள் பெருத்த வெள்ளம் போன்று, “நான் முன்னே, நான் முன்னே”, என்று குவிகின்றன

மஹாலக்ஷ்மியின் ஸ்வரூபாவதாரமான நப்பின்னையின் கண் வீச்சில் மயங்கும் கண்ணன் நமக்கு அனைத்து செல்வங்களையும் அளித்து அருள்வான் என்பதால், நப்பின்னையை முன்னிட்டு ஆண்டாள் அவனிடம் ப்ரார்த்திக்கின்றாள். நீ உன் மணாளனை - ஆச்சார்யனை (குருவை) குறிப்பில் சொல்வதாம்.

எத்தனை போதும் துயிலெழ வொட்டாய் -.....

ஆண்டாளும் அவள் தோழியரும் “**அம்பரமே தண்ணீரே**” பாசுரத்தில் கண்ணனை மட்டும் (பிராட்டியை விடுத்து) எழுப்ப முயற்சித்தார்கள். அடுத்து, “**உந்து மத களிற்றன்**” பாசுரத்தில் பரமனை விடுத்து பிராட்டியை தனியாக துயிலெழுப்பப் பாடினார்கள். என்ன ஆயிற்று? கண்ணனும் எழுந்திருக்கவில்லை, நப்பின்னையும் எழுந்திருக்கவில்லை.

அதனாலேயே, இப்பாசுரத்தில் “மலர்மாற்பா” என்று கண்ணனையும் “மைத்தடங் கண்ணினாய்” என்று பிராட்டியையும் சேர்த்தே துயிலெழுப்ப முனைகிறார்கள்! அதாவது, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தப்படி, மிதுனமான இருவரையும் (பெருமானையும் தாயாரையும் - இங்கு கண்ணனையும் நப்பின்னையையும்) அடைந்தே நாம் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டும் என்பதால், மோட்ச சித்திக்கு பகவானிடம்-(கண்ணனிடம்) பிராட்டி (நப்பின்னை) புருஷகார பூதையாக இருந்து அருள வேண்டும் என்று ஆண்டாள் ப்ரார்த்திக்கின்றாள் என்பதே இதன் உள்ளுரையாகும்..

இந்த திருக்குணத்தைத் தானே நம்மாழ்வார்,

பண்டைநாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு

நின்கோயில் சீய்த்துப் பல்படிகால் குடிசுடி வழிவந்து ஆட்செய்யும்

தொண்டரோர்க்கருளிச் சோதிவாய் திறந்து உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்

தெண்திரைப் பொருநல் தண்பணை சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே.

- (திருவாய் மொழி 9-2-1)

என்று திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் குறிப்பிட்டு அருளியுள்ளார்.

“மையிட்டெழுதோம் மலரிட்டு நாம் முடியோம்!” என்று கோபியர் இருக்க, நப்பின்னை பிராட்டியோ “**கொத்தலர் பூங்குழலுடன்**”, “**மைத் தடங்கண்ணினாய்**” ஆக பரமனை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு நப்பின்னை அவனை துயிலெழு விடாமல் செய்வது கண்டு கோபியர் பிராட்டியிடம் ‘இது உன் இயல்புக்கு தகாது’ என்று சொல்லி, கண்ணனிடம் கொண்ட காதலாகிக் கசியும் பக்தியில் மனம் உருகி நிற்கின்றனர்.

இருந்தும், கோபியர் இவ்வளவு வருத்தத்துடன், சற்று கடுமையாகவேப் பேசியும் கூட கதவு ஏன் திறக்கவில்லை? சில சமயங்களில், பரமன், பிராட்டி என்று இருவருமே, அடியவரின் உதவிக்கு விரைந்து வர நினைத்து, யார் முதலில் செல்வது என்று அவர்களுக்கு இடையே போட்டியே வந்து விடுகிறது!!! அதனால் பக்தனுக்கு திருவருள் கிட்ட தாமதமாகி விடுகிறது. இப்போதும் யார் சென்று கதவைத் திறப்பது என்ற குழப்பத்தினால் தான் கதவு திறக்க இத்தனை தாமதம்.

இன்னொரு ரசமும் இதில் உள்ளது. சென்ற பாசுரத்தில் “**சீரார் வளையொலிப்ப வந்து திறவாய்**” என்று நப்பின்னை பிராட்டியை கோபியர் அழைத்தபோது, கண்ணன் தானே கதவைத் திறக்க அவசரமாக எழுந்து செல்ல முற்பட்டபோது கால் தடுக்கி, நப்பின்னை மேல் விழுந்து விடுகிறான்! **அடியவர் குறை தீர்க்க பரமன் படும் அவசரம் நமக்குத் தெரியாதா என்ன?** பரமனும் பிராட்டியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி, அப்படியே இருந்து விட கதவு திறக்கத் தாமதம் ஆனதாம்!

திருமங்கையாழ்வாரின் “கஜேந்திர மோட்சம்” குறித்த பாசுரத்தை, கஜேந்திரனைக் காக்க பெருமாள் கொண்ட அவசரத்தை இங்கு மேற்கோளிட்டு, கண்ணனின் தவிப்பை - பாரிப்பை உணரலாம்.

மீனமர் பொய்கைநாள் மலர் கொய்வான் வேட்கையினோடு சென்றிழிந்த

கானமர் வேழம் கையெடுத்தலறக் கரா அதன் காலினைக் கதுவ

ஆனையின் துயரம் தீரப் புள்ளூர்ந்து சென்று நின்று ஆழி தொட்டானை,

தேனமர் சோலை மாட மாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே (பெரிய திருமொழி 2-3-9)

‘ஆதிமூலமே’ என்ற அலறலைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், வைகுண்டத்தில் பிராட்டியுடன் அளவளாவிக்கொண்டிருந்த பெருமாள் அவசர அவசரமாகக் கிளம்ப யத்தனித்தபோது, அவரது உத்தரீயம் (மேல் துணி) பிராட்டியின் கையில் சிக்கிக் கொள்ள, பெருமாளின் எண்ணம் புரிந்த கருடன் அவரை விட வேகமாக பறந்து வந்து (பெருமாள் கருடன் மேல் ஏறி பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டி) அவர் முன் நிற்க, சக்ராயுதமானது, பெருமாள் கருடன் மேலேறி பயணத்தைத் தொடங்கி விட்டபடியால், தானாகவே பறந்து வந்து அவரது வலது திருக்கரத்தில் சரியாக அமர்ந்து கொள்ள, பகவான் அதிவிரைவில் சென்று, கஜேந்திரனுக்கு அபயம் அளித்ததாக, பொருளுரைப்பர் சான்றோர்.

தன்னை வேண்டி அழைத்த அடியவரைக் காக்க விரைந்த பெருமாளுக்கு, கருடனின் உதவியோ, சக்கரத்தின் தேவையோ தோன்றவே இல்லை! அபயம் அளிப்பது ஒன்றே குறி! அப்பேர்ப்பட்ட கருணாமூர்த்தி எம்பெருமான் ஆவான்! அதனால் தான், நப்பின்னை பிராட்டியை கோபியர் அழைத்தபோது, கண்ணன் தானே கதவைத் திறக்க அவசரமாக எழுந்து செல்ல முற்பட்டபோது கால் தடுக்கி, நப்பின்னை மேல் விழுந்து விட்டதாக இந்தப் பாசுர வரிகளை அனுபவிக்கலாம்.!

எத்தனையேலும் பிரிவாற்ற கில்லாயால் தத்துவம் அன்று

எத்தனையேலும் பிரிவாற்ற கில்லாயால் தத்துவம் அன்று என்பது பரமனை விட்டு பிரியாத நிலை வேண்டும் அடியவர் மனநிலையை குறிப்பில் உணர்த்துவதாம்! அதுவே **பேரின்பம் (தத்துவம்)**. மீண்டும் சம்சார பந்தத்தில் சிக்கிக் கொள்வது தத்துவமன்று!!!

அவரை எப்போதும் உனக்கு மட்டும் அத்யந்தமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயே! தயா சாகரியான நீ மௌனமாக இருப்பது உன் தத்துவத்திற்கு உகந்ததாக இல்லையே. எனவே, திருக் கதவம் திறந்து, எங்களை பரமனிடம் ஆட்கொள் தாயே என்று தத்துவம் அன்று தகவேலோரம்பாவாய் என்றருளினை என்று தெளிவது பொருத்தமாகும்.

தத்+த்வம் - அவன் நீயே (இங்கு நீ என்பது நாம்) என்றபடி, பகவான் எமக்கும் உரியவர் என்று பொருள் கொண்டு, அவரில் நாமும் ஒரு பகுதி என உணர்த்தி, தத்துவம் என்பதை சத்தியம் (உண்மை) என்றும் தகவு என்பதை தர்மம் (நியாயம்) என்றும் கொண்டால் பரமன் உனக்கு மட்டுமன்று; உலகுக்கே உரியவன் எனும் உண்மையை நீ உணரவில்லை; நீ இப்படி இருப்பது நியாயமில்லை என்று ஆண்டாள் நப்பின்னையிடம் கூறுவதாகப் பொருள் கொள்ளலாம்.

மற்றொரு விதமாக, **தத்+த்வம் அன்று! தகவேலோ ரெம்பாவாய்!** என்பதை **தத்+த்வம்+அஸி** என்பதற்குப் பொய்யான விளக்கம் கொடுக்கும் மாயாவாதப் பேச்சுக்களைக் கேட்டு, "நீ மட்டுமே அது!" என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா? தவறு! தவறு! "அதில் நீ ஒரு பகுதி!" "நாங்களும் ஒரு பகுதி!" - இதை உணர்ந்து கொள்! மாயாவாத விளக்கங்களை மறுத்துவிடு! அவை தத்துவம் அன்று! தகவேலோ ரெம்பாவாய்! என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

தத்துவம் என்பதை **தத் + த்வம் = பரமன் + பிராட்டி** என்றும் பொருள் கொண்டு, எம்பெருமானும், பிராட்டியும் பிரியாத திவ்ய மிதுனங்கள் என்று உணரலாம்.

ஸ்ரீ-மன்-நாராயண சரணெள, சரணம் ப்ரபத்யே | ஸ்ரீ-மதே-நாராயணாய நம: || என்ற த்வய மந்த்ரமே இந்த **தத்துவம்** எனும் பதத்தில் த்வனிக்கின்றது. த்வய மந்திரத்தில், ஸ்ரீ என்பதற்கே முன்னுரிமை. எனவே, ஸ்ரீயுடன் கூடிய - ஸ்ரீ மன்னும் நாராயணனான ஸ்ரீமந்நாராயணனின் திருவடிகளில் ஸரணம் அடைகின்றேன். என்பது தான் ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் உணர்த்தும் தத்துவம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாகும்.

தகவு என்பதற்கு தகுதி, பெருமை, உவமை, குணம், அருள், நடுவுநிலை, வலிமை, அறிவு, தெளிவு, கற்பு, நல்லொழுக்கம் என்றெல்லாம் பொருள் உண்டு, இங்கு, தகவு என்பதற்கு தகுதி என்று பொருள் கொண்டு, புருஷகார பூதையாகப் பிராட்டி உபாயமாக நிற்க, உபேயமான - பரம புருஷார்த்தமான எம்பெருமானின் சரணங்களில் ஸரணம் அடைவதே நமக்குள்ள ஒரே தகுதி என்றும், அவ்வாறு எங்கள் தகுநிலை அறிந்து எம்பெருமான் கண்ணனைச் சரணாகதி செய்து அவன் அளிக்கும் பறையாகிய கைங்கர்யம் (நித்ய சூரிகளைப் போல் செய்யும் கைங்கர்யம்) பெற வந்த எங்களை, கண்ணனை அடையவிடாமல் இருக்கும்படி, கதவம் திறவாமல் இருப்பது உன் தகுதிக்கும் தன்மைக்கும் தகுமோ என்று ஆண்டாள் நப்பின்னைப் பிராட்டியிடம் விண்ணப்பிப்பதாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

ஏலோரெம்பாவாய்!!

நாங்கள் உன்னிடம் ப்ரார்த்தித்ததை எல்லாம் ஏல் (தெளிந்து ஏற்றுக் கொண்டு) -ஓர் (ஆராய்ந்து) எம்பாவாய் - எங்கள் பாவையாகிய நப்பின்னையே! அருள்வாயாக என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறாள்.

இந்த அளவில் இந்த பாசுரார்த்த விசேஷங்களை நிறைவு செய்து அமைகிறேன்.

"ஒண் தொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப கண்ட சதிர் கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேன் உன் திருவடியை" என்று, எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஸரணம் அடைவோம் என்று ப்ரார்த்தித்து அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹாய கல்யாண குணஸாலிநே

ஸ்ரீமதே வேங்கடேஸாய வேதா₃ந்த கு₃ரவே நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி : ஸ்லோகம் 20

தந்யே ஸமஸ்த ஜகதாம் பிதுருத்தமாங்கே
தவந்மௌளி மால்யபர ஸம்பரணேந பூய: |
இந்தீவர ஸ்ரஜமிவாதததி த்வதீயாநி
ஆகேகராணி பஹுமாந விலோகிதாநி || 20

கோதே!, எல்லா உலகிற்கும் தந்தையானவன் பெருமாள். உனது மாலையை அவன் தனது திருமுடியில் சூடிக் கொள்வதால் அவனது அன்பினை கண்டு ஆனந்தித்து பெருமதிப்புடன் அவனை அரைக்கண்ணால் காண்கிறாய் நீ. அவ்வாறு நீ உனது கண்களால் அவனைப் பார்ப்பது பெருமாளுக்கு கருநெய்தல் மலர்களால் இன்னுமொரு மாலையை அவனுக்கு அணிவித்தது போல காசுடி தருகிறது.

திருப்பாவை - 20ம் பாசரம்

முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன்சென்று
கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே! துயிலெழாய்
செப்ப முடையாய்! திறலுடையாய்! செற்றார்க்கு
வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா! துயிலெழாய்
செப்பன்ன மென்முலை செவ்வாய் சிறுமருங்குல்
நப்பின்னை நங்காய்! திருவே! துயிலெழாய்
உக்கமும் தட்டொளியும் தந்து உன் மணவாளனை
இப்போதே எம்மை நீராட்டேலோ ரெம்பாவாய்.

“தேவர் கூட்டத்தையும், அவர்களுக்குத் தலைவர்களாக விளங்கும் முப்பத்துமூன்று தேவர்களையும், இடர்கள் நெருங்குவதற்கு முன்னமே, அவர்கள் அச்சத்தை விலக்கி, காத்தருளும் நாயகனே கண்ணா! கண் விழிப்பாயாக! எடுத்த காரியத்தை நிறைவுறச் செய்பவனே! குற்றமில்லாதவனே! மிக்க வலிமை பொருந்தியவனே! எங்கும் நிறைந்தவனே! பகைவருக்கு துன்பங்களைக் கொடுப்பவனே! உறக்கம் விட்டு எழுவாயாக! கவிழ்த்த செப்பைப் போன்ற மென்மையான மார்பகங்களையும், சிவந்த உதடுகளைக் கொண்ட வாயையும், மெல்லிய இடையையும் உடைய நப்பின்னை பிராட்டியே! திருமகளைப் போன்றவளே! துயில் விட்டெழுவாய்! எங்கள் நோன்புக்குத் தேவையான ஆலவட்டத்தையும்(விசிறியையும்) கண்ணாடியையும் வழங்கி, உன் கணவனான கண்ணனையும் எங்களுடன் அனுப்பி, நாங்கள் நோன்பு நீராட வழி செய்வாயாக!”

பாசரச் சிறப்பு:

19ம் பாசரத்தில் பகவானின் ரக்ஷகத்துக்கும், பிராட்டியின் புருஷகாரத்துக்கும் அவர்களுக்குள்ளேயே போட்டி ஏற்பட்டு ஒருவரை ஒருவர் தடுத்துக் கொண்டிருப்பது தத்துவமன்று என்று துவங்கிய ஆண்டாள் இந்த பாசரத்தில் அதன் தொடர்ச்சியாக அந்த திவ்ய தம்பதிகளைப் போற்றி மங்களாசாசனம் பண்ணுகிறாள்.

திருப்பாவையில், நப்பின்னை பிராட்டியை துயிலெழுப்பும் மூன்று பாசரங்களில் இப்பாசரமே கடைசிப் பாசரம்.

ஏகமேவ அத்விதீயம்' (ஒன்றேயாக, இரண்டில்லாமல் இருப்பது) என்றும், தத்துவமசி - (நீ அதுவாக இருக்கிறாய்) என்றும், அஹம் பிரம்மாஸ்மி - (நானே பிரம்மம்) என்றும், சத்தியம், ஞானம், அனந்தம் பிரம்மம் (சத்-சித்-அனந்தம் - சச்சிதானந்தம் - பிரம்மம் என்று இருப்பது, அறிவு சொரூபமானது, எல்லையற்றது) என்றும், சர்வம் கலு இதம் பிரம்மம் (இங்கே எல்லாமே பிரம்மம் என்றும், ஈசா வாஸ்யம் இதம் சர்வம் - பிரம்மமே இதன் அனைத்திலும் நிறைந்தது. என்றும், 'நேதி நேதி' - (பிரம்மத்திற்கு குணங்கள்) இல்லவே இல்லை. என்றும், 'பிரம்மம் சத்யம்; ஜெகத் மித்யா' - பிரம்மம் நிலையாக இருப்பது (சத்); அழியாதது. ஆனால் பிரபஞ்சம் மற்றும் சீவராசிகள் (ஜெகத்) தோற்றத்திற்கு மட்டுமே உள்ளதன்றி நிலையற்றது (மித்யா) என்றும், ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களைச் சொல்வது அனேக வேத வாக்யங்களை தள்ளி வைப்பது போல் ஆகும். **அது தத்துவம் அன்று.** என்று உணர்த்தும் வகையில் 19ம் பாசரத்தில் நப்பின்னைப் பிராட்டியிடம் ப்ரார்த்தித்த ஆண்டாள், இந்தப் பாசரத்தில் **பகவானும் பிராட்டியும் திவ்ய மிதுனமாக - இரட்டையாகவே இணை பிரியாமல் இருக்கிறார்கள். வேதம் பகவானின் அனந்தமான கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகிறது** என்று உணர்த்துகின்றாள்..

வேதம் பகவானின் அனந்தமான கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகிறது. இப்படி குண சம்ருத்தி உள்ள ப்ரஹ்மத்திடம் குணக்லேசம் உடைய நாம் எப்படி சென்று சேர்வது? அதற்குத்தான் **பிராட்டி புருஷகாரம்** என்ற சிபாரிசு செய்கிறாள் என்று நேற்றைய பாசரமான 19ம் பாசரத்தில் அனுபவித்தோம்.

இந்த **20வது பாசரம் உபநிடதம், கீதை சார்ந்த சில விஷயங்களை உள்ளடக்கியிருப்பதாக** பெரியோர் அனுபவிப்பர்.

17வது பாசரம்(அம்பரமேதண்ணீரே) **அகாரத்திலும்**, 18வது பாசரம்(உந்து மதகளிற்றன்) **உகாரத்திலும்**, இந்த 20வது பாசரம் **மகாரத்திலும்** தொடங்குகின்றது. இடையில், மஹாலக்ஷ்மி **புருஷகாரபூதையாக** நம்மை ரக்ஷிப்பதைக் காட்டும் பாசரம் 19ம் பாசரமான நேற்றைய பாசரம். நடுவில் வரும் 19 ஆம் பாசரம் 'குத்துவிளக்கெரிய' அதன் முதலெழுத்து 'கு'.

தமிழ் இலக்கணத்தில் "கு" நான்காம் வேற்றுமை உருபு ஆகும். தன்னை ஏற்ற பெயர்ச் சொல்லின் பொருளை வேற்றுமை செய்வது, நான்காம் வேற்றுமை உருபான "கு" ஆகும். அதாவது, நான்காம் வேற்றுமை என்பது பெயரின் (எழுவாயின்) பொருளை கோடற் பொருளாய் (கொள்ளுதல் பொருளாய்) வேறுபடுத்துவது ஆகும். இன்னும் சற்று விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டும் என்றால், நான்காம் வேற்றுமை உருபானது 'இதற்கு இது' என வருவதற்குரிய எப்பொருளையும் "ஏற்றுக்கொள்ளும் பொருளாகத் தன்னை ஏற்ற பெயரின் பொருளை வேற்றுமை செய்யும். இவ்வாறு, **வினையையும் பெயரையும் இணைப்பது 4ம் வேற்றுமை உருபு**. இவ்வளவில், 4ம் வேற்றுமை உருபின் பயன்பாட்டை மனதில் கொண்டு, ஆண்டாள் பாசுரத்துக்கு வருவோம்.

திருப்பாவையின் 17, 18, 20 ஆகிய பாசுரங்களை **இணைக்கும் பாசுரமாக** 19ம் பாசுரம் புருஷகார பூதையாக இடையில் நப்பின்னை பிராட்டியைக் குறிப்பதாக உள்ளது. இவ்வாறு, 17வது பாசுரத்தின் (**அம்பரமே தண்ணீரே அகாரத்தையும்**, 18வது பாசுரத்தின் (**உந்து மதகளிற்றன் உகாரத்தையும்**, இந்த 20வது பாசுரத்தின் **மகாரத்தையும்** [17, 18, 20 ஆகிய பாசுரங்களின் முதல் எழுத்துக்கள் மூன்றும் சேர்ந்து (அ + உ + ம) வேதசாரமான "ஓம்" என்ற பிரணவமாகிறது!! இணைக்கும் **4ம் வேற்றுமை உருபு** 19ம் பாசுரத்தின் முதலெழுத்தான "கு" (**வினையையும் பெயரையும் இணைப்பது**). இவ்வாறு, 17, 18, 19 மற்றும் 20ம் பாசுரங்கள் நான்கும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய வகையில் அமைந்து ப்ரணவத்தைக் குறிக்கின்றன!! தமிழின் சிறப்பும், ஆண்டாளின் கவித்திறமையும் ஓங்கி விளங்கும் பாசுரங்களில் இதுவும் ஒன்று! **ஆண்டாள் தமிழையும் ஆண்டாள்! நம்மையும் ஆண்டாள்!!**

நான்காம் வேற்றுமை உருபு, உகார, மகார அர்த்தம் விளக்கி ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் அருளியிலுள்ள திருச்சின்னமாலை பாசுரம் ஒன்றையும் இங்கு மேற்கோள் கொண்டு ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

அனைத்துலகுங் காக்குமரு ளாளர் வந்தார்

அனைத்துக்கும் அதிபதியாய் நிற்பார் வந்தார்

தினைத்தனையுந் திருமகளை விடாதார் வந்தார்

தேசொத்தார் மிக்காரும் இல்லார் வந்தார்

நினைக்கநமக் கின்னறிவு தந்தார் வந்தார்

நிலைநின்ற உயிர்தோன்ற நினைந்தார் வந்தார்

எனக்கிவர் நானிவர்க்கென்ன வினியார் வந்தார்

எழுத்தொன்றில் திகழ நின்றார் வந்தார் தாமே.

(திருச்சின்னமாலை - 3)

[இங்கு **அனைத்துக்கும் அதிபதியாய்** என்ற தொடர், எல்லாம் எம்பெருமானுக்குச் சேஷம் என்ற பொருளைக் காட்டி, அகாரத்தின் மீது ஏறியழிந்த நான்காம் வேற்றுமை உருபின் பொருளைக்கூறும். **திருமகளை விடாதார்** என்பது உகாரத்தின் அர்த்தத்தையும், **தேசொத்தார் மிக்காரும் இல்லார்**, **நினைக்க நமக் கின்னறிவு தந்தார்**, **நிலைநின்ற உயிர்தோன்ற நினைந்தார்** என்னும் தொடர்கள், என்பது அவனுக்கே சேஷமென்று மற்றோர் அகாரத்தையும் சொல்லும். **எனக்கிவர் நானிவர்க்கென்ன** என்பது ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கும். இவ்வாறு, இந்தப் பாசுரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அகார, உகார மகார சேர்க்கையில் நான்காம் வேற்றுமை உருபின் செயல்பாட்டை விளக்கி அருளியுள்ளார்.]

இவ்வாறு, அகார ஸ்வரூபியான பரமாத்மாவுக்கும், மகாரம் குறிக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் இடையில், உகாரமாகிய மஹாலக்ஷ்மி இருந்து, பரமாத்மாவை ஜீவாத்மாவுக்குக் கொடுத்தும், ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவுக்காக வாங்கியும் "**லா தான ஆதானே**" என்று வாங்கி, கொடுத்து, பெரிய பண்டமாற்றே பண்ணிடுவாள் பிராட்டி என்பதை 17, 18, 20ம் பாசுரங்களுக்கிடையில் 19ம் பாசுரத்தில் பிராட்டியின் **புருஷகாரத் தத்துவத்தை** வைத்து **தத்துவம் இது** என்றும் **தகவு இது** என்றும் காட்டியுள்ளாள் ஆண்டாள்.

அர்த்த பஞ்சகத்தின் கீழ் வரும் 18, 19, 20 ஆகிய இந்த மூன்று பாசுரங்கள், ஜீவாத்ம நிலையானது, புருஷகாரத்தை முன்னிட்டுச் சரணாகதி செய்வதைப் பற்றிச் சொல்கின்றன. (அர்த்த பஞ்சகத்தை விளக்கி கீழ் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளதையும் இங்கு நினைவில் கொள்ளுதல் தகும். பரந்தாமனுடைய உயரிய குணங்களைப் பாடி, ஸ்ரீதேவி பூதேவி ஆகியோரின் மொத்த உருவாக விளங்கும் நீளா தேவியான நப்பின்னையின் பரிபூர்ணமான உடலழகையும், உள்ளத்தழகையும் (கருணையையும்) பாடி, எம்பெருமானிடம் உன் சரணல்லால் வேறு சரணில்லை என்று ப்ரபத்தியாகிய சரணாகதி செய்யும் சேதனர்களுக்கு உபாயமாக வழி காட்டியும், உபேயமான முக்தி எனும் பரம புருஷார்த்தமான வீடுபேறு அளிக்க எம்பெருமானிடம் வேண்டிக் கேட்டு அருளும் புருஷகாரபூதையாக அவள் இருப்பதையும் இந்த பாசுரம் உணர்த்துகிறது. பகவானும் பிராட்டியும்

அடியாருக்கு அருள் செய்யக் காத்துக் கிடக்கிறார்கள். நாம் செய்ய வேண்டியது எல்லாம் அவர்களைப் பணிந்து சரணாகதி செய்தலே எனும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தை ஆண்டாள் நாச்சியார் இங்கு விளக்குகின்றாள் என்று ஸ்வாபதேசம் - உள்ளூரைப் பொருளை அனுபவிக்க வேண்டும்.

இனி, பாசுரச் சொற்கள் உணர்த்தும் விசேஷ அர்த்தங்களை அனுபவிப்போம்.

முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன்சென்று

இங்கு ஆண்டாள், “**முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன்சென்று**” என்று தேவர்களைப் பற்றி ஏன் பேச வேண்டும்? **‘தேவர்களுக்கு, அமுதம் வேண்டும், தேவலோகப் பதவி வேண்டும், பலம் வேண்டும், ஆனால் எங்களுக்கோ உணையன்றி வேறு எதுவும் வேண்டாம்’** என்றும் ‘உன் அருளால் தேவர்களோ சாகாவரம் பெற்று விட்டனர், ஆனால் நாங்களோ நின்னருள் வேண்டி இப்பூவுலகில் உழன்று கொண்டிருப்பதைக் காண், எங்கள் துயர் போக்குவாய்!’ என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் கண்ணனிடம் நப்பின்னையை முன்னிறுத்திச் சொல்கின்றாள்.

முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு என்பதற்கு முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கு என்று பொருள்.

யார் இந்த முப்பத்து முக்கோடி அமரர்கள்? நாராயண உபநிஷத்தில் இதற்கு பதில் இருக்கின்றது.

நாராயணாத்₃ ப்₃ரஹ்மா ஜாயதே |

நாராயணாத்₃-ருத்₃ரோ ஜாயதே |

நாராயணாத்₃ந்த்₃ரோ ஜாயதே |

நாராயணாத்₃ ப்₃ரஜாபதய: ப்₃ரஜாயந்தே |

நாராயணாத்₃த்₃வாசாதித்ய ருத்₃ரா வஸவஸ் ஸர்வாணி ச ச₂ந்தாத்₃கும்ஸி |

நாராயணாத்₃ தே₃வ ஸமுத்பத்₃யந்தே |

நாராயணாத்₃ ப்₃ரவர்த்தந்தே |

நாராயணாத்₃ ப்₃ரஸீயந்தே | |

என்று நாராயண உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ருத்ர, ஆதித்யர்களும், வசுக்களும் தான் முப்பத்து மூவர். இந்த முப்பத்து மூவர் எனும் தேவர்களைப் பற்றி திவ்யப் ப்ரபந்தத்தில் **முதல் திருவந்தாதியில் பொய்கை** ஆழ்வார் பாசுரம் விளக்கும்.

எண்மர் பதினொருவர் ஈரறுவர் ஓரிருவர்,

வண்ண மலரேந்தி வைகலும், - நண்ணி

ஒரு மாலை யால்பரவி ஓவாது எப்போதும்

திருமாலைக் கைதொழுவர் சென்று. - (முதல் திருவந்தாதி - 52)

எண்மர் = அஷ்ட வசுக்கள்

பதினொருவர் = ஏகாதச ருத்ரர்கள்

ஈரறுவர் = 2 x 6 = 12 = த்வாதச ஆதித்யர்கள்

ஓரிருவர் = 2 = 2 அஸ்வினி குமாரர்கள்

இதே போன்று நம்மாழ்வாரும் பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளதையும் காணலாம்.

இருநால்வர் ஈரைந்தின் மேலொருவர், எட்டோடு

ஒருநால்வர் ஓரிருவர் அல்லால், திருமாற்கு

யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம் நன்னெஞ்சே

நாமா மிகவுடையோம் நாழ்?

- (பெரிய திருவந்தாதி - 10)

இருநால்வர் = 2 x 4 = 8 = அஷ்ட வசுக்கள்

ஈரைந்தின் மேலொருவர் = 2 x 5 + 1 = 11 = ஏகாதச ருத்ரர்கள்

எட்டோடொரு நால்வர் = 8 + 4 = 12 = த்வாதச ஆதித்யர்கள்

ஓரிருவர் = 2 = 2 அஸ்வினி குமாரர்கள்

இவ்வாறு மேற்சொன்ன வேத வாக்யத்திலும், ஆழ்வார் பாசுரங்களிலும் சொல்லியுள்ள அந்த தேவர்கள் யார் என்று அறிவோம்.

அஷ்ட வசுக்கள் = 8 (அனலன், அணிலன், ஆபத்சைவன், சோமன், தரன், துருவன், பிரத்தியூஷன், பிரபாசன்)

ஏகாதச ருத்ரர்கள் = 11 (மன்யு, மனி, மஹி, தாசன், மஹான், சிவன், ருதுத்வஜன், உக்ர ரேதஸ், பாவன், காமன், காமதேவன், த்ருத்வருதன்.)

துவாதச ஆதித்யர்கள் = 12 (தத்தர், மித்ரர், ஆர்யமா, ருத்ரர், வருணர், ஸூர்யன், பாகர், விவஸ்வான், பூஷா, ஸவிதா, த்வஷ்டா, விஷ்ணு)

அஸ்வினி தேவர்கள் = 2 - நாசத்யன், தசரன் **ஆகிய அஸ்வினி குமாரர்கள்**

மொத்தம் = 33. இவர்களே முப்பத்து மூவர்கள்! இவர்கள் ஒவ்வொருவரின் பரிவாரங்கள் கோடி என்று கோடியால் பெருக்கினால் முப்பத்து முக்கோடி!

முக்கோடி என்றால் மூன்று கோடியா? இல்லை. கோடி கோடி கோடி. முக்கோடி _ என்பதற்கு தமிழ் எண்கள் வரிசைப்படி **ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், பத்தாயிரம், நூறாயிரம் (இலட்சம்), பத்து நூறாயிரம் (பத்து இலட்சம்), கோடி, அற்புதம், நிகற்புதம், சும்பம், கணம், கற்பம், நிகற்பம், பதுமம், சங்கம், வெல்லம், அந்நியம், அர்த்தம், பரார்த்தம், பூரியம், முக்கோடி, மகாயுகம்** _ என்று போகிறது. இதில் நமக்குத் தேவையான முக்கோடி _ 22வது வரிசையில் வருகிறது.

இதை எப்படி எழுதுவது. அதாவது முக்கோடி = கோடி கோடி கோடி. மூன்றிற்குப் பின்னால் 21 பூஜ்யம் எழுத வேண்டும். இதைத்தான் முக்கோடி அல்லது கோடி கோடி கோடி என்றும் சொல்லலாம்.

முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன்சென்று

முன் சென்று என்பதை தீவினைகள் நோக்கி நாங்கள் செல்வதற்கு முன்பாகவே, இன்னல்கள் ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே என்று பொருள் கொள்ளலாம். இப்படிப் பொருள் கொண்டால், **முன்னமேயே சென்று காப்பவன் பரமாத்மா!** என்பது தெளிவாகும். எனவே, **முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன் சென்று கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே** என்பது, அச்சங்களை விலக்கி அபயமளிக்கும் பரமன், இப்படிப்பட்ட தேவர் கூட்டத்தையும், அவர்களுக்குத் தலைவர்களாக விளங்கும் முப்பத்து மூன்று தேவர்களையும், இடர்கள் நெருங்குவதற்கு முன்னமே, அவர்கள் அச்சத்தை விலக்கி, காத்தருளும் நாயகனே கண்ணா! கண் விழிப்பாயாக! எடுத்த காரியத்தை நிறைவுறச் செய்பவனே! குற்றமில்லாதவனே! மிக்க வலிமை பொருந்தியவனே! எங்கும் நிறைந்தவனே! பகைவருக்கு துன்பங்களைக் கொடுப்பவனே! உறக்கம் விட்டு எழுவாயாக! என்று பொதுவான பொருள் தரும்.

யாகங்களிலும், ஹோமங்களிலும் இந்திரன், அக்னி, ஈசானன், நவக்கிரகங்கள் மற்றும் சில தேவதைகள் என்று பலருக்கும் மந்திர ரூபமாக அக்னியில் ஆஹுதி முலம் வந்தனம் செலுத்தப்படுகிறது! அந்த ஆஹுதிகளை அந்தந்த தேவர்கள் ஏற்க வேண்டும் அவர்களின் ப்ரீதிக்காக என்று ப்ரார்த்திப்பார்கள். இது காம்யார்த்தம். ஆனால், எவ்வித பலனும் எதிர்பார்க்காமல், அபயம், சரணாகதம் என்றவர்களைக் காக்க எல்லா தேவர்களுக்கும் "முன்"பாகவே, ஓடியே வந்து, முதல் ஆளாய் "முன்" நிற்பான் ஒருவன்! அவன் தான் கோவிந்தன்.

கோ என்றால் பூமி என்றும், விந்தன் என்றால் ஒன்றைத் தேடி, நாடிப்போய் அடைபவன் என்றும் ஒரு பொருள் கொண்டு, இரண்யாட்சனால் கடலில் மறைக்கப்பட்ட பூமியை வராஹமாகச் (பன்றியாக) சென்று, அவனை வென்று, பூமியை மீட்டவர் என்பதால் எம்பெருமான் கோவிந்தன் என்ற திருநாமத்தால் அறியப்படுகிறார்.

கோ என்றால் **பசு - ஆநிரை** என்றும், **விந்தன்** என்றால் காப்பவர்/காத்தவர் என்று பொருள் கொண்டு, க்ருஷ்ணாவதாரக் காலத்தில் ஆயர் குலத்தில் தோன்றி ஆநிரை காத்ததால் எம்பெருமான் கோவிந்தன் என்ற திருநாமத்தால் அறியப்படுகிறார்.

கோ என்றால் **தலைவர்** என்றும், **விந்தன்** என்பதை **துதிக்கப் படுவர்** என்றும் பொருள் கொண்டு, தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாக, தேவாதி தேவனாக தேவர்களால் துதிக்கப் படுபவர் என்பதால் எம்பெருமான் கோவிந்தன் என்ற திருநாமத்தால் அறியப்படுகிறார்.

கோ என்றால் **புலன்கள்** என்றும், **விந்தன்** என்றால் **வென்றவர்/ அடக்கி ஆள்பவர்** என்று பொருள் கொண்டு, புலன்களை வென்று அடக்கி ஆள்பவர் என்பதால் எம்பெருமான் கோவிந்தன் என்ற திருநாமத்தால் அறியப்படுகிறார்.

கோ என்றால் **தலைவர்** என்றும், **விந்தன்** என்றால் **அடையத் தக்கவர்/அடையக் கூடியவர்/ உணரத் தக்கவர்/ அடையப்படுபவர்** என்றும் பொருள் கொண்டு, வேதமோதுவதால் அடையக்கூடியவர்; மந்திரங்களால் உணரத்தக்கவர்; உபநிடத வாக்கியங்களால் அறியப்படுபவர், அல்லது அடையப்படுபவர் என்பதால் எம்பெருமான் **கோவிந்தன்** என்ற திருநாமத்தால் அறியப்படுகிறார்.

இப்படிப்பட்ட கோவிந்தன் தான், பக்தியுடன் அழைத்தால், **முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன்சென்று - "முன்"வந்து** அருளுபவர்

யார் யாரையோ அழைத்தும், சபையில் ஒருவரும் வராத போது, மானத்துக்குப் போராடிய த்ரௌபதி, **"ஸங்க₂சக்ர₃தா₄பாணே! த்₃வாரகாநிலயாச்யுத! - கோ₃விந்த₃ புண்ட₃ரீகாஷா ரக்ஷமாம் ஸரணாக₃தம்"** என்று கண்ணபிரானைச் சரணமடைந்த சக்ஷணமே **"முன்" வந்து** புடவை சுரந்து, த்ரௌபதியின் மானம் காத்தது யார்? கோவிந்தன் தானே!!

ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் எவ்வளவோ போராடியும், முதலையிடம் மீள முடியாமல், போராடிய கஜேந்திர யானை, தன் தவறுணர்ந்து "ஆதிமூலமே" என்று அலறிச் சரணாகதி பண்ணின சக்ஷணத்திலேயே **"முன்"வந்தது** யார்? கோவிந்தன் தானே!!

எம்பெருமானைப் ப்ரபத்தி பண்ணாமல் மற்ற தேவர்களையெல்லாம் கஜேந்திரன் காப்பாற்றுங்கள் என்று அழைத்தபோது, அத் தேவர்கள் "ந ஹம் ந ஹம்" (நானில்லை) என்று ஓடியபோது, தன்னை அழைத்தவுடன், அஹம் (நான்) என்று ஓடோடி முன் வந்து காத்தவன் அல்லவா கோவிந்தன்!

ஸ்வாமி தேசிகன் கஜேந்திரனுக்கு **முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன்சென்று - "முன்"வந்து** எம்பெருமான் அருளியதை அஷ்ட புஜாஷ்டக ஸ்தோத்ரத்தில் அனுபவித்துள்ளதை நாமும் அனுபவிப்போம்.

க₃ஜேந்த₃ர ரக்ஷா த்வரிதம் ப₄வந்தம்

க்₃ராஹை ரிவாஹம் விஷயைர் விக்ருஷ்ட: |

அபார விஜ்ஞான தயாநு பா₄வம்

ஆப்தம் ஸதா மஷ்ட பு₄ஜம் ப்ரபத்₃யே - (அஷ்ட புஜாஷ்டகம் - 1)

[முதலைகள் போன்ற இந்திரிய விஷயங்களால் கவரப்பட்டவனான அடியேன், எல்லையற்ற ஜ்ஞானம், பெருமை, கருணை ஆகியவற்றை உடைய எட்டு திருக்கரங்களுடன் உள்ள அஷ்ட புஜ எம்பெருமானான உன்னிடம் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறேன், கஜேந்திரனைக் காக்க விரைந்தது போல் அடியேனையும் விரைந்து வந்து காத்தருள வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.]

எம்பெருமானின் - கோவிந்தனின் - கண்ணனின் இந்த செளலப்யத்தை ஆழ்வார்கள் அனுபவித்துள்ளதை அனுபவிப்போம்.

பூதத்தாழ்வார் - இரண்டாம் திருவந்தாதி:

தொடரெடுத்த மால்யானை சூழ்கயம் புக்கஞ்சிப்

படரெடுத்த பைங்கமலம் கொண்டு, அன்றிடரடுக்க

ஆழியான் பாதம் பணிந்தன்றே* வானவர்கோன்

பாழிதா நெய்திறுப்பண்டு - (இரண்டாம் திருவந்தாதி - 13)

அரிய தெளிதாகும் ஆற்றலால் மாற்றி,

பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால், - கரியதோர்

வெண்கோட்டு மால்யானை வென்றுமுடித் தன்றே,

தண்கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்து. - (இரண்டாம் திருவந்தாதி - 22)

பேயாழ்வார் - மூன்றாம் திருவந்தாதி:

தொட்ட படையெட்டும் தோலாத வென்றியான்

அட்ட புயக்கரத்தான் அஞ்ஞான்று - குட்டத்துள்

கோள்முதலை துஞ்சக் குறியெறிந்த சக்கரத்தான்

தாள் முதலே நங்கட்குச் சார்வு' - (மூன்றாம் திருவந்தாதி - 99)

திருமங்கை ஆழ்வார்: பெரிய திருமொழி:

மீனமர் பொய்கை நாண்மலர் கொய்வான் வேட்கையி னோடுசென் றிழிந்த,

கானமர் வேழம் கையெடுத்த தலறக் கராவதன் காலினைக் கதுவ,

ஆனையின் துயரம் தீர்ப்புள் னூர்ந்து சென்றுநின் றாழிதொட்டானை,

தேனமர் சோலை மாடமாயிலைத் திருவல்லிக் கேணி கண்டேனே

- (பெரிய திருமொழி 2-3-9)

நம்மாழ்வார் - திருவாய்மொழி:

மொய்ம்மாம் பூம்பொழில் பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு நின்ற,

கைம்மா வுக்கருள் செய்த கார்முகில் போல்வண்ணன் கண்ணன்,

எம்மானைச் சொல்லிப் பாடி எழுந்தும் பறந்தும்துள் ளாதார்,

தம்மால் கருமமென் சொல்லீர் தண்கடல் வட்டத்துள் ளீரே. -(திருவாய்மொழி 3- 5 1)

இதையே கம்பனின் வாக்கிலும் அனுபவிப்போம்.

கடுத்த கராம் கதுவ, நிமிர் கை கொடுத்து, மெய் கலங்கி

உடுத்த திசை அனைத்தினும் சென்று ஒலிகொள்ள, உறுதுயரால்

அடுத்த பெருந்தனி மூலத்து அரும்பரமே! பரமே! என்று

எடுத்து ஒரு வாரணம் அழைப்ப, நீயோ அன்று ஏன் என்றாய்?

- - (கம். ராமா. ஆரண். காண். விராதன் வதைப் படலம் - 49)

இவ்வாறெல்லாம், கூவி அழைத்தால் கோவிந்தன் வருவான் என்றுணர்ந்த ஆழ்வார்களும் கம்பரும் கோவிந்தனைப் போற்றியுள்ளதை, இங்கு அவ்வயித்துப் பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும்.

அதனால் தான் **முன் சென்று கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே** என்றாள். இதுவன்றோ பகவானின் செளலப்யம் என்று எடுத்துக் காட்டுகிறாள் கோதாப்பிராட்டி.

முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கும் முன் சென்று கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே என்றருளி, யாருக்கு முன்சென்று? என்று ஆண்டாள் அருளியிருப்பாள் என்பதை நோக்குவோம்.

இங்கு **"முன்"** என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் அருளியுள்ளதின் தாத்தபர்யத்தையும் உணர வேண்டும். புகலொன்றும் இல்லா அடியேன் உன்னடிகீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே என்று பரிபூர்ண ஸரணாகதி செய்தால், கண்ணனான கோவிந்தன் எப்போதும் முன்னால் வந்து நிற்பான் என்பதால் **"முன்"** என்றருளியுள்ளாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

"முன்" என்பதை **இடத்திலும் "முன்"** என்றும் **காலத்திலும் "முன்"** என்றும் பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும்.

இடத்தில் முன் வந்து நிற்பதற்கு, **"பற்றலர் வீயக்கோல் கையிற்கொண்டு பார்த்தன்தன் தேர்முன் நின்றானை"** (பெரிய திருமொழி 2-3-1) என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளியுள்ளபடி, பாரதப் போரில் அர்ஜுனனின் தேர்த் தட்டில் **"முன்"** வந்து நின்றதே சான்றன்றோ!?

காலத்தில் **"முன்"** வந்து நிற்பது என்பது, துன்பம் வரும் முன் எம்பெருமான் தன் அடியவர்களைக் காக்கும் தன்மையாகும். துர்வாச முனிவர் மூலம் தன் பக்தன் அம்பரீஷனுக்குத் துன்பம் வரப்போகின்றது என்று முன்னரே உணர்ந்த எம்பெருமான் அவனுக்குத் தன் சக்ராயுதத்தையே கொடுத்தது சான்றன்றோ!?

பாரதப் போரில், கர்ணன் ஏவிய நாகாஸ்திரம் அர்ஜுனனை நோக்கி வருகையில் தேரை அழுத்தி அர்ச்சுனனின் கிரீடத்தை மட்டும் அது தட்டிப் போகுமாறு செய்து, **"முன்"** நின்று காத்ததற்குச் சான்றன்றோ!?

பாரதப் போரில், பாண்டவர்களைக் காக்கவும், குறிப்பாக அர்ஜுனனைக் காப்பதுடன் கர்ணனுக்கும் முக்தி அளிக்க, கர்ணனின் கவச குண்டலத்தை இந்திரனை விட்டு வாங்கச் செய்ததல்லாமல், கர்ணன் செய்த புண்ணியங்களின் பலன் அனைத்தையும் தானே **"முன்"** சென்று பெற்றது சான்றன்றோ!?

ஜயத்தரனை வதம் செய்து தன் தோழன்/பக்தன் அர்ஜுனனின் உயிரைக் காக்க தன் சக்ராயுதத்தால் சூரியனையே **"முன்"** நின்று மறைத்தது சான்றன்றோ!?

குன்றம் ஏந்தி குளிர் மழையினின்றும் ஆயர்களையும் ஆநிரைகளையும் அன்று **முன் சென்று** காத்தது சான்றன்றோ!?

இப்படியெல்லாம் பக்தர்களுக்குத் துன்பம் வரும் **முன் சென்று** காப்பவன் அன்றோ எம்பிரான்! கோவிந்தன்!

துன்பம் வரும் முன் காத்து அடியார் துயர் துடைக்கும் கோவிந்தனான கண்ணா! நீ இன்னும் எமக்கு அருள் செய்யாமல் இருக்கலாமா கண்ணா?

உன்னைப் பற்ற வேண்டும் என்று ஆடி ஆடி அகம் கரைந்து, உன்னை நாடி வந்து அடியார் தூயோமாய் வந்து தூமலர் தூவி வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்தித்தாலே, அவர்களை ரக்ஷிக்கும் ரக்ஷகனான நீ, நின்னருளாம் கதியன்றி மற்றறியோம் என்று வந்த எங்களைக் காண ஓடோடி வாராதது ஏன் கண்ணா?

உண்ணும் சோறு பருகும் நீர் தின்னும் வெற்றிலை என்று எல்லாம் கண்ணன், எம்பெருமான் என்றே எண்ணி, காணுமிடமெல்லாம் உன்னையே கண்டு, கண்களில் நீர்மல்கி உன்னைச் சரண் என்று வந்த எங்களை இன்னமும் வந்து காணாதிருப்பது ஏன் கண்ணா?

பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும், ஆயின செய்யும் நீ, உன்னை நாடி வந்த எங்களைக் காணாமல், “முன்” வந்து கதவம் திறவாமல் இருப்பதேனோ?

உன்னையே நினைந்துருகும் எங்களுக்கு அருள மாட்டாயா? கடலமுதான பிராட்டியை அகலகில்லேன் என்று ஆகத்தில் வைத்துள்ளாய். எங்களை என்ன செய்ய உத்தேசித்துள்ளாய்? உன் மனத்தில் என்ன நினைத்துள்ளாய்?

என்று ஆண்டாள் தன் ஆயர்குலத் தோழியருடன் கண்ணனிடம் முறையிடுகின்றாள் என்று அனுபவிப்பது ஆனந்தம் அல்லவா!!.

இங்கு, திருமங்கை ஆழ்வார் திருவிடவெந்தை எம்பெருமானிடம் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் ஆற்றாமையை அவளுடைய தாய் சொல்வது போன்று அருளியுள்ள பாசுரத்தை மேற்கோளிட்டு அனுபவித்தல் ஆண்டாள் பாசுரத்தின் பொருட்சுவை அறிதலை மேலும் மெருகூட்டும்.

திவளும் வெண்மதிபோல் திருமுகத்தரிவை

செழுங்கடல் அமுதினிற் பிறந்த

அவளும் நின் ஆகத்திருப்பதும் அறிந்தும்

அகலும் ஆசை விடாளானால்

சுவளையங்கண்ணி கொல்லியம் பாவை

சொல்லு நின்தாளே நயந்திருந்த

இவளை உன் மனத்தால் என்நினைந்திருந்தாய்

இடவெந்தை எந்தை பிரானே

(பெரிய திருமொழி 2-7 - 1)

கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே, துயில் எழாய்!

கப்பம் என்றால் என்ன?

கம்பனம் என்ற வடமொழிச் சொல்லிலிருந்து தமிழுக்கு மருவி வந்தது தான் **கப்பம்**. இதற்கு. நடுக்கம் என்று பொருள். இவ்விடம் மன நடுக்கம், அச்சம், குழப்பம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் சொல்லாக **கப்பம்** என்பதை அறியலாம்..

கப்பம் என்பதற்கு, திரை, வரி, வட்டி, காணிக்கை என்றும் வேறு பொருள்கள் உண்டு. ஒருவர் அச்சமின்றி வாழ இன்னொருவர் தரும் பாதுகாப்பிற்கு வரியாக, திறையாக செலுத்தும் பொருள் ‘கப்பம்’. என்ற வகையில் பொருள் கொண்டால், நமக்குத் துன்பம் வராதபடி ஒருவர் நம்மைக் காத்தால் அவருக்குப் பிரதிபலனாக நாம் தருகின்ற சன்மானமே கப்பம் என்றாகும். இவகையில் பொருள் கொண்டால், **கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே** என்ற பாசுரச் சொல்லாடலால், அச்சங்களை விலக்கி அபயமளிக்கும் பரமனே என்று கண்ணனைப் போற்றுகிறாள் ஆண்டாள் என்பது தெளிவாகும்.

யதா₃ யதா₃ ஹி த₄ர்மஸ்ய க்₃ளானிர் ப₄வதி பா₄ரத

அப்₄யுத்தா₂னம் அத₄ர்மஸ்ய ததா₃த்மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம் (7)

பரித்ராணாய ஸாதா₄னாம் விநாசாய ச து₃ஷ்க்ருதாம்

த₄ர்ம ஸம்ஸ்தா₂ய னார்த்தா₂ய ஸம்ப₃வாமி யுகே₃ யுகே₃...!

-(ப.கீ. 4-7, 8)

என்று கண்ணன் கீதையில் உரைத்தான். துஷ்டர்களை ஸம்ஹரிப்பதற்கும் சாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் யுகந்தோறும் அவதாரம் செய்வேன் என்று சொன்னானல்லவா கண்ணன்! இங்கும் “**கப்பம் தவிர்க்கும்**” என்றும் “**செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும் விமலன்**” என்றும் ஆண்டாள் குறித்தது கண்ணன் உரைத்ததைப் பின்பற்றியே ஆகும். பகவான் பகவத் கீதையில் சொன்னதை, பகவதி கீதையான திருப்பாவையில் ஆண்டாளும் சொன்னாள்!

‘**கலி**’ என்ற சொல்லுக்கு சப்தம், ஒலி, ஓசை, கடல், வலி, செருக்கு, மகிழ்ச்சி என்றெல்லாம் பல பொருள்கள் உண்டு. கலி என்பதை ஒலி அல்லது ஓசை அல்லது சப்தம் என்று பொருள் கொண்டு, **கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே** என்பதை **நடுக்கம் தீர்க்கும் ஒலியே!** என்று அனுபவித்தால் பொருட்சுவை பரிமளிக்கும்.

'கலி' எனும் சொல்லுக்கு வலி, வலிமை என்று பொருள் கொண்டு, கண்ணா, உன் பலமே, உன் வலிமையே நாங்கள் தானே! நாடி வந்த எங்களைக் காப்பது தானே உன் ரக்ஷகக் குணத்திறன் தத்துவம்! தகவு!! எனவே, மணிக்கதவம் திறந்து, எங்களுக்கு அருளிடுவாராய் என்று ப்ரார்த்திப்பதாக அனுபவிக்கலாம்.

இரணியனிடம் அனைத்து செல்வங்களையும் இழந்து, அவன் செய்த கொடுமையினால் தேவர்கள் நடுங்கி. எம்பெருமானிடம் சென்று தங்கள் நடுக்கம் தீர்க்க வேண்டி நின்றனர்.

எங்கும், நீள் வரங்களால், அரக்கர் என்று உளார்,
பொங்கும் மூவுலகையும் புடைத்து அழித்தனர்;
செங்கண் நாயக! இனித்தீர்த்தல் இல்லையேல்,
நுங்குவர் உலகை, ஓர் நொடியின் 'என்றனர்.

- (கம். ராமா. பால. காண். திருவவதாரப் படலம் -18)

அப்படி நடுங்கிய தேவர்களின் நடுக்கம் தீர்த்தாயே! எங்கள் துன்பம் தீர்ந்திட அருள் செய்ய மாட்டாயா? அவர்களின் நடுக்கம் எதிரிகளினால் வந்தது. ஆனால், எங்கள் நடுக்கம் உன்மேல் கொண்ட அன்பினால் - காதலினால் - யானும் நீ! நீயும் நான்! என்ற உணர்வினால் வந்தது அல்லவா! எங்களின் இந்த காதல் நடுக்கத்தை - பாச நடுக்கத்தை தீர்க்க மாட்டாயா கண்ணா என்று உருகி ஆண்டாள் அழைக்கின்றாள் என்று பொருள் கொள்ளுதலும் தகும்.

பகவானின் திருநாமம், பகவானைக் காட்டிலும் மேலானது! அதனால் தான் கப்பம் தவிர்க்கும் கடவுளே என்று சொல்லாது, கப்பம் தவிர்க்கும் "கலியே"-என்று சொல்லியுள்ளாள் கோதை! கலி என்றால் சப்தம், ஒலி, ஓசை! யென்று கொண்டு, இங்கு சப்த ரூபத்தில் பகவானின் திருநாமத்தைச் சொல்லுகிறாள் என்று அனுபவிக்கலாம். நேமியை விட நாமம் உயர்ந்தது என்று சொல்வார்கள். பகவானின் திருநாமங்களுக்கு அத்தனை சக்தி. அஜாமிள வியாக்யானம், கண்டா கர்ணன் விருத்தாந்தம் போன்றவை உதாரணங்கள்.

நாம மகிமை:

சஹஸ்ரநாமம் என்றால் ஆயிரம் நாமங்கள் - ஆயிரம் திருப்பெயர்கள் என்று அர்த்தம். பகவானுக்கு வெறும் ஆயிரம் பெயர்கள் தானா...? இது ஆயிரம் நாமங்கள் என்று வெறும் எண்ணிக்கையிலே மட்டும் சொல்ல வந்ததன்று. சஹஸ்ரம் என்பதற்கு 'பல பல' என்றும் பொருள் உண்டு. 'பல பலவே ஆபரணம்; பேரும் பல பலவே' என்று நம்மாழ்வார் சொல்கிறார். எல்லாரும் புரிந்துகொண்டு சொல்வதற்கு ஏற்ப அங்கங்கே உள்ள ரத்தினங்களைச் சேகரித்து, மாலை தொடுத்தது போலே தொடுக்கப்பட்டது தான் விஷ்ணு சஹஸ்ரநாமம். விஷ்ணு சஹஸ்ர நாமத்தின் பெருமையே அதை பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தானே அமர்ந்து கேட்டது தானே.

யந்முஹூர்த்தம் சூணம் வாயி வாஸூதேவோ ந சிந்த்யதே |

ஸாஹாநி: தந் மஹச்சித்ரம் ஸாப்ராந்தி: ஸா ச விக்ரியா ||

என்பது ஒரு சாஸ்திர சுபாஷிதம். ஆகையால், எந்த சூணம் நாம் பகவானை ஸ்மரிக்க வில்லையோ அந்த சூணமே ஆபத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது; சித்தத்துக்குப் பிரமத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது; அனர்த்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது. எல்லாச் செல்வங்களையும் இழந்த சூணம் அது. எனவே, பகவானை ஸ்மரிப்பதுதான் ஸம்பத்து; பகவானை மறப்பதுதான் ஆபத்து.

பணம் ஐசுவர்யம் வீடு வாசல் முதலியவை ஸம்பத்து எனும் செல்வம் அல்ல; உலகத்தில் ஏற்படும் துன்பங்களும் விபத்தல்ல. பின் எது செல்வம் என்றால், எம்பெருமானை எப்போதும் ஸ்மரிப்பதுதான் ஸம்பத்து. அவனை இடைவிடாமல் வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் ஸர்வகாலமும் தியானிப்பது உயர்ந்த செல்வத்தில் சேரும். "ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்". எம்பெருமானுடைய நினைப்புத்தான் அழியாத செல்வம்" என்று ச்ருதியிலும் சொல்லியிருக்கிறது. கோதைப் பிராட்டியும் இந்தச் செல்வத்தைத் தான் "நீங்காத செல்வம்" என்றும் "திருத்தக்க செல்வம்" என்றும் திருப்பாவையில் சொல்லியுள்ளாள்.

நாவாயி லுண்டே நமோநார ணா என்று,

ஓவா துரைக்கு முரையுண்டே, - மூவாத

மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே, என்னொருவர்

தீக்கதிக்கட செல்லும் திறம்? - (பொய்கையாழ்வார் - முதற்றிருவந்தாதி

மரண காலத்திலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பற்றிய ஒரு நொடி நினைப்பே போதுமானது. அந்த நினைப்பே அவன் திருவடியில் நம்மைச் சேர்க்கும் என்பது பகவத் கீதையில் பகவானின் உபதேசம்.

அந்தகாலே ச மாம் ஏவ ஸ்மரன் முக்த்வா கலேவரம்

ய: ப்ரியாதி ஸ மத்₃பா₄வம் யாதி நாஸ்த யத்ர ஸம்ஸய:

- (பகவத்கீதை 8-5)

எய்ப்புஎன்னைவந்து நலியும்போது

அங்கு ஏதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன்

அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லிவைத்தேன்

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-10-1)

இதைத்தான் பொய்கையாழ்வார்முதல் திருவந்தாதியில்

அவரவர் தாந்தம் அறிந்தவா நேத்தி,

இவரிவ ரெம்பெருமா னென்று, - சுவர்மிசைச்

சார்த்தியும் வைத்தும் தொழுவர், உலகளந்த

மூர்த்தி யுருவே முதல். -

- (முதல் திருவந்தாதி - 14)

என்று சொல்லியுள்ளார்.

நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில்

அவரவர் தமதம தறிவறி வகைவகை

அவரவ ரிறையவ ரெனவடி யடைவர்கள்

அவரவ ரிறையவர் குறைவில ரிறையவர்

அவரவர் விதிவழி யடையநின் றனரே.

- (திருவாய்மொழி 1-1-5)

என்று சொல்லியுள்ளார்.

“ஹரேர் நாமைவ நாமைவ நாமைவ மம ஜீவனம், கலெள

நாஸ்தியேவ நாஸ்தியேவ நாஸ்தியேவ கதிர் அன்யதா” (ப்ருஹத் நாராதீய புராணம்)

என்ற ஹரி நாம சங்கீர்த்தனமே, ஹரி நாம சங்கீர்த்தனமே, ஹரி நாம சங்கீர்த்தனமே எனது ஜீவனம். கலியுகத்தில் வேறு வழி கிடையாது, வேறு வழி கிடையாது, வேறு வழி கிடையாது!! என்று ப்ருஹத் நாராதீய புராணம் சொல்கிறது. எனவே, நாத்தமும்பேற நாராயணன் நாமங்களைப் பாராயணம் செய்வதே நாம் உய்யும் வழியாகும்.

ஆகவே மனமுருகி அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடன் பகவானைப் ப்ரார்த்தித்துக் கூவி அழைத்தால் ஓடோடி வருவான் கோவிந்தன் என்பதைத் தான் முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கும் முன் சென்று கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே என்றாள் கோதாப் பிராட்டி.

நாரணனின் நாமம், பக்தனின் வீட்டுக்கு, முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கும் “முன்” சென்று, முதல் ஆளாய் நிற்கும்! அடியார்கள் நடுக்கம் தீர்க்கும்! அடியார் படு துயர் ஆயின எல்லாம் நிலந்தரம் செய்யும்! மண்ணோடு மண்ணாக்கும்!!

ஆகவே தான், கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே, நாராயண நாமமே, துயில் எழாய், துயில் எழாய்!! என்றும், கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே, கோவிந்த நாமமே, துயில் எழாய், துயில் எழாய்!! என்றும் ப்ரார்த்திக்கிறாள் ஆண்டாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

செப்பமுடையாய் - நேர்மையான சொரூபம் கொண்டவன், வலிமை மிக்கவன்

திறலுடையாய் - எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள், சாதூரியம் மிக்கவன், உலக ரட்சகன்.

செப்பம் உடையாய், திறல் உடையாய் = நேர்மையும் உடையாய், திறமையும் உடையாய்!

செப்பம் என்பது, நேர்மை, நடுநிலை, பாதுகாப்பு, ஆர்ஜவம் மிடுக்கு என்றெல்லாம் பொருள்படும். எனவே, செப்பம் உடையாய் என்பதை வழுவாத நேர்மை உடையவனே என்று புகழ்வதாகக் கொள்ளலாம். யதார்த்தத்தில், நேர்மையும், திறமையும் ஒன்றி இருப்பதை அரிதாகவே காண்கிறோம். ஆனால் கண்ணனோ, ஏலாப் பொய்கள் உரைப்பான் என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் சொல்லியிருந்தாலும், அது ஒரு வஞ்சகப் புகழ்ச்சியாக, அன்பின் மிகுதியால் சொன்னதாகக் கொண்டு, கண்ணனின் பொய்கள் நேர்மையை உணர்த்தவே என்று கொண்டு, கண்ணன் நேர்மையும் திறமையும் ஒருங்கே உள்ளவன் என்று தெளியலாம்!!

இங்கு, பகவான் பகவத்கீதையில் 9ம் அத்தியாயத்தின் 29ம் ஸ்லோகத்தில் அருளியுள்ளதை நினைத்தே ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் **செப்பம் உடையாய், திறல் உடையாய்** என்று சொல்லியுள்ளார் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

ஸமோஹம் ஸர்வ பூ₄தேஷா ந மே த்₃வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய : |

யே ப₄ஜந்தி து மாம் ப₄க்த்யா மயி தே தேஷா சாப்ய ஹம். - (ப.கீ. 9.29)

நான் எல்லா உயிர்களிலும் ஸமமாக நிறைந்துள்ளேன். எனக்கு வேண்டியவன் - வேண்டாதவன் என்று யாரும் இல்லை. ஆனால் எவர்கள் பக்தியுடன் என்னை வழிபடுகிறார்களோ அவர்கள் என்னிடமும், நான் அவர்களிடமும் இருக்கிறேன்.

எனவே தான் ஆண்டாள் கண்ணனை **செப்பம் உடையாய், திறல் உடையாய்** என்றாள்!!

செப்பம் உடையாய், திறல் உடையாய் என்ற ஆண்டாளின் சொற்களின் ஆழத்தை உணர, ஸ்வாமி தேசிகன் வரதராஜ பஞ்சாசத் என்ற ஸ்தோத்திரத்தில் அருளியுள்ள ஒரு ஸ்லோகத்தை மேற்கோளாகக் கொண்டு அனுபவிக்கலாம்.

“..... அஹம் ச பால்ய: |

ஸாதாரணே த்வயி கர்ச ஸமஸ்த ஜந்தோ:

மாதங்க மாநுஷ பிதா ந விசேஷ ஹேது || ” - (வரதராஜ பஞ்சாசத் - 40)

பெருமானே! நீ எல்லா பிராணிகளுக்கும் பொதுவாக இருக்கும் போது யானையை மட்டும் தான் காப்பாற்றுவாயோ? மனிதனைக் காப்பாற்ற மாட்டாயோ? மனிதன், யானை என்ற வேற்றுமையைக் காட்டி என்னை நீ தள்ளிவிட முடியாது. யானையைக் காத்தது போல் என்னையும் காத்தருள வேண்டும் “ என்று ஸ்வாமி தேசிகன் சொன்னதைப் போன்றே ஆண்டாளும் மறைமுகமாக **செப்பம் உடையாய்** என்று ஆர்ஜவம் உடையவனே (ஆர்ஜவம் என்றால் தெளிவு, நேர்மை, எளிமை என்று பொருள்) என்று அருளியுள்ளாள் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா—

பகவானில் பல திருநாமங்களில், **அமலன், விமலன், நிமலன், நிர்மலன்** என்ற நாமங்களை இங்கு அனுபவிக்க வேண்டும்.

அமலன் : பாவங்களை அழிப்பவன்

விமலன் :- அஞ்ஞானம் என்ற தோஷம் அற்றவன்

நிமலன் : விரோதிகளால் நெருங்க முடியாதவன்

நிர்மலன்: தன்னை அண்டும் அடியார்களிடம் குறை காணாதவன்

செப்பம் உடையாய்! - இனிமை, எளிமை, கருணை, தைரியம் என்று எண்ணற்ற குணங்களால் பூர்ணமாக இருப்பவன்!

அமலனாதிபிரான் என்று திருப்பாணாழ்வார் அருளியுள்ள பாசுரங்களில், எம்பெருமானின் இந்த கல்யாண குணங்களைச் சொல்லியே பாசுரத்தைத் தொடங்குகிறார்.

அமலன் ஆதிபிரா னடியார்க் கென்னை யாட்படுத்த

விமலன், விண்ணவர் கோன்விரை யார்பொழில் வேங்கடவன்,

நிமலன் நின்மலன் நீதி வானவன், நீள்மதி எரங்கத் தம்மான், திருக்

கமல பாதம்வந் தென்கண்ணி னுள்ளன வொக்கின்றதே - (அமலனாதிபிரான் - 1)

திறலுடையாய்! சாமர்த்யம் உடையவன். இந்த இடத்தில் அவனது திறல் - **பராபி பவந ஸாமர்த்யம்** என்று பூர்வாசார்யர்கள் அனுபவிப்பார்கள். ஆச்ரீத விரோதிகளாக இருப்பவர்கள் அவனை உணர்ந்து கொள்ளவே முடியாதவனாக இருக்கிறானாம்!

தேவர்கள் ப்ரஹ்மத்தை அண்டினால் அது அவர்களுக்கு சில படிகள் மேலானதாக இருக்கிறது. தேவர்களை விட உயர்ந்த ப்ரஜாபதிகள் ப்ரஹ்மத்தை அண்டினால் அது அவர்களுக்கும் சில படிகள் மேலே இருக்கிறது. இவர்களுக்கெல்லாம் உயர்ந்த ப்ரம்மா இந்த ப்ரஹ்மத்தை அண்டினால் அது அவருக்கும் மேலே சில படிகள் உயர்ந்து இருக்கிறது. இவர்களெல்லாரையும் விட தாழ்ந்த ஜீவர்களுக்கும் அது சில படிகளில் எட்டிப்பிடிக்குமாப்போலே தென்படுகிறது. இதைத் தான் வேதம்

ஸஹஸ்ர ஸீர்ஷா புருஷ: ஸஹஸ்ராஷ: ஸஹஸ்ரபாத் |

ஸ பூ₄மிம் விஸ்வதோ வ்ருத்வா அத்யதிஷ்ட₂த்₃சாங்குலம் |

என்று சொல்லி, எந்த நிலையில் இருந்து பார்த்தாலும், அந்த நிலையைவிட 10 அங்குலம் உயர்ந்து வ்யாபிப்பவன் தான் ப்ரஹ்மமான ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்று வேதம் உரைப்பதைத் தான் கோதா பிராட்டி இங்கு, **திறலுடையாய்!** என்ற பதத்தினாள் விளக்குகின்றாள் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

அணோர் அணீயான்! மஹதோ மஹீயான்! என்று அணுவுக்குள் அணுவாக, பெரியவற்றுக்கும் மிகப்பெரியதாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தின் சாமர்த்யத்தை **திறலுடையாய்!** என்று ஆண்டாள் சொல்கிறாள்.

பகவானின் இத்தகைய அளப்பரிய திறலைத் தான் திருமழிசைப் பிரான்

சுருக்குவாரை யின்றியே சுருங்கினாய் சுருங்கியும்,

பெருக்குவாரை யின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய் (திருச்சந்த விருத்த - 109)

என்று திருச்சந்த விருத்தத்தில் த்ரிவிக்கரம் அவதாரத்தை அனுபவிக்கிறார்.

செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா! துயிலெழாய்! - அவன் ஆஸ்ரித விரோதிகளை தன் சினத்தினால் தண்டிக்கிறான் - ஆஸ்ரிதர்களுக்கோ காருண்யத்தால் அதன் குளிர்ச்சியால் நனைக்கிறான்! இப்படி சில ஜீவர்களை தண்டிப்பதும், சில ஜீவர்களை ரக்ஷிப்பதும் அவனுக்கு குறையாகாதோ? என்றால் இல்லை. காரணம், அவன் **விமலன்!** மலம் என்றால் தோஷம் - **விமலன்** என்றால் குற்றங்கள் அற்றவன்.

**த்₃வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகா₂யா
ஸமாநம் வருஷம் பரிஷஸ்வஜாதே |
தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத வத்தி**

யநஸ்நந் அந்ய: அபி₄சாகஸீதி || - (முண்டக உபநிஷத் 3-1-1)

என்பது முண்டக உபநிஷத் வாக்கு. அதாவது, ஒரு மரத்தில் பழங்கள் பழுத்திருந்தன. அவற்றை உண்ட ஓர் பறவை வாடி இளைக்கிறது. பழங்களை உண்ணாத மற்றொரு பறவை தேஜஸ் உடன் இருக்கிறது.

இங்கு, **மரம்** என்பது **சரீரம்**

பழங்கள் என்பது **நம் பாப புண்யங்கள்**

பழம் உண்ணும் பறவை என்பது **ஜீவாத்மா**

பழம் உண்ணாத பறவை என்பது **பரமாத்மா**

பாப புண்யங்களால் ஜீவாத்மா **புனரபி ஜனனம் புனரபி மரணம்** என்று பல பிறவிகளை எடுக்கிறது. பல் பிறவிப் பெருமான் ஆயினும், பரமாத்மா சம்பந்தம் இல்லாமல் தேஜஸுடன் இருக்கிறான்!!! நம்மைத் திருத்தி ஆட்கொள்ள, **அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே** என்று உபநிஷத்தில் சொல்லியுள்ளது போல் **பிறப்பற்றவன் பல பிறப்புகள் எடுத்து ஜீவாத்மாக்களைத் திருத்தி ஆட்கொள்ள பல அவதாரங்கள் எடுத்தான்.**

சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டுச் சங்கொடு சக்கரம்வில்,

ஒண்மை யடைய வுலக்கையள் வாள்

தண்டு கொண்டு புள் ளூர்ந்து, உலகில்

வன்மை யுடைய அரக்கர் அசுரரை மாளப் படைபொருதும் - (திருவாய்மொழி 3-10-1),

மீனோடு ஆமை கேழல் அரி குறளாய்

முன்னும் இராமனாய் தானாய்

பின்னும் இராமனாய் தாமோதரனாய் கற்கியும் ஆனான் - (பெரிய திருமொழி 8-8-10)

என்று பல அவதாரங்கள் எடுத்தான் பகவான். உண்ணாதவன் உண்ணும் குலத்தில் பிறந்தான். அவன் **அகர்ம வஸ்யன்** அல்லவா! நம்மிடையே, நம்மைப்போல் மனிதனாக ராம கிருஷ்ண அவதாரங்கள் எடுத்தாலும், தன்னைக் கர்மங்கள் தீண்டாது என்று பகவான் கீதையில் சொல்கிறான் அல்லவா?

ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்ம ப₂லேஸ் ப்ருஹா |

இதி மாம் யோ அபி₄ஜானாதி கர்மபி₄ர் ந ஸ ப₃த்₄யதே. - (பகவத் கீதை 4.14)

“செயல்களோ செயல்களின் பயன்களோ என்னை ஒட்டாது. கர்ம பலனில் எனக்கு ஆசையில்லை. நான் நன்மைக்காகவும் மற்றவர்களுக்கு வழி காட்டுவதற்காகவுமே செயல் புரிகிறேன். ஆனால் செயல் புரியும் போது ‘நான் கர்த்தா’ என்னும் எண்ணம் என் மனத்தில் சிறிதும் இல்லவே இல்லை என்று என்னை எவன் அறிகிறானோ அவன் கர்மங்களினால் பாதிப்பு அடைவதில்லை.” - (ப. கீ 4.14)

இத்தகைய கல்யாண குணத்தால் எம்பெருமான் **விமலன்**.

விபீஷண சரணாகதியின் போது, அங்கே இருந்த சுகரீவன் முதலானவர்கள் எல்லோரும் தடுக்க, ராமன் சொல்கிறான் - அந்த ராவணனே என்னிடம் சரணடைய வந்தாலும் அபயம் தருவேன் என்று சொல்லும் போது அவனது கல்யாண குணங்கள் வெளிப்படுகிறது. அத்தகைய உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தை உணராமல் தம்மை தாமே தாம் தாழ்த்திக்கொள்கிறார்களே தவிர அவன் ஒருவரையும் விலக்குவதில்லை.

எம்பெருமானின் செளலப்பயத்தையும் திறலையும் உணர்த்த உபநிஷத்தில் ஒரு கதை: சுருக்கமாக அனுபவிப்போம்.

தேவ அசுர யுத்தம் நடந்த போது, பகவானால் தேவர்களின் வெற்றி பெற்றாலும், தாங்களே வெற்றிக்குக் காரணம் என தேவர்கள் இறுமாப்பு அடைந்தனர். பகவான் அவர்களின் நிலையை அவர்களுக்கு உணர்த்த ஒரு பேரொளி வடிவாய் - ப்ரஹத் பூதமாய் அவர்கள் முன் தோன்றினான். இந்த பூதத்தை அழிக்க இந்திரன் வாயு, அக்னி என்று ஒவ்வொருவராக ஏவினான். அந்த பூதம் ஒரு துரும்பை அவர்கள் முன் போட்டு, அதை நகர்த்திவிட்டு தன்னுடன் போர் செய்ய வாருங்கள் என்றது. அந்தத் துரும்பை வாயுவால் நகர்த்த முடியவில்லை. அக்னியால் - எரிக்க முடியவில்லை. எனவே, - இந்த்ரனே அந்தப் பூதத்திடம் போருக்குப் போகிறான். அதை வெல்ல முடியாமல், அந்தப் பூதத்திடம் சரணாகதி பண்ணியதால், அந்தப் பூதம் மறைந்தது. இந்த்ரன் மீண்டும் தானே வென்றுவிட்டதாக மீண்டும் கர்வம் கொண்டான். பார்வதி தேவி இந்திரன் முன் தோன்றி, மற்ற தேவர்களான வேலையாட்கள் முன் இந்திரனின் பெருமையைக் காக்கவே, பூதமாய் வந்த எம்பெருமான் மறைந்த விவரம் சொன்னாள் இந்திரனும் தன் கர்வம் விட்டொழிந்தான் என்று எம்பெருமானின் செளலப்பயத்தை உணர்த்தும் உபநிஷத் கதை. எனவே தான், இந்த நீர்மையால், கருணையால் எம்பெருமான் **செப்பம் உடையவன். திறல் உடையவன்.** இந்த கல்யாண குணங்களைத் தான் ஆண்டாள் எடுத்துச் சொல்லியுள்ளாள்.

இப்படி, இந்த பாசுரத்திலும் பரமனின் **பக்தரைப் பேணும் பாங்கையும், பகைவரை அழிக்கும் தன்மையையும்** ஆண்டாள் **செப்பமுடையாய்** என்றும், **திறலுடையாய்** என்றும் சொல்லியுள்ளாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

இதைத் தானே நம்மாழ்வாரும் சொன்னார்!

வைகுந்தா மணிவண்ணனே என்பொல்லாத் திருக்குறளா என்னுள் மன்னி, வைகும் வைகல்தோறும் அமுதாய வானேறே,

செய்குந்தா வருந்தீமை உன்னடியார்க்குத் தீர்த்து அசுரர்க்குத் தீமைகள்- செய்குந்தா உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே. (திருவாய்மொழி 2-6-1)

எம்பெருமானின் இத்தகைய செப்பத்தையும் திறலையும் ஸ்வாமி தேசிகன் அபீதி ஸ்தவ ஸ்தோத்திரத்தில் அருளியுள்ளதையும் இங்கு அன்வயித்து ஆண்டாளின் ஈரச் சொற்களின் பொருள் தெளியலாம்.

அபீதிரிஹ யஜ்ஜுஷாம் யத₃வதீ₄ரிதாநாம் ப₄யம்

ப₄யாப₄ய விதா₄யினோ ஜக₃தி யந்நிதே₃ஸே ஸ்த்தி₂தா: | - (அபீதி ஸ்தவம் - 1)

செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா - அனைவரையும் சமமாக பாவிப்பவனாக இருந்தாலும், அடியவருக்குத் துன்பம் தரும் பகைவர்களின் செருக்கை அழிப்பவன். தீயவர்தன் மீது கொள்ளும் பகைமையைக் கண்டு பரமன் ஒருபோதும் கோபம் கொள்வதில்லை!

செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா = எதிரிகளுக்கு வெப்பம் கொடுக்கும் விமலனே! துயில் எழாய்! (செறு = பகை/போர்/எதிரி) இறைவனுக்கு எதிரி இருக்க முடியுமா? யார் அவன் எதிரே நிற்க முடியும், எதிரியாய்? அவனுக்கு எதிரி-ன்னு யாருமே அல்ல! அவன் அனைவருக்கும் சம-புத்தி உடையவன்! ஆனால் **அடியவர்களின் எதிரிதான் அவனுக்கும் எதிரி.**

தன்னை மிகக் கேவலமாய் இகழ்ந்த போதெல்லாம், இரண்யகசிபுவை எம்பெருமான் தண்டிக்கவில்லை. வதை செய்யவில்லை. தன் அடியாரை, அடியாள் வைத்து அடித்த போதெல்லாம், பக்தனைக் காப்பாற்றினான்! இரண்யனை ஒன்றும் செய்யவில்லை! ஆனால் எம்பெருமான் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்தவன் என்பதை

சாணினும் உளன்; ஓர் தன்மை, அணுவினைச் சத கூறு இட்ட

கோணினும் உளன்; மா மேருக் குன்றினும் உளன் ; இந் நின்ற

தூணினும் உளன்; நீ சொன்ன சொல்லினும் உளன் ; இத் தன்மை

காணுதி விரைவின்" என்றான்; "நன்று" எனக் கனகன் சொன்னான். (கம். ராமா)

என்று ப்ரஹ்லாதன் சொன்னபோது, எதிரில் இருந்த தூணில் எம்பெருமான் இருப்பதை நிரூபிக்கா விட்டால், தந்தையான -நானே உன்னைக் கொல்வேன் என்றலறிச் சீறிய இரண்யகசிபு வெகுண்டு, தூணை அடித்த போது தான் சீரிய சிங்கம் பொங்கி எழுந்தது! சீரியவனைச் செற்றது. அவனுக்குச் செற்றார் என்று யாரும் இல்லை! **அடியவர்களுக்குச் செற்றார்கள்! அடியவர்களைச் செற்றவருக்கு வெப்பம் கொடுக்கும் விமலன்!**

அளந்திட்டதூணை அவந்தட்ட ஆங்கே
வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச்சிங்கவுருவாய்
உளந்தொட்டிரணியன் ஒண்மார்வகலம்
பிளந்திட்டகைகளால்சப்பாணி

பேய்முலையுண்டானே. சப்பாணி. - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-6-9)

விமலன் = குற்றம் அற்றவன் = செற்றாரைக் கொன்றாலும், அந்தக் குற்றம் குறைகள், பிரம்மஹத்தி தோஷங்கள், எதுவும் இம்மி கூட அண்டாது! அவன் ஒரு விமலன்!

பிண்டியார் மண்டை ஏந்திப் பிறர்மனை திரிதந் துண்ணும்,
உண்டியான் சாபம் தீர்த்த ஒருவனார், உலக மேத்தும்
கண்டியூர் அரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லை என்று
மண்டினார், உய்யல் அல்லால் மற்றையார்க் குய்ய லாமே?

- (திருக்குறுந்தாண்டகம் - 19)

(திருக்கண்டியூர் - ஹரசாப விமோசனப் பெருமாள் - விமலன்)

செப்பன்ன மென்முலை செவ்வாய் சிறுமருங்குல் - திருமகளின் செளந்தர்யமான (அனைத்து அழகையும் தன்னுள் கொண்ட) தோற்றத்தைப் போற்றுவதாம் சாமுத்திரிகா லக்ஷணம் பேசப்படுகிறது. நாயகியின் தோற்றப் பொலிவைச் சொல்லுதல் இலக்கியத்தில் இயல்பு. அவ்வகையில், நப்பின்னை மகிழும்படி, கண்ணனுக்கு மகிழ்ச்சி தரும் அவளின் தோற்றப் பொலிவை ஆண்டாள் போற்றியுள்ளாள்.

நப்பின்னை நங்காய் திருவே - சொல்லிச் சொல்லாத செளந்தர்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் பூர்த்தியானவளே! நங்காய்! அழகு அவளாலே, குணங்கள் அவளாலே, மேன்மை அவளாலே, நீர்மை அவளாலே, அப்படி திருவுக்கு நிகரானவளே! திருவே!

நப்பின்னை, நங்காய், திருவே = நீளாதேவி, பூதேவி, ஸ்ரீதேவி - என்று தேவிகளின் உருவே!

நப்பின்னை நங்காய் - நம்பியான கண்ணனை எப்போதும் பின் தொடரும் நல்ல நங்கையான நப்பின்னையே - ராதையே! நீளாதேவியே!

திருவே என்றால் "ஸ்ரீ". இவர்கள் எல்லாம் ஒரே உருவம், உருவகம் தான்! அதான் "ஸ்ரீ" = மஹாலக்ஷ்மி!

அலைமகள் + மண்மகள் + ஆய்மகள் = "ஸ்ரீ"

லக்ஷ்மி + பூமிதேவி + நீளாதேவி = "ஸ்ரீ"

அலைமகள் + மண்மகள் + ஆய்மகள் ஆகிய மூன்று ஸ்ரீக்கள் மன்னும் "ஸ்ரீ"-மன்-நாராயணன்!

(ஸ்ரீ என்பது பற்றியும், நங்கை என்ற சொல் தரும் பொருள் பற்றியும் கீழ்ப் பாசுரங்களில் அனுபவித்ததே இங்கும் பொருந்தும். எனவே, மீட்டெழுதவில்லை.)

இப்படி, கோதா பிராட்டி, இந்தப் பாசுரத்தில், அவள்-அவன் என்று பகவானையும், தாயாரையும் சேர்த்து எழுப்பும் விதமாக அனுபவிக்க வேண்டும்.

உக்கமும் தட்டொளியும் தந்து - உக்கம் என்றால் விசிறி. தட்டொளி என்றால் கண்ணாடி. விசிறியையும், கண்ணாடியையும் ஏன் கேட்கிறார்கள்? விசிறினால் காற்று வரும். வீசுபவனுக்கு மட்டுமல்ல, அருகிலுள்ளவனுக்கும் சேர்த்து! **நம் செயல்பாடுகள் நமக்கு மட்டுமின்றி பிறருக்கும் பயன் தருவதாக அமைய வேண்டும் என்பது இதன் உட்கருத்து.**

கண்ணாடி உருவத்தைக் காட்டும். ஆனால், **உருவத்தில் ஒட்டியுள்ள அழகையோ, அழுக்கையோ தன்னில் ஒட்டிக்கொள்ளாது.** வாழ்க்கை என்றால் பட்டும் படாமலும், இந்த உடல் ஒரு வாடகை வீடு, இதை எந்த நேரமும் காலி செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனும் இருக்க வேண்டும் என்பதை விளக்குகிறது.

உக்கமும் தட்டொளியும் தந்து - அகங்கார மமகாரங்களை நீக்கி மெய்ஞானத்தை அருளி என்று தத்துவார்த்தமாகப் பொருள் கொள்ளலாம்.

இங்கே பூர்வாசார்யர்கள் '**உக்கமும் தந்து, தட்டொளியும் தந்து, உன் மணாளனையும் தந்து**' என்று அர்த்தம் சொல்கிறார்கள். இது மனித உறவாக இருந்தால், மனைவியிடமே கணவனைக் கொடு என்று ஓரிருவரல்ல, பஞ்ச லக்ஷம் கோபிகைகளும் போய் நின்று கேட்க முடியுமா! இது தெய்வீக சம்பந்தம். எல்லோருக்கும் துளி துளி எடுத்துக் கொடுத்தாலும் அப்போதும் அது பூரணமாக இருக்கும் ப்ரஹ்மமாயிற்றே!

பூர்ணமத₃:பூர்ணமித₃ம் பூர்ணாத் பூர்ணமுத₃ச்யதே |

பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதா₃ய பூர்ணமேவாவஸிஷ்யதே|| - என்பது ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத் வாக்யம். பகவான் எப்போதும் பூர்ணமானவன். அள்ள அள்ளக் குறையாதவன். கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாதவன். அவனை அள்ள முடியுமா? உள்ளத்தில் கொள்ளத்தானே முடியும்!!

எப்படி தசரதன் ராமனை 'தந்தேன்!' என்று விஸ்வாமித்திரரிடம் எடுத்துக்கொடுத்தானோ அப்படி உன் மணாளனை தூக்கி எங்களிடம் கொடுத்து விடு என்கிறார்கள். அது பகவானிடம் பிராட்டிக்கு உள்ள உரிமையையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. அசேதனங்களை எடுத்துக் கொடுப்பது போல், பகவானையும் தூக்கி பக்தர்களிடம் சேர்ப்பிக்கக் கூடியவள் அவள்.

உக்கம் என்பது விசிறி. **தட்டொளி** என்பது முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி. ஒன்று கைங்கர்யத்துக்கு. ஒன்று ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுவதற்கு. கைங்கர்யமும், ஸ்வரூபஞானத்தையும் பிராட்டியிடம் கேட்டுப்பெற்றுப் ப்ரஹ்மத்தை அடைவதே மோக்ஷம். அதை தரவேண்டும் என்று மஹா லக்ஷ்மியான நப்பின்னையிடம் வேண்டுகிறார்கள்.

ஆலயங்களில் பெருமாளுக்கு விசிறி விடுவது திருவாலவட்டம் = **திரு+ஆல+வட்டம்!** திருக்கச்சி நம்பிகளுக்கு இந்தக் கைங்கர்யத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு! இவரே இராமானுசரின் முதல் குரு!

அதே போல் பெருமாளுக்கு ஷோடச உபசாரம் முடிந்த பின்னர், கண்ணாடி காட்டுவது வழக்கம்! **தட்டொளி சேவை**-ன்னு பெயர்!

உக்கமும் தட்டொளியும் தந்து உன் மணவாளனை இப்போதே எம்மை நீராட்டேலோ ரெம்பாவாய் என்று பாடி, கோபியரது உய்வுக்கு புருஷகாரம் செய்யும்படி (பரிந்துரைக்குமாறு) நப்பின்னையிடம் ஆண்டாள் விண்ணப்பிக்கிறாள்!!!

ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாயப்படி தாயார் அனுக்ரஹம் இல்லாமல் பரமனை அடைய முடியாது என்ற தத்துவச் செய்தியை ஆண்டாள் இப்பாசுரத்தில் சொல்கிறாள்! பிராட்டியின் முன்னிலையில் தான் ஜீவாத்மாக்களுக்கு முக்தி கிடைக்க முடியும்!

"**நீராட்ட**" என்பது பரமனுடன் ஒன்றாகக் கலப்பதையே உள்ளர்த்தமாக கொண்டிருக்கிறது (திருப்பாவையில் 7 தடவை **நீராட** என்று ஆண்டாள் அழைக்கிறாள். எல்லா இடங்களிலும் இந்தப் பதம் பரமனுடன் ஒன்றாகக் கலப்பதையே உள்ளர்த்தமாக கொண்டிருக்கிறது.

நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர்	(1)
நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம் நாட்காலே நீராடி	(2)
நாங்கள் நம் பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்	(3)
மார்கழி நீராட மகிழ்ந்தேலோர் எம்பாவாய்	(4)
குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடாதே	(13)
இப்போதே எம்மை நீராட்டேலோர் எம்பாவாய்	(20)
மாலே. மணிவண்ணா. மார்கழி நீராடுவான்*	(26)

(நீராடு என்ற பதத்தின் விளக்கத்தை கீழ் பாசுரங்களில் சொல்லியுள்ளதே இங்கும் பொருந்தும் என்பதால் அதை மீட்டெழுதவில்லை.)

உக்கமும் தட்டொளியும் தந்து உன் மணவாளனை இப்போதே எம்மை நீராட்டேலோ ரெம்பாவாய் என்று பாடி, கோபியரது உய்வுக்கு புருஷகாரம் செய்யும்படி (பரிந்துரைக்குமாறு) நப்பின்னையிடம் ஆண்டாள் விண்ணப்பிக்கிறாள்!!!

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயப்படி தாயார் அனுக்ரஹம் இல்லாமல் பரமனை அடைய முடியாது என்ற தத்துவச் செய்தியை ஆண்டாள் இப்பாசுரத்தில் சொல்கிறாள்! பிராட்டியின் முன்னிலையில் தான் ஜீவாத்மாக்களுக்கு முக்தி கிடைக்க முடியும்!

ஏலோரெம்பாவாய்!!

நாங்கள் உன்னிடம் ப்ரார்த்தித்ததை எல்லாம் ஏல் (தெளிந்து ஏற்றுக் கொண்டு) -ஓர் (ஆராய்ந்து) எம் பாவாய் - எங்கள் பாவையாகிய நப்பின்னையே! அருள்வாயாக என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறாள்.

இந்த அளவில் இந்த பாசுரார்த்த விசேஷங்களை நிறைவு செய்து அமைகிறேன்.

மாலரி, கேசவன், நாரணன், சீர் மாதவன், கோவிந்தன், வைகுந்தன் என்றென்று, ஒல மிட வைத்த கோவிந்தனைக் கூவி அழைத்தால், கோவிந்தன் குறைதீர்ப்பான் என்று ப்ரார்த்தித்து அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 21

ரங்கேஸ்வரஸ்ய தவசப்ரணயாநு பந்தாத்
அந்யோந்ய மால்ய பரிவ்ருத்தி மபிஷ்டுவந்த: |
வாசாலயந்நி வஸுதே ரஸிகாஸ் த்ரிலோகீம்
ந்யூநாதிகத்வ ஸமதா விஷயைர் விவாதை: ||

பூமிதேவியின் அம்சமான கோதே! ரங்கேஸ்வரனுக்கும் உனக்கும் இருந்த காதலின் தொடர்ச்சியாக உங்களது திருமணத்தின் போது மாலை மாற்றிக் கொண்டிருப்பீர்கள். இன்றும் அந்த வைபவத்தை பேசும் போது சிலர் உன்னை உயர்த்தியும், சிலர் உன் மணாளனை உயர்த்தியும், சிலர் நடுநிலையாகவும் பேசுகின்றனர். இவ்வாறு அவர்கள் ஆர்வத்துடன் பேசுவது மூவுலகிலும் ஒலிக்கச் செய்கிறது.

திருப்பாவை - 21ம் பாசுரம்

ஏற்றகலங்கள் எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப
மாற்றாதே பால் சொரியும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்
ஆற்றப் படைத்தான் மகனே! அறிவுறாய்!
ஊற்றம் உடையாய்! பெரியாய்! உலகினில்
தோற்றமாய் நின்ற சுடரே! துயிலெழாய்!
மாற்றார் உனக்கு வலிதொலைந்து உன் வாசற்கண்
ஆற்றாது வந்து உன்னடி பணியுமா போலே
போற்றியாம் வந்தோம் புகழ்ந்தேலோரெம்பாவாய்.

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள்:

தாம் சுரந்த பால் ஏந்திய குடங்களில் பொங்கி வழிய, வள்ளலைப் போன்று தவறாது பாலைச் சுரக்கும் பெரும்பசுக்கள் ஏராளம் உடைய நந்தகோபனின் திருமகனே! தூக்கக் கலக்கத்திலிருந்து விடுபடுவாயாக! வலிமையும், கருணையும் ஒருசேரக் கொண்டவனே! மிக்க பெருமை வாய்ந்தவனே! பூமியில் அவதாரமெடுத்த, ஒளிமிக்க வடிவம் கொண்டவனே! எழுந்திருப்பாயாக! உன் வலிமையினைக் கண்ட மாத்திரத்தில் தங்கள் வலிமையை இழந்து, உன் திருமாளிகை வாசலே கதியென்று வந்து உன் திருவடிகளில் சரணடையும் பகைவர்களைப் போல உன்னைப் போற்றித் துதி பாடிய வண்ணம் நாங்கள் வந்துள்ளோம்! அருள் புரிவாயாக!

பாசுரத்தின் சிறப்பு

17ம் பாசுரத்தில் நந்தகோபன் மற்றும் கண்ணனின் அறம் செய்யும் வளமையையும், 18ம் பாசுரத்தில் அவர்களின் தோள் வலிமையையும், 19ம் பாசுரத்தில் கண்ணனின் காதல் வலிமையையும், 20ம் பாசுரத்தில் கண்ணனின் செம்மை மற்றும் ஆர்ஜவ வலிமையும் சொன்ன ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் நந்தகோபனின் கறவைச் செல்வ வளமையைச் சொல்லி, கண்ணனின் ஸ்பர்சத்தால் அன்றோ கறவைகள் எதிர் பொங்கி மீதளித்து குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும் பசுக்களாயின என்று குறிப்பில் உணர்த்தி, கண்ணனின் வண்மையையே சொல்லியுள்ளாள் என்பது உட்பொருளாகும்.

பிரம்மன் செய்த யஜ்ஞத்தில் தகுந்த ரிக்வித்களால் (வேதம் ஓத வல்ல அந்தணர்கள்) ஆராதிக்கப்பட்டு, அக்னியில் அவதாரம் பண்ணின - தோற்றமாய் நின்ற சுடரான தேவாதி ராஜனின் பெருமையைக் காட்டும் பாசுரம் இந்த 21ம் பாசுரம். இந்த அத்திகிரி நாதனின் மஹாமயத்தை வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் 7ம் ச்லோகத்தில் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் அருளியுள்ளார்.

யம் சக்ஷஷா மவிஷயம் ஹயமேத₄ யஜ்வா

த்₃ராகீ₄யஸா ஸுசரிதேந த₃த்₃ர்ஸ₀ வேதா₄:

தம் த்வாம் கரீ₀ஸ கருணா பரிணாமதஸ் தே

பூ₄தாநி ஹந்த நிகி₂லாநி நி₀ஸாமயந்தி || - (வரதராஜ பஞ்சாசத் - 7)

[பேரருளாளப் பெருமானே! கண்களுக்கு புலனாகாதவன் என்று ஓதப்பட்ட உனது திருமேனியைச் சாதாரண மக்கள் தங்கள் கண்களால் காண முடியுமோ? பிரம்மதேவனும் நெடுங்காலம் செய்த கடும் தவம், அஸ்வமேத யாகம் முதலியவற்றால் பெற்ற பெரும் புண்ணியத்தாலன்றோ உன் திருமேனியை நேரில் ஸேவிக்கும் பாக்கியம் பெற்றான்!. அத்தகைய உன் திருமேனியை உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற பாகுபாடு இன்றி கண் படைத்த எல்லா பிராணிகளும்ல்லவா இன்று கண்டு களிக்கின்றன!! இப்படி உன் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை சகல பிராணிகளும் அனுபவித்து உய்யுமாறு எளிதாக்கியதற்குக் காரணம் உனது கருணையின் உச்சநிலை அன்றி வேறு யாதாக இருக்க முடியும்!! என்னே உன் கருணையின் போக்கு!!].

[மேற்படி வரதராஜ பஞ்சாசத் ஸ்லோகத்திற்கு அடியேனின் தமிழாக்கம்:

அருவினன் அளவிலன் கரந்தெங்கும் பரந்தவன்

அரிய(அ)வன் அயனவன் நெருப்பினுள் நின்றவன்

பரிவுடன் பயந்தனன் படைப்புயிர் கண்டிட

வரந்தரு வரதனாய் திகைத்திட நின்றனன்!!]

தோற்றமாய் நின்ற சுடரான தேவாதி ராஜனான பேரருளாளப் பெருமானே ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ள உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடர்! என்று அனுபவிக்கலாம்.

17வது பாசுரம் (அம்பரமே தண்ணீரே) அகரத்திலும், 18வது பாசுரம் (உந்து மதகளிற்றன்) உகரத்திலும், இந்த 20வது பாசுரம் (முப்பத்து மூவர்) மகரத்திலும் தொடங்கி இவை மூன்றும் சேர்ந்து (அ + உ + ம்) வேதசாரமான "ஓம்" என்ற பிரணவ மந்திரத்தைக் குறிப்பதாக சென்ற பாசுரங்களில் பார்த்தோம்.

குத்துவிளக்கெரிய எனத்தொடங்கும் 19ம் பாசுரத்தில் வரும் **தத்துவம்** என்ற சொல்லை (**தத்துவம்**) **தத் + த்வம் = பரமன் + பிராட்டி** என்று பிரித்துப் பொருள் கொண்டு, திருமாலும் திருமகளும் பிரிக்கமுடியாத **தத்துவம்** என்ற **ஸ்ரீ-மன்-நாராயண சரணை, சரணம் ப்ரபத்யே | ஸ்ரீ-மதே-நாராயணாய நம: ||** என்ற த்வய மஹா மந்திரம் 19ம் பாசுரத்தில் உள்ளுறைப் பொருளாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளது என்றும் அனுபவித்தோம் அல்லவா! அதே போன்று, த்வய மஹா மந்திரத்தின் **ஸ்ரீவ பாகம் குத்து விளக்கு** பாசுரம் என்றும், **உத்திர பாகம் ஏற்ற கலங்கள்** பாசுரம் என்று வேதாந்தமாக அனுபவிக்கலாம்.

ஆசார்யனையும், பிராட்டியையும் சரணடைந்து அவர்களின் பரிபூர்ண அருள் பெற்ற பின்னரும், ஒரு சேதனனுக்கு பரமன் திருவுள்ளம் உகந்தால் மட்டுமே முக்தி கைகூடுகிறது. அதை நன்கு உணர்ந்த ஒரு பக்தனின் **சரணாகதித்துவம்** 21ம் பாசுரமான **ஏற்றகலங்கள்** என்று தொடங்கும் இன்றைய பாசுரத்தில் போற்றப்பட்டுள்ளது!

உகவாதோர் உன் அம்புக்குத் தோற்றார்கள். **நாங்கள் உன் அன்புக்குத்** தோற்றோம் என்று சொல்லி ஆண்டாள் கோபியருடன் கண்ணனை வேண்டும் பாசுரம் இன்றைய பாசுரம்.

இப்பாசுரத்தில் கண்ணனை எழுப்ப ஆண்டாள் கோஷ்டியுடன் நப்பின்னையும் சேர்ந்து கொண்டு, புருஷகாரத்தை வெளிப்படுத்துகின்றாள் என்பதும் விசேஷம். பரமனை எழுப்பி ஆண்டாளின் கோரிக்கையை அவனிடம் எடுத்துச் சொல்லி பரிந்துரைக்க சரியான சமயம் வேண்டி **தான் காத்திருந்ததை** நப்பின்னை ஆண்டாளிடம் தெளிவுபடுத்துகிறாள்! எனவேதான், ஆண்டாள் மிக்க மகிழ்வுற்று, இன்னும் முனைப்போடு கண்ணனை **"ஊற்றம் உடையாய்! பெரியாய்! உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே! துயிலெழாய்!"** என்று பக்திப் பேருவகையோடு போற்றிப் பாடுகின்றாள்!

ஆயர்குலத்தினில் ஒருவனாக கண்ணன் பிறந்து வாழ்ந்தாலும், அந்த **அரி -யாதவனை** பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாக அறிந்து, அவனுடைய அவதார ரகசியத்தை **"உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே"** என்று அறிந்து, ஆண்டாள் இப்பாசுரத்தில் வெளிப்படுத்தியுள்ளாள்.

இந்தளவில் இந்தப் பாசுரத்தின் அவதாரிகையை சுருக்கமாக உணர்ந்து கொண்டு, மேற்கொண்டு பாசுரத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை அனுபவிப்போம்.

பாசுரார்த்தம்:

ஏற்றகலங்கள் எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப

இந்தப் பாசுரம், பகவானுடைய பெருமையையும், ஆசார்யர்களின் பெருமையையும் பேசும் பவித்ரமான, ஏற்றமான பாசுரம். பாசுரத்தின் சொற்கள், ஆசார்யன் மற்றும் சிஷ்யன் ஸ்வபாவத்தையும் தகுநிலையையும் உட்பொருளாக உணர்த்துகின்றன.,

நான்முகன் திருவந்தாதிப் பாசுரத்தில், திருமழிசையாழ்வார்,

"அறிவித்தேன் ஆழ்பொருளை சிந்தாமல்கொண்மீன்நீர்தேர்ந்து" (நான்முகன் திருவந்தாதி-1) என்று அருளியது போன்றே, மாற்றாதே சொரியும் பாலைக் கொள்ளாமல் போனால் அது கலத்தின் குற்றமே அன்றி கறவைகளின் குற்றமல்லவே! இங்கும் கறவை என்பதை ஆசார்யன் என்றும், கொள்ளும் கலத்தை ஆசார்யனை நாடி ஜ்ஞான விகாசம் பெறும் சிஷ்யன் (நாம்) என்றும் கொள்வது உட்பொருளான ஸ்வாபதேசமாகும். இதையே ஸ்வாமி தேசிகன், அமிருதாசுவாதினிப் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளதை இங்கு மேற்கோளிட்டு அனுபவித்தால், ஆண்டாள் அருளியுள்ளதின் உட்பொருள் விளங்கும்.

".....கரக்குங்கருத்துடை தேசிகர் கன்றென நமையெண்ணிச்

சுரக்குஞ்சுரவிகள்போல் சொரிகின்றனர் சொல்லமுதே" - (அமிருதாசுவாதினி - 14)

இவ்வாறு, ஆண்டாளின் **ஏற்றகலங்கள்** என்ற சொற்கள் சிஷ்யனின் **தகுதியைக்** குறிப்பில் உணர்த்துகின்றது. ஒரு ஸத் சிஷ்யனுக்கு இருக்க வேண்டிய லக்ஷணங்களை ந்யாச விம்சதியில் நமது ஆசார்யன் ஸ்வாமி நிகமாந்த தேசிகன் பின்வருமாறு அருளியுள்ளதை ஒப்பிட்டு, ஆண்டாளின் சொற்களின் ஸ்வாபதேசம் என்ற உட்கருத்தை உணரலாம்.

“ஸத்₃பு₃த்தி₄: ஸாது₄ஸேவீ ஸமுசிதசரித: தத்த்வபோ₃தா₄பிலாஷி
 சுஷ்ருஷை: த்யக்தமான: ப்ரணிபதனபர: ப்ரச்னகாலப்ரதீக்ஷ: |
 சாந்தோ தா₃ந்தோ₄னஸலியு: ஸரணமுபக₃த: சாஸ்த்ரவிச்வாஸசாலீ
 சிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவித₃பிமதம் தத்த்வத: சிக்ஷணீய:” | |

(ந்யாச விம்சதி - 3)

ஸத் ₃ பு ₃ த்தி ₄ :	நல்ல மனதுள்ளவனாக
ஸாது ₄ ஸேவீ	மஹான்களுக்குச் சேவை செய்பவனாக
ஸமுசிதசரித	சரியான நடத்தை உள்ளவனாக
தத்த்வபோ ₃ தா ₄ பிலாஷி	தத்துவங்களை அறிய ஆர்வமுள்ளவனாக
சுஷ்ருஷை:	ஆசார்யனின்/குருவின் சேவையையே கருத்தில் கொண்டிருப்பவனாக
த்யக்தமான:	அகந்தையற்றவனாக
ப்ரணிபதனபர:	ஆசார்யனை நமஸ்கரிப்பதற்கு ஆர்வமுடனிருப்பவனாக
ப்ரச்னகாலப்ரதீக்ஷ:	ஆசார்யனிடம் ஐயங்களை கேட்டுத் தெளிய, தக்க தருணத்தை எதிர் நோக்குபவனாக
சாந்தோ:	வெளியிந்திரியங்களை அடக்கியவனாய் - அதாவது மனவடக்கம் பொருந்தியவனாக (ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின் எழுமையும் ஏமாப்புடைத்து)
தா ₃ ந்தோ:	புலனடக்கம் வாய்க்கப் பெற்றவனாக
அனஸலியு:	பொறாமை இல்லாதவனாக
ஸரணமுபக ₃ த:	ஆசார்யனிடம் சரணமடைந்தவனாக
சாஸ்த்ரவிச்வாஸசாலீ	சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கை உடையவனாய்
பரீக்ஷாம் ப்ராப்த:	பரீக்ஷிக்கப்பட்டவனாய்
க்ருதவித ₃ :	செய்நன்றி உடையவனாய்
தத்த்வத:	உண்மையானவனாய்
அபிமதம்	விரும்பிய விஷயங்களை ஏற்பவனாய்
சிஷ்ய:	சிஷ்யன்
சிக்ஷணீய:	கற்பிக்கப்பட உரியவனாகிறான்

இப்படிப்பட்டவர்கள் தாம் ஏற்ற கலங்கள். நாம் ஏற்ற கலங்களாக - ஸத் பாத்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்பது தான் இங்கு வலியுறுத்தப்படுகிறது.

‘ஏற்ற கலங்கள்’ என்பதை விளக்க, மஹாபாரதம் ஆதி பர்வத்தில் வரும் ஒரு உபகதையை உதாஹரித்து வியாக்யானம் சொல்வார்கள் பெரியோர்கள். .

[கதை: உபமன்யு என்று ஒரு சீடன் தெளம்யர் என்ற ஆசார்யனிடம் ஜ்ஞான விகாசம் பெற ப்ரார்த்தித்து, அவரிடம் சிஷ்யனானான். ஆசார்யர், அவனிடம் பசு கன்று மேய்க்கப் பணித்தார். அவனுக்கு உணவும் தரவில்லை. எனவே, உபமன்யு பிட்சை எடுத்துண்டு, ஆசார்யர் கொடுத்த பணியையும் செய்தான். அவன் வாட்டம் இன்றி இருப்பதைப் பார்த்த ஆசார்யர், அவன் பிட்சை எடுத்து உண்பதற்கு தடை விதித்தார். உபமன்யுவும் மறு பேச்சின்றி, பிட்சை எடுப்பதைத் தவிர்த்து, பசுக்களிடம் கன்றுகள் பாலூட்டிய பிறகு மிஞ்சிய பால் நுரையை உண்டு ஆசார்யர் விதித்த பணியைச் செய்தான். ஆசார்யன் அவ்வாறு பால் நுரையைக் கூட அவன் உண்ணக் கூடாது/குடிக்கக் கூடாது என்று தடை விதித்தார். அப்போதும் உபமன்யு ஏதும் சொல்லாமல் பணிந்து, காட்டில் ஆநிரை மேய்க்கச் சென்ற இடத்தில் இருந்த கள்ளிச் செடியின் பாலை உண்டு பசியாறியதால், கள்ளிப்பால் பட்டு அவன் கண்கள் குருடாகி, வழியில் இருந்த ஒரு பாழடைந்த கிணற்றில் விழுந்து விட்டான். உபமன்யு இல்லாமல் பசுக்கள் திரும்ப வந்ததைக் கண்ட ஆசார்யன் தன் சிஷ்யனைத் தேடிச் சென்று அவன், கண் பார்வை இழந்து, கிணற்றில் விழுந்து விட்டதை அறிந்து, அஸ்வினி தேவர்களைப் ப்ரார்த்தித்து, உபமன்யுவுக்குப் பார்வை திரும்பும்படிச் செய்து அவனைக் கடாஷித்தார். உபமன்யுவிற்கு, பார்வையோடு, அனைத்து ஜ்ஞானமும் ஆசார்யன் போதிக்காமலேயே வந்து மஹா ஞானி ஆனான். ஆசார்யன் சொன்னதை மறுப்பின்றி ஏற்றதாலும், அந்த ஸத்குரு அவனை தகுநெறிப்படுத்த கடுமையான சோதனைகள் செய்ததை அவன் ஏற்றதாலும், குருவின் கடாஷித்தால் ஜ்ஞானியானான். ஏற்ற கலத்துக்கு இதை விடச் சிறந்த உதாரணம் இருக்க முடியாது.]

ஏற்ற கலங்கள் எதிர் பொங்கி மீதளிப்ப என்று சொல்லி, நம் பக்தி என்ற பால் பொங்குவதாக ஆண்டாள் நாச்சியார் உணர்த்துவதாகவும் அனுபவிக்கலாம்.

ஸரணாகதியும் ஸாத்விகத் தியாகமும் தானே நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் சொல்லப்பட்டது!! அது தானே நம் ஸம்ப்ரதாயத்தின் ப்ரதான பிரதி தந்தர்ம்!! பெருமை!! அதனால்தான் நாம் எல்லா கர்மாக்களையும் “**பகவான் ஸ்வஸ்மை ஸ்வப்ரீதியதே ஸ்வயமேவ காரயதி**” என்று ஆரம்பித்து “**பகவான் ஸ்வஸ்மை ஸ்வப்ரீதியே ஸ்வயமேவ காரிதவான்**” என்று முடிக்கிறோம்!! (On His own accord and for His own pleasure He only causes things done) == **ஸர்வம் க்ருஷ்ணார்ப்பணமஸ்து!!** பகவானின் க்ருபையால், நாம் நல்ல ஆசார்யர்களைப் பெற்றுள்ளோம். அருமையான ஆசார்ய பரம்பரையைப் பெற்றுள்ளோம். ஆகவே, நம் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ஏற்ற ஸத் சிஷ்யர்களாக இருக்க வேண்டியது நம் கடமை. இந்தப் பொருளில் தான் ஆண்டாள் இந்தப் பாசரத்தில் **ஏற்ற கலங்கள்** என்றருளியுள்ளாள்! நாமும் **ஏற்ற கலங்கள்** ஆவோம்.

வெறும் கடமையோ சடங்கோ இல்லை பக்தி. எந்தச் செயலைச் செய்தாலும், அதை **ஸ்வஸ்மை ஸ்வப்ரீதியதே ஸ்வயமேவ காரயதி** என்று பகவத் ப்ரீதிக்காகப் பண்ணும்போது, அதுவே பரம பக்தி ஆகின்றது.

பக்தி யோகத்தைப் பற்றி பகவத் கீதையின் 18-வது அத்தியாயத்தில், 55-வது ஸ்லோகத்தில் பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் உபதேசித்துள்ளதை உணர வேண்டும்.

புத்த்யா மாமபி ஜானாதி யாவாந் யஸ்சாஸ்மி தத்த்வத:

ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்த்வா விஸதே ததநந்தரம் || - (ப.கீ. 18-55)

பகவானை பக்தியோகம் மூலம்தான் அறிந்து கொள்ள முடியும். வேறு எந்த வழியிலும் முடியாது. கீதையில் கர்ம, ஞான மற்றும் தியான யோகத்தைப் பற்றி கூறப்பட்டிருந்தாலும், இந்த வழிகள் அழியாத உண்மையைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் **வழியை அறியத்தான்** உதவுகின்றன. ஆனால், அந்த **அழியா உண்மையை பக்தி யோகம் மூலம்தான் உணரமுடியும்.**

கீதையின் அத்தியாயம் 4, ஸ்லோகம் 3-ல் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அர்ஜுனுக்கு உபதேசித்ததையும் இங்கு கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

ஸ ஏவாயம் மயா தேசுத்ய யோக: ப்ரோக்த: புராதந:

புத்தோஸி மே ஸகா₂ சேதி ரஹஸ்யம் ஹயேதது₃த்தமம் ||

அதாவது நீ என்னுடைய பக்தனாகவும் நண்பனாகவும் இருப்பதால் என்னுடன் கூடிய உன்னுடைய புராதன உறவைப்பற்றி உன்னிடம் கூறினேன். ஆகையால் நீ காலத்திற்கப்பாற்பட்ட ரஹஸ்யத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்த ரஹஸ்யமானது அர்ஜுனனிடம் ஏன் கூறப்பட்டது? துரியோதனனிடம் ஏன் கூறப்படவில்லை?

உலகத்தில் இரண்டு விதமான மக்கள் உள்ளனர். சிலர் **தர்மத்தையும்**, சிலர் **அதர்மத்தையும்** அனுசரிக்கிறார்கள். அர்ஜுனன் தார்மீகப் பாதையில் சென்றதால் தர்மம் அவனிடம் கூறப்பட்டது. **சரியான திசையில் செல்பவன் தவறான பாதையில் செல்ல மாட்டான்.** மற்றவர்களுக்குத் துன்பத்தையும் கொடுக்க மாட்டான். அத்தகையவன் தான் பகவானின் பக்தனாகவும், நண்பனாகவும் இருக்க முடியும். இந்த தத்துவ உண்மையைத் தான் ஆண்டாள் **ஏற்ற கலங்கள்** என்றருளியுள்ளாள்.

ஒரு ஆசார்யனுக்கும் (குரு) நெருக்கமான சீடனுக்கும் உள்ள உன்னதமான உறவைப் போற்றுவதே இப்பாசரத்தின் உட்கருத்து. ஆசார்யனுக்கு உதாரணமாக **எம்பெருமானாரையும் (ராமானுஜர்)** உத்தம சீடர்களுக்கு உதாரணமாக **கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான், எம்பார்** போன்றோரையும் நினைக்க வேண்டும். இவர்கள், **‘ஏற்ற கலங்கள்’**.

கூரத்தாழ்வான் தனக்குத் தீங்கு செய்த, நல்லூரானுக்கும் மோட்சம் வேண்டிய பண்பினால் **மாற்றாதே பால் சொரியும் ‘ஏற்ற கலம்’**..

மாற்றாதே பால் சொரியும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்.....

மாற்றாதே பால் சொரியும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் என்றருளி, ஆசார்ய லக்ஷணம் சொல்லியுள்ளாள் ஆண்டாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம். பகவத் க்ருபையால் ஸத் சங்கம் நாடும் நாம், -**பகுப்ய:ஸ்ரோர்தவ்யம்**- என்று பலரிடம் கேட்டு வேத வேதாங்கங்களைத் தெளிய வேண்டும் என்று வேதம் சொன்னாலும், சாஸ்த்ரத்திற்கோ, ஸம்ப்ரதாயத்திற்கோ, பகவதனுபவத்திற்கோ விருத்தமாகவும் விரோதமாகவும் சொல்பவற்றை ஒதுக்க வேண்டும் என்பதை நமக்கு உபதேசித்து நம்மை நல்வழிப்படுத்துபவர்கள் ஆசார்யர்கள்..

**அமை யாவியெயெனுமாயெனினால் அறுமூன்று உலகிற்
சுமையான கல்விகள் சூழ்வந்தாலும் தொகை இவை என்று
இமையா இமையவரேத்திய எட்டிரண்டெண்ணிய நஞ்
சமயாசிரியர் சதிர்க்குந்தனினைலை தந்தனரே. - (அதிகாரசங்கிரகம் - 9)**

என்று அதிகாரசங்கிரகத்தில் ஆசார்யன் யார் என்று ஸ்வாமி வேதாந்த தேசிகன் காட்டுகிறார்.

நம் ஸித்தாந்த ஸாரமான ப்ரபத்தி என்ற ஸரணாகதி பற்றி வேதம், ஸ்ம்ருதி, ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்கள், ஆசார்ய ஸூக்திகள், ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் ஆகியவை தெளிவாக விளக்கினாலும், இந்தத் தத்துவத்தை அறியும் அறிவு பெற தகுந்த ஆசார்யனை சேதனன் அடைய வேண்டும் என்று சொல்லி, ஆசார்யனின் லக்ஷணங்களை ஸ்வாமி தேசிகன் ந்யாஸ விம்சதியில் ஒரு ஸ்லோகத்தின் மூலம் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

**“ஸித்த₃த்₃ம் ஸத்ஸம்ப்ரதா₃யே ஸ்த்தி₂ரதி₄யமனக₄ம் ஸ்ரோத்ரியம் ப்₃ரஹ்மநிஷ்ட₂ம்
ஸத்வஸ்த்த₂ம் ஸத்யவாசம் ஸமயநியதயா
ஸாது₄ வ்ருத்தயா ஸமேதம் |**

ட₃ம்பா₄ஸூயாதி₃ முக்தம் ஜித விஷயி க₃ணம் தீர்க₄ப₃ந்து₄ம் த₃யானும்

ஸ்கா₂லித்யே ஸாஸிதாரம் ஸ்வ பரஹித பரம் தே₃சிகம் பூ₄ஷ்ணு ரீப்ஸேத்” (ந்யாஸ விம்சதி - 1)

அவர் சொன்ன அத்துணை லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவராகவே ஸ்வாமி தேசிகன் பீதகவாடைப் பிரானாகிய பிரமகுருவாக இருந்து நம் ஸம்ப்ரதாயத்தை நிர்ந்தாரணம் பண்ணினார். திருமலைமால் திருமணியாய் சிறக்கத் தோன்றியவர் அல்லவா!! அத்தகைய ஆசார்யன் வகுத்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் இருப்பதே நாம் பண்ணின பூர்வ ஜன்ம ஸுகிர்தம்.

ப்ரதி பலன் எதிர்பார்க்காமல் செய்யும் உதவி- - தானம். மரம், மழை, ஆறு போன்று மற்றவர்க்கு பரோபகாரம் பண்ண வேண்டும்.

ஸ்வாமிதேசிகன் சில்லரைரஹஸ்யங்கள் என்ற தலைப்பிலும் பரமபுத சோபானம் என்ற ஸ்லோகங்களின் மூலம் நமக்கு ஆசாரியன் மூலம் பகவானிடம் சரணாகதி செய்து கொண்ட ஜீவன் அடையும் உபகாரங்களை பற்றி விளக்கியிருக்கிறார்.

சரணாகதி தீபிகையில் 16, 30, 32, 49 ம் ஸ்லோகங்களில் ப்ரபத்தி பண்ணிக் கொள்ளும் சேதனன் அடையும் பலன்களையும் சொல்கிறார். (விரிவுக்கஞ்சி அவற்றை இங்கே விண்ணப்பிக்கவில்லை.)

சாதனமும் நற்பயனும் நானேயாவன்

சாதகனுமென்வயமாம் என்னைப்பற்றும்

சாதனமுஞ்சரணநெறி அன்றுனக்குச்

சாதனங்கள் இந்நிலைக்கோர் இடையினில்லா

வேதனைசேர்வேறங்கம் இதனில்வேண்டா

வேறெல்லாம் நிற்குநிலைநானேநிற்பன்

தூதனுமாம் நாதனுமாம் என்னைப்பற்றிச்

சோகந்தீரெனவுரைத்தான் சூழ்கின்றானே. - (அதிகாரசங்கிரகம் - 48)

என்று அதிகாரசங்கிரகத்தில் ஸ்ரீமன் நாராயணனின் பரத்துவத்தைச் சொன்னவர், பகவானே ஆசார்யனின் கட்டளைக்காகக் காத்துக் கிடக்கின்றான் என்று ந்யாச திலகத்தில் சொல்கிறார்.

த₃த்தே ரங்கீ₃ நிஜமபி பத₃ம் தே₃ஸிகா தே₃ஸகாங்க்ஷீ

கிம் தே சிந்தே பரமபி₄மதம் கி₂த₃யஸே யத் புநஸ்த்வம் || (ந்யாச திலகம் - 24)

ஆசார்யன் சேதனுக்கு மோட்சம் கொடு என்று சொல்ல மாட்டாரா என்று பகவான் ரங்கநாதன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்கிறார் ஸ்வாமி!!

குருவின்றி ஞானமில்லை, ஞானமின்றி மோக்ஷமில்லை. நமக்கு நல்லுபதேசம் பண்ணி, நல் வழிகாட்டி, நம்மைப் ப்ரபத்தி பண்ண வைத்து, நமக்காக ப்ரபத்தி பண்ணும் நம் ஆசார்யனுக்கு நாம் பண்ணக்கூடிய ப்ரதி உபகாரம், ஆசார்யன் திருவடிகளில் உறுதியான ஸ்ரத்தையோடும், உண்மையான பக்தியோடும் பணிந்து, அவரைப் போற்றிப் பிரகாசிக்கச் செய்வது தான்.

இதைத்தான் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் 31ம் அத்தியாயமான சிஷ்யாக்ருத்யாதிகாரத்தில் ஆசார்யனின் பெருமையை ப்ரகாசிக்கச் செய்வதே ஸத் சிஷ்யனின் லக்ஷணம் என்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

அஸிதி₂லகு₃ருப₄க்தி: தத் ப்ரஸம்ஸாதி₃ ஸீல:

ப்ரசுர ப₃ஹுமதி: தத்₃வஸ்து வாஸ்த்வாதி₃கே₃பி | (ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரம்)

குறைவற்ற ஆசார்ய பக்தியுடையவனும், ஆசார்யனைப் புகழ்தல் முதலியவற்றையே செய்து வருபவனும், ஆசார்யனைச் சேர்ந்த வஸ்துக்கள் முதலியவற்றில் மிகுந்த கௌரவ புத்தியுடையவனும், நற்குணம் நிறைந்த பாத்திரத்தில் உபதேசிப்பதற்காக ஸம்ப்ரதாயமாய் வந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை காத்து வருபவனும், ஆசார்யன் செய்த உபகாரத்தை நினைத்துக் கொண்டேயிருப்பவனும், ஆஜ்ஞ, அநுஜ்ஞா கைங்கர்யங்களைக் கோதற அநுஷ்டிப்பவனுமான சிஷ்யன் எம்பெருமானாகிய ஷேஷநிதியை அடைந்தே தீருவான் என்பது ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியது. இதையேதான் தமிழில், அதிகார சங்கிரகத்தில், சிஷ்யனின் லக்ஷணமும், கடமையும் என்ன என்று விளக்கியுள்ளார்.

ஏற்றி மனத்தெழில் ஞானவிளக்கை இருளனைத்தும்

மாற்றினவர்க்கு ஒரு கைம்மாறு மாயனும் காணகில்லான்

போற்றி உகப்பதுவும் புந்தியில் கொள்வதும் பொங்கு புகழ்

சாற்றி வளர்ப்பதும் சற்றல்லவோ நாம் பெற்றதற்கே - (அதிகார சங்க்ரகம் - 38)

இப்படி, ஆசார்யன் காட்டிய வழியில், ஆண்டாள் மாற்றாதே பால் சொரியும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் என்று இந்தப் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளதின் ஸ்வாபதேசம் என்ற உட்பொருள் தெளியலாம்.

“மாற்றாதே பால் சொரியும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்” எனும்போது, ஆசார்யன் மூலமாகத் தாங்கள் பெற்ற பகவத் பாகவத அனுபவங்களையும், ஞானத்தையும் சீடர்கள் மிகத் தாராளமாக, அதே சமயம் தங்கள் ஆசார்ய உபதேசங்களோடு ஒத்துப் போகும் (**மாற்றாதே!**) வகையில், பகிர்ந்து கொள்ளும் (உலகெல்லாம் பரப்பும்) தன்மையைக் குறிப்பில் உணர்த்துகிறாள் ஆண்டாள்.! என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். **எம்பெருமானரே ஸ்ரீபாஷ்யத்தின்** தொடக்கத்தில், இதை (**அதாவது, உரைகள் எழுதும்போது மனம் போன போக்கில் விளக்கங்களைச் சொல்வது தவறானது!**) வலியுறுத்தி இருக்கிறார் என்பது குறிப்பிட வேண்டியது. அதனால், **“மாற்றாதே” என்பது “ஏமாற்றாதே”** என்று கூட கொள்ளலாம்!

பசுக்கள் - - பெரும் பசுக்கள் - - வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் - - குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் - (ஏ) மாற்றாதே பால் சொரியும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள். - - க்ருஷ்ண ஸ்பர்சத்தால் சமர்த்தியாகக் கறக்கும் பசுக்கள்.

“பால் சொரியும்” எனும்போது பாலின் வெண்மையைப் போன்ற ஞானத் தூய்மையின் தன்மை வெளிப்படுகிறது. இங்கே பசுக்கள் என்பது **ஆசார்யன், சீடன்** என்று இருவரையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். ஒரு நல்ல சீடன்தானே பின்னர் ஆசார்யனாகிறான்! இவ்வாறு ஒரு சொல்லில் இருவகைப் பொருள் உள்ளடக்கிச் சொல்லும் ஆண்டாளின் கவித்திறன் திருப்பாவையில் பொதிந்து கிடக்கின்றது.

இப்பாசுரத்தில் **நான்கு ஆசார்ய-சிஷ்ய** (குரு-சீடன்) தலைமுறைகள் சொல்லப் பட்டுள்ளன! என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

‘ஏற்ற கலங்கள்’ முதல் தலைமுறையையும்,

‘வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்’ இரண்டாம் தலைமுறையையும்,

‘ஆற்றப்படைத்தான்’ மூன்றாம் தலைமுறையையும்,

‘மகனே’ நான்காம் தலைமுறையையும்

உபதேசம் = பால் என்றும்

சிஷ்யர்கள் = கலங்கள் என்றும் பொருள் கொள்வதைக் குறிப்பில் உணர்த்துவதாகும்.

ஆற்றப் படைத்தான்-

“நீயே உன்னுடைய பரத்துவத்தை மறைத்துக் கொண்டு, ஆயர்குலத்தினரிடையே எங்களால் அனுபவிக்கக் கூடிய வகையில் தோன்றியிருக்கிறாயே கண்ணா, இது உன் நீர்மைக்கும், எளிமைக்கும் ஆதாரமாகவுள்ளது!” என்கிறாள் ஆண்டாள். **ஜீவாத்மாக்களின் மேல் கருணையைப் பொழியும் கண்ணா! அவர்களுக்காகப் பெருந்தன்மையோடு உன்னிலையினின்றும் கீழிறிங்கி வரக்கூடிய ஆற்றலும் அருங்குணமும் கொண்டவனே!** என்று பகவானுடைய **வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌலப்யம், ஸௌஸீல்யம்** என்னும் குணங்களைக் குறிக்கும் வகையில் **ஆற்றப் படைத்தான்** என்று அருளியுள்ளார் கோதா பிராட்டி என்று அனுபவிக்க வேண்டும்.

ஊற்றமுடையாய் என்று தன்னிடம் சரணடைந்தவரின் குற்றம் குறைகளை ஆராயாத பெருமாளின் திருக்குணத்தை உணர்த்துகிறாள்.

ஊற்றும் உடையாய்! பெரியாய் - தயையும் வலிமையும் ஒரு சேர அமைந்த தயாநிதியும், பராக்கிரமசாலியும் ஆவான் பரமன். அடியவரை ரட்சிக்க இவ்விரண்டும் அவசியமில்லையா! அருள் தரும் வரதனே **பெரியாய்** என்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

அத்திகிரி அருளாளப் பெருமாள் வந்தார்

ஆனைபரி தேரின்மேலழகர் வந்தார்

கச்சிதனிற் கண்கொடுக்கும் பெருமாள் வந்தார்

கருதவரந்தரு தெய்வப்பெருமாள் வந்தார்

முத்திமழை பொழியு முகில் வண்ணர் வந்தார்

மூலமென வோலமிட வல்லார் வந்தார்

உத்திரவேதிக்குள்ளேயுதித்தார் வந்தார்

உம்பர்தொழுங்கழலுடையார் வந்தார்தாமே. - (திருச்சின்னமாலை - 10)

இவ்வாறு, பகவானுடைய செளலப்பத்தை **பெரியாய்.** என்றாள்.

பரமாத்மாவான பகவானை நமக்குக் காட்டிக் கொடுத்து, நாம் அவனை அடையும் ஞானத்தை நமக்கு உபதேசிப்பவர்கள் நம் ஆசார்ய சார்வ பௌமர்கள். எனவே, **பகவானை நமக்குக் காட்டியவர்கள் பகவானைக் காட்டிலும் பெரியவர்கள்.** அவர்கள் பகவானையே தன்னுள் அடக்கியவர்கள். நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரம் ஒன்றில் பகவானிடம் யார் பெரியவர் என்று கேட்பதைப் பாருங்கள்.

புவியும் இருவிசும்பும் நினகத்த, நீயென்

செவியின் வழிபுகுந்தென் னுள்ளாய் - அவிவின்றி

யான்பெரியன் நீபெரியை என்பதனை யாரறிவார்,

ஊன்பருகு நேமியாய். உள்ளு. - (பெரிய திருவந்தாதி - 75)

அனைத்து உலகங்களையும் உன் திருவயிற்றுள் நீ வைத்தாய். உன்னை நான் என் மனத்துள் வைத்துள்ளேனே. இப்போது சொல், நீ பெரியவனா, நான் பெரியவனா? எனவே, தூயோமாய் வந்து தொழுதால், பகவான் நமக்குள் வருவான். பெரியாழ்வாரின் அனுபவம் பெரிய திருமொழியில் இதைத்தானே காட்டுகின்றது.

பொன்னைக்கொண்டு உரைகல்மீதே நிறமெழ வுரைத்தாற்போல்

உன்னைக்கொண்டு என்நாவகம்பால் மாற்றின்றி உரைத்துக்கொண்டேன்

உன்னைக் கொண்டு என்னுள் வைத்தேன் என்னையும் உன்னிலிட்டேன்

என்னப்பா! என்னிருடகேசா! என்னுயிர்க்காவலனே.

- (பெரியாழ்வார் திருமொழி - 5-4-5)

பெரியாய் எனும் வார்த்தைக்குப் பொருள் காணும்போது வேதங்களாலும் உரைக்க முடியாத பெருமையும் அருமையும் கொண்டவன் என்று கொள்வர். இருக்கும் வேதங்களால் சொல்லி மாளாத பெருமையும் அருமையும் அவனுடையது. வேதங்கள் உரைத்த அருமை பெருமையெல்லாம் தாண்டியதே அவன் அருமையும் பெருமையும்.

நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியில் முதல் பாசுரமே இதை விளக்குகின்றது. "**உயர்வற உயர்நலம் உடையவன்**" எனனோ, அவனே **பெரியாய்**

மயர்வற மதிநலம் அருளினன் யவனவன் எனனோ, அவனே **பெரியாய்!**

அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி யவனவன் எனனோ, அவனே **பெரியாய்!**

எனவே, அத்தகைய **பெரியோனின் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே.** என்றாரல்லவா நம்மாழ்வார்!

பெரியாய் என்ற ஆண்டாளின் இப் பாசுரச் சொல்லுக்கு, மற்றைய உயர்வுகள் எல்லாம் உயர்வற்றுப் போகும்ளவுக்கான **உயர்வை உடையவன்** என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அத்தகைய உயர்வை உடையவன் தன் அடியார்களுக்கென்று தன் அருள் பொழியக் கண்ணனாக வந்து சேர்ந்திருக்கிறான் என்பதே அவன் செளலப்பம். ஆயினும் அவனுடைய பெருமையை எவரும் தவிர்ந்துவிட முடியாது என்பதற்காகவே **பெரியாய்** என்று ஒற்றைச் சொல்லில் சொல்லி, கடலளவு பொருளை அச்சொல்லில் பொதிந்து அருளியுள்ளாள் ஆண்டாளர் நாச்சியார். இவ்விதம் பகவான் **அருகணாகவும் அருமையானவனாகவும்** இருப்பதைச் சொல்வதே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயத்தின் சிறப்பு எனக் கொள்ள வேண்டும்.

"**யேனேதும் ஸர்வம் விஜானாதி தம் கேன விஜாந்யாத்**" என்பது பிருஹதாரண்யக உபநிஷத் வாக்யம். 'எதைக்கொண்டு எல்லாம் அறியப்படுகிறதோ, அந்த பரப்ரஹ்மத்தை எதைக்கொண்டு அறிவது?' என்று உபநிஷத் கேட்கிறது. அப்படிப்பட்ட அளத்தற்கரிய **பெரியோன்** என உபநிஷதம் காட்டியதை கோதை தமிழ் **பெரியாய்** என்ற பதத்தால் விளக்குகிறது. எனவே, கோதை தமிழ் **வேதமனைத்துக்கும் வித்து!!**

“அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்” என்பது மஹாநாராயணோபநிஷத் வாக்யம். அதாவது ‘அணுவுக்கும் அணுவானவன், பெரிதுக்கும் பெரிதானவன்.’ இத்தகைய திறனை கீழ் பாசுரத்தில் செப்பமுடையாய், திறலுடையாய் என்று கொண்டாடியது போல் இந்த பாசுரத்தில் பெரியாய் என்ற சொல்லால் விளக்குகின்றாள் ஆண்டாள்.

யோ பூ₃தே₄: பரதஸ்து ஸ: என்று பகவத்கீதையில் (ப.கீ. 3-42) “யார் புத்திக்கும் அப்பாற்பட்டவர்” என்று எவர் அடையாளம் காட்டப்படுகிறாரோ, **யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே, அப்ராப்ய மனஸா ஸ:** என்று தைத்திரீயோபநிஷத் “யாரை அடையமுடியாமல் மனதுடன் கூட சொற்கள் பின்வாங்குகின்றன” என்று அடையாளம் காட்டுகின்றதோ, “புருஷ ஏவேத₃கும் ஸர்வம்” என்று வேதம் புருஷ ஸூக்தத்தில் யாரை உணர்த்துகின்றதோ, அந்த பரப்ரஹ்மமான ஸ்ரீமந் நாராயணனை,

“யச் ச கிஞ்சிஜ்ஜக₃த் யஸ்மிந் த்₃ருஸ்யதே ஸ்ரீ யதே₃பி வா |

அந்தர் ப₃ஹிஸ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி₂த: |”

என்று நாராயண ஸூக்தம் “பிரபஞ்சத்தில் காணப்படுவது கேட்கப்படுவது எல்லாவற்றையும் உள்ளிருந்தும் வெளியிலும் சூழ்ந்து நிலைத்து நிற்பவன் என்று அடையாளம் காட்டுகின்றது. இவ்வாறு வேதமும். உபநிஷத்துக்களும் போற்றும் ஸ்ரீமந் நாராயணனான கண்ணனை இந்த பாசுரத்தில் ஆண்டாள் நாச்சியார் **பெரியாய்** என்ற சொல்லால் விளக்குகிறாள். **வேதம் பலவாறு உரைத்ததைச் சுருக்கி ஒரே சொல்லில் பெரியாய்** என்று உணர்த்தியதால் கோதை தமிழ் **வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகிறது.**

தேவர்கள் ப்ரஹ்மத்தை அண்டினால் அது அவர்களுக்கு சில படிகள் மேலானதாக இருக்கிறது. தேவர்களை விட உயர்ந்த ப்ரஜாபதிகள் ப்ரஹ்மத்தை அண்டினால் அது அவர்களுக்கும் சில படிகள் மேலே இருக்கிறது. இவர்களுக்கெல்லாம் உயர்ந்த ப்ரம்மா இந்த ப்ரஹ்மத்தை அண்டினால் அது அவருக்கும் மேலே சில படிகள் உயர்ந்து இருக்கிறது. இவர்களெல்லாரையும் விட தாழ்ந்த ஜீவர்களுக்கும் அது சில படிகளில் எட்டிப்பிடிக்குமாப்போலே தென்படுகிறது. இதைத் தான் வேதம்

ஸஹஸ்ர ஸீர்ஷா புருஷ: ஸஹஸ்ராஷ: ஸஹஸ்ரபாத் |

ஸ பூ₄மீம் விஸ்வதோ வ்ருத்வா அத்யதிஷ்ட₂த்₃சாங்குலம் | (புருஷ ஸூக்தம்)

என்று சொல்லி, எந்தநிலையில் இருந்து பார்த்தாலும், அந்தநிலையைவிட 10 அங்குலம் உயர்ந்து வ்யாபிப்பவன் தான் பரப்ரஹ்மமான ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்று வேதம் உரைப்பதைத் தான் கோதா பிராட்டி **திறலுடையாய்!** என்ற பதத்தினால் 20ம் பாசுரத்திலும், **பெரியாய்** என்ற பதத்தினால் இந்தப் பாசுரத்திலும் விளக்குகின்றாள் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

அணோர் அணீயான்! மஹதோ மஹீயான்! என்று அணுவுக்குள் அணுவாக, பெரியவற்றுக்கும் மிகப்பெரியதாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தின் சாமர்த்யத்தை **திறலுடையாய்!** என்று ஆண்டாள் சொல்கிறாள். பகவானின் இத்தகைய அளப்பரிய **திறலைத்** தான் திருமழிசைப் பிரான்

சுருக்குவாரை யின்றியே சுருங்கினாய் சுருங்கியும்,

பெருக்குவாரை யின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய்

என்று திருச்சந்த விருத்தத்தில் (109) த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தை அனுபவிக்கிறார்.

உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே

தோற்றமாய் நிற்கும் சுடர் காற்று வீசாத இடத்தில் இருக்கும் விளக்கின் சுடர் அசையாமல் இருப்பதைப் போன்றதாகும் என்று, **யதா₂ தீ₃போ நிவாதஸ்தோ₂ நேங்க₃தே ஸோபமா ஸ்ம்ருதா |** - (ப.கீ: 6-19) என்றுரைத்த பகவத்கீதை வாக்யத்தை இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும்.

வையம் தகளியா வாரகடலே நெய்யாக,

வெய்ய கதிரோன் விளக்காக, - செய்ய

சுடராழி யானடிக் கே சூட்டினேஞ்சொன் மாலை,

இடராழி நீங்குகவே என்று - (முதல் திருவந்தாதி -1)

என்று பொய்கையாழ்வாரும்,

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக,

இன்புருகு சிந்தை யிடுதிரியா, - நன்புருகி

ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு

ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான். - (இரண்டாம் திருவந்தாதி -1)

என்று பொய்கை பூதத்தாழ்வாரும், ஏற்றிய ஜ்ஞான விளக்கில்,

திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன், திகழும்
அருக்கன் அணிநிறமும் கண்டேன், - செருக்கிளரும்
பொன்னாழி கண்டேன் புரி சங்கம் கைக்கண்டேன்,
என்னாழி வண்ணன்பால் இன்று.

-(மூன்றாம் திருவந்தாதி - 1)

என்று பேயாழ்வாரும் கண்டுணர்ந்த மெய் ஜ்ஞானச் சுடர்தான் ஆண்டாள் நாச்சியார் இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ள **தோற்றமாய் நிற்கும் சுடர்!!**

தோற்றமாய் நின்ற சுடரே என்ற பாசுரச் சொற்கள், பகவான் இப்பூவுலகில் எடுத்த அவதாரங்களையும், தோற்ற நிலைகளை, **கற்பகம் நீயே நற்பயன் தருதலின், இன்பமும் நீயே துன்பம் துடைத்தலின்** என்று ஸ்வாமி தேசிகன் மும்மணிக்கோவையில் அனுபவித்துள்ளபடி. **வரதனே உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடர் என்பதை உணர்த்துகின்றது.**

இங்கு ஸ்வாமி தேசிகன் வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் அனுக்ரஹித்துள்ளதை அனுபவிக்க வேண்டும்.

மோஹாந்த₄கார விநிவர்த்தந ஜாக₃ருகே

தோ₃ஷா தி₃வாபி நிரவக்₃ரஹ மேத₄மாநே |

த்வத் தேஜஸி த்₃விரத₃ ஸைல பதே விம்ருஷ்டே

ஸ்லாக்₄யேத ஸந்தமஸ பர்வ ஸஹஸ்ர பா₄நோ: || - (வரதராஜ பஞ்சாசத் - 18)

[பகலவன் கிரணம் புறவிருள் அகற்றும்

விமலநின் கிரணம் உள்ளொளி பெருக்கும்

பகலவன் ஒளியும் பலவதில் மறையும்

விமலநின் ஒளியை திரையெது மறைக்கும்?

வரதநின் ஒளியெதிர் பகலவன் இருள்வனே!!

(மேற்சொன்ன வரதராஜ பஞ்சாசத் ஸ்லோகத்திற்கு இது அடியேனின் தமிழாக்கம்.)]

அத்திகிரிப் பெருமானே, சூர்யன் உன் அருளால் ஒளி பெற்று அதனால் உலகில் புற இருளைத்தான் போக்குகிறான். அந்த ஒளி கூட மேகம் போன்றவற்றால் மறைக்கப் படுகிறது. ஆனால் உன் திருமேனியின் காந்தியோ - தேஜஸ் ஆன ஒளியோ - அஞ்ஞானம் எனும் அக இருளைப் போக்குகின்றது. பகல் இரவு என்றில்லாமல் உன் தேஜஸ் எங்கும் பரவியுள்ளதே! உன் தேஜஸ் என்ற ஒளியை எதனால் மறைக்க முடியும்? உன் தேஜஸின் முன் சூரியனின் ஒளி இருட்பிழம்பு போன்றதல்லவா! **தோற்றமாய் நின்ற சுடரே!!.....**

மெய்விரத மான்யம் என்ற ஸ்தோத்திரத்தில், ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள ஸ்லோகமும், ஆண்டாளின் சொற்களுக்கு உட்பொருள் தெளிய உதவும்.

சுகலேச மெண்ணிய சூழ்வினை தீர்க்கத் துணிந்தயனார்

அகலாத அன்புடன் கொண்ட வயமேத வேதியின்மேற்

புகலோங்கு பொன்மலையன்ன ஓர் புண்ணிய கோடியுடன்

பகலோன் பகல்விளக்காகப் பரஞ்சுடர் தோன்றியதே

(மெய்விரத மான்யம் (அத்திகிரி மஹாத்மியம்) -15)

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பரிபாஷையில் **கோயில், திருமலை, பெருமாள் கோயில், திருநாராயணபுரம்** என்று முக்கியமான சேஷத்ரங்களைச் சொல்வார்கள்.

கோயில் என்றால் ஸ்ரீரங்கம் -

திருமலை என்றால் திருவேங்கடம்.

பெருமாள் கோயில் என்றால் காஞ்சிபுரம்.

திருநாராயணபுரம் என்றால் மேல்கோட்டை

இதில் காஞ்சிபுரத்துக்கு ஒரு சிறப்பு உண்டு. காஞ்சிபுரத்தில் **கோயில்** அருகில் வரதனைச் சேவித்துவிட்டு வருபவர்களைப் பார்த்து எங்கே போய்விட்டு வருகிறீர்கள் என்று கேட்டால், **திருமலையிலிருந்து** வருவதாகச் சொல்வர். - புதிதாக வருபரிடம் கேட்டால், **பெருமாள் கோயிலுக்குப்** போவதாகச் சொல்வர். (காஞ்சியில் பல கோயில்கள் இருப்பதால்).

எனவே, வரதனின் கோயில் மூன்று நிலையையும் சொல்வதால், **உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடராக அருளுபவன் தேவாதிராஜனான - பேரருளாளனான வரதனே.** என்று அனுபவிக்கலாம்.

உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே - - - - -

உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடர், விபவம், மச்ச, கூர்ம, வராஹ, நரசிம்ம, வாமன, த்ரிவிக்ரம, ராம, பரசுராம, கிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள்!

நின்ற சுடர் என்பது **அர்ச்சை** - அனைத்து ஆலயங்களில் இருக்கும் அர்ச்சா விக்ரஹ மூர்த்தியான பகவான்.

**சீரார் திருவேங்கடமே திருக்கோவலூரே
மதிட் கச்சி ஊரகமே பேரகமே
பேராமருதிருத்தான் வெள்ளரையே வெஃகாவே
பேராலி தண்கால் நரையூர் திருப்புலியூர்
ஆராமம் சூழ்ந்த வரங்கம் -- கணமங்கை
காரார் மணிநிறக் கண்ணனூர் விண்ணகரம்
சீரார் கணபுரம் சேறை திருவழுந்தூர்
காரார்க் குடந்தை கடிகை கடல்மல்லை
ஏரார் பொழில் சூழ் இடவெந்தை நீர்மலை
சீராரும் மாலிரும் சோலை திரு மோகூர்**

பாரோர் புகழும் வதரி வடமதுரை - - - - - (சிறிய திருமடல்: 68-73)

என்று திருமங்கை மன்னன் **சிறிய திருமடலில்** அனுபவித்துள்ளது போல், திவ்ய சேஷத்ரங்களிலும் அபிமான சேஷத்ரங்களிலும் அர்ச்சையாக ஸேவை ஸாதிக்கும் பெருமான் தான் **உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடர்.**

சுடரே என்பதை **அந்தர்யாமியாய்** நம் உள்ளத்தில் உறையும் சுடராய் ஒளிரும் பகவான். **நம் மனம் தானே ஏற்ற கலங்கள்!!**

சுடரே எனும் பதத்திற்கு நேரிடைப் பொருள் சொல்ல வேண்டுமானால், ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் மெய்விரதமான்மியத்தில் **கருத வரம் தரும் வரதனைச் "புகலோங்கு பொன்மலை யன்னவோர் புண்ணியகோடியுடன் பகலோன் பகல் விளக்காக பரஞ்சுடர் தோன்றியதே"** -(மெய்விரத மான்யம் (அத்திகிரி மஹாத்தியம்) -15) என்று அருளியுள்ளதுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.,

உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடர் - நாராயணோபநிஷத்தில் "**நாராயணபரோ ஜ்யோதி ராத்மா நாராயண: பர:**" என்ற வாக்கியத்தால், ஒளியான சூரியன் முதலிய அனைத்தையும் விட மேலான பரஞ்ஜ்யோதி எனப்படுபவர் நாராயணனே. காரணம், மற்ற ஒளிப் பொருள்களெல்லாம் புற இருளையே ஓட்டுவன. மன இருளை மாற்றும் சக்தி அற்றவை. ஆனால் நாராயணன ஜ்யோதியால் மட்டுமே அஞ்ஞானம் எனும் மன இருளை மாற்றமுடியும்.

ந தத்ர ஸூர்யோ பா₄தி ந சந்த்₃ர-தாரகம்

நேமா வித்₃யுதோ பா₄ந்தி குதோ₅யமக்₃னி: |

தமேவ பா₄ந்தம் அனுபா₄தி ஸர்வம்

தஸ்ய பா₄ஸா ஸர்வமித₃ம் விபா₄தி || - (முண்டக உபநிஷத் 2 - 2 -10.)

'அங்கு ஆதவனோசந்திரனோதாரகைகளோபிரகாசிப்பதில்லை. மின்னல் கொடிகள் விளங்குவதில்லை. விளங்கிடும் அவனைச் சார்ந்து எல்லாம் விளங்குகின்றன. அவனுடைய பிரகாசத்தால் இந்த எல்லாமே பிரகாசிக்கின்றன'. என்று முண்டக உபநிஷத் அடையாளம் காட்டும் பரப்ரஹ்மமான ஜ்யோதி ஸ்வரூபனாய் விளங்கும் கண்ணனை - ஸ்ரீமந் நாராயணனை, கோதா பிராட்டி இந்த பாசுரத்தில் **உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே என்று** போற்றுகிறாள். வேதம் உரைத்ததைக் கோதையும் உரைத்தாள். எனவே, கோதை தமிழ் **வேதமனைத்துக்கும் வித்து.!**

திருமாலிருஞ்சோலை எம்பிரானை, பெரியாழ்வார்

"மாலிருஞ்சோலையென்னும் மலையையுடையமலையை

நாலிருமூர்த்திதன்னை நால்வேதக்கடலமுதை

மேலிருங்கற்பகத்தை வேதாந்தவிழுப்பொருளில்

மேலிருந்தவிளக்கை..... " - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-3-11)

என்று பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுரத்தில் அனுபவித்துள்ளபடித்தான் ஆண்டாளும், **உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடர்** என்ற பதங்களால் சொல்லியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

எம்பெருமானின் ஸ்வரூப வைலக்ஷணத்தை ஸ்வாமி தேசிகன் “அருத்த பஞ்சக”த்தில் “**அமலன் அவியாத சுடர் அளவில்லா ஆரவமுதம்**” என்று துதித்துப் போற்றியுள்ளதும் இங்கு அனுஸந்தேயம்.

மற்றச் சோதிகளைப் பல காரணங்களால் மறைக்கவும், அழிக்கவும் முடியும். ஆதியஞ் சோதியை மறைக்கவோ, அழிக்கவோ முடியுமோ! கண்ணன் சூரியனைச் சக்கரம் கொண்டு மறைத்தானே. **சூரியனையும் மங்கச் செய்யும் சுடர் தானே தோற்றமாய் - அர்ச்சையாய் நின்ற சுடர்!!!** இந்தச் சுடரை மனத்தில் வைத்து, ஞான ஒளி பெருகி, உன் சரணன்றி வேறு சரண் இல்லை என சரணாகதி பண்ண ‘**போற்றி யாம் வந்தோம்**’ என்று சொல்லி, **உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரான** கண்ணனை கோதா பிராட்டி எழுப்புகிறாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

ஊற்றம் உடையாய்! பெரியாய்! உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே என்று சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளுவோம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ தத்துவத்தில் **சௌலப்யம்** பகவானுடைய குணம். எனவே **ஊக்கமுடையாய்** என்ற ஆண்டாளின் ஈரச் சொல், **பகவானின் சௌலப்யம்** - எளிமையைக் கொண்டாடப்படுவதாக அருளப்பட்டுள்ளது என்று கொள்ளலாம். பகவானின் அவதாரங்களின் மேன்மையே சௌலப்யம் எனும் எளிமை தானே! கீதையில் கூடக் கண்ணன் **ஸம்பவாமி யுகே யுகே** - யுக யுகம் தோறும் நான் தோன்றி வருவேன் என்று கூறுவதும் இந்த **சௌலப்யம்** தானே!!

அவதார பஞ்சகத்தின் பரம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை ஆகிய **நிலைகள் ஊற்றம் உடையாய் பெரியாய் உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே!** என்ற ஆண்டாளின் பாசுரச் சொற்கள் உணர்த்துகின்றன என்றும் அனுபவிக்கலாம்

ஊற்றம் உடையாய் என்பது பரம். அதாவது, **வைகுந்தப் பரம்பொருள், பரப் ப்ரஹ்மம்! பரத்துவ (வைகுண்ட) நிலை**

பெரியாய் என்பது வ்யூகம். அதாவது, திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டு அருளும் எம்பெருமான். வாசுதேவ, சங்கர்ஷண, பிரத்யும்ன, அனிருத்த என்று நான்கு வகைப்படும் வ்யூக நிலைகள்.

பெரியாய் என்பது **பரமனது விபவ நிலைகளையும் குறிக்கிறது. உலகினில் - ஸ்ரீராமன், கிருஷ்ணன்** என்று **பரமன் எடுத்த விபவ அவதாரங்களைச் சொல்கிறது.**

தோற்றமாய் நின்ற என்பது இப்பூலுலகில் உள்ள வைணவ திவ்ய தேசங்களிலும், அபிமானக்ஷேத்ரங்களிலும் உள்ள திருக்கோவில்களில் பரமன் அர்ச்சாவதாரத்தில் விக்ரஹ ரூபத்தில் அருள் பாலிப்பதைக் குறிக்கிறது.

சுடரே என்பது **பரமன் ஒளி வடிவில் அந்தர்யாமியாக(எல்லா உயிர்களிலும் உள் உறைபவனாக) ஜீவாத்மாக்களில் இருப்பதைக் குறிக்கிறது.**

மாற்றார் உனக்கு வலிதொலைந்து உன் வாசற்கண் ஆற்றாது வந்து உன்னடி பணியுமா போலே.....

மாற்றார் வலி தொலைந்து - அகந்தை, உலகப்பற்று, பொறாமை, தீய நட்பு என்று அனைத்தையும் துறந்து

உன் வாசற்கண் ஆற்றாது வந்து உன்னடி பணியும் - உன் கல்யாண குணங்களால் கவரப்பட்டு, நீயே (பரமனே) உபாயமும் (வழி) உபேயமும் (முக்தி) என்று உணர்ந்து, வேறு கதியின்றி உன் திருவடிகளில் சரண் புகுந்தோம் என பண்ணும் **ஸரணாகதி.**

மும்மை சால் உலகுக்கு எல்லாம் மூல மந்திரத்தை, முற்றும்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப் பெரும் பதத்தை, தானே
இம்மையே, எழுமை நோய்க்கும் மருந்தினை,
'இராமன்' என்னும் செம்மை சேர் நாமம் தன்னை,
கண்களின் தெரியக் கண்டான். - - - - - (கம்ப ராமாயணம்)

என்று வாலி ஸரணாகதி பண்ணியது, **மாற்றார் வலி தொலைந்து உன் வாசற்கண் ஆற்றாது வந்து உன்னடி பணியுமாப் போலே.** என்ற பாசுர வரிகளுக்குச் செம்மை சேர்க்கும் விளக்கமாக அனுபவிக்கலாம்.

இராவணன் ஸ்ரீராமனுக்கு பகைவன். **மாற்றான்.** போரில் ஸ்ரீராமனை எதிர் கொண்டு தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாமல் திணறினான் அப்போது சொன்னான்:

யஸ்ய விக்ரம மாஸாத்ய ராஷஸா நித₄னம் க₃தா: |

தம்மந்யே ராக₄வம் வீரம் நாராயணம் அநாமயம் || - (காயத்ரி ராமாயணம் - 19)

“இராமனின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த கணைகளால், பலம் பொருந்திய என் அரக்கர்கள் மடிந்துவிட்டார்கள். இந்த ரகுவரன் வேறுயாருமல்ல, அந்த சாஷாத் பகவான் ஸ்ரீமந் நாராயணனேதான்”

இவ்வாறு ராவணன் சொன்னதும், **மாற்றார் வலி தொலைந்து உன் வாசற்கண் ஆற்றாது வந்து உன்னடி பணியுமாப் போலே** என்ற ஆண்டாளின் பாசுர வரிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக அனுபவிக்கலாம்.

இராவணன் இறந்தவுடன் அவன் பட்டத்தரசி மண்டோதரி ஸ்ரீராமனின் அவதார ரகசியத்தை உணர்ந்தவளாகச் சொன்னாள்.

வ்யக்தமேஷ மஹாயோகீ பரமாத்மா சனாதன |

அநாதி₃மத்ய நித₄னோ மஹத: பரமோ மஹான் || (14)

தமஸ்: பரமோ தா₄தா சங்க₃சக்ர க₃தாத₄ர: |

ஸ்ரீவத்ஸ வசஷா நித்யஸ்ரீ ரஜவய: சா'ச்'வதோத்₄ருவ || (15)

மானுஷம் ரூபமாஸ்தா₂ய விஷ்ணு ஸத்யபராக்ரம: |

ஸர்வை: பரிவ்ருதோ தேவை: வானரத்வமுபாக₃தை: || (16)

ஸர்வயோகேஸ்வர: ஸ்ரீமான் லோகானாம் ஹிதகாம்யயா || (17)

- (வால்மீகி .ராமாயணம் - யுத்த காண்டம் - ஸர்கம் 114 - ஸ்லோ. 14,15, 16, 17)

“உலகனைத்திற்கும் நன்மை செய்ய தேவர்கள் அனைவரும் வானர ரூபத்திலும், ஸ்ரீமன் நாராயணனே ஸ்ரீராமன் உருவத்தில் வந்து இராவணனாகிய என் அரசே! உன்னைக் கொண்டு விட்டார். சங்கு, சக்கரம், கதை, ஸ்ரீவத்ஸம் அனவரதமும் ஸ்ரீலக்ஷ்மிதேவி வாசம் செய்யும் திருமார்புடன் நித்யஸ்ரீயான ஸ்ரீயப்பதியான ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவான பரமாத்மாவே ஸ்ரீராமனாக வந்திருக்கிறார்.”

ராமாயணத்தில் ஸ்ரீராமனை **பரமாத்மா** என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினவள் மண்டோதரி மட்டுமே!!

இதுவும், **மாற்றார் வலி தொலைந்து உன் வாசற்கண் ஆற்றாது வந்து உன்னடி பணியுமாப் போலே** என்ற ஆண்டாளின் பாசுர வரிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது என்று அனுபவிக்கலாம்.

போற்றியாம் வந்தோம்.....

போற்றியாம் வந்தோம் என்பது பல்லாண்டு பாடுவதை / மங்களாசாசனம் செய்வதைக் குறிப்பதாகும்.

வெங்கண் திண் களிறு அடர்த்தாய் விற்றுவக்கோட் டம்மானே

எங்குப்போய் உய்கேனுன் இணையடியே அடையலல்லால்

எங்கும்போய்க் கரைகாணா தெறிகடல்வாய் மீண்டேயும்

வங்கத்தின் கூம்பேறும் மாப்பறவை போன்றேனே . . . - (பெருமாள் திருமொழி 5-5)

என்று குலசேகர ஆழ்வார் கதறினது போல, போக்கிடம் எமக்கிங்கு வேறில்லை என்று **போற்றியாம் வந்தோம்** என்று நப்பின்னையுடன் கூடிய கண்ணனைத் தன் தோழியர் சூழ சரணடைகின்றாள் ஆண்டாள்.

ப்ரபோ, வந்தோம்! நாங்கள் வந்தோம் - பணிந்து வந்தோம் - போற்றி வந்தோம்! பல்லாண்டு பாடி வந்தோம்!! பறை கேட்டு வந்தோம் - **போற்றியாம் வந்தோம்** என்று ஆண்டாள் கண்ணனிடம் இறைஞ்சுகிறாள்.

இப்பாசுரத்தின்படி, பரமனின் திருவடி நிழலுக்கு வெகு அருகில் கோபியர் வந்து விட்டனர்! (ஸாமீப்யம்)

இன்றைய பாசுரத்தின் கடைசி மூன்று அடிகளும் மிகச் சிறப்பானவை. தோற்றுப் போனவர் தன் ஆணவத்தையும் அகந்தையையும் துறந்துவிட்டு வென்றவர் வாயிற்படியில் காத்துக் கிடப்பதைப் போல நாங்கள் உன்னிடம் வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம் என்கிறார்கள். **எதிர்த்தவர்கள் உன் அம்பிற்கு அடிபணிந்தார்கள். நாங்கள் உன் அம்பிற்கு அடி பணிந்தோம் என்கிறார்கள். எதிர்த்தவர் சரணடையும் போது இயல்பாகத் தன் அருளை அவருக்குத் தருபவன் தானே பகவான். காகத்தின் கண் ஒன்றை மட்டும் எடுத்துச் சென்ற இராம பாணத்தையும், இன்று போய் நாளை வா என்று இராவணனை அனுப்பி வைத்த சீர்மையையும் ஒப்பிட்டு, பகைவருக்கும் அருளும்** எம்பெருமானின் காருண்யத்தை எண்ணி, எண்ணி வியக்கலாம். எனவேதான், பழுதே பலகால் செய்திருந்தாலும், கண்ணா ஸரணம் என்று போற்றி வருவோரை ஏற்கும் சீர்மையன் கண்ணன் என்பதால், ஆண்டாளும் **போற்றியாம் வந்தோம்** என்று தங்களின் ஸரணாகதி நிலைப்பாட்டைச் சொல்கிறாள் என்று அனுபவிக்கலாம். இந்த நிலைப்பாட்டில்தான், ஆண்டாள், பாசுரத்தில் பகவானின் கல்யாண குணங்களைச் சொல்லி, **நாங்கள் தோற்று வந்தவர்கள் அல்லர். நோற்று வந்தவர்கள் - உன்**

புகழைப் போற்றிப் பாடி வந்தவர்கள் என்று சொல்வதாக. **போற்றி யாம் வந்தோம்** என்று அருளியுள்ளாள்!! தம்மையே தமருக்குத் தத்தம் செய்யும் நிலைப்பாட்டுடன் வந்துள்ளோம் என்றாள்!

“நீர்நாம தென்றிவை--வேர்முதல் மாய்த்து இறை

சேர்மின் உயிர்க்கு அதனேர்நிறை யில்லே.” - (திருவாய் மொழி 1-2-3)

என்று நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளபடி, ஆண்டாளும் அவள் தோழியரும், தான் தன்னுடையது என்ற எண்ணத்தை வேரோடு கெல்லிக் களைந்து, **“பற்றிலையாய் அவர் முற்றில் அடங்கியவர்கள்”**. எனவே பகவான் வல்லவன் என்பதால் அன்றி அவனின் அருளைத் தெரிந்து கொண்டவர்களாக அவனிடம் சரணடைகிறவர்களாக ஆண்டாள் தன்னையும், தன்னுடன் வந்த தன் தோழியர் நிலையையும் எடுத்துக் காட்டும் வண்ணம், **போற்றி யாம் வந்தோம்** என்று கண்ணனிடம் தங்கள் பூரண ஸரணாகதியை மெய்ப்பித்து, தனக்குத் துணையாக நின்ற நப்பின்னையும், **புகழ்ந்து**, யாம் வந்த காரியத்தை, ஏல் (தெளிந்து ஏற்றுக் கொண்டு), ஓர் (ஆராய்ந்து) எம் பாவாய் - எங்கள் பாவையாகிய நப்பின்னையே! அருள்வாயாக என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறாள்.

இந்த அளவில் இந்தப் பாசுரத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை நிறைவு செய்து அமைகிறேன்.

உத்திர வேதிக்குள்ளே உதித்த, அருள் தரும் வரதனை - வரந்தரும் வரதனை - பேரருளாளனை போற்றிப் பணிவோம் என்று ப்ரார்த்தித்து அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 22

தார்வாதள ப்ரதிமயாதவ தேஹ காந்த்யா
கோரோசநா ருசிரயா ச ருசேந்திராயா: |
ஆஸீதநுஜ்ஜித ஸிகாவல கண்ட்ட ஸோபம்
மாங்கல்யதம் ப்ரணமதாம் மதுவையரி காத்ரம் ||

அருகம்புல் போன்ற உனது திருமேனியின் காந்தி/ஒளியும், கோரோசனை போன்ற அழகிய திருமேனியொளி கொண்ட மஹாலக்ஷ்மியின் ஒளியும், அடிபணிபவர்களுக்கு என்றும் நன்மை தரவல்ல பெருமானுடைய திருமேனியை மயில் கழுத்தின் காந்தியை உடையதாக ஆக்கியிருக்கிறது. பெருமானது கருமுகில் போன்ற ஒளிமிகுந்த திருமேனியைக் கண்ணால் கண்டு அவனடி பணிபவர்களுக்கு அத்திருமேனி எல்லா நலன்களையும் தரும். கோதையின் நிறத்தை அருகம்புல் நிறமாகவும், பெருமானது வக்ஷஸ்தலத்தில் உறையும் அன்னையின் திருமேனியின் நிறத்தை கோரோசனைக்கு ஒப்பாகவும் கூறி, இவ்வாறாக திருமகளும், கோதையும் பெருமானைச் சூழ்ந்திருக்கையில் அவரது கார்முகில் வண்ணம் மயில் கழுத்தின் நிறத்தை அடைவதாக அனுபவிக்கிறார் ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன்.

திருப்பாவை - 21ம் பாசுரம்

அங்கண்மா ஞாலத்தரசர் அபிமான
பங்கமாய் வந்து நின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே
சங்கமிருப்பார் போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்
கிங்கிணி வாய் செய்த தாமரைப்பூப் போலே
செங்கண் சிறுச்சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ!
திங்களும் ஆதித்யனும் எழுந்தாற்போல்
அங்கண் இரண்டும் கொண்டு எங்கள் மேல் நோக்குதியேல்
எங்கள் மேல் சாபம் இழிந்து ஏலோரெம்பாவாய். (22)

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள்:

அழகிய பரந்த பூவுலகை ஆண்ட மன்னர்கள் தமக்கு மேம்பட்டவர்கள் யாரும் இல்லை என்ற அகந்தையும் தற்பெருமையும் அழிக்கப்பட்டு, உன்னிடம் வந்து உன் அரியணையின் அருகே பணிவுடன் குழுமியிருப்பது போல, நாங்களும் உன்னைச் சரணடைந்தோம்! சலங்கை மணிகளை போன்ற, பாதி திறந்த, தாமரை மலர்களை ஒத்த உன் அழகிய சிவந்த கண்களை சிறிது எம் பக்கம் திருப்பி அருள் செய்யலாகாதா? குளிர்ந்த சந்திரனும், வெப்பம் தரும் சூரியனும் ஒரு சேர உதித்ததற்கு நிகரான அக்கண்களின் பார்வை எங்கள் மேல் விழுமாகில், எங்களின் சாபங்களும் பாபங்களும் ஒழிந்து போய் விடும்.

பாசுரத்தின் சிறப்பு

21ம் பாசுரத்தைத் தொடர்ந்து, இந்தப் பாசுரமும் கண்ணனைத் துயிலெழுப்பும் பாசுரமாக ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள். எல்லாரும் துயிலெழுந்து விட்டனர். ஆனால், பரமனாகிய கண்ணபிரான் இன்னும் துயிலெழவில்லையே என்ற ஆண்டாளின் ஆதங்கம் இந்தப் பாசுரத்தில் எதிரொலிப்பதைக் காணலாம்!

நாம், நித்ய திருவாராதனத்தில் கோவிலாழ்வார் (திருவாராதனப் பெட்டி) திருக்காப்பு நீக்குவதற்கு (திறப்பதற்கு) முன்னால் எம்பெருமானின் அனுமதி கோரி "**நாயகனாய் நின்ற**" பாசுரத்தையும், திறந்த உடன் எம்பெருமான் மெது மெதுவே அவன் கண்களைத் திறப்பதற்காக "**அங்கண் மா ஞாலத்தரசர்**" என்ற இந்தப் பாசுரத்தையும், "**மாரி மலைமுழைஞ்சில்**" பாசுரத்தையும் "**அன்று இவ்வுலகம் அளந்தாய்**" பாசுரத்தையும் சேவிப்பதும் ஸம்பந்தாயத்தில் நியமித்திருப்பதும், ஆண்டாள் உணர்த்தியுள்ளது போன்று, **செங்கண் சிறுச்சிறிதே எம்மேல்விழியாவோ!** என்று கண்ணனை மெல்லமெல்லக் கண்மலர்ப் பார்த்திப்பதற்காகத்தான் அல்லவா!?

இந்தப் பாசுரத்தில் **அநந்யார்க சேஷத்வம்** விளக்கப்படுவதாக ஸ்வாமி பெரியவாச்சான் பிள்ளையவர்கள் வியாக்யானம் பண்ணியுள்ளார்கள். இப்படி, இந்தப் பாசுரமும் ஸரணாகதித் தத்துவத்தையே பறைசாற்றுகின்றது.

இந்தப் பாசுரம் உணர்த்தும் **அநந்யார்க சேஷத்வம்** என்றால் என்ன என்று சுருக்கமாக விண்ணப்பிக்கிறேன்.

அனன்ய - தனக்கு மாற்று இல்லாத - ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத

அர்க - பெருமை

சேஷத்வம் - மிகுந்திருக்கும் தன்மை - அடியவன் என்ற தன்மை - பகவான் சேஷி, நாம் பகவானுக்கு அடிமை என்ற தன்மை.

இப்படி, **அநந்யார்க சேஷத்வம்** என்றால், தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத பெருமையை உடைய பரப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனை அன்றி வேறு தெய்வம் இல்லை என்றுணர்ந்து, நாம் அவனின் அடியவர்கள் - அடிமைகள் என்ற மனத் திண்மையைக் கொள்ளும் ஒரு பக்தி நிலை. அத்தகைய நிலை அடைய, நமது **நான், எனது** போன்ற மமகாரங்களும், அகங்காரங்களும் அழிந்து, நான் ஒன்றும் இல்லை. **எல்லாம் அவனே** என்ற உண்மையை உணர்கின்ற இந்த பக்தி நிலை தான் இந்தப் பாசுரத்தின் உட்பொருளாக உள்ளது.

அபிப்ராய ப்ரியார்ஹோ-அர்ஹ ப்ரியக்ருத் ப்ரீதிவர்த்தன: என்று விஷ்ணு சஹஸ்ர நாமத்தில் சொல்லப்படுகின்றதல்லவா!

ப்ரியார்ஹ: என்பது 876வது திருநாமம்.-

இப்படி அநந்ய பக்தியுடன் வந்தடையும் பக்தனாகிய ஞானியை அனுக்ரஹிப்பதற்கு உரியவர் - அநந்ய பக்தர்களிடம் பிரியம் கொள்கிறான் பகவான் என்று அர்த்தம்.

அர்க்கு: என்பது 877வது திருநாமம்.-

வேறு ஒன்றிலும் விருப்பம் இல்லாத பக்தர்களுக்குத் தாமே விரும்பத் தகுதி உள்ளவராக இருப்பவர் என்று இதற்கு அர்த்தம்.

இந்த நிலையைத் தான் **அனன்ய அர்க்கு சேஷத்வம்** என்கிறோம். **உன்னையல்லால் தெய்வம் வேறில்லை** என்றிருக்கும் நிலைதான் இந்த பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேச அர்த்தம்.

அநந்யார்க்கு சேஷத்வம் என்ன என்பதை ஸ்வாமி தேசிகன் **ந்யாஸ தசகத்தில்**, அருளியுள்ளதில் ஒரு ஸ்லோகத்தை இங்கு மனதில் கொண்டு ஆண்டாள் பாசுரத்தின் ஏற்றத்தை அனுபவிப்போம்.

அஹம் மத்₃ரக்ஷணப₄ரோ மத்₃ரக்ஷண பலம் ததா

ந மம ஸ்ரீபதேரேவேத் யாத்மாநம் நிக்ஷிபேத் புத: - (ந்யாஸ தசகம் - 1)

அஹம்	அடியேனும் (ஆத்ம ஸ்வரூபம்)
மத்₃ரக்ஷணபர:	அடியேனை ரக்ஷிக்கும் பொறுப்பும், எனது ரக்ஷணத்தின் சுமையும்
ததா	அவ்வாறே - அப்படியே
மத்₃ரக்ஷண பலம்	அடியேனை ரக்ஷிப்பதால் உண்டாகும் பயனும், எனது ரக்ஷணத்தால் உண்டாகும் பலமும்
ந மம	அடியேனுடையவை அன்று; நான் எனக்கு உரியேன் அல்லேன்
ஸ்ரீபதே: ஏவ	ஸ்ரீய:பதியான நாராயணன் உடையவையே, ஸர்வசேஷியான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே சேஷம், அவனே இவைகட்கெல்லாம் கடவன்
இதி	என்று, இவ்வாறு
புத:	பண்டிதன்
ஆத்மாநம்	தன்னை
நிக்ஷிபேத்	ஸமர்ப்பிக்கக் கடவன்

["பொருள்: அடியேன், அடியேனைக் காக்கும் பரம், அடியேனைக் காப்பதன் பலம், இவையனைத்தும் அடியேனுடையதல்ல. எல்லாம் திருவுக்கும் திருவாகிய திருமாமகள் கேள்வனுடையனவே" என்று தன்னைப் பகவானிடம் ஒப்படைத்து விடவேண்டும்.

இச்சலோகத்தால் அங்கியினுடைய பிரிவான **ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணம்**, **பல ஸமர்ப்பணம்** என்கிற இரண்டு தளத்துடன் **பர ஸமர்ப்பணம்** பண்ணக் கடவது என்றும், இம்மூன்று ஸமர்ப்பணத்திலும் **பரஸமர்ப்பணமே ப்ரதானம்** என்றும் கூறப்பெறுகின்றது.

நான் எனக்கு உரியேன் அல்லேன். ஒன்றை நிருபாதிகமாக என்னது என்னவும் உரிமையில்லை. என்னையும் என்னது என்று பேர் பெற்றவற்றையும் உடைமையையும், நான் ஸ்வதந்த்ரனாய்க் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தகுதியுள்ளவனும் அல்லன். நான் ப்ரதாந பலியும் அல்லேன். என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களும் ஸர்வஸ்வாதியான அகாரவாச்யனான எம்பெருமானுடையதே. இவற்றினுடைய ரக்ஷணபரமும் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானுடையதே. ரக்ஷண பலமும் ப்ரதாந பலியான எம்பெருமானுடையதே.

அடியேனும், அடியேனைச் சேர்ந்தவைகளும் எனக்குச் சேஷம் அல்ல. நான் எனக்கு உரியேன் அல்லேன். ஸர்வசேஷியான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே எல்லாம் சேஷம்" என்று அநுசந்திக்கை

"**ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணம்**" இது இம்மையிலும் மறுமையிலும் உளதாம். "அடியேனையும் அடியேனுடையனவாகப் பேர்பெற்றவற்றையும் அடியேன் ஸ்வதந்த்ரனாய் ரக்ஷித்துக் கொள்ளச் சக்தியற்றவன். தகுதியில்லாதவன். இவற்றினுடைய ரக்ஷணபரமும் அந்த ஸ்ரீய:பதியினுடையதே" என்று அநுஸந்தித்தல் "**பரஸமர்ப்பணம்**".

"இந்தச் சரீர முடிவில் மற்றொரு திவ்ய சரீரத்தை அடைந்து அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தினால் பரமபதத்தைச் சேர்ந்து அங்கு ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை அநுபவித்து அதன் போக்கு வீடாகக் கைங்கர்யம் அடைதல் பலம். இதுவும் ப்ரதான பலியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் உடையதே" என்று அநுஸந்தித்தல் "**பலஸமர்ப்பணம்**".]

இவ்வாறு ந்யாஸ தசகத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் வழிகாட்டியுள்ளபடி, ஆண்டாளின் இந்தப் பாசுரத்தின் உட்பொருளை உணர்தல் பொருத்தமாகும்.

இதுவரை நான்/நமது, என் உடைமை /தம் உடைமை, என் மக்கள் / தம் மக்கள், என் நாடு /தம் நாடு என்றெல்லாம் அபிமானித்துக் கொண்டிருந்த, மிகுந்த வலிமை வாய்ந்த, சிற்றரசர்களும் பேரரசர்களும் தமது சுயம் அழிந்து கண்ணனிடம் வந்து சேர்ந்தது போல், கோபியரும் தங்களின் கையறுநிலையை முழுமையாக உணர்ந்து, தாங்கள் இதுவரை சம்பாதித்துள்ள தீவினைகளையும், சாபங்களையும் போக்க வல்லவன் கண்ணனே என்று உறுதியாக நம்பி, அவனைச் சரண் அடைகின்றனர் என்ற பரிபூர்ண சரணாகதியை இந்தப் பாசரம் உணர்த்துகின்றது..

இத்தகைய பக்தியைத் தான் பெரிய திருமொழியில் திருக்கண்ணபுரத்து பாசரத்தில் திருமங்கை ஆழ்வார் சொல்வார்.

மற்றுமோர் தெய்வ முளதென் றிருப்பாரோடு

உற்றிலேன் உற்றது முன்னடி யார்க்கடிமை

மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின்திரு வெட்டெழுத்தும்

கற்று நான் கண்ண புரத்துறை யம்மானே. - (பெரிய திருமொழி 8-10-3)

[திருக்கண்ணபுரத்து எம்பிரானே, உன்னை அன்றி மற்றொரு தெய்வம் உண்டு என்று சொல்பவர்களுடன் நான் தொடர்பே கொள்ள மாட்டேன். நான் உன் அடியவர்களுக்கும் அடிமை. உன் திருவெட்டெழுத்து மந்திரமே என் திருமந்திரம்.]

அந்நயர்ஹ சேஷத்வ தன்மையைத் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரும் தன் திருமாலை பாசரத்தில் அழகாகச் சொல்லியுள்ளதை இங்கு மேற்கோளிட்டிப் பொருள் தெளியலாம்.

மேம்பொருள் போக விட்டு மெய்மையை மிகவு ணர்ந்து,

ஆம்பரி சறிந்து கொண்டு ஐம்புல னகத்த டக்கி,

காம்புறத் தலைசி ரைத்துன் கடைத்தலை யிருந்துவாழும்

சோம்பரை உகத்தி போலும் சூழ்புலல் அரங்கத் தானே. - (திருமாலை - 38)

[மேன்மை தரும் உலகப் பொருண்மைகளைத் துறந்து வாழ்வின் உண்மை உணர்ந்து, ஐம்புலன்களை அடக்கி, அடியோடு தன் செருக்கின் சுமையைத் தொலைத்து உன் திருவாயிலிலே காவலாய்வாழும் தன்னலத்திலே சோம்பிகளை உவக்கும் அரங்கனே! என்பது இந்தப் பாசரத்தின் பொருள்.]

இப்படிப்பட்ட அந்நயர்ஹ, சேஷத்வம் தான் இந்த 22ம் பாசரத்தில் ஆண்டாள் நாச்சியாரால் உள்ளூரைப் பொருளாக உணர்த்தப்படுகிறது என்று உணர வேண்டும்.

“போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோ ரெம்பாவாய்” என்று 5-ஆம் பாசரத்தில் பாடியதை, ஆண்டாள் “திங்களும் ஆதித்யனும் எழுந்தாற்போல் அங்கண் இரண்டும் கொண்டு எங்கள் மேல் நோக்குதியேல் எங்கள் மேல் சாபம் இழிந்து ஏலோரெம்பாவாய்” என்று இந்த பாசரத்தில் இன்னும் சற்று ஆணித்தரமாகச் சொல்லி, உன்னையல்லால் தெய்வம் வேறில்லை என்றிருக்கும் தங்கள் நிலையை இந்தப் பாசரத்தில் கண்ணனிடம் உணர்த்துகின்றாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

இந்தப் பாசரத்தின் மற்றொரு சிறப்பு, எம்பெருமானின் மூன்று திவ்ய அங்கங்களின் பெருமையைச் சொல்வதாக இந்தப் பாசரம் அமைந்திருப்பதும் ஆகும். “எங்கள் மேல் நோக்குதியேல்” என்று எம்பெருமானின் திருக்கண்களும், “சங்கம் இருப்பார் போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்” என்று எம்பெருமானின் திருவடிப் பெருமையும், “எங்கள் மேல் சாபம் இழிந்து” என்று எம்பெருமானின் அபய ஹஸ்தமும் குறிப்பில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன .

இனி, மேற்கொண்டு, பாசரத்தின் விசேஷ அர்த்தங்களை விண்ணப்பிக்க முயல்கிறேன்.

“அங்கண்மா ஞாலத்தரசர் அபிமான பங்கமாய் வந்து நின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே சங்கமிருப்பார் போல்”

அங்கண் மா ஞாலத்தரசர்கள் நாட்டைத் துறந்து வந்தார்கள் என்று இந்தப் பாசரத்தில் சொல்லப்படவில்லை. ஸகல அற நெறிகளையும் மற்றவர்க்கு உணர்த்தும் கண்ணன், தானே அறநெறிகளை மீறச் சொல்வானா? அரசர்கள் என்றால் கூத்திரியர்கள். கூத்திரியர்களுக்கு நாட்டைக் காக்கும் கடமையும், பொறுப்பும் உண்டு. எனவே தான், அங்கண் மா ஞாலத்தரசர்கள் தமது நாட்டைத் துறக்க வேண்டாம். நாட்டைக் காக்க வேண்டிய அவர்களுடைய ஸ்வதர்மத்தை விட வேண்டாம். இந்த நாட்டை நாம் ஆள்கிறோம் என்ற அபிமானத்தை மட்டும் துறந்தால் போதும் என்பதுதான் ஆண்டாளின் இந்தப் பாசர வரிகளுக்கு உட்பொருள். காரணம், செல்வம் நிலைத்தது அன்று. பகவான் தான் நிரந்தர செல்வம் என்பதை உணர்த்த அங்கண் மா ஞாலத்தரசர் அபிமான பங்கமாய் வந்து நின்றார்கள் என்றாள் ஆண்டாள்.

நம்மாழ்வாரின் பாசுரத்தை இங்கு சொல்ல வேண்டும்.

**ஒருநா யகமாய் ஓட, உலகு உடனாண்டவர்,
கருநாய் கவர்ந்த காலர் சிதைகிய பாணையர்,
பெருநாடு காண இம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்,
திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித் துயம்மினோ. (திருவாய்மொழி 4-1-1)**

சக்ரவர்த்தியாய் இருந்த சுகம் அனைத்தும் ஒருநாள் போனால், நாய் கடி பட்டு அல்லல் படுதல் போல் என்கிறார். எனவே ஐஸ்வர்யமோ தாரித்யமோ சாஸ்வதமில்லை என்பதை உணர்ந்து, **திருத்தக்க செல்வம் - நீங்காத செல்வம்** என்பது பகவானின் மலரடிகளைப் பற்றுவதே என்பதை **அபிமானபங்கம்** என்ற சொல்லாடல் உணர்த்துகின்றது.

இதைத்தான் திருமங்கை ஆழ்வாரும்

**பாண்தேன் வண்டறையும் குழலார்கள் பல்லாண்டிசைப்ப,
ஆண்டார் வையமெல்லாம் அரசாகி, முன்னாண்டவரே
மாண்டாரென்று வந்தார் அந்தோ மனை வாழ்க்கை தன்னை
வேண்டேன், நின்னடைந்தேன் திரு விண்ணகர் மேயவனே (பெரிய திருமொழி 6-2-5)**

குறுநில மன்னனோ, பெருநில அரசனோ, அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசனான சக்ரவர்த்தியோ, இவர்கள் அனைவரும் ஸர்வலோகச் சக்ரவர்த்தியான எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் தானே!. அவ்வாறு நியமிக்கப்பட்டவர்கள் அவர்களுக்கான செயல்களைச் செய்ய வேண்டும். தான் அரசன், சக்ரவர்த்தி என்ற அபிமானத்தைத்தான் தொலைத்துவிட்டு வந்துள்ளார்கள் என்று சொல்லியுள்ளார் என்பது தான் உட்பொருள். **இங்கு அரசன் என்பது ஒரு அடையாளமாக உருவகிக்கப்பட்டுள்ளது.** ஸ்வாபதேசம், சேதனர்களான நாம், நான், நமது எனது போன்ற மமகங்காரங்களைத் தொலைத்தால்தான் பகவானைக் கூடமுடியும் என்ற தத்துவம்.

இதே அனுபவத்தை ஸ்வாமி தேசிகனும் பரமபத ஸோபானம் என்ற ஸ்தோத்திரத்தில் அருளியுள்ளதையும் இங்கு அன்வயித்து, ஆண்டாள் பாசுரத்தின் உட்பொருளை உணரலாம்.

**தந்திரங்களை ளவிலராய்த் தனத்தால் மிக்கதார்
வேந்தர் தொழுவைய மாண்டார் மாண்டார்
சந்திரனுஞ்சூரியனும் வீயுங்காலந்
தாரகையின் வடமுற்றுத், தனிவானாளும்
இந்திரனுமேறுயர்த்த வீசன்றானும்
ஈரிரண்டு முகத்தானுமில்லா வந்நாள்
நந்திருமால் நிலைகண்டார் நாகமெல்லா
நரகென்று நற்பதமே நாடுவாரே.**

-(பரமபத ஸோபானம் - 7)

[எம்பெருமானது ஸ்தாநமாகிய பரமபதம் தவிர மற்ற எல்லா செல்வங்களும் நிலைத்ததல்ல என்று இந்த பாசுரத்தில் அருளியுள்ளார் ஸ்வாமி தேசிகன்.]

இவ்வாறு, அநன்யார்க், சேஷத்வத்தை உள்ளுரைப் பொருளாக உணர்த்தும் வகையில் ஆண்டாள் நாச்சியார் இந்தப் பாசுரத்தில் **அங்கண்மா ஞாலத்தரசர் அபிமான பங்கமாய் வந்து நின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே சங்கமிரூப்பார் போல்** என்று அருளியுள்ளார் என்று தெளியலாம்.

அங்கண் மா ஞாலத்து அரசர் தெரியும். அங்கண் மா ஞாலத்து அமுது யார்?

அங்கண் மா ஞாலத்து அமுது யார் என்று இரண்டாம் திருவந்தாதியில் பூதத்தாழ்வார் நமக்குக் காட்டுகிறார்.

**வரம்கருதித் தன்னை வணங்காத வன்மை,
உரம்கருதி மூர்க்கத் தவனை, - நரம்கலந்த
சிங்கமாய்க் கீண்ட திருவன் அடியிணையே,
அங்கண்மா ஞாலத் தமுது.**

-(இரண்டாம் திருவந்தாதி - 84)

என்று **ந்ருசிம்ஹன்** தான் **அங்கண்மா ஞாலத்து அமுது** என்று அனுபவித்துள்ளார் பூதத்தாழ்வார்.

மற்றொருவிதமாக அனுபவிப்போம்:

அபிமானம் என்ற சொல்லுக்கு. அன்பு, பாசம் அறிவு, ஞானம், கொலை, தன்மதிப்பு ; உள்ளக்களிப்பு, பற்று என்று பல பொருள்கள் உண்டு. இந்தப் பாசுரத்தில் அபிமானம் என்ற சொல்லுக்கு, பற்று என்று மூலப்

பொருள் கொண்டு, பற்றினால் விளையும் பாசம், அன்பு, தன் மதிப்பு, உள்ளக்களிப்பு ஆகியவற்றை பற்றுடன் இணைந்த செயல்பாடுகள் - புறப்பற்றுக்கள் என்று கொண்டு ஆண்டாளின் பாசுர வரிகளின் உட்பொருளை ஆய்ந்து தெளிதல் வேண்டும்.

பற்று உள்ளவர்கள் - நாம் - சேதனர்கள்.

பற்றில்லாதவன் - எம்பெருமான்.

எனவே தான் திருக்குறளும், **“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றை பற்றுக் பற்று விடற்கு”** என்று “பற்று” என்ற சொல்லைக் கொண்டு சொற்சிலம்பம் ஆடி, பற்றற்ற எம்பெருமானைப் பற்ற, மற்ற பற்றுக்களை விட வேண்டும் என்று உணர்த்துகின்றது. ஆண்டாளும், இத்தகைய புறப்பற்றைத் துறந்து, அகப்பற்றுடன் எம்பெருமான் சரணங்களில் ஸரணம் அடைவதே உண்மையான உபாயம் என்பதை, **“அங்கண்மா ஞாலத்தரசர் அபிமான பங்கமாய் வந்து நின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே சங்கமிருப்பார் போல்”** என்ற பாசுர வரிகளில் உட்பொருளாகப் பொதித்து அருளியுள்ளாள் என்று உட்பொருள் தெளிதல் வேண்டும்.

அபிமான பங்கமாய் என்பதை **இன்னொரு விதத்தில் தத்துவமாகப் பார்ப்போம்.**

அபிமானம் என்பது **அகங்காரத்தை (அகந்தை)** குறிப்பதாம். இந்த (22வது) பாசுரம் **அபிமான பங்கத்தை** பற்றிப் பேசுகிறது. **தத்வங்களின் வரிசையில் அகங்காரம்** என்பது **22வது தத்வம்.**

பிரகிருதியிலிருந்து அஹங்காரம். அஹங்காரத்திலிருந்து மகத் என்கிற புத்தியும், பிறகு மனமும் உண்டாகின்றன. மனத்திலிருந்து ஐந்து தன்மாத்திரைகள் என்ற சூக்ஷ்ம பூதங்கள், ஐந்து ஸ்தூல பூதங்கள், அவைகளினால் ஐம்புலன்களும் இவற்றின் வெளித்தொடர்புக்கென ஐம்பொறிகளும் பிறக்கின்றன.

பொங்கு ஐம்புலனும் பொறிஐந்தும்

கருமேந்திரியம் ஐம்பூதம்

இங்கு இவ்வுயிர்ஏய் பிரகிருதி

மான் ஆங்காரம் மனங்களே

-(திருவாய்மொழி 10-7-10)

என்று **திருவாய்மொழியில்** இருபத்துநான்கு தத்துவங்கள்பற்றி **நம்மாழ்வார்** குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறே **திருச்சந்தவிருத்தப்** பாசுரம் ஒன்றில் திருமழிசை ஆழ்வார், தத்துவங்கள் இருபத்துநான்கையும் நிர்வகிப்பவன் எம்பெருமான் என்னும் கருத்து இடம் பெற்றுள்ளது. அப்பாசுரம் வருமாறு:

ஐந்தும் ஐந்தும் ஐந்துமாகி அல்லவற்று உளாயுமாய்

ஐந்தும் மூன்றும் ஒன்றுமாகி நின்ற ஆதிதேவனே - (திருச்சந்த விருத்தம் 3)

(முதலடியில் வரும் 3 ஐந்தும் முறையே ஐம்பூதங்கள் ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து. இரண்டாம் அடியில் வரும் ஐந்தும் தன்மாத்திரைகள் ஐந்து. மூன்று - பிரகிருதி, மாஹான், அகங்காரம், ஒன்று - மனம் ஆக 24 தத்துவங்கள்.)

இப்படி, **நிலம், நீர், காற்று, வானம், நெருப்பு** என்று **பஞ்சபூதங்கள் 5**

ஒளி, சுவை, ஓசை, நாற்றம், உணர்ச்சி என்று **சூட்சும பூதங்கள் 5**

(இவை ஐம்பொறிகளாலும் உணரப்படும் பண்புகள்)

கண், வாய், செவி, மூக்கு, மெய் என்று **ஐம்பொறிகள் 5**

கை, கால், நாக்கு, குதம், குறி என்று **செயலுறுப்புகள் 5**

(இவை உடலியக்கத்திற்கு ஆனவை)

மனம், அகங்காரம், அறிவு, குணம் என்று **உட்கரணங்கள் 4**

ஆக 24.

(**மனம் வேறு. குணம் வேறு. அறிவு வேறு.** அறிவு நல்லதையும் அறியும். தீயதையும் அறியும். ஆனால் மனம் எதை வேண்டுமானால் விரும்பலாம். குணம் என்பது செயலில் வெளிப்படுவது. மனதில் வருத்தமிருந்தாலும் சிலர் நல்லதைச் செய்கிறார்கள் அல்லவா. **அகத்தில் இருக்கும் காரம் அகங்காரம்.** அது போக வேண்டும்.)

இந்த இருபத்துநான்கு தத்துவங்களோடு **இருபத்தைந்தாவது** தத்துவம் **ஆன்மா** என்பதும், **இருபத்தாவது** தத்துவம் **பகவான்** என்பதும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ தத்துவம்..

இப்படி **ஆன்ம தத்துவங்கள் இருபத்தி ஆறில், அகங்காரம் 22வது தத்துவம்.** எனவே தான் ஆண்டாளர் **அபிமான பங்கம்** என்ற **அகங்கார பங்கத்தை 22 வது பாசுரத்தில் சொல்கிறாள்!!**

அதோடு, விடியலில் எழுந்திருந்து, நோன்பின் பெருமையையும், கண்ணனின் திருநாமங்களையும் பாடி, ஒவ்வொரு அடியவராக (கோபியர்) எழுப்பி, திருமாளிகை காப்பானின் அனுமதி பெற்று, நந்தகோபர், யசோதை,

நப்பின்னையை பிராட்டியை எழுப்பி என்று மிகவும் சிரமப்பட்டு கோபியர் கண்ணனிடத்தில் வந்து சேர்ந்ததிலும் கோதை நாச்சியார் ஒன்றைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள். அதாவது, சரணாகதி (ப்ரபத்தி) என்பது, “எல்லாம் அவன் செயல்” என்று வெறுமனே இருப்பதாகாது, அதற்கு சுயமுயற்சியும், உழைப்பும் அவசியமாகிறது! என்பதை உணர்த்துகிறாள்.

மற்றொரு விதமாக அனுபவிப்போம்.

“அங்கண்மா ஞாலத்தரசர் அபிமான பங்கமாய் வந்து” என்பதை தத்துவார்த்தமாக அனுபவிப்போம்.

அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்

விஜ்ஞாதம் அவிஜாநதாம் | . - (கேனோபநிஷத் 1-3)

என்ற கேனோபநிஷத் வாக்யத்தை உட்பொருளாக வைத்து ஆண்டாள் சாணாகதித் தத்துவத்தைச் சொல்கிறாள். எல்லாம் தெரியும் என்று நினைப்பவனுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. தெரியாது என்று தெளிந்தால் தான் எல்லாம் தெரிய ஆரம்பிக்கும். எனவே **ந ம:** என்றபடி, அகங்காரத்தை அழிக்க வேண்டும் என்பதை இப்பாசுரத்தில் அபிமான பங்கம் என்று உணர்த்துகிறாள். இதைத் தானே வேத மந்த்ரங்கள் சொல்கின்றன!! ஹோமம் பண்ணும் போது ஆஹூதியை எந்த தேவதையைக் குறித்து கொடுக்கப் படுகிறதோ அந்த தேவதைக்கு **இதும் நம:** என்பது இது எனக்கு அல்ல. உனக்கே அர்ப்பணம் என்று சொல்கிறோமில்லையா? (**இந்த்ராயை ஸ்வாஹ = இந்த்ராயை இதும் ந ம:**) இப்படி நான் என்ற அகங்காரம் அழிய உன்னை அடிபணிந்தோம் என்று **“அபிமான பங்கமாய் வந்து”** என்றருளிணாள் ஆண்டாள்.

அஹங்காரம் என்பது, **அநஹத்தை அஹமாக** நினைத்தல்.

அஹம் என்றால் **ஆத்மா**. **அநஹம்** என்றால் ஆத்மா அல்லாததான **சரீரம்**. அந்த சரீரத்தைத் தான் “நான்” என்று நினைக்கிறோம். இது பிரமை. இது அஹங்காரம். அஹங்காரம் நம்மிடத்தே வந்தால், அனைத்தையும் தன்னுடையது என்றே ஆசைப்படுவோம். இந்த நிலை கைவல்யம். தன்னுடையது அல்ல என்று தெரிந்தும், தன்னுடையது என்று வஸ்துக்களின் மேல் ஏற்படும் ஆசைதான் **மமகாரம்**.

நம்பி னேன்பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்,

நம்பி னேன்மட வாரையும் முன்னெல்லாம்,

செம்பொன் மாடத் திருக்குரு கூர்நம்பிக்

கன்ப னாய், அடி யேன் சதிர்த் தேனின்றே. (கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு)

என்ற கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்புப் பாசுரத்தின் உட்பொருளை அனுபவித்தால், நம் அஹங்கார, மமகாரத்தின் தாக்கம் என்னவென்று புரியும்.

மமகாரம் உடையவர்கள், எல்லாப்பொருள்களும் தன்னுடையது என்று எண்ணுபவர்கள், எம்பெருமானிடம் ஐஸ்வர்யானுபவத்தைத்தான் ப்ரார்த்திப்பார்கள். அஹங்கார, மமகாரத்தாலே பீடிக்கப்பட்டவர்கள் ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை ஆசைப்படுகின்றார்கள். இதைத் தான் பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பகவத் கீதையின் ஏழாம் அத்யாயத்தில் 16ம் ஸ்லோகத்தில் உபதேசித்துள்ளார்.

சதுர்விதா₄ ப₄ஜந்தேமாம் ஜநா: ஸுக்ருதினோ_sர்ஜிந |

ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்தா₂ர்தீ₂ ஜ்ஞாநீ ச ப₄ரதர்ஷப₄ | | - (ப.கீ. 7-16)

[அர்ஜுனா! நான்கு விதமான பக்தர்கள் என்னை வணங்குகின்றனர். அவர்கள், துயருற்றோர், செல்வம் விரும்புவோர் என்னை அறியும் ஆவல் உடையோர், பூரணத்தின் அறிவை உணர்ந்தோர் ஆகியோர் ஆவர்.]

அஹங்கார, மமகாரங்கள் உண்டாக்கும் கைவல்யத்தைத் தாண்டினவர்களால் தான் - அவற்றை ஒழித்தவர்களால்தான், எம்பெருமானை முழுமையாக உணர்ந்து அடைய முடியும். அஹங்கார, மமகாரம் தொலைவதைத்தான் **அபிமான பங்கம்** என்று ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளாள்.

மற்றொரு விதமாக **“அபிமான பங்கம்”** என்று இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் கையாண்டுள்ள சொற்களின் உட்பொருளை அறிய முயல்வோம்.

அபிமானம் தொலைவது என்று இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் அருளியுள்ள உபாயத்தையும் (கண்ணனை அடையும் வழி) அடுத்த பாசுரத்தில் **யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்து அருள்** என்று அருளியுள்ள உபேயத்துடன் அன்வயித்து (தொடர்புபடுத்தி) பாசுரத்தின் உள்ளுரைப் பொருளை உணர வேண்டும். **யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்து அருள்** என்பது **ப்ராப்தி - உபேயம் ஆகிய பலன்**. கண்ணனை அடைய வேண்டும், கைங்கர்யம் வேண்டும் என்ற **ப்ராப்தி**. இத்தகைய **ப்ராப்தி** எப்போது முழுமையாகக் கிட்டும்? மனமாச்சர்யங்கள் என்ற **அபிமானத்தைத் துறந்தால்தான் கிட்டும்**. மனமாச்சர்ய **அபிமானத்தைத் துறந்தால் தான்** எம்பெருமான் கண்ணனை அடைய முடியும் என்பதை இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் விளக்கியுள்ளாள்.

ப்ராப்யம் ஆகிய **உபாயத்தை** (அடையும் வழியை) வேண்டினால் போதாதா? அதற்காக, இக வாழ்வின் சுகங்களான மனமாச்சர்ய அபிமானங்களைத் தொலைத்துவிட்டுத்தான் வர வேண்டுமா என்று, எம்பெருமானை அடையவிடாமல் தடுக்கும் **மனம் என்ற விரோதி** பல கேள்விகள் கேட்கலாம். **அபிமானம்** இருந்தால் **ப்ராப்யத்தை(உபாயம்-வழி)** அடைய முடியாது. அதைத் தொலைத்தால்தான் எம்பெருமானை அடையும் **ப்ராப்யம்** ஆகிய உபாயம் தெரிய வந்து, எம்பெருமானான **ப்ராப்தியை - (உபேயம் ஆகிய பலனை)** அடைய முடியும். இந்த உண்மையை **அஷ்டாஷ்டர மந்திரம்** உணர்த்துகின்றது. **ஓம்** என்ற பிரணவம் முன்னிற்க, **நம:** என்ற பதத்தைத் தொடர்ந்துதானே **நாராயணாய** என்ற பதம் வந்து, மூன்று பதங்களும் சேர்ந்து அஷ்டாஷ்டர மந்திரம் ஆகின்றது!! கேசவாய நம:, நாராயணாய நம:, மாதவாய நம:, கோவிந்தாய நம:, விஷ்ணவே நம:, மதுசூதநாய நம: த்ரிவிக்ரமாய நம:....., என்று எந்தத் திருநாமத்தை வேண்டுமாலும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், சஹஸ்ரநாம அர்ச்சனை பண்ணும்போது கூட, ப்ரணவத்துடன் திருநாமத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லி, நம: என்ற பதத்தை பின்னால் தானே சேர்த்துச் சொல்கிறோம்! அவ்வகையில் பார்த்தால் **நாராயணாய நம:** என்று தானே இருக்க வேண்டும்? ஏன் **நமோ நாராயணாய** என்று அஷ்டாஷ்டர மந்திரத்தில் நாராயணாய என்ற நாமத்திற்கு முன்பாக நமோ என்ற பதம் உள்ளது? இதை தத்துவார்த்தமாக உணர்வோம்.

"நம:" என்பது "ந", "ம:" என்று இரு சிறு சொற்களாகப் பிரியும். **"ந"** என்றால் இல்லை என்று பொருள். **"ம:"** என்றால் மகாரமாகிய ஜீவாத்மா அதாவது "நான்" என்று பொருள்.

"ம:" என்பது சஷ்ட்யந்தமான **அஸ்மத் சப்தம்**. அதாவது **ஆறாவது வேற்றுமை உருபோடு கூடிய அஸ்மத் சப்தம்**. **"ம:"** என்றாலும், **"மம"** என்றாலும், இரண்டும் **ஆறாம் வேற்றுமை உருபோடு கூடிய அஸ்மத் சப்தம்**. (**அது, ஆது, அ** என்பவை ஆறாம் வேற்றுமை உருபுகள்).

"ந + ம:" - நான் எனக்கு உரியவனல்லேன். என்னுடையது இல்லை. எனக்கு உரியது இல்லை. இவ்வாறு, நான் என்னுடையவன், என்கிற பிரேமம் அழிவதுதான் **அபிமான பங்கம்!!**

[**குறிப்பு:** ஒரு தெளிதலுக்காகவும், மேற்சொன்னவற்றை விளக்கமாக அறிதலுக்காகவும், ஆறாம் வேற்றுமை உருபு பற்றிய ஒரு சிறிய விளக்கத்தை அறிவோம்..

ஆறாம் வேற்றுமை என்பது பெயரின் எழுவாய்ப் பொருளைக் கிழமைப் பொருளாக (உரிமை) வேற்றுமைப் படுத்துவது ஆகும்.

"அது", "ஆது", "அ" என்பன ஆறாம் வேற்றுமைக்குரிய உருபுகளாகும்.

இவற்றுள் **"அது", "ஆது"** ஆகிய உருபுகள் ஒருமைக்கும், **"அ"** என்ற உருபு பன்மைக்கும் வரும். **"அது"** என்ற உருபு ஒருமைக்கு உரியதாயினும், சிறுபான்மைப் பன்மைக்கும் வரும்.

கிழமைப் பொருள் **தற்கிழமை**, **பிறிதின் கிழமை** என இரு பொருளில் வரும்.

தற்கிழமை என்பது ஐந்து வகைகளில் வரும் அவை, (1) குணமும் தொழிலுமாகிய பண்பு, (2) உறுப்பு, (3) ஒன்றன் கூட்டம், (4) பலவின் ஈட்டம், (5) திரிபின் ஆக்கம் ஆகிய ஐந்து வகைகளாகும்.

பிறிதின் கிழமைப் பொருள் என்பது (1) பொருள், (2) இடம், (3) காலம் என்று மூன்று வகையில் வரும்

ஆறாம் வேற்றுமைக்குரிய **சொல்லுருபு "உடைய"** என்பதாகும். இச் சொல்லுருபு ஒருமை, பன்மை ஆகிய இரண்டிற்கும் வரும்.

இந்த விளக்கத்தை, கீழ்க் கண்ட நன்னூல் செய்யுள் விளக்குகின்றது.

" ஆறன் ஒருமைக்கு அதுவும் ஆதுவும்

பன்மைக்கு அவ்வும் உருபாம் பண்பு உறுப்பு

ஒன்றன் கூட்டம் பலவின் ஈட்டம்

திரிபின் ஆக்க மாம்தற் கிழமையும்

பிறிதின் கிழமையும் பேணுதல் பொருளே ." (நன்னூல்)

இந்த இலக்கண விதிகளை மனதில் கொண்டு, மேற்சொன்ன **"நம:"** ஸப்தத்தின் விளக்கத்தை முழுமையாக உணரலாம்.]

இவ்வகையில், **"நம:"** என்பது **நான் இல்லை** என்று பொருள் படும். அதாவது, எனக்கு நான் அல்லேன் என்று பொருள் தரும். இவ்விதம், **"எனக்கு", "நான்"** என்ற அபிமானம் இல்லை என்றாகும். இவ்வாறு நம் அபிமானம் தொலைவதுதான் **"நம:"** சப்தத்தின் பொருள்.

இதை பெரியோர்கள் ஒரு உதாரணம் கொண்டு விளக்குவார்கள்.

ஒருவனுக்கு, மூட நெய் பெய்து, முழங்கை வழிவார சர்க்கரைப் பொங்கலை நன்றாகச் சாப்பிட்டு அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தால், அதைச் சாப்பிடுவதற்கு அவன் சரீரம் இடம் கொடுக்க

வேண்டும். சர்க்கரைப் பொங்கலை அனுபவிக்க இடமில்லாமல் சரீரத்தில் உபாதை இருந்தால், அவனால் சர்க்கரைப் பொங்கலைச் சாப்பிட முடியுமோ? அந்த உபாதை தொலைந்தால் தானே - நீங்கினால் தானே அவனால் அவன் விரும்பியதை உண்ண முடியும். எனவே, அவன் சரீர உபாதையை முதலில் ஒழிக்க மருந்து எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். உபாதை ஒழிந்த பின் அவன் விரும்பியபடி அனுபவித்து உண்ணலாம். **வெறும் சரீர அனுபவத்திற்கே இப்படி என்றால், பரமானுபவமான எம்பிரானை உள்ளத்தில் கொள்ள என்ன செய்ய வேண்டும்?** உள்ளத்தில் உள்ள மமகாரம் எனும் நோய் ஒழிய வேண்டும். இதற்கு என்ன மருந்து? யார் தருவார் என்றால், **பேஷஜம் பிஷக்** என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு சஹஸ்ரநாமத்தில் (62) போற்றப்படுபவனுமாகிய, மருந்துமாகி, மருத்துவனாகவும் நின்ற மா மணிவண்ணன் கண்ணன் தான். புறப்பொருள் **அபிமானம்** நீங்க வேண்டும். அபிமானம் நீங்கினால், உபேயத்தை அடையும் உபாயம் தானே தெளியும். இது தான் **“நம:”** என்ற பதம் விளக்கும் தத்துவம். அதனால்தான், உபேயமான, புருஷார்த்தமான ஸ்ரீமந் நாராயணனை உணர்த்தும் அஷ்டாஷ்டர மந்திரத்தில், ப்ரணவத்தைத் தொடர்ந்து **“நம:”** என்ற பதம் முன்பாகவும், **“நாராயணாய”** என்ற பதம் பின்பாகவும் வந்து, அஷ்டாஷ்டரம் **ஓம் நமோ நாராயணாய** என்றாகிறது. இது தான் கேள்விக்குப் பதில்.

இந்த விளக்கத்தை ஸ்வாமி தேசிகன் திருமந்திரச் சுருக்கு என்ற பிரபந்தத்தில் அழகாக விளக்கியுள்ளதையும் இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.

தனதிவை யனைத்து மாகத் தானிறை யாகு மாய

னுனதென முணர்த்தி தாரா துமக்குநீ ருரிமை யுற்றீ

ரெனதிவை யனைத்தும் யானே யிறையெனு மிரண்டுந் தீர

மநவெனு மிரண்டின் மாறா வல்வினை மாற்று வீரே. - (திருமந்திரச் சுருக்கு - 6)

[சேதனர்களே! ஸகல வஸ்துக்களும் எம்பெருமானுக்குச் சேஷமாகும். அவனொருவனே தனக்கொரு நாயகனில்லாத தனிநாயகன். அவன் திறத்து “எல்லா வஸ்துக்களும் உனக்கு சேஷமானவை” என்று நீங்கள் அனுஸந்திக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாது, அஞ்ஞானம் தலையெடுத்து உங்களுக்கு நீங்களே உரியாராகி ஸ்வதந்தராய் மயங்கி அழிகின்றீர்கள். நீங்கள் உய்ய ஓர் உபாயம் உள்ளது. அதாவது -

திருமந்திரத்தில் இரண்டாவது பதமாக “நம:” என்ற பதம் உள்ளது அது “ந”, “ம:” என்று இரு சிறு பதங்களைக் கொண்டதாகும். “ம:” என்ற பதத்திற்கு மகாரத்தால் கூறப்படுகின்ற ஜீவனாகிய எனக்கு என்று பொருள். “ந” என்ற பதத்திற்கு இல்லை என்று பொருள். இத்துடன் . “ஒரு பொருளும்” என்ற அர்த்தம் உடைய “கிஞ்சித்” என்ற சொல்லை வருவித்துக் கொண்டு ஒரு பொருளும் எனக்கு சேஷமன்று என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். இந்த அநுஸந்தானத்தால் எல்லாப் பொருள்களும் என்னுடையவை என்ற அஞ்ஞானம் ஒழிந்துவிடும். அங்ஙனமே “ஸ்வாதந்தரியம்” என்ற சொல்லை வருவித்துக் கொண்டால் எனக்கு சுதந்திரம் இல்லை என்றும் பொருள்படும். இவ்வநுஸந்தானத்தைப் பெற்றால் நானே ஸ்வதந்தரன் என்ற அஞ்ஞானமும் கழியும். இவ் விரண்டு அநுஸந்தானமும் வந்தாலன்றி உங்களைக் கீழே வீழ்த்துகிற தீவினை கழியாது. ஆதலால் அவ்வநுஸந்தானத்தைப் பெற முயல்வீராக - என்றவாறு. (பார்க்க: தேசிகப் பிரபந்தம் - லிப்கோ வெளியீடு).]

இவ்வாறு ஆராய்ந்தால், **‘யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்து அருள்’** - நாராயணனுக்கு சகல கைங்கர்யங்களையும் பண்ண வேண்டும் என்று அடுத்த பாசுரத்தில் அடையாளம் காட்டப்படும் ப்ராப்தமாகிய உபேயத்தை அடையும் ப்ரார்த்தனை பலிதமாக, . இப்போது இந்தப் பாசுரத்தில் நம: என்றபடி , **அபிமான பங்கம்** ஏற்பட வேண்டும் என்பதை உணர்த்தும் விதமாகவே ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் அபிமான பங்கம் ஏற்படுவதை உபாயமாகச் சொல்லி, அடுத்த பாசுரத்தில் உபேயத்தைச் சொல்லியுள்ளாள்!!

ஏன் அபிமான பங்கம் என்று ஆண்டாள் சொன்னாள்?

ஐந்து பேர் சேர்ந்தால்தான் ஒரு காரியத்தை நடத்தவே முடியும். என்ன! வியப்பாக உள்ளதா? பரமாத்மா இருந்து அனுக்ரஹித்தால் அன்றி எந்த கார்யமும் நடக்காது. நடத்த வேண்டியவர்கள் தான் ஜீவாத்மாக்களாகிய நாம். நடத்துபவர் பரமாத்மாவான எம்பெருமான்.

அதிஷ்டா₂னம் ததா₂ கர்தா கரணஞ்ச ப்ருத₂க்₃வித₄ம் |

விவிதா₄ய்ச ப்ருத₂க்₃சேஷ்டா₃ தை₃வம் சைவாத்ர பஞ்சமம் || -(ப.கீ. 18-14)

[கர்மங்கள் நிறைவேறும் விஷயத்தில் கர்மம் செய்கிற உடலும், செய்கிறவனும், தனித் தனியான இந்திரியங்களும், அதன் உபகரணங்களும் பலவிதமான தனித்தனியான செயல்களும், அவ்வாறே ஐந்தாவதாக தெய்வமும் காரணமாகும்.]

இவ்வாறு பகவான் கீதையில் உபதேசித்தபடி, . தெய்வம், ஜீவாத்மா, சரீரம், இந்திரியங்கள், பிராணன்கள். இவை ஐந்தும் கூடி ஒரு செயலை நடத்தும் போது, நான் நடத்தினேன், நான் செய்தேன் என்று எப்படிக் கூறிக் கொள்ளலாம்? **பரமாத்மாவாலே தூண்டப்பட்டு, கர்மாதீனமாக, சரீரம், இந்திரியங்கள், பிராணன்கள் (பிராண,**

அபான, வ்யான, உதான, ஸமான என்ற ஐந்து பிராணன்கள்) ஆகியவற்றின் செயல்பாட்டால், செயல்களைச் செய்கிறோம் என்று உணர வேண்டும். இந்த தத்துவத்தை உணர்ந்ததால், அங்கண் மா ஞாலத்து அரசர்கள் தங்கள் செருக்கு, அபிமானம் ஆகிய மமகாரங்கள் அழிந்து, கண்ணனிடம் ஸரணாகதி பண்ண அவன் கட்டிலின் கீழே உள்ளார்கள் - அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தார்கள் என்றருளியுள்ளாள் ஆண்டாள்.

எனவே தான் திருப்பாவையின் 22வது பாசுரத்தை தினமும் பாராயணம் பண்ணினால், நாம் செய்த பாவங்கள் அத்தனையும், பரமனின் திருவருளால் தீயினுள் தூசாகக் கரைந்து போய் விடும் என்று பெரியவர்கள் கூறுவர்.

அங்கண்மா ஞாலத்தரசர் அபிமான பங்கமாய் வந்து நின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே சங்கமிரூப்பார் போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்.....

நின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே சங்கமிரூப்பார் போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்.....

சங்கம் என்றால் கூட்டம். தங்கள் அபிமானத்தைத் தொலைத்து, எம்பெருமானின் கருணையை வேண்டி, அவன் கட்டிற்காலின் கீழ் அரசர்கள் குழுமியுள்ளார்கள் என்று பொருள். க்ருஷ்ணாவதாரக் காலத்தில் பல அரசர்கள் ஜராசந்தனால் சிறைபிடிக்கப்பட்டு பங்கம் பண்ணப்பட்டார்கள். ஜராசந்தனை மாய்த்து **பங்கம் பறிபோயிருந்த அரசர்களை மீட்டு** அவர்களுடைய ராஜ்யத்தையும் மீட்டு அவர்கள் அடையும் படி க்ருஷ்ணன் செய்ததால், அவர்கள் **பவ்யமாய் - பங்கமாய் வந்து கண்ணனின் கட்டிலின் அடியில் இருப்பதே எங்கள் வாழ்வு என்று இருந்தார்கள்** என்பதைக் குறிப்பாக ஆண்டாள் நாச்சியார் இங்கு சொல்வதாகவும் அனுபவிக்கலாம்.

மற்றொரு விதமாக அனுபவிப்போம்.

தங்கள் அரச பதவியின் மீது இருக்கும் அபிமானம் விட்ட மன்னர்கள், இறுதி நாட்களில் கானகம் சென்று தவநெறி வாழ்க்கை மேற்கொள்ளுதல் என்பது பண்டைய மரபு. இந்த மரபை, நம்மாழ்வாரின் ஒரு திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திலும், பூதத்தாழ்வாரின் இரண்டாம் திருவந்தாதிப் பாசுரம் ஒன்றிலும் காணலாம்.

உய்ம்மின் திறைகொணர்ந்து என்று உலகாண்டவர் இம்மையே

தம்மின் சுவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ளத் தாம்விட்டு

வெம்மின் ஒளிவெயில் கானகம் போய்க்குமை தின்பார்கள்

செம்மின் முடித்திருமால் விரைந்தடி சேர்மினோ - (திருவாய்மொழி 4-1-2)

கோவாகி மாநிலம் காத்துநங் கண்முகப்பே

மாவேகிச் செல்கின்ற மன்னவரும் - பூவேகும்

செங்கமல நாபியான் சேவடிக் கே யேழ்பிறப்பும்

தண்கமல மேய்ந்தார் தமர் - (இரண்டாம் திருவந்தாதி - 69)

அவ்வாறு, கானகம் செல்லாமல் உன் அகம் வந்துள்ளோம் என்று அரசர்கள் கண்ணன் திருவருளை நாடி, உலகத்தில் உள்ள சக்ரவர்த்திகளுக்கெல்லாம் சக்ரவர்த்தியான கண்ணனின் திருமாளிகை வந்து, குழுமியிருந்தார்கள் என்பது ஆண்டாள் பாசுர வரிகளின் பொருள்.

அங்கண் மா ஞாலத்தரசர்கள் நின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே சங்கமிரூப்பார் போல் வந்து தலைப்பெய்தார் என்று ஆண்டாள் இங்கே பூடகமாக ஒரு தத்துவத்தைப் பொதிந்துள்ளாள். அரசர் என்ற சொல் ஜீவாத்மாக்களையும் (சேதனர்களாகிய நாம்), அகங்காரம் மமகாரங்களால் பீடிக்கப்பட்டு, உலக இன்பங்களில் அகப்பற்றும், புறப்பற்றும் கொண்டுள்ள ஜீவாத்மாக்களான நம் நிலையையும், அந்த ஜீவாத்மாக்கள் ஸத்ஸங்க சேர்க்கையால் (ஆசார்யனின் நெறிப்படுத்தலால்), அகங்கார மமகாரங்கள் தொலைந்து, எம்பெருமானைப் பற்றும் ஜ்ஞானம் பெறுகிறார்கள் என்பதையே உட்பொருளாக அருளியுள்ளாள்.

“அரசர்கள் உன் அம்பிற்குத் தோற்று வந்து கிடப்பார்கள். நாங்கள் உன் அன்பிற்குத் தோற்று வந்துள்ளோம்.” என்று கீழ் பாசுரத்தில் “மாற்றார் உனக்கு வலி தொலைந்து” என்ற சொற்களுக்கு விளக்கமாக அனுபவித்ததே, இப்பாசுரத்தின் முதல் மூன்று அடிகளின் விளக்கமாகவும் கொள்ளலாம்.

இந்த நிலையை- பக்தியில் கரைந்து அஹங்கார மமகாரங்கள் நீங்கும் நிலையை, சரணாகதி பண்ணும் நிலையை, ஸ்வாமி தேசிகன் வைராக்ய பஞ்சகம் என்ற ஸ்தோத்திரத்தில் அழகாக விளக்கியுள்ளார்.

சேஷாணீ கோண ஸதாம்ஸ பாலாந கலா

து₃ர்வார க₃ர்வாநல சஷாப்₄யத்சஷா₃ர நரேந்த்₃ர சாடுரசநா

த₄ந்யாந் ந மந்யாமஹே..... - (வைராக்ய பஞ்சகம் - 1)

பூமண்டலத்தின் ஏதோ ஒரு சிறு பகுதியை பரிபாலனம் பண்ணும் அரசனையா சக்ரவர்த்தி இந்திரன் சந்திரன் என்று ஸ்துதி பண்ணுவேன்? அன்புடன் குசேலன் கொடுத்த ஒரு பிடி அவலுக்குத் தன்னையே கொடுத்த பரமாத்மாவை - க்ருஷ்ணனைத்தான் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவேன் என்று வைராக்யத்துடன் சாதித்தார் ஸ்வாமி

தேசிகன். இத்தகைய வைராக்ய பக்தி நிலையில் தான் அங்கண்மா ஞாலத்தரசர் அபிமான பங்கமாய் வந்து கண்ணனின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே சங்கமிருப்பார் போல் வந்து அவன் திருவடிகளைப் பணிந்தார்கள்.

கிங்கிணி வாய் செய்த தாமரைப்பூப் போலே செங்கண் சிறுச்சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ!.....

21ம் பாசுரத்தில் கண்ணனுடைய கல்யாண குணங்களைச் சொல்லி, **நாங்கள் தோற்று வந்தவர்கள் அல்லர். நோற்று வந்தவர்கள் - உன் புகழைப் போற்றிப் பாடி வந்தவர்கள்** என்று **போற்றி யாம் வந்தோம்** என்று தாங்கள் குணங்களுக்குத் தோற்று அவன் புகழையே பாடி அவனுக்கு மங்களாசாசனம் பண்ண வந்ததாகச் சொன்ன ஆண்டாள், இன்றைய பாசுரமான 22ம் பாசுரத்தில் அவன் தன் திருக் கண்களைத் மெல்லத் திறந்து தங்களைப் பார்த்து அருள வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறாள்!! எம்பெருமானின் கண்கள் விரியத் திறந்து பார்த்தால், அந்த கோடி சூர்யப் ப்ரகாசத்தைத் தாங்கும் வல்லமை யாருக்கு உண்டு என்பதை உணர்த்தும் திறமாகத்தான் ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் **செங்கண் சிறுச்சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ!** என்று கண்ணனை மெல்ல மெல்லக் கண்மலரப் ப்ரார்த்தித்து அருளியுள்ளாள்!! என்ன ஒரு ரசமான அனுபவம்!

“செங்கண் ‘சிறுச்சிறிதே’ எம்மேல் விழியாவோ!” என்று ஆண்டாள் சொல்வதிலும் ஒரு ரசம் இருக்கின்றது. அதாவது **‘மெல்ல மெல்ல’** கண் விழித்து கண்ணன் தங்களை நோக்க ஆண்டாள் வேண்டும்போது, அவன் விழியழகை நிறைய நேரம் பருகக் கிடைக்கும் இன்பத்தையும், (தங்களின் அவசரம் காரணமாக!) துயிலெழும் கண்ணனுக்கு அசௌகரியம் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்ற ஆதங்கத்தையும் அழகாக ஆண்டாள் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறாள், இல்லையா!

பரமனின் திருக்கண்களானது, அழகும் வசீகரமும் கொண்டதோடன்றி, பரமனின் அருட் கடாட்சத்தை அடியார்களிடம் செலுத்தும் திரு அவயங்களாக அறியப்படுகின்றன! பொதுவாக ஆழ்வார்கள் அனைவருமே திருமாலின் சிவந்த பெரிய அழகிய கண்களில் ஈடுபட்டார்கள்.! அதனாலேயே அவை திவ்யப்பிரபந்தத்தில் பல இடங்களில் போற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்ன மாலையில் பகவானை வர்ணிக்கும்போது

ப்ரபு₃த்த₄ முக்தா₄ம்புஜ சாருலோசனம்

ஸவிப்₄ரம ப்₄ருலத முஜ்வ லாத₄ரம் |

ஸாசிஸ்மிதம் கோமல க₃ண்ட₃ முந்நஸம்

லலாட பர்யந்த விலம்பி₃ தாலகம்

-(ஸ்தோத்ர ரத்னம் - 35)

என்றார்.

ப்ரபு₃த்த₄ முக்தா₄ம்புஜ சாருலோசனம் என்றருளி, நன்கு மலர்ந்திருக்கும் அழகான தாமரை மலர் போன்ற கண்களை உடையவன் என்று கொண்டாடுகிறார்.

பகலவனைக்கண்ட தாமரை மலர்வதைப்போல, பக்தர்களுக்கண்ட பகவானின் நேத்ரங்கள் மலர்கின்றன என்பதாகும்.

விஷ்ணு புராணத்தில் பகவானுடைய நேத்ர விசேஷத்தைச் சொல்லும் ஸ்லோகம் ஒன்றை இங்கே அனுபவித்து, ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் **கிங்கிணி வாய் செய்த தாமரைப்பூப் போலே செங்கண்** என்ற சொற்களின் அர்த்த விசேஷத்தை அனுபவிப்போம்.

பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம் ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்ப நாமயம்

தத் புண்டரீக நயநம் விஷ்ணோ: த்₃ரக்ஷ யாம்யஹம் முக₂ம் - (விஷ்ணு புராணம் 5-17-4)

[பகவானுடைய எந்தத் திருமுகமண்டலம் பக்தர்களை நினைத்த மாட்டில் அவர்கள் மனதில் நினைந்த பாபத்தைப்போக்கடிக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட தாமரைப்பூக்கள் போன்ற கண்களையுடையவிஷ்ணுவின் முகத்தை நான் எப்போது பார்க்கப் போகிறேன் ?]

இந்த அனுபவம் தான் கிருஷ்ணனைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று ஏங்கிய அக்ரூரக்கு ஏற்பட்டது என்று ஸ்ரீமத் பாகவதம் சொல்லும்.

பெரும்பாலும், அனைவருக்கும் தெரிந்த நிகழ்வு ஒன்றை நினைவு படுத்துகிறேன்.

யாதவப் பிரகாசரிடம் வேதம், உபநிடதம் போன்றவைகளைக் கற்றுக் கொண்டிருந்தார் இராமானுஜர். ஒரு நாள் இராமானுஜர் தன் குருவின் பணிவிடையில் இருக்கும் போது இன்னொரு சீடன் அங்கு வந்து, யாதவப் பிரகாசரிடம், சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் உள்ள **“கப்யாஸம் புண்டரீகமேவம் அக்ஷிணீ”** என்னும் சொற்றொடருக்குப் பொருள் கேட்டான். “திருமாலின் சிவந்த கண்கள் குரங்கின் குதம் போல் இருந்தன” என்று

அதற்கு விளக்கம் சொன்னார் யாதவப் பிரகாசர். அதாவது, **கப்யாஸம்** என்பதை **கபி ஆஸம்** என்று பிரித்து, திருமாலின் சிவந்த கண்கள் "**குரங்கின் ஆசனவாய்**" போல் இருந்தன என்பதாகச் சொன்னார். திருமாலின் அழகிய கண்களை குரங்கின் புட்டத்தோடு ஒப்பிட்டுக் கூறிய குருவின் விளக்கத்தைக் கேட்ட இராமானுஜர், வருந்தி, கண்ணீரை வெந்நீராகப் பெருக்கி, "**மிகவும் அபத்தமான விளக்கம்**" என்று குருவிடம் மறுத்துக் கூறினார். பின்னர், **கப்யாஸம்** என்பதை **கம் + பீபதி + ஆஸம்** என்று பிரித்துப் பொருள் கொள்ளும்படி, **கபி** என்பது குளிர்ந்த நீரைப் பருகும் சூரியன் என்றும், ஆஸம் என்பது தாமரை என்றும் பொருள் தரும் என்று கூறினார். மேலும், "**கதிரவனால் புன்னகைக்கும் கவின் மிகுந்த செங்கமலம் போன்றது கரிய மால் விழி அழகு**" என்ற சரியானப் பொருளைக் கூறினார்.

பகவானுடைய திருக்கண்களை எப்படியெல்லாம் அனுபவிக்கிறோம் பாருங்கள்.

1. **புருஷே புஷ்கரேஷுண:**
2. **ஜிதம் தே புண்டரீகாசுஷ**
3. **யஸ்ய தேவோ மயா த்ருஷ்ட: புரா பத்மாய தேசுஷண:**
4. **மத்ஸ்ய: கமலலோசந:**
5. **மஹா வராஹ: ஸ்புடபத்ம லோசந:**
6. **ராமோ ராஜீவ லோசந:**
7. **க்ருஷ்ண: கமலபத்ராசுஷ:**
8. **ப்ரம்ஹ்மண்ய: புண்டரீகாசுஷ:**
9. **க: புண்டரீகநயந: புருஷோதம: க:**

என்றபடி மஹாவிஷ்ணுவின் பெருமையாக அவனுடைய திருக் கண்களின் பெருமையாகப் பேசப் படுகின்றன.

ஜயாமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேந்மது₄ ஸூ₃ந:

ஸாத்விக: ஸ து விஞ்ஞேய: ஸ வை மோசுஷார்த்த₂ சிந்தக:

- (மஹாபாரதம் ஸாந்தி பர். 358 - 73)

என்று பகவானின் கண்களே அவன் விஷ்ணு என்பதை நமக்குக் காட்டிக் கொடுக்கின்றன என்று மஹாபாரதஸ்லோகம் விளக்குகின்றது.

ஜிதந்தே புண்ட₃ரீகாசுஷ நமஸ்தே விஸ்வபா₄வந |

நமஸ்தேஸ்து ஹ்ருஷிகேஸ மஹாபுருஷ பூர்வஜ: || - (ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - 1)

இந்த ஸ்லோகத்திற்கு வ்யாக்யானச் சக்ரவர்த்தி ஸ்வாமி பெரிய வாச்சான் பிள்ளை, "அழகிய கண்களாகிற ப்ரம்மாஸ்த்திரத்தை உடைய உனக்கு, வெல்ல முடியாதது என்று எதுவும் உண்டோ? சேதநா சேதநங்களை அகப்படுத்துவது கண் விழியாலாகையிலே, திருக்கண்களாலே வென்றாய்" என்று வியாக்யானம் பண்ணியுள்ளார்.

பூமீந் நாராயணனின் நேத்ர விசேஷத்தை "**ஸ்புட பத்₃ம லோசன:**" என்று விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

"பங்கயக் கண்ணன் என்கோ _ பவளச் செவ்வாயன் என்கோ

அங்கதிர் அடியன் என்கோ _ அஞ்சன வண்ணன் என்கோ" - (தி.மொ: 3-4-3)

என்று நம்மாழ்வார் நயந்து திகைத்த கண்களன்றோ அவை!!

"பரியனாகி வந்த அவுணன் உடல்கீண்ட, அமரர்க்கு

அரிய ஆதிபிரான் அரங்கத்து அமலன் முகத்து,

கரிய வாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து - - செவ்வரி யோடி, நீண்டவப்

பெரிய வாய கண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே." (அமலனாதிபிரான் - 8)

என்று திருப்பாணாழ்வாரைத் திகைக்கவைத்த கண்களல்லவா அவை!!

"வ்ருத்தோத்₂பு₂ல்ல விஸாலாசுஷம் விபசுஷ சூ₃சுசிதம்"

- (மந்த்ர ராஜ பத ஸ்தோத்ரம் - 1)

என்று மந்த்ரராஜ பத ஸ்தோத்ரத்தில் கொண்டாடப்பட்டுள்ள விசாலமான கண்கள் அல்லவா அவை!! அன்றலர்ந்த செந்தாமரையை ஒத்த திருநேத்ரம் - கருணை மழை பொழியும் திருக் கண்கள். சந்திரனும் சூரியனும் பூமீந் நாராயணனின் அகக் கண்ணாகவும் புறக் கண்ணாகவும் வேதம் போற்றுகின்றது.

"சந்த்ரமா மனசோ ஜாத:" என்றபடி, எம்பெருமானின் மனத்திலிருந்து தோன்றியவன் சந்திரன்.

"சசுஷா சூர்யோ அஜாயத:" என்றபடி, எம்பெருமானின் கண்களினின்று தோன்றியவன் சூரியன்.

**“பூ: பாதௌ யஸ்ய நாயிர் வியதஸூர
நிலஸ் சந்த்ர ஸூரியௌ ச நேத்ரே.....”**

என்று விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமம் கொண்டாடுகிறது.

இப்படி எம்பெருமானுக்கு அகக்கண்ணும் புறக்கண்ணுமாக சந்திரனும் சூரியனும் உள்ளார்கள் என்று வேதம் உரைத்ததைத்தான் என்பதை **“கார்மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்”** என ஆண்டாள் 1ம் பாசுரத்திலும், **பங்கயக் கண்** என்று 14ம் பாசுரத்திலும், **“திங்களும் ஆதித்யனும் எழுந்தாற்போல் அங்கண் இரண்டும்..”** என்று இந்த பாசுரத்திலும் வர்ணித்துள்ளதுடன் அன்வயிக்கலாம்.

பகவானின் எண்ணிலடங்காத கல்யாண குணங்களில், முக்கியமான ஐந்து கல்யாண குணங்களான **உபாயத்வம், உபேயத்வம், ஸேஷித்வம், ரக்ஷத்வம், பாதகத்வம்** ஆகியவற்றைப் பகவானின் திருக்கண்கள் வெளிக்காட்டுவதாக நம் பூர்வாச்சர்யர்கள் அனுபவிப்பர்.

உபாயத்வம்:

கமலக்கண்ணென்கண்ணினுள்ளான்காண்பன் அவன்கண்களாலே,

அமலங்க ளாக விழிக்கும் ஐம்புல னுமவன்மூர்த்தி,

கமலத்தயன்நம்பிதன்னைக் கண்ணுதலானொடும் தோற்றி

அமலத்தெய்வத்தோடுலகம் ஆக்கியென்நெற்றியுளானே.

- (தி. மொ. 1.9.9)

எனும் நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் எம்பெருமானின் உபாயத்வம் பேசப் படுகிறது.

ஆறாயிரப்படிவியாக்னத்தில், “ப்ரஹ்மமாதிஸ்தாவராந்தரமானஸகலஜகத்தையும்படைத்தருளினகமலக் கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளே புகுந்து அருளினான். நானும் அவனை என் கண்களால் காணப் பெற்றேன். அவனும் தன்னுடைய ஸ்தலமான அழகிய திருக்கண்களினாலே என்னுடைய ஸமஸ்த ஸந்தாபங்களும் போம்படி என்னைக் குளிரப் பார்த்தருள நின்றான். . . .” என்று இந்தப் பாசுரத்திற்கு வியாக்யானம் அருளி, **பகவானின் திருக்கண்கள் தான் அவனை அடைவதற்கு உபேயம்** என்பதை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

உபேயத்வம்:

உபாயம் என்றால் அடையும் வழி. உபேயம் என்றால் அவ்வழியால் அடையப்படும் பொருள். பகவானின் திருக்கண்கள் அவனை சேதனர்கள் அடைவதற்கு உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் உள்ளது என்பதை, நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பாசுரம் ஒன்றால் அனுபவிப்போமா?

தகும்சீர்த் தன்தனி முதலினுள்ளே,

மிகும் தேவும் எப்பொருளும் படைக்க,

தகும்கோலத் தாமரைக்கண்ணெனம்மான்,

மிகும்சோதி மேலறிவார் யவரே.

- (தி. மொ. 2.2.5)

பகவான், ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாத ஒப்பிலாத அப்பனன்றோ! அந்தப் பரம்பொருள் தானே நாம் அடைய வேண்டிய பொருள்! அனைத்துக்கும் நாதன் அவனே என்பதைக் காட்டுவதே அவன் திருக்கண்கள் தானே!! அதனால் தான் ஆழ்வார், **“தகும் கோலத் தாமரைக் கண்ணெனம்மான்”** என்றார். இதே வகையில் நம் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹ தேசிகன் **தாத்தபர்ய ரத்னாவளியில்,**

பூர்ணைஸ் வர்யாவதாரம் ப₄வதுரித₃ ஹரம் வாமநத்வே மஹாந்தம்

நாயீ₄ப₃த்மோத்த₂ விஸ்வம் தத₃நு கு₃ணத்₃ருஸம் கல்பதல்பீ க்ருதாப்திம்

ஸுப்தம் நயக்₃ரோத₄ பத்ரே ஜக₃தவநதி₄யம் ரக்ஷணாயா வதீர்ணம்

ருத்₃ராதி₃ ஸ்துத் யலீலம் வ்யவ் ருணுத லபிதோத் துங்க₃ பா₄வேந நா₂ம்

- (த்ரமிடோபநிஷத் தாத்தபர்ய ரத்னாவளி 2-2)

என்று திருவாய்மொழியின் 2ம் பத்து 2ம் திருமொழியின் ஸாரார்த்தமாக அருளியுள்ள ஸ்லோகத்தில், **தத₃நு கு₃ணத்₃ருஸம்** என்றபடி, **“தகும்கோலத் தாமரைக்கண்ணெனம்மான்”** என்று ஆழ்வார் அனுபவித்ததைச் சொல்லி, பகவானின் **திருக்கண்களே உபாயமாகவும், உபேயமாகவும்** உள்ளதை உணர்த்துகிறார்.

சேஷித்வம்:

எம்பெருமானின் சேஷித்வம் என்ற கல்யாண குணத்தை விளக்கும் வகையில் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாரின் அனுபவமாக ஒரு பாசுரத்தை அனுபவிப்போம்.

நினைக்கிலேன் தெய்வங்கள் நெடுங்கண் இளமான் இனிப்போய்,

அனைத்து லகுமு டைய அரவிந்த லோசனனை,

தினைத்தனையும் விடாளவன் சேர் திருக்கோளுர்க்கே,

மனைக்கு வான்பழியும் நினையாள் செல்ல வைத்தனளே. - (தி. மொ. 6.7.10)

எல்லாம் அவன் இட்ட வழக்காய், நிலை தந்த தாரகனாய், நியமிக்கும் இறைவனுமாய் விளங்கும் அவனே ஸர்வ சேஷி. மற்றவை அனைத்தும் அவனுக்கு சேஷம் என்பதை அவன் திருக்கண்களே நமக்குக் காட்டுகின்றன என்பதால் தான் “அனைத்து உலகுமுடைய அரவிந்த லோசனனை...” என்றார் ஆழ்வார்.

கொண்டல் வண்ணனைக் கோவல னாய் வெண்ணெய்

உண்ட வாயன்என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை,

அண்டர் கோணணி யரங்கன் என் அமுதினைக்

கண்ட கண்கள், மற்றொன்றினைக் காணாவே. - (அமலனாதிபிரான் -10)

என்று திருப்பாணாழ்வாரை திக்குமுக்காடச் செய்து நெஞ்சில் நிறைகொண்டு, **என் அமுதினைக் கண்ட கண்கள், மற்றொன்றினைக் காணாவே!** என்று கரைய வைத்த கண்களல்லவா அமுதனின் - அரங்கனின் அந்தப் **பங்கயக் கண்கள்!** இத்தகையதோர் அனுபவத்தில், எம்பெருமான் கண்ணனின் சேஷித்வத்தை உணர்த்தும் திருக்கண்களாக, **கிங்கினி வாய் செய்த தாமரைப்பூப் போலே செங்கண்** என்று ஆண்டாள் எம்பிரானின் விழியழகை இந்தப் பாசுரத்தில் அனுபவித்துள்ளாள்.

ரசுஷகத்வம்:

எம்பெருமானின் மற்றொரு கல்யாண குணமாகிய **ரசுஷகத்வம்** சேஷபூதர்களான நம்மையெல்லாம் ரசுஷித்துக் காப்பவை.

தோற்றக் கேடவை யில்ல வனுடையான வனொரு மூர்த்தியாய்,

சீற்றத் தோடருள் பெற்ற வனடிக் கீழ்ப் புகநின்ற செங்கண்மால்,

நாற்றத் தோற்றச் சுவையொலி ஊறல் ஆகி நின்ற, எம் வானவர்

ஏற்றையேயன்றி மற்றொருவரை யானி லேனெழு மைக்குமே. (தி. மொ. 3.6.6)

எம்பெருமான் நரசிம்மமாக இரண்யனை அழித்த போது சீற்றத்தோடு இருந்த போதும் அவனின் அருள் பெற்றவன் ப்ரஹலாதன். அவனுக்கு சீற்றத்தோடு அருள் செய்தவன் செங்கண் மாலான ந்ருசிம்ஹன். ஈடு வியாக்யானத்தில் நம் பூர்வாச்சார்யர்கள் இதை நன்கு விளக்குகிறார்கள். “ஹிரண்யன் பகல் சீற்றமும் செல்லா நிற்க, ப்ரகலாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாயிருந்தபடி எங்கனே? என்று எம்பெருமானைச் சிலர் கேட்க, “சிம்ஹம் ஆனைமேல் சீறினாலும் குட்டிக்கு முலையுண்ணலாம்படி இருக்குமீறே” என்று அருளிச் செய்தார்.”

அடியவர்க்கு மெய்யனாக தேவநாதனாக இருந்து அருள்புரியும் பெருமானின் கருணைப் பார்வையை ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள் **தேவநாயக பஞ்சாஸத்தில்** அழகாக அனுபவிக்கிறார்.

ஸ்வாமி தேசிகள் அனுபவித்த தேவநாதனின் திருக் கண்கள்.

ஆலக்ஷ்ய ஸத்வம் அதிவேல த₃யோத் தரங்க₃ம்

அப்₄யர்த்தி₂நாம் அபி₄மத ப்ரிதிபாத₃ நார்ஹம்

ஸ்நிக்தா₄யதம் ப்ரதி₂மஸாலி ஸுபர்வநாத₂

து₃க்₃தா₄ம்பு₃தே₄ர் அநுகரோதி விலோசனம் தே. - (தேவநாயக பஞ்சாஸத் - 24)

தெய்வ நாயகனே! உன்னுடைய அழகிய திருக்கண்கள் திருப்பாற் கடலை ஒத்ததாயுள்ளது. திருப்பாற் கடலில் நீர்ப் பிராணிகள் நிறைந்துள்ளன. அலைகள் கரையைக் கடந்து வீசிக் கொண்டிருக்கும். வேண்டுவோர் வேண்டும் வஸ்துக்களையெல்லாம் அதிலிருந்து பெறலாம். அது நீண்டும், அகன்றும் மிக அழகாய் உள்ளது. உன் திருக்கண்ணோ முழுதும் நல்ல தன்மையுடையது. அடியார்களிடம் எல்லையற்ற கருணையை வெளிப்படுத்துமவது. இந்தத் திருக்கண்ணோக்கால் வேண்டிய பலன் அனைத்தையும் பெறலாம். திருக்கண் சேதனரை நட்புடன் நோக்கும் தன்மையது. நீண்டும் அகன்றும் விளங்குவது. ஆக, உன் திருக்கண்கள் திருப்பாற்கடலை ஒத்திருக்கின்றன.

ஸ்வாமி தேசிகள் திருவாக்கில் தேவநாதனின் திருக் கண்களின் வீக்ஷணம்:

விஸ்வாபி₃ ரசுஷண விஹார க்ருதக்ஷணஸ்தே

வைமாநிகாதி₃ப விட₃ம்பி₃த முக்₃த₄ பத்மை:

ஆமோத₃வா ஹிபி₄ரநா மய வாக்ய க₃ர்பை₄:

ஆர்த்₃ரீ₄ப₄வாம் யம்ருத வர்ஷ நிபை₄ர் அபாங்கை₃: - (தேவநாயக பஞ்சாஸத் - 25)

தெய்வநாயகப் பெருமானே! உன்னுடைய கடாக்ஷங்கள் உலகத்தைக் காப்பதற்கான அவசியமான செயல்களை விளையாட்டாகச் செய்யும் ஊக்கமுடையன. உன் திருக் கண்கள் அப்பொழுது அலர்ந்த

அழகிய தாமரை மலர்கள் போல விளங்குகின்றன. நீ கடாசுதிக்கும்போது உன் அடியவர்கள்பால் நீ கொண்ட மகிழ்ச்சி நன்கு புலனாகிறது. மேலும், உன் திருக்கண் நோக்குகள் அடியார்களை சேஷமம் விசாரிக்கும் சொற்களைத் தம்முள் அடக்கிக் கொண்டுள்ளனவோ என்று தோன்றுகின்றன. அந்தக் கடாசுநங்கள் சேதனர்பால் விழும்போது, அமுத மாரி பொழிந்தாற் போன்ற உணர்ச்சி உண்டாகின்றது. இந்தத் திவ்ய கடாசுநங்களால் அடியேனது உடலும் உள்ளமும் குளிர்ந்து ஸகல தாபங்களும் நீங்கப் பெறுகின்றேன்!

இப்படி, ஆழ்வார்களும் ஆச்சார்யர்களும் அனுபவித்த பகவானின் திருக்கண்களை விசேஷமாக இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் **கிங்கிணி வாய் செய்த தாமரைப்பூப் போலே செங்கண்**” என்று அனுபவிக்கின்றாள்.

விஷ்ணு சஹஸ்ரநாமம் **“நிமிஷோநிமிஷஸ் ஸ்ரக்₃வீ”** (23) என்று எம்பெருமானின் திருநாமத்தைப் போற்றுகிறது. இதை **“நிமிஷ: + அநிமிஷ:”** என்று பிரிக்க வேண்டும்.

“நிமிஷ:” என்றால் பகைவர்களுக்கு = தன் அடியவர்களுக்குத் துன்பம் தருபவர்களுக்கு --- அருள் புரியாமல் கண்களை மூடியிருப்பவர்.

“அநிமிஷ:” என்றால் தன் அடியார்களைக் கடாசுதிக்க எப்போதும் கண் மலர்பவர்.

கிங்கிணி வாய் செய்த தாமரைப்பூப் போலே

செங்கண் சிறுச்சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ! என்று ஆண்டாள் கண்ணனிடம், நாங்கள் உன் அடியார்களே அன்றி செறுவார்கள் (எதிர்ப்பவர்கள்) அல்ல என்பதை உணர்த்துவதை, விஷ்ணு சஹஸ்ர நாமத்தின் **“நிமிஷோநிமிஷஸ் ஸ்ரக்₃வீ”** (23) என்ற ஸ்துதியுடன் ஒப்பு நோக்கி அனுபவிக்கலாம்.

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகள் தசாவதார ஸ்தோத்தரத்தில், மீன் தன் குஞ்சுகளைத் தன் கண் பார்வையிலேயே ரக்ஷிப்பது போல் பகவான் ரக்ஷிப்பதாகச் சொல்வார்.

நீர்மக்₃ந ஸ்ருதி ஜால மார்க்க₃ணத₃பா: த₃த்த சூணைர் விசுணை:

அந்தஸ்தந் வதி₃வாரவிந்த₃ க₃ஹநாந்: யௌத₃ந்வதீ நாமபாம் |

நிஷ்ப்ரத்யூஹ தரங்க₃ ரிங்க₃ண மித₂: ப்ரத்யூட₄ பாதஸ் ச₂டா

டோ₃லாரோஹ ஸதோ₃ ஹளம் ப₄க₃வதோ மாத்ஸ்யம் வபு: பாது ந: ||

- - (தசாவதார ஸ்தோத்ரம் - 2)

மத்யாவதாரத்தில், பகவானுடைய பார்வை வீக்ஷணத்தில் கடலே தாமரைக் காடானதாம்!!!!

இவ்வாறெல்லாம், வேதமும் உபநிஷத்தும், ஆழ்வார்களும் ஆச்சார்யர்களும் அனுபவித்த எம்பெருமானின் திருக்கண்களை, ஆண்டாள் நாச்சியார் இந்தப் பாசுரத்தில் **கிங்கிணி வாய் செய்த தாமரைப்பூப் போலே செங்கண்** என்றும், **திங்களும் ஆதித்யனும் எழுந்தாற்போல் அங்கண்** என்றும் எம்பெருமானின் திருக்கண்களைப் போற்றியுள்ளாள். **திங்களும் ஆதித்யனும் எழுந்தாற்போல்** என்றருளி, பரமனின் கண்களில் ஒரு சேரக் காணப்படும் குளிர்ச்சியையும், வெப்பத்தையும் பற்றிச் சொல்வது, அடியவரைக் காப்பவனாகவும், அதே நேரம் பகைவர்க்கு நெருப்பாகவும் விளங்கும் **“நிமிஷோநிமிஷஸ் ஸ்ரக்₃வீ”** (விஷ்ணு சஹஸ்ர நாமம் - 23) என்றபடி, **“நிமிஷ:”** என்று பகைவர்களுக்கு = தன் அடியவர்களுக்குத் துன்பம் தருபவர்களுக்கு --- அருள் புரியாமல் கண்களை மூடியிருப்பவனாகவும், **“அநிமிஷ:”** என்று தன் அடியார்களைக் கடாசுதிக்க எப்போதும் கண் மலர்பவனாகவும் உள்ள பரமனின் கல்யாண குணத் தன்மையைச் சொல்வதாகும். இவ்விதமாகத் தானே, **“முப்பத்து மூவர்”** பாசுரத்திலும் **“செப்பமுடையாய்! திறலுடையாய்”** என்று ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள்!!

சிறுச்சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ!.....

எம்பெருமானின் அகக்கண்ணும் புறக்கண்ணுமாக சந்திரனும் சூரியனும் உள்ளார்கள் என்று வர்ணித்த ஆண்டாள், அக் கண்களின் வீச்சம் கருதி, **சிறுச்சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ.** என்று நயமாகப் ப்ரார்த்திக்கிறாள். **‘சிறுச்சிறிதே’** என்பதற்கு “ஒரு நீர்ச்சாவியிலே வெள்ளமாகாவே ஸாத்திக்க என்கை” என்பார் ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (நீரில்லாமையால் நொந்துபோன பயிரிலே வெள்ளமாக ஒரே அடியாய் நீர் ஊற்றாமல் கொஞ்சமாக கொஞ்சமாக நீர் ஊற்ற வேண்டும் என்பது இதன் பொருளாகும்).

மேகத்திலிருந்து பெய்யும் மழைத்துளியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் சாதகப் பறவை போல் நாங்கள் உன் விழியின் அருளுக்காகக் காத்திருக்கிறோம் என்று ஆண்டாள் தன் தோழியருடன் சென்று கண்ணனிடம் ப்ரார்த்திப்பதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். இந்நிலையை, நம்மாழ்வார் ஒரு திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் **இளவாய்ச்சியர் கண்களில் விடவே செய்து விழிக்கும் பிரான்** என்று அருளியுள்ளதை இங்கு ஒப்பு நோக்கி அனுபவிப்பது பொருத்தமாக இருக்கும்.’

விடுவேனோ என்விளக்கை என்ஆவியை

நடுவே வந்து உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை

தொடுவே செய்து இளஆய்ச்சியர் கண்ணினுள்

விடவே செய்து விழிக்கும் பிரானையே”

- (திருவாய்மொழி 1 - 7 - 5)

எங்கள் மேல் சாபம் இழிந்து

எங்கள் மேல் சாபம் இழிந்து என்றருளியுள்ளதில் ஒரு ரசமான பொருளை அனுபவிக்கலாம். கண்ணனுடன் ஆய்ப்பாடியில் வாழ்ந்த கோபியருக்கு, அவனுடைய சாலோகத்தில் இருப்பதனாலும், அவனது சாமீப்யத்தினாலும் அவர்களின் பிறவிப் பிணிகள அனைத்தும் தீர்ந்து சாபம் தீயினுள் தூசாகிப் போயிருக்குமே! இருப்பினும், ஏன் ஆண்டாள் **எங்கள் மேல் சாபம் இழிந்து** என்று பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளாள் என்றால், **தன்னிலை உணர்ந்த பின் கண்ணனைப் பிரிந்திருப்பதே சாபம்** என்று கருதி, **அந்த சாபத்தைப் போக்கி** எங்களை உன்னோடு சேர்த்துக் கொள்” என்று ஆண்டாள் தன் தோழியருடன் பக்தியில் - கண்ணன் மேலிருந்த காதலில் உள்ளம் கரைய விகசித்து நிற்கின்றனர் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

ஏலோரெம்பாவாய்.....

வழக்கம் போல், **ஏலோரெம்பாவாய்** என்ற சொற்களால் பாசுரம் நிறைவு பெறுகிறது. **ஏலோரெம்பாவாய்** என்பதை வெறும் அலங்கார ஈற்றசைச் சொற்களாகக் கொள்ளாமல், யாம் வந்த காரியத்தை, ஏல் (தெளிந்து ஏற்றுக் கொண்டு), ஓர் (ஆராய்ந்து) எம் பாவாய் - எங்கள் பாவையாகிய நப்பின்னையே! நீ கண்ணனிடம் புருஷகாரம் செய்து, கண்ணன் தன் செங்கண்களை சிறுச் சிறிதாய் விழித்து, தன் கருணைப் பார்வையை எங்கள் மீது பொழிய வேண்டும் என்று அருள்வாயாக என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறாள்.

இந்த அளவில் இந்தப் பாசுரத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை நிறைவு செய்கிறேன்.

இந்த பாசுரத்தில் கோதா பிராட்டி உபதேசித்தபடி, நாம் அகங்காரத்தை விட்டு, எனதென்று ஒன்றும் இல்லை. உன்ஸங்கல்பப்படி காரியங்களைச் செய்யும் நான் கருவியே என்ற நிலையில், **ஸ்வஸ்மை ஸ்வப்ரீதயே ஸ்வய மேவ காரயதி** என்று உன் ப்ரீதிக்காக (பகவத் ப்ரீதிக்காக) என் செயல்களைப் பண்ணுகிறேன் என்று சங்கல்பித்து, **ஸ்வஸ்மை ஸ்வப்ரீதயே ஸ்வய மேவ காரிதவான்** என்று ஸர்வமும் **க்ருஷ்ணார்ப்பணம்** என்று எம்பெருமானுக்கே ஸமர்ப்பிக்கிறேன் என்று பக்தி பண்ணும் **பாவனை அதனைக்கூடில் அவனையும் கூடலாமே** என்று ப்ரார்த்தித்து அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 23

அர்ச்சயம் ஸமர்ச்சய நியமைர் நிகம ப்ரஸுநை:
நாதம் த்வயா கமலயாசஸமேயிவாம்ஸம் |
மாதஸ்சிரம் நிரவிஸந் நிஜமாதிராஜ்யம்
மாந்யா மநு ப்ரப்ருதயோ஽பி மஹீக்ஷிதஸ்தே||

தாயே! மதிப்புக்கு உரிய மநு போன்ற அரசர்கள், உன்னோடும் மஹாலக்ஷ்மியுடனும் கூடி நின்றவாறு இருக்கும் உனது நாயகனை நியமங்களான ஆகமங்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் புஷ்பங்களால் நன்கு ஆராதித்து தங்களுடைய அரசாட்சியை நீண்ட காலம் அனுபவித்தனர்.

திருப்பாவை - 23ம் பாசுரம்

மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து உறங்கும்
 சீரிய சிங்கம் அறிவுற்றுத் தீ விழித்து
 வேரி மயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி
 மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டுப்
 போதருமா போலே நீ பூவைப்பூ வண்ணா _ உன்
 கோயில் நின்றும் இங்ஙனே போந்தருளிக் கோப்புடைய-
 சீரிய சிங்காசனத்து இருந்து யாம் வந்த-
 காரியம் ஆராய்ந்து அருளேலோர் எம்பாவாய்

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள்

கார் காலத்தில் மலைக் குகையை தனது இருப்பிடமாக்கிக் கொண்டு உறங்கிக் கிடக்கும் பெருமை வாய்ந்த சிங்கமானது, தூக்கம் கலைத்து, தீப்பொறி பறக்க தனது சிவந்த விழிகளை திறந்து பார்த்து, மணமுள்ள தனது பிடரிமுடி அலை பாயும் வகையில் உடலை நாற்புறமும் அசைத்து, நெட்டுயிர்த்து, பின் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து கர்ஜித்து, குகையை விட்டுக் கிளம்புவது போல, காயா மலர் நிறங் கொண்ட மாயக் கண்ணனான நீ, உனது திருமாளிகையை விட்டு உன் திருமாமணி மண்டபம் (சபா மண்டபம்) வந்து, உனக்கேற்ற வகையில் உருவாக்கப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து, அதன் பின், நாங்கள் உன்னை நாடி வந்த செயலுக்கான காரணத்தை ஆராய்ந்து அருள வேண்டுமாய், பாவை நோன்பிருந்து வணங்கிக் கேட்கிறோம் !

பாசுரத்தின் சிறப்பு

இன்றைய பாசுரம் **பகவத் க்ருபையையும்**, யாதவ சிம்மமான கிருஷ்ண சிம்மத்தின் கம்பீரத்தையும் போற்றிப் புகழ்வதாக அமைந்துள்ளது.

முந்தைய பாசுரமான 'அங்கண் மாஞாலத்தரசர்' பாசுரத்தில், ஆண்டாள் தன் தோழியருடன், நப்பின்னைப் பிராட்டியை முன்னிட்டு, கண்ணனின் திருமாளிகையில், அவனிடம் நெருங்கி, உன் சிவந்த கண்களை சிறிது சிறிதாக திறந்து எங்கள் மேல் உன் கடாசுஷத்தை - கடைக்கண் பார்வையை செலுத்த வேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்க, பகவான் எழுந்திருக்கிறான். இந்த பாசுரத்தில் மாயக் கண்ணன் துயிலெழுந்து வரும் அழகை, தன் பெடையொடு குகையிலே படுத்திருக்கும் சிங்கம் விழித்தெழுந்து வருவதுடன் ஒப்பிட்டு, ரசிக்கிறாள் ஆண்டாள்!!

ஆண்டாள், தன் தோழியர்களான கோபியர்கள் புடை சூழ, கண்ணனின் அறைக்கு எதிரில் வந்து நின்று, நப்பின்னையைத் துணை கொண்டு பலவாறு போற்றி யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்து அருள வேண்டும் என்று பலவாறு போற்றி அழைக்க, கண்ணனுக்கு ஒரே வியப்பு! இச் சிறு பெண் எத்துனை ஜ்ஞானத்துடன் பேசுகிறாள்! எவ்வளவு ஆழமாகவும், அழகாகவும் தன்மீதுள்ள காதலை வெளிப்படுத்துகிறாள்! அறியாத சிறுமி போல, "அரி"யாதவனான தன்னை அவ்வாறு அழைக்கும் அவளின் ப்ரேமையின் தாக்கத்தை உணர்ந்த கண்ணன், தன் ஸ்வாபமான ரக்ஷகத் தன்மையால் அவர்களிடம் நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று "அறியாப் பிள்ளை" போல் கேட்கிறான்!! அந்த "அரி"யாதவன். ஆண்டாளோ "அறிந்த பிள்ளையாய்", கேட்பதை உன் பள்ளியறை வாசலிலோ அல்லது பள்ளியறைக்குள்ளேயா கேட்பது? அது முறையாக இருக்காது கண்ணா! நீ சீரிய சிங்கமாக விழித்தெழுந்து மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டு உன் அத்தாணி மண்டபமாகிய திருமாமணி மண்டபம் வந்து, உன் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து, நீதி அரசனாய், அனைவரும் அறிய யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்து அருள வேண்டும் என்று சாதுர்யமாக வேண்டுகிறாள்.

லக்ஷ்மி நரசிம்மனை மனதில் கொண்டு ஆண்டாள் பாடிய பாசுரம் இது. பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளும் சிறந்த லக்ஷ்மி நரசிம்ம பக்தர்கள் என்பதை அவர்களின் பாசுரங்களிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இது 23-வது பாசுரம். 2+3 = 5. இவ்வகையில், நக்ஷத்திர வரிசையில் ஐந்தாவது நக்ஷத்திரமான **மிருகசீரிஷம், நரசிம்மத்தைக்** குறிக்கிறது என்பதால், இந்த 23ம் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் நரசிம்மனைப் போற்றி அருளியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்..

ராமாவதாரம் நிகழ்ந்து 39 வருடம் கழித்துத்தான் ராவண வதம் நடந்தது. தேவர்கள் துன்பம் தீர்ந்தது. ஸ்ரீ ராம பட்டாபிஷேகமும் அதற்குப் பின் நடந்தது. ஆனால் நரசிம்ம அவதாரம் நிகழ்ந்த அக்கணமே ஹிரண்யகசிபு

வதம் நிகழ்கிறது. நரசிம்மனை உள்ளத்தில் நிறுத்தி உள்ளம் உருக வேண்டினால், நினைத்த மாத்திரம் தோன்றி பலனளிப்பான் என்பதால், அரிமுகன் அச்சத்தை வரிக்கக் கணாக் கண்ட ஆண்டாள், இந்தப் பாசுரத்தில் நரசிம்மனையே போற்றியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம். (அரி என்றால் சிங்கம். எனவே அரிமுகன் என்பது ந்ருசிம்ஹன் அல்லது நரசிம்மன்).

இனி, பாசுரத்தின் விசேஷ அர்த்தங்களை அனுபவிப்போம்.

மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து உறங்கும் சீரிய சிங்கம் அறிவுற்றுத் தீ விழித்து

.....

மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து உறங்கும் சீரிய சிங்கம்.

இப்பாசுரத்தில் **மாரி** என்ற சொல் மழைக்காலம் என்று பொருள்படும்படி, மழைக்காலத்தில் தன் பெடையொடு மலை முழைஞ்சில் உறங்கிக் கிடந்த ஆண் சிங்கம் என்று பொருள் தர, வ்யாக்யான கர்த்தாக்கள் விளக்கம் அருளியுள்ளார்கள். முழைஞ்சு என்றால் குகை என்று பொருள். கால பருவங்களில் கார் காலம் அல்லது மழைக்காலம் என்பது, ஆவணி - புரட்டாசி மாதங்கள். ஐப்பசி -கார்த்திகை மாதங்கள் குளிர் காலம். எனவே, அதிக மழையினாலும், குளிரினாலும், சிங்கம் தன் இயல்புக்கு மாறாய், குகையில் பாதுகாப்பாகத் தன் பேடையுடன் மன்னிக் கிடந்தது என்று பொருள் கொள்ளலாம். திருப்பாவை அருளியது மார்கழியில். இது முன்பனிக் காலம். அதிக வெப்பமும் குளிரும் இல்லாத இதமான காலம். எனவே, சிங்கம் துயிலெழுந்து, முழங்கிப் புறப்பட்டது என்று அதன் இயல்பைச் சொல்லியுள்ளதை நோக்கினால், மாரிக் காலம் என்று ஆண்டாள் உணர்த்துவது ஆவணி முதல் ஐப்பசி வரை உள்ள காலத்தைத்தான் என்று தெளியலாம்.

இங்கு, சாதூர் மாஸ்யம் என்பது பற்றி ஒரு சிறிய விளக்கம்.

சாதூர் மாஸ்ய நிவாஸநே யத் பலம் ரங்க தாமநி-

ந தத் குத்ராபி தேவர்ஷே ஸாத்யதே பஹு வத்ஸரை- (ஸ்ரீரங்க மாஹாத்மியம் - 21)

ஸ்ரீரங்க சேஷத்திரத்தில் அனுசரிக்கப்படும் சாதூர்மாஸ்ய விரதம் அமோக பலம் அளிக்கும் என்று ஸ்ரீரங்க மாஹாத்மியம் கூறுகிறது.

சாதூர் மாஸ்ய விரதம் பற்றி சாதூர் மாஸ்ய விரதவிதானம். என்று வராஹ புராணத்தில் இது பற்றி விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அர்ஜுனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணரிடம் ஹே மதுசூதனா பகவான் மஹா விஷ்ணுவின் சயன விரதத்தை எவ்வாறு நியமத்துடன் கடை பிடிப்பது என்று பணிவுடன் கேட்க, அர்ஜுனனுக்கு சாதூர்மாஸ்ய பலன்கள் பற்றி பகவான் க்ருஷ்ணன் விவரித்ததாகவும் மஹாபாரதம் கூறுகிறது.

மகாவிஷ்ணு ஆவணி மாதம் வளர்பிறை ஏகாதசி மறுநாள் பாற்கடலில் அரவணையில் (ஆதி சேஷன் மேல்) யோக நித்திரையில் ஆழ்ந்து, கார்த்திகை ஏகாதசி/துவாதசியில் உறக்கத்தை விட்டு எழுந்திருப்பார். இந்த இடைப்பட்ட நான்கு மாதங்களும் சாதூர் மாஸ்யம் எனப்படும்.

ஓர் இரவு அல்லது மூன்று நாட்கள்தான் ஓரிடத்தில் தங்கலாம் என்பது யதிகளுக்கு ஏற்பட்ட சாஸ்திரம். அதே சாஸ்திரம் அஹிம்சையை உத்தேசித்து யதீஸ்வரர்களும் இந்த சாதூர்மாஸ்ய காலத்தில் ஒரே இடத்தில் தங்க வேண்டும் என்கிறது. எனவே தான் யதிராஜர்கள் சாதூர்மாஸ்ய விரதம் இன்றும் கடைபிடிக்கின்றார்கள். (நான்கு மாதங்கள், நான்கு பக்ஷங்கள் என்று சுருங்கிவிட்டது)

மழைக் காலத்தில் பூமியில் பூச்சி, புழுக்கள் அதிகமாகி அவற்றின் நடமாட்டம் மிகுந்திருக்கும். அச்சமயம் "க்ராமைக ராத்ரம்" என்றபடி, அதாவது ஒரே நாள் ஒரு ஊரில் தங்குவது என்ற நியமத்தைக் கைக்கொண்டால், அவர்கள் பயனணிக்கும்போது, அநேகப் பிராணிகளுக்கு அவர்கள் கால் பட்டு ஹிம்சை அல்லது மரணம் சம்பவிக்கலாம். ஆதலால், கிரகஸ்தர்கள் யதிராஜர்களை (சன்யாசிகளை) நமஸ்கரித்து வேறெங்கும் போக வேண்டாம். நாங்கள் இக் காலத்தில் இங்கு உபசாரம் செய்கிறோம் என வேண்டிக்கொள்ள, அதற்கு இணங்கி யதிராஜர்களும், நான்கு மாதம் அல்லது நான்கு பட்சம் ஒரே இடத்திலிருந்து வேதாந்த விசாரம் செய்வர். இதுவே சாதூர்மாஸ்ய விரதம் எனப்படும்.

கிரஹஸ்தர்கள்கூட இந்நான்கு மாதங்களில் சில காய்கறிகளையும் சில பழங்களையும் சில பருப்புகளையும் விலக்கி கைக்கொள்ளும் விரதம் சாதூர்மாஸ்ய விரதம் எனப்படும். இந்நாளில் ஒரு சிலரே இதைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர்.

சாதூர் மாஸ்ய விரதத்தை அதிகம் மேற்கொண்ட யதிராஜர்கள் மற்ற யதிகளாலும் வணங்கத் தக்கவர்கள்.

இனி, மேற்கொண்டு பாசுர அனுபவத்திற்கு வருவோம்.

மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து உறங்கும் சீரிய சிங்கம் அறிவுற்றுத் தீ விழித்து ...

ஆண்டாள் மாரி என்ற சொல்லை, திருப்பாவையில் இருமுறை கையாண்டுள்ளாள். (3ம் பாசுரம் மற்றும் 23ம் பாசுரம்).

மாரிக்காலம். சிங்கத்திற்கு அதன் அந்தப்புறமான மலை முழைஞ்சில் முடங்கும் காலம். சிங்கம் ஆளுமை உடைய காட்டுத் தலைவன். காட்டின் அரசன். தன் முழக்கத்தால் அனைத்து மிருகங்களையும் அடக்கியாளும் வல்லமை கொண்ட மிருகம் சிங்கம். தன் பேடையோடு மழைக்காலத்தில் மலைக் குகைக்குள் பிணைந்து ஒரே சிங்கம் என்று நினைக்கும்படி ஒன்றோடொன்று இணைந்து கிடக்குமாம்! (நப்பின்னை கொங்கை மேல் வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பன் கண்ணனைப் போல!) மாரிக்காலம் முடிந்து மழை பொழிதல் நின்றவுடனே அந்தச் சிங்கத்துக்கு விழிப்பு கண்டு விடும். எழுந்தவுடனேயே அது அருகாமைச் சத்தங்களைக் கிரகித்து நெருக்கத்தில் யானையோ வேறு மிருகமோ நடமாடுவது புரிந்தால் தீ உமிழும் பார்வையை வீசியபடி மேலெழும். முதல் விழிக்கு அதன் பேடை கூடப் பக்கத்தில் நிற்காது பயந்து முடங்கும் என்பர். உடம்பை சோம்பல் தீர் ஒரு உலுக்கு உலுக்கி வாசனையுள்ள பிடரியை உதறி முதுகை வாகாக ஒரு நிமிடம் ஒடுக்கிப்பின் எல்லாத்திசைகளிலும் அவயவங்களை நீட்டி இயக்கத்துக்கு ஏதுவாக்கி ஒரு நீண்ட பெரும் முழக்கம் - கர்ஜனை. அப்படிப்பட்ட சீரிய சிங்கம் போன்ற கண்ணன், தங்கள் குரல் கேட்டு நப்பின்னையின் அறை விட்டு வெளியே வரவேண்டும் என்று ஆண்டாள் தன் தோழியருடன் சேர்ந்து, ப்ரார்த்திக்கிறாள்.

மாரிக்காலம் பற்றி ஆழ்வார்கள் அனுபவம்:

ஞாலம் பனிப்பச் செரித்து, நன் நீரிட்டுக் கால்சிதைந்து

நீலவல் லேறு பொராநின்ற வான மிதுதிருமால்

கோலம் சுமந்து பிரிந்தார் கொடுமை குழறுதண்பூங்

காலங்கொ லோவறி யேன், வினை யாட்டியேன் காண்கின்றவே - (திருவிருத்தம் - 7)

என்றும்,

கடல்கொண் டெழுந்தது வானம்அவ் வானத்தை யன்றிச்சென்று

கடல்கொண் டெழுந்த வதனா விதுகண்ணன் மண்ணும்விண்ணும்

கடல்கொண் டெழுந்தவக் காலங்கொலோ. புயற்காலங்கொலோ.

கடல்கொண்ட கண்ணீர், அருவிசெய் யாநிற்கும் காரிகையே. - (திருவிருத்தம் - 18)

என்றும்,

காரிகை யார்நிறை காப்பவர் யாரென்று, கார்கொண்டின்னே

மாரிகை யேறி அறையிடும் காலத்தும், வாழியரோ

சாரிகைப் புள்ளர்அந் தண்ணந் துழாயிறை கூயருளார்

சேரிகை யேரும், பழியா விளைந்தென் சின்மொழிக்கே.

- (திருவிருத்தம் - 19)

நம்மாழ்வார் தோழியாக இரங்கி, கலங்கிய காலம், கார் காலம் - கார்முகில் வண்ணனை நினைத்து ஏங்கிய காலம்.!

பெண்ணீர்மை ஈழிக்கும் காலம் என்று நாச்சியார் திருமொழியில் ஆண்டாளே பல பாசுரங்களால் கண்ணனை நினைத்து பலவாறாய் விரகி நின்ற காலம்.!!

ஆண்டாளின் பாசுர வரியின் உட்பொருளை இவ்வாறு அனுபவிக்கலாம்.

இக்காலத்தில் மிருகேந்திரனான சிங்கம் மலை முழைஞ்சலில், தன் பேடையைப் பற்றிக் கிடக்கிறது.

எம்பெருமானான சிம்மம், வேதமான மலையையும் பற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது, கண்ணனான "மலரான் தனத்துள்ளான்" என்று பேயாழ்வார் மூன்றாம் திருவந்தாதிப் பாசுரத்தில் (3) அனுபவித்தபடியும், "சங்கு தங்கு முன்கை நங்கை கொங்கை தங்கலுற்றவன்" என்று திருமழிசைப் பிரான் திருச்சந்த விருத்தத்தில் (57) அனுபவித்தபடியும், நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த யாதவ சிம்மம் நம் உள்ளக் குகையையும் பற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது.

மிருகேந்திரன் என்று முடிசூட்டப்படாமலேயே காணிடை வாழும் சிங்கம் பிறப்பினாலேயே எல்லா விலங்குகளாலும் மிருகங்களுக்கு அரசனாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

கண்ணன் எனும் யாதவ சிம்மமோ, யசோதை இளஞ்சிங்கமாக, சிற்றாயர் சிங்கமாக, நம் உள்ளக் குகையையும் பற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது.

“பற்றார் நடுங்கமுன் பாஞ்ச சன்யத்தை

வாய்வைத்த போர் ஏறே! என்

சிற்றாயர் சிங்கமே! சீதை மணாளா!

சிறுக்குட்டச் செங்கண்மாலே” - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-3-5)

என்று இந்த யாதவ சிம்மத்தைக் கொண்டாடுகிறார் பெரியாழ்வார்.

மாரி என்ற சொல் திவ்யப் பிரபந்தப் பாசுரங்களில், **மாரி, கல்மாரி, சரமாரி, அருள்மாரி, குளிர்மாரி, இன்பமாரி** என்றெல்லாம் ஆழ்வார்களால் கையாளப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையில், மாரி என்ற சொல் திவ்யப் பாசுரங்களில் 32 பாசுரங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது.

ஆழ்வார்கள் அனுபவித்த பலவித மாரிகளை நாமும் அனுபவிப்போம்.

கல்மாரி:

முலையேதும்வேண்டேனென்றோடி நின்காதில் கடிப்பைப்பறித் தெறிந்திட்டு

மலையையெடுத்துமகிழ்ந்து கல்மாரிகாத்துப் பசுநிரைமேய்த்தாய்.

சிலையொன்றுஇறுத்தாய். திரிவிக்கிரமா திருவாயர்பாடிப்பிரானே.

தலைநிலாப்போதே உன்காதைப்பெருக்காதே விட்டிடேன்குற்றமேயன்றே.

- (பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-3-7)

கல்லெடுத்துக் கல்மாரி காத்தாய். என்றும்

காமருபூங் கச்சியூ ரகத்தாய். என்றும்..... - (திருநெடுந்தாண்டகம் 13)

ஆரால் இலங்கை பொடிபொடியா வீழ்ந்தது மத்து

ஆராலெ கன்(ல்)மாரி கார்த்ததுதான் ஆழினீர்

- (சிறிய திருமடல் - 26)

மலையை யெடுத்துக் கல்மாரி காத்துப் பசுநிரை தன்னை,

தொலைவு தவிர்த்த பிரானைச் சொல்லிச்சொல் லிநின்றெறப் போதும்,

தலையினோ டாதனம் தட்டத் தடுகுட்ட மாய்ப்பற வாதார்,

அலைகொள் நரகத் தழுந்திக் கிடந்துழைக் கின்ற வம்பரே

-(திருவாய் மொழி 3-5-3).

காத்தவெங் கூத்தாவோ. மலையேந்திக் கன்(ல்)மாரி தன்னை,

பூத்தண் டுழாய்முடி யாய். புனை கொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்,

வாய்த்தவென் நான்முக னே. வந்தென் னாருயிர் நீயானால்,

ஏத்தருங் கீர்த்தியி னாய். உன்னை யெங்குத் தலைப்பெய்வனே?

-(திருவாய்மொழி 7-6-3)

அருள்மாரி:

சீரார் திருவெழு கூற்றிருக் கையென்னும் செந்தமிழால்,

ஆரா வமுதன் குடந்தைப் பிரான்றன் அடியிணைக்கீழ்,

ஏரார் மறைப்பொரு ளெல்லா மெடுத்திவ் வுலகுய்யவே

சேராமற் சொன்ன **அருள்மாரி** பாதம் துணைநமக்கே

- (திருவெழுக்கூற்றிருக்கை தனியன்)

செங்கமலத் தயனையை மறையோர் காழிச் சீராம விண்ணகரென் செங்கண் மாலை

அங்கமலத் தடவயல்கு ழூலி நாடன் **அருள்மாரி** யரட்டமுக்கி அடையார் சீயம்

கொங்குமலர்க் குழலியர்வேள் மங்கை வேந்தன் கொற்றவேல் பரகாலன் கலியன் சொன்ன

சங்கமுகத் தமிழ்மாலை பத்தும் வல்லார் தடங்கடல்கு ழுலகுக்குத் தலைவர் தாமே

-(பெரிய திருமொழி - 3.4.10)

மண்ணு ளார்புகழ் வேதியர் நாங்கூர் வண்புருடோத்தமத்துள்,
அண்ணல் சேவடிக் கீழடைந் துய்ந்தவன் ஆலிமன் **அருள்மாரி**,
பண்ணு ளார்தரப் பாடிய பாடலிப் பத்தும்வல் லார், உலகில்
எண்ணி லாதபே ரின்பமுற் றிமையவரோடும் கூடுவரே - (பெரிய திருமொழி 4-2-10)
கருமா முகில்தோய் நெடுமாடக் கண்ண புரத்தெம் அடிகளை,
திருமா மகளால் **அருள்மாரி** செழுநீ ராலி வளநாடன்,
மருவார் புயல்கைக் கலிகன்றி மங்கை வேந்த னொலிவல்லார்
இருமா நிலத்துக் கரசாகி இமையோர் இறைஞ்ச வாழ்வாரே
- (பெரிய திருமொழி 8-6-10)

இன்பமாரி

உண்டும் உமிழ்ந்தும் கடந்தும் இடந்தும் கிடந்தும்நின்றும்,
கொண்ட கோலத் தொடுவீற் றிருந்தும் மணங்கூடியும்,
கண்ட வாற்றால் தனக்கே யுலகென நின்றான்தன்னை,
வண்தமிழ் நூற்க நோற்றேன் அடியார்க்கு **இன்பமாரியே**.
- (திருவாய்மொழி 4.5.10)

குளிர்மாரி

கூவாய் பூங்குயிலே, **குளிர்மாரி** தடுத்துகந்த,
மாவாய் கீண்ட மணிவண்ண னைவரக்,
கூவாய் பூங்குயிலே. - (பெரிய திருமொழி 10 -10.3)

சரமாரி

சலமா முகில்பல்கணப்போர்க்களத்துச் **சரமாரி** பொழிந்துஎங்கும்பூசலிட்டு
நலிவானுறக்கேடகம்கோப்பவன்போல் நாராயணன்முன்முகம்காத்தமலை
இலைவேய்குரம்பைத்தவமா முனிவர் இருந்தார்நடுவேசென்று அணார்சொறிய
கொலைவாய்ச்சினவேங்கைகள்நின்றிறங்கும் கோவர்த்தனமென்னும்கொற்றக்குடையே.
- (பெரியாழ்வர் திருமொழி 3-5-8)

மாதலி தேர்முன்பு கோல்கொள்ள மாயன் இராவணன் மேல், **சரமாரி**
தாய்தலை யற்றற்று வீழத் தொடுத்த தலைவன் வரவெங்குங் காணேன்,
போதலர் காவில் புதுமணம் நாறப் பொறிவண்டின் காமரங் கேட்டு உன்
காதலி யோடுடன் வாழ்குயி லே. என் கருமாணிக்கம் வரக் கூவாய்.

- (நாச்சியார் திருமொழி -44)

இனி பாசுரார்த்தங்களைத் தொடர்ந்து அனுபவிப்போம்:

மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து உறங்கும் சீரிய சிங்கம் அறிவுற்றுத் தீ விழித்து

.....

'**மன்னிக் கிடந்துறங்கும்**' என்பதற்கு, 'நிலைகொண்டு (தங்கி) படுத்துத் தூங்குகின்ற' என்பது நேரடியான பொருள்! எனவே, மன்னிக் கிடந்து என்று சிம்மத்தின் இயல்பைப் பதிவு செய்துள்ளாள் ஆண்டாள். இயற்கை நிகழ்வுகளையும், கால நிகழ்வுகளையும் தன் பாசுரங்களில் நேர்த்தியாகக் கையாண்டு அவற்றை பதிவு செய்துள்ளதை பல பாசுரங்களில் அனுபவிக்கலாம்.

மன்னி என்ற சொல்லுக்கு அகராதியில் **கோபம், துக்கம், அகந்தை, இடர், தியாகம்** என்று பல பொருள்கள் இருக்கின்றன! இப்பாசுரத்தில் உள்ள "**மன்னி**" என்ற சொல்லுக்கு **அகந்தை** என்று பொருள் கொண்டால், தன் இருப்பிடத்தில் சிறிதும் அச்சமின்றி இறுமாந்திருக்கும் சிம்மத்தின் நிலையை ஆண்டாள் நம் கண் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தி விடுகிறாள்!! தான் தலைவன் - கானகத்திற்கே அரசன் என்ற அகந்தையால் ஏற்படும் கம்பீரத்தால், உறங்கும் போது கூட அந்த சிம்மம் தன் சீர்மையை வெளிப்படுத்தும் வகையில் மன்னிக் கிடந்தது என்று பாசுரச் சொற்களுக்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.

இன்னொரு விதத்தில், **மன்னி** என்பதற்கு நீக்கமற எங்கும் நிறைந்து (அ) வியாபித்து என்று பொருள்! அவ்வகையில், **“மன்னி”** என்ற பதம் ஆழ்வார்களுக்கு பிடித்த சொல் என்று கூறுமளவுக்கு, **மன்னு, மன்னிய, மன்னி** என்றெல்லாம் இந்தச் சொற்கள் ப்ரபந்தம் நாலாயிரத்தில் **172 பாசுரங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன! உடனடியாக அனுபவிப்பதற்கு, அவ்வித சொல்லாடல்கள் திவ்யப் பிரபந்தத்தில் கையாளப்பட்டுள்ளதில் சிலவற்றை மட்டும் உதாரணத்திற்காக இங்கு இங்கு பதிவு செய்கிறேன்.

“ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி

வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” - (திருவாய் மொழி 3-3-1)

என்றும்,

“வைகுந்தா மணிவண்ணனே என் பொல்லா திருக்குறளா என்னுள் மன்னி

வைகும் வைகல்தோறும்” - (திருவாய் மொழி 2-6-1)

என்றும் சொன்னார் நம்மாழ்வார்.

“மங்கைமன்னி வாழும்மாற்ப. ஆழிமேனி மாயனே.” - (திருச்சந்த விருத்தம் - 24)

என்றார் திருமழிசையாழ்வார்.

“மன்னுபுகழ் கௌசலைதன் மணிவயிறு வாய்த்தவனே” - (பெருமாள் திருமொழி - 1)

என்றார் குலசேகராழ்வார்.

வந்தாய் என் மனம் புகுந்தாய் மன்னி நின்றாய் மால்வண் ணா

- (பெருமாள் திருமொழி 7-7-2)

என்றும்

“அடியார்க்கு ஆ ஆ என்றிரங்கித் தென்னமுந்தையில்

மன்னிநின்ற தேவாதி தேவனை” - (பெரிய திருமொழி - 7-6-2)

என்றும் அருளியுள்ளார் திருமங்கை ஆழ்வார்.

இப்படி, ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த பாசுர வரிகளும் ஆழ்வார்களுக்கு **“மன்னி”** என்ற வார்த்தையின் மேல் உள்ள வாட்சல்யத்தை நிரூபிக்கின்றன!

[குறிப்பு: விரிவுக்கஞ்சி, திவ்யப் பிரபந்தப் பாசுரங்களில் ஆழ்வார்கள் **மன்னு, மன்னிய, மன்னி என்றெல்லாம் அருளியுள்ள பாசுரங்களின் குறிப்பை, இந்த விளக்கவுரையுடன் இணைந்த தனிப் பதிவாக இணைத்துள்ளேன்.]

மழை நின்றது. குளிரும் போயிற்று. இதந்தரும் முன் பனிக்காலம் தொடங்கியது. மாரிக்காலம் முடிந்ததால், மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்த சிங்கமும் அறிவுற்றுத் தீ விழித்தது. அதாவது யாரும் எழுப்ப வேண்டாமல் தானாகவே காலம் உணர்ந்து, பூ மலர்வது போல கண் விழித்ததாம். இது கானக சிம்மத்தின் இயல்பு.

நம் யாதவ சிம்மமோ, ஆண்டாளின் காதல் கனிய, அவள் வேண்டுகோளை ஏற்று கண் மலர்ந்தது, சீரிய சிங்காசனம் ஏறி அருள் பாலிக்க வந்தது!!.

மற்றொரு விதமாக அனுபவிப்போம்.

மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து உறங்கும் சீரிய சிங்கம்.....

ஆண்டாள் திருப்பாவையின் முதல் பாசுரத்திலேயே, கண்ணனை சிம்மத்துடன் ஒப்பிட்டு, **“ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை இளஞ்சிங்கம்”** என்று சொன்னாள். இப்பாசுரத்தில் அந்த கிருஷ்ண சிம்மத்தை, அவனது பெருமைக்குரிய சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து, தங்கள் தேவைகளையும், குறைகளையும் கேட்டு, ஆராய்ந்து பின் அருள் செய்யுமாறு ஆண்டாள் வேண்டுவதால், சீரிய சிங்கம் என்றாள். இப்பாசுரத்தில், விழித்தெழும் பரமனின் கம்பீரத்தையும், அவன் வீறு நடையையும் விழித்தெழுந்து வரும் சிங்கத்தின் நடையோடு ஒப்பிட்டுள்ளதில் ஆண்டாளின் கவிநயம் மிக அழகாக வெளிப்படுகிறது!!

இன்னொருவிதமாக அனுபவிப்போம்.

மலை முழைஞ்சு என்பது நம் ஹ்ருதயமாகிற - மனமாகிய குகை. அந்த ஹ்ருதயக் குகைக்குள் மன்னியிருப்பது ஓர் ஆண் சிங்கமும், ஒரு பெண் சிங்கம் என்று இரண்டு சிங்கங்கள். அதாவது ஆத்மா என்ற பெண் சிங்கமும், பரமாத்மா என்ற ஆண் சிங்கமும். என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

3, 4 பாசுரங்களில் தீங்கின்றி நாடெல்லாம் செழிக்க, வாழ மழை வேண்டினாள். இந்தப் பாசுரத்தில், நமது மனதை மூடிக்கிடக்கும் அகந்தை மமதையெனும் மமகாரங்களாகிய. இருளை நீக்கும் விதத்தில் மறைகளும் அதன் அங்கமாய் விளங்கும் உபநிடதங்களும், பகவதி விஷயங்களை மாரியாக - மழை போல பொழிய வேண்டும் என்று வேண்டுகின்றாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மலை முழைஞ்சில் என்பதை அடியார்களாகிய நம் இதயகமலக் குகை என்று கொண்டு, அதில் மன்னிக் கிடந்து உறங்கும் - அந்தர்யாமியாய் எல்லாவற்றிலும் உறையும் எம்பெருமான் என்று கொண்டு, அகந்தை மமதை என்ற இருள் சூழ்ந்திருக்கும் நம் இதய குகையில், அவன் அருளால் பகவத் ஞானம் ஏற்படுவதை மூரி நிமிர்ந்து என்ற பாசுரச் சொற்களுக்குத் தத்துவார்த்தமாகப் பொருள் கொள்ளலாம். மமகாரம் நீங்கினால், பகவான் தெரிவான் என்பது பொருளாகும்.

இன்னொருவிதமாக:

மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து உறங்கும் சீரிய சிங்கம் - - -

மாரி என்பது பாற்கடல். **மலை** என்பது ஆயிரம் தலையுடைய ஆதிசேஷன். படமெடுத்த நிலையில், சென்றால் குடையாம் என்று குடையாகக் கவிந்துள்ள உள்ள ஆதிசேஷனின் உடல், மலை **முழஞ்சு**. அங்கு யோக நித்ரையில் இருப்பது **எம்பெருமான்**. அவனே **ராகவ சிம்மம் - ரங்க சிம்மம் - மாதவ சிம்மம் - யாதவ சிம்மம் - ஆண்டாளின் ஆளரி சிம்மம் - சீரிய சிங்கம்**.

சீரிய சிங்கம் அறிவுற்றுத் தீ விழித்து.....

மாரிக் காலம் முடிந்தவுடன் மலைக்குகையை விட்டு சிங்கம் வெளியில் வரும். வெளியில் வந்த சிம்மம் நம் எல்லைக்குள் மற்றைய பிராணிகள் ஏதேனும் நுழைந்ததா என்று தீவிழிப்பார்வை பார்த்து, அதன் குட்டிகளும், பேடையும் கூட அருகே நெருங்க அச்சப்படத்தக்க வண்ணம் கண்கள் நெருப்புப் பொறி கக்க கண் விழிக்குமாம்.

நரசிம்ம அவதாரத்தின் போது பிராட்டியும் தேவர்களும் கூட அஞ்சும் வகையில், **“எரிந்தபைங்கணிலங்கு பேழ்வாய் எயிற்றொடு இது எவ்வுருவென்று, இரிந்து, வானோர் கலங்கியோட இருந்த அம்மான்.....”** (பெரிய திருமொழி 1-7-6) என்று அந்த நரசிம்மத்தின் பார்வை இருந்தது, என்பது திருமங்கை ஆழ்வாரின் அனுபவம்.

அந்தக் கண்களைப் பார்க்க அனைவரும் ஆசைப்படுகின்றனர். ஏன் தெரியுமா? அந்தக் கோபத்திலும் அவன் அழகாக விளங்குகின்றவாம்!!

“அழகியான்தானே! அரியருவன் தானே” (நான்முகன் திருவந்தாதி - 22)

என்பதும்,

இவையா பிலவாய் திறந்தெரி கான்ற

இவையா எரிவட்டக் கண்கள் இவையா

எரிபொங்கிக் காட்டும் இமையோர் பெருமான்

அரிபொங்கிக் காட்டும் அழகு”

- (நான்முகன் திருவந்தாதி - 21)

என்பதும் நரசிம்மத்தின் தீவிழி பற்றி திருமழிசைப் பிரானின் அனுபவம்.

மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து உறங்கும்

சீரிய சிங்கம் அறிவுற்றுத் தீ விழித்து

வேரி மயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி.....

பூதேவியுடன் சென்ற ப்ரம்ம ருத்ராதி தேவர்களினால் அறிவுற்று, சீரிய சிங்கமாக பகவான்,

“பரித்ராணய சாதூ₄னாம் விநாசாய ச து₃ஷ்க்ருதாம் |

த₄ர்ம ஸம்ஸ்தா₂ப நார்தா₂ய ஸம்ப₄வாமி யுகே₃ யுகே₃ ||” - (ப.கீ. 4-8)

என்று கம்ஸன், சிசுபாலர் போன்ற கொடியவர்களை மாய்த்து, சாதுக்களைக் காக்க, யுகந்தோறும் பொங்கி எழுந்தான்/பொங்கி எழுந்தாய் அல்லவா கண்ணா! அது போன்றே, எங்களின் தாபத்துயரம் என்ற அரக்கர்களை அழித்து, எங்களை ஆட்கொள்ள வா என்று அழைக்கின்றாள் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

மலை முழைஞ்சில் பல நாட்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்த சிம்மம், காலம் உணர்ந்து எழுந்து சோம்பல் முறிக்கிறது. தன் பிடரி மயிர்களை உதறிக் கொள்கிறது. உடம்பை சோம்பல் தீர ஒரு உலுக்கு உலுக்கி வாசனையுள்ள பிடரியை உதறி, முதுகை வாகாக ஒரு நிமிடம் ஒடுக்கிப் பின் எல்லாத் திசைகளிலும் அவயவங்களை நீட்டி இயக்கத்துக்கு ஏதுவாக்கி ஒரு நீண்ட பெரும் முழக்கம் - கர்ஜனை.

எம்பெருமான் என்னும் சிம்மம் தன் அரிதுயிலினின்றும், செங்கண் சிறிச் சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ என்ற ஆண்டாளின் வேண்டுகலை ஏற்று, எல்லாக் கந்தங்களையும் தன்னுள் கொண்ட, 'ஸர்வகந்த: 'என்று வேதம் போற்றும் யாதவ சிம்மம் **போதருமாப் போலே** எழுந்தான்.

"சீரிய சிங்கம்" என்பதை எம்பெருமானின் அவதாரமான ந்ருசிம்மப் பெருமானாகப் பொருள் கொண்டால், எம்பெருமானின் சீர்மையை வர்ணிக்க வார்த்தை ஏது? பெருமானின் **"சீரிய சிங்கம்"** ஆன ந்ருசிம்ஹப் பெருமானின் பராக்கரமத்தை

உக்₃ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும் ஜ்வலந்தம் ஸர்வதோ முக₂ம் |
ந்ருசிம்ஹம் பீ₄ஷணம் ப₄த்ரம் ம்ருத்யும் ம்ருத்யும் நமாம்யஹம் ||

என்று ந்ருசிம்ம காயத்ரி சொல்கிறது.

பெரியாழ்வார் நரசிம்ம அவதாரத்தைப் பற்றி ஒரு பாசுரத்தில் அழகாக பாடியிருப்பதைப் பாருங்கள்!

அளந்திட்ட தூணை அவண் தட்ட ஆங்கே

வளர்ந்திட்டு வாளுகிர் சிங்க உருவாய்

உளந்தொட்டு இரணியன் ஒண்மார்வகலம்

பிளந்திட்ட கைகளால் சப்பாணி...

-(பெரியாழ்வார் திருமொழி 1- 6-9)

என்றும்

"அந்தியம்போதிலரியுருவாகி அரியையழித்தவனை

பந்தனைதீர்ப்பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்றுபாடுதுமே - (திருப்பல்லாண்டு- 6)

என்றும் ந்ருசிம்மாவதாரத்தை அனுபவித்தது போலவே, ஆண்டாளும், **சீரிய சிங்கம்** என்று இந்தப் பாசுரத்தில் ந்ருசிம்மாவதாரத்தைப் போற்றுகிறாள்.

கூடா இரணியனைக் கூருகிரால் மார்விடந்த,

ஓடா அடலரியை உம்பரார் கோமனை,

தோடார் நறுந்துழாய் மார்வனை, ஆர்வத்தால்

பாடாதார் பாட்டென்றும் பாட்டல்ல கேட்டாமே - (பெரிய திருமொழி 11- 7-4)

என்று திருமங்கை ஆழ்வார் நரசிம்மாவதாரத்தை போற்றுகிறார்.

ஸ்ரீமத் பாகவத்தில் ஸப்தம ஸ்கந்தத்தில், 18ம் ஸ்லோகத்தில், ந்ருசிம்ம அவதாரத்தைப் போற்றி, **அத்புத ரூபம்** என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸத்யம் விதா₄தும் நிஜப்ரு₄த்ய பா₄ஷிதம்

வ்யாப்திம் ச பூ₄தேஷு அகி₂லேஷு சாத்மந: |

அத்ரு₃ச்யதாம் அத்₃பு₄த ரூபம் உத்₃வஹன்

ஸ்தம்பே₄ ஸபா₄யாம் ந ம்ருகம் ந மாநுஷம் || - (ஸப்தம ஸ்கந்தம் - அத் 8 - ஸ்லோ - 18)

அதாவது, தன் பக்தனின் வாக்கை மெய்ப்பிக்க வேண்டி தான் அகில உலகம் எங்கும் அந்தார்யாமியாய் மறைந்திருப்பதைக் காட்டும் வண்ணமும், மிருகமும் இல்லாத, மனிதனும் இல்லாத ஒரு அற்புதமான உருவை எடுத்து, ஸ்தம்பத்திலிருந்து ந்ருசிம்ஹனாக பகவான் அவதாரம் பண்ணினான்!!

"ப்ரத்₃யாதிஷ்ட புராதந ப்ரஹுரண- க்ராம: கூஷணம் பாணிஜை:

அவ்யாத் த்ரீணி ஜக₃ந்த யகுண்ட₂ மஹிமா வைகுண்ட₂ கண்ட₂ரவ: |

யத் ப்ராதூ₃ர்ப் ப₄வநா த₃வந்தய ஜ₂ரா யாத்ரு₃ச் சிகா₂த்₃ வேத₄ஸாம்

யா காசித் ஸஹஸா மஹாஸூரக்ரு₃ஹ- ஸ்த்து₄ணா பிதா மஹ்யபூ₄த் ||"

-(தசாவதார ஸ்தோத்திரம் - 5)

என்று ந்ருசிம்ஹ(நரசிம்மன்) அவதாரத்தை ஸ்வாமி தேசிகன் தசாவதார ஸ்தோத்திரத்தில் அனுபவித்துள்ளதையும் ஆண்டாளின் இந்தப் பாசுரத்தின் பொருளை உணர ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.

விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில்

யோகோ யோகவிதாம் நேதா ப்ரதாந்புருஷேஸ்வர: |

நாரஸிம்ஹவபு: ஸ்ரீமாந் கேஸவ: புருஷோத்தம: ||

என்று நரசிம்மப் பெருமான், **ஸ்ரீமான்** என்று போற்றப்படுகிறான்.

ஸ்ரீ ராமனும் ந்ருசிம்ஹனை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினான் என்று ஹரிவம்சத்தில் ந்ருசிம்ஹ பஞ்சாம்ருத ஸ்தோத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

கோவிந்த! கேசவ! ஜநார்தந! வாஸுதேவ! விச்வேச! விச்வ! மதுஸுதந! விச்வரூப! ஸ்ரீ பத்மநாப! புருஷோத்தம! புஷ்கராஷு! நாராயணாச்சயுத! ந்ருசிம்ஹ! நமோ நமஸ்தே!! என்று ராமன் ஸ்துதி பண்ணினார். (ஹரி வம்சம்)

ஸுந்தரகாண்டத்தில், ஆஞ்சநேயன் தான் சீதாப்பிராட்டிக்குச் சொன்ன ஆறுதல் மொழிகளை ஸ்ரீராமனிடம் மீண்டும் சொல்வதை இங்கு ஒப்பு நோக்குதல் பொருத்தமாகும். சீதாபிராட்டியிடம், “தைர்யமானவர்களும், ஆண் சிங்கங்களுமான, உதயமான சூரிய சந்திரர்களைப் போன்ற ராம லக்ஷ்மணர்கள் என் முதுகில் ஏறிக் கொண்டு தங்களிடம் விரைவில் வந்து சேரப் போகிறார்கள்” என்பது

மம ப்ருஷ்ட₂க₃தௌ தௌ ச சந்த்₃ர ஸுர்யாவிவோதி₃தௌ |

த்வத்ஸகாஸம் மஹாபா₄கே₃ ந்ருசிம்ஹாவாக₃மிஷ்யத: ||

- (வால்மீகி ராமாயணம் - ஸுந்தர காண்டம் - ஸர்கம் 68 - ஸ்லோ. 24)

ஆஞ்சநேயன் ஸீதாப் பிராட்டிக்குச் சொன்ன ஆறுதல் மொழிகள்.

ராமனின் வாக்யம்: இராமனும், விபீஷண சரணாகதியின் போது, சுக்ரீவாதிகள் விபீஷணனை ஏற்கக் கூடாது- அவன் தன் தமையனிடமிருந்து பிரிந்து வந்தவன் - ஒற்றனாகக் கூட இருக்கலாம் என்று பலவாறு ஆட்சேபித்த போது, தனக்கு எவராலும் துன்பம் தரமுடியாது என்று சொல்லி,

பிசாசாந் தா₃னவான் யக்ஷான் ப்ருதி₂வ்யாம் சைவ ராக்ஷஸாந் |

அங்கு₃ள்யக்₃ரேண தாந் ஹந்யாம் இச்ச₂ந் ஹரிக₃ணேஸ்வர ||

- (வால். ராமா. யுத். காண். ஸர்.18 - ஸ்லோ.22)

என்று எதிரிகளை என் விரல் நுனி நகத்தால் கிள்ளிக் களைந்து விடுவேன் என்று சொல்வதாக உள்ள வால்மீகி வாக்கின்படி, **கிள்ளிக் களைந்தவனை ராகவ சிம்மமாக** அனுபவிக்கலாம்.

பெரியாழ்வார் முதல் திருமொழியில்

கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்தநீள்முடியன்

எதிரில் பெருமை இராமனை இருக்குமிடம் நாடுதிரேல்

அதிரும்பு முற்பொருதோள் இரணியனாகம்பிளந்து அரியாய்

உதிரமளைந்த கையோடிருந்தானை உள்ளவா கண்டாருளர்.

- (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-1-1)

என்று ராமனை ராகவ சிம்மமாக, நரசிம்மாவதாரத்துடன் ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கிறார். ஆண்டாளும் 13ம் பாசுரத்தில், பெரியாழ்வார் காட்டியபடியே, பொல்லா அரக்கனானான ராவணனை மாய்த்த ராமனை **கிள்ளிக் களைந்தானை ராகவ சிம்மமாக** போற்றியுள்ளார்.

பர்வதாதி₃வ நிஷ்கர்மய த: ஸிம்ஹோ கி₃ரிசு₃ஹாஸய: - (வால்.ராமா. அயோத். ஸர். 16 - ஸ்லோ. 26)

என்று ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் வால்மீகி, அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளிவரும் ஸ்ரீ ராமனை ராகவ சிம்மமாக வர்ணித்துள்ளார் என்பதையும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்கி அனுபவிக்கலாம்.

பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் கோஸலம் என்ற குகையிலிருந்து ராகவ சிம்மம் புறப்பட்டு வந்தது என்று அனுபவித்துள்ளதை அன்வயிக்கலாம்.

த₃சக்₃ரீவ ஸ்தம்பே₃ ரமத₃நா து₃ர்தாந்த ஹ்ருத₃யே

விஹாரஸ்வாச் ச₂ந்த₃யாத்₃ விசதி ரகு₄சிம்ஹே பநபு₄வம் |

ஸ்வ வாத்ஸல்ய க்ரோ₄ க்ருத ப₄ரத சா'பே₃வ ப₄வதீ

நிராபா₃ தா₄ம்பா தா₃வநி நவிஜஹௌ கோஸல கு₃ஹாம் || - (பாதுகா ஸஹஸ்ரம் - 138)

ஹே பாதுகையே! இராமனென்னும் ஆண் சிங்கம் ராவணனென்னும் மத யானையைப் பிளக்க காட்டுக்குப் புறப்பட்டவுடன், பெண் சிங்கம் போன்ற நீ குட்டியாகிற பரதனுடன் கோசலம் என்ற குகைக்குள் வந்து தங்கி விட்டாய்! என்ற ஸ்வாமி தேசிகனின் அனுபவம், **மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து** என்ற ஆண்டாளின் பாசுரச் சொற்களுக்கு விளக்கமாக உள்ளது என்று அனுபவிக்கலாம்.

கம்ப நாட்டாழ்வார் **“திசைதிறந்து அண்டம் கீறச் சிரித்தது அச்செங்கண் சீயம்”** என்று நரசிம்ம அவதாரத்தைப் போற்றுவதையும் ந்கு ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

‘நம்பனை, நரசிங்கனை’ என்கிறார் பெரியாழ்வார்!

“**நம்பன்**” என்றால் பெயர்ச்சொல்லாக வரும்போது, நம்பி என்ற பொருளில் ஆண்களில் சிறந்தோன் என்பதைக் குறிக்கும். நம்பிகளில் சிறந்தோன் புருஷோத்தமனான **பகவான்**. இவனை நம்பியவர்களான பிரகலாதன், கஜேந்திரன், திரௌபதி போன்றோரை, கூப்பிட்டவுடன் உடனே ஓடோடி வந்து காப்பவனல்லவா! **நம்பனை, நாராயணனை** என்று சொல்லாது ‘**நம்பனை, நரசிங்கனை**’ என்கின்றார் ஆழ்வார்! எனவே, இவன் ‘**நாம் நம்பத் தகுந்தவன்**’ ஆதலால் **நம்பன்** என்கிறார் ஆழ்வார்!

நம்பனை நரசிங்கனை நவின்று ஏத்துவார்களைக் கண்டக்கால்

எம்பிரான் தன் சின்னங்கள் இவர் இவர் என்று ஆசைகள் தீர்வனே

(பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-9)

என்று தான் எம்பெருமானைப் பார்க்காவிட்டாலும், நரசிம்மனைப் பாடுபவர்களைக் கண்டால், ‘அவன் இருக்கின்றான்! இவர்களே அவன் அடையாளங்கள்! இவர்களைப் பார்த்தால், அவனைப் பார்த்தது போல் ஆயிற்று! என் ஆசைகள் தீரும்’ என்று, பாகவதர்களின் ஏற்றத்தையும் சொல்கிறார் பெரியாழ்வார்.

இப்படி, தன் தகப்பனாரான பெரியாழ்வார் அனுபவித்த **நரசிம்மனை - ராகவ சிம்மனை - க்ருஷ்ண சிம்மனை - யாதவ சிம்மனை, அடியவர் வாக்கு மெய்ப்பித்த ஆள்+அரி நரசிம்மனை - பிரஹ்லாத வரதனை** ஆண்டாள் இந்த 23ம் பாசுரத்தில் பாசுரத்தில் போற்றுகிறாள்!!!

இந்தப் பாசுரத்தின் முழுமையும், ஆளரிப் பெருமானை, ஆண்டாள் சேவிக்கிறாள் என்பது ஆச்சார்யர்கள் வாக்கு! கண்ணனைச் சிங்கமாகவே பல இடங்களில் பார்க்கிறாள் கோதை! முதல் பாசுரமே யசோதை இளஞ் “சிங்கம்” என்று தானே தொடங்கினாள்!

அடியவர் வாக்கை மெய்ப்பித்தான் என்பதாலே, தன் கனவையும் மெய்ப்பிக்க வல்லான் என்று ஆண்டாளுக்கு நரசிம்மப் பெருமாள் மீது ஒரு அலாதி ப்ரியம்! அதனால்தான் தன் கல்யாணத்தின் போது, நரசிம்மன் கையைப் பிடித்தேன் என்று தன் கனவைச் சொல்கிறாள்.

“அரிமுகன், அச்சுதன் கை-மேல்-என் கை வைத்து,

பொரி முகம் தட்டக் கனாக் கண்டேன் தோழீ நான்!” - (நாச்சியார் திருமொழி - 61)

ஆளரிப் பெருமாள், நரசிம்ம மூர்த்தி, மிகவும் உக்கிரமானவரா என்ன? நரசிம்ம பெருமானைப் போல் ஒரு மென்மையானவரை, அழகானவரைப் பார்க்க முடியாது! பேரே **அழகிய+சிங்கர்!** அல்லவா? அதனால்தான் கல்யாணப் பெண் ஆண்டாள் **அரிமுகன், அச்சுதன் கை-மேல்-என் கை வைத்து, பொரி முகம் தட்டக் கனாக் கண்டேன் தோழீ நான்!”** என்று பாடினாள். குழந்தை பிரகலாதன் பயமில்லாமல் தொட்டுத் தொட்டுப் பேசிய இனியவன் அல்லவா அவன்? அடியவருக்கு அணுக்கன். எனவே தான்,

ஆடி ஆடி அகம் கரைந்து, இசைப்

பாடிப் பாடிக் கண்ணீர் மல்கி, எங்கும்

நாடி நாடி நரசிங்கா என்று

வாடி வாடும் இவ் வாணுதலே - (திருவாய்மொழி 2-3-1)

என்று நம்மாழ்வார் உருகி உருகிப் பாடினார்.

நரசிம்மன் **உக்கிரமானவன்- இல்லை. வக்கிரமானவர்களுக்கே** அவன் **உக்கிரமானவன்**

அரி-முகனை, அரி-அவனை, அரியவனை, அறிவோம் அவனை!! என்று ஆழ்வார்கள் அனுபவித்த அடியார்க்கு நல்லானான ஆளரியை ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் **யாதவ சிம்மமாகக்** கொண்டாடுகிறாள்!!

சீரிய சிங்கம் அறிவுற்றுத் தீ விழித்து

வேரி மயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி.....

சிங்கப் பெருமான் ந்ருசிம்ஹனாக தூணைப் பிளந்து கொண்டு அவதாரம் பண்ணின அற்புதத்தை ஸ்வாமி தேசிகன் **காமாளிகாஷ்டகம்** என்ற ஸ்தோத்திரத்தில் அனுபவித்துள்ளதை இங்கு அன்வயிக்க வேண்டும்.

ஸடா படல பீஷணே ஸரப₄ஸாட்ட ஹாஸோத்₃ப₄டே

ஸ்ப்பு₂ரத் க்ருதி₄ பரிஸ்ப்பு₂டத்₃ ப்₄ருகுடிகே₀பி வக்த்ரே க்ருதே |

க்ருபா கபட கேஸரிந் த₃நுஜ டி₄ம்ப₄ த₃த்த ஸ்தநா

ஸரோஜ ஸத்ருசா’ த்ருசா’ வ்யதிபிஷஜ்ய தே வ்யஜ்யதே || - (காமாளிகாஷ்டகம் - 7)

என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ளது, சிங்கப்பிரான் தூணினின்றும் உக்ரமாகத் தோன்றியதை தத்ருபமாகக் கண் முன்னே கொண்டுவருவது போன்ற பதப் ப்ரயோகம்.

ஸடா படல பீஷணே - பிடரிமயிற் கற்றைகளைப் பயங்கரமாய் சிலிர்த்துக் கொண்டவனாய் என்று அருளியுள்ள ஸ்வாமி தேசிகனின் அனுபவம், ஆண்டாளின் **வேரி மயிர் பொங்க** என்ற பாசுர வரிகளில் மிளிர்வதைக் காணலாம்.

ஸரபு₄ஸாட்ட ஹாஸோத்₃பு₄டே - அட்டஹாஸமான பெருஞ் சிரிப்புடன் மிடுக்குடையவனாய் என்றும், **ஸ்ப்பு₂ரத் க்ருதி₄ பரிஸ்ப்பு₂டத்₃** - புருவங்கள் நெறித்துத் துடிக்க, மிகுந்த கோபம் கொண்டவனாய் என்றும் அருளியுள்ள ஸ்வாமி தேசிகனின் அனுபவம், ஆண்டாளின் **மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டு** என்ற பாசுர வரிகளில் மிளிர்வதைக் காணலாம்.

இப்படி ஹிரண்யனைப் பார்க்கும் உக்ர ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னவர், அதே ஸ்வரூபம் பாலகன் ப்ரஹலாதனைப் பார்க்கும் போது, சாந்தமாக, கருணை பொங்கக் கடாசுசித்ததை, ஸ்வாமி தேசிகன் **ஸரோஜ ஸத்ருசா' த்ருசா' வ்யதிபிஷஜ்ய தே வ்யஜ்யதே ||** என்று ந்ருசிம்ஹனின் கருணையைச் சொல்லும்போது, ஸ்லோகத்தின் பூர்வ பாகத்தில் சொன்னது போல் கடுமையான பதங்களிலாமல், மிருதுவான பதங்களினால் சொல்லியுள்ள அழகே அழகு!! கவிதார்க்கிக சிம்மம் அல்லவா?!!

அதாவது தாமரை போன்ற கண்களால் கடாசுசித்து, குழந்தைக்குத் தாய்ப்பாலூட்டும் தாய்மை உணர்வு பொங்க, கருணையுடன் நோக்கினான் என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அனுபவிக்கிறார் இந் நிலையைத் தான் ஆண்டாள் **"திங்களும் ஆதித்யனும் எழுந்தாற் போல்"** என்று முன் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளாள்.

தயா சதகத்தில் நம் ஆசார்ய ஸார்வ பெளமன் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் ந்ருசிம்மப் பெருமானின் காருண்யத்தை வர்ணித்துள்ளது போலவே, ஆண்டாளும் இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளாள். தயாதேவியே! அடர்ந்த பிடரி மயிர்க்கற்றைகளால் பயங்கரமாக இருந்தது; மிகவும் வேகத்துடனும் அச்சம் அளிப்பதாகவும் இதன் சிறப்பு இருந்தது; கோபத்தில் புருவங்கள் நெறித்தபடி நின்றன; கோபத்தில் இந்த நரஸிம்ஹனின் திருமுகம் ஜொலித்தது. அப்படிப்பட்ட கோபமான முகத்தில் இருந்த திருக்கண்கள், தாமரை போன்று மகிழ்வுடன் ப்ரஹலாதனுக்கு தாய் பால் ஊட்டும் தாய் போன்று மகிழ்வைக் காண்பித்தது. இது ஏன் என்றால் **அந்தத் திருக்கண்களின் வடிவமாக நீ இருந்ததாலேயே** ஆகும். ஸ்வாமி தேசிகன் தயா சதகத்தில்

"..... த₃யே வ்ருஷகிரீஸிது₃ர் தநுஜ டி₃ம்ப₄ த₃த்த ஸ்தநா

ஸரோஜ ஸத்₃ருஸா த்ருசா ஸமுதி₃தா க்ருதிர் த்₃ருஸ்யஸே || " - தயா சதகம் - 84)

வெடிக்கும் சிரிப்பும் சிலிர்க்கும் முடியும் உறுமும் சீற்றம்

மிடுக்காய் நெறியும் புருவம் கருணை பொழியும் கண்கள்

வடுவாம் அசுரக் குழந்தைக் கருள கனிவாய் நோக்கும்

இடுக்கண் களையும் அரியின் உருவில் தயைநீ உள்ளாய்

- (தயாசதகம் 84ம் ஸ்லோகத்திற்கு அடியேனின் தமிழாக்கம்)

நேற்றைய பாசுர விளக்கத்தில் **"திங்களும் ஆதித்யனும் எழுந்தாற்போல் அங்கண் இரண்டும் கொண்டு எங்கள் மேல் நோக்கு"** என்பதற்கு அனுபவித்த விசேஷ அர்த்தங்கள் இங்கும் பொருந்தும்.

இதே போன்று வரதராஜ பஞ்சாசத்திலும் ஸ்வாமி தேசிகன் வரதனை **வரத சிம்ஹமாக** அனுபவித்துள்ளதையும் விண்ணப்பிக்கிறேன்.

ப₄க்தஸ்ய தா₃நவ சி'சோ': பரிபாலநாய

ப₄த்ராம் ந்ருஸிம்ஹ குஹநா மதி₄ஜக்₃முஷஸ் தே |

ஸ்தம்பைக வர்ஜ மது₄நாபி கரீச' நூநம்

த்ரைலோக்ய மேத த₃கி₂லம் நரஸிம்ஹ க₃ர்ப்ப₄ம் || - (வரதராஜ பஞ்சாசத் - 23)

[அத்திகிரிவரதனே! உன்பக்தன் ப்ரஹலாதனைக்காப்பதற்காக, ஹிரண்யன் எந்த தூணைத்தட்டுவானோ என்று மூவுலகங்களிலும் உள்ள எல்லாத் தூண்களிலும் நீ ஆவிர்பவித்து விட்டாய் என்பதனால், ஹிரண்யன் தட்டிய அந்த தூணைத் தவிர, மற்ற எல்லாத் தூண்களும் இன்றும் ந்ருசிம்ஹ கர்ப்பமாக உள்ளனவே!] என்ன வொரு ரசனை!!

எங்குளன் என்றவன் பொங்கிய அக்கணம்

எங்கிலன் என்றனன் மங்கள நம்பியும்

புங்கவன் சொல்லது எங்குமே மெய்ப்பட

தங்கினை நாரண எங்குமாய் மன்றினை!

இங்குள்ள தூண்தை அன்னவன் தட்டிட
சிங்கமாய் நாரண மெய்யதாய் வந்தனை
மற்றுள தூணலாம் இன்றுமாய் உள்ளனை
நற்றவச் சேயவன் பக்தியை மெச்சியே!!

-(வரதராஜ பஞ்சாசத் - 23ம் ஸ்லோகத்திற்கு அடியேனின் தமிழாக்கம்)

சீரிய சிங்கத்தை ஆழ்வார்கள் அனுபவித்துள்ள பாசுரங்களின் குறிப்புகளை இங்கு பதிவு செய்கிறேன். இது, அந்தந்த பாசுரங்களை வாசித்து **சீரிய சிங்கத்தின் சீர்மையை** அனுபவிக்க உதவியாய் இருக்கும். (ஏதேனும் விடுபட்டிருந்தால் சேர்த்துக் கொள்ளப் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.)

நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்த பாசுர வரிகள்	பிரபந்த பாசுர எண்
எந்தொண்டைவாய்ச்சிங்கம் வாவென்றெடுத்துக்கொண்டு	பெரியா. தி.மொ. 36
செங்கண்கருமுகிலே. தாலேலோ தேவகிசிங்கமே. தாலேலோ	பெரியா. தி.மொ. 47
சிறியனென்றுஎன்னிளஞ்சிங்கத்தை இகழேல்கண்டாய்	பெரியா. தி.மொ. 61
தேருய்த்தகைகளால்சப்பாணி தேவகிசிங்கமே. சப்பாணி	பெரியா. தி.மொ. 80
அளந்திட்டதூணை அவந்தட்ட ஆங்கே வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச்சிங்கவுருவாய்	பெரியா. தி.மொ. 83
தத்துக்கொண்டாள்கொலோ? தானேபெற்றாள்கொலோ? சித்தமனையாள் அசோதையிளஞ்சிங்கம்	பெரியா. தி.மொ. 124
பொன்னடிநோவப் புலரியேகானில்கன்றின்பின் என்னிளஞ்சிங்கத்தைப்போக்கினேன் எல்லேபாவமே	பெரியா. தி.மொ 3-2-8
பற்றார்நடுங்கமுன்பஞ்சுசன்னியத்தை வாய்வைத்தபோரேறே. எஞ்சிற்றாயர்சிங்கமே. சீதைமணாளா	பெரியா. தி.மொ 3-3-5
முன்நரசிங்கமதாகி அவுணன்	
முக்கியத்தைமுடிப்பான்	பெரியா. தி.மொ 3-6-5
செம்பெருந்தடங்கண்ணன்திரள்தோளன்	
தேவகிசிறுவன்தேவர்கள்சிங்கம்	பெரியா. தி.மொ 3-6-6
செருக்குற்றான் வீரம்சிதைய தலையைச் சிரைத்திட்டான்வன்மையைப்பாடிப்பற தேவகிசிங்கத்தைப்பாடிப்பற	பெரியா. தி.மொ 3-9-3
அஞ்சனவண்ணனைப்பாடிப்பற அசோதைதன்சிங்கத்தைப்பாடிப்பற	பெரியா. தி.மொ 3-9-5
நாதனைநரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்களுழக்கிய பாததூளிபடுதலால் இவ்வுலகம்பாக்கியம்செய்ததே	பெரியா. தி.மொ 4-4-6
நம்பனைநரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்களைக் கண்டக்கால் எம்பிரான்தனசின்னங்கள் இவரிவரென்றுஆசைகள் தீர்வனே	பெரியா. தி.மொ 4-4-9
நம்பனே. நவின்றேத்தவல்லார்கள்	
நாதனே. நரசிங்கமதானாய்.	பெரியா. தி.மொ 5-1-9
காமர்தாதைகருதலர்சிங்கம்	பெரியா. தி.மொ 5-1-10
சிங்கப்பிரானவன்எம்மான் சேரும்திருக்கோயில்கண்டீர் பங்கப்படாதுஉய்யப்போமின் பண்டன்றுபட்டினம்காப்பே	பெரியா. தி.மொ 5-2-4

ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை இளம் சிங்கம்	திருப்பாவை 1
மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து உறங்கும்	
சீரிய சிங்கம் அறிவுற்றுத் தீ விழித்து	திருப்பாவை 23
வில்லும்வாளு மேந்தினாய், சிங்கமாய தேவதேவ.	திரு.சந்.விரு.24
திரண்டதோளி ரணியஞ்சினங்கொளாக மொன்றையும், இரண்டுகூறு செய்துகந்த சிங்கமென்ப துன்னையே	திரு.சந்.விரு.62
பைங்கணானைக்கொம்புகொண்டு பத்திமையால், அடிக்கீழ்ச் செங்கணாளியிடிறைஞ்சும் சிங்கவேள்குன்றமே.	பெருமாள் தி.மொ.1-7-1
சிலைக்கைவேடர்த்தெழிப்பறாத சிங்கவேள்குன்றமே	பெருமாள் தி.மொ.1-7-2
தேய்ந்தவேயுமல்லதில்லாச் சிங்கவேள்குன்றமே	பெருமாள் தி.மொ.1-7-3
தெய்வமல்லால்செல்லவொண்ணாச் சிங்கவேள்குன்றமே	பெருமாள் தி.மொ.1-7-4
திரிந்தவானைச்சுவடுபார்க்கும் சிங்கவேள்குன்றமே	பெருமாள் தி.மொ.1-7-5
தினைத்தனையும்செல்லவொண்ணாச் சிங்கவேள்குன்றமே	பெருமாள் தி.மொ.1-7-6
தினைத்தனையும்செல்லவொண்ணாச் சிங்கவேள்குன்றமே	பெரிய.தி.மொ.1-7-7
தேய்த்ததீயால்விண்சிவக்கும் சிங்கவேள்குன்றமே	பெரிய.தி.மொ.1-7-8
ஓல் ஆராத சிங்கவேள் குன்றமே	பெரிய.தி.மொ.1-7-9
செங்கணாளிடிறைஞ்சும் சிங்கவேள்குன்றுடைய	பெரிய.தி.மொ.1-7-10
தெள்ளிய சிங்க மாகிய தேவைத் திருவல்லிக் கேணிக்கண் டேனே.	பெரிய தி.மொ.2-3-8
சிங்க வருவில் வருவான் சித்திர கூடத்துள் ளானே	பெரிய.தி.மொ.3-3-8
அம்பன்ன கண்ணாள் அசோதைதன் சிங்கத்தை நம்பனை நாடி நறையூரில் கண்டேனே	பெரிய.தி.மொ.6-8-6
சிங்கம தாயவுணன் திறலாகம்முன் கீண்டுகந்த	பெ.தி.மொ.7-6-1
சீர்மலி கின்றதோர் சிங்க வருவாகி	பெரிய.தி.மொ8-4-4
சிங்கம தாயவு ணன்திற லாகம்முன் கீண்டுகந்த	பெரிய.தி.மொ 9-9-4
சிங்கமாய்க் கீண்ட திருவன் அடியினையே	2ம் திருவந்தாதி 84
சிங்கப்பிரான்பெருமை யாராயும்சீர்மைத்தே	திருவாய் .மொழி.2-8-9
மீனா யாமையுமாய் நரசிங்கமு மாய்க்குறளாய், கானா ரெனாமுமாய்க் கற்கியாமின்னம் கார்வண்ணனே	திருவாய் .மொழி.5-1-9
ஆகம் சேர்நர சிங்கம தாகி,ஓர்	
ஆகங் வள்ளுகி ரால்பிளந் தானுறை	திருவாய் .மொழி.9-3-7
தனியிளஞ் சிங்கமெம் மாயன் வாரான் தாமரைக் கண்ணும்செவ் வாயும்	திருவாய் .மொழி.9-9-3

மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து உறங்கும்

சீரிய சிங்கம் அறிவுற்றுத் தீ விழித்து.

வேரி மயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி.....

அழகிய திருமேனியுடன் தான் க்ருஷ்ணனாக ஜனிக்க ஆதிசேஷ பர்யங்கத்தை உதறி, ஆதிசேஷனை பலராமனாகப் பிறப்பெடுக்க வைத்து அவதாரம் பண்ணினான் பகவான் என்று எண்ணும் வகையில், **முரிநிமிர்ந்து** என்பதை உலகை ரக்ஷிக்கப் பிறப்பெடுத்ததையும், **முழங்கிப் புறப்பட்டு** என்பதை தேவகி, வஸுதேவருக்கு தன் சிறிய விஸ்வரூபத்தைக் காட்டி, தன் அவதார ரகசியத்தைச் சொல்லி வடமதுரையிலிருந்து கோகுலத்திற்கு இடம் பெயர்ந்து எழுந்தருளியதையும் உணர்த்துவதாகவும் அனுபவிக்கலாம்..

கண்ணா! நீ இப்போது மலை போன்ற நந்த பவனத்தில் நப்பின்னை பிராட்டியின் பள்ளியறை எனும் குகையிலிருந்து நப்பின்னையுடன் மன்னிக் கிடந்துறங்கும் நிலையை விட்டு எழுந்தருள வேண்டும் என்றும் அர்த்தம் அனுபவிக்கலாம்.

வேரி மயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி

மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டு

கானிடை, மலை முழைஞ்சில் பல நாட்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்த சிம்மம், காலம் உணர்ந்து எழுந்து சோம்பல் முறிக்கிறது. தன் பிடரி மயிர்களை உதறிக் கொள்கிறது. உடம்பை சோம்பல் தீர ஒரு உலுக்கு உலுக்கி வாசனையுள்ள பிடரியை உதறி முதுகை வாகாக ஒரு நிமிடம் ஒடுக்கிப்பின் எல்லாத்திசைகளிலும் அவயவங்களை நீட்டி இயக்கத்துக்கு ஏதுவாக்கி ஒரு நீண்ட பெரும் முழக்கம் - கர்ஜனை. காட்டில் வாழும் சிம்மத்தின் இயல்பை இவ்வாறு பாசுரச் சொற்களால் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறாள் ஆண்டாள்.

வேரி மயிர் என்பது வாசம் மிக்க பிடரி மயிர்களைக் குறிக்கும். ந்ருசிம்மப் பெருமான், பொன்மயமான தலை மயிரையும், பொன்மயிரான மீசையையும் உடையவன் என்றும் புகழப்படுகிறான்.

பேர்ந்துதறி மூரி நிமிர்ந்து.....

மழைக்காலம் முழுதும் குகையில் கிடந்ததால் பாதி விழிப்பும் பாதி உறக்கமுமாய் இருக்கிறதாம். அதனால் தன் உடல் உறுப்புகள் எல்லாம் நான்கு பக்கங்களிலும் அசையும்படிக்கு உதறுகிறது. எல்லா அவயங்களையும் தனித்தனியாக உதறுகிறது. பின் தன் உடலை நிமிர்த்துகிறது.

“தற்கச்சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன்

சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனிய வாதரும் நான்மறையும்

நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும் மாண்டனர்”

என்று திருவரங்கத்தமுதனார் இராமானுச நூற்றந்தாதியில் அருளியுள்ளதை ‘உதறி’ என்பதற்கு விளக்கமாகக் கொள்ளலாம். “வாலி இராவணனை வாலில் கட்டிக் கொணர்ந்து கிஷ்கிந்தையிலே உதறினாற்போலே பரமத வாதினை உதறி” என்று வ்யாக்யானம் அருளியுள்ளார் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராச்சார்யர் ஸ்வாமிகள்.

‘மூரி நிமிர்ந்து’ என்பதற்கு ஆசார்யர்கள் நித்ய நைமித்திக கர்மானுஷ்டாங்களைச் செய்து சோம்பலை விரட்டி, நன்னெறி உபதேசிப்பதை உட்பொருளாக உணரலாம்.

மூரி நிமிர்ந்து, வேரி மயிர் என்ற சொல்லாடல்களால், ஆண்டாள் அழகான இலக்கண அனுபவத்தையும் ரசிக்கும்படி அருளியுள்ளாள்.

தமிழ் இலக்கணத்தில், இசை நிறை என்பது வேறு பொருளை உணர்த்தாது செய்யுளில் ஓசையை நிறைத்து (முழுமையாக்கி) நிற்கும் செய்யுள் அமைப்பாகும். அவ்வகையில் செய்யுளில் இசை நிறைக்கும் இடைச்சொற்களாக ஏ, ஓடு, தெய்ய ஆகிய சொற்கள் குறிக்கப்படுகின்றன.

“பிரிநிலை வினா எண் ஈற்றசை தேற்றம் இசைநிறை என ஆறு ஏகாரம்” (நன்னூல் - 427)

என்ற நன்னூல் சூத்திரப்படி, ஏகார இடைச்சொல் பிரிநிலை, வினா, எண், ஈற்றசை, தேற்றம் என்று ஆறு வகையில் வரும். அவற்றில் ஒன்று இசைநிறை.

விரி என்றால் விரிவது. விரி என்ற வேர்ச் சொல், இசைநிறைப் புணர்ச்சி விதிப்படி, ஏகாரம் சேர்ந்து, “வி” என்ற எழுத்து “வே” என்றாகி, வேரி என்றாகியது. “வேரி” மயிர் பொங்க என்ற சொல்லாடலில், “வேரி” என்பது ஏகார விகாரம். சிங்கம் சிலிர்த்துச் சிலுப்பும் போது அதன் பிடரி மயிர் விரியும்! இந்த விரியும் மயிர் தான் இசைநிறைப் புணர்ச்சி விதிப்படி, வேரி மயிர் என்றாகியுள்ளது.

மூரி என்ற சொல், வலிமை, பெருமை, பழைமை, கிழம், எருமை, எருது, இடபராசி, திமில், துண்டம், முரண், சோம்பல் முரிப்பு, சோம்பல் நெரிவு, மிகுந்த ஒலி என்று பல வகைகளில் பொருள் கொண்ட ஒரு சொல். இந்தப் பாசுரத்தில், மூரி நிமிர்ந்து என்பதை, சிங்கம் சோம்பல் முறித்து நிமிர்ந்தது என்றும், மூரி என்ற சொல்லை முழங்கி என்ற சொல்லுடன் சேர்த்து, மூரி முழங்கி என்று கொண்டு, மிகுந்த சத்தத்துடன் முழங்கி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இதைத்தானே சிம்ம கர்ஜனை என்பார்கள்!!

மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டுப் போதருமா போலே

உன்-கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருளி

கண்ணா, முன்பு ஆணவம் தலைக்கேறி தான் பெற்ற குழந்தையையே கொல்லத் துணிந்தவனாய், தானே ஆண்டவன் என்று சொல்லி, அணுவுக்குள் அணுவாய், மஹத்துக்கும் மஹத்தாய் உள்ள உன் பெருமை

அறியாத இரணியனை அழிக்க, ஸர்வ வியாபியான நீ, அனைத்துக்குள்ளும் பரந்தெங்கும் நரசிம்ம ரூபத்துள் கரந்திருந்தது, அளந்திட்ட தூணை அவன் தட்ட ஆங்கே ஒரு சிங்க உருவில் நரசிம்மாய் வந்து இரணியனை அழித்து பக்தன் ப்ரஹ்லாதனைக் காத்தாயே! உன் பாரிப்பினால் அனைத்து சேதன அசேதனங்களிலும், இரணியன் எண்ணிப்பார்க்காத ஓர் அற்புத உருவான நரசிங்க உருவில் வ்யாபித்து உறைந்திருந்து அவன் தட்டிய தூணிலிருந்து வெளிப்பட்டு உன் பரத்துவத்தைக் காட்டி பக்தனை ரக்ஷித்த உன் அவதார தந்திரத்தை அறியாத சிறுமியான அடியேனும் அறிவேன். அது போன்ற தந்திரங்கள் எதுவும் செய்து நீ வர வேண்டாம் கண்ணா! உன் எதிரிகளும் கண்டு மயங்கும் பூவைப்பூ வண்ணனான, காயாம்பூ வண்ணனே! நீ மணிவண்ணனாக வா! வடிவத்தோடு கிளம்பி வா! எங்கள் கண்ணனாக, யாதவ சிம்மமாக, நீ வா! சிங்க நடை நடந்து அத்தாணி மண்டபத்துக்கு வந்து சேர்!! அங்கு எங்கள் காரியத்தை ஆராய்ந்து அலசி ஒரு முடிவெடுத்து எங்களுக்கு அருள வேண்டும் என்று அன்புக் கட்டளையிடுகின்றாள் ஆண்டாள்.

இன்னொரு விதமாக அனுபவிப்போம்.

உன் பேச்சு படுக்கையறைப் பேச்சாகப் போய்விடக்கூடாது. ஏதோ பெண்கள் வந்தார்கள் பள்ளியறையில் வைத்துப் பேசினார்கள். எதையோ பெற்றார்கள் என்கிறபடி ஆகக் கூடாது. அன்றொரு நாள், தேர்த் தட்டில் நின்று நீ அர்ஜுனனுக்குச் சொன்ன வார்த்தைகள் போல, (பகவத் கீதை) நிலை பெற்று நிற்க வேண்டும். கடற்கரையில் நின்று வானரர்கள் முன் நீ விபீஷணனுக்குத் தந்த உத்தரவாதம் போல நிலை பெற வேண்டும். நீதிபதி ஆசனத்திலிருந்து சொல்லப்படும் ஆணை எப்படி அவராலேயே மாற்றப்பட முடியாதோ அதுபோல் உன் வாக்கை நீயே மீற முடியாதபடி அமைந்த நியாய சிம்மாசனத்தில் வந்து அமர்ந்து, யாம் வேண்டி வந்ததை ஆராய்ந்து அருள வேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்கின்றாள் ஆண்டாள்! எவ்வளவு சாதுர்யம்!!

“கண்ணா! உன்னைக் காண்பது கண்ணுக்கு விருந்து. நீ எங்களைக்கேட்பது எம் செவிக்கு விருந்து; எனவே சிங்கம் குகையிலிருந்து புறப்படுவதைப்போலே நீ புறப்பட்டு எமக்கு அருள வேணும்” என்று வேண்டினாள் ஆண்டாள்.

16-ஆம் பாசுரத்தில் ‘நந்தகோபன் கோயில்’ என்றவள் இந்தப் பாசுரத்தில் ‘உன் கோயில்’ என்று மொழிகிறாள். எனவே இது இருவருக்கும் பொதுவான கோயில் என்பது புரிகிறது. இதை, ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா இருவருக்கும் ஒரே உறைவிடமாய் விளங்கும் ப்ரணவம் போல் இருக்கின்றான் கண்ணன் என்று அனுபவிப்பதும் பொருத்தம் அன்றோ!!

இன்னொரு விதமாக அனுபவிப்போம்.

மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டுப் போதருமா போலே

உன்-கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருளி

நேற்றைய பாசுரத்தில் அங்கண்மா ஞாலத்தரசர்கள், (இவ்வுலகத்தில் சில பகுதிகளுக்கு மட்டுமே அரசர்களாய் இருப்பவர்கள்) ஈரேழு பதிநான்கு ஞாலங்களுக்கும் அரசனான கண்ணனின் பள்ளிக் கட்டிலிலின் கீழ் தவமிருக்கும், கண்ணனின் “கிடந்த” அழகை பார்த்தாகி விட்டது. அடுத்து அவனது “நடை”யழகை அனுபவிக்க வேண்டும் அல்லவா? அதுதான், கண்ணனை அவனது திருமாளிகையை விடுத்து ‘நடந்து’ அரசவை மண்டபத்துக்கு - அத்தாணி மண்டபத்திற்கு - திருமாமணி மண்டபத்திற்கு வருமாறு ஆண்டாள் வேண்டுகின்றாள்!

சீரிய சிங்காசனத்து “இருந்து” என்று அமர்ந்த அர்ச்சா ரூபத்தில் உள்ள பல்வேறு திவ்ய தேசங்கள் மற்றும் அபிமான தேசங்களில் எழுந்திருந்து அருள் பாலிக்கும் எம்பிரான்களின் அர்ச்சை ரூபத்தையும், மன்னிக் “கிடந்து” உறங்கும் என்று கிடந்த கோலத்தையும், இங்ஙனே “போந்து”, “புறப்பட்டு” என்று நடந்து, உலகளந்த பெருமானையும் இப்பாசுரத்தில் ஆண்டாள் போற்றியுள்ளாள்.

இப்படி ஒரே பாசுரத்தில் நின்றான்-இருந்தான்-கிடந்தான்-நடந்தான் என்று அர்ச்சா ரூபங்களைச் சொல்கிறாள் கோதைப் பிராட்டி.

போதருமா போலே என்பது அருமையான விஞ்ஞான விளக்கம். இப்போது சமீப காலத்தில் அறியப்பட்டு, விஞ்ஞான உலகில் சொல்லப்படும் Fussy Set - - Fussy Logic. கணினியில், 0 - 1 என்ற குறியீட்டு அடிப்படையில், கணித முறை. 0 க்கும் 1 க்கும் இடைப்பட்ட ஒரு குறியீட்டை விஞ்ஞான படைப்புக்களில் உபயோகிப்பது. இந்த விஞ்ஞானக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் தான் WASHING MACHINE, MICRO OVEN, ESCALATOR ETC.. போன்றவை இயங்குகின்றன.

போதருமாப் போலே என்பது இப்படிப்பட்ட, முழுமைக்கும், இல்லாமைக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு நிலை. போகவும் இல்லை. போகாமலும் இல்லை. இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட நிலை. இதைத்தான், மலர்ந்தும் மலராத

என்று ஆண்டாளின் சொற்களை வேறுவிதமாகக் கவிஞன் சொன்னான். இவ்வாறு, Fussy Set -- Fussy Logic என்று இருப்பதும் இல்லாததும் போன்ற ஒரு இடைப்பட்ட நிலை என்று விஞ்ஞானம் பின்னாளில் கண்டுபிடித்த ஒரு கணிதவியல் தத்துவத்தை, எளிய தமிழில், மெய்ஞானத்தில் **போதருமாப் போலே** என்று வெகு இயல்பாகச் சொல்லி விட்டாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

“இங்ஙனே போந்தருளி” என்பது கண்ணனின் கம்பீர நடையைக் குறிப்பதாகும். கண்ணனின் நடையானது ஒரு எருதின் வீறும், ஒரு யானையின் மதிப்பும், ஒரு புலியின் சினமும், ஒரு சிங்கத்தின் தேஜஸும் ஒருங்கே கொண்ட நடை! அப்படிப்பட்ட கண்ணனது **நடையழகைக்** காணும் விருப்பத்தின் பேரில் தான், ஆண்டாள், கண்ணனை, அவனது திருமாளிகையிலிருந்து **‘இங்ஙனே போந்தருள்’** வேண்டுகிறாள்.

ரங்கனின் - நம்பெருமாளின் **நடை அழகு! உடை அழகு! திருக் குடை அழகு! சக்கரப் படை அழகு!** நல்லோர் நெஞ்சமெல்லாம் நிறைய, ரங்கன், **“சிம்ம கதியில்”**, சிம்ம நடை போட்டு வரும் அழகே அழகு! இத்தகைய நடையழகை ஆண்டாள் இங்கு குறிப்பில் உணர்த்துகின்றாள் என்றும் ரசித்து மகிழலாம்.

நடையழகு என்றதும் ஒரு ராமாயணக் காட்சியை விண்ணப்பம் பண்ணுகிறேன். ராமனின் நடை அழகை தசரதன் ரசித்ததாக குலசேகராழ்வார் அனுபவித்ததை நாமும் அனுபவிப்போம்]

வாபோகு வா இன்னம் வந்தொருகால்

கண்டுபோ மலராள கூந்தல்

வேய்போலு மெழில்தோளி தன்பொருட்டா

விடையோன்றன் வில்லைச் செற்றாய்

மாபோகு நெடுங்கானம் வல்வினையேன்

மனமுருக்கும் மகனே இன்று

நீபோக என்னெஞ்ச மிருபிளவாய்ப்

போகாதே நிற்கு மாறே -- (பெருமாள் திருமொழி 9-4)

இந்த நடையழகை, ராமனின் நடையழகை, கம்பனின் வரிகளில் அனுபவிப்போமா!

மானே அனையாளொடு மைந்தனை அப் பூ நேர் பொழிலின் புறமே நிறுவா,

ஆன்ஏறு என, ஆள் அரி ஏறு இது என, தானே அவ் அகன் பொழில் சாருதலும்,

என்று கம்பன் இராமபிரானின் நடையழகை, காளையின் செருக்கும், யானையின் மதிப்பும், புலியின் வலிமையும், சிங்கத்தின் மேனாளிப்பும் உள்ள நடை என்று வர்ணித்துள்ளதை, இங்கு கண்ணனின் நடையழகாகக் கொண்டு அனுபவிக்கலாம். இவ்வகை அனுபவத்தில்தான் ஆண்டாள் நாச்சியாரும், நாச்சியார் திருமொழியில் **கோளரி மாதவன்** என்றும் **காளை புகுதற் கணாக் கண்டேன்** என்றும் நாச்சியார் திருமொழிப் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்..

கண்ணனின் நடையழகை பெரியாழ்வார் அனுபவித்த விதமே அழகு. கண்ணன் நடையழகைக் காண தேவலோகப் பெண்களான மேனகை, திலோத்தமை, அரம்பை, ஊர்வசி ஆகியோரே மயங்கினார்கள் என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியின் 4ம் பாசுரம் காட்டும் காட்சியையும் இங்கு அன்வயித்து அனுபவிக்கலாம்.

“..... கானகம்படி உலாவி உலாவிக்கருஞ்சிறுக்கன் குழலூதினபோது

மேனகையோடு திலோத்தமை அரம்பை உருப்பசியர் அவர் வெள்கி மயங்கி

வானகம்படியில் வாய்திறப்பின்றி ஆடல்பாலவை மாறினர்தாமே”

-(பெரியாழ்வார் திருமொழி - 3-6-4)

அப்படிப்பட்ட பெருமானிடம், “கண்ணா! நாங்கள் நீ படுக்கையில் **கிடந்த கோலத்திலிருந்து** அழகைக் கண்டோம். இப்போது நீ நடந்து வரும் அழகான **நடந்த கோலத்தையும்** உன்னுடைய சீரிய சிங்காசனத்தில் **அமர்ந்திருக்கும்** அழகான **அமர்ந்த கோலத்தையும்** காண விழைகிறோம். எனவே நீ சபா மண்டபமான திருமாமணிமண்டபத்திற்கு எழுந்தருளி, யாம்வந்த காரியம் ஆராய்ந்து அருள வேண்டும்” என்று வேண்டுகிறாள்.

கிடந்தநாள் கிடந்தாய் எத்தனை காலம் கிடத்தியுன் திருவுடம் பசைய,

தொடர்ந்துகுற் றவேல் செய்துதொல் லடிமை வழிவரும் தொண்டரோர்க் கருளி

தடந்தோள் தாமரைக் கண் விழித்து நீயெழுந்துன் தாமரை மங்கையும் நீயும்

இடங்கொள்ளு வுலகும் தொழவிருந் தருளாய் திருபுளிங் குடிக்கிடந் தானே.

-(திருவாய்மொழி 9 - 2 - 3)

என்று திருப்புகளிங்குடி எம்பிரானிடம்,

“திருப்புகளிங்குடியில் கண் வளரும் எம்பிரானே! எத்தனைக் காலம்தான் நீ இப்படி அறிதியில் கொண்டு கிடப்பது? இப்படி நீ இருப்பதால் உன் திருமேனிக்கு நோவு வரலாகாதே! உனக்கு ஆட்பட்டு வழிவழியாகத் தொண்டு செய்யும் அடியார்களாகிய அடியோங்களுக்கு அருள் செய்ய உன் திருக்கண் மலராதோ? தாமரைப்பூத் திருவிழிகளால் எங்களை பார்க்கலாகாதோ? நீயும் உன் தாமரைச் செல்வியும் எழுந்து மூவுலகங்களும் தொழுவதற்கேற்றபடி வீற்றிருந்து எங்களைக் குளிர நோக்க வேண்டும் “

என்று நம்மாழ்வார் ப்ரார்த்தித்தது போன்றே ஆண்டாளும் இப் பாசுரத்தில் மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும் சீரிய சிங்கத்தைப் போன்ற, நப்பின்னைப் பிராட்டியின் அணைப்பு என்ற முழைஞ்சிலிருந்த யாதவ சிம்மமான கண்ணனை எழுப்பி, மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்படச் சொல்கிறாள் என்று அனுபவிப்பதும் பொருத்தம் அன்றோ!

போதருமா போலே நீ பூவைப்பூ வண்ணா

கண்ணனின் ஆளுமைத் திறனுக்காக, அவனை ஆளுமைத் திறன் மிக்க சிம்மமாக உருவகித்துக் காட்டிய ஆண்டாள், அவனுடைய கருணை மிக்க மென்மையைச் சொல்ல, பூவைப் பூவண்ணா என்று சொல்கிறாள். அதாவது கண்ணனை, “**நீ காயாம்பூ நிறம் கொண்ட அழகன், மென்மையானவன், பேரருளாளன் (கருணாமூர்த்தி)!**” என்று போற்றுகிறாள். எம்பெருமான் கண்ணன் சிங்கமாக இருந்து குற்றம் களைவான்; அதேநேரத்தில் பூவைப் பூவண்ணனாக இருந்து அருளும் புரிவான் என்பது இப்பாசுரத்தில் உட்பொருளாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. வன்மையையும், மென்மையையும் ஒன்றாய் சொல்லும் திறந்தான் என்னே!! அது தான் கோதை நாச்சியாரின் பாட்டுத் திறன்!! இது, ஆண்டாள் பாசுரங்களில் காணப்படும், நேரெதிர்ப் பொருட்களை இணைத்துச் சொல்லும் எதிர்மறை முரண்தொகைச் சொல்லாடல். இது ஆண்டாளின் கவி நயத்திற்கு மேலும் ஓர் எடுத்துக் காட்டு. (oxymoron).

கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்து இருந்து -

சீரிய சிங்காசனத்து இருந்து.....

கண்ணனது சிம்மாசனமானது “**கோப்புடையது**” - **மிக்க பெருமைக்குரியது**. ஏன்? அந்த சிம்மாசனம், தர்மம், அதர்மம், ஞானம், அஞ்ஞானம் என்று அனைத்தையும் சட்டம் கட்டி கண்ணனால் சாதுர்யமாக அமைக்கப்பட்டது. பரம பதத்தில் உள்ள தர்மாதி பீடம் போன்ற சிங்காதனம் அது அவன் மட்டுமே அமர வல்ல சிம்மாசனம்.

தர்மாதி பீட வர்ணனை: எம்பெருமானே பல உருவங்களில் இந்த உலகினை தாங்கி நிற்கிறான். இவை படிப்படியாக சொல்லப்படுகின்றன முதலில் இரண்டு நிலைகள். ஒன்று மாபெரும் உருவமுடைய ஆமையாக (கூர்மம்) நாராயணன் உலகைத் தாங்கி நிற்பது. அடுத்தது எண்ணற்ற பாணா மண்டலங்களை உடைய அனந்தமாக (ஆதிசேஷன்) இருப்பது. அடுத்து பூமி தேவியும், அதற்கு மேல் தர்ம, ஞான, வைராக்கிய, ஐஸ்வர்யம் என்ற கால்களும், அதர்மம் முதலான நான்கு கால்களும், நடுவில் சதாசிவனும் கைகூப்பிய வண்ணம் இருக்கும் நிலை. இடையே முறையாக இந்திரன், அக்னி, எமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்ற எண்மரும், குமுதன், குமுதாசுஷன், புண்டரீகன், வாமனன், சங்கு கர்ணன், ஸூரீவநேத்திரன், ஸுமுகன், ஸப்ரதிஷ்டதன் ஆகிய கணநாயகர்களும், நவக்ரஹ தேவதைகளும், எந்திர ரூபமாகவும், ரிக் யஜுர் சாம அதர்வண வேத மூர்த்திகளும், ஸத்வ, ரஜோ குண ரூபங்களும், த்வாரபாலகர்களும் அஞ்சலித்த கையராய் காட்சி தருகின்றனர்.

எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள பர்யங்கத்தைச் சுற்றிலும் சாமரம் ஏந்திக் கைங்கர்யம் பண்ணும் அஷ்ட சக்திகள், ஸுதர்சன, பாஞ்சசன்ய, கதாபத்ம, சாரங்காதி திவ்யாயுதங்கள்., தக்ஷிண பாகத்தில் ப்ரஹ்ம, விஷ்ணு, ருத்ராதிக்கள். வடக்கே ஸனக, ஸநந்தன், ஸனத் குமாரர்கள்., மேற்கில் துர்க்கை, விக்னேசர், நாரதர். முன்பே அஸ்மத் குருப்போ என்று ஆசாரியர்களைச் ஸேவித்து எம்பெருமானுடைய முழுமையான, முறையான இன்னருளைப் பெற வேண்டும் என்பதை பாஞ்சராத்திர ஆகம ஸ்ரீ ப்ரஸன்ன ஸம்ஹிதை மிக விரிவாக உரைக்கின்றது.

எனவே, பரம பதத்தில் உள்ள தர்மாதி பீடம் போன்ற சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து, கண்ணன் அடியவரின் குற்றம் குறைகளை ஆராய்ந்து அருள் வழங்குவதே அவனது தகுதிக்கு ஏற்புடையதாக இருக்கும் என்பதால், **சீரிய சிங்காசனத்திருந்து** என்றாள் ஆண்டாள்..

நம் பெரியோர்கள் காட்டித் தந்த வழியில் எம்பெருமானுக்குத் திருவாராதனம் செய்யும் போது, முதலில் திருப்பள்ளியெழுச்சி சொல்லி, பின் மந்திர ரூபமாக அவனுக்கு ஆஸனம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். அது போன்றே,

திருப்பாவையே ஆண்டாள் எம்பெருமானுக்குச் செய்த ஆராதனம் என்று அனுபவிக்கலாம். அதனால்தான், முதலில் எம்பெருமானைத் திருப்பள்ளியெழுச்சி செய்து, பலவகையில் அவன் நாமங்களையும் புகழையும் போற்றி, நாராயணனே என்று முதலில் அழைத்துப் பாசுரத்தைத் தொடங்கி, சீரிய சிங்கமாக வந்து அருள் புரிய, பிறகு சீரிய சிம்மாசனம் என்ற தகுந்த ஆசனத்தில் அமர்த்தி அருள்ப் பிரார்த்தித்தாள் கோதாப் பிராட்டி.

இந்தப் பாசுரத்தை, பின்னாளில் ராமானுஜர் தோன்றி சீரிய சிம்மமாக, ஸ்ரீவைஷ்ணவ நெறிகளை உணர்த்தி, செம்மைப் படுத்துவார் என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் குறிப்பில் உணர்த்தியுள்ளாள் என்றும் பொருள் கொண்டு அனுபவிக்கலாம்.

**கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமான்
ஓலிமிக்க பாடலை உண்டுதன் னுள்ளம் தடித்து அதனால்
வலிமிக்க சீயம் இராமா னுசன்மறை வாதியராம்
புலிமிக்க தென்று, இப் புவனத்தில் வந்தமை போற்றுவனே**

-(இராமானுச நூற்றந்தாதி - 88)

என்றும்,

**தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன்
சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனிய வாதரும் நான்மறையும்
நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும் மாண்டனர் நீணிலத்தே
பொற்கற் பகம், எம் இராமா னுசமுனி போந்தபின்னே.**

-(இராமானுச நூற்றந்தாதி - 99)

என்றும் இராமானுச நூற்றந்தாதி இராமானுஜர் புகழ் போற்றுவதையும்,

**போந்ததென் னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு உனதடிப் போதில் ஒண்சீ
ராம்தெளி தேனுண் டமர்ந்திட வேண்டினின் பாலதுவே
ஈந்திட வேண்டும் இராமா னுச இது அன்றியொன்றும்
மாந்தகில் லாது, இனி மற்றொன்று காட்டி மயக்கிடவே**

-(இராமானுச நூற்றந்தாதி - 100)

என்ற இராமானுச நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தில், இராமானுஜர் புவைப்போன்றவர் என்றும், அவரைச் சுற்றிச் சிஷ்யர்களாகிய வண்டுகள் சூழ்ந்திருப்பர் என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளதை ஆண்டாள் நாச்சியாரின் புவைப் புவண்ணா என்ற பாசுர வரிகளுடன் ஒப்பிட்டும்,

**ஆரணநூல்வழிச் செவ்வை யழித்திடுமைதுகர்க்கு, ஓர்
வாரணமாய் அவர்வாதக்கதலிகள் மாய்த்தபிரான்
ஏரணிகீர்த்தி இராமானுசமுனி இன்னுரைசேர்**

சீரணிசிந்தையினோம் சிந்தியோமினித்தீவினையே - (அதிகார சங்கிரகம் - 4)

என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அதிகார சங்கிரகத்தில் எம்பெருமானார் இராமானுசரைப் போற்றி அருளியுள்ளதையும் ஆதாரங்களாகக் கொண்டு, எம்பெருமானார் சீரிய சிம்மம் என்று பொருள் கொண்டால், பின்னாளில் எம்பெருமானார் அவதரித்து, விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தை நிலை நிறுத்துவார் என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் சீரிய சிங்கம் என்று குறிப்பில் உணர்த்தியுள்ளாள் என்றும் பொருள் கொண்டு அனுபவிக்கலாம்.

கண்ணன், பலாராமனுக்கு இளையவன் என்பதால், இராம (பலராம) அனுஜன் (இளையவன் - தம்பி) என்றபடி, இராமானுஜன் என்றும் கண்ணனுக்கு ஒரு திருநாமம் உண்டு. எனவே, பின்னாளில் சீரிய சிங்கமான கண்ணனே இராமானுஜராக அவதரித்து, சேதனர்களை நெறிப்படுத்துவார் என்று குறிப்பில் உணர்த்தினாள் ஆண்டாள் நாச்சியார் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

யாம் வந்த- காரியம் ஆராய்ந்து அருளேலோரெம்பாவாய்.....

தேவர்களோ அசுரர்களோ பெருமானை நோக்கித் தவம் இருக்க மாட்டார்கள்! துருவன் முதலான பக்தர்கள் மட்டுமே பெருமானை அறிய வேண்டும் என்று தவம் இருப்பார்கள்! அதுவும் அத்தகைய தவம், "வரம்" வேண்டிய தவமாக இருக்காது! "அவனை" வேண்டிய தவமாகவே இருக்கும்! எனவே, துருவனைப்போன்ற பக்தி

முதிர்ச்சியில் ஆண்டாள் தன் தோழியருடன் கண்ணனிடைம் செய்யும் பரிபூரண சரணாகதியாக, **யாம் வந்த-காரியம் ஆராய்ந்து அருளேலோரெம்பாவாய்** என்றருளி உள்ளதிலிருந்து தெளியலாம்.

வந்த காரியம் என்ன என்பதை 29- ஆம் பாசுரமான 'சிற்றஞ்சிறுகாலே' பாசுரத்தில் தான் ஆண்டாள் தெளிவாகச் சொல்கிறாள். அவ்வாறு தாங்கள் வந்த காரியம் என்ன என்பதைக் கண்ணனிடைம் கூறி, அவன் அருளாகிய பறை - அவனுக்கு நித்ய கைங்கர்யம் செய்யும் பேறான பறை வேண்டி அவனிடைம் இற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உந்தனுக்கே யாம் ஆட்செய்வோம் என்று பரிபூரண சரணாகதி செய்ய, கண்ணனை சீரிய சிங்காதனம் வந்தமர்ந்து ஆராய்ந்து அருள வேண்டி, இதற்காகத் தானும் தன் தோழியர்களும் விடியலிலே எழுந்திருந்து, ஒருவரையொருவர் எழுப்பி, நந்தகோபாலன் திருமானிகை வந்து, வாசல் காப்போனையும் கோயில் காப்போனையும் எழுப்பி, கண்ணனின் தாய் தந்தையர்களையும், பலராமனையும் எழுப்பி அவர்கள் ஆசியும் பெற்று, எழுப்பி, புருஷகார பூதையான நப்பின்னைப் பிராட்டியையும் எழுப்பி, அவள் துணையுடனும் ஆசியுடனும், உன்னை எழுப்ப நாங்கள் என்னென்ன பாடு பட்டோம் என்பதை நீ அறிந்திருந்தாலும் அறியாதவன் போல் உள்ள "அரி"யாதவனே, கண்ணா! இத்துணை பாடுபட்டு உன்னைச் சரணடைந்த எங்களை ஏற்று, **யாம் வந்த- காரியம் ஆராய்ந்து அருள்** என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் கண்ணனிடைம் வேண்டுகிறாள் என்று பொருள் கொள்வது பொருத்தம் அன்றோ!?. ;

வழக்கம் போல், **ஏலோரெம்பாவாய்** என்ற சொற்களால் பாசுரம் நிறைவு பெறுகிறது. **ஏலோரெம்பாவாய்** என்பதை வெறும் அலங்கார ஈற்றைச் சொற்களாகக் கொள்ளாமல், யாம் வந்த காரியத்தை, ஏல் (தெளிந்து ஏற்றுக் கொண்டு), ஓர் (ஆராய்ந்து) எம் பாவாய் - எங்கள் பாவையாகிய நப்பின்னையே! நீ கண்ணனிடைம் புருஷகாரம் செய்து, சீரிய சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து கண்ணன் தன் செங்கண்களை சிறுச் சிறிதாய் விழித்து, தன் கருணைப் பார்வையை எங்கள் மீது பொழிந்து, அருள வேண்டும் என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறாள் கோதைப் பிராட்டி.

இந்த அளவில் இந்தப் பாசுரத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை நிறைவு செய்கிறேன்.

மாதா ந்ருஸிம்ஹ: பிதா ந்ருஸிம்ஹ:

ப₄ராதா ந்ருஸிம்ஹ: ஸகா₂ ந்ருஸிம்ஹ:

வித்₃யா ந்ருஸிம்ஹ: த்₃ரவிணம் ந்ருஸிம்ஹ:

ஸ்வாமி ந்ருஸிம்ஹ: ஸகலம் ந்ருஸிம்ஹ :

இதோ ந்ருஸிம்ஹ: பரதோ ந்ருஸிம்ஹ:

யதோ யதோ யாஹி: ததோ ந்ருஸிம்ஹ:

ந்ருஸிம்ஹ தே₃வாத் பரோ ந கஸ்சித்:

தஸ்மான் ந்ருஸிம்ஹம் ஸரணம் ப்ரபத்₃யே.

(நரசிம்மரே தாய், நரசிம்மரே தந்தை. சகோதரனும் நரசிம்மரே தோழனும் நரசிம்மரே! அறிவும் நரசிம்மரே செல்வமும் நரசிம்மரே! எஜமானனும் நரசிம்மரே எல்லாமும் நரசிம்மரே! இவ்வுலகத்திலும் நரசிம்மரே! அவ்வுலகத்திலும் நரசிம்மரே! எங்கெங்கு செல்கிறாயோ அங்கெல்லாம் நரசிம்மரே! நரசிம்மரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர் எவரும் இல்லை. அதனால், நரசிம்மரே! உம்மைச் சரணடை கிறேன் என்று **ஆடி ஆடி அகம் கரைந்து, இசைப் பாடிப் பாடிக் கண்ணீர் மல்கி, எங்கும் நாடி நாடி நரசிங்கா நரசிங்கா நரசிங்கா என்று வாடி அவன் பாதம் பணிவோம் !!** என்று ப்ரார்த்தித்து அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

திருப்பாவை - 24ம் பாகரம்

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |

வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 24

ஆர்த்ராபராதிநி ஜநே₅ப்யபிரக்ஷணார்த்தம்
ரங்கேஸ்வரஸ்ய ரமயா விநிவேத்யமாநே |
பார்ஸ்வே பரத்ர பவதீ யதி தத்ர நாஸீத்
ப்ராயேண தேவி வதநம் பரிவர்த்திதம் ஸ்யாத் ||

தேவி, ஜனங்கள் தொடர்ந்து பாபங்களைச் செய்து வந்தாலும், அவர்களைக் காக்கும் பொருட்டு மஹாலக்ஷ்மியானவள் திருவரங்கனிடத்து எப்போதும் விண்ணப்பம் செய்தவாறு இருக்கிறார். அப்போது அவ்விண்ணப்பத்தை தவிர்க்க பெருமாள் இன்னொரு பக்கம் திரும்புவானாகில் அப்பக்கத்தில் மஹாலக்ஷ்மியைவிட கருணை நிரம்பிய நீ இருப்பதால், பாபம் செய்த ஜனங்களையும் காப்பதைத் தவிர பெருமாளுக்கு வேறு வழியேது?.

திருப்பாவை - 24ம் பாசுரம்

அன்று இவ் வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி*
சென்றங்குத் தென் இலங்கை செற்றாய் திறல் போற்றி*
பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய் புகழ் போற்றி*
கன்று குணிலா எறிந்தாய் கழல் போற்றி*
குன்று குடையாய் எடுத்தாய் குணம் போற்றி*
வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில் வேல் போற்றி*
என்றென்றும் உன் சேவகமே ஏத்திப் பறை கொள்வான்*
இன்று யாம் வந்தோம் இரங்கேலோர் எம்பாவாய்

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள்

மகாபலி உலகங்களையெல்லாம் தன் கட்டுக்குள் வைத்திருந்த அக்காலத்தில், அவனின் அபிமான பங்கமாக்க உன் திருவடிகளால் உலகங்களை அளந்து, அவற்றை அவனிடமிருந்து இரந்து பெற்றவனே! உன் திருவடிகள் வாழியே! தென் இலங்கைக்கு வானரப் படையெடுத்துச் சென்று, இராவணனையும் அசுர கூட்டத்தையும் அழித்தவனே! உன் வலிமையும், திறமையும் வாழியே! வண்டிச் சக்கர வடிவில் வந்த சகடாசுரனை உதைத்து அழித்தவனே! உன் கீர்த்தி வாழியே! கன்றின் உருவெடுத்து வந்த வத்சாசுரனை எறிதடியாக்கி, விளாங்கனி மர வடிவில் நின்ற கபித்தாசுரன் மீது வீசியெறிந்து, அவ்விரு அரக்கர்களையும் ஒரு சேர மாய்த்தவனே! உன் திருவடிக் கழல்கள் வாழியே! கோவர்த்தன மலையை குடை போல் தூக்கி நிறுத்தி, தேவேந்திரன் உண்டாக்கிய பெருமழையிலிருந்து ஆயர்பாடி மக்களைக் காத்தவனே! உன் குணம் வாழியே! பகைவர்களை வென்று அழிக்கின்ற, உன் கையிலுள்ள வேலாயுதம் வாழியே! இது போல, சதாசர்வ காலமும் உன் பெருமைகளையும், கல்யாண குணங்களையும் போற்றிப் பாடி உனக்குச் சேவகம் செய்து, வணங்கி வழிபட நாங்கள் இங்கு வந்துள்ளோம். நோன்புக்கான பறையை உன்னிடம் வேண்டிப் பெற வந்துள்ள எங்கள் மீது மனம் இரங்குவாயாக!

பாசுரத்தின் சிறப்பு

23ம் பாசுரத்தில், கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்தில் வந்தமர்ந்து யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்து அருளேலொரெம்பாவாய் என்று ஆண்டாள் வேண்டினாள். அது சங்கல்பம் பண்ணிக் கொள்வது போன்றது. சங்கல்பம் முடிந்து அர்ச்சனை பண்ண வேண்டாமா? அப்படி அர்ச்சனை பண்ணுவது தான் இந்தப் பாசுரம்.

ஆண்டாள் செய்த அர்ச்சனை எவ்வாறுள்ளது?

அஸ்ய யஜமானஸ்ய, தைர்ய, ஸ்தைர்ய, வீர்ய, விஜய ஆயுள் ஆரோக்ய, ஐஸ்வர்யாதி அபிவிருத்யர்த்தம், இஷ்ட காமயார்த்த சித்யர்த்தம், பாகவத ஜனானாம் ப்ரீத்யர்த்தம், சமஸ்த லோக சாந்த யர்த்தம்,

ஸ்ரீ பெருந்தேவி நாயிகா சமேத ஸ்ரீ தேவாதிராஜ ஸ்வாமி
திவ்ய சரணார விந்தயோஹோ, துளசீ தள, குங்குமார்ச்சன,
யதாசக்தி நாம பூஜாம் கரிஷ்யே!

ஓம் பூபாலக திரிவிக்கரமாய நம:	அன்று இவ்வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி!
ஓம் லங்காபதி சமர்த்தனாய நம:	சென்று அங்குத் தென்னிலங்கைச் செற்றாய் திறல் போற்றி!
ஓம் சகடாசுர காலாந்தகாய நம:	பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய் புகழ் போற்றி!
ஓம் வத்சாசுர கபித்தாசுர மர்த்தனாய நம:	கன்று குணிலா எறிந்தாய் கழல் போற்றி!
ஓம் கோவர்த்தன கிரி ஆதபத்ராய நம:	குன்று குடையா எடுத்தாய் குணம் போற்றி!
ஓம் குந்தகாத்யுத ஆயுதாய நம:	வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில் வேல் போற்றி!
திவ்ய சரணார விந்தயோ:	அளந்தாய் அடி போற்றி
நாநாவித மந்த்ர புஷ்பாணி ஸமர்ப்பயாமி	பாமலர் தூவி மலரடி பணிகின்றோம்

இந்தப் பாசுரம், கண்ணன் மேல் வைத்த பேரன்பின் வெளிப்பாடாக, ஆண்டாள், தன் தோழியர் சூழ, கண்ணனைப் போற்றிப் பல்லாண்டு பாடிய பாசுரம் ஆகும். இந்தப் பாசுரத்தை, திருப்பாவையின் திருப்பல்லாண்டு என்றும் அனுபவிப்பர் பெரியோர். தன் தந்தையான பெரியாழ்வாரிடம் எம்பெருமானான கண்ணனின் ப்ரபாவங்களைக் கேட்டுக் கேட்டே வளர்ந்த கோதாப் பிராட்டி, அதனால்; ஏற்பட்ட ஞானத்தால் அவன் மேல் பக்தி கொண்டு, அந்த பக்தியின் விசேஷ நிலையான அன்புடன் சேர்ந்த பரம பக்தியாகி, காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்க அவனை நினைந்துருகும் நிலையில், நோன்பு நோற்று, பல நிலைகள் தாண்டி வந்து, கண்ணனிடம் கண்ணா! நீ உன் சீரிய சிங்காசனத்தில் வந்தமர்ந்து, யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்து அருள வேண்டும் என்று 23ம் பாசுரத்தில் வேண்டினாள். இவளின் வேண்டுதலுக்கிரங்கி, கண்ணன் தன் பள்ளியறையினின்றும் வெளிப்பட்டு வந்த போது, அவன் நடையழகிலும், சௌந்தர்யத்திலும் மயங்கி, தாங்கள் வந்த காரியமும் மறந்து, அதீதமான தாய்ப் பரிவுடன், நடந்த கால்கள் நோகுமோ என்று பரிந்து, எம்பெருமானின் லீலைகளில் மனம் லயித்து, அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறாள் ஆண்டாள்! "சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்று தம் தந்தையான பெரியாழ்வார் பாடியபடியே கோதாப் பிராட்டியும் பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

திருவேங்கடமுடையானை நாம் தரிசிக்கச் செல்லும் போது பல வேண்டுதல்களை மனதில் நினைத்து அவனிடம் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், பலவாறு துன்பப்பட்டு இறுதியில் அவன் ஸந்நிதியில் அவன் திருமுன்னே நிற்கும்போது, நினைத்து வந்த காரியம் அனைத்தும் மறந்து, இன்னும் சில நொடிகளாவது தரிசனம் கிடைக்காதா என்ற ஆதாரமும் பதை பதைப்புமே மிஞ்சும் நிதர்சனத்தை நாம் அனுபவிக்கின்றோம் அல்லவா! அதே நிலையில் தான் ஆண்டாள், தான் வந்த காரியத்தை மறந்து கண்ணனின் சௌந்தர்யத்தில் மயங்கி, அவன் பராக்ரமங்களை நினைத்து, அவனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணும் வகையில், தன் தகப்பனாரும் ஆசார்யனுமான பெரியாழ்வார் எம்பெருமானுக்கு பல்லாண்டு பாடியது போல் இவள் கண்ணனுக்கு போற்றி, போற்றி என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாள்! தன் தகப்பனாரைப் போன்றே, தாய்மை பொங்கும் பரிவில், ஆண்டாளும் கண்ணனின் நடையழகுக்குக் கண்ணெச்சில் பட்டுவிடுமோ என்ற, பெரியாழ்வாரிடமிருந்து சற்று வேறுபட்டு, அவன் புகழைப் பாடிப் போற்றி, வாஞ்சலயத்துடனும், பரம பக்தியுடனும், **துயிலெழுந்து மணிமண்டபத்தில் கோப்புடைய சீரிய சிம்மாசனத்தில் கம்பீரமாக வீற்றிருக்கும் கண்ணபிரானுக்கு பக்திப் பரவசமாக மங்களாசாஸனம் செய்கிறாள்! 'பல்லாண்டு' பாடுவது போன்று போற்றிப் பாடி வாழ்த்துகிறாள்!**

பரமனுக்கு அடியவர் பல்லாண்டு பாடவேண்டிய அவசியம் என்ன? அவனே சர்வலோக ரக்ஷகனாயிற்றே! அவனுக்கு எல்லா மங்களமும் உண்டாக வேண்டுமென்று (சிறியரான) அடியவர் போற்றி வாழ்த்துவது எதனால்? அது சரியா? என்றால், அதற்கு ஒரே பதில். அடியவருக்கு பரமன் மீதுள்ள பேரன்பின் வெளிப்பாடே இந்த பல்லாண்டு பாடுதல். வாழ்த்துவதற்கு வயது தடை இல்லை. வாழ்த்த, பரிபூரண அன்பும், பாசமும். பாரிப்பும மட்டுமே வேண்டும் என்பதைப் பறை சாற்றுகிறது பெரியாழ்வார் பல்லாண்டு பாடிய விதமும், ஆண்டாள் போற்றி பாடிய விதமும் என்று அனுபவிக்கலாம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திலுள்ள சிறப்பும், நெகிழ்வும் இந்த மங்களாசாஸனம் தான். சிறியவரும் பெரியோரை வாழ்த்த வழி காட்டிய பெரியாழ்வாரின் வழியில், பாரிப்பினாலும், பக்தியினாலும், தேவு மற்றறியேன் என்று ஆசார்யனையும் **"ஞானியர்கள் சென்னியணிசேர் தூப்புல் வேதாந்த தேசிகனே! இன்னுமொரு நூற்றாண்டு இரும்!!"** என்று நாம் வாழ்த்தி மகிழவில்லையா!!

இனி பாசுரத்தின் விசேஷ அர்த்தங்களை அனுபவிப்போம்.

அன்று இவ் வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி.

தன் தோழியர் புடை சூழ, கண்ணனின் திருமாளிகையில், அனைவரிடமும் முறையாக அனுமதி பெற்று, அவன் பள்ளியறை முன் நின்று, கண்ணா, நீ கண் மலர்ந்து எழுந்திருந்து வந்து, உன் மணி மண்டபத்தில் கோப்புடைய சீரிய சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்து அருள வேண்டும் என்று வேண்ட, அவ்வண்ணமே, எழுந்த வந்த கண்ணனின் நடையழகைக் கண்டதும், நடக்கும் அவன் கால்கள் நோவுபடுமோ என்ற பாரிப்பில், அந்த திருவடிகளுக்கு முதலில் பல்லாண்டு பாடி வாழ்த்துகிறாள் ஆண்டாள்! உடனே, எம்பெருமானின் வாமன-த்ரிவிக்ரம அவதார நினைவுகள் நெஞ்சில் நிழலாட, அதை முன்னிட்டே அத்திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணும் வகையில், **அன்று இவ் வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி** என்று போற்றுகிறாள். அன்று உலகளந்த அந்த திருவடிக்கு யாரும் கண்ணேறு கழிக்கவில்லையே என்ற பாரிப்பில், இன்று தான் கண்ட அந்தக் கண்ணனின் திருவடிகளுக்குப் பல்லாண்டு பாடி போற்றுகிறாள் ஆண்டாள்.

பாசுரத்தில் வெளிப்படும் ஆண்டாளின் இந்தப் பாரிப்பு பற்றி வியாக்யானம் அருளிய நஞ்சீயர், இவ்வனுபவத்தை “கதே ஜலே சேதுபந்தம்” என்று குறிப்பிட்டார். அதாவது ஆற்றிலே தண்ணீர் சென்ற பிறகு அணை கட்டுவதுபோல முன்பு செய்த செயல்களை எண்ணி எண்ணி அதற்கு இப்போது பல்லாண்டு பாடுவது ஆண்டாளின் தந்தையான பெரியாழ்வாருக்கும் அவர் மகளான ஆண்டாளாக்கும் தொழில் என்பதாக நஞ்சீயர் அனுபவிப்பார். எம்பெருமான் கண்ணன் மீது ஆண்டாள் கொண்ட அன்பின் மிகுதியால் ஏற்பட்ட கலக்கமே, அவள் இவ்வாறு போற்றி அருளியதற்குக் காரணமாகக் கொள்ளலாம்.

திருப்பாவையில் மூன்று பாசுரங்களில் ஆண்டாள் எம்பெருமானின் உலகம் அளந்த வைபவத்தைக் கொண்டாடியுள்ளாள்.. மூன்றாம் பாசுரத்தில், “**ஓங்கி உலகளந்த**” என்றும், பதினேழாம் பாசுரத்தில், “**அம்பரம் ஊடறுத்து ஓங்கி உலகளந்த**” என்றும், இப்பாசுரத்தில் “**அன்று இவ்வுலகம் அளந்த**” என்றும் எம்பெருமானின் உலகம் அளந்த வைபவத்தை போற்றிப் பாடியுள்ளாள்.

**கொண்ட கோலக் குறளுரு வாய்ச்சென்று,
பண்டு மாவலி தன்பெரு வேள்வியில்,
அண்ட மும்நில னும்அடி யொன்றினால்,**

கொண்ட வன்வரில் கூடடு கூடலே. - -நாச்சியார் திருமொழி

என்று நாச்சியார் திருமொழியிலும் வாமன த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தைப் போற்றி அருளியுள்ளாள்.

எம்பெருமானின் திருவடி பிராட்டிமார் தொட்டாலே சிவக்கும்படியான மென்மை பொருந்தியது. அத்திருவடியானது காடு மேடுகளையெல்லாம் அக்காலத்தில் அளந்தது. அன்று அத்திருவடிகளுக்கு யாரும் பல்லாண்டு பாடவில்லை. தேவேந்திரனோ தனக்குராஜ்ஜியம் கிடைத்தது என்றதும் போய்விட்டான். மகாபலியோ பாதாளலோகம் போய் அமர்ந்து விட்டான். அவ்வளவு பெரிய அருஞ்செயல் புரிந்த உன் திருவடிகளுக்கு யாருமே அன்று பல்லாண்டு பாடவில்லையே என்ற ஏக்கத்தில் ஆண்டாள் அந்தக் காலத்தில் உலகத்தை எல்லாம் அளந்து எடுத்துக் கொண்டு உன் பரத்துவத்தைக் காட்டினாயே. அந்தத் திருவடிக்குப்போற்றி என்று பாடினாள்..

“மண்முழுதும் அகப்படுத்து நின்ற எந்தை

மலர்புரையும் திருவடியை வணங்கினேனே” - (திருநெடுந்தாண்டகம் - 5)

என்று திருமங்கையாழ்வார், “கண்ணன் பிருந்தாவனத்தில் தன் திருவடிகளைப் பதித்து விளையாடியபோது, மணலில் அவன் திருவடிகளில் உள்ள சங்கு சக்கர ரேகைகள் புகின்றனவாம்,” என்று கொண்டாடிய அனுபவமும்,

**“ஒருகாலிற்சங் கொருகாலிற் சக்கரம் உள்ளடி பொறித்தமைந்த,
இருகாலுங் கொண்டங்கங் கெழுதினாற்போல் இலச்சினை படநடந்து”**

-(பெரியாழ்வார் திருமொழி 1.8.6)

என்று பெரியாழ்வாரின் அனுபவமும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கது.

அன்று இவ் வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி.....

இங்கு, “**அன்று**” என்ற சொல், மஹாபலியால் அபகரிக்கப்பட்ட அந்நாளில் உலகம் ஆளப்பட்டதையும், தேவர்களின் பேறுகள் பறிக்கப்பட்டு அவர்கள் துன்புற்றதையும் குறிப்பிட்டு, அன்று தேவர்களுக்கு நோவு ஏற்பட்டது. இன்று உன்னைப் பிரிந்தால் நாங்கள் நோவு படுவோம் என்று தன் உணர்வின் உச்சத்தை வெளிப்படுத்துகிறாள் ஆண்டாள் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

அன்று அன்று நீ வாமனாய் வந்து த்ரிவிக்ரமனாய் உயர்ந்து வளர்ந்து உலகெலாம் அளந்த போது, தலைவணங்காநின்ற மாவலி உட்பட, உன் திருவடித் துகள்கள் அனைத்து சேதன அசேதனங்களிலும் படும்படி பரிந்து அளித்த தானம் போல், இன்று, உன்னுடைய அழகையும், குணத்தையும் ஒரு துளியாவாது எங்களுக்கு தானம் செய்ய மாட்டாயா? இன்று உன்னையே வேண்டி நோன்பு நோற்கும் எம் தலையிலே உம் திருவடிகளை வைத்தால் ஆகாதோ? என்று “**படிக்களவாக நிமிர்த்தநின் பாத பங்கயமே தலைக் கணியாய், கொடிக்கொள்”** (திருவாய்மொழி 9-2-1)” என்று நம்மாழ்வார் உருகி வேண்டியது போன்றே உருகுகிறாள் ஆண்டாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

“வன்மா வையமளந்த வாமனா” (திருவாய் மொழி 3-2-2) என்று வன்மையான உலகத்தை மென்மையான உன் திருவடியால் அளந்தாயே என்று நம்மாழ்வார் உருகியது போன்று, ஆண்டாளும் கண்ணனின் மலரடிகள் நடந்து வந்து சிம்மாசனத்தில் அவன் அமர்வதற்குள் நொந்து விடுமே என்று பரிதவிக்கின்றாள் ஆண்டாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

“அன்று” மண்ணுக்கும் விண்ணுக்குமாய் உயர்ந்து விரும்பியவர்கள், விரும்பாதவர்கள் என்று அனைவருக்கும் உன் திருவடி சம்பந்தம் ஏற்படுத்தினாயே? இன்று, உன் திருவடியைச் சென்னியில் கொண்டு நீயே வேண்டும் என்று வேண்டும் எங்களுக்கு அருள மாட்டாயா? என்று ஆண்டாள் வேண்டுவதாகவும் அனுபவிக்கலாம்.

இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் முதலில் உலகளந்த திருவடிகளுக்கு முதலில் போற்றி பாடியதால், அந்த வாமன - த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தைப் பற்றி சுருக்கமாக அனுபவிப்போம்.

தேஜஸ்வியாக, வாமனனாக (குள்ள உருவம் கொண்ட) வந்த ஒரு பிரமச்சாரி சிறுவன் சக்ரவர்த்தியான தன்னிடம் கொடுக்க நிறைந்த செல்வங்கள் இருக்க, கேவலம் தன் அடியால் மூன்றடி மண் யாசிக்கிறானே என்று மஹாபலி சக்ரவர்த்திக்கு ஓர் இளப்பமும், கர்வமும் ஏற்பட்டு, மூன்றடி நிலம் தானே, எடுத்துக் கொள் என்று வந்திருப்பது பகவான் என்றறியாமல் ஏளனமாகச் சொன்னான். அசுர குரு சுக்ராச்சாரியார் வந்திருப்பது பகவான் என்பதை உணர்ந்து தானம் கொடுப்பதைத் தடுக்க முயன்றார். ஆசார்யன் சொன்னதையும் மீறி, இச் சிறுவன் பகவான் என்றால், பகவானே என்னிடம் யாசித்தான் என்ற பெருமையையும் அடைவேனே என்று கர்வப்பட்டு, மாவலி தானம் கொடுக்க முயன்றபோது, தன் சீடனான மஹாபலியிடம் இருந்த அன்பினால் சுக்ராச்சாரியார் ஒரு வண்டு உருவில் மாறி பலிச் சக்ரவர்த்தியின் மனைவி விந்த்யாவளி தானத்தை உறுதி செய்ய தீர்த்தம் சேர்க்கப் போகும் போது கிண்டியில் புகுந்து தீர்த்தம் விழாமல் அடைத்துத் தடுத்தார். ஸர்வமும் அறிந்த, வாமன ரூபத்தில் வந்திருந்த பகவான், தன் பவித்ர தர்ப்ப நுனியால் கிண்டியின் த்வாரத்தைக் குத்த, சுக்ராச்சாரியாரின் ஒரு கண் கெட, தீர்த்தம் விழ, தானம் முற்றுப் பெற்றது எனும் கதை உங்களுக்குத் தெரியும்.

இதைத்தான்,

மிக்கபெரும்புகழ் மாவலி வேள்வியில்

தக்கதி தன்றென்று தானம் விலக்கிய

சுக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பால் கிளறிய

சக்கரக் கையனே. அச்சோ வச்சோ

சங்கமிடத்தானே. அச்சோ வச்சோ.

-(பெரியாழ்வார் திருமொழி - 103)

என்று பெரியாழ்வார் சொல்கிறார்.

த்ரிவிக்ரமவதாரம் பற்றி உபநிஷத் சொல்வதைப் பார்ப்போம்.

மருகோ₃ந பீம: குசரோ கி₃ரிஷ்டா:

யஸ்ய ஊருஷா த்ரிஷா விக்ரமணேஷா |

அதி₄சூஷியந்தி பு₄வநாநி விஸ்வா:

பரோ மாத்ரயா தநுவா வ்ருதா₄ந |

நதே மஹித்வமந்வஸ்நுவந்தி ||

உபே₄தே வித்₃ம ரஜஸீ ப்ருதி₂வ்யா

விஷ்ணோ தே₃வத்வம்

பரமஸ்ய வித்₂ஸே |

-(விஷ்ணு ஸூக்தம் - 2,3)

உபநிஷத், பகவானைக் கேட்கிறது. ஒரு அடியால் கீழ் லோகத்தை அளந்தாய். ஒரு அடியால் மேல் லோகத்தை அளந்தாய். மூன்றாவது அடியை எங்கு வைத்தாய் என்று உபநிஷத் கேட்டு, **பரமஸ்ய வித்₂ஸே** என்று அது உனக்கல்லவா தெரியும் என்றது.

வாமனன் த்ரிவிக்ரமனாக ஓங்கி உயர, மாவலி தானம் அளிக்க விட்ட நீரும், ஓங்கிய திருவடியால் கிழிக்கப்பட்ட ஆவரண நீரும், (ஆகாச கங்கைநீர்), **பூ:** (பூவுலகம்), **புவ:** (புவர்லோகம் - கிரகங்கள், நக்ஷத்திரங்கள்), **ஸுவ:** (ஸுவர் லோகம் - ரிஷிகள்), **மஹ:** (மஹர் லோகம் - இந்திராதி தேவர்கள்), **ஜன:** (ஜனோ லோகம் - பித்ருக்கள்), **தப:** (தபோ லோகம் - தேவதைகள்), **ஸத்ய:** (ஸத்ய லோகம் - பிரமன்) என்று பூமிக்கு மேல் உள்ள லோகங்களைக் கடந்து **பிரம்ம லோகத்தில்** அத் திருவடி உருவிய போது, அத் திருவடியை பிரமன் தன் கமண்டல நீர் விட்டு அலம்பி பாத பூஜை செய்த போது பிரமனால் பரமனின் பாதத்தில் சேர்க்கப்பட்ட நீரும், ஒரே தாரையாக விழும் வேகத்தில் பகவானின் திருவடி வளர்ந்ததால், “ஓங்கி” என்று மூன்றாம் பாசுரத்தில் அனுபவித்தாள் ஆண்டாள். இந்த வேகம், கற்பனைக்கெட்டாத வேகம்.

**ஒருகுறளாய் இருநிலம் மூவடிமண் வேண்டி
உலகனைத்தும் ஈரடியால் ஒடுக்கி, ஒன்றும்
தருகவெனா மாவலியைச் சிறையில் வைத்த
தாடாளன் தாளணைவீர், தக்க கீர்த்தி
அருமறையின் திரள்நான்கும் வேள்வி யைந்தும்
அங்கங்கள் அவையாறு மிசைக ளேழும்,
தெருவில்மலி விழாவளமும் சிறக்கும்
காழிச்சீராம விண்ணகரே சேர்மினீரே** --- (பெரிய திருமொழி - 3-4-1)

என்று திருமங்கை ஆழ்வார், வாமன - த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தை அனுபவித்துள்ளார்.. (இந்தப் பாசுரத்தில் மயங்கி, திருமங்கை மன்னனுக்கு ஞானசம்பந்தர் வேல் தர, திருமங்கை மன்னன் **“வாள் வேல் ஏந்தும் மங்கையர்கோன்”** ஆனார் என்பது சரித்திரம்.)

சுருக்குவாரை யின்றியே சுருங்கினாய் சுருங்கியும்,

பெருக்குவாரை யின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய், (திருச்சந்த விருத்தம் - 109)

என்று இந்த அவதாரத்தைப் போற்றுவார் திருமழிசைப் பிரான். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சுருக்கிக் கொண்டு வாமனன் ஆனானோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு தன்னைத் த்ரிவிக்ரமனாகப் பெருக்கிக் கொண்ட அவதாரம்.

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள் **ஸ்ரீ தேஹளீஸ ஸ்துதியில்** அனுபவித்ததைப் பார்க்கலாம்.

ப₄க்தப்ரிய த்வயி ததா₂ பரிவர்த்த₄மாநே

முக்தா விதாந விததிஸ் தவ பூர்வமாஸீத் |

ஹாராவளி: பரமதோ₂ ரசநா கலாப:

தாரா க₃ணஸ் தத₃நு மௌக்திக நூபுர ஸ்ரீ: || - (ஸ்ரீ தேஹளீஸ ஸ்துதி- 10)

வாமனனாய் வந்து த்ரிவிக்ரமனாக உயர்ந்த போது, எம்பெருமானின் திருவடி **பூ: புவ:, ஸுவ:, மஹ:, ஜந:, தப:, ஸத்ய:** என்று, **பூலோகம், புவர் லோகம், ஸுவர் லோகம், மஹர் லோகம் ஜந லோகம் தாண்டி பிரம்மாவின் சத்ய லோகம் வரை நீண்டதாம்.** அப்போது, நக்ஷத்திரக் கூட்டங்கள் (புவர் லோகம்) பகவானின் திருமுடிக்கு மேல் விதானம் போல் இருந்தது.

எம்பெருமான் அதற்கு மேலும் உயர்ந்த போது, அந்த நக்ஷத்திரக் கூட்டம் பகவானின் திருக்கழுத்தை அலங்கரிக்கும் முத்துமாலை போல இருந்தது.

எம்பெருமான் அதற்கு மேலும் உயர்ந்த போது, அந்த நக்ஷத்திரக் கூட்டம் பகவானின், பகவானின் இடுப்பில் மேகலை போல் தோன்றியது.

எம்பெருமான் அதற்கு மேலும் உயர்ந்த போது, அந்த நக்ஷத்திரக் கூட்டம் பகவானின் திருவடியை அலங்கரிக்கும் முத்துக்களாலான சிலம்பு போல இருந்தது. என்ன ஓர் அனுபவம்!! அதேபோன்று ஸ்ரீதசாவதார ஸ்தோத்தரத்தில் ஸ்வாமிதேசிகள் த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தை அனுபவித்துள்ளதையும் இங்குநாம் அனுபவிக்கலாம்.

வ்ரீடாவித்த வதாந்ய தாநல யசோ நாஸீர தாடபடஸ்

த்ரையக்ஷம் மகுடம் புநந்நவது நஸ் த்ரைவிக்ரமோ விக்ரம:

யத்ப்ரஸ்தாவ ஸமுச்சரித த்வஜபட வ்ருத்தாந்த ஸித்தாந்திபி:

ஸ்ரோதோபி: ஸூரஸிந்து ரஷ்டஸு திஸா ஸௌதேஷு தோதூயதே (தசாவதார ஸ்தோத்திரம் - 6)

(வெட்கத்தால் மனம் வருந்திய பெருங்கொடையாளனான மஹாபலி என்ற அசுரனின் புகழாகிற சேனை முனையில் முன் செல்லும் சேனைகள் போன்று, த்ரிவிக்ரமப் பெருமானது திருவடி வைப்பு நம்மைக் காத்தருள வேண்டும். உயரத்துக்கப்பட்ட கொடி வஸ்தரத்தைப் போன்ற வெள்ளங்களால் தேவ கங்கையானது சிவபெருமான் திருமுடியைத் தூய்மையாக்கி, எட்டு திசைகளாகிய மேன் மாடங்களில் ஆடி அசைந்து பெருகுகின்றது).

இந்த அனுபவத்தை திருமங்கை ஆழ்வாரின் திருநெடுந்தாண்டக பாசுரத்திலும் அனுபவிக்கலாம்.

ஒண்மதியில் புனலுருவி ஒருகால் நிற்ப

ஒருகாலுங் காமருசீர் அவுணன் உள்ளத்து,

எண்மதியுங் கடந்தண்ட மீது போகி

இருவிசம்பி னூடுபோ யெழுந்து மேலைத்

தண்மதியும் கதிரவனும் தவிர ஓடித்

தாரகையின் புறந்தடவி அப்பால் மிக்கு,
மண்முழுதும் அகப்படுத்து நின்ற எந்தை

மலர்புரையும் திருவடியே வணங்கி னேனே. - (திருநெடுந்தாண்டகம் - 5)

த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தை, "பனிப்பட்டுச் சாய்ந்த மூங்கில் ஆதித்யக் கிரணம் பட்டு நிமிர்ந்தாற்போல் பரமாத்மா தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு ஓங்கினான்" என்பார் வியாக்யானச் சக்ரவர்த்தி பெரிய வாச்சான் பிள்ளை.

ஆழி யெழச்சங்கும் வில்லு மெழ, திசை
வாழி யெழத்தண்டும் வாளு மெழ, அண்டம்
மோழை யெழ முடி பாத மெழ, அப்பன்
ஊழி யெழவுல கங்கொண்ட வாறே.

-(திருவாய் மொழி 7-4-1)

என்று திருவாய் மொழியில் நம்மாழ்வார் த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தைப் போற்றிச் சொல்லியுள்ளார். த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தில் பகவானின் பாதம் பட்ட அண்டங்களை

இத₃ம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா₄ நித₃தே₄ பத₃ம் |
ஸமூட₄மஸ்ய பாகு₃ம் சுரே |

என்று வேதம் போற்றுகின்றது. கம்பர் வாமன அவதாரத்தை இப்படிப் போற்றுகிறார்

கயம் தரு நறும் புனல் கையில் தீண்டலும்.
பயந்தவர்களும் இகழ் குறளன். பார்த்து எதிர்
வியந்தவர் வெருக் கொள. விசும்பின் ஓங்கினான்
உயர்ந்தவர்க்கு உதவிய உதவி ஒப்பவே. (கம்ப ராமா. பால காண். வேள்விப் படலம் - 24)

[பெற்றவரும் இகழும்படியான குறுகிய வடிவு கொண்ட வாமன மூர்த்தி எதிர்நின்று பார்த்து வியந்து கொண்டிருந்தவர்களும் அஞ்சும்படியாக அறிவு ஒழுக்கங்களில் சிறந்த மேலோருக்குச் செய்த உதவி சிறந்து விளங்குவதுபோல வானத்தின் அளவுக்கு வளர்ந்து நின்றான் என்கிறார் கம்பர்.]

இப்படிப்பட்டவாமன-த்ரிவிக்ரமாவதாரம், ஸ்ரீகிருஷ்ண அவதாரத்தைப்போலவே அதன் சௌலப்யத்தால், ஆண்டானைக் கவர்ந்த ஒன்று என்பதால் தான், இந்தப் பாசுரத்தில் முதலில் அந்த அவதாரத்தை நினைத்தும் எம்பெருமானின் திருவடிக்குப் போற்றி பாடினாள் ஆண்டாள் என்று தெளியலாம்.

பரமனின் திருவடித் தடமானது, அவன் உலகங்களை அளந்த காரணத்தாலே, நீக்கமற எங்கும் நிறைந்திருப்பதால், அவன் திருவடி நிழலே, சரணாகதிக்குரிய ஒரே இருப்பிடம் என்பதை பாசுரத்தின் முதலடியிலேயே நமக்கு புரிய வைக்கிறாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்!

அன்று அனைத்து உலகங்களும் தானே அளந்தான்? பிறகு ஏன் "இவ்வுலகம்" அளந்தாய் என்று இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளாள் என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

வாமனன் த்ரிவிக்ரமனாய் ஓங்கி உயர்ந்து வளர்ந்த போது, எம்பெருமானின் ஒரு திருவடி பூமியில் இருக்க, மற்றொரு திருவடி புவ:, ஸுவ:, மஹ:, ஜந:, தப:, ஸத்ய: என்று, பூலோகம், புவர் லோகம், ஸுவர் லோகம், மஹர் லோகம் ஜந லோகம் தாண்டி பிரம்மாவின் சத்ய லோகம் என்று நீண்ட போது, சத்தியலோகத்தில் நீண்டு வந்த எம்பெருமானின் அந்த ஒரு திருவடிக்கு பிரம்மன் பாத பூஜை செய்து, மங்களாசாசனம் பண்ணினான்.

நான்முகன் எம்பெருமானின் திருவடிக்கு பாதபூஜை செய்த வைபவம் பற்றி சிறிது அனுபவிப்போம்.

குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகைநீர் பெய்து
மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி, - கறைகொண்ட
கண்டத்தான் சென்னிமேல் ஏறக் கழுவினான்
அண்டத்தான் சேவடியை ஆங்கு - -(நான்முகன் திருவந்தாதி -9)

என்று நான்முகன் திருவந்தாதிப் பாசுரத்தில் திருமழிசைப் பிரான் அனுபவிக்கிறார்.

தா₄து: கமண்ட₃லு ஜலம் தத₃துருக்ரமஸ்ய
பாதா₃வனேஜன பவித்ரதயா நரேந்தர் |
ஸ்வர்து₄ன்யபூந்ந₄பஸி ஸா பத்தீ நிமார்ஷ்ஷடி
லோகத்ரயம் ப₄க₃வதோ விஸதே₃வ கீர்தி: ||

- (ஸ்ரீமத் பாகவதம் - அஷ்டம ஸ்காந்தம் - அத்.21 - ஸ்லோ. 4)

{பிரம்மாவின் கமண்டிலுவிவிருந்து பெருகிய ஜலம் த்ரிவிக்ரமனுடைய திருவடிகளை அலம்பிய ஜலம், ஆகாய கங்கை ஆயிற்று. பகவானுடைய நிர்மலமான கீர்த்தியைப் போல மூவுலகையும் பாவனமாக்குகின்றது)

ஆனால், பூமியில் பதிந்து, பூமியை அளந்த மற்றொரு திருவடிக்கு யாரும் பாத பூஜை பண்ணவில்லையே என்ற ஏக்கத்தில், ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில், இவ்வுலகம் அளந்த எம்பெருமானின் அந்த மற்றொரு திருவடிக்கு மங்களாசாசனம் செய்து, இவ்வுலகம் அளந்த அடியைப் போற்றினாள் என்று அனுபவிக்கலாம். அதனால்தான் பாசுரத்தில் “இவ்வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி” என்றருளினாள்!

மற்றொருவிதமாக அனுபவிப்போம்.

எம்பெருமான் பூலோகத்தில் தான் பல அவதாரங்கள் எடுத்து நம்மோடு உறவாடி, நம்மை ரக்ஷித்து, அர்ச்சா ரூபத்தில் ரக்ஷித்துக் கொண்டும் இருக்கின்றான்! இந்திரனின் தேவ லோகத்திலோ, பிரம்மாவின் சத்ய லோகத்திலோ அவன் அவதாரம் எடுக்கவில்லையே!! தேவர்களும், பரமபதம் அடைய வேண்டும் என்றால், மண்ணுலகில் பிறந்து, தங்களின் வினை கழித்து விட்டுத் தான் எம்பெருமானின் பரமபதம் அடைய முடியும்! அது தான் பூலோகத்தின் பெருமை!! அதனால் தான் நம்மாழ்வாரும், **வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர் விதியே** என்றருளினார். அத்தகைய பெருமை வாய்ந்ததும், எம்பெருமானின் லீலா விபூதியுமான இந்த மண்ணுலகைச் சிறப்பிக்கும் வகையில், ஆண்டாளும் **“இவ்வுலகம் அளந்தாய், அடி போற்றி”**! என்றருளியுள்ளாள்.

**கதாபுந:ஸங்க ரதாங்க கல்ப: த்வஜார விந்தாங்குஸ வஜ்ரலாஞ்சநம்
த்ரிவிக்ரமத்வச் சரணாம்புஜத்வயம் மதீயமூர்தாநமலங்காரிஷ்யதி |**

- (ஸ்தோத்ர ரத்னம் -31)

“எம்பெருமானின் திருவடி இவ்வுலகை அளந்த போது அடியேன் எந்த உருவில் எங்கு இருந்தேனோ? எப்போது என் சென்னியில் உன் திருவடியை அணியாக அணியும் பேறு பெறுவேன்” என்று என்று ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்ன ஸ்லோகத்தில் உருகியபடி, தினமும் திருவாராதனத்தின் போது நாம் அனுஸந்திக்கும் (சொல்லும்) மந்திர புஷ்ப ஸ்தோத்ரத்தின் அர்த்தத்தைத் தான் **அன்று இவ்வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி** என்றருளியுள்ளாள் ஆண்டாள்!!!

அன்றிவ்வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி - - - - வாமனாவதாரத்தின் நிலையும் இன்றைய நம் நிலையும் அன்றும் இன்றும் என்று ஆண்டாள் அனுபவித்தபடி, நாமும் அனுபவிப்போமா!?:

அன்று	இன்று
தன் விபூதியை மஹாபலி அபகரித்த போது தேவர்கள் நோவு பட்டனர் அன்று	உன்னைப் பிரிந்து ஆர்த்தியாலே நாங்கள் நோவுபட்டோம் இன்று
ஐகத்தை மஹாபலியிடமிருந்து மீட்டது அன்று	எங்களுடைய அபிமானங்களை மீட்டு, பகவானிடம் சாமிப்யம் ஏற்பட்டது இன்று
எம்பெருமான் அனைத்து சேதன அசேதனங்களுக்கும் தன் திருவடி தூளி தானம் பண்ணினது அன்று	அழுகையும் சீலத்தையும் எங்களுக்குத் துளிதானம் பண்ணி ஆடி ஆடி அகங்கரைந்து நாடி நாடி நரசிங்கா என்று போற்றும் பேறு பெற்றது இன்று

ஆண்டாள் நிலையில் நாமும் நின்று, அன்று உலகம் அளந்தவனின் திருவடிகளைப் போற்றிப் பணிவோம்.

அன்றிவ்வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி

திருவிக்ரம அவதாரத்தை நம் ஆசார்ய சார்வ பெளமன் பாதுகா சஹஸ்ரத்தில் அனுபவித்ததை அனுபவிப்போம்.

ப₃லி மத₂ந விஹாராத்₃. வர்த்த₃த₄மாநஸ்ய விஷ்ணோ :

அகி₂லமதிபதத்₃பி₄ர் விக்ரமைரப்ரமேய: |

அவதி₄மநதி₄க₃ச்ச₂ந் பாபராஸிரமதீ₃ய:

ஸமஜநி பத₃ரகேஷ ஸாவதி₄ஸ் த்வன்மஹிம்நா || - - (ஸ்ரீபாதுகா சஹஸ்ரம் - 51)

அதாவது, ஸ்வாமி இங்கு ரசமாக பாதுகா ப்ரபாவத்தைச் சொல்கிறார். **பகவானின் திருவடிகள் பெரிதா? திருவடிகளைத் தாங்கும் பாதுகைகள் பெரிதா?** என்று கேட்கிறார். திருவடியை விட பாதுகை பெரியதாக இருந்தால்தானே அணிய முடியும். ஆகவே, திருவடியை விட பாதுகையே பெரியது என்று சொல்லி, திருவிக்ரம அவதாரத்தின் போது திருவடியே, ஓங்கி உயர்ந்த உன்னால் பண்ண முடியாததை உன் பாதுகைகள்

பண்ணுகின்றன என்று ரசமாகச் சொல்கிறார்!! பகவானின் திருவடிகளைக் காப்பாற்றும் பாதுகையே! மஹாபலியின் கர்வத்தை அடக்குவதற்காக ஒரு விளையாட்டைச் செய்வது போன்று, எம்பெருமான் மிகவும் சர்வ சாதாரணமாக ஓங்கி வளர்ந்து மண்ணையும் விண்ணையும் அளந்தான் என்கிறார்களே. (அன்றிவ் வுலகம் அளந்தான் அடி போற்றி) அப்போது அவனுடைய திருவடிகளால் அனைத்து உலகங்களையும் அளக்க முயன்றான். ஆனால் அவனால் இயலவில்லை. இதன் காரணம் எல்லையற்ற பெருங்கூட்டமாக எனது பாவங்கள் இந்த உலகில் இருந்தன; இவற்றை அவனது திருவடிகளால் அளக்க முடியாதபோது, பாதுகா தேவியே, உனது வலிமையால் அவை அழிந்துவிட்டன. இதன் பின்னர் பகவானால் அனைத்தையும் அளக்க இயன்றது. அதாவது, அனைத்து அண்டங்களையும் விட தனது என்று சொல்லி, சேதனர்களின் பாவங்களின் பரப்பளவு அதிகம் என்கிறார். அதனை த்ரிவிக்ரமனால் அளக்க இயலவில்லை. அப்போது பாதுகைகள் தனது தலையில் பட்டன. அதன் மூலம் தனது பாவங்கள் அழிந்தன என்றும், எம்பெருமானால் அதன் பின்னரே அளக்க இயன்றது என்றும் கூறுகிறார். திருவடிகளைவிட பாதுகைகளுக்கு உள்ள மேன்மை மீண்டும் கூறப்பட்டது. அதனால் தான் மூன்றாவது அடியாக மாவலியின் தலையில் திருவடியைப் பதித்து, அவன் செறுக்கை/ஆணவத்தை/ மமகாரத்தை அழித்து அவனை ஆட்கொண்டான் எம்பெருமான்.!

**எந்நாள் எம்பெருமான் உன்தனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட
அந்நாளே அடியோங்களடிக்குடில் வீடுபெற்று உய்ந்ததுகாண்
செந்நாள் தோற்றித் திருமதுரையுள் சிலைகுனித்து ஐந்தலைய
பைந்நாகத்தலைபாய்ந்தவனே. உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுதுமே**

என்று திருப்பல்லாண்டு (10) பாசுரத்தில் பெரியாழ்வார் அனுபவித்தபடியும்,

**வந்து குறளுரு வாய்நிமிர்ந்து
மாவலி வேள்வியில் மண்ணளந்த,
அந்தணர் போன்றிவ ரார்க்கொலென்ன
அட்ட புயகரத் தேனென்றாரே. -- -(பெரிய திருமொழி 2-8-2)**

என்று உலகளந்த உத்தமனை காஞ்சி திருவூரகத்தில் போற்றிய திருமங்கை மன்னன் பாசுரமும்,

**எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த இணைத்தா மரைகள் காண்பதற்கென்று,
எந்நா னும் நின் றிமையோர்கள் ஏத்தி யிறைஞ்சி யினமினமாய்,
மெய்ந்நா மனத்தால் வழிபாடு செய்யும் திருவேங் கடத்தானே,
மெய்ந்நா னெய்தி யெந்நாளுன் அடிக்கண் அடியேன் மேவுவதே?**

- (திருவாய் மொழி 6-10-6)

என்று நம்மாழ்வார் பாசுரமும், எம்பெருமானின் சேவடியை சென்னியில் கொண்டு உய்யும் பேற்றினைப் பெறப் பாராத்திப்பது போன்றே, ஆண்டாளும், **அன்று இவ் வுலகம் அளந்தான் அடி போற்றி** என்று எம்பெருமானின் சேவடிக்கு முதலில் மங்களாசாசனம் பண்ணுகிறாள்.

**மடியிலா மன்னவன் எய்தும் அடியளந்தான்
தாய தெல்லாம் ஒருங்கு** - (திருக்குறள் - அதிகாரம்: மடியின்மை - குறள் எண்: 610)

என்று திருக்குறளும் த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தைப் போற்றிப் பரவியுள்ளதும் இங்கு நோக்கத் தக்கது.!!

இவ்வாறெல்லாம் அனுபவித்து, மூன்றடி மண் கேட்டு வந்து மூவுலகும் அளந்தவனை இந்தப் பாசுரத்தில் **அன்று இவ்வுலகம் அளந்தான்** என்று மூன்றடிகளிலும், திருப்பாவையில் மூன்று பாசுரங்களிலும், சொல்லியுள்ள பாங்கினையும் அனுபவிக்க வேண்டும்.

சென்றங்குத் தென் இலங்கை செற்றாய் திறல் போற்றி....

கண்ணனின் **கால் வண்ணம்** (திருவடியின்பெருமை) போற்றிய ஆண்டாள், உடனே மனத்துக்கினியானான ராமனின் **கைவண்ணம்** போற்றுகிறாள்!

சகல கல்யாண குணங்களின் நிலைக்களமாய், மனிதனாய்ப் பிறந்து, மாமனிதனாய் வாழ்ந்து, இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் சமமாகப் பாவித்து, தன் கொண்ட தர்மத்திலிருந்து இம்மி அளவும் பிறழாமல் வாழ்ந்து, **"சத்ய தர்மாய த்ருஷ்டயே"** என்ற உபநிஷத் வாக்கியப்படி தர்ம ஸ்தாபனம் செய்து வழி காட்டிய ஸ்ரீராமன், ராவணனை, அவனது இருப்பிடமான இலங்கைக்கே சென்று வென்றதால், எம்பெருமானின் திருவடியைப் பாடிய பிறகு, ராமனின் திறலைப் (வலிமை/திறமை) போற்றுகிறாள்!!

ராமனின் பகைவனுக்கும் அருளும் நற்பண்பு, போரில் கடைபிடித்த தர்ம நெறி, **இன்று போய் நாளை வா** என்று சரணாகதி அடைய கடைசி வரை ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுத்தது போன்ற பேராண்மையைத் தான் **செற்றாய் திறல் என்ற சொற்களால்** சொல்கிறாள் ஆண்டாள்.

கடல்பெரும் படையொடும் சென்று சிலையினால் இலங்கை தீயெழச் செற்ற - (பெருமாள் திருமொழி 8-8) என்று திருமங்கையாழ்வார் ராமனின் திறலைப் போற்றுவார்.

மலையதனா லணைகட்டி மதிளிலங்கை யழித்தவனே - (பெருமாள் திருமொழி 8-8) என்றும் ராமனின் திறலைப் போற்றுகிறார் குலசேகராழ்வார்.

திருக்குறளும், **பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப் பற்றுக் பற்று விடற்கு**. (திருக்குறள் - அதிகாரம்: துறவு - குறள் எண்:350) என்று பற்றற்ற எம்பிரானின் திறலைப் போற்றுகின்றது. 20ம் பாசுரத்தில் செப்பமுடையாய், திறலுடையாய் என்று போற்றியது போன்றே, இந்தப் பாசுரத்திலும், பகவானின் செப்பமுடைய திறலுக்கு **சென்றங்குத் தென் இலங்கை செற்றாய் திறல் போற்றி** மங்களாசாசனம் பண்ணுகிறாள் கோதைப் பிராட்டி. தன் திருத்தகப்பனாரும் ஆசார்யருமான பெரியாழ்வார், **இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே** என்று திருப்பல்லாண்டு 3ம் பாசுரத்தில் எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடினார். **சென்றங்குத் தென் இலங்கை செற்றாய் திறல் போற்றி** என்று ஆண்டாளும் தகப்பனாரைப் போன்றே மங்களாசாசனம் பண்ணுகிறாள்.

பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய் புகழ் போற்றி.....

இங்கு கோதா பிராட்டி சகடாசுர வருத்தாந்தத்தை நினைவு படுத்துகிறாள். சக்கர வடிவில் அசுரன் வந்ததால் அது **"கள்ளச்சகடம்"**. **கலக்கழியக் காலோச்சி** என்றருளி, பகவானின் திருப்பாதம் சகடாசுரனை உதைத்துத் தள்ளி, தன்னை மாய்க்க வந்தவனையும் ரக்ஷித்த பெருமையைச் சொல்கிறாள்!

எல்லாரும் பொதுவாகச் சொல்லும் விளக்கம்: அழியுமாறு, வண்டிச் சக்கரமாய் வந்த சகடாசுரனை உதைத்தாயே! உன் "புகழ்" போற்றி! என்று பல க்ருஷ்ணனின் லீலையைச் சொல்வார்கள். **சக்கரத்தான் மேலேயே சக்கரம் ஏவி அவனை அழிக்க முடியுமா?** இதெல்லாம் நடக்கிற காரியமா, கம்சா? என்று **அரியை அறியாத கம்சனை அரியை அறிய வைத்தான் கண்ணன்** என்ற அந்த மாயக் குழந்தை.

தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகட வசுரர் உடல்வேறா,

பிளந்து வீயத் திருக்கா லாண்ட பெருமானே,

கிளர்ந்து பிரமன் சிவனிந் திரன்விண் ணவர்சூழ,

விளங்க வொருநாள் காண வாராய் விண்மீதே. - (திருவாய் மொழி 6-9-4)

என்று நம்மாழ்வாரின் சகடாசுர விருத்தாந்தம் பற்றிய பாசுரமும் இங்கு நோக்கத் தக்கது. உதைத்தபோது திருவடிகளில் தழும்பு உண்டாயிற்றாம்.

பூதத்தாழ்வார் அனுபவத்தை நாமும் அனுபவிப்போம்.

வழக்கன்று கண்டாய் வலிசகடம் செற்றாய்,

வழக்கொன்று நீமதிக்க வேண்டா, - குழக்கன்று

தீவிளவின் காய்க்கெறிந்த தீமை திருமாலே,

பார்விளங்கச் செய்தாய் பழி. - (இரண்டாம் திருவந்தாதி -19)

நந்தகோபர்திருமாளிகையிலே ஒருவண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே ஒருதொட்டிலில் தான் கண் வளரும்போது கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரனொருவன் அந்த வண்டியில் ஆவேசித்துத் தன்மேல் விழுந்து தன்னைக்கொல்ல முயன்றபோது அதனையறிந்த தான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலேதான் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி உதைத்து அச்சகடத்தை ஒழித்தருளினது

(கள்ளச் சகடமாய் வந்தவன் **உத்கசன்** என்ற அரக்கன். இவன் அவனுடைய முற்பிறவியில் செய்த புண்ணியத்தின் பலனாய், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனின் திருவடி ஸ்பரிஸம் பெற்று முக்தி அடைந்தான். இவன் முற்பிறவியில் இரண்யாக்ஷனுடைய மகன். அவன் ஒருநாள் அவன் **லோமேஷ்** என்ற முனிவரின் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்று அவரைத் துன்புறுத்தும் வகையில், அங்கிருந்த மரங்களை வெட்டி வீச, முனிவரின் சாபத்தால் உடலற்றவனாகி விட்டான். தவறை உணர்ந்த **உத்கசன்** சாப விமோசனம் ப்ரார்த்திக்க, **லோமேஷ் முனிவர்**, "சாக்ஷஷ மன்வந்தரம் வரை உன் உடல் வாயுமயமாகவே இருக்கும். அதன் பின், வைவஸ்வத மன்மந்தரத்தில் *** (28வது துவாபர யுக முடிவில்) ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் திருவடி ஸ்பரிசத்தால் முக்தி அடைவாய் என்று சாப விமோசனம் அருளினார். அவ்வாறே, வாயு ரூபத்தில் சகடத்தில் இருந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் திருவடியால்

உதைத்து வீழ்த்தப்பட்டு, முக்தி அடைந்தான். இது தான் கள்ளச் சகடமாய வந்தவனின் வரலாறு. (ஆதாரம்: ஸ்ரீ கர்க ஸம்ஹிதை - அத்.14 - கோலோக காண்டம்). இது தான் **கள்ளச் சகடமாய் வந்த சகடாசுரனின் வரலாறு**

இங்கு ஸ்ரீமந் நாராயணீயத்தில் சொல்லியுள்ள ஒரு ரசமான செய்தியை மேற்கோளிடும் பொருத்தமாகும். பூதனா வதத்தில் பூதனையின் பூத உடல் மலை போல் கிடந்ததாம். ஆனால், சகடாசுர வதத்தில், அவனது சாம்பல் பொடிகூட இல்லாமல் போனது எப்படி என்று ஆச்சரியப்படுகிறார் பட்டத்ரி.

அநோநிலீந: கில ஹந்துமாகுத:

ஸூராரிரேவம் புவதா விஹிம்ஸித: |

ரஜோஸ்பி நோ த்ருஷ்ட மமுஷ்ய தத் கதம்

ஸ ஸூத் த்ருஷ்டவே த்வயி லீநவாந் த்ருவம் ||

-(ஸ்ரீமந் நாராயணீயம் - தசகம் 42 - ஸ்லோக. 10)

சகடாசுரன் சுத்த ஸத்வ ரூபியான தங்கனோடு இரண்டறக் கலந்து விட்டான் என்பதாலோ என்று ஆச்சரியப்படுகிறார் பட்டத்ரி!!

மற்றொரு அர்த்தம்: [தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு போயிற்று].

பொன்றச் சகடம் என்பது தேரையும் குறிக்கும். மஹாபாரதத்தில் அர்ஜுனன் தன்னுடைய வில் திறத்தால் வெற்றி கிடைத்துவிடும் என்ற கர்வத்தில்/மமதையில் இருந்தான். கர்ணன் நாகாஸ்த்திரத்தை அர்ஜுனன் மேல் ப்ரயோகம் பண்ண எடுத்தபோது, கர்ணனுக்குத் தேரோட்டிய சல்லியன் கர்ணா அர்ச்சுனனின் மார்புக்குக் குறி வை என்றான். அகங்காரம் பிடித்த கர்ணன், தேரோட்டியான நீ நான் சொன்னபடி ரதத்தைச் செலுத்து. எனக்கு உன் யோசனை தேவை இல்லை என்று சொல்லி அர்ஜுனனின் தலைக்குக் குறி வைத்து நாகாஸ்த்திரத்தை ப்ரயோகம் பண்ண, நாகாஸ்த்திரத்திலிருந்து அர்ஜுனனை காப்பாற்ற தேரின் கால் சக்கரத்தை நிலத்தில் புதையுமாறு கிருஷ்ணன் அழுத்தியதால் அர்ஜுனனின் தலையை நோக்கி வந்த நாகாஸ்த்திரம் அவனது தலைப்பாகையை மட்டும் பறித்துக்கொண்டு போனது. (கர்ணன் குந்திக்கு பண்ணிக் கொடுத்த சத்தியம் - நாகாஸ்த்திரத்தை ஒருமுறை மட்டுமே ஏவுவேன்). இத்தோடு கர்ணனின் மமதையும் அழிந்தது. == [தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு போயிற்று]. இப்படி **பொன்றச் சகடம் உதைத்து/ அழுத்தி** உன் அடியவனைக் காத்த கண்ணனே உன் புகழ் போற்றி!

மற்றொரு அர்த்தம்: **“பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய் புகழ் போற்றி”** என்பது, புலன்கள் நாடும் சிற்றின்பங்களுக்கு வேண்டி அலை பாயும் மனத்தை, பரந்தாமனைப் பற்றுவதன் மூலம் அமைதிப்படுத்தி நல்வழிக்கு இட்டுச் செல்லும் உபாயத்தை உட்கருத்தாக வலியுறுத்துகிறது என்றும் கொள்ளலாம்.

கன்று குணிலா எறிந்தாய் கழல் போற்றி.....

கன்று குணிலா எறிந்தாய் கழல் போற்றி என்பதில் ஒரு நயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். .குணில என்பதற்கு, கையால் எறியப்படும் ஒருவித குறுந்தடி, அல்லது கவண் என்று பொருள். எனவே, **கன்று குணிலா எறிந்தாய்** என்ற சொல்லாடல், கண்ணன் கன்றுகளுடன் பழகுபவன் என்பதால் கன்றுருவில் கண்ணனை அழிக்க வந்த வத்சாசுரனையே தடி அல்லது கவண் போல் உபயோகப்படுத்தியதை உணர்த்துவதால், கையை அல்லவா ஆண்டாள் போற்றியிருக்க வேண்டும்! ஆனால், ஆண்டாள் காலில் அணியும் கழலைப் போற்றி அருளியுள்ளது ஏன் என்ற வினா எழுதல் இயல்பே. கன்று வடிவில் வந்த அசுரனை தடியாகக் கொண்டு, கண்ணன் நின்ற இடத்திலேயே சுழன்று வீசி எறிந்தபோது, ஒரு காலை நிலத்தில் ஊன்றி, மற்றொரு காலைச் சற்றே தூக்கி நின்ற கோலத்தில் தானே வேகமாக அந்த அசுரனை எறிந்திருக்க முடியும்! அந்தக் கோலத்தில், சற்றே உயர்ந்திருந்த கண்ணனது தாமரை போன்று சிவந்திருந்த பாதமும், காலும், அந்தக் காலில் அணிந்திருந்த கழலும் முதலில் கண்ணில் பட, அந்தக் கழலைப் போற்றினாள் ஆண்டாள்!!

கன்று குணிலா எறிந்தாய் என்ற சொல்லாடலில், இரண்டு க்ருஷ்ணாவதார நிகழ்வுகள் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஒன்று கன்றுருவில் வந்த வத்ஸாசுரன் என்ற அசுரனை மாய்த்தது. இரண்டாவது, விளங்கனி உருவில் கண்ணனைக் கொல்லக் காத்திருந்த கபித்தாசுரனையும் அதே செயலில் (கன்றை எறிந்து) மாய்த்தது. இந்த நிகழ்வுகளை கீழ்க்கண்டபடி அனுபவிப்போம்.

கன்று குணிலா எறிந்தாய் கழல் போற்றி என்பதை, **கன்று-குணில்-ஆ எறிந்தாய் கழல் போற்றி** என்று பிரித்தால், கன்று போல் (ஆ) வந்தான் வத்சா அசுரன்! அங்கே ஆச்சா மரம் என்னும் **ஆ-மரமாய்** நின்றான் கபித்தாசுரன்! (கபித்தம் = விளாம்பழம்). அவ்வாறு கூட்டணி அமைத்து வந்த அசுரர்களை, மாயக் கண்ணன் மாய்த்த விதமே அலாதியானது.! கன்றுருவில் கர்ந்து வந்த வத்ஸாசுரன் என்ற கன்றைச் சுழற்றி, விளா மரமாய் நின்ற கபித்தாசுரன் மீது எறிந்து (விளங்கனி உருவில் இருந்தான் என்றும் சொல்வர்) இருவரையையும் ஒரே செயலை வீழ்த்தி மாய்த்த உன் வீரக் “கழல்” போற்றி! என்று போற்றுகின்றாள் ஆண்டாள்!!

இந்த வைபத்தை திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழிப் பாசுரம் ஒன்றில் அனுபவித்துள்ளதை நாமும் அனுபவிப்போம்.

**விளங்கனியை யிளங்கன்று கொண்டுதிர வெறிந்து
வேல்நெடுங்க ணாய்ச்சியர்கள் வைத்தயிர் வெண்ணெய்
உளங்குளிர அமுதுசெய்திவ் வுலகுண்ட காளை
உகந்தினிது நாடோ றும் மருவியுறை கோயில்,
இளம்படிநற் கமுகுகுலைத் தெங்குகொடிச் செந்நெல்
ஈன்கரும்பு கண்வளரக் கால்தடவும் புனலால்,
வளங்கொண்ட பெருஞ்செல்வம் வளருமணி நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்குமட நெஞ்சே. - (பெரிய திருமொழி 3-9-7)**

கவண் அல்லது, கைத்தடி (குறுந்தடி) கொண்டு அதை இலக்கின் மீதெறிந்து விளையாடுதலும் ஒருவகை கிராமிய விளையாட்டு. இளங்கோவடிகளும் இந்த கிராம விளையாட்டில் மனம் பறிகொடுத்து, சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரு பாடலில் பதிவு செய்துள்ளார். அந்தப் பாடலிலும் இந்த கிருஷ்ணாவதார வைபவத்தைச் சொல்லும் வகையில், கன்று-குணிலா சொற்களைக் கொண்டே பாடியுள்ளார்.!

**கன்று குணிலா கனி உதிர்த்த மாயவன்
இன்று நம் ஆனுள் வருமேல், அவன் வாயில்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ?**

- (சிலப்பதிகாரம் - ஆச்சியர் குரவை)

என்ற சிலப்பதிகார வரிகள்! **பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய் புகழ் போற்றி --- கன்று குணிலா எறிந்தாய் கழல் போற்றி** எனும் இந்த திருப்பாவைப் பாசுரத்தின் பொருளையே சொல்கிறது.

இந்த வரலாற்றை ஆழ்வார்கள் பலரும் அனுபவித்துள்ளதை, நாமும் அனுபவிப்போம்:

நம்மாழ்வார் அனுபவம்:

**வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீபகமோ
கானோ ஒருங்கிற்றும் கண்டிலமால்—ஆனீன்ற
கன்றுயரத் தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தாள்பணிந்தோம்
வந்துயரை ஆவா மருங்கு - (பெரிய திருவந்தாதி - 54)**

பெரியாழ்வார் அனுபவம்:

**கன்றினுருவாகி மேய்புலத்தே வந்த கள்ள அசுரர் தம்மைச்
சென்று பிடித்துச் சிறுகைகளாலே விளங்காய் எறிந்தாய் போலும்
என்றுமென் பிள்ளைக்குத் தீமைகள் செய்வார்கள்
அங்ஙனமாவார்களே - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-3-7)**

பொய்கையாழ்வார் அனுபவம்:

**இனியார் புகுவார் எழுநரக வாசல்
முனியாது மூரித்தான் கோமிந்—கனிசாயக்
கன்றெறிந்த தோளான் கனைகழலே காண்பதற்கு
நன்கறிந்த நாவலம்சூழ் நாடு - (முதல் திருவந்தாதி - 87)**

பூதத்தாழ்வார் அனுபவம்:

**மாலே. நெடியானே. கண்ணனே, விண்ணவர்க்கு
மேலா. வியந்துழாய்க் கண்ணியனே, - மேலால்
விளவின்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே, என்றன்
அளவன்றால் யானுடைய அன்பு - (மூன்றாம் திருவந்தாதி 100)**

குன்று குடையாய் எடுத்தாய் குணம் போற்றி.....

“குன்றைக் குடையாக எடுத்து” - கோவர்த்தன கிரியைத் தாங்கி ஆயர்களையும் ஆநிரைகளையும் கிரிதாரியாகப் பெருமழையிலிருந்து காத்த கண்ணனின் காருண்ய குணத்தைப் போற்றி இந்தப் பாசுர வரியில், **குன்று குடையாய் எடுத்தாய் குணம் போற்றி** என்றருளியுள்ளார். இங்கு, ஆயர்களுக்கும், ஆநிரைகளும் பெருமழை பெய்து கொடுமைப் படுத்திய போதும், இந்திரனை அழிக்காமல் ஆட்கொண்ட கருணையை, “**குணம் போற்றி**” என்று போற்றுகிறார் ஆண்டாள்!

இந்திரன் தேவர்களின் தலைவனாக இருந்தாலும் அவனிடம் உண்மையான பக்தியோ, ஒழுக்கமோ இருந்ததில்லை. துன்பம் வரும் போது மட்டும் அவன் எம்பெருமானிடம் சரணடைவான். கோபர்கள் வருடா வருடம் தங்கள் ஆநிரைகளுக்குத் தேவையான நல்ல புல் வகைகளும், தங்களுக்கு நல்ல நல்ல விளைச்சலும் வேண்டி, இந்திரன் நல்ல மழையைப் பொழிய வேண்டும் என்று இந்திரனுக்கு விழா எடுத்து வணங்கும் வழக்கத்தை, கண்ணன் மாற்றி, மழை மேகங்களைத் தடுத்து மழையை அப்பகுதியில் பொழிய வைத்து, ஆநிரைகளுக்கும், ஆயர்களுக்கும் வேண்டிய உணவு வகைகளைத் தரும் கோவர்த்தன மலையை வணங்கி வழிபடுவோம் என்று மாற்றி அமைத்ததால், இந்திரன் வெகுண்டு ஏழு நாட்கள் பெருமழை பெய்வித்து ஆயர்களைத் தண்டிக்க நினைத்தான். அப்போது, கண்ணன் கோவர்த்தன மலையையே பெயர்த்து தன் ஒற்றை விரலில் தாங்கி, ஆயர்களையும் ஆநிரைகளையும் காப்பாற்றிய விருத்தாந்தத்தைத்தான் இங்கு ஆண்டாள் போற்றுகின்றாள்!

கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக ஏந்தி கண்ணன் நின்ற கோலத்தை பெரியாழ்வார், பத்து பாசுரங்களில் மிக அற்புதமாக மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். அதில் ஒரு பாசுரத்தில், ஆதிசேஷன் பூமியைத் தாங்கி நிற்பது போல் இருப்பதாகப் பாடுகிறார்.

படங்கள் பலவும் உடைப்பாம்பரையன்

படர் பூமியைத் தாங்கிக் கிடப்பவன்போல்

தடங்கை விரலைந்தும் மலர வைத்துத்

தாமோதரன் தாங்கு தடவரைதான்

அடங்கச்சென்று இலங்கையை ஈடழித்த

அனுமன் புகழ் பாடித் தம்குட்டன்களை

குடங்கைக் கொண்டு மந்திகள் கண்வளர்த்தும்

கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக்குடையே. - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-5-7)

அப்பதிகத்திலிருந்து மற்றொரு அழகிய பாசுரத்தையும் பார்ப்போம்:

செப்பாடுடைய திருமாலவன் தன்

செந்தாமரைக் கைவிரலைந்தினையும்

கப்பாகமடுத்து மணிநெடுந்தோள்

காம்பாகக் கொடுத்துக் கவித்தமலை

எப்பாடும் பரந்திழி தெள்ளருவி

இலங்கு மணி முத்து வடம்பிறழ

குப்பாயமென நின்று காட்சிதரும்

கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக்குடையே. - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-5-6)

மேற்சொன்ன பெரியாழ்வார் பாசுரத்தில், மழையினின்றும் ஆயர்களையும் ஆநிரைகளையும் காக்க கோவர்த்தனத்தை குடைபோல் ஏந்திய கண்ணன், ஆநிரைகள் அந்த மலைச் சாரலில் அண்ணாந்து புல் மேய்ந்து பசியாறும் வகையில், மலையைத் தலை கீழாகக் கவிழ்த்துப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான் என்று அனுபவிக்கிறார்.

கண்ணன் இவ்வாறு கோவர்த்தன கிரியை தலைகீழாகப் பிடித்துக் கொண்டு நின்ற காட்சி, கவிழ்த்து வைத்த மேருவை ஒத்திருந்தது என்று யாதவாப்யுதயம் என்ற கர்ந்தத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அனுபவித்துள்ளார்.

அதோ₄முகா₂வஸ்தித மேருகல்பம்

ஸைலம் தமுத்கா₂ய ஸரண்யகோ₃ப: |

உத₃ஞ்சயந் ஸத்வரமூர்த்₄வ மூலம்

சக்ரே மஹேந்த்₃ரம் ஸமிதார்த்₄க₃ர்வம் || (யாதவாப்யுதயம்.7 - 49)

“குன்று குடையாய் எடுத்தாய் குணம் போற்றி”

கண்ணன், கோவர்தன கிரியை குடையாகப் பிடித்து நின்ற காட்சியை பெரியாழ்வார் எப்படி ரசிக்கிறார் பாருங்கள்!!

வானத்திலுள்ளீர் வலியீர்உள்ளீர்ரேல்

அறையோ வந்துவாங்குமினென்பவன்போல்

ஏனத்துருவாகிய ஈசன் எந்தை

இடவெழுவாங்கியெடுத்த மலை (வராஹ அவதாரம்)

கானக்களியானை தன்கொம்பிழந்து

கதுவாய்மதம் சோரத் தன்கையெடுத்து

கூனல்பிறைவேண்டி அண்ணாந்துநிற்கும்

கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையே. - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-5-5)

கண்ணன் கோவர்த்தன மலையைத் தாங்கிக் கொண்டு, வானகத்தில் உள்ளவர்களிடம் மலை விற்பது போல் நின்றான் என்று அனுபவிக்கிறார் பெரியாழ்வார்..

கோவர்தன மலைக்கு ஆயர்கள் கண்ணன் சொற்படி விழா எடுத்துக் கொண்டாடியபோது, அம்மலைக்குப் படைக்கப்பட்ட அனைத்தையும் தானே ஒரு பெரும் பூதம் போல் உண்டு கோபர்களின் காணிக்கைகளை கண்ணன் ஏற்றான் என்று திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழிப் பாசரம் ஒன்றில் அனுபவித்துள்ளதை நாமும் அனுபவித்து, ஆண்டாளுடன் சேர்ந்து, குன்று குடையாய் எடுத்தவனின் குணம் போற்றுவோம்.

ஆயிரம் கண்ணுடை இந்திர னாருக்கென்றாயர் விழுவெ டுப்ப,

பாசனம் நல்லன பண்டிக ளால்புகப்பெய்த அதனை யெல்லாம்,

போயிருந் தங்கொரு பூத வடிவுகொண்டுமக னின்று நங்காய்,

மாயன் அதனையெல்லாம்முற்ற வாரிவளைத்துண் டிருந்தான் போலும்.

-(பெரிய திருமொழி 10-7-7)

[எம்பெருமானுக்கும் மஹா லக்ஷ்மிக்கும் இடையே ஒரு ஸம்வாதம். (கற்பனை).

பெருமாள்: தேவி! பார்த்தாயா எனக்கு கிரிதாரி என்ற ப்ருது கொடுத்து, நான் கோவர்த்தன கிரியை குடையாய் பிடித்து ஆயர்களையும், ஆநிரைகளையும் காத்ததைப் புகழ்கிறார்கள்!

லக்ஷ்மி: ஸ்வாமி, நீர் தாங்கிய அந்த கிரி பூலோகத்தில் முழுதும் நிறைந்து உள்ளதா?

பெருமாள்: இல்லையே. அது, பூலோகத்தில் எங்கோ ஒரு சிறு பகுதிதான்.

லக்ஷ்மி: ப்ரு... எங்கோ பூலோகத்தின் ஒரு சிறு மலையைத்தாங்கி விட்டு, பெருமைப் படுகின்றீர்களே! நீர் நம் பக்தர்களை விடவா பெரியவர்? பலசாலி?

பெருமாள்: ஆம் தேவி. அதிலென்ன சந்தேகம்? நான்தானே அனைவரையும் ரக்ஷிக்கிறேன்!! நான் பலசாலி என்பதால் தானே மலையையே தாங்கி நின்றேன்!

லக்ஷ்மி: நம் பக்தர்களன்றோ உம்மையும், நீர் தாங்கிய கிரியையும் சேர்த்து, என்னையும் சேர்த்து தங்கள் உள்ளத்தில் தாங்குகின்றார்கள்!! அவர்களல்லவோ உம்மைவிட பெரியவர்கள்! பலசாலிகள்!! அவர்களன்றோ உண்மையில் கிரிதாரிகள்!! அவர்களுக்கே அந்த ப்ருதைக் கொடுத்து விடுங்கள்!!]

[உலகைத் தாங்கும் திருமாலைவிட திருமாலை மனத்தில் தாங்கும் பக்தன் பெரியவன் என்று மஹாலக்ஷ்மி சொன்னது]

மற்றொரு அர்த்தம்:

குன்று குடையாய் எடுத்தாய் குணம் போற்றி என்று ஆண்டாள் பரமபதத்தில் ஸ்ரீவைகுந்தனாக, அனைத்துலகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் சர்வேஸ்வரனாக, வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ் எழுந்தருளியிருக்கும், பரந்தாமனின் கல்யாண குணங்களைச் சொல்கிறாள் என்றும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

கண்ணன் கிரிதாரியாய் - கோவிந்தனாய் நின்று, அவனுக்கு நடந்த கோவிந்த பட்டாபிஷேகம் செய்ததில் ஒரு சிறப்பு உள்ளது. ராமாவதாரத்தில் ராம பட்டாபிஷேகத்திற்கு இந்திரனைத் தவிர மற்ற தேவர்கள் வந்து தொழுதார்கள். தன் கர்வத்தால், இந்திரன் மட்டும் தன் பஹுமானங்களை மட்டும் அனுப்பி வைத்து, தான் வரவில்லை. ராமாவதாரத்தில், எம்பிரான் ராமன் எல்லாவற்றையும் சமமாய் பார்க்கும் குணவானாக வாழ்ந்து காட்டியதால், இந்திரனின் கர்வத்தைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அந்த குறையை, க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் இந்திரனின் கர்வத்தை அழித்து, தோற்ற இந்திரனே வந்து பட்டாபிஷேகம் செய்த பெருமை உடையது **கோவிந்த**

பட்டாபிஷேகம். இங்கு, பகைமை போயிற்று. நட்பு மலர்ந்தது. பகைவனையும் திருத்திப் பணித்து அருளிய கண்ணனின் வண்மை மிளிர்ந்தது. எனவே அந்தத் திறலுக்கு ஒரு மங்களாசாசனம் செய்ய வேண்டும் என்று, **குன்று குடையாய் எடுத்தாய் குணம் போற்றி** என்று அருளினாள்.

வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில் வேல் போற்றி.....

கண்ணன் யாதவ சிம்மமாய் ஆநிரை காத்தான். எனவே, நந்தர்கள் - நந்தர்களின் தலைவனானான். கண்ணனின் தந்தை நந்தகோபன் ஆகியோர் கையில் வேல் ஏந்தி, ஆநிரைகளையும், ஆயர்களையும் பகைவர்களிடமிருந்து காப்பதற்காக, அவர்கள் கையில் வேல் என்ற படைக்கலம் ஏந்தி இருந்ததால், **வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில் வேல் போற்றி** என்று போற்றினாள். கண்ணன் **“கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபனின்”** மைந்தன் என்ற வகையில், தந்தையைப் போன்றே கையில் வேல் ஏந்தி, ஆயர்களையும், ஆநிரைகளையும் காத்ததால், கண்ணனைப் பாட வந்த ஆண்டாள், தன் தந்தையாரான பெரியாழ்வார், **“வடிவார் சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு, படை போர்க்கு முழங்கும் அப்பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டே”** என்று எம்பிரானின் படைகளுக்கும் (திவ்ய ஆயுதங்கள்) பல்லாண்டு பாடி வாழ்த்தியது போல், தானும் கண்ணனின் கை வேலையும் போற்றுகின்றாள்.

வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில் “வேல்” போற்றி என்ற பாசுர வரிகளைக் கண்டு, எம்பெருமான் கையில் வேல் என்று ஏன் பாடினார்? முருகன் கையில் தானே வேல் இருக்கும் என்று குழம்ப வேண்டாம். இதைச் சற்று விளக்கமாக ஆய்வோம்.

வேல் என்ற சொல்லுக்கு. ஈட்டி, தோமரம், குந்தம், ஒருவகை கூரிய ஆயுதம் என்றெல்லாம் பொருள் உண்டு.

வேல் என்ற வினைச்சொல்லே நீண்டு, **‘வேல்’** என்ற பெயர்ச்சொல் ஆகி, **வேல்** என்றால் **வெற்றி** என்று பொருள்படுகின்றது. அதாவது, வெல் என்ற வினைச் சொல் அளபெடைத் திரிபில் வேல் என்ற பெயர்ச் சொல்லாகி, வெல்லும் தன்மையைத் தன்னுள் கொண்டதால் **வேல்** என்றாகிறது. இவ்வகையில் பொருள் கொண்டால், வெல்லுவது அல்லது வெல்ல உதவும் பொருள் என்று வேல் என்பது ஒரு போர்க் கருவியைக் குறிப்பதாயிற்று. வெற்றியைத் தருவது வேல். என்பதால், வேல் என்பது வெற்றி மற்றும் வீரத்தின் அடையாளம் எனவும் கூறலாம்.

ஸ்வாமி தேசிகன் திருவாழி ஆழ்வான் என்று போற்றப்படும் ஸ்ரீ ஸுதர்சந ஆழ்வாரைப் போற்றி, அவருடைய 16 திருவாயுதங்கள் பற்றி ஸ்ரீ ஷோடசாயுத ஸ்தோத்ரம் என்று ஒரு ஸ்தோத்ரம் அருளியுள்ளார். அந்த ஸ்தோத்திரத்தில், ஸ்வாமி தேசிகன் குறிப்பிட்டுள்ள ஸ்ரீஸுதர்சநாழ்வாரின் 16 ஆயுதங்களாவன: (1) சக்ரம், (2) மழு, (3) ஈட்டி, (4) தண்டு, (5) அங்குசம், (6) அக்னி வடிவம், (7) கத்தி, (8) **வேல்**, (9) சங்கம், (10) வில், (11) பாசம், (12) கலப்பை, (13) வஜ்ரம், (14) கதை, (15) உலக்கை, (16) சூலம். இந்த 16 ஆயுதங்களையும் போற்றி அருளியுள்ள ஸ்தோத்ரம் ஸ்ரீ ஷோடசாயுத ஸ்தோத்ரம். இந்த ஸ்தோத்ரத்தின் 9ம் ஸ்லோகம் ஸுதர்சநாழ்வாரின் **வேல்** என்ற ஆயுதத்தைப் போற்றுவதாக உள்ளது.

க்ரியா ஸக்தி குணோ விஷ்ணோ: யோ புவத்யதி ஸக்தி மாந் |

அகுண்ட்ட₂ ஸக்தி: ஸா ஸக்தி: அஸக்திம் வாரயேத வ: ||

- (ஸ்ரீ ஷோடசாயுத ஸ்தோத்ரம் - 9)

[ஸ்ரீஸுதர்சநாழ்வானுக்கு **வேலும்** ஓர் ஆயுதமாகும். இதுமிக்கசக்தியை உடையது. எம்பெருமானுக்கு உலகத்தைப் படைக்கும் சக்தி என்ற குணமாக இந்த **வேலே** ஆகின்றதென்பர். இதன் சக்தி எந்நாளும் குறைவு படாது. இத்தகைய **வேல்** எங்களுக்கு உள்ள அசக்தியை ஒழித்தருள வேண்டும்.]

இத்தகைய ப்ரமாணத்தால், (ஆதாரத்தால்,) எம்பெருமான் கையில் உள்ள சக்ரமான ஸுதர்சனத்தின் ஒரு அங்கமாக **வேலும்** உள்ளது என்பதால்தான், **வென்று பகை கெடுக்கும் நின்கையில் வேல் போற்றி** என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் அருளியுள்ளாள் என்பது தெளிவாகிறது.

“வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில் வேல் போற்றி” என்பது மோட்ச சித்தியை அடைவதற்குத் தடையாக இருப்பனவற்றை பரந்தாமனின் கூரிய சங்கல்பம் உடைத்தெறியும் என்பதை உட்கருத்தாக வலியுறுத்துகிறது என்றும் அனுபவிக்கலாம்.!

என்றென்றும் உன் சேவகமே ஏத்திப் பறை கொள்வான்*

இன்று யாம் வந்தோம் இரங்கேலோர் எம்பாவாய்.....

இந்தப் பாசுரம் அருளும் நாளில், ஆண்டாளும் அவள் தோழியரும் எம்பெருமானின் சாமீப்யம் - அருகில் வந்து விடுகிறார்கள். “இனி எப்போதும் உனக்கு சேவை செய்வதே நாங்கள் வேண்டுவது, வேறு எதுவுமே

எங்களுக்குத் தேவையில்லை, கண்ணா! பார்ப்பதெல்லாம் கண்ணனே என்று உணராமல் தடுக்கும் எங்கள் மதமாச்சர்யம் அழிக்க வேண்டும். எங்களுக்கு என்னில் உன்னையும்., உன்னில் என்னையும் காணும் ஞானம் அளித்து, எங்களிடம் மனம் இரங்கலாகாதா?" என்று கோபியர் இறைஞ்சுவதாக ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் விண்ணப்பிக்கின்றாள்.

சக்ருத் சேவயா நித்ய சேவா பலம் த்வம் ப்ரயச்ச ப்ரயச்ச ப்ரபோ வேங்கடேச!"-என்று வேங்கடேச சுப்ரபாதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது போல், **என்றென்றும் உன் சேவகமே ஏத்திப் பறை கொள்ள** அருள வேண்டும் என்று வேண்டி, தன் நிலைப்பாடான ஸரணாகதியை ஆண்டாள் வெளிப்படுத்துகின்றாள். **"என்றென்றும் உன் சேவகமே ஏத்திப் பறை கொள்வான்"** என்பது, அடியார்களான பக்தர்கள், பரமபதத்தில் பகவத் கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டுவதை மட்டுமே விழைவதை உள்ளர்த்தமாகக் கொண்டுள்ளது!

யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்து அருள்

இன்று யாம் வந்தோம் இரங்கு!

உன் அடி போற்றி, உன் திறல் போற்றி, உன் புகழ் போற்றி, உன் கழல் போற்றி, உன் குணம் போற்றி, உன் வேல் போற்றி இன்று யாம் வந்தோம் இரங்கு! என்று கண்ணனிடம் ப்ரார்த்திக்கின்றாள் ஆண்டாள்.

இப்படி ஆண்டாள் இப் பாசுரத்தில் மாயக் கண்ணனை, **"அடி போற்றி, திறல் போற்றி, புகழ் போற்றி, கழல் போற்றி, குணம் போற்றி, வேல் போற்றி"** என்று ஆறு வகையாக இந்தப் பாசுரத்தில் மங்களாசாசனம் செய்து, எம்பெருமானின் எண்ணற்ற கல்யாண குணங்களில் முக்கியமான ஆறு குணங்களைப் போற்றுகிறாள்.

இப்பாசுரத்தில் ஜீவாத்மாக்களாகிய நாங்கள் ஆறு வகைகளில் துன்பப்பட்டுக் கிடக்கின்றோம். எங்களைத் துயருக்குள்ளாக்கும் ஆறுவகை விரோதிகளான மதமாச்சர்யங்களை விலக்கி, எங்களுக்கு என்னில் உன்னையும்., உன்னில் என்னையும் காணும் ஜ்ஞானத்தை அருளி, நாங்கள் என்றென்றும் - இற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உனக்கே கைங்கர்யம் செய்யும் பறையை ஆராய்ந்து அருள வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கின்றாள் ஆண்டாள்.

நம் மதமாச்சர்யங்களை இந்தப் பாசுரத்தில் ஆறு விதமான உவமானங்களால் அழகாக விளக்குகின்றாள் ஆண்டாள்.

1. அகங்காரம் - மாபலிச்சக்ரவர்த்தி
2. மோகம் - சகடாசுரன்
3. மாச்சரியம் - கபித்தாசுரன்
4. காமம் - இராவணன்
5. லோபம் - வத்ஸாசுரன்
6. குரோதம் - இந்திரன்

இப்படிப்பட்ட ஆறு விரோதிகளிடமிருந்து எம்மைக் காத்து அருள் புரிய வேண்டுமென்று ஆண்டாள் இந்த இருபத்து நான்காம் பாசுரத்தில் வேண்டுகிறாள்.

வழக்கம் போல், **ஏலோரெம்பாவாய்** என்ற சொற்களால் பாசுரம் நிறைவு பெறுகிறது. **ஏலோரெம்பாவாய்** என்பதை வெறும் அலங்கார ஈற்றசைச் சொற்களாகக் கொள்ளாமல், யாம் வந்த காரியத்தை, ஏல் (தெளிந்து ஏற்றுக் கொண்டு), ஓர் (ஆராய்ந்து) எம் பாவாய் - எங்கள் பாவையாகிய நப்பின்னையே! நீ கண்ணனிடம் புருஷகாரம் செய்து, சீரிய சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்துள்ள கண்ணனிடம், இற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும், அவனுக்கே சேவகம் செய்யும் பேற்றினை எமக்கு அருள வேண்டும் என்று வேண்டி, அன்று உலகம் அளந்து நீ எம்மைத் தேடி வந்தாய். இன்று உன்னைத் தேடி யாம் வந்துள்ளோம். அன்று இவ் வுலகம் அளந்த பெருமாளே! உன் பொற்றாமரை அடி போற்ற இன்று யாம் வந்துள்ளோம். எமக்காக இரங்கி அருள் புரிய வேண்டும் என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறாள் கோதைப் பிராட்டி.

இந்த அளவில் இந்தப் பாசுரத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை நிறைவு செய்கிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

திருப்பாவை - 25ம் பாசரம்

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி : ஸ்லோகம் 25

கோதே குணை ரபநயந் ப்ரணதாபராதாந்
ப்ருகேப ஏவ தவ போக ரஸாநுகல: |
கர்மாநுபந்தி பலதாநரதஸ்ய பர்த்து!
ஸ்வாதந்தர்ய துர்வ்யஸந மர்மபிதா நிதாநம் ||25

கோதா பிராட்டியே, உன் புருவ நெறிப்பினால் பகவானைச் சாந்தப்படுத்தி அடியவர்களின் குற்றங்களை அவன் மன்னிக்கச் செய்து அவர்களுக்கு தக்க பலன்களை பகவான் அளிப்பதற்கு நீ காரணமாய் இருக்கின்றாய்!!

ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓர் இரவில்
ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளரத்
தரிக்கிலான் ஆகித் தான் தீங்கு நினைந்த
கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில்
நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே., உன்னை
அருத்தித்து வந்தோம் பறை தருதியாகில்
திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம் பாடி
வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோர் எம்பாவாய்

பாசரத்தின் பொதுவான பொருள் :

தேவகிப் பிராட்டியின் மைந்தனாய் அவதரித்து பிறந்த அந்த கரிய இரவிலேயே வசுதேவரால் ஆயர்பாடிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அங்கே யசோதையின் மகனாக, உனக்குத் தீங்கு வந்து விடுமோ என்ற அச்சத்தில் நீ ஒளித்து வளர்க்கப்பட்ட காலத்தில் அதைப் பொறுக்காது, உன்னை அழித்துவிட வேண்டும் என்ற கம்சனின் தீய நோக்கத்தைப் பயனற்றதாக்கி, அவ்வரக்கன் அழியும் காலம் வரை அவனது வயிற்றில் பயம் என்கிற ஓர் அணையா நெருப்பு போல் கனன்று நின்ற சர்வ லோக சரண்யனான கண்ணபிரானே! நாங்கள் பணிவுடனும், பக்தியுடனும் நோன்புக்கான பறை வேண்டி உன்னிடம் விரும்பி வந்துள்ளோம்.! எங்கள் விருப்பத்தை நீ நிறைவேற்றுவாய் எனில் மஹாலக்ஷ்மிக்கு ஒப்பான உன் செல்வ அழகையும், உன் ஒப்பிலாப் பெருமைகளையும் பாடி உன் பிரிவினால் வந்த துயர் நீங்கி, பாவை நோன்பிருந்து உன்னை வணங்கி வழிபட்டு, நாங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும் பலனைத் தர வேண்டுகிறேன்.

பாசரத்தின் சிறப்பு

தனக்கென்று இல்லாமல் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் மற்றவர்க்கு உழைத்தான் பகவான். “**யோகசேஷமம் வஹாயகம்**” என்று பகவான் தன்னை சரணடைந்தவர்களைக் காத்தான் என்பதை உணர்த்தும் பாசரம் இந்த பாசரம்.

சேற்றில் விழுந்தவரை சேற்றில் இறங்கித்தானே தூக்க வேண்டும். நாம் எல்லாரும் கர்ம வினையால் பிறவிக் கடலில் விழுகிறோம். அவன் நம்மைத் தூக்க நம்மைப்போல் வந்து பிறந்து நம் துயர் போக்குகிறான். ஜீவாத்மாக்கள் கர்மபலன் காரணமாகப் பிறப்பெடுக்கின்றனர், பரமனோ, தன் பரம அடியவரைக் காக்கவும், அவர்களைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்ளவும் இப்படிக் கண்ணனாகப் பிறப்பெடுத்தான்! **மனிதரின் பிறப்பு அவரை பரமனிடமிருந்து பிரித்து வைக்கிறது. ஆனால், பரமனின் பிறப்போ, அவனை மனிதருக்கு அருகில் கொண்டு வருகிறது.**

இங்கு ராமாவதாரத்தையும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம். தசரதன் புத்ரகாமேஷ்டியாகம் செய்து, தவப் பயனால் நான்கு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். ஆனால் வசுதேவன், தேவகி, நந்தகோபன், யசோதை ஆகிய நான்கு பேர் தவம் செய்து ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றார்கள்.

கம்சன் அராஜகம் தாங்காமல் தேவர்கள் ஸ்ரீமந் நாராயணனிடம் ப்ரார்த்திக்க, பகவான் தன் திருமுடிக்கற்றையிலிருந்து ஒரு கரு முடியும், ஒரு வெண் முடியும் கீழே சேர்த்து, வெண்முடி பலராமனாகவும், கருமுடி க்ருஷ்ணனாகவும் பூமியில் அவதாரம் செய்ய ஏற்பாடானது என்று **விஷ்ணு புராணம் அவதார ரகசியம்** பற்றிச் சொல்கிறது.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண அவதாரம் பற்றி நம்மாழ்வாரின் பாசரத்தை அனுபவிப்போம்.

**வேண்டி தேவ ரிரக்க வந்து பிறந்ததும் வீங்கிருள்வாய்,
பூண்டு அன்று அன்னை புலம்பப் போய் அங்கு ஓர் ஆய்க்குலம் புக்கதும்,
காண்ட லின்றி வளர்ந்து கஞ்சனைத் துஞ்ச வஞ்சம் செய்ததும்,
ஈண்டு நான்அலற் றப்பெற்றேன் எனக்கு என்ன இகலுளதே** (திருவாய்மொழி 6-4-5)

சூட்டுநன் மாலைகள் தூயன வேந்தி, விண் ணோர்கள் நன்னீர்

ஆட்டியந் தூபம் தராநிற்கவே அங்கு, ஓர் மாயையினால்

ஈட்டிய வெண்ணை தொடுவுண்ணப் போந்திமி லேற்றுவன்சூன்

கோட்டிடை யாடினை கூத்து அடலாயர்தம் கொம்பினுக்கே. - (திருவிருத்தம் -21)

ஸத்யவ்ரதம் ஸத்யபரம் த்ரிஸத்யம்

ஸத்யஸ்ய யோனிம் நிஹிதஞ்ச ஸத்யே |

ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் ருத ஸத்ய நேத்ரம்

ஸத்யாத்மகம் த்வாம் சரணம் ப்ரபன்னா: || - (ஸ்ரீமத் பாகவதம் 10-2-26)

என்று தேவர்கள் ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் துதித்துப் ப்ரார்த்திக்க, தேவர்கள் வேண்டியபடி, ஸ்ரீக்ருஷ்ணனின் அவதார காலம் வந்தது. கிருஷ்ணனும் தேவகி மைந்தனாய்ப் பிறந்து, யசோதை மைந்தனாக வளர்ந்தான். இந்த க்ருஷ்ண ஜனன விருத்தாந்தத்தைத் தான் ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளாள்.

அத₂ ஸிதருசி₃லக்₃நே ஸித்₃த₄ பஞ்சக்₃ரஹோச்சே

வ்யஜநயத்₃ அநகா₄நாம் வைஜயந்த்யாம் ஜயந்த்யாம் |

நிகிலபு₄வந பத்₃மக்லேஸநித்₃ராபநுத்யை

தி₃நகரம் அநபாயம் தே₃வகீ பூர்வஸந்த₄யா - (யாதவாப்யுதயம் - 2-96)

[சந்திரலக்ஷணத்தில் ஐந்து க்ரஹங்கள் உச்சமாயிருக்கும்போது நல்லவர்களுக்கு வெற்றியை அளிப்பதும் அதனாலேயே ஜயந்தி என்ற பெயர் பெற்றதுமான வேளையில் தேவகி என்ற கிழக்கு ஸந்த்யை அழிவில்லாத சூர்யனை உண்டாக்கிவிட்டது. ஸிதருசி-சந்திரன் அவனும் அப்போதுதான் உதயம் ஆகவே லக்ஷணம் வருஷபமாயிற்று. சந்திரன், செவ்வாய், புதன், குரு,சனி ஆகிய ஐந்து க்ரஹங்கள் உச்சமாயிருக்கின்றன. ரிஷபம், மகரம், கந்யா, கடகம், துலாம் ஆகியவை உச்ச ஸ்தானங்கள். ஐந்து க்ரஹங்கள் உச்சமானால் அவன் லோகநாயகன். அத்துமாதிரி அவதரித்த அவதார ஸ்லோகம்.]

பிறந்து என்ற ஆண்டாளின் சொல்லாடலும் நோக்கத்தக்கது. கண்ணன் எப்படிப்பட்ட நிலையில் பிறந்தான்? என்ன ஸ்வரூபத்தில் பிறந்தான்? தம் அத்துமாதிரி பாலகம் அம்புஜேஷணம் என்றபடி, அற்புதமாகப் பிறந்தான் இவன் பிறந்த போது அஷ்டமி திதி. சந்திரன் மூளியாக இருந்தான். ஆனால் அதே சமயம் இங்கு ஒருத்திக்கு பூரணமான சந்திரன் பிறந்து விட்டான்!! ஒரு ஆச்சரியமான திவாகரன் - சூரியன் கிழக்கில் உதித்து விட்டான் என்று ஸ்வாமி தேசிகன் யாதவாப்யுதயத்தில் தி₃நகரம் அநபாயம் தே₃வகீ பூர்வஸந்த₄யா வர்ணிக்கிறார் ராமாவதாரத்தில், சூரியவம்சத்தில் ஒரு சந்திரன் தோன்றினான் அதனால் தான் ராமச்சந்திரன். க்ருஷ்ணாவாதாரத்தில் சந்திர வம்சத்தில் தோன்றிய சூரியன் க்ருஷ்ணன் - கண்ணன் என்று இவனை அனுபவிக்கிறார் ஸ்வாமி

ஓர் இரவில் ஒருத்தி மகனாய் ஓளித்து வளர

எப்படிப்பட்ட இரவு அது?

அவதார ரஹஸ்யப்படி ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஒருத்தி மகனாய் ஓளித்து வளர்ந்து கம்ச வதம் பண்ண வேண்டியிருந்ததால் பகவான் இரவில் ஊர் உறங்கும் நேரம் அவதரிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டான்.

யதா₃ யதா₃ஹி த₄ர்மஸ்ய க்₃லாநிர்ப₃₄வதி பா₃₄ரத

அப்₃₄யுத்தா₂நம் அத₄ர்மஸ்ய ததா₃த்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம் (ப.கீ. 4-7)

என்று தான் அவதரிக்கும் காரணத்தையும், காலத்தையும் சொல்கிறான் பகவான் கீதைப் பேருரையில். அதாவது தர்மத்திற்கு குறைவு ஏற்படும் காலத்தில்தான் அவதரிக்கிறேன் என்றருளியுள்ளான். ஆகவே, அவதரிக்கும் காலம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் வண்ணம் உள்ளது. அதனால் தான் ஆண்டாளும் இந்தப் பாசுரத்தில், கண்ணன் அவதரித்த காலத்தை ஓரிரவு என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறாள்.

தர்மம் இருளில் இருந்த காலம் அது. இந்த இருளைப் போக்க ஒரு சூரியனால் தானே முடியும்! எனவே, அதர்மம் என்ற இரவுக்கு வெளிச்சமாகி அதர்ம இருளை விரட்ட, இருளில் வந்து சூரியனைப் போன்று, ஆயர் குலத்தில் தோன்றும் அணிவிளக்காகப் பிறந்தான் கண்ணன்.

ஓரிரவு என்று சொன்னதில் மற்றும் ஒரு விசேஷமும் உண்டு. தனக்கு என்ன குழந்தை பிறந்தது என்பதே யசோதைக்கு தெரியாதபடி உபகாரம் பண்ணிய இரவு அன்றோ அது. (அதுவும் கண்ணனின் மாயை தானே!!) ஆதலால் அந்த இரவுக்கு சமமான ஓரிரவு கிடையாது அதனால் தான் அது ஒப்பற்ற ஓர் இரவு.

வேறு விதமாக அனுபவிப்போம்.

ஓர் இரவில்.....ஒருத்தி மகனாய் பிறந்து

இரவு! அந்த இரவில் ஒரு இரவு! அந்த இரவில் வந்த ஒரு இரவில் ஒரு இரவு! அந்த இரவில் இருள் சூழ்ந்த சிறைச்சாலை! அங்கே தோன்றியது ஒரு அணிவிளக்கு!

எப்படிப்பட்ட இரவு?

இங்கு ஒரு கால ப்ரமாணம் சொல்ல வேண்டும்.

நமது ஒரு வருடம் தேவர்களின் ஒரு நாள். தேவர்களின் அந்த நாளின் பகல் பொழுது நம் கால ப்ரமாணத்தில் பகலவனின் **உத்தராயணம் - தை முதல் ஆனி வரை**.

தேவர்களின் அந்த நாளின் இரவுப் பொழுது நம் கால ப்ரமாணத்தில் பகலவனின் **தட்சிணாயணம் - ஆடி முதல் மார்கழி வரை**. இப்படிப்பட்ட, தேவர்களின் இரவான நம் தக்ஷிணாயனத்தில், நம் ஆவணி மாதம் தேவர்களின் இரவில் ஒரு பகுதி! அதாவது தேவர்களின் இரவில் நம் ஆவணி மாதம் ஒரு இரவின் பகுதி!

சந்திரன் ஒரு முறை தேய்ந்து வளரும் முப்பது நாட்கள் முன்னோர்கள் எனப்படும் **பிதுர்களின் ஒரு நாள்**. மதியின் **வளர்பிறை** அவர்களின் **பகல்**. **தேய்பிறை** அவர்களின் **இரவு**.

இந்தக் காலப் பரிமாணக் கணக்கில், தேவர்களின் ஒரு இரவின் ஒரு பகுதியான நம் ஆவணி மாதத்தில், பித்ருக்களின் ஒரு இரவான சுக்ல பட்சத்தில், பித்ருக்களின் இரவின் நடு இரவான நேரம், **நம் காலக் கணக்கில் எட்டாம் நாளான அஷ்டமி திதி வரும் நாள்**. அத்தகைய நம் காலக்கணக்கிலும், பித்ரு மற்றும் தேவ காலக் கணக்கிலும் இரவான ஆவணி சுக்ல பட்ச அஷ்டமி திதியில் இருள் சூழ்ந்த ஒரு கொடியவனின் சிறையில் வந்து தோன்றியது அகில லோகங்களின் இருளனைத்தையும் நீக்கும் அணிவிளக்கு - மணிவிளக்கு!! ஆயர் குலத்தில் தோன்றிய **அணி விளக்கு**.

எப்படித் தோன்றியது அந்த அணிவிளக்கு?

அஜாயமானோ ப₃ஹுதா₄ விஜாயதே |

தஸ்ய தீ₄ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் | | என்று வேதம் பகவான் பிறப்பற்றவன் என்றும் பல படியாகப் பிறக்கிறான் என்றும் சொல்கிறது. இதையே "**பிறப்பில் பல் பிறவிப் பெருமான். . .**" என்று அழகாகத் தமிழ்ப்படுத்தினார் நம்மாழ்வார். அதாவது பரமன் தன் பரம பக்தைகளின் வயிற்றில் பிறப்பதென்பதே ஒரு வித மாயை தான். இப்படி, வேதம் சொல்லும் பகவானின் பிறப்பின் ரகசியத்தை ஞானியரால் மட்டுமே உணர முடியும்.

எனவே தான் பகவான் பகவத் கீதையில் -

யதா₃ யதா₃ ஹி த₄ர்மஸ்ய க்₃லாநிர் ப₄வதி பா₄ரத |

அப்யுக்தா₂நம் அத₄ர்மஸ்ய ததா₃த்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம் | | - (ப.கீ: 4-7)

எப்போதெல்லாம் தர்மத்திற்கு வாட்டம் ஏற்படுகிறதோ - அதர்மம் தலையெடுக்கிறதோ, அப்போதெல்லாம் நான் அவதரிக்கிறேன் என்று தன் அவதார ரகசியத்தைச் சொன்னான் பகவான். அப்படி, அதர்மம் தலை தூக்கியபோது, ஆயர் குலத்தினில் அணிவிளக்காய், மணிவிளக்காய், தாயைக் குடல் விளக்கம் செய்த தாமோதரனாய், நந்தகோபன் குமாரனாய், பால ஸூர்யன்போல் தோன்றினான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் பகவத் அவதாரம் அழகாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ததோ₂கி₂ல ஜக₃த்பத்₃ம போ₃தா₄யாச்யுத பா₄நுநா |

தே₃வகீ பூர்வ ஸந்த₄யாயம் ஆவிர்ப்பூ₄தம் மஹாத்மந: | | - (வி.பு. 5-3-2).

தே₃வகீ பூர்வ ஸந்த₄யாயம் - தேவகி என்ற கிழக்கு திக்கிலிருந்து

அச்யுத பா₄நுநா - அச்சுதன் என்ற சூரியன்

ததோ₂கி₂ல ஜக₃த்பத்₃ம போ₃தா₄ய: - உலகமாகிய தாமரைப் புஷ்பம் மலர்வதற்காக.

ஆவிர்ப்பூ₄தம் மஹாத்மந: - உதித்தான்.

ஸ்ரீமத் பாகவதம் காட்டும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனின் அவதாரம்:

முமுசுர் முனயோ தே₃வா: ஸுமநாம்ஸீ முதா₃ன் விதா |

மந்த₃ம் மந்த₃ம் ஜல₄ரா ஜக₃ர்ஜூரநு ஸாக₃ரம் | | (7)

நிஸீதே₂ தம உத்₃பூ₄தே ஜாயமானே ஜநார்த₃னே |

தே₃வக்யாம் தே₃வருபிண்யாம் விஷ்ணு: ஸார்வ கு₃ஹாஸய: |

ஆவிராஸீத்₃ யதா₂ ப்ராச்யாம் தி₃ஸீந்து₃ரிவ புஷ்கல: | | (8)

- (ஸ்ரீமத் பாகவதம் ஸ்கந்தம் 10 - அத்தியாயம் 3 - ஸ்லோ. 7, 8)

இருளடைந்த அந்த நடு இரவில் ஜனார்த்தநன் அவதரித்தபோது தேவர்களும், முனிவர்களும் புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள். மேகங்கள் சமுத்திர கரையில் மெல்ல கர்ஜித்தன. கிழக்கிலே தோன்றும் பூர்ண சந்திரனைப் போல பகவான் தேவகியிடம் ஆவிர்ப்பவித்தான்.

அகிலகாரணனாக, தனக்குநிஷ்காரணமாய், அப்புதகாரணமாய் இருப்பவனான ஜகத்காரணவஸ்துவான **க்ருஷ்ணன்**, **தான் அவதாரம் பண்ண வேண்டியதால்** தேவர்கள் இரந்தனர் என்று வியாக்யானம் சொல்வார்கள். **வேண்டி தேவரிர்க்க**, வந்து பிறந்தான் க்ருஷ்ணன். அந்த மாயக் கண்ணன் ஓரிடத்தில் ஒரு தாய்க்குப் பிறந்து, வேறிடத்தில் வேறு தாயிடம் ஒளித்து வளர்க்கப்பட்ட அவதார ரகசியங்களை ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்கிறாள்.

எப்படித் தோன்றினான்?

குழந்தையாக பகவான் தேவகி - வஸுதேவர் தம்பதிகளுக்கு சாதாரணமான மானுடக் குழந்தை போன்றா பிறந்தான்? பகவான் சங்கு சக்கர கதாதரனாக - பீதாம்பரதாரியாக - தன் குட்டி விஸ்வரூப தர்சனம் தந்து பிறக்கிறான். பிறந்த குழந்தை பேசும் அற்புதமும் நடந்தது. தேவகி - வஸுதேவர் தம்பதிகளை அப்பா அம்மா என்று பிறந்த அன்றே அழைத்து, நான் குழந்தையாக அவதாரம் செய்யவேண்டும் என்று பூர்வ ஜன்மத்தில் தவம் செய்தீர்கள் என்பதினால் இப்போது நான் உங்களுக்குக் குழந்தையாகப் பிறந்துள்ளேன் என்று பேச ஆரம்பித்தது.

தேவர்கள் வேண்ட, தன் அவதாரத்திற்கு தக்க காலத்தை பகவானும் வேண்டி, ப்ருச்ணி -ஸுதபா தம்பதிகளுக்குக் கொடுத்த வாக்கின்படி, அவர்களின் மூன்றாம் பிறவியில் அவர்கள் தேவகி - வசுதேவராகப் பிறந்திருக்க, அவர்களுக்குக் குழந்தையாகப் பிறந்து தன் அவதார நோக்கத்தை நிறைவேற்ற பகவானும் ஸங்கல்பித்தானாம்.

தம் அது₃பு₄தம் பா₃லகம் அம்புஜேஷ்ணம் -
சதுர்பு₄ஜம் ஸங்க₂ க₃தா₃ர்யு தா₃யு₄தம்
பூர்வத்ஸ லக்ஷ்மம் க₃லஸோபி₄ கௌஸ்து₄பம்
பீதாம்ப₃ரம் ஸாந்த்₃ர பயோத₃ ஸௌப₄க₃ம் |
மஹார்ஹ வைதூ₃ர்ய கிரீ₄ட குண்ட₃ல-
த்விஷா பரிஷ்வக்த ஸஹஸ்ர குந்தலம்
உத்₃தா₃ம காஞ்ச்யங்க₃த₃ கங்கணாதி₃பி₄:
விரோசமாநம் வஸுதே₃வ ஜுஷ்ணத ||

- (பூர்வத் பாகவதம் ஸ்கந்தம் 10 - அத்தியாயம் 3 - ஸ்லோ. 9, 10)

(சங்கு, சக்கரம், கதை, பத்மம் தாங்கிய நான்கு திருக்கரங்கள், திருமறு, கவுத்துவம், வனமாலை தாங்கிய மார்பு, பீதகவாடை, மின்னும் முடி-குண்டலங்கள், மேகலையும் கங்கணமும். தாமரைக்கண்கள் கொண்ட அற்புத வடிவம். வசுதேவரும் தேவகையும் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்தனர்).

அம்புஜேஷ்ணம் - அந்தக் குழந்தை க்ருஷ்ணனின் திருமார்பில், குட்டியாக தாயாரும் இருந்தாளாம்.

குழந்தையின் விஸ்வரூப தர்சனம் எப்படி இருந்தது என்பதை பூர்வ **நாராயணீயத்தில்** 6ம் தசகத்தில் 1 முதல் 8 வரையுள்ள ஸ்லோகங்களில் பட்டத்ரி வர்ணிக்கிறார்.

ஹே க்ருஷ்ணா, குழந்தையாக வஸுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் நீ காட்டிய அந்த குட்டி விஸ்வரூபத்தில் **குட்டி விராட் புருஷனாக** அல்லவா தோன்றினாய்!!

உள் பாதம் வாசுகி முதலான பாம்புகள் வசிக்கும் பாதாள லோகம்

மேல் பாதம் அசுர ஆசான்கள் வசிக்கும் ரஸாதன லோகம்

கணுக்கால் அசுரர்கள் வசிக்கும் மகாதல லோகம்

முழங்கால் மாயவிகள் வசிக்கும் தலாதல லோகம்

ஜானு (முட்டி) மகாபலி வாசம் பண்ணும் சுதல லோகம்

இரண்டு தொடைகள் அரக்கர்கள் வசிக்கும் அதல, விதல லோகங்கள்

இடுப்பு ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரையுள்ள உயிரினங்கள் வசிக்கும் பூலோகம்

நாபி கிரகங்களும் நக்ஷத்ரங்களும் இருக்கும் ஆகாசம்

வக்ஷஸ்தலம் இந்திர லோகம்

கழுத்து மஹரிஷிகள் வாசம் பண்ணும் மகர லோகம்

திருமுக மண்டலம் பித்ருக்களின் ஜனோ லோகம்

நெற்றி தேவதைகளின் தபோ லோகம்

சிரசு பிரம்மனின் சத்ய லோகம்

அடிப்பாதத்தில் பர்வதங்கள்
 முழங்காலில் ம்ருத்யுக்கள்
 தொடையில் பிரஹஸ்பதி
 வக்ஷஸ்தலத்தில் மஹாலக்ஷ்மி
 சதுர்புஜங்களில் தேவதைகள்
 கண்டத்தில் மஹரிஷிகள்
 வாக்கில் ஸ்ருதி
 மூக்கில் வருணன்
 நாக்கில் அக்னி
 நெற்றியில் கோபம்
 கீழ் உதட்டில் லோபம்'
 மேல் உதட்டில் வெட்கம்
 பற்கள் நட்சத்திரங்கள்
 தெற்றுப்பல் யமதர்ம ராஜன்
 காதுகள் திசைகள்
 நாசிகள் அஸ்வினித் தேவர்கள்
 ஸ்தனங்களில் தர்மம்
 ப்ருஷ்ட பாகத்தில் அதர்மம்
 வயிறு சமுத்திரங்கள்
 ஜனனேந்திரியம் பிரஜாபதி
 அண்ட கோசங்கள் மித்ர தேவதை
 வேர்வையில் விருட்சங்கள், செடிகள், கொடிகள்
 நரம்புக் குழாய்கள் சாஸ்திரங்கள்
 தேவர்களும், யோகிகளும் உபாசிக்கக்கூடிய அழகான திருவடிகள்!
 பட்டு பீதாம்பரமும் தங்க ஓட்டியாணமும் ஜொலிக்கும் அழகான இடுப்பு!
 அகலகில்லேன் என்றுறையும் தாயாருடன் கௌஸ்துபமும், ஸ்ரீவத்ஸமும் ஜொலிக்கும் விசாலமான
 வக்ஷஸ்தலம்!
 சங்கு, சக்ரம், கதை, கட்கம், சார்க்கம் என்று பஞ்சாயுதங்களுடன் சதுர்புஜங்கள்!
 கஜேந்திராழ்வான் கொடுத்த தாமரைப் புஷ்பம்!
 அழகான கழுத்தில் மகர கண்டிகை!
 துவர் இதழ்ப் பவள வாய்
 கண்ணாடி போன்ற திருமுக மண்டலம்!
 கோல நீள் கொடி மூக்கு!
 கருணையே ததும்பும் கண்கள்!!
 விசாலமான நெற்றியில் கஸ்தூரி திலகம்!
 அழகான சிரசில் மேகத்தைப் பழிக்கும் கேச பாசம்!
 சூரிய ஒளியையும் மங்கச்செய்யும் நவரத்னமயமான கிரீடம்!
 அசைந்தாடும் அழகிய மயில் பீலி!

பகவானின் அந்த சின்ன ஸ்வரூப லாவண்யத்தைக் கண்ணாரக் கண்டு ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிந்து,
 இந்தக் குழந்தையை கம்சன் என்னும் மஹா பாபியிடமிருந்து காப்பாற்ற வேண்டுமே என்று தேவகி துடித்தாள்.
 சங்கு சக்ர தாரியாய் சதுர்புஜத்துடன் பிறந்த குழந்தை தர்சனம் தர, அந்த குழந்தையைப் பெறும் பாக்கியத்தை
 தேவகி பெற்றாள். அதனால் தாயைக் குடல் விளக்கம் செய்த தாமோதரன் என்றாள் 5ம் பாசுரத்தில். விஸ்வரூப
 தர்சனம் கண்ட தேவகி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் அந்த ரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டு சாதாரணமான மானுடக்
 குழந்தை போன்று தோன்றும்படி ப்ரார்த்திக்க, பகவான் தன் மாயையால் அந்த ரூபத்தை **மறைத்து சாதாரணக்
 குழந்தை போல் ஆனான்.**

“உப ஸம்ஹர விஸ்வாத்மான் அதோ₃ ரூபமலௌகிகம்

ஸங்க₂ சக்ர க₃தா₃ பத்₃ம ஸ்ரீயா ஜலிஷ்டம் சதுர்பு₄ஜம் “ (புரீமத் பாகவதம் 10-3-30)

ஹே ஸ்வரூபியே! சங்கு, சக்ரம், கதை போன்ற திவ்ய ஆயுதங்களை ஏந்திய உன் திவ்ய ஸ்வரூபத்தை மறைத்துக் கொள் என்று தேவகி ப்ரார்த்தித்தாளாம்!!

பகவான் வஸுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் அவர்களுடைய முற்பிறப்பு பற்றிச் சொல்கிறான். குழந்தை க்ருஷ்ணன் சொன்னதின் சுருக்கம்: முன் கல்பத்தில், ஸ்வாயம்புவ மன்மந்தரத்தில் வஸுதேவர்தான் ஸுதபா என்ற ப்ரஜாபதி. தேவகி தான் அவருடைய பத்னி ப்ருச்சினி. ப்ரஜாபதி - ப்ருச்சினி தம்பதிகள், பகவானை வேண்டி தவம் செய்தனர். பகவான் தோன்றி என்ன வரம் வேண்டும் என்று கேட்க, வேறு எதுவும் வேண்டாம். “உன்னைப் போல் பிள்ளை வேண்டும்” என்று “தேஹி - தேஹி - தேஹி” என்று மூன்று முறை கேட்டனராம். அதன்படி, அந்த பிறவியில் ஸுதபா- ப்ருச்சினி இவர்களின் பிள்ளையாக ப்ருச்சினி கர்ப்பம். அடுத்த பிறவியில் ப்ரஜாபதி - ப்ருச்சினி தம்பதிகள் காச்யபர் - அதிதி தம்பதிகளாகவும், பகவான் அவர்களுக்கு வாமனன் ஆகவும் பிறந்தான். அதற்கும் அடுத்த பிறவியில் அவர்கள், வஸுதேவர்- தேவகி என்று பிறக்க, அவர்களுக்கு க்ருஷ்ணன் என்று பகவான் பிறந்தான்.

இவ்வாறு, குழந்தை க்ருஷ்ணன் தன் அவதார ரகசியத்தைச் சொல்லி, பின் வஸுதேவரிடம் தன்னை கோகுலத்தில் நந்தகோபனின் க்ரஹத்தில் கொண்டு விட்டுவிட்டு, பகவானின் மாயையினால் அங்கு கோகுலத்தில் யசோதையின் குழந்தையாக பிறந்திருந்த **மாயையை**, தன் மாயையினால் அனைவரையும் மயக்கத்தில் இருக்கும்படி பண்ணி அந்தப் பெண் குழந்தையை தேவகியின் அருகில் வைக்கும்படி சொல்ல, வசுதேவரும் அவ்வண்ணமே செய்தார். இந்த காரியம் நிறைவடைந்ததும், வசுதேவரின் காலில் மீண்டும் விலங்குகள் பூட்டிக் கொள்ள, தேவகியின் நினைவிலிருந்து க்ருஷ்ணன் தனக்குப் பிறந்தது, பேசியது, விஸ்வரூப தரிசனம் காட்டியது, வசுதேவரிடம் தன்னைக் கோகுலம் எடுத்துச் செல்லச் சொன்னது போன்ற அனைத்து நினைவுகளும் க்ருஷ்ணனின் மாயையால் மறைந்துவிட, தேவகி, தான் ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றுள்ளதாக தன் அருகில் இருந்த மாயையான பெண் குழந்தையைக் கண்டு நினைத்துக் கொண்டாள்.

மாயக்கண்ணன், தேவகிக்கு மைந்தனாய் பிறந்து, அவன் ஸங்கல்பித்தபடி, பிறந்த அன்றே கோகுலத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு யசோதையின் மகனாக ஒளித்து வளர்க்கப்பட்ட அவதாரப் பெருமையை ஆண்டாள் நாச்சியார் “ஒருத்தி மகனாய் பிறந்து ஓரிரவில் ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர” என்று இந்தப் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளார்.

ஒருத்தி மகனாய் பிறந்து ஓரிரவில் ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர குழந்தை வசுதேவரால் கோகுலத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட நிகழ்வை திருமங்கையாழ்வார் அழகாக மங்களாசாசனம் செய்கிறார்.

தந்தை காலில் பெரு விலங்கு தாளவிழ நல்லிருள்கண் வந்த

எந்தை பெருமானார் மருவி நின்ற ஊர் போலும்

முந்தி வானம் மழை பொழியும் மூவா வருவில் மறையாளர்

அந்தி மூன்று அனல் ஒம்பும் அணியார் வீதி அழுந்தாரே - (பெரிய திருமொழி 7-5-1)

தந்தை காலில் பெரு விலங்கு.....

பெருவிலங்கு என்கிறார் ஆழ்வார்.. **அஷ்டபோ கர்பஹா** - என்று அசரீரி வாக்கு கேட்டதுமே இவர் ஓடிவிடுவார் என்பதற்காக விலங்கு போடவில்லையாம், இன்றைக்கு ஒவ்வொரு கர்பத்திற்கும் ஒவ்வொரு விலங்கு போடவேண்டாம், எட்டு கர்பம் நிச்சயம், அஷ்டபோ கர்பம் என்று அசரீரி வாக்கு சொல்லிற்று, அதனால் எட்டு கர்பத்திற்கும் ஒரு விலங்காக போட்டுவிடு என்று பெருவிலங்கு போட்டானாம். அதனால் “பெருவிலங்கு” என்கிறார்.

தந்தை காலில் பெரு விலங்கு.....

அதற்கு ஒரு விமோசனம் உண்டு என்று கனவில்கூட தோன்றவில்லை. இப்படியே ஜன்மா பூராக இருந்துவிட்டு போக வேண்டியதுதான் என்று நினைத்து மனம் உடைந்து உட்கார்ந்திருக்கிறார். அந்த இரும்பு விலங்கு தானே அவிழும்படியாக -

தாள் அவிழ - பெரிய பூட்டு போட்டிருக்கிறார்கள். பூட்டை உடைக்கவே முடியாது. ஆனால் பகவான் சங்குசக்கர கதாதரனாக பீதாம்பரதாரியாக தரிசனம் கொடுத்து, அப்பா அம்மா என்று பிறந்த அன்றே அழைத்து, நான் குழந்தையாக அவதாரம் செய்யவேண்டும் என்று பூர்வ ஜன்மத்தில் தவம் செய்தீர்கள் என்பதினால் இப்போது நான் தோன்றியிருக்கிறேன்.

“கம்சன் பிறந்த குழந்தைகள் எல்லாவற்றையும் கல்லில் மோதி கொலைசெய்கிறானே வந்துவிடுவானோ என்று பயப்படாதீர்கள். இப்போதே என்னை கோகுலத்தில் கொண்டு போய் விட்டு விட்டு, அங்கு யசோதைக்குப் பிறந்திருக்கும் பெண் குழந்தையை எடுத்து வந்து இங்கு தேவகி அருகில் வைத்து விடுங்கள். அந்தக் குழந்தை,

கம்சனுக்குப் பதில் சொல்லும்” என்று பகவான் சொன்னதும், குழந்தையை பார்க்காமல் கையை பார்க்கிறாராம். குழந்தையை கொண்டு விடு என்றால் எடுப்பதற்கு கை வேண்டாமா? பிறந்த குழந்தையை எடுத்து கொஞ்சகூட இல்லாமல் கைக்கு காப்பு. கொண்டுவிடவேண்டும் என்றால் நடந்துபோக முடியாமல் காலுக்கு காப்பு, எப்படி எடுப்பது நினைத்துக்கொண்டே குழந்தையை கையில் எடுக்க முயற்சிக்கும்போதே கைவிலங்கு கால்விலங்குகள் விடுபட்டனவாம்!.

தந்தை காலில் பெரு விலங்கு தாள் அவிழ்.....

கதவிடம் வந்ததும் யாரும் திறக்காமல் தானாகவே கதவு திறக்கிறது. எட்டிப் பார்த்தால் க்ருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமி ராத்திரி மேகமூட்டம் என்று இருக்க,

நல்லிருள்கண் வந்த எந்தை

காவலுக்காக வைத்திருக்கும் துஷ்ப்ரக்ருதிகளின் திருஷ்டி பிறந்த குழந்தைக்கு படாதபடி, இருள் சூழ்ந்திருந்ததாம்..

இங்குமாடுமேய்க்கும் கண்ணனின் அழகை பார்த்தால் கோகுலத்திலோ திருவழுந்தூரிலோ கொண்டுவிட்டதோ என்பதுபோல அல்லவோ நிற்கிறான். கோகுலம் மேல் ஆசைப்பட்டு சொல்லி கோகுலத்திற்கு வந்தானே அதுபோல தேரழுந்தூருக்கு ஆசைப்பட்டு வந்தாரோ என்று சொல்லும்படி இந்த ஊரிலேயே ஆசைப்பட்டு நிற்கிறான். என்கிறார் ஆழ்வார்.

ஸூந்தரபாஹூ ஸ்தவத்தில் கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஜனனத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் போது, இரு தாய் தந்தையரையும் இரு குலங்களையும் ஓரிரவில் ஒரு கணத்திலே ஏற்றுக் கொண்டான் என்கிறார்.

கை ஸூந்த₃ர ஏமதர ஜந்மநி க்ருஷ்ணபா₄வே

த₃வே மாதரௌ ச பிதரௌ ச குலே அபி த₃வே |

ஏகக்ஷணாத்₃ அநுக்₃ருஹீதவத: ப₂லம் தே

நீலா குலேந ஸத்₃ருபீ கில ருக்மிணீ ச || -- (ஸூந்தரபாஹூ ஸ்தவம் - 107)

ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர.....

ஆண்டாள் பேர் சொல்லாமல் தேவகியை **ஒருத்தி** என்று இந்தப் பாசுரத்தில் ஏன் சொன்னாள் என்பதை அறிய வேண்டும்.

எம்பெருமானிடம் பெற்ற வரத்தினால், மூன்று பிறவிகளில் எம்பெருமானுக்குத் தாயாகும் புண்ணியமும், பாக்கியமும் பெற்றவள் தேவகி. பிறந்த குழந்தை சங்கு சக்ர தாரியாக, சதுர்புஜங்களுடன் தோன்றி தன் பரத்துவத்தை வஸுதேவர்-தேவகிக்குச் சொன்னதும், கம்சனிடம் இருந்து அக்குழந்தையைக் காக்க, சாதாரண மானுடக் குழந்தை போல் உரு மாற வேண்டிய தேவகியின் வேண்டுகோளை ஏற்று, தன்னுடைய பரத்துவத்தை மறைத்துக்கொண்டு கோகுலம் போய்ச் சேர்ந்தான் கண்ணன். பரமனே மைந்தனாக வந்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தும், பிறந்த கணமே, தெய்வக் குழந்தையைப் பிரியவேண்டிய சூழ்நிலை தேவகிக்கு ஏற்பட்டு, அபாக்கியவதியானாள்!

ராமாவதாரத்தின் போது, **பிதரம் ரோசயாமாஸ ததா₃ த₃ஸரத₂ம் ந்ருபம் ||** (வால்.. ராமா. பால. காண். ஸர். 15- ஸ்லோ. - 30) என்று இவ்வுலகில் தான் அவதரிக்க தசரதனைத் தந்தையாக வரித்தார் எம்பெருமான். க்ருஷ்ணாவதாரத்தின் போது, தன்னை மகனாகப் பெற்றெடுக்க ஒரு தாயாராக எம்பெருமானால் விரிக்கப் பட்டவள் அன்றோ இந்த **ஒருத்தி. - தேவகி**. ஆகையால் தான், இவளை மற்றத் தாய்மார்களிடம் வேறுபடுத்திக் காட்ட **ஒருத்தி** என்றாள் ஆண்டாள்!

வாராது வந்த மாமணியாய் தெய்வக் குழந்தையைப் பெற்றவள் என்பதாலும், பெற்ற குழந்தையை உடனே பிரியும் சூழ்நிலையில் இருந்தவள் என்பதாலும், ஆண்டாள் இவளை மற்றத் தாய்மார்களிடம் வேறுபடுத்திக் காட்ட **ஒருத்தி** என்றாள்!

தே₃வகீ பூர்வஸந்த₄யா என்று யாதாவாயுதயத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ளபடி, தேவகி என்ற கிழக்கு ஸந்த்யை அழிவில்லாத சூர்யனை (க்ருஷ்ணனை) உண்டாக்கிவிட்டது என்பதால், இவளை மற்றத் தாய்மார்களிடம் வேறுபடுத்திக் காட்ட **ஒருத்தி** என்றாள்!

தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவனைப் பெற்றெடுத்த தாய் என்பதால் மற்ற தாய்மார்களிடம் வேறுபடுத்திக் காட்ட **ஒருத்தி** என்றாள்!

ஏகமேவ அத்விதீயம் என்று வேதம் சொல்கிறது. அத்விதீயமான அவன் ஒருவன் என்றால் அவனைப் பெற்றவள் இவள் **ஒருத்தியே**. ஏகம் என்று சொல்லும்படியான **ஒருத்தி** என்பதால் மற்ற தாய்மார்களிடம் வேறுபடுத்திக் காட்ட **ஒருத்தி** என்றாள்!

தாய் தந்தை இல்லாதவனுக்கு - ஆனால் அகில லோகங்களுக்கும் தாயும் தந்தையுமானவனுக்கு - தாயானாள் என்ற பெருமையை உடைய ஒரே தாய் என்பதால், மற்ற தாய்மார்களிடம் வேறுபடுத்திக் காட்ட **ஒருத்தி** என்றாள்!

பெற்ற குழந்தைகளை கண் முன்னேயே தனது சகோதரனாலேயே அடித்துக் கொல்லப் படுவதைக் கண்டவள் என்பதால் மற்ற தாய்மார்களிடம் வேறுபடுத்திக் காட்ட **ஒருத்தி** என்றாள்!

இவ்வாறு, அவளைப்போல் இன்னொருத்தி இல்லை என்பதால், தேவகியை "**ஒருத்தி**" என்றாள் ஆண்டாள்.

எந்தத் தாய்க்கும் நேராத சோகம் தேவகிக்கு நேர்ந்தது. தனது ஆறு குழந்தைகளை தனது அண்ணன் கம்சன் கல்லில் அடித்துக் கொன்ற குரூரத்தை நேரில் காணும் அவலத்துக்கு ஆளானவள் அல்லவா தேவகி. அதோடு மட்டுமா? ஏழாவது குழந்தை பிறக்கும் முன்னரே வலுக்கட்டாயமாய் வெளியே எடுக்கப்பட்டு அவள் கணவனின் மற்றொரு மனைவியான ரோஹிணியின் கருவில் வளர்க்கக் கொடுக்கப்பட்டது. எட்டாவது குழந்தையோ பிறந்தே ஆக வேண்டும். அதை உடனே கொல்ல வேண்டும் என்றே கம்சனின் திட்டம். அதற்காக அல்லும், பகலும் கண்காணிக்கப்பட்டாள். **தூங்கும்போதும், விழித்திருக்கும்போதும் அவளுக்குத் தனியே இருக்க சதந்திரம் இல்லை.** எம்பெருமானின் மாயையால் அன்றிரவு மழையும், இடியுமாக வந்து, அவளைப் பூதனையின் கழுகுப் பார்வையிலிருந்து காத்துக் குழந்தையையும் கோகுலத்துக்கு அனுப்ப முடிந்தது.

ஆனால் ஏன் இப்படி? **ஒரு இளவரசியாக இருந்தும் தேவகி ஏன் இப்படித் துன்புற்றாள்?** அனைவரும் இயல்பாக எழும் ஐயம் தானே!!

இந்த தேவகி பட்டும் துயரம் சகிக்க முடியாத ஒன்று. கண்களின் எதிரே அடுத்தடுத்துத் தான் பெற்றெடுத்த குழந்தைகள் கொல்லப் பட்டு சோகத்தை அனுபவித்து, எட்டாவது குழந்தையைப் பெற்றெடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரே லக்ஷியத்தோடு வாழ்ந்தாள். சிலர் கேட்கின்றனர். புத்திசாலித்தனமான கேள்வியாய்ப் பார்க்கும்போதும், கேட்கும்போதும் தெரியும். வசுதேவரையும், தேவகியையும் ஏன் கம்சன் சேர்த்தே சிறையில் அடைத்தான்? தனித் தனியாய்ப் பிரித்து வைத்திருக்கலாமே என்று கேட்கின்றனர். ஆனால் பகவானின் படைப்புக்கும் இம்மாதிரியான காரியங்களுக்கும் காரணம் இல்லாமல் போகாது. தேவகியும், வசுதேவரும் இம்மாதிரியான ஒரு துக்கத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது அவர்களுக்கு விதிக்கப் பட்ட ஒன்று. இதை அறிந்து கொள்ள, காலத்தில் இன்னும் கொஞ்சம் பின்னோக்கிப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும். அத்தகைய புரிதலுக்கு, ஸ்ரீமத் பாகவதம் துணையாகும். ஸ்ரீமத் பாகவதம் சொல்லும் பூர்வ வரலாற்றையும் அறிந்தால், ஆண்டாளின் இந்தப் பாசுரத்தின் பொருளும் விளங்கும்.

ஸ்ரீமத் பாகவதம் - தசம ஸ்கந்தம் - 3ம் அத்யாயம்-

ஸ்வாயம்புவ மன்மந்தரத்தில் ஸுதபஸ் என்பவர் ப்ரஜாபதி - அவர் மனைவி ப்ருச்ணீ - இவர்கள், **பகவானைப் போன்ற பிள்ளை வேண்டும்** என்று பகவானை நோக்கிக் கடும் தவம் செய்தனர். தவத்தின் பலனாய், பகவான் ப்ரத்யக்ஷமானார். மகிழ்ச்சி மிகுதியில், "தேஹி - தேஹி - தேஹி" என்று மூன்று முறை உன்னைப்போன்ற பிள்ளை வேண்டும் என்று வேண்டினார். என்னைப் போன்று யார் இருக்க முடியும்? என்னைப் போல் ஒருவன் இல்லாததால் நானே உங்களுக்கு மூன்று பிறவிகளில் பிள்ளையாய் பிறக்கிறேன் என்று வரம் அளித்தான் பகவான்.

அவ்வாறே முதல் பிறவியில் ப்ருச்ணீ - ஸுதபஸ் தம்பதிகளுக்கு ப்ருச்ணிகர்ப்பன் என்ற பெயரில் எம்பெருமான் பிறந்தான்.

2ம் பிறவியில் பிறவியில் ப்ருச்ணீ - ஸுதபஸ் தம்பதிகள் அதிதி - கச்யபர் என்று பிறக்க, அவர்களுக்கு எம்பெருமான் வாமனனாகப் பிறந்தான்.

3ம் பிறவியில் ப்ருச்ணீ - ஸுதபஸ் தம்பதிகள் தேவகி - வஸுதேவர் என்று பிறக்க, அவர்களுக்கு எம்பெருமான் க்ருஷ்ணனாகப் பிறந்தான்.

இவ்வாறான இரண்டாம் பிறவியில் ஸுதபஸ் காச்யபராகப் பிறந்தும் தக்ஷனின் மகள்களான திதி, அதிதி இருவரையும் திருமணம் செய்து கொண்டார். அக்காள் தங்கைகள் தான் என்றாலும் இருவருமே ஒற்றுமை இன்றியே இருந்தனர். **அதிதி** என்பவள் **இளையவள்**. அவளின் பிள்ளை தான் தேவர்களுக்குத் தலைவனான இந்திரன்.

காச்யபரின் மூத்த மனைவி திதிக்குக் குழந்தை பிறக்கவில்லை. தன் தங்கை அதிதிக்குக் குழந்தையும் பிறந்து மஹா பராக்கிரமசாலியான இந்திரனாகவும் அக் குழந்தை உயர்ந்ததால் தனக்கு ஏற்பட்ட பொறாமையினால், திதி காச்யபரிடம் போய்ப் பிள்ளை வரம் கேட்டாள். இந்திரனைப் போன்ற சகல உலகங்களும் போற்றும் வண்ணம் ஒரு குழந்தையை வேண்டினாள். காச்யபரும், திதியை **தேவிக்கு** விரதம் இருக்கச் சொல்லி, சில நியமங்களைச் சொன்னார் காச்யபர். **முறைப்படி விரதம் இருந்தாள் திதி.** உரிய நாளில் கருவுற்றாள். அவள் கருவுற்றதைக் கேள்விப் பட்ட அதிதிக்குப் பொறாமை மேலோங்க, நெஞ்சில் வஞ்சம் ஏற்பட்டது. தன் உடன் பிறந்த அக்காவாகவே இருந்தாலும், பிறக்கப் போகும் அவள் மகன் தன் மகனை விட மேலோங்கி விடுவானோ என்ற பயம் ஏற்பட்டது. ஆகவே தன் மகனான இந்திரனை அழைத்து, "உன் பெரியம்மாவின் வயிற்றில் வளரும்

குழந்தை உனக்கு எதிரியாகி விடுவான். உன் இந்திர பதவிக்கும் ஆபத்து ஏற்படும். சகல உலகும் திதியின் குழந்தையைப் போற்றிப் புகழும்.” என்று கூறி வருந்தினாள். தாயின் துயர் கண்ட இந்திரன் பதவி ஆசையால் இயல்பாய்ப் பெரிய தாயாரிடம் ஏற்பட்ட பாசத்தைக் கூட மறந்து அவள் சிசுவைக் கர்ப்பத்திலேயே கொன்றால் என்ன என்று எண்ணினான். இதை எவ்விதம் முடிப்பது என யோசித்து திதியிடம் சென்றான். **திதி மிகச் சிறந்த தேவி பக்தை**. தேவிக்கு வழிபாடுகள் செய்யும் அவளுக்கு உதவிகள் செய்வது போல் நடித்துப் பணிவிடைகள் செய்தான் இந்திரன். திதியும் அதை உண்மையான அன்பு என எண்ணி இருந்தாள்.

ஒருநாள் வழிபாட்டின்போது விரதம் இருந்த அசதியாலும், கர்ப்பிணிகளுக்கே இயல்பான தளர்ச்சியாலும் **திதி** தன்னை மறந்து தூங்கினாள். தூங்கும்போது அவள் வாய் சிறிதே திறந்திருந்தது. இந்திரன் தன் சக்தியால் மிகச் சிறிய வடிவெடுத்து அவள் வாயின் வழியாக உள்ளே நுழைந்து கர்ப்பைப் பையை அடைந்து கர்ப்பத்தைச் சிறு சிறு துண்டுகளாக ஆக்கிக் கொன்றான். பின்னர் வெளியேறித் தன் தாயிடம் சென்று வெற்றி வீரனாய்த் தான் வந்திருப்பதைப் பெருமையுடனும் மகிழ்வுடனும் தெரிவித்தான். அவன் தாயும் மகனின் திறமையை எண்ணி மகிழ்ந்தாள்.

அப்போது கர்ப்பம் கலைந்ததால் கண் விழித்த **திதி** தன் தங்கையிடம் தன் துயரத்தைச் சொல்லி அழவேண்டும் என எண்ணிச் சென்ற போது தாயும், மகனும் பேசி மகிழ்ந்ததைக் கேட்டு மனம் மிகவும் நொந்து போனாள். தன் உடன் பிறந்த தங்கையே தன் குழந்தைக்கு எமனாய் வந்ததை எண்ணிக் கதறி அழுத வண்ணமே அவள் தன் தங்கையிடம், “என் குழந்தையைக் கர்ப்பத்திலேயே கொன்ற நீ, உன் குழந்தைகள் பிறந்ததுமே அடுத்தடுத்துக் கொல்லப் படுவதைக் கண் முன்னால் காண்பாய்! நீ பெற்ற குழந்தைகளை உன்னால் வளர்க்க முடியாமல், பாலூட்டிச் சீராட்டித் தாலாட்ட முடியாமல் குழந்தையை எண்ணி எண்ணிக் கலங்குவாய். எனக்கு இப்போது ஏற்பட்டிருப்பதை விட அதிக மடங்கு புத்திரசோகம் உனக்கு ஏற்பட்டும்.” என்று சாபம் கொடுத்தாள்.

அதிதி தன் கணவரான காச்யபரிடம் நடந்ததைச் சொல்லித் தன் அக்காவின் சாபத்தையும் சொல்லி மன்னிக்குமாறு கேட்க, அவரோ, “**திதி தான் மன்னிக்கவேண்டும்.**” என்று சொல்லி அவளிடம் அழைத்து வந்தார். இருவரையும் சேர்த்துப் பார்த்த திதி, **காச்யபரும் இந்தச் செயலுக்கு உடந்தை என எண்ணிக் கொண்டு**, “என் தங்கைக்கு நான் இட்ட சாபம் உங்களையும் சேர்த்தே!” என்று சொல்லிவிடுகிறாள். ஒருபாவமும் அறியாத காச்யபர் அவசரப் பட்டுவிட்டாயே திதி என எண்ணிக் கலங்கினார். என்றாலும் சாபம் விடவில்லை. க்ருஷ்ணாவதாரக் காலத்தில், இந்த **அதிதி** தான் **தேவகியாகவும், காச்யபரே வசுதேவனாகவும்** பிறந்து புத்திர சோகத்தில் துடிதுடித்தனர்.]

ஆண்டாள் சொல்லும் மற்றொருத்தி யார்?

ஒருத்தி மகனாய் பிறந்த கண்ணன், ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர்ந்த இடம் கோகுலம். வளர்த்த அந்த **ஒருத்தி யசோதை**. தேவகியைக் காட்டிலும் பெருமை மிக்கவள். கண்ணன் தேவகியின் வயிற்றில் பிறந்தான். ஆனால் யசோதையோ கண்ணனைத் தாலாட்டி, சீராட்டி வளர்த்து ஆளாக்கி, அவனது ரசிக்கத்தக்க சிறுதொல்லைகளையும், பால லீலைகளையும் பக்கத்தில் இருந்து அனுபவிக்கும் பெரும்பேறு பெற்றவள். தாய்க்கெல்லாம் தாயன்றோ அவள்! **வாயுள் வையகம் கண்ட** புண்ணியவதி அவள்! மண்ணைத் தின்ற கண்ணனின் வாயுள் வையம் ஏழும் கண்டவள் அவள்.

கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடார நீர்

பையவாட்டிப் பசுஞ்சிறு மஞ்சளால்

ஐய நா வழித்தாளுக்கு அங்காந்திட

வையம் ஏழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-1-6)

என்றார் பெரியாழ்வார்.

கண்ணன் அவளை பாடாய்படுத்தியபோதும், யசோதையைப் போல் வளர்ப்புப் பிள்ளையை வாஞ்சையுடன் கவனித்துக் கொண்ட தாய் அவனியில் கிடையாது. (பின்னாளின் வளர்ந்த கண்ணன் சொல்லித்தானே அவளுக்குத் தான் வளர்ப்புத் தாய் என்ற உண்மையே தெரிந்தது!) கண்ணனின் சேஷிதங்களால், யசோதை தான் தெம்பிழந்ததாகச் சொல்லி, உண்மையில் பெருமைப்படும் கர்வத்தை பெரியாழ்வார் ஒரு பாசுரத்தில் அழகாக படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய உதைத்திடும்

எடுத்துக் கொள்ளில் மருங்கை இறுத்திடும்

ஒடுக்கிப் புல்கில் உதரத்தே பாய்ந்திடும்

மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய் - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-1-9)

அந்தி சாய்ந்தும் கண்ணன் வீடு வந்து சேராததால் அச்சத்தில் உள்ளம் பேதலித்து தன் மகன் பயமும் அக்கறையும் இல்லாதவன் என்று யசோதா மறுகுவதை இன்னொரு பாசுரத்தில் அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் பெரியாழ்வார்.

கன்றுகள் இல்லம் புகுந்து கதறுகின்ற பசு எல்லாம்

நின்று ஒழிந்தேன் உன்னைக் கூவி நேசமேல் ஒன்றும் இலாதாய்

மன்றில் நில்லேல் அந்திப் போது மாதிகள் திரு வெள்ளறை நின்றாய்”

-(பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-8-2)

அப்படிப்பட்ட யசோதையையும் ஆண்டாள் “ஒருத்தி” என்று தானே அழைக்க வேண்டும்!

ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவில் ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர.....

பரமன் ஒளிந்து வாழவில்லை. ஒளித்து வளர்க்கப்பட்டான். ஏன் பரமன் மறைந்து வளர வேண்டும்? கம்சனை அழிக்க வேண்டிய காலம் கனியும் வரை ஆய்ப்பாடி மக்களோடு கோகுல கிருஷ்ணனாக வாழ பரமனே சங்கல்பித்துக் கொண்டான் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். எளிமையான ஆய்ப்பாடி மக்களோடு கண்ணனாக வாழ்ந்ததில் பரமனின் ஸௌலப்யமும், வாத்ஸல்யமும் வெளிப்படுகின்றது.

இரவில் பிறந்தவர், ஒருத்திக்கு பிறந்து, வளர்வதற்கு வேறு ஒருத்தியை வரித்து விட்டார் தனக்குப் பிறக்காத பிள்ளையை தன் குழந்தை என்று வளர்க்கும் இவளும் ஒருத்தி பெற்றும் பெற்ற குழந்தையின் அனுபவத்தை இழந்தவள் அவள் ஒருத்தி. பெறாமலேயே அதை முழுவதுமாக அனுபவித்தவள் இவளும் ஒருத்தி!!!

இப்படி தேவகியும், யசோதாவும் சமமானவர்கள் என்பதால் ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர என்று ஒருத்தி: என்ற சொல்லை ஆண்டாள் ப்ரியோகித்துள்ளாள் என்று அனுபவிக்க வேண்டும். இவ்வாறு தேவகியும், யசோதையும் சமமானவர்கள் என்று உணர்த்த, ஆண்டாளின் “ஒருத்தி” என்ற சொல்லாடல், சமப் ப்ராதாண்யத்தைக் குறிக்கின்றது என்று வியாக்யானம் சொல்வர் ஆன்றோர்.

இதேபோல், திருநெடுந்தாண்டகத்தில் திருமங்கை ஆழ்வார் 2 சமமான நிகழ்ச்சியைச் சொல்லியுள்ளதையும் இங்கு அன்வயித்து அனுபவிப்போம்.

ஒண்மதியில் புனலுருவி ஒருகால் நிற்ப ஒருகாலுங் காமருசீர் அவுணன் உள்ளத்து, எண்மதியுங் கடந்தண்ட மீது போகி இருவிசும்பி னூடுபோ யெழுந்து மேலைத் தண்மதியும் கதிரவனும் தவிர ஓடித் தாரகையின் புறந்தடவி அப்பால் மிக்கு, மண்முழுதும் அகப்படுத்து நின்ற எந்தை மலர்புரையும் திருவடியே வணங்கி னேனே.	ஒரு கால் பூமண்டலத்தை அளக்க, ஒரு கால் விண்ணை அளந்தது. இரண்டிற்கும் ஒரே ஏற்றம். மற்றொரு கால் என்று அருளவில்லை.

கண்ணன் பிறந்த இடத்தில்தான் ரகசியம் என்றால், வளர்வதற்காகக் கொண்டு சேர்த்த பின் அவன் வளர்ந்த இடத்திலும் அதுவே தொடர்ந்தது. கண்ணன் என்ற அச்சிறு குழந்தையைக் கொல்ல, கம்சன் அனுப்பும் அசுரக் கூட்டங்களுக்குப் பயந்து பயந்து அல்லவோ கோபர்களும், கோபியரும் கண்ணை கண்ணை இமை காப்பது போல் காத்து வளர்த்தார்கள். யாருக்கு யார் காவல்!! அதுவும் பகவானின் லீலா வினோதம் தானே!!

கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பகவானைப் பெற்றவள் தேவகி - ஈன்ற தாய்.- ஈற்றுத்தாய். வளர்த்த மாற்றுத்தாய் யசோதை. நஞ்சு கொண்ட முலைப்பாலைக் கொடுத்து கண்ணனைக் கொல்ல வந்த பூதகி கூற்றுத்தாய். இதேபோன்று, ராமாவதாரத்தில், ராமனுக்கும் மூன்று தாய்மார்கள் என்று பெரியாழ்வார் பாசரம் .

மாற்றுத்தாய் சென்று வனம்போகே என்றிட

ஈற்றுத்தாய் பின்தொடர்ந்து எம்பிரான் என்று அழ

கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடிய வனம்போன

சீற்ற மிலாதானைப் பாடிப்பற சீதை மணாளனைப் பாடிப்பற. (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3 - 9 - 4)

ஈற்றுத்தாய் (ஈன்ற தாய்) கௌசல்யை என்றும், மாற்றுத்தாய் சுமித்திரை என்றும், கூற்று தாய் கைகேயி என்றும் குறிப்பதாக ஒரு விளக்கம்.

கூற்று என்பதை கூறப்பட்ட என்று கொண்டு, இருகூறாகப் பிரித்து ஹவிஸ்ஸை உண்ட சுமித்திரையை கூற்றுத் தாய் என்பது குறிக்கும் என்றும் அனுபவிப்பர்.

தரிக்கிலானாகித் தான் தீங்கு நினைந்த கருத்தைப் பிழைப்பித்த கஞ்சன் வயிற்றில்.....

கண்ணன் ஆய்ப்பாடியில் வளர்கிறான் என்ற செய்தி அறிந்தவுடன் கம்சன் தன் உடம்பையே தான் தரிக்க முடியாமல் உடலும், மனதும் தகிக்க, நெருப்பில் இட்ட புழுவாய்த் துடித்ததைத் தான் ஆண்டாள் நயமாக ஒரே வார்த்தையில் "தரிக்கிலானாகி" என்கிறாள். கண்ணன் பிறந்து கோகுலம் செல்லும் வரை தனது எட்டாவது குழந்தையைக் கொண்டு விடுவானோ என்ற பேரச்சம் என்ற தீயானது தேவகி மற்றும் வசுதேவர் வயிற்றில் நிறைந்திருந்தது. பரமன் பிறந்த மாத்திரத்தில் அவர்களுக்கு பயம் போய் விட்டது. அவர்கள் வயிற்றிலிருந்து அந்த தீ, கம்சன் வயிற்றுக்கு மாறிவிட்டது!! அதுவரை நிர்பயமாக இருந்த கம்சனின் வயிற்றில் அவன் அழியும் காலம் வரை கண்ணனே ஒரு பய நெருப்பாக கனன்று கொண்டிருந்தான். மரணத்தைவிட கம்சனை வாட்டியது மரண பயம் என்ற நெருப்பு தான். அவன் செய்த கொடுமைகளுக்கெல்லாம் அவனுக்குக் கிட்டிய கர்ம பலன் அது. தன் உயிரைக் காத்துக் கொள்ள, தேவகிக்குப் பிறந்த குழந்தையை எப்பாடு பட்டும் கொண்டுவிட வேண்டும் என்ற தீய எண்ணம் கொண்டவன் கம்சன். அதற்காக பல அசுரர்களையும் அரக்கர்களையும் அரக்கியையும் ஏவி விட்டவன். அந்த தீய எண்ணம் கெட்டுவிடாமல் அதாவது மாறிப்போய், **நல்ல புத்தி வந்து விடாதபடி அப்படியே இருக்கும்படி** செய்தது பெருமானின் சங்கல்பம். ஏனென்றால் திடீரென்று அவன் புத்தி மாறி இவனிடம் சரணாகதி பண்ணிவிட்டால், அவதார காரணமே அற்றுப் போய்விடுமே!! **விநாயக சதுஷ்டி** என்று தான் அவதரித்த காரியமே கெட்டுவிடுமே! அதனால்தான் அவனுடைய மனதில் இருந்த எண்ணம் **பிழைத்திருக்கும்படி** செய்தான்.

மற்றொரு விதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். எம்பெருமானுக்குக் கம்சன் தீங்கிழைக்க நினைத்தான். அவனுடைய அந்த எண்ணம் பிழையானது - தவறானது என்று பொருள் கொண்டாலும் பொருந்தும்.

கம்சன் வயிற்றில் நெருப்பின் நின்ற நெடுமாலே.....

ஆஸாஸீந ஸம்விஸம்ஸ் திஷ்ட₂ந் பு₄ஞ்ஜான: பர்யடன் மஹீம் |

சிந்தயா நோ ஹ்ருஷீகேஸ மபஸ்யத் தன்மயம் ஜக₃த் | - (ஸ்ரீமத் பாகவதம் 10-2-24)

நின்றாலும், நடந்தாலும், படுத்தாலும், உட்கார்ந்திருந்தாலும், உண்ணும் போதும், உறங்கும் போதும் பகவான் விஷ்ணுவை நினைத்து அஞ்சியே கம்சன் இருந்தான். என்று ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின் தசம ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

கம்சன் கண்ணனுக்கு தீங்கே நினைத்து இருந்தாலும், சதாசர்வ காலமும் பரமன் எண்ணமாகவே இருந்தான். தனது பயம் காரணமாக கண்ணனை எங்கும் பார்த்தான். அதனால் கம்சனுக்கு மோக்ஷ சித்தியை அருளினான் அந்த நீலமேக ச்யாமளன்.

மனத்தினால் தீமையைச் செய்ய நினைத்த காரணத்தாலேயே இரணியனைப் பெருமாள் அழித்தார். அது தெரிந்தும், கம்சன் கண்ணனிடம் தீமையை வளர்த்துக் கொண்டு, தீய செயல்களையே செய்து வந்தான். எனவே தான் பெரியாழ்வார் கம்சனை "தீய புந்திக் கஞ்சன்" என்று தன் பாசுரத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

"தீய புந்திக் கஞ்சன் உன்மேல் சினமுடையன் சோர்வு பார்த்து

மாயந் தன்னால் வலைப்படுக்கில் வாழகில்லேன் வாசுதேவா"

- (பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-2-5)

சாது சனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு,

ஆதியஞ் சோதி யுருவை அங்குவைத் திங்குப் பிறந்த,

வேத முதல்வனைப் பாடி வீதிகள் தோறும் துள் ளாதார்,

ஓதி யுணர்ந்தவர் முன்னா என்சவிப் பார்க்க னிசரே? - (திருவாய்மொழி 3-5-5)

என்று நம்மாழ்வார், "சாதுசனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு" என்று அருளிச் செய்திருப்பதிலிருந்து கம்சன் அடியவர்களுக்குத் தீங்கிழைப்பவன் என்பது புரிகிறது. கண்ணன் அத் தீயபுத்திக் கம்சனின் கருத்தையே பிழைப்பித்தான். அவன் அனுப்பிய பூதனை போன்றோரை ஏதேனும் ஓர் உபாயத்தால் கொண்டு தீர்த்தான். எனவே, கம்சனின் வயிற்றில் **நெருப்பின் நின்ற நெடுமாலானான்** கண்ணன்.

நெருப்பின் நின்ற நெடுமாலே... உன்னை அருத்தித்து வந்தோம் பறை தருதியாகில் திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம் பாடி.....

கோபியர் கண்ணனிடம் "உன்னையே வேண்டி நிற்கின்றோம்! நிலையான செல்வமாகிய பிராட்டியை திருமார்பில் தரித்தவன் நீ! சதா சர்வ காலமும் உனக்குச் சேவை செய்யும் பெருஞ்செல்வத்தை நீ எங்களுக்கு

அருளும் பட்சத்தில் நாங்களும் திருத்தக்க செல்வம் பெற்றவராகி, உனக்கும் பிராட்டிக்கும் ஊழியஞ்செய்து, இது காறும் பிறவிகள் பல எடுத்த வருத்தமும் தீர்ந்து, உன்னை என்றும் பிரியாத பேரானந்த நிலையை அடைந்து மகிழ்வோம்” என்று சொல்கிறார்கள்.

கோபியர்கள் கண்ணனின் மேல் கொண்ட பரம பக்தியும், வாத்தஸல்யமும் “உன்னை அருத்தித்து வந்தோம்” என்பதில் வெளிப்படுகின்றது. “**உன்னைத் தவிர எதுவும் வேண்டாம். நாங்களே நீ! நீயே நாங்கள்**” என்ற நிலையை கோபியர் அடைந்துவிட்டதை உணர முடிகிறது. கீழ்ப்பாசரமான குத்து விளக்கு பாசரத்தில் “**உன் மணாளனை இப்போதே எமக்குக் கொடு**” என்று நப்பின்னை பிராட்டியிடம் வேண்டினார்கள் அல்லவா!

பகவான் எதைக் கேட்கிறோமோ அதை மட்டும் கொடுத்து விடுவான். நாம் பெரிதாக நினைத்து எதைக் கேட்கிறோமோ, அதைவிட பன்மடங்கு உயர்ந்ததைக் கொடுக்க பகவான் சித்தமாக இருந்த போதிலும், நாம் அதை உணராமல் ஏதாவது கேட்டுவிடுவோம் என்பதால் தான் முன் பாசரத்தில் ஆண்டாள் எங்களுக்கு எது வேண்டும் என்று **நீயே ஆராய்ந்தருள வேண்டும்** என்று பகவானைப் ப்ரார்த்திக்கிறாள். இந்த பாசரத்தில், **பகவானையே கேட்டுவிட்டால் எல்லாம் கிடைத்துவிடுமே** என்று “**உன்னை அருத்தித்து வந்தோம்**” என்று ப்ரார்த்திக்கிறாள். இதைத் தானே நம்மாழ்வார்

“**உகந்தே உனை உள்ளும் என் உள்ளத்து அகம்பால் அகந்தான் அமர்ந்தே இடங்கொண்ட அமலா**” (திருவாய் மொழி 9-4-7) என்கிறார்.

திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம் பாடி.....

கண்ணனுக்கு கைங்கர்யம் செய்வதற்கு முன், அப்பரமனின் மார்பில் குடியிருக்கும் தாயாரை முதலில் போற்றி வணங்க வேண்டியதை வலியுறுத்துவதாகக் கொள்ளலாம். “**திருத்தக்க செல்வம்**” என்பதற்கு திருவை உடைமையால் வந்த செல்வம் என்றும், திருவும் விரும்பத்தக்க செல்வம் என்றும் உணரலாம். **செல்லக்கூடிய செல்வம் அல்லாது** என்றும் நிலைத்திருக்கும் செல்வம் - பகவத் கைங்கர்யம் எனும் பக்திச் செல்வம். அது தான் **திருத்தக்கச் செல்வம்** என்று அதை வேண்டுகிறாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

செல்வம் என்பது **தைவீ ஸம்பத், ஆஸூரி ஸம்பத்** என்று இரு வகைப்படும். தைவீ ஸம்பத் வந்தால் நமக்கு விமோசனம். பிறவித் துயர் நீங்கி, எம்பெருமானின் கைங்கர்யம் என்ற பேற்றினைப் பெறும் செல்வம் தான் **தைவீ ஸம்பத்**. தூயோமாய் வந்து, தூமலர் தூவித் தொழுது, வாயினால் பாடி மனத்தினால் எம்பெருமானைச் சிந்தித்து, அவன் சரணங்களில் ஸரணம் அடையும் ஜ்ஞானத்தைப் பெறுவதே **தைவீ ஸம்பத்**.

ஆஸூரி ஸம்பத் என்பது, எம்பெருமானை நினையாத செல்வம். அழியும் செல்வம். செல்லும் செல்வம். தாற்காலிகமான செல்வம். அதாவது, கர்ம வினையால் செல்வம் பெற்றிருந்தாலும், எம்பெருமானை நினையாத நிலை விபத்து போன்றது தான். விபத்து என்பது, பகவானை ஸ்மரிக்காமல் இருப்பதுதான். பகவானை ஒரு கணமும் எவன் நினைக்காமல் இருக்கிறானோ அவனுக்கு அந்தக் கணமே பேராபத்தை விளைவிக்கக் கூடும் கூடினம். எந்த கூடினம் நாம் பகவானை ஸ்மரிக்கவில்லையோ அந்த கூடினமே ஆபத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; சித்தத்துக்குப் பிரமையைக் கொடுக்கக் கூடியது; அனர்த்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது. எல்லாச் செல்வங்களையும் இழந்த கூடினம் அது. எனவே, பகவானை ஸ்மரிப்பதுதான் ஸம்பத்து; பகவானை மறப்பதுதான் ஆபத்து. அது, ஆஸூரி

விபதோ நைவ விபத: ஸம்பதோ நைவ ஸம்பத: |

ஹரிவிஸ்மரணம் விபத் ஹரிஸம்ஸ்மரணம் ஸம்பத் ||

என்பது ஒரு ஸூபாஷிதம். மரண காலத்திலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பற்றிய ஒரு நொடி நினைப்பே போதுமானது. அந்த நினைப்பே அவன் திருவடியில் நம்மைச் சேர்க்கும் என்பது பகவத் கீதையில் பகவானின் வாக்யம்.

அந்தகாலே ச மாம் ஏவ ஸ்மரன் முக்த்வா கலேவரம்

ய: ப்ரயாதி ஸ மத்பாவம் யாதி நாஸ்த யத்ர ஸம்சய: - பகவத்கீதை (8-5)

எய்ப்புஎன்னைவந்து நலியும்போது

அங்கு ஏதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன்

அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லிவைத்தேன்

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-10-1)

எனவே, ஆஸூரி ஸம்பத் வந்தால் மீண்டும் கர்ம பந்தம் தான். பிறவிச் சுழல் தான். “**ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்**”. எம்பெருமானுடைய நினைப்புத்தான் அழியாத செல்வம்’ என்று வேதம் சொல்கிறது. கோதைப் பிராட்டியும் இந்தச் செல்வத்தைத்தான் “நீங்காத செல்வம்” என்றும் “திருத்தக்க செல்வம்” என்றுல திருப்பாவையில் சொல்லியுள்ளாள்.

நாவாயி லுண்டே நமோநார ணா என்று,

ஓவா துரைக்கு முரையுண்டே, - மூவாத

மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே, என்னொருவர்

தீக்கதிக்கட் செல்லும் திறம்? - (பொய்கையாழ்வார் - முதற்றிருவந்தாதி - 95)

எனவே, ஸ்ரீய:பதியாகிய உன்னையே நாங்கள் பாடுவோம். நீ தந்த அந்த நீங்காத செல்வத்தையும் போற்றுவோம்.என்று திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம் பாடி ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

மஹாபாரதத்தில் ஒரு காட்சி. அர்ஜுனன் கண்ணனின் திருவடியில் நிற்க, துரியோதனன் அவன் திருமுடிப்பக்கம் நிற்க, பகவான் கண் திறந்து முதலில் கடாசுசித்தது திருவடியில் இருந்த அர்ஜுனனைத் தானே! அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனை மட்டும் வேண்ட, துரியோதனனோ, யாதவ சையம் வேண்டும் என்று கேட்டானே!

“யத்ர யோகே₃ஸ்வர: க்ருஷ்ணோ யத்ர பார்த்தோ₃ த₄நுர்த₄ர: |

தத்ர ஸ்ரீர்விஜயோ பூ₄தி: த்₄ருவா நீதிர் மதிர் மம ||” - (ப.கீ 18- 78)

பகவான் இருக்கும் இடத்தில் தானே வெற்றி!!

அதனால்தான் ஆண்டாள் “உன்னை அருத்தித்து வந்தோம்” என்று சொல்லி, பகவானிடம் என்ன ப்ரார்த்திக்க வேண்டும், எப்படி ப்ரார்த்திக்க வேண்டும் என்பதைக் காட்டுகின்றாள்.

உன்னை அருத்தித்து வந்தோம் பறை தருதியாகில்.....

பறை தருதியாகில்.....

இங்கு ஆண்டாள் வேண்டும் பறை என்பது எம்பெருமானின் திருவடியில் நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணும் பாக்யம் ஆகும். அத்தகைய திருத்தக்க செல்வமான பறையைத்தான் ஆண்டாள் கண்ணனிடம் வேண்டுகிறாள். “நாளை, நாளை என்று காலம் கடத்தாமல், உன் திருவடி தொழுது வாயினால் பாடி, மனத்தினால் சிந்திக்க இன்று யாம் அருத்தித்து வந்துள்ளோம். எங்கள் அஞ்ஞானம் நீக்கி எங்களுக்கு, உன் கைங்கர்யம் என்ற பறை கொடு -அதுவும் உடனேயே கொடு” - என்று வேண்டுகிறாள்.

பற்பநாபன் உயர்வற உயரும் பெருந் திறலோன்,

எற்பரன் என்னை ஆக்கிக் கொண்டு எனக்கே தன்னைத் தந்த

கற்பகம், என்னமுதம் கார்முகில்போலும்வேங்கட நல்

வெற்பன், விசும்போர் பிரான் எந்தை தாமோதரனே. - (திருவாய்மொழி 2-7-11)

என்று நம்மாழ்வார் அனுபவித்தபடி, இன்று யாம் உன்னையே நாடி வந்துள்ளோம், எங்களுக்கு திருத்தக்க பறை அருள்வாய் என்று கண்ணனிடம் ஆண்டாள் வேண்டுகிறாள்.

பறை தருதியாகியில்...வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து

பரமனடி படிந்தால் பிறவித் துயர் போகும் என்று கோதா பிராட்டி முத்தாய்ப்பாக அருளியுள்ளாள். வாஸு தேவ: ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா துர்லப: என்று முன்பு நீ கீதையில் சொன்னதைப் போன்று துர்லபம் ஆனவர்கள் அல்ல நாங்கள். உன்னையே வேண்டி- உன் கைங்கர்யம் என்ற பறையைவே வேண்டி, உன் அடிக்கீழ் இற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் அடிமை செய்ய வேண்டி, உனக்கே நாமாட்செய்வோம் என்று வந்தவர்கள் நாங்கள். எனவே, எங்கள் வருத்தம் தீர், நாங்கள் வேண்டும் பறையைத் தந்தருள வேண்டும் என்று கண்ணனிடம் வேண்டுகின்றாள் ஆண்டாள்.

வழக்கம் போல், ஏலோரெம்பாவாய் என்ற சொற்களால் பாசுரம் நிறைவு பெறுகிறது. ஏலோரெம்பாவாய் என்பதை வெறும் அலங்கார ஈற்றசைச் சொற்களாகக் கொள்ளாமல், யாம் வந்த காரியத்தை, ஏல் (தெளிந்து ஏற்றுக் கொண்டு), ஓர் (ஆராய்ந்து) எம் பாவாய் - எங்கள் பாவையாகிய நப்பின்னையே! நீ கண்ணனிடம் புருஷகாரம் செய்து, சீரிய சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்துள்ள கண்ணனிடம், இற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும், அவனுக்கே சேவகம் செய்யும் திருத்தக்க செல்வமான உன் கைங்கர்யம் என்ற பறையை எம் வருத்தம் நீங்கி நாங்கள் மகிழும் வண்ணம் நீ அருள வேண்டும் கண்ணா என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறாள் கோதைப் பிராட்டி.

இந்த அளவில் இந்தப் பாசுரத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை நிறைவு செய்கிறேன்.

திருத்தக்க செல்வமான பகவதனுபவம் என்னும் கைங்கர்யம் ப்ரார்த்தித்து வருத்தம் தீர்ந்து வாழ ப்ரார்த்தித்து அமைகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |

வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 26

ரங்கே தடித்குணவதோ ரமயைவ கோதே
க்ருஷ்ணாம்புதஸ்ய கடிதாம் க்ருபயாஸுவ்ருஷ்ட்யா |
தேளர்கத்ய தூர்விஷ விநாஸ ஸதாநதீம் த்வாம்
ஸந்த: ப்ரபத்ய ஸமயந்த்யசிரேண தாபாந் || 26

கோதே! ஸ்ரீரங்கத்திலிருக்கும் பெருமாளே கார்முகில் வண்ணன். தாயார் ரங்கநாயகியோ மின்னல்கொடி போன்றவள். இவ்விருவரின் கருணை மழையில் தோன்றும் நதியாக நீ இருந்து, ஸம்ஸாரமென்னும் கொடிய விஷத்தை அழிக்கின்றாய். இதனால்தான் ஸாதுக்கள் உன்னைச் சரணடைந்து தங்களது ஸம்ஸார தாபங்களைப் போக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

திருப்பாவை - 26ம் பாசுரம்

மாலே. மணிவண்ணா. மார்கழி நீராடுவான்
மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்
ஞாலத்தை எல்லாம் நடுங்க முரல்வன
பால் அன்ன வண்ணத்து உன் பாஞ்ச சன்னியமே
போல்வன சங்கங்கள் போய்ப் பாடுடையனவே
சாலப் பெரும் பறையே பல்லாண்டு இசைப்பாரே
கோல விளக்கே கொடியே விதானமே
ஆலின் இலையாய் அருளேலோர் எம்பாவாய்

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள்

அடியார்களை உன் மீது மயக்கங்கொள்ளச் செய்த மாலவனே! நீலமணி வண்ணக் கண்ணனே! எங்கள் குலப் பெரியோர் நீண்ட காலமாக கடைபிடித்து வந்த காரணத்தாலே, நாங்களும் இந்த மார்கழி நீராடலைத் தொடர்கிறோம்! எங்களது குடியின் மூத்த மக்கள் செய்த இந்த மார்கழி நோன்பை நாங்களும் நோற்கின்றோம். நாங்கள் மேற்கொள்ளவிருக்கும் நோன்புக்குத் தேவையான பொருட்கள் என்ன வென்றால் அண்டபேரண்டங்கள் அதிரும்படி ஒலிக்கும் பால் போன்ற நிறமுடைய, உலகங்கள் எல்லாம் அதிரும் வகையில் "**அரியென்ற பேரவம்**" ஏற்படுத்தவல்ல, உன் இடக்கையில் உள்ள பாஞ்ச சன்னியத்தை ஒத்த வெண்சங்குகள் வேண்டும். நல்ல அகன்ற ஆழமான உட்புறம் கொண்ட சங்குகள் வேண்டும். நோன்பிருப்பதற்குப் புறப்படுவதை அறிவிக்கும் பேரிகை, முரசு போன்ற வாத்தியங்கள் வேண்டும். நோன்பிருப்போரை வாழ்த்தும் பல்லாண்டு பாடும் பெரியோர்கள் வேண்டும். விடியலிருள் இன்னும் இருப்பதால் மற்ற அடியாரைக் காண உதவியாய் விளக்குகள் வேண்டும். பரந்தாமனைக் குறித்து நோன்பிருப்பதை அறிவிக்கும் கருடக் கொடி வேண்டும். தலையில் மார்கழி காலத்துப் பனி விழாமல் ஆற்றின் கரையில் நோன்பிருக்கும் அடியார்கள் அமர பந்தலமைக்கத் துணி வேண்டும். அண்டங்கள் எல்லாம் ஒடுங்கி மீண்டும் புதியதாய் துவங்கும் வேளையில், சகல லோகங்களையும் உன் திருவயிற்றில் அடக்கிக் கொண்ட ஆலிலிலையில் துயின்ற பெருமானே! கருணை கூர்ந்து எங்களுக்கு அளிப்பாயாக!

பாசுரத்தின் சிறப்பு

திருப்பாவையில் இந்தப் பாசுரம் 26ம் பாசுரம். 26 என்பதை $2 + 6 = 8$ என்று கொண்டு, அஷ்டாசுர ரூபமான ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் குறிப்பதால், இந்தப் பாசுரத்தில், **மாலே** என்றும் **மணிவண்ணா** என்றும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஆண்டாள் போற்றுகின்றாள்.!

மற்றொரு விதமாக இந்த 26ம் பாசுரச் சிறப்பை நோக்குவோம்.

கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால்தொழில்,

எண்ணிலும் வரும் என் இனி வேண்டுவம்,

மண்ணும்நீரு மெரியும்நல்வாயுவும்,

விண்ணுமாய்விரியு மெம்பிரானையே. - (திருவாய்மொழி 1-10-2)

என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரம் எம்பெருமானின் பரத்துவத்தைச் சொல்வதாக உள்ளது. இந்தப் பாசுரத்தில் வரும் "**எண்ணிலும் வரும்**" என்ற பாசுரச் சொற்களுக்கு, "ஒன்று, இரண்டு, மூன்று," என்று எண்ணி, (count), 'இருபத்தாறு' என்று எண்ணும்போது, **எட்டெழுத்துடையான்** ($26 = 2+6 = 8$) "**மனதில் நினைத்தால் வந்து நிற்பான்**" என்று உணரும் வகையில் இந்த 26ம் பாசுரத்தை ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள் என்று தெளியலாம்.

இப்பாசுரம் **ஸாம்யாபத்தி மோக்ஷம்** பற்றி சொல்கிறது. **ஸாம்யாபத்தி** என்றால் **பகவானின் கல்யாண குணங்களை ஜீவாத்மா பெறும் வகையில் பகவானுடன் சம லோகத்தில் இருக்கும் வகையில் முக்தி அடைவது**. ஸாம்யாபத்தியை விவரிக்க, யயாதி சரித்திரத்தை பட்டர் தன் காலக்ஷேபத்தில் கூறி அன்வயிப்பார். யயாதி 100 அஸ்வமேத யாகங்கள் செய்து, இந்திரனுடைய பதவியைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்காக ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றான். இந்திரனுக்கு இது பிடிக்காமல், ஒரு தந்திரத்தினால் யயாதியைத் தவறு செய்ய

வைத்து, அவனை கீழே தள்ளிவிட்டான். இந்த சரித்திரத்தின் நோக்கம் என்ன என்று நஞ்சீயர் கேட்டார்? அதற்கு பட்டர் "இந்த சரித்திரம் எம்பெருமானுடைய பெருமையையும், இதர தேவதைகளுடைய சிறுமையையும் கூறுகிறது. அதாவது எம்பெருமான் அவனிடம் சரணடந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஸாம்யாபத்தி மோக்ஷத்தை கொடுக்கிறான். ஆனால் இதர தேவதைகள் 100 அஸ்வமேத யாகத்தை செய்தாலும் தனக்கு ஸமமாக யார் இருந்தாலும் அவர்களைக் கீழே தள்ளி விடத்தான் பார்ப்பார்கள்" என்று கூறினார்.

எம்பெருமானை அடைவதின் எல்லை நிலமாக அவன் நின்றருளுகின்ற திருமலை தானே பரம ஸாம்யாபத்தியைத் தரும் என்று நம்மாழ்வார் திருவாய் மொழிப் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளதும் இங்கு நோக்கத் தக்கது.

சுமந்து மா மலர் நீர் சுடர் தூபம் கொண்டு

அமர்ந்து வானவர் வானவர் கோனொடும்

நமன்றெழும் திருவேங்கடம் நங்கட்குச்

சமன் கொள் வீடு தரும் தடம் குன்றமே - (திருவாய்மொழி 3-3-7)

[உயர்ந்ததான புஷ்பங்களையும் நல்ல நீரையும் சிறந்ததான தீபத்தையும் நல்ல தூபத்தையும் கையிலே ஆசையுடன் வைத்துக்கொண்டு வேறு ப்ரயோஜனங்களில் ஆசை இல்லாமல் நன்றாக அமர்ந்து, நித்யஸூரிகள், தங்கள் தலைவரான சேனைமுதலியாருடன் வணங்கி எழும்படி, திருவேங்கடம் என்ற திருநாமத்தை உடைய மிகவும் பரந்த திருமலை, நமக்கு பரம ஸாம்யாபத்தி மோக்ஷத்தைத் தானே தரும்.]

ஸாம்யாபத்தி என்ற வேதாந்தம் பற்றி மேலும் அறிய வேண்டுமானால் **ஸாலோக்யம், ஸாமீப்யம், ஸாலூப்யம், ஸாயுஜ்யம்** பற்றியும் அறிதல் நலமாக இருக்கும். இது வேதாந்தமாக விரித்து பொருள் சொல்ல வேண்டிய தத்துவம். விரித்துச் சொன்னால் த்ரிவிக்ரமனின் திருவடி போல் வளரும் என்பதால், சுருங்கச் சொல்லி, மேலே பாசுர விசேஷ அர்த்தம் பார்ப்போம்.

ஸாலோக்யம் என்பது, எம்பெருமான் இருக்கும் அதே லோகம் என்று பொருள் படும். **ஸாலூப்யம்** என்பது, எம்பெருமானைப் போன்றே ரூபம் - உருவம் பெறுதல் என்பதாகும். **ஸாமீப்யம்** என்பது எம்பெருமானுக்கு அருகில் இருப்பது. **ஸாயுஜ்யம்** என்பது, எம்பெருமானோடு ஒன்றாகக் கலந்து விடுதல்.

ஸாலோக்யம் என்ற, பகவானின் அதே லோகம் - பரம பதம் அடைவதற்கு முன் பல லோகங்களை ஆத்மா கடந்து போக வேண்டும். தன் **சஞ்சித கர்மாக்களையும், ப்ராரப்தக் கர்மாக்களையும்** தொலைக்க வேண்டும். அதாவது, எம்பெருமானின் **ஸாலோக்யத்தை** அடைவதற்கு, பகல் போது லோகம், சூர்ய மண்டல லோகம், உத்தராயண லோகம், சம்வச்சர லோகம், வாயு லோகம், சந்திர மண்டல லோகம், சூர்ய மண்டல லோகம், வருண மண்டல லோகம், வருத்த மண்டல லோகம், சத்ய லோகம், மூலப் ப்ரகிருதி லோகம், வைகுண்டம் என்று பல லோகங்களைக் கடந்தால் தான், பகவானின் **ஸாலோக்யத்தை** அடையலாம்.

சென்ற பாசுரத்தில் (**ஒருத்தி மகனாய் பிறந்து**) கண்ணனது அவதாரச் சிறப்பை போற்றிப் பாடிய ஆண்டாள், இந்தப் பாசுரத்தில் கண்ணனிடம் தான் வேண்டுவதை அருளுமாறு வேண்டி, தான் வேண்டுவது என்ன என்பதையும் குறிப்பிட்டுள்ளாள் என்பது தெளிவாகிறது. மாலாய்ப் பிறந்த நம்பியை, மாலே செய்யும் மணாளனை, மாயன் மாமணி வண்ணன் மேல் இவள் மாலுறுகின்றாள் - மயக்கம் கொள்கிறாள். அதனால், எம்பெருமானின் ஸாலூப்யம் அடைய, அவன் அணிகலன்களைத் தானும் வேண்டுகிறாள்!!

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ எலித்தாந்தத்தில், எம்பெருமானை **26வது தத்வமாகச் சொல்வர்**. முதல் 24 தத்வங்கள் சரீரம் சம்பந்தப்பட்டவை. 25வது தத்வம் **ஜீவாத்மா**. அதாவது, ஜீவாத்மாவானது, 24 படிகளைக் (மோக்ஷ சித்திக்குத் தடையாக உள்ள 24 சரீரத் தத்வங்களை வென்று) கடந்து, பரமாத்மாவை அடைய **ஸாமீப்யத்தை - சமீபத்தை** அடையும் நிலையை உட்கருத்தாகக் கொண்டுள்ளதாகப் பெரியோர் கூறுவர். எனவேதான், 25வது தத்துவமான ஜீவாத்மா நிலையில், நேற்றைய பாசுரமான 25ம் பாசுரத்தில், **அருத்தித்து வந்தோம் பறை தருதியாகில், திருத்தக்க செல்வமான உன்னையே கொடு** என்று 26ம் தத்துவமான பரமாத்மாவிடம் கேட்டு, உன்னைப்போல் ஆகவேண்டும் என்றால், உன் அணிகலன்களையும் எமக்குக் கொடுத்தருள் என்று வேண்டுகிறாள் ஆண்டாள்..

வட்டத்துக்குள் வட்டம்போல, ஒரு தத்வம் உணரமேலும் பல தத்வங்களை உணரவேண்டும். இவ்வகையில், ஸ்ரீ வைஷ்ணவம் உணர்த்தும் இந்த 26 தத்வங்களை அறிவோம்:

நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம் என்று பஞ்சபூதங்கள் 5 . மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஞானேந்திரியங்கள் 5. வாய் (வாக்கு), கை (பாணி), கால் (பாதம்), எருவாய் (பாயு), கருவாய் (உபத்தம்)

கர்மேந்திரியங்கள் 5. சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற தன்மாத்திரைகள் 5. இவற்றோடு மனம், அகங்காரம், மான் (மஹான்), அவ்யக்தம் என்னும் நான்கு. இந்த இருபத்துநான்கு தத்துவங்களோடு இருபத்தைந்தாவது தத்துவம் உயிர் (ஆத்மா). **இருபத்தாவது தத்துவம் பகவான்.**

இத்தகைய உணர்தலுக்குச் சில **ஆதாரங்களை** விண்ணப்பிக்கிறேன்.

ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ: ஸஹஸ்ராஷ: ஸஹஸ்ரபாத் |

ஸ பூமியம் விஸ்வதோ வருத்வா அத்யதிஷ்ட₂த்₃ - த₃ஸாங்குலம் |

புருஷ ஏவேதகும் ஸர்வம் - யத்₃பூ₄தம் யச்ச₄ ப₄வ்யம் | - (புருஷ ஸூக்தம்)

என்று புருஷ ஸூக்தம், பகவான் அனைத்தையும் கடந்து, நம் அனுமானத்திற்கும் மேலாக 10 அங்குலம் தாண்டி நிற்கிறான் என்று கோஷிக்கின்றது. அதாவது எம்பெருமான், சமஸ்த அண்டங்களையும் தாண்டி நிற்கிறான். அணுவுக்கும் அணுவாக உள்ளான். மஹத்துக்கும் மஹத்தாக உள்ளான் என்று உணர்த்துகின்றது.

“கண்ணா. நான்முகனைப் படைத்தானே” (பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-1-6) என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுர வரியும், **“நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனை”** என்ற நான்முகன் திருவந்தாதிப் பாசுர வரியும்,

இனியறிந்தே னீசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம்

இனியறிந்தேன் எம்பெருமான். உன்னை, இனியறிந்தேன்

காரணன்நீ கற்றவைநீ கற்பவைநீ, நற்கிரிசை

நாரணன்நீ நன்கறிந்தேன் நான் - (நான்முகன் திருவந்தாதி - 96)

என்ற நான்முகன் திருவந்தாதிப் பாசுரமும் ஸ்ரீமந்நாராயணின் பரத்துவத்தை நிர்ணயிப்பதைக் காணலாம். அந்தப் பரமனிடமிருந்தே நான்முகக் கடவுளாகிய பிரம்மா தோற்றுவிக்கப்பட்டார்.

“தஸ்மாத் விராடஜாயத | விராஜோ அதி பூருஷ: |

ஸ ஜாதோ(அ)த்யரிச்யத | பச்'சாத் பூமியமதோ புர: |” - (புருஷ ஸூக்தம்)

என்று புருஷ ஸூக்தம் எம்பெருமானின் பரத்துவத்தை மேலும் விளக்குகின்றது.

மீண்டும் சொல்வதுபோல் தோன்றினாலும், வேத வாக்யத்தையும், ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல் பாசுரங்களிலும் உணர்த்தியுள்ளதை இங்கு மீண்டும் விண்ணப்பிக்கிறேன்.

பிரகிருதியிலிருந்து அஹம்காரம், அதிலிருந்து மகத் என்கிற புத்தி, பிறகு மனம் ஆகியவை உண்டாகின்றன. மனத்திலிருந்து ஐந்து தன்மாத்திரைகள் என்ற சூக்ஷ்ம பூதங்கள், ஐந்து ஸ்தூல பூதங்கள், அவைகளினால் ஐம்புலன்களும் இவற்றின் வெளித் தொடர்புக்கென ஐம்பொறிகளும் பிறக்கின்றன.

நிலம், நீர், காற்று, வானம், நெருப்பு என்று பஞ்சபூதங்கள் 5

தன் மாத்திரைகள் என்ற ஐம்பொறிகளாலும் உணரப்படும் பண்புகள் ஒளி, சுவை, ஓசை, நாற்றம், உணர்ச்சி என்று சூட்சும பூதங்கள் 5

கண், வாய், செவி, மூக்கு, மெய் என்று ஞானேந்திரியங்கள் ஆகிய ஐம்பொறிகள் 5.

கர்மேந்திரியங்கள் ஆகிய கை, கால், நாக்கு, குதம், குறி என்று செயலுறுப்புகள் 5

மனம், அகங்காரம், அறிவு, குணம் என்று உட்கரணங்கள் 4

[மனம், முனைப்பு (அகங்காரம்), மான் (மஹான்), விளக்கமில் பகுதி (அவ்யக்தம்) என்னும் நான்கு. மனம் வேறு. குணம் வேறு. அறிவு வேறு. அறிவு நல்லதையும் அறியும். தீயதையும் அறியும். ஆனால் மனம் எதை வேண்டுமானால் விரும்பலாம். குணம் என்பது செயலில் வெளிப்படுவது. மனதில் வருத்தமிருந்தாலும் சிலர் நல்லதைச் செய்கிறார்கள் அல்லவா. அகத்தில் இருக்கும் காரம் அகங்காரம். அது போக வேண்டும்.]

இப்படி ஆன்ம தத்துவங்கள் மொத்தம் இருபத்தி நான்கு.

இந்த தத்துவ உண்மையை திருவாய்மொழியில், நம்மாழ்வார் ஒரு பாசுரத்தில் பதிவு செய்துள்ளதைக் காணலாம்.

பொங்கு ஐம்புலனும் பொறிஐந்தும் கருமேந்திரியம் ஐம்பூதம்

இங்கு இவ்வுயிர்ஏய் பிரகிருதி மான் ஆங்காரம் மனங்களே - (திருவாய்மொழி: 10-7-10)

[**உயிர்ஏய்** = உயிரோடு பொருந்திய; **பிரகிருதி** = மூலப்பகுதி; **மான்** = மஹான்; **ஆங்காரம்** = அகங்காரம்] என்று இருபத்துநான்கு தத்துவங்கள் பற்றி **நம்மாழ்வார்** குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறே திருச்சந்தவிருத்தப் பாசுரம் ஒன்றிலும் தத்துவங்கள் இருபத்துநான்கையும் நிர்வகிப்பவன் எம்பெருமான் என்னும் கருத்து இடம் பெற்றுள்ளது. அப்பாசுரம் வருமாறு:

ஐந்துமைந்து மைந்துமாகியல்லவற்று ளாயுமாய்,

ஐந்துமூன்று மொன்றுமாகி நின்றவாதி தேவனே,

ஐந்துமைந்து மைந்துமாகி யந்தரத்த ணைந்துநின்று,

ஐந்துமைந்து மாயநின்னை யாவர்காண வல்லரே? - (திருச்சந்த விருத்தம் - 3)

(முதலடியில்வரும் 3 ஐந்தும் முறையே ஐம்பூதங்கள் ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்து ஆகியவற்றையும், இரண்டாம் அடியில் வரும் ஐந்தும் என்பது தன்மாத்திரைகள் ஐந்து என்பதையும், இரண்டாம் அடியில் உள்ள மூன்று என்பது, பிரகிருதி, மஹான், அகங்காரம் ஆகியவற்றையும், ஒன்று என்பது மனம் என்றும், ஆக 24 தத்துவங்களைக் குறிக்கும்.)

ஜீவாத்மா இருபத்தைந்தாகவும், இவ்விருபத்தைந்துக்கும் மேலாக எம்பெருமான் ஆகிய பரமாத்மா இருபத்தாறாவது தத்துவமாக விளங்குகிறான் என்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம்.

பரம்பொருள் வியாபித்துள்ள இந்த இருபத்தைந்து தத்துவங்களையும், பரிபாடல் செய்யுள் ஒன்று உணர்த்துவதையும் இங்கு மேற்கோளிட்டு பொருள் உணரலாம்..

“பாழ் என, கால் என, பாகு என, ஒன்று என,

இரண்டு என, மூன்று என, நான்கு என, ஐந்து என,

ஆறு என, ஏழு என, எட்டு என, தொண்டு என,

நால்வகை ஊழி எண் நவிறும் சிறப்பினை” [- பரிபாடல், 3:77-80]

என்று பரிபாடல் செய்யுள் ஸ்ரீவைஷ்ணவம் உணர்த்தும் தத்துவ ஸித்தாந்தத்தை விளக்குகின்றது.

[மேற்கண்ட பரிபாடல் செய்யுளில் கூறப்பட்டுள்ள தத்துவங்களைப் பரிமேலழகர் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்:

‘பாழ்’ என்பது சாங்கியர்களால் ‘புருடன்’ என்று வழங்கப்படும் சீவனைக் குறிக்கும்.

‘கால் என’ என்பது ஆகாயம் முதலான பஞ்ச பூதங்களையும் குறிக்கும்.

‘பாகு என’ என்பது தொழிலால் பாகுபடும் வாக்கு, பாதம், கை, மல-ஜல துவாரங்கள் ஆகிய ஐந்து பொறிகளைக் குறிக்கும். இவை ‘கர்மேந்திரியங்கள்’ எனப்படுபவை.

‘ஒன்று என’ எனத் தொடங்கி ‘ஐந்து என’ என்பவை ஒலி, தொடு உணர்வு, ஒளி/உருவம், சுவை, நாற்றம் ஆகிய ஐந்து உணர்வுகளைக் குறிக்கும்.

‘ஆறு என’ என்பது கண், நா, செவி, மூக்கு, தோல் ஆகிய ஐம்புலன்களையும் (ஐஞானேந்திரியம்), ஆறாவதாக மனத்தையும் குறிக்கும்.

‘ஏழு என’, ‘எட்டு என’, ‘தொண்டு என’ என்பவை முறையே அகங்காரம், மகான், மற்றும் மூலப் பிரகிருதியை உணர்த்தும்.]

“மங்க வொட்டுன் மாமாயை திருமாலிருஞ்சோலைமேய

நங்கள் கோனே. யானேநீ யாகி யென்னை யளித்தானே

பொங்கைம் புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியம் ஐம்பூதம்

இங்கு இவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்கார மனங்களே” -(திருவாய்மொழி 10-7-10)

என்றும்,

கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால்தொழில்,

எண்ணிலும்வரு மென்னினிவேண்டுவம்,

மண்ணும்நீரு மெரியும்நல்வாயுவும்,

விண்ணுமாய்விரியு மெம்பிரானையே. - (திருவாய்மொழி 1-10-2)

என்றும் நம்மாழ்வார் அருளியுள்ள திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களையும் இங்கு மேற்கோளிட்டு, பாசுரத்தில் ஆண்டாள் உணர்த்தியுள்ள தத்துவ விளக்கத்தை உணரலாம்.

இவ்வாறு அனைத்துக்கும் மேலான தத்துவமாக, முழுப் பிரபஞ்சத்தையே தாங்கும் நிலையில் எம்பிரான் ப்ரஹத் ஆக இருந்தாலும், அவனே அனைத்து சேதன அசேதனங்களிலும் கரந்து அவற்றை ஆளும் அந்தர்யாமிப் பொருளாகவும் இருக்கிறான்.

எம்பெருமானின் கரந்தெங்கும் பரந்து இருக்கும் இந் நிலையை,

“திடவிசும் பெரிவளி நீர்நில மிவைமிசை

படர்பொருள் முழுவது மாயவை யவைதொறும்

உடல்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துள்ளன்

சுடர்மிகு சுருதியு ளிவையண்ட சுரனே.” - (ஸ்ரீ திருவாய்மொழி, 1.1.7)

என்ற நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தால் அறியலாம்.

ஆதலால், 'ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்' என்று காண்பதெல்லாம் எம்பெருமான் கண்ணனின் தோற்றமே என்று வேதாந்தம் உரைக்கும். இவ்வாறு, மேற்சொன்ன ஜீவாத்மா உள்ளிட்ட இருபத்தைந்து தத்துவங்களிலும் எம்பெருமான் அந்தர்யாமியாய் உறைந்திருப்பதால்,

“பூநிலாய வைந்துமாய்ப் புனற்கண்நின்ற நான்குமாய்

தீநிலாய மூன்றுமாய்ச் சிறந்தகா விரண்டுமாய்

மீநிலாய தொன்றுமாகி வேறுவேறு தன்மையாய்

நீநிலாய வண்ணநின்னை யார்நினைக்க வல்லரே.” - (திருச்சந்த விருத்தம், 1)

என்று திருமழிசை ஆழ்வாரும் திருச்சந்த விருத்த பாசுரத்தில் அருளியுள்ளார்.

திருமழிசைப்பிரானின் மேற்சொன்ன பாசுரத்தில் மற்றொரு நுணுக்கமான செய்தியும் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

ஐந்து உணர்வுகளுள் ஒலி, தொடு உணர்வு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்ற இவ்வைந்தும் நிலத்திற்கு உண்டு. நாற்றத்தைத் தவிர மற்ற நான்கும் நீருக்கு உண்டு. ஐந்தில் முதல் மூன்று மாத்திரம் அக்னிக்கு உண்டு.. காற்றுக்கு ஒலி, தொடு உணர்வு மாத்திரம் உண்டு. ஆகாயத்திற்கு ஒலி ஒன்றோடு மாத்திரமே தொடர்புண்டு.

திருமழிசையாழ்வாரின் பாசுரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள இந்த கருத்தையே ஒரு பரிபாடல் செய்யுளிலும் காணலாம்.

“சுவைமை, இசைமை, தோற்றம், நாற்றம், ஊறு,

அவையும் நீயே, அடு போர் அண்ணால்!

அவைஅவை கொள்ளும் கருவியும் நீயே;

முந்து யாம் கூறிய ஐந்தனுள்ளும்,

ஒன்றனில் போற்றிய விசும்பும் நீயே;

இரண்டின் உணரும் வளியும் நீயே;

மூன்றின் உணரும் தீயும் நீயே;

நான்கின் உணரும் நீரும் நீயே;

ஐந்துடன் முற்றிய நிலனும் நீயே” - (பரிபாடல், 13:14-22)

நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவம் உணர்த்தும் 26 தத்துவ விளக்கமாக காஞ்சிப் பேரருளாளன் ஸந்நிதி அமைந்துள்ள உண்மையை, அத்திகிரி வரதனின் திருமலைக்குப் போகும்போது அமைந்துள்ள இருபத்துநான்கு படிகள் விஷயமாக அப்பைய தீக்ஷிதர் அருளியுள்ள ஸ்லோகத்தையும் இங்கு அன்வயித்தல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

மாதங்க₃ஸைலமணிஸ்ருங்க₃மஹாவிமான

ஸோபானபர்வசதுருத்தரவிம்ஸதிர்வா.

தாமேவ தத்த்வவிததிம் புருஷோ விலங்க்ய

பஸ்யன்ப₄வந்தமுபயாதி ப₄வாப்₃தி₄பாரம் .. - (ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவம் -11)

வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் இருபத்துநான்கு தத்துவங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அசேதனத்தின் 24 தத்துவப் பிரிவுகள் தாண்டி, சேதனன் என்ற 25ம் தத்துவம்தான் ஜீவாத்மா. இவை எல்லாவற்றினும் மேற்பட்டவன் 26வது தத்துவமான பரம சேதனன் ஆகிய பரமாத்மா. தன்னையும் அசேதனமான இருபத்து நான்கு தத்துவங்களையும் நன்கு அறிந்தவன்தான் சுலபமாகப் பரமாத்மாவை உணரவும் அடையவும் முடியும். இப்படி அறிந்தவன்தான் ஸம்ஸார ஸாகரத்திலிருந்து விடுபட்டுப் பரமாத்மாவை அடைவான். இந்த அசேதனம் இருபத்துநான்கு வகையாக இருக்கிறபடியால் **தேவாதிராஜனின் திருமலைப் படிகள் (அத்திகிரி - காஞ்சி) இருபத்து நான்கு படிகளாயுள்ளன.** 'ஸம்ஸார ஸாகரத்தை தாண்டுவதற்கு, சேதனான இவன்தான்

இருபத்துநான்கு படிகளை ஏறி வைகுண்ட லோகம் போல் உள்ள அத்திகிரியில் இருக்கும் தேவாதிராஜனான பேரருளாளனை ஸேவிப்பது மோக்ஷத்தை அடைவது போல் ஆகிறது' என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து.

இப்படி வேதாந்தத்தில் சொல்லக் கூடிய விசேஷ அர்த்தத்தைக் காட்டுவதற்காகவே காஞ்சிப்பேரருளாளன் ஸந்நிதியில், கீழிருந்து மேலுள்ள பகவானை ஸேவிப்பதற்கு திருமலையில் இருபத்துநான்கு படிகள் அமைந்திருக்கின்றன. காஞ்சிபுரத்தில் பேரருளாளன் கோயில் த்வஜஸ்தம்பத்தின் கவசங்கள் இருபத்துநான்கு. பேரருளாளனின் குடை இருபத்துநான்கு சாண் அளவு கொண்டது. விசேஷ வைபவங்களில் வெடிக்கப்படும் வாண வெடிகள் இருபத்து நான்கு வகைகள். அனந்த ஸரஸ்ஸில் படிகள் இருபத்து நான்கு. கோவிலின் பிராகாரச் சுவர் இருபத்து நான்கு அடுக்குகள். இப்படி, இங்கு எல்லாம் 24 என்ற எண்ணிக்கையில் அமைந்து, வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட இருபத்து நான்கு தத்துவங்களைப் பூடகமாகக் குறிக்கும் வகையில் உள்ளதும் சிறப்பு.

ஸாமீப்ய நிலை அடையும் ஆத்மா, முக்தாத்மாவாக முக்தி பெறுவதால், பகவானைப் போலவே **ஸ்வரூப லக்ஷணங்களை** வேண்டுவதாக இப்பாசரம் அமைகிறது. நித்ய சூரிகளுக்கு பகவானைப் போலவே பகவானின் ஸ்வரூப லக்ஷணம் உடையது போல், 26ம் பாசரத்தில், பகவானின் ஸ்வரூபம் வேண்டும் என்று, பாஞ்சசன்யம் உட்பட அனைத்து ஸ்வரூப லக்ஷணங்களும் வேண்டுவதாக அனுபவிக்கலாம்.

இன்னொரு விதமாக அனுபவிப்போம்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தப்படி, தத்துவங்களின் வரிசையில், 26வது தத்துவம் பரமாத்மாவைக் குறிக்கும். 26 என்பதை, 2+ 6 = 8 என்று கொண்டு, த்வயம் மற்றும்; அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை உணர்த்துவதாக அனுபவிக்கலாம். அதனால்தானே, இங்கு மாலே, மணிவண்ணா என்று அஷ்டாக்ஷரத்துக்கு உரியவன் அழைக்கப்படுகிறான்!! இரண்டு திருநாமங்கள் சொல்லி அழைத்துள்ளதால், த்வய மந்திரம் உணர்த்தப் படுகின்றது என்று கொள்ளலாம்!! மற்றொரு விதமாக, 2 என்பது த்வய மந்திரத்தையும், 6 என்பது சரணாகதி தத்துவத்தின் ஆறு அங்கங்களையும் உணர்த்துவதாகவும் அனுபவிக்கலாம்.

இனி, பாசரத்தின் மேலும் விசேஷ அர்த்தங்களை அனுபவிக்கலாம்.

மாலே மணி வண்ணா.....

மால் என்ற சொல்லுக்கு, பல பொருள்கள் உண்டு, அது மாலவனான திருமாலைக் குறிக்கும். அதாவது திருவை உடைய மால் என்றும், திருவிடம் மயங்கும் மால் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மால் என்பதற்கு, ஆசை, அன்பு, காதல், கருணை, எளிமை என்றும் பொருள் உண்டு. 'மாலே' என்பதற்கு "எல்லா அதிகாரமும் படைத்தவனே" என்றும் "எல்லாவற்றிற்கும் மூலமானவனே" என்றும் கூட பொருள் கொள்ளலாம்.; மால் என்பதற்கு பித்தன் என்றும் ஒரு பொருள் உண்டு.

இந்தப் பாசரத்தில், **மாலே** என்பது பகவானையும், அவன் செளலப்பயத்தையும்- எளிமையையும் குறிக்கின்றது. மாலே என்றால் தன்னை ஆஸ்ரியப்பவர்களை பித்து பிடித்தவன் போல் விரும்புவனே என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்க பக்தியுடன் உன்னை அண்டினால், நீ ஆவாவென்று ஆராய்ந்து அருளுபவனாயிற்றே என்கிறாள் ஆண்டாள். எம்பெருமானின் இந்தக் குணத்தை, **ஆஸ்ரித வ்யாமோஹம்** என்பார்கள். இது பகவானின் செளலப்பயமான கல்யாண குண விசேஷத்தைக் குறிக்கும். அதாவது, அடியார்கள் எம்பெருமானிடம் செலுத்தும் அன்பைக் காட்டிலும் பல ஆயிரம் மடங்கு அன்பை எம்பெருமான் அடியவர்களிடம் காட்டுவான் என்று அருளியுள்ளார் நம்மாழ்வார்.

வாரிக்கொண் டின்னை விழுங்குவன் காணில் என்று

ஆர்வுற்ற என்னை யொழியவென் னில்முன்னம்

பாரித்து, தானென்னை முற்றப் பருகினான்,

காரொக்கும் காட்கரை யப்பன் கடியனே.

-(திருவாய்மொழி 9-6-10)

என்றும்

" சூழ்ந்ததனில் பெரிய என் அவாவுறச் சூழ்ந்தாயே" - (திருவாய்மொழி 10-10-10)

என்றும் உள்ள நம்மாழ்வார் பாசர வரிகள், எம்பெருமானின் **ஆஸ்ரித வ்யாமோஹம்** என்ற செளலப்பயமான கல்யாண குண விசேஷத்தைக் குறிக்கும் . இந்தக் கல்யாண குணத்தை முதலில் சொல்லித்தான் ஆண்டாள் இந்தப் பாசரத்தில் **மாலே** என்று எம்பெருமானை அழைக்கின்றாள்.

இந்த கல்யாண குணத்தை, பகவான் கீதையின் சரமச் ஸ்லோகம் மூலம் நமக்கு உணர்த்தியுள்ளான்.

"ஸர்வ துர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ |

அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸாச : " | | - (ப.கீ. 18-66)

மாம்- பகவனாகிய நான் என்று பொருள்- “என்னை ஸரணடைய எண்ணுபவர்களுக்கு நான் எளிமையாக அணுகும்படி இருக்கிறேன்” என்ற பகவானின் திருவாக்கு, பகவானுடைய ஸௌலப்பயத்தை உணர்த்துகின்றது.

அஹம் - நானே . “நானே செய்ய வல்லவன்- நானே உன் பாவங்களிலிருந்து உன்னை விடுவித்து வீடுபேறு வழங்குவேன்” என்று அருளி பகவானுடைய பரிபூரண அதிகாரம், **ஸ்வாமித்வம்**, உணர்த்தப்படுகின்றது.

இவ்வாறு, பகவான் கீதையில் உரைத்த சர்ம ஸ்லோகத்தில் “ **மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ**” என்ற வரியின் சுருக்கமே “**மாம்**” என்பர். அதையே, பகவதி கீதையான திருப்பாவையின் இந்த பாசுரத்தில், “**மாலே**” என்று ஏகாரத்துடன் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

தன்னைச் சரணடையும் ஜீவாத்மாவின் மேல் அளவற்ற அன்புடையவன் பகவானான கண்ணன் என்று பொருள் படும் படி, ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தில் கண்ணனை “**மாலே**” என்று விளித்துள்ளாள்..

மணி வண்ணா..... -

மணிவண்ணா என்ற சொல்லால், ஆண்டாள் கண்ணனின் திருமேனி காந்தியைச் சொல்கிறாள். கருநீல மணி போன்ற கண்ணன் எனும் கருந்தெய்வமே என்று சொல்லலாம். கவரும் காந்தி உடைய திருமேனி என்றும் சொல்லலாம். பகவானின் திருமேனி அத்தகைய பொலிவு உடையது. இந்த மேனி அழகை **கைம்மான மழகளிற்றைக் கடற்கிடந்த கருமணி** (பெரிய திருமொழி 5-6-1) என்று திருமங்கை ஆழ்வார் வர்ணிப்பார்!!

கோபல விம்சதியில் ஸ்வாமி தேசிகன் “**ஹரிநீல ஸிலா விபுங்கு நீலா:**” (கோபால விம்சதி - 12) என்று வர்ணிப்பார். **அத்தகைய காந்தி உடைய புஜங்க காருட மணி; த்ரைலோக்ய ரக்ஷாமணியான மணி வண்ணனே** என்கிறாள்!!

ஹ்ரி முகுந்தமாலாவில் குலசேகராழ்வார் **கோபால சூடாமணி** என்று அனுபவிக்கிறார்.

புத்தாபாய-புஜங்கு-காருடமணி:-த்ரைலோக்ய-ரக்ஷாமணி:

கோபிலோசந-சாதகாம்புத்தமணி: செளந்தர்ய முத்திராமணி:

ய: காந்தாமணி-ருக்மிணி-கநகுச-தவந்த்வைக பூஷாமணி:

ஸ்ரேயோ தேவ ஸிகாமணிர் திஸது நோ கோபால சூடாமணி:

- (ஹ்ரிமுகுந்தமாலா - 22)

புத்தாபாய-புஜங்கு-காருடமணி:-த்ரைலோக்ய-ரக்ஷாமணி:

மூன்று உலகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் திவ்ய ரத்தினமாகத் திகழ்கிறான்.

ஆயர் குலத்தின் சூடாமணியாக விளங்கும் கிருஷ்ணன் தன்னுடைய பக்தர்களுக்கு ஏற்படும் துன்பங்களாகிய பாம்புகளுக்கு ‘கருடப் பச்சை’ என்ற **ரத்தினமாக இருந்து** அவர்களைக் காக்கிறான்...!

கோப ஸ்திரீகளின் கண்களாகிய சாதகப் பறவைகளுக்கு மேகமாகிய ரத்தினமாக இருந்து அவர்களின் தாகத்தைத் தீர்க்கிறான்...!

அனைத்து அழகிற்கும் அடையாளமான முத்திரை மணியாக ஒளிர்கிறான்...!

மாதர் குலத்தின் ரத்தினமாக விளங்கும் ஹ்ரிருக்மிணி பிராட்டியின் மார்பை அலங்கரிக்கும் அழகு மணியாகத் திகழ்கிறான்...

தேவ தேவியர்களின் மணி முடியில் விளங்கும் சிகாமணியாக அருள்கிறான்...!

இந்த கோபால சூடாமணியாகிய ‘ஹ்ரிகிருஷ்ணன்’ நமக்கு அருள் தருவானாக...! என்று குலசேகர ஆழ்வார் முகுந்த மாலையில் அனுபவித்ததுபோல், இங்கே ஆண்டாள் **மணி வண்ணா** என்று சொல்கிறாள்!!

“மாலே மணி வண்ணா . . .

பராங்குச நாயகி ‘**எல்லாம் கண்ணனே!**’ என்று மயங்கும் நிலை கண்டு அவனது தாயார் விளிப்பது போன்று வரும் திருவாய்மொழிப் பாசுர அனுபத்தை இந்தப் பாசுரத்தின் ஆண்டாளின் **மாலே மணி வண்ணா** என்ற சொற்களில் எதிரொலிப்பதை உணரலாம்.

ஒன்றிய திங்களைக் காட்டி ‘ஒளி மணி வண்ணனே’ என்னும்

நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி ‘நெடுமாலே! வா! என்று கூவும்,

நன்றுபெய் யும்மழை காணில் ‘நாரணன் வந்தான்’ என் றாலும்,

என்றின மையல்கள் செய்தார் என்னுடைக் கோமளத் தையே. - (திருவாய்மொழி 4-4-4)

இப்படி திருவாய்மொழிக் கருத்தைத் தான் ஆண்டாள் “**திரு வாய் மொழி**”ந்தாள்!!

மார்கழி நீராடுவான்

மார்கழி என்பதை, **மார்கழி** என்று பிரித்துப் பொருள் கொண்டால், அகங்கார மமகாரங்களைக் கழித்து என்று ஸ்வாபதேசமாக அனுபவிக்கலாம். (மார்க் என்றால் அகங்கார மமகாரங்கள்.) நான் எனும் எண்ணம் நீங்கி, நாரணனைச் ஸரணாகதி பண்ண நம்மைத் தயார் படுத்திக் கொள்வதாகும். முதல் பாசுரத்தில் நீராட்டம் என்பதற்குக் **ருஷணானுபவம்** என்ற தடாகத்தில் **மூழ்கி நீராட** என்று பொருள் அனுபவித்தோம். இந்தப் பாசுரத்தில் **“நீராடுவான்”** என்று அருளியுள்ளதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். முதலில் நாங்கள் உன் அனுபவம் என்ற தடாகத்தில் நீராடி, எங்கள் பிழைகளை எல்லாம் தொலைத்து, உன்னருளால் ஜ்ஞானம் பற்று, பல நிலைகளைக் கடந்து பக்திப் பொலிவுடன் உன்னைச் ஸரணடைய இங்கு இப்போது உன் ஸாலோக்யம் அடைந்து, உன் ஸாமீப்யத்தில், உன் ஸாரூபம் அடைய உன் அணிகளை வேண்டி நிற்கின்றோம். ஆகவே, **இப்போது, நீ எங்கள் பக்தி என்ற தடாகத்தில் நீராட வா** என்று கண்ணனை ஆண்டாள் அழைகின்றாள் என்று, **“நீராடுவான்”** என்று அவள் அருளியுள்ளதற்குப் பொருள் கொள்ளலாம்!! தன்னை ஸரண் அடைந்தவர்களுக்குத் தன்னையே தரும் தயாளன் எம்பெருமான் என்பதால், இத்தகைய புரிதலும், விளக்கமும் பொருத்தமானது தானே!!

மேலையார் செய்வனகள்.....

மேலையார் செய்வனகள் என்று கண்ணனிடம் கூறும்போது, தாங்கள் மார்கழி நோன்பிருப்பதற்குக் காரணம், தாங்கள் கற்றறிந்தது வாயிலாக அல்ல என்றும், தங்கள் முன்னோர்களின் பழக்க வழக்கங்களை கடைபிடிப்பதைக் கடமையாகவும், பெருமையாகவும் கருதுவதால் மட்டுமே என்றும் ஆண்டாள் குறிப்பில் உணர்த்துகிறாள். **ஸாரத்தை மறந்து, ஸாரத்தை விட்டுவிட்டு ஏதோ சம்பிரதாயம் என்று செய்வது வழக்கமாகி விடக் கூடாது.** நம் பூர்வர்களும் முன்னோர்களும் நமக்கு காட்டிய வழி நின்று, அவர்கள் சொல்லிய நெறிப்படி வாழ வேண்டும். நம் ஞானம் கொண்டு நாம் அறிவது நம்முன்னோர் காட்டிய நெறியை ஒட்டியே அமைய வேண்டும் என்ற தத்துவத்தை இங்கு ஆண்டாள் சொல்கிறாள். முன்னோர் மொழிந்ததை முழுவதும் உணராமலும், அரைகுறையாக அறிந்தும் தவறான நெறிமுறைகளை அனுஷ்டிக்கக் கூடாது. எனவேதான் நோன்பு ஆரம்பிக்கும் போதே **செய்யாதன செய்யோம், தீக் குறளைச் சென்றோதோம்** என்று சங்கல்பம் எடுத்துக் கொண்டாள் கோதைப் பிராட்டி.

எந்தை தந்தை தந்தை தந்தைதம் மூத்தப்பன் என்று ஏழ்படிகால் தொடங்கி வழி வழியாக, உன் அடியார்கள் செய்யும் ஸரணாகதியை “ஆ வா” என்று ஆரய்ந்து ஏற்று அடியார்களுக்கு அருளும் அளப்பரிய ஆரமுதான உன்னை, ஆசார்யார்கள் நெறிப்படுத்தியபடி திடமான நம்பிக்கையுடன் நாங்கள் கடைபிடிக்கின்றோம் என்று **மேலையார் செய்வனகள்** என்ற சொற்களால் உணர்த்தி, ஆண்டாள் நாச்சியார், முன்னோர் மொழிந்த மொழி தவறாமல் நாம் எம்பெருமானை அடையும் வழிகளைத் தொடர வேண்டும் என்றும், பாரம்பரியப் பெருமைகளைக் கட்டிக்காப்பதுவும், சான்றோரின் பழக்க வழக்கங்களைக் கடைபிடிப்பதுவும் அவசியம் என்று நமக்கும் அறிவுறுத்துகிறாள்.

பகவானை நம் உள்ளத்தில் நிறுத்த நாம் பகவானுக்குள்ளே முழுக வேண்டும். **நாம் அவனில் முழுகினால் அவன் நம் மனத்தில் வருவான் - முழுகி இருப்பான்.** இந்த தத்துவத்தை பெரியாழ்வார் சொல்வதைக் கொண்டு அனுபவிக்க வேண்டும்!!

பொன்னைக்கொண்டு உரைகல்மீதே நிறமெழவுரைத்தாற்போல்

உன்னைக்கொண்டு என்நாவகம்பால் மாற்றின்றி உரைத்துக் கொண்டேன்

உன்னைக்கொண்டு என்னுள்வைத்தேன் என்னையும் உன்னிலிட்டேன்

என்னப்பா. என்னிருடகேசா. என்னுயிர்க்காவலனே.

- (பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-4-5)

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் இந்த தத்துவத்தை **தேவநாயக பஞ்சாசத்தில்** அழகாக அனுபவிப்பார்.

வ்யாமோஹிதா விவித₄ போ₄க₃ மரிசிகாபி₄ :

விஸ்ராந்திமத்₃ய லப₄தே விபு₃தை₄கநாத₂ |

க₃ம்பீர் பூர்ண மது₄ரம் மம தீ₄ர் ப₄வந்தம்

க₃ரீஷ்மே தடாகமிவ ஸீதமநுப்ரவிஷ்டா || - (தேவநாயக பஞ்சாசத் -9)

[கோடையிலே வெப்பத்தினால் ஏற்படும் கானல் நீரைக் கொண்டு வெப்பத்தைத் தணிக்க முடியுமா? நல்ல குளிர்ந்த நீருள்ள குளத்தில் குள்ளக் குடையக் குளிர்ந்து நீராடினாலே தான் வெயிலின் காந்தல் குறையும். அதே போல் சம்சார இன்பங்களையே நிரந்தர இன்பம் என்று நினைத்து அதில் மயங்கிக் கிடக்காமல், நிரந்தரமான் பேரின்பமான தேவநாதனே, உன் கல்யாண

குணங்கள் என்ற குளிர்ந்த தடாகத்தில் குள்ளக் குடைய குளிர்ந்து நீராடி பகவதனுபவத்தில் அமைதி கிடைக்கின்றதே!!]

மேலையார் செய்வனகள்

முன்னோர் காட்டிய வழியில் ஆச்சார்யர் காட்டும் வழியில் செல்வது தர்மம். **நம் வேதங்களும் உபநிஷத்தும் நமக்கு இதைத்தான் உபதேசிக்கின்றன?**

ஸத்யம் வத ₃	உண்மையே பேசு
த ₄ ர்மம் சர	தர்மத்தைப் பின்பற்று
ஸ்வாத் ₄ யாயாந்மா ப்ரமத ₃ :	சாஸ்திரங்களைப் படிப்பதிலிருந்து விலகி விடாதே
ஆசார்யாய ப்ரியம் த ₄ னமாஹ்ருத்ய ப்ரஜாதந்தும் மா வ்யவச்சே ₂ த்ஸீ:	ஆசார்யனுக்கு பிரியமான பொருளை கொடுத்ததற்குப் பிறகு உன்னுடைய வம்சத் தொடரை அறுத்து விடாதே
ஸத்யான்ன ப்ரமதி ₃ தவ்யம்	சத்யத்திலிருந்து எப்போதும் விலகாதீர்கள்
த ₄ ர்மான்ன ப்ரமதி ₃ தவ்யம்	தர்ம நெறியிலிருந்து எப்போதும் விலகாதீர்கள்
குஸலான்ன ப்ரமதி ₃ தவ்யம்	நன்மை தருபவற்றிலிருந்து எப்போதும் விலகாதீர்கள்
பூ ₄ த்யை ந ப்ரமதி ₃ தவ்யம்	நற்செயல்களிலிருந்து எப்போதும் விலகாதீர்கள்
ஸ்வாத் ₄ யாய ப்ரவசநாப் ₄ யாம் ந ப்ரமதி ₃ தவ்யம்	கற்பதிலிருந்தும், கற்றதைக் கற்றுக் கொடுப்பதில் இருந்தும் எப்போதும் விலகாதீர்கள்.
தே ₃ வபித்ரு கார்யாப் ₄ யாம் ந ப்ரமதி ₃ தவ்யம்	தேவர்களுக்கும் முன்னோர்களுக்கும் செய்ய வேண்டிய கடமைகளிலிருந்து விலகாதீர்கள்
மாத்ரு தே ₃ வோ ப ₄ வ	தாயைத் தெய்வமாகப் போற்றுங்கள்
பித்ரு தே ₃ வோ ப ₄ வ	தந்தையைத் தெய்வமாகப் போற்றுங்கள்
ஆசார்ய தே ₃ வோ ப ₄ வ	குருவைத் தெய்வமாகப் போற்றுங்கள்
அதிதி ₂ தே ₃ வோ ப ₄ வ	விருந்தினரைத் தெய்வமாகப் போற்றுங்கள்

இப்படி சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். நம் முன்னோர்கள் நமக்கு வகுத்துக் கொடுத்துள்ள வாழ்க்கை முறை அல்லவா உபநிஷத் வாக்யங்கள்.

இராமானுச முனியின்னூரைசேர் சீரணிசிந்தையினோம் சிந்தியோமினித் தீவினையே” (அதிகார சங்கிரகம் -4) என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அதிகார சங்கிரகத்தில் சொல்லியுள்ளபடி, நாம் நல்வழிப்படுவது அவ்வாசார்யர்களைப் பின்பற்றியேதான். **நன்றும் தீதும் நாமே நிச்சயிக்க வொண்ணாது, நன்றும் தீதும் நமக்குரைப்பா ருளரென வெண்ணி நாடவேண்டும்** என்று கற்பிக்கிறார்.

ஆகையால்தான் பெரியோர்கள் ஒருக்காலும் ஸத்பதத்தை (நல்வழக்கத்தை) விட்டு நழுவு மாட்டார்கள். **மருளே மிகுத்து மறையவர் நல்வழி மாற்றி நின்றேன்** என்று வருந்துவோரெல்லாம் அவ்வருத்தம் தீர **“தூப்புல் தேவே அருளாய்” இனி எனக்கு உன்னருளேயன்றி ஆறில்லையே”** என்று ஆசார்யன் திருவடிகளைப் பற்றிக் கொள்வதை **பிள்ளையந்தாதி** நமக்குப் போதிக்கிறது. (பிள்ளையந்தாதி -12)

ஸ்வாமி **மணவாள மாமுனியும்** உபதேச ரத்ன மாலையில்

முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பா மல்கேட்டு

பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசாதே- தம்நெஞ்சில்

தோற்றினதே சொல்லி யிதுசுத்த வுபதேசவர

வாற்றதென்பர் மூர்க்கரா வார். என்று சொல்லியுள்ளாரல்லவா!!

இப்படி, நம் ஆச்சார்யர்கள் காட்டிய வழியில் வாழவேண்டும் என்பதை, **மேலையார் செய்வனகள்** என்று கோதைப் பிராட்டி அருளியுள்ளாள்!!

வேண்டுவன கேட்டியேல்.....

முறைப்படி, மேலையார் (முன்னோர்கள்) காட்டிய வழியில், நெறி தவறாமல் நோன்பைக் கடைபிடித்து, பல நிலைகள் கடந்து, தூயோமாய் உன் ஸாலோக்யம் அடைந்து, (16 முதல் 21ம் பாசுரம் வரை), நப்பின்னைப் பிராட்டியை புருஷகாரமாகக் கொண்டு உன்னைத் திருவிழி மலர வேண்டி உன் பள்ளியறைக் கட்டிலின் கீழ் அமர்ந்தும், நீ துயிலெழுந்து சீரிய சிம்மம் போல் நடந்து வந்து உன் திருமாமணி மண்டபத்தில் சிங்காதனத்தில் அமர்ந்து இருக்கும் உன்னைப் போற்றி, உன் ஸாமீப்யம் அடைந்து (22முதல் 25ம் பாசுரம் வரை) விட்டோம்.

“யானே என்னை அறியகிலாதே, யானே எந்தனதே என்றிருந்தேன்” என்ற எங்கள் அபிமானம் பங்கமாகி, இப்போது, யானே நீ! என் உடைமையும் நீயே! வானேயேத்தும் எம் வானவர் ஏறே (திருவாய்மொழி 2-9-9) என்று தெளிந்து விட்டோம். எனவே, உன்னைப் போலவே நாங்களும் அணிகலன்கள் அணிந்து **ஸாரூப்யம்** அடைய வேண்டி உன் அணிகலன்கள் சிலவற்றை வேண்டுகிறோம் (26ம் பாசுரம்) என்று பக்தியின் பல்வேறு நிலைகளை ஆண்டாள் படிப்படியாய் உணர்த்தியுள்ளாள்.

இந்தப் பாசுரத்தில், **ஸாரூப்யம்** அடைய ஆண்டாள் கண்ணனிடம் வேண்டிய பொருட்கள் என்னவெனில் – **சங்கு, கைங்கர்யம் ஆகிய பறை, உன்னைப் போற்றி பல்லாண்டு பாடும் ஞானம், கோலவிளக்கு, கொடி, விதானம்** ஆகிய ஆறு பொருட்களை வேண்டுகிறாள். இவை, **பகவத் ஆராதனையில் வரும் மந்த்ராஸனம், ஸ்நானாஸனம், அலங்காராசனம், போஜ்யாஸனம், புனர் மந்த்ராஸனம், பர்யாங்காஸனம் ஆகிய ஆறு ஆசனங்களை குறிப்பில் உணர்த்துவதாக** உத்தமூர் ஸ்வாமி அனுபவித்துள்ளார்.

சங்கு ஓம் என்ற பிரணவ நாதம் ஏற்படுத்துவதால், **மந்த்ராஸனத்தைக்** குறிக்கிறது

பறை என்பது எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்பதால், **ஸ்நானாஸனத்தைக்** குறிக்கின்றது. ஆலயங்களில் எம்பெருமானுக்கு திருமஞ்சனம் நடக்கும்போது வாத்திய கோஷம் இசைப்பதையும் உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம்.

பல்லாண்டிசைப்பார் என்பது, **அலங்காராசனம்** என்று கொண்டு, திருவாராதனத்தில் சொல்லப்படும் வேத மந்திரங்களையும், அருளிச் செயல்களையும் பல்லாண்டு பாடுவதாகக் கொள்ளலாம்.

கோலவிளக்கு என்பது தீபத்தை ஏற்றுவது என்றும், பெருமானுக்குக் கண்டருளப் பண்ணும் (நைவேத்யம்) **போஜ்யாஸனத்தைக்** குறிப்பில் சொல்வதாகவும் கொள்ளலாம்.

கொடி என்பது, **புனர் மந்த்ராஸனத்தின்** போது, பெருமாள் கருடன் (கொடி) மீது பவனி வந்து அருள்வதாக உணர்ந்து போற்றும் நிலை என்று கொள்ளலாம்.

விதானம் என்பது, **பர்யாங்காஸனத்தின்** போது, விதானத்துணி, பெருமானின் (அவர் ஓய்வெடுக்க வேண்டி) திருப்படுக்கையின் மீது விரிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளலாம்.

இப்படி, ஆண்டாள் வேண்டிய பறைகளை, பகவானுக்கு நாம் பண்ணும் திருவாராதனத்தின் போது சமர்ப்பிக்கின்ற ஆசனங்களுடன் ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

இந்தப் பாசுரத்தில் பகவானின் **சங்கம், பறை, பல்லாண்டு சொல்பவர், தீபம், கொடி, விதானம்** என்று அருளுங்கள் என வேண்டுகிறாள். எதற்கு இந்த ஆறுவகைப் பொருட்களை யாசிக்கிறாள் கண்ணனிடமிருந்து? என்று மற்றொரு வகையில் அனுபவிப்போம்.

1. சங்கநாதத்தின் முழக்கமானது நோன்புக்குப் பகைமையாக இருப்பவரை நடுங்கி விலகி ஓடச் செய்யும்.

2. நோன்புக்கான புறப்பாடு அறிவிக்க **பறை** வேண்டும். (பறை என்பதை ஒரு ஒலிக் கருவியாகக் கொண்டால்). பறை என்பதை பகவத் கைங்கர்யம் என்று கொண்டால், எம்பெருமானை அடையும் ஞானம் பெற அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் மனம் வேண்டும் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

3. பாவை நோன்பிற்குப் புறப்படும்போது இதிரே நின்று காப்பிடுவதற்காகப் **பல்லாண்டு பாடுபவர்கள்** அவசியம். இதையே, எம்பெருமானுக்குப் பரிந்து தாய் போல அவனுக்குக் கண்ணெச்சில் படுமோ என்ற பாரிப்பில் அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடி, வாழ்த்தி, காப்பிட்டு அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துவது. இதே பக்தியின் உச்சியான ஓரனுபவம்.

4. அதிகாலை வேளையாதலால், ஒருவர் முகம் ஒருவருக்குத் தெரிய **மங்கள தீபங்கள்** தேவை. அதாவது, நம்மிடம் உள்ள அஞ்ஞானம் என்ற மனவிருளைப் போக்கி, ஞானமாகிய வெளிச்சம் அளிக்க வல்ல ஆசார்யர்களை அண்டி, பகவத் ஞானம் பெற வேண்டும் என்பதை உணர்த்துவதாக அறிதல்.

5. தொலைவில் இருப்பவர்களுக்குத் தெரிவதற்காக, உயரத் தூக்கிப் பிடிக்கும் கொடியும் வேண்டும். அதாவது, நம் உள்ளத்தில் எம்பெருமானை ஆவாஹனம் செய்து கொண்டாடுவதால், அந்த உணர்வை கொடியேற்றி (த்வஜாரோஹணம்) கொண்டாடுதல்.

6. தலையில் பனி விழாமல் தடுக்க **துணியும்** வேண்டும். ஞான விகாசம் பெற, எம்பெருமானுடைய கொடியில் தோன்றும், வேத ஸ்வரூபமான கருடனை நினைத்து, ஸ்வாமி தேசிகன் போல் கருடனை ஆசார்யனை ஆசார்யனாக நினைத்து, அவரிடம் ஞானம் வேண்டுதல்.

இந்த பாசுரத்தில் **சங்கு கொடி விதானம் விளக்கு பறை** போன்றவற்றை வேண்டுவதும் மேலாண்மைத் தத்துவத்துவத்தை விளக்குவதாகவும் அனுபவிக்கலாம். அவ்வாறு ஆண்டாள் வேண்டுவது அவளுக்கு மட்டுமல்லாமல், அவளுடன் சேர்ந்தவர்களுக்காகவும்தான். அதுதான் **ஆண்டாளின் தனித்துவம்**.

மற்றொரு விதமாகவும் அனுபவிப்போம்.

ஆண்டாள் நாச்சியார் இந்த பாசுரத்தில் பகவானிடம் ப்ரார்த்திக்கும் இந்த ஆறு பொருட்களை ஸரணாகதித் தத்துவத்தின் **ஆறு அங்கங்களாகவும்** அனுபவிக்கலாம்.

இந்தப் பாசுரத்தில் கோதாப் பிராட்டி ஸரணாகதித் தத்துவத்தின் ஆறு அங்கங்களைச் சொல்லியுள்ளாள் என்றும் மற்றுமோர் ஸ்வாபதேசம் - உள்ளூரைப் பொருள் அனுபவிக்கலாம்.

ஸரணாகதி என்றால் என்ன? அதன் அங்கங்கள் என்ன? என்பது அஹிர்புந்த்ய ஸம்ஹிதை மற்றும் லக்ஷ்மி தந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஆறுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ரதி கூல்யஸ்ய வர்ஜனம் |

ரக்ஷிஷ்யதீதி விஸ்வாவஸோ கோ₃ப்த்ருத்வ வரணம் ததா₂ |

ஆத்மநிஷேஷப கார்பண்யே ஷட்₃விதா₄ ஸரணாக₃தி | - (லக்ஷ்மிதந்த்ரம் 17-60,61) என்ற லக்ஷ்மிதந்த்ர ஸ்லோகம் ஸரணாகதியின் அங்கங்களை விளக்கும். அதாவது, ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்தின் ஸரணாகதித் தத்துவம் ஆத்ம சமர்ப்பணம் என்ற அங்கி உள்ளிட்ட ஆறு அங்கங்களைக் கொண்டது.! ஸரணாகதித் தத்துவத்தின் ஆறு அங்கங்களாக, இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் வேண்டிய ஆறு பொருட்களாக அனுபவிப்போம்.

1. **ஆறுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்பம்** என்பது, பகவானுக்கு அனுசூலமாய் இருத்தலில் உறுதியாய் இருத்தல். பகவானே அனைத்தையும் ஆள்பவனென்றும் நாம் அவன் அடியாரென்றும் உணர்தல். எல்லாமே அவன் ரூபமே ஆவதால், யாருக்கும், எதுவொன்றுக்கும் தீமை கருதாது இருத்தல் என்று உறுதி பூணுதல். இதை, **சங்கு: பாஞ்ச சன்யம் - சங்கொலிக்கும் ப்ரணவநாதம்**-என்று பூகமாகக் கொள்ளலாம்.

2. **பிரதிகூல்யஸ்ய வர்ஜனம்** என்பது, பகவானுக்கு உகவாதவற்றை விலக்குவது. இதை, **பெரும்பறை -ப்ரதிகூல்ய வர்ஜனம்** என்று உருவகப்படுத்திக் கொள்ளலாம், பெருமுரசைப் போல் ஓங்கியொலிக்கும் வேதசாஸ்த்திரங்கள் தீமையென உரைத்தவற்றை செய்யாதிருக்க உறுதி பூணுதல். **ஸத்யம் வத - தர்மஞ் சர - ச்ரத்தையா தேயம் - அச்ச் ரத்தையா அதேயம்** என்று வேதம் நம்மை நெறிப்படுத்திச் செம்மைப் படுத்துகின்றது. . பகவத் கீதையில் பகவான்

தாஸ்மாச்சா₂ஸ்த்ரம் ப்ராமாணம் தே கார்யா கார்ய வ்யவஸ்தி₂தௌ |

ஜ்ஞாத்வா ஸாஸ்த்ர விதா₄நோக்தம் கர்ம கர்த்தும் இகார் ஹஸி. - (ப.கீ. 16-24)

என்று உபதேசித்தான். **சாஸனாது சாஸ்த்ரம்** என்றபடி, உலகில் செய்யத் தக்கது, செய்யத் தகாதது என்று சாஸ்த்ரம் நிர்மாணம் செய்துள்ளபடி உன் கடமைகளைச் செய் என்பது இதன் பொருள். இதைத்தான்திருக்குறளும், **செய்தக்க அல்லது செயக்கெடும் செய்தக்க செய்யாமையினும் கெடும்** என்று அறிவுறுத்துகின்றது.

ஞாலத்தை எல்லாம் நடுங்க முரல்வன பாஞ்சஜன்யம் என்பது இந்த உலகத்தில் கர்மாக்களை உண்டு பண்ணக் கூடிய ஜீவாத்மாக்களை ஆட்டுவிக்கும் ஐந்து இந்திரியங்கள், அதாவது ஐம்புலன்களைக் குறிக்கும். **பால்வண்ணமாவது**, வெள்ளை. அதாவது நல்லதை மட்டுமே செய்கின்ற **ஸத்வ** குணத்தைக் குறிக்கும். **போய்ப்பாடு உடையன** என்பது, நல்லதையும் அல்லதையும் செய்யத் தூண்டக்கூடிய **புலன்களின் தன்மையைக்** குறிக்கும். சங்கங்கள் பல- இந்தப் புலன்களையெல்லாம், **ரஜஸ் , தமஸ்** என்கின்ற குணங்கள் வசம் செல்லாமல், **பாலன்னவண்ணத்து**, **ஸத்வகுண செய்கைகளைச்** செய்வதிலேயே ஈடுபடுத்தக்கூடிய ஸங்கல்பத்தை , மனவுறுதியைக் குறிக்கும். இந்த உண்மைகளைத் தான் கடோபநிஷத்தும் உபதேசிக்கின்றது.

ஆத்மானம் ரதி₂னம் வித்தி₄ சரீரம் ரத₂ மேவ து |

பு₃த்தி₄ம் து ஸாரதி₂ம் வி₃த்தி₄ மன:ப்ரக்₃ரஹமேவ ச || (3)

இந்த்₃ரியாணி ஹயானாஹூ: விஷயாம்ஸ் தேஷு கோ₃சரன் |

ஆத்மேந்த்₃ரிய மனோயுக்தம் போ₄க்தேத்யாஹூர் மனீஷின: ||(4)

- (கடோபநிஷத்: 1 - 3 - 3 □ 4)

என்பது கடோபநிஷத் வாக்யங்கள்.

சரீரம் ரதம். இந்த்திரியங்கள் சரீரமாகிய ரதத்தில் பூட்டிய குதிரைகள். சரீரத்தில் உறையும் ஆத்மா தான் அந்த ரதத்தைச் செலுத்தும் சாரதி. மனம்தான் இந்திரியங்களாகிய குதிரைகளுக்குப் பூட்டிய கடிவாளம். மனதை அடக்கா விட்டால், பகவதனுபவம் கிடைக்காது.

பகவதனுபவம் என்ற மந்திரத்தால் மனம் இறக்கக் கற்றுவிட்டால், ஆனந்த மயமாக ஆகி விடலாம். அப்படிப்பட்டமாய் மந்திரத்தைக் கற்றுக்கொடுக்கும் வல்லமைவாய்ந்தது எம்பெருமானிடம் பரிபூர்ண ஸரணாகதி செய்வது தான் என்று உணர்தலே, பகவானுக்கு உகவாதவற்றை விலக்குவது என்ற **பிரதிகூல்யஸ்ய வர்ஜனம்** ஆகும்.

பல்லாண்டு இசைப்போரே என்பது **பலத் த்யாகம்** - தான் எனது என்று சுயநலத்தோடு இல்லாமல், அபிமான பங்கம் அடைந்து, யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையம் என்று எவ்வித பலனும் கருதாமல், பகவானுடைய கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுதல்.

கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பாராதே என்று கீதையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உபதேசித்தபடி நடத்தல். ஸரணாகதம் செய்வதால் வீடுபேறு வாய்க்கும் என்று ஒரு பலனை எதிர்பார்த்து காமயார்த்தமாக ஸாரணாகதியை செய்யாமல், எவ்வித பலனும் எதிர்பார்க்காமல், பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுவதையே பெரிதாக எண்ணி ஆத்மார்த்தமாகச் ஸரணாகதம் செய்தல் தான் **பிரதிசூல்யஸ்ய வர்ஜன** பண்பு. எம்பெருமானை அவனருளால் கருடாருடனாகத் தாரிசிக்கும் பேறு பெற்ற பெரியாழ்வார், தமது பக்தியின் வலிமையால், தாயன்போடு, வேறெந்த பலனும் வேண்டாது, அவனுக்குக் கண்ணெச்சில் படுமோ என்றஞ்சி பல்லாண்டு இசைப்பதே பயனென்று கருதி பல்லாண்டு பாடி வாழ்த்தினாரல்லவா!! அது தான் **பலத்யாகம்!** அதுபோன்ற ஞானம்தான் **ப்ரதிசூல்ய வர்ஜனம்**. இந்த பண்பை, இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் கண்ணனிடம் பாஞ்சசன்யம் வேண்டியதுடன் ஒப்பிடலாம். தனக்கு மட்டும் வேண்டாமல் **பாஞ்ச சன்யம் போல்வன சங்கங்கள்** என்றருளி, எம்பெருமான் திருக்கையில் உள்ள **பாஞ்ச சன்யம்** போன்ற பல சங்கங்களை வேண்டி, தன்னுடன் வந்த தன் தோழியருக்கும் சேர்த்தே வேண்டுகின்றாள்.

3. **கார்ப்பண்யம்** என்பது, தகுந்தவை தனக்கு தாழ்ச்சியே - அதாவது எல்லாம் அவனருளால்தான் என்று உணர்தல். எல்லாம் அவன் செயல் என்று அறிதல். பட்டொளி வீசிப் பறக்கும் கொடியானது காற்றின் உதவியால் பறப்பது போல், அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது என்றுணர்ந்து, நானே என்னைக் காத்துக் கொள்கிறேன் என்று ஆணவம் கொள்ளாமல், அபிமான பங்கம் கொண்டு, பகவானே நம்மைக் காப்பவன் என்று உணர்தல். அவனை அடைய, அவனே உபாயம்; அவனே உபேயம் என்று உணர்தல். இந்தக் குணத்தை/ பண்பைத்தான் **கார்ப்பண்யம்** என்பர். இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் கண்ணனிடம் வேண்டிய **கொடியே** என்பதுடன் இதனை ஒப்பிடலாம்.

4. **மகா விஸ்வாசம்** என்பது, பகவான் காப்பான் என்ற திடமான நம்பிக்கையும் மன உறுதியும் கொள்ளல். விளக்கின் ஒளி எப்படி இருளைப் போக்குகிறதோ, அதுபோன்று பகவானிடம் கொண்ட நம்பிக்கை நம் வினையிருள் தீர்க்கும். பகவான் நம்மை ரக்ஷிப்பான் - காப்பான் என்று திடமாக நம்புதல். இது தான் **மஹா விஸ்வாசம்**. இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் கண்ணனிடம் வேண்டிய **கோல விளக்கே** என்பதுடன் இதனை ஒப்பிடலாம்.

5. **கோப்த்ருத்வ வர்ணம்** என்பது ஸரணம் அடைந்தேன், ரட்சகனாக இருத்தல் வேண்டும் என்று பகவானைப் பிரார்த்தித்தல். தோழனாய், வாகனமாய், கொடியாய் என்றும் அகலாது - பரமனுக்கு அடியாராக தொண்டு செய்யும் கருடனைப் போன்ற அடியாராக விழைதல். இந்த மன நிலை தான் **கோப்த்ருத்வ வர்ணம்**. இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் கண்ணனிடம் வேண்டிய **விதானம்** என்பதுடன் இதனை ஒப்பிடலாம்.

6. ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் என்பது, அவனை அடைய உபாயமும் நீயே உபேயமும் நீயே என்று பகவானிடம் பூர்ணமாக சரணடைதல். இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் கண்ணனிடம் வேண்டிய **ஆத்ம நிசேஷம்** என்பதுடன் இதனை ஒப்பிடலாம்.

இப்படி ஆண்டாள் ப்ரார்த்தித்த ஆறு பொருட்களும் ஸரணாகதித் தத்துவத்தின் ஆறு அங்கங்களாகப் பெரியோர் அனுபவிப்பர்.

ஞாலத்தை எல்லம் நடுங்க முரல்வன பாலண்ண உன் பாஞ்ச சன்னியமே = எங்களுக்கு வேறு சங்கம் வேண்டாம். உன் பாஞ்ச சன்னியம் தான் வேண்டும். ஏன் ஆண்டாள் பகவானின் பாஞ்ச சன்னியத்தைக் கேட்டாள்? நேற்று அருத்தித்து வந்தோம் உன்னையே தா என்று கேட்டவள் இன்று பகவானின் பாஞ்ச சன்னியத்தைக் கேட்கிறாள்!!

கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ,

திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்தி ருக்கும்மோ,

மருப்பொசித்த மாதவன்றன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும்,

விரூப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்லாழி வெண்சங்கே. (நாச்சியார் திருமொழி 2 - 1)

என்று ஆண்டாள் பகவானின் அதர சம்பந்தப்பட்டபாக்யம் பெற்ற அந்த பாஞ்ச சன்யம் வேண்டும் என்று கேட்டாள்!! ஏன்? குலசேகராழ்வார் திருவேங்கடவனின் சன்னதியில் **படியாய்க் கிடந்து உன் பவள வாய் காண்பேனே!!** என்று குலசேகரப் படியாய்க் கிடந்து அனுதினமும் அனுபவிக்கும் **பவளவாய்** அல்லவா அந்த அதரங்கள்!!

அதரம் மதுரம் வதனம் மதுரம் நயநம் மதுரம் ஹஸிதம் மதுரம் |

என்றுதானே அந்த அதரத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்! அதனால் அந்த அதரச் சுவை இருக்கும் உன் பாஞ்ச சன்யம் தந்து அருள வேண்டுகிறாள் ஆண்டாள்!!

போல்வன சங்கங்கள்..... - வெண்சங்கின் பிரணவ நாதம் தூய்மையான ஞானத்தைக் குறிக்கிறது. ஒரு சங்கம் போதாது. என்னுடன் வந்துள்ள அடியர்கள் அனைவருக்கும் வேண்டும் என்று வேண்டும் ஆண்டாளின் பண்பு இங்கு வெளிப்படுகின்றது.

சாலப் பெரும் பறையே.....

சாலப் பெரும் பறை கொட்டினர் என்று ஸ்ரீ ஆண்டாள் கூறுவது சாலவும் பொருத்தம்.

பறை கொட்டி, பாவை நோன்பு நோற்ற ஸ்ரீ ஆண்டாள், தனக்கு ஸ்ரீ நாராயணன் பறை தருவான் என்கிறாள்.

மேற்கூறிய சாலப் பெரும் பறை தவிர மற்ற இடங்களில், அவள் கேட்கும் பறை, அதாவது ஸ்ரீ நாராயணன் தருவான் என்று சொல்லும் பறை என்பது, ஒலி எழுப்பும் இசைக் கருவியான பறை அல்ல. அவள் பெற வேண்டும் என்று கேட்கும் அந்தப் பறை என்ன என்பதை, பறை என்ற சொல்லை திருப்பாவையில் ஆண்டாள் 11 பாசுரங்களில் கையாண்டுள்ளதுடன் ஒப்பிட்டு பொருள் தெளிதல் வேண்டும். அவ்வகைத் தெளிவு, ஆண்டாள் வேண்டிய பறை என்ன என்பதை விளக்கும். ஒன்பது இடங்களில்

அவள் ஸ்ரீ நாராயணன் திருக்கோவிலின் வாசல் கதவைத் தட்டி, கதவைத் திறக்கச் சொல்லி வாயில் காப்பாளனிடம், நாங்கள் ஒன்றும் அழையா விருந்தாளிகள் அல்ல. அறை பறை மாயன் மணி வண்ணன் நென்னலே வாய் நேர்ந்தானே! அதனால் தான் வந்தோம். கதவைத் திற' என்கிறாளே அந்த விளக்கம் தான் ஆண்டாள் வேண்டுவது கொட்டும் பறை அல்ல. என்றும், மாயன் மணிவண்ணன் என்னும் கண்ணன் அன்று தேர்த்தட்டில் நின்று பறை அறிவித்துச் சொன்னானே, அதை நம்பி அவனைத் தேடி நாங்கள் வந்திருக்கிறோம் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். அப்படி என்ன அறை பறை அறிவித்து ஸ்ரீ மாயவன் சொன்னான்?

அறை பறை என்னும் சொல்லே ஒரு சிறப்புப் பொருளுடையது.

'அறை பறை அன்ன கயவர்' என்ற திருக்குறளுக்கு (குறள் - 1076), ரகசியமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களைப் பகிரங்கமாகச் சொல்லுவது அறை பறை என்கிறார் உரை ஆசிரியர் பரிமேலழகர். அவ்வகையில், ரகசியமாக சொல்லப்பட்டு வந்த ஒரு விஷயத்தை கண்ணன் பகிரங்கமாக நென்னலே வாய் நேர்ந்ததால், அதாவது, பகவத் கீதையில்

சர்வ தர்மான் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ |

அஹம் த்வா சர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸாச: || - (ப.கீ. 18-66)

என்றருளி, எல்லா தர்மங்களையும் விட்டுவிட்டு என்னையே சரணடை. நான் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் உனக்கு விடுதலை அளிக்கிறேன் என்று கண்ணன் கூறுவது, பிறவிப் பெரும் கடலைக் கடக்க அவன் கொடுக்கும் ஒரு உறுதிப் பிரமாணம். இது என்றுமே உள்ள பிரமாணம் தான். இந்தப் பேருண்மையை, எல்லார் முன்னிலையிலும், எல்லோரும் அறியும் வண்ணம் அறை பறை என அறிவித்தான் கண்ணன். அன்றைக்கு அவன் அர்ஜுனனுக்கு அறிவித்தது, உரக்க அறிவித்தது, பறை கொட்டியது போல் அறிவித்தது, மக்கள் அனைவரும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக. அவன் கொடுத்த உறுதி பிரமாணம் அல்லவா. அதை நம்பி, அவனே எல்லாம் என்று அவனைச் சரணடைந்து, அவனைத் தேடி வந்திருக்கிறோம். என்று 16ம் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் உணர்த்திய பறை - கண்ணனான ஸ்ரீ நாராயணன் தரும் பறை - அவன் திருவாய்மொழியில் உரைத்தது ஆகிய நமக்கு முக்தி (மோக்ஷம்) தருவேன் **மா ஸாச:** என்று அவன் தரும் உறுதி என்று புலனாகிறது.

இந்த மாயக் கண்ணனின் உரையை (ஸ்ரீ பகவத் கீதையில் அவன் **மா ஸாச:** கொடுத்த உறுதி), திருப்பாவையில் **பறை** என்று மற்ற பாசுரங்களில் சொல்லியுள்ளதுடன் சேர்த்துப் பார்த்தால், **பறை** என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் வேண்டியது, எம்பிரானைச் சரணடைந்து, அவனுக்குக் கைங்கர்ய ஸேவை செய்து பெறும் அவனுடைய புருஷார்த்தமே உள்ளூறைப் பொருளாக விளங்குவது தெரியும். இந்தத் தெளிதலுடன், திருப்பாவையில் ஆண்டாள் ப்ரார்த்திக்கும் "**பறை**" பட்டியலைப் பார்ப்போம்.

1. "**நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்**" - (பாசுரம் - 1)

அன்று அர்ஜுனனுக்குப் பறை என்னும் உரை தந்தான். அர்ஜுனனைப் போல நாமும் அவனை அடைவோம். நமக்கும் அந்த கைங்கர்யப் பறை தந்து, நிச்சயமாக முக்தி - ஸாயுஜ்யம் - அளிப்பான் என்ற பரிபூர்ணமான நம்பிக்கை - விஸ்வாசம்.

2. "**பாவை, எழுந்திராய் பாடிப் பறை கொண்டு**" - (பாசுரம் - 8)

அவன் கொடுத்த உரை என்னும் பறையை நம்பி, அவனிடம் சென்று நாம் வணங்கி - 'இது நீ கொடுத்த உறுதி தானே! **மா ஸாச:** என்றாயே!! நாங்கள் அனைத்தையும் விட்டு விட்டு, நீயே சரணம் என்று வந்துள்ளோமே!! எங்களையும், ஏற்றுக் கொள் என்று சொன்னால், 'ஆஹா' என்று ஆஹா-காரம் செய்து ஆராய்ந்து அருள்வான் கண்ணன். (தேவாதி தேவனைச் சென்று நாம் சேவித்தால் ஆவா வென்று ஆராய்ந்து அருள் என்பதல்லவா பாசுர வரிகள்)

இங்கு, ராமன் தன்னிடம் ஸரணாகதி செய்தவர்களிடம் தவறு இருந்தாலும், தன்னடி சேர்த்துக் கொண்டு விடுவான்! அவன் ஸரணாகத வத்ஸலன். எனவே மனதுக்கினியான்!! ஆனால் க்ருஷ்ணனோ, ஆராய்ந்துதான் அருள்வான். பெண் வருத்தம் அறியான் என்கிறாள்!! (அவனே புருஷோத்தமன் என்பதால், ஜீவாத்மாக்களாகிய நாம் அனைவருமே ஆண் பெண் என்று பாலின பேதம் இல்லாமல் அனைவருமே எம்பெருமானுக்கு பெண். "பாவம்" (bhaavam) தான்!!)

இராவணனே, 'அபயம்' என்று அவன் அடி பணிந்தால் அவனைத் தண்டிக்காமல் விட்டு விடுவான் என்று சீதாப் பிராட்டி ராவணனுக்கு நல்லுபதேசம் செய்தால், புல்லர்கள் நல்லுரைகள் ஏற்க மாட்டார்கள் அல்லவா! ராவணனும் சீதா பிராட்டியின் நல்லுரைகளை ஏற்க வில்லை.

ராவணா, உனக்குக் கோரமான அழிவு வேண்டாம் என்று நினைத்தாயானால், உன் இலங்கை காக்கப்பட வேண்டும் என்று நினைத்தாயானால், என் பிரபுவான ஸ்ரீ ராமனிடம் நட்பு கொண்டு பிழைத்துக்கொள். அவன் ஸரணாகத வத்ஸலன். நீ ஸரணடைந்தால் உன்னை மன்னித்து ஏற்பான் என்று அறிவுறுத்தினாள் ஸீதாப் பிராட்டி.

மித்ரமௌபயிகம் கர்தும் ராம: ஸ்தா₂நம் பரீப்ஸதா

வத₄ம் சாநிச்ச₂தா கோ₄ரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப₄: - (19)

விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஸரணாகத வத்ஸல: | - (20)

(வால். ராமா. - ஸுந்தர காண்டம் - ஸர். 21.- ஸ்லோ. 19, 20)

ஏன் மித்ரனாக - நண்பனாகப் போய்விடு என்று பிராட்டி சொன்னாள் என்று தோன்றலாம். எதிரியே ஆனாலும், ராவணன் ஒரு ராஜன். ஒரு ராஜன் மற்றொரு ராஜனிடம் நட்பாக இருத்தலே ராஜ தர்மம் என்று உணர்த்தினாள் பிராட்டி. பிராட்டியிடமே அபசாரம் செய்த காகாசுரனைக் கூட அப்படித் தான் அவன் மன்னித்தான்.

ஆனால், இந்த தேர்த் தட்டு பாகன் கண்ணன் அப்படி அல்லன்.எதையும் ஆராய்ந்தே ஏற்று அருளுவான்.

பாவத்துடன் வரினும் சரி,பரவாயில்லை என்று ஏற்பான் இராமன். ஆனால் புண்ணியத்தையும் விட்டு விட்டு வா என்பவன் கண்ணன்!!

அதனால் "பறை" வேண்டும் என்று சொல்லி விட்டீர்கள் இல்லையா. பார்க்கலாம். ஆராய்ந்து அருள்கிறேன் என்கிறான் கண்ணன்."

இத்தகைய புரிதலுடன் ஆண்டாளின் பறை என்ற சொல்லாடலைத் தெளிதல் வேண்டும்.

3. "போற்றப் பறை தரும் புண்ணியன்" - - (பாசுரம்- 10)

அதனால், அவனை நன்கு போற்றிப் பாடுவோம், நமக்கும்!. **மா ஸாச:** என்று உறுதி கொடுத்து விடுவான் -

4. அறை பறை மாயன் மணி வண்ணன்

நென்னேலே வாய் நேர்ந்தான்' - (பாசுரம் -16)

இதன் கருத்தை முன்னமே விளக்கியபடி இங்கும் கொள்ள வேண்டும். ரகசியமாக இருந்த மோகும் என்னும் பெரும் உபாயத்தை, அனைவரும் அறிய, அறைந்து பறை அறிவித்தாற் போல் அன்றே அர்ஜுனனிடம் **மா ஸாச:** சொல்லி விட்டானே. ஏலாப் பொய்கள் உரைப்பது, கண்ணனுக்கு காதல் பாவனையில் ரஸமாக இருந்தாலும், பக்தி பாவனையில் கண்ணன் அவ்வாறில்லாமல், மா ஸாச: என்று அருள்வான் என்ற பூர்ண விஸ்வாஸத்துடன் ஸரணடைந்தோம், எனவே, கண்ணா! நென்னலே நீ அருளியபடி இன்று எங்களுக்கு அருள்வாய்.!!

5- என்றென்றும் உன் சேவகமே ஏற்றிப் பறை கொள்வான் - (பாசுரம் -29)

இங்கு பறை என்று பரம புருஷார்த்தத்தை, அதாவது, "அனுபவ ஜெனித ப்ரீதி காரித கைங்கர்யத்தைச் சொன்னவாறு" என்று பொருள் சொல்வர் ஆன்றோர்.

6. உன்னை அருத்தித்து வந்தோம் பறை தருதியாகில்- (பாசுரம் -25)

அன்றைக்கு உன்னைக் கொண்டாடிய அர்ஜுனனுக்குத் தந்தாயே உறுதி மொழி, அதைப் போல நாங்களும் உன்னைப் போற்றி வந்துள்ளோம். எங்களுக்கும் **மா ஸாச:** என்று அந்த உறுதி மொழி கொடுத்து விடு.

7. சாலப் பெரும் பறையே பல்லாண்டிசைப்பாரே - (பாசுரம் -26)

பெரும் பறை என்பது சாதாரணமானது அன்று. அது திருத்தக்க செல்வம் - நீங்காத செல்வம். இற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும், எந்தை தந்தை, தந்தை தந்தைதம் மூத்தப்பன் என்று வழி வழியாய் உனக்கே நாம் ஆட்படுவோம் என்று நீ எமக்கு அளிக்கும் பறை என்பதால் அந்தப் பறை சாலப் பெரும்பறை.

8. **உன்றன்னை பாடிப் பறை கொண்டு** - (பாசுரம் -27)

இங்கே, இதுவரை உணர்த்திய அந்தப் **பறை** என்னும் பெரும்பேறு தரும் பலன் கூறப்படுகிறது. “கோவிந்தா உன்றன்னை பாடிப் பறைகொண்டு யாம் பெறும் சன்மானம்” நாடு புகழும் பரிசு அல்லவா!! அதனால் அத்தகைய சாலப் பெரும் பறையைப் பெற, நாங்கள் கூடி இருந்து குளிர்ந்து உன் புகழ் பாடிப் பரவிப் போற்றி ஸரணமடைகின்றோம். அன்று போர்க்களத்தில், அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தபின், அவனை விட்டு நீ பிரியாது நின்று, சாரதியாய்த் தேரோட்டி, அவன் மனத்தையும் ஓட்டும் யோகேஸ்வரனாகக் கூடி இருந்தாயே! அது போன்றே, கண்ணா, உன்னுடன் எப்போதும் கூடி இருக்கும் தன்மைதான் நாங்கள் உன்னிடம் பரிசாகக் கேட்பது என்று தனக்கு மட்டுமல்லாமல், தன்னுடன் வந்த அடியார்களை அனைவருக்கும் பரிசு கேட்கிறாள் ஆண்டாள்!!

9. **இறைவா நீ தாராய் பறை** - (பாசுரம் -28)

கண்ணா, உன் மீது கொண்ட அதீத அன்பினாலும், பாசத்தாலும் உன்னைப் பலவாறாக சிறுமைப் படுத்தியும் பேசியுள்ளோம். அதை எல்லாம் நீ பெரிது படுத்தாதே! அன்று அர்ஜுனன் உன்னைப் பேசாததா? இந்த அண்டத்தையே தன்னுள் கொண்டு, தன்னுள் விரிந்து இருக்கும் உன்னை, நண்பனை ஏசிப் பேசி பரிகாசம் செய்வது போல், உன்னிடம் நடந்து கொண்ட அர்ஜுனனிடம் நீ கோபம் கொள்ளாதது போல், அன்பின் மிகுதியால், காதலால், பக்தியால், நீ என் கண்ணன் என்ற உரிமையால் உன்னை நாங்கள் எவ்வாறு சிறு சொல் பேசி அழைத்திருந்தாலும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல், சீற்றம் கொள்ளாமல் (அது உன் தத்துவமும் அன்று தகவும் அன்று என்பதால்பறை தாராமல் இருந்து விடாதே. நீ பறை என்னும் உறுதி மொழியை எங்களுக்குத் தர வேண்டும்.

10. **இற்றைப் பறை கொள்வான்** - (பாசுரம் -29)

கண்ணா! இன்று நாங்கள் உன்னை அருத்தித்து வந்ததால், இன்றைக்கு மட்டும் நீ பறை கொடுத்தால் போதும் என்றில்லை. அர்ஜுனனுடன் என்றென்றைக்கும் கூடவே இருந்து அவனை கவனித்துக் காத்தருளினது போன்று, என்றென்றைக்கும், ஏழேழ் பிறவிக்கும் எங்களை நீ ஆட் கொண்டு இருக்க வேண்டும்.

11. **அங்கப் பறை கொண்ட ஆற்றை** - (பாசுரம் -30)

இவ் வரிகள் கடைசிப் பாசுரத்தில், பலன் கூறுவது போல் அமைந்துள்ளன. அங்கு, அன்று அப்பறை கொண்ட விதத்தை, பட்டர் பிரான் மகளான கோதா பிராட்டி சொன்ன கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டு அவன் அடி பணிபவர்கள், செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால் என்றும் திருவருள் பெற்று இனிதுடன் இருப்பர் என்று ஆண்டாளின் அருளமுதமான திருப்பாவை முடிகிறது.

மேற்சொன்னவாறு தெளிந்தால், **பறை** என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் வேண்டியது, எம்பிரானைச் ஸரணடைந்து, அவனுக்குக் கைங்கரிய ஸேவை செய்து பெறும் அவனுடைய புருஷார்த்தமே என்று உள்ளூறைப் பொருளாக விளங்குவது தெரியும்.

கோல விளக்கே - பெருமானின் பேரில் உள்ள ஆழ்ந்த விசுவாசத்தைக் குறிக்கிறது. புருஷகார பூதையான நப்பின்னைப் பிராட்டியையும் குறிக்கின்றது என்று உட்பொருள் தெளியலாம்.

கொடியே -- “காற்றில் அலையும் கொடியைப் போன்று, கதியற்று இருக்கும் நாங்கள் (கோபியர்) உன் அருள் வேண்டி வந்துள்ளோம்” என்பதை உள்ளர்த்தமாகக் கொண்டுள்ளது!

ஆலினிலையாய்.....

ஆலின் இலையில் துயில்பவனே!! என்று வடபத்ர சாயிப் பெருமானைப் போற்றுகிறாள்.

திருமங்கை ஆழ்வார் பாசுரம் ஒன்று ஆலிலையில் அமர்ந்த அந்த ஆதிமூலமான, வேதத்தின் வித்தின் பெருமையைப் பரக்கப் பேசுவதை அனுபவிப்போம்.

**மஞ்சாடு வரையேழும் கடல்க ளேழும்
வானகமும் மண்ணகமும் மற்று மெல்லாம்,
எஞ்சாமல் வயிற்றடக்கி ஆலின் மேலோர்
இளந்தளிரில் கண்வளர்ந்த ஈசன் றன்னை,
துஞ்சாநீர் வளஞ்சுரக்கும் பெண்ணைத் தென்பால்
தூயநான் மறையாளர் சோமுச் செய்ய,
செஞ்சாலி விளைவயலுள் திகழ்ந்து தோன்றும்
திருக்கோவ லூரதனுள் கண்டேன் நானே.**

-(பெரிய திருமொழி 2-10-1)

என்று திருமங்கை ஆழ்வார் **ஆலிலை அமர்ந்த அந்த ஊழி முதல்வனைச்** சொன்னார்.

**ஆலமா மரத்தி னிலைமே லொருபாலகனாய்,
 ஞால மேழு முண்டா னரங்கத் தரவி னணையான்,
 கோல மாமணி யாரமும் முத்துத் தாமமும்
 முடிவில்ல தோரெழில் நீல மேனி யையோ.
 நிறை கொண்டதென் நெஞ்சினையே**

- (அமலனாதிபிரான் -9)

என்று அமலனாதிபிரானில் திருப்பாணாழ்வாரும் சொல்வது ஆலினிலைப் பாலகனாக பகவான் ப்ரளய காலத்தில் வையமேழும் தன் திருவயிற்றில் அடக்கி நிற்கும் காட்சி அன்றோ? **ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் வடபத்ரசாயி ஆன ஆலிலைப் பாலகனை ஆண்டாள் இங்கு மங்களாசாசனம் செய்கிறாள்!!!**

அருளேலோர் எம்பாவாய்- என்று பாசுரத்தை முடிக்கிறாள்.. எந்நிலையிலும் எம்பெருமானின் அருள் கிடும். என்பது இங்கு இந்த பதங்களால் சொல்லப்படுகின்றது.

இதை விளக்க உபநிஷத்தின் கதை ஒன்றைச் சொல்வது வழக்கம்.

ஒரு குருகுலம். **சுயக்ருயன்** என்று ஒரு சிஷ்யன். அவனுக்கு குருவின் வஸ்திரங்களை துவைக்கும் வேலை. ஒரு நாள் துவைத்த வஸ்திரத்தை ஆசாரியார் உலர்த்த எடுத்த போது ஐந்தாறு இறந்த மீன்கள் துணியிலிருந்து விழுந்தன. கோபமடைந்த குரு 'பன்றியாகப் பிறக்கும்படி சிஷ்யனுக்கு சாபம் அளித்தார். ஆசாரியார் சாப விமோசனமும் அளிக்க மறுத்து விட்டார். அவன் தன் நண்பர்களிடம் தகுந்த தருணத்தில் ஆசாரியாரிடம் கேட்டு, தான் எந்த இடத்தில் பன்றியாகப் பிறந்திருப்பேன் என்ற விவரம் அறிந்து தன்னைக் கொன்று விடும்படிக் கேட்டுக்கொண்டான். சிறிது நாளில் மரணம் அடைந்தான். நண்பர்கள் குருவின் மூலம் அவன் பன்றியாக இருக்குமிடம் அறிந்தனர்.

"சுனகளம் என்ற நகரில் உள்ள குடிசைக்கு அருகில் சாக்கடையில் ஒரு பன்றிக்கு 6 குட்டிகள் இருக்கும். 5 கருப்பாக இருக்கும். **ஒன்று மட்டும் வாயிலும், வாலிலும் வெள்ளையாக** இருக்கும். அதுவே என்னால் சபிக்கப்பட்ட சிஷ்யன் " என்கிறார் குரு. நண்பர்கள் ஒரு தடியை எடுத்துக் கொண்டு அந்தப் பன்றியை அடிக்க ஓடினர்." நீ எங்களை அடிக்கச் சொன்னாய். எனவே உன்னை அடித்துக் கொல்லப் போகிறோம் என்றனர். பன்றிக்கும் பூர்வ ஜென்ம நினைவு வந்தது.

நான் மனிதனாக இருந்த போது அப்படிச் சொல்லியிருக்கலாம். இப்போது **பன்றியாக ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கிறேன்.** மெத்து மெத்தென்ற சரீரம்.....தாய் அழகாகப் பால் கொடுக்கிறாள். அருமையான சகோதரர்கள். தேங்கிய சாக்கடை நீரில் படுத்துப் புரண்டு விளையாடுகிறேன். நான் ஆனந்தமாக இருக்கிறேன். என்னை அடிக்காதீர்கள் " என்று கெஞ்சியது.

குரு கூறினார். "சில லக்ஷம் ரூபாய் நோட்டுக்களை பார்த்தால் மனுஷ மனம் பேதலிக்கிறது. ஆனால் ஒரு கட்டெறும்பு பணக் கட்டின் மேல் ஊர்ந்து செல்கிறது. அது அதற்கு வேண்டிய நிலையில் தன்னை விரும்பும்படி பகவான் அருளுகிறார். பன்றிக்கு அதன் நிலையில் சந்தோஷம்" என்றார்.

'அருளேலோர் எம்பாவாய் " என்பதற்கு, இந்த உபநிஷத் சொல்லும் இந்தக் கதையை உதாரணமாகச் சொல்லி, பகவான் அவரவர் தகுநிலைக்கேற்ப அருள் புரிவான் என்று வ்யாக்யாணம் சொல்வர் பெரியோர்.

வழக்கம்போல், **ஏலோரெம்பாவாய்** என்ற சொற்களால் பாசுரம் நிறைவு பெறுகிறது. **ஏலோரெம்பாவாய்** என்பதை வெறும் அலங்கார ஈற்றைச் சொற்களாகக் கொள்ளாமல், யாம் வந்த காரியத்தை, ஏல் (தெளிந்து ஏற்றுக் கொண்டு), ஓர் (ஆராய்ந்து) எம் பாவாய் - எங்கள் பாவையாகிய நப்பின்னையே! நீ கண்ணனிடம் புருஷகாரம் செய்து, சீரிய சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்துள்ள கண்ணனிடம், இற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும், அவனுக்கே சேவகம் செய்யும் பேற்றினை எமக்கு அருள வேண்டும் என்று வேண்டி, கண்ணனிடம், அன்று உலகம் அளந்து நீ எம்மைத் தேடி வந்தாய். இன்று உன்னைத் தேடி யாம் வந்துள்ளோம். அன்று இவ் வுலகம் அளந்த பெருமானே! உன் பொற்றாமரை அடி போற்ற இன்று யாம் வந்துள்ளோம். எமக்காக இரங்கி அருள் புரிந்து, நாங்கள் வேண்டிய உன் அணிகளை எமக்களித்து, நாங்கள் உன் ஸாரூப்யம் அடைய வேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்து, பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறாள் கோதைப் பிராட்டி.

நயமான இந்தப் பாசுரத்தைக் கேட்டு **கண்ணன் பாஞ்ச சன்னியத்தை அனுப்பி வைத்தான், நோன்புக்கு வேண்டி பறையைக் கொடுத்தனுப்பினான். பல்லாண்டு படிக்க பெரியாழ்வாரையும் நம்மாழ்வாரையும் அனுப்பினான். மங்கள தீபமாக நப்பின்னைப் பிராட்டியை உடன் அனுப்பினான். கொடியாக கருடன் வந்தான். விதானமாக ஆதிசேஷன் வந்தான். எல்லாவற்றோடும் பரமனோடு சேரும் தருணம் நெருங்கியது ஆண்டாளுக்கு!**

இப்படி, பக்தியின் முக்தி நிலையில், பகவானின் **சாம்யா பக்தி நிலையில்**, பகவானின் ஸ்வரூபம் வேண்டி **ஸாரூப்யம்** அடைந்து, அவன் திருவடியில் கைங்கர்யம் பண்ணும் முக்தாத்மாவாக அவனிடம் ஐக்யமாகும் (**ஸாயுஜ்யம்**) பறையாகிய கைங்கர்ய பலனை கோதாப் பிராட்டி வேண்டுகிறாள்.

ஆண்டாள் நாச்சியார் காட்டிய வழியில் நாமும் தூயோமாய் வந்து, தூமலர் தூவி, வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்தித்து பகவானை உள்ளத்தில் கொண்டு, நாமும் இன்று அந்த **ஸாம்யா பக்தி நிலையை** அடைய முயல்வோம் என்று ப்ரார்த்தித்து இன்றைய பாசுரார்த்த விசேஷத்தைப் பூர்த்தி பண்ணுகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 27

ஜாதாபராதமபி மாமநுகம்ப்ய கோதே
கோப்தீர்யதித்வமஸி யுக்தமிதம் பவத்யா: |
வாத்ஸல்ய நிர்பரதயா ஜநநீ குமாரம்
ஸ்தந்யேந வர்த்தயதி தஷ்ட பயோதரா஽பி || 27

குழந்தைக்கு பாலூட்டும் போது குழந்தை தாயின் கொங்கையைக் கடித்தாலும், சினம் கொள்ளாது பால் கொடுப்பது இயற்கை. அதுபோல, நான் பலவிதமான அபராதங்களைச் செய்திருந்தாலும், நீ அருள் சுரந்து எனது அபராதங்களைப் பொருட்படுத்தாது காத்தருள்கிறாய் ஆகவே நீ எனக்குத் தாயே!.

கூடாரை வெல்லும் சீர் கோவிந்தா உன் தன்னைப்-
பாடிப் பறை கொண்டு யாம் பெறும் சம்மானம்
நாடு புகழும் பரிசினால் நன்றாகச்
சூடகமே தோள் வளையே தோடே செவிப் பூவே
பாடகமே என்றனைய பலகலனும் யாம் அணிவோம்
ஆடை உடுப்போம் அதன் பின்னே பாற் சோறு
மூட நெய் பெய்து முழங்கை வழி வாரக்
கூடி இருந்து குளிர்ந்தேலோர் எம்பாவாய்
பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள்

சந்தர்ப்பங்கள் பல தந்தும் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் தூற்றுவோரையும் தன் பக்கமாய் மாற்றும் நற்குணம் கொண்ட கோவிந்தனே! கண்ணனே! மணிவண்ணனே!! நாங்கள் உன்னிடம் பறை பெற உன்னைப் பலவாறு போற்றிப் பாடினோம். அதனால் நீ அகமகிழ்ந்து எங்களுக்குப் பாரோர் புகழும் பரிசாக அளிக்கும் அழகான சூடகம், தோள்வளை, தோடு, காதில் அணியும் மடல், காலில் அணியும் பாடகங்கள் மற்றும் பல ஆபரணங்களை நாம் அணிந்து மகிழ்வோம்! அழகான ஆடைகளை உடுத்துவோம். எங்கள் நோன்பின் பலனாய் உன்னை அடைந்ததால், பாற்சோறு மறையுமாறு அதன் மேல் நெய் வார்த்து செய்த அக்கார அடிசிலை, எங்கள் முழங்கையெல்லாம் நெய்யொழுக உண்போம்! இவ்வாறு உன்னுடன் சேர்ந்திருந்து, உள்ளம் குளிர்ந்து, பாவை நோன்பை முடிக்கவே நாங்கள் வந்துள்ளோம்! எங்களுக்கு அருள்வாயாக!

பாசுரச் சிறப்பு:

நேற்றைய பாசுரத்தில் **ஸாம்யா பக்தியாகிய** ஸ்வரூப ஸித்தியை ஆண்டாளும் கோபியர்களும் ப்ரார்த்திக்க, பகவானும் இவர்களுக்கு தன்னையே போன்றதான ஸ்வரூபத்தை - **ஸாரூப்ய** நிலையை அருளினான் என்று அனுபவித்தோம். அதாவது, ஆண்டாளின் ப்ரார்த்தனையை ஏற்று, கண்ணன் பாஞ்ச சன்னியத்தை அனுப்பி வைத்தான், நோன்புக்கு வேண்டி பறையைக் கொடுத்தனுப்பினான். பல்லாண்டு பாட ஆழ்வாராதிகளை அனுப்பினான். மங்கள தீபமாக நப்பின்னைப் பிராட்டியையும் உடன் அனுப்பினான். கொடியாக கருடன் வந்தான். விதானமாக ஆதிசேஷன் வந்தான். எல்லாவற்றோடும் பரமனோடு சேரும் தருணம் நெருங்கியது ஆண்டாளுக்கு! என்று நேற்றைய பாசுரத்தில் அனுபவித்தோம். அதற்கும் அடுத்த உச்ச நிலையான - பக்தியின் உச்சநிலையான **ஸாயுஜ்ய நிலையை** இந்த பாசுரத்தில் ஆண்டாள் ப்ரார்த்திக்கிறாள். பகவானிடம் சென்று சேர்வதான கல்யாண நிலையை அதாவது ஜீவாத்மாவும் பரமாத்வாவும் இணையும் கல்யாணத்தை எண்ணி மகிழ்ந்து தன்னைத் தயார் படுத்திக் கொள்கிறாள். இதுதான் இன்றைய பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள்.

இனி பாசுரத்தின் விசேஷ அர்த்தங்களை அனுபவிப்போம்.

கூடாரை வெல்லும் சீர் கோவிந்தா.....

பகவான் கூடாரை வெல்பவன். கூடியவரிடம் தோற்பவன்.

அவனின் அம்பிற்கு எதிர்த்தவர்கள் தோற்றார்கள். பக்தர்களின் அன்பிற்கு அவன் தோற்கிறான்.

கூடியவரிடம் தோற்பதில் எம்பெருமானின் சீலமும் செளலப்யமும் வெளிப்படுகிறது. பாண்டவர்கள் சரணாகதி செய்தார்கள். அவர்களுக்காக அவன் இரங்கி வந்து தூதனாக, தாஸனாக அவர்களுக்கும் கீழ்நிலையை உகந்து ஏற்றவனல்லவா!

பகவதனுபவத்தில் கூடியவர்கள் அவனின் செளலப்யமான கல்யாண குணங்களில் அனுபவ ஜனிதமான ப்ரீதி கொண்டு, தங்கள் க்ருதக்ருயை - நன்றியை - கைம்மாறை - ஆதிசேஷனைப் போல கைங்கர்யமாகச் செய்வர். ஆதிசேஷனின் கைங்கர்ய மேன்மையை பொய்கை ஆழ்வார் அனுபவித்தபடி, நாமும் அனுபவிப்போம்.

சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்

நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் - என்றும்

புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்

அணையாம் திருமாற்கு அரவு - (முதல் திருவந்தாதி - 53)

ஆதிசேஷன் போல் கைங்கர்யம் பண்ணும் **கூடியவரிடம்** பகவானின் **செளலப்யம்** வெளிப்படுகிறது. **கூடாரை** வெல்வதில் பகவானின் **பராக்ரமம்** வெளிப்படுகிறது.

இந்தப் பாசுரத்தில் **கூடாரை** என்ற சொல்லால், எம்பெருமானை வெறுப்பவர்களைக் குறிப்பிடுகின்றாள் என்று கொள்ள வேண்டும். உண்மையில், இத்தகைய “கூடார்” தான் வெறுப்பாலேயே எப்போதும் எம்பெருமானைச் சிந்தனை செய்து கொண்டிருப்பவர்கள்.. ஹிரண்யாக்ஷன், ஹிரண்யகசிபு, ராவணன், கும்பகர்ணன், சிசுபாலன் - - (நம்மிலும் சிலர் நாத்தீகம் பேசி பகவானைப் பழிப்பவர்கள்) - என்று வெறுப்பின் உச்சத்தில், வெறுப்பின் நிலையாக, **த்வேஷத் திலகமாக** இருந்தவர்களை தோற்கப் பண்ணிது போலே அவ்வாறு இருப்பவர்களையும் அவர்கள் கருத்தைப் பிழைப்பித்து வெல்கிறான் பகவான்!! என்பது நிதர்சனமாக நாம் காண்கிறோமல்லவா!! **வைதாரையும் வாழ்விப்பதன்றோ பகவானின் கல்யாண குணம்!!!** “கூடாம்” என்றிருந்த கம்சன், சிசுபாலன் முதலியோரை பகவான் வீரத்தால் வென்றான். கூடிய நம்மை, தன் நீர்மையால், வெல்வான்!! பகவானின் இந்த கல்யாண குணத்தை விளக்க, **ராவணன் வில்லெடுக்காமல் இருந்திருந்தால், பெருமாள் அவனிடம் தோற்றிருப்பார். ராவணன் வில்லெடுத்தாலேயே அவன் அழிந்தான்** என்று வ்யாக்யானம் சொல்வார்கள்!!.

கூடாரை வெல்லும் சீர்மை கொண்ட எம்பெருமானின் கல்யாண குணத்தை விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் போற்றுவதை அனுபவிப்போம்.

விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம், 626-வது திருநாமமாக **“விஜிதாத்மா”** என்றும், 627-வது திருநாமமாக **“விதேயாத்மா”** என்றும் எம்பெருமானைப் போற்றுவதை இங்கு மேற்கோளிட்டு அனுபவிப்பது பொருத்தமாக இருக்கும். **“விஜிதாத்மா”** என்றால், யாராலும் வெல்ல முடியாதவன் என்று பொருள். **“விதேயாத்மா”** என்றால், தோற்பவர் என்று பொருள். இவ்வாறு, முன்னுக்குப் பின் முரணாக எம்பெருமானின் கல்யாண குணங்களைச் சொல்லும் திருநாமங்களில் பலவற்றை விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரத்தில் அனுபவிக்கலாம். **விஜிதாத்மா** என்றபடி, எவராலும் வெல்ல முடியாதவனான எம்பெருமான், **விதேயாத்மா** என்றபடி தன் பக்தர்களிடம் தோற்பவன். தன் பக்தர்களிடம் தோற்பதுவே எம்பெருமானுக்குப் ப்ரீதி. இத்தகைய சௌசீல்யத்தைத்தான், ஆண்டாள் நாச்சியார் **கூடாரை வெல்லும் சீர்க் கோவிந்தா** என்று இந்தப் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளாள்.

திருக்காட்கரை திவ்ய தேச எம்பெருமானைக் குறித்து **அன்பினால் வஞ்சித்துத் தம்மை ஆட்கொண்ட பெருமான்** என்று நம்மாழ்வார் அருளியுள்ள பாசுரம் ஒன்றை இங்கே அன்வயித்துப் பொருள் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

**நீர்மையால் நெஞ்சம் வஞ்சித்துப் புகுந்து என்னை
ஈர்மை செய்து என்னுயிராய் என்னுயிருண்டான்
சீர்மல்கு சோலைத்தென் காட்கரை என்னப்பன்
கார்முகில் வண்ணன்தன் கள்வன் அறிகிலேன்**

- (திருவாய்மொழி 9-6-3)

பகவான் தன்னை நிந்தித்தாரையும் தனக்குத் தீமையே செய்தாரையும் எப்பொழுதும் மன்னித்து, அவர்களுக்கும் அருளும் வண்மையை புராண இதிஹாசங்களிலிருந்து நாம் அறியலாம். தன் பிராட்டியையே கவர்ந்து சென்று சிறை வைத்த இராவணன் செருக்களத்தில் எம்பெருமானால் நிராயுதபாணியாக்கப்பட்டு நின்ற போது, அவனிடம் **“இன்று போய் நாளை வா”** என்று அருளி, இனியாவது திருந்தி அவன் ஸரணாகதி செய்ய சந்தர்ப்பம் கொடுத்து அவனை அனுப்பி வைத்த வண்மையை அவன் மதிக்காததால்தான் அவனைச் செற்றான், கூடாரை வெல்லும் சீர்க் கோவிந்தன்.

இவ்வாறு, “கூடாரான” இராவணனை எம்பெருமான் வெற்றி கொண்டதை, திருமாலிருஞ்சோலை எம்பெருமானைப் போற்றி, பெரிய திருமொழி பாசுரம் ஒன்றில் திருமங்கை ஆழ்வார் அனுபவித்துள்ளதையும் இங்கு ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

**வணங்கலில் அரக்கன் செருக்களத் தவிய மணிமுடி ஒருபதும் புரள
அணங்கெழுந் தவன்றன் கவந்தம்நின் றாட அமர்ச்செய்த அடிகள் தம் கோயில்
பிணங்கலில் நெடுவேய் நுதிமுகம் கிழிப்பப் பிரசம்வந் திழிதர பெருந்தேன்
மணங்கமழ் சாரல் மாலிருஞ் சோலை வணங்குதும் வாமட நெஞ்சே.**

-(பெரிய திருமொழி 9-8-5)

தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் தூற்றுவோரையும் தன் பக்கமாய் மாற்றும் நற்குணம் கொண்ட எம்பெருமானின் கல்யாண குணத்திற்கு, இந்திரன் கடும் வன்மத்துடனும், இறுமாப்புடனும் ஆயர்களைத்

தன்னையே பூசிக்கச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் பெருமழை கொட்டி ஆயர்களையும், ஆநிரைகளையும் துன்புறுத்திய போது, கோவர்தன மலையினைக் குடையாகத் தாங்கிப் பிடித்து ஆயர்களையும், ஆநிரைகளையும் எம்பெருமான் கண்ணன் காத்ததினால், இந்திரன் தன் அபிமானம் பங்கமாகி, செருக்கு விட்டு, தன் செயலுக்கு வருந்தி, மனந்திருந்தி, கண்ணனுக்கு "கோவிந்த பட்டாபிஷேகம்" செய்ததும், கூடாரை வென்ற கோவிந்தனின் சீர்மைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

கூடர் என்பதற்கு இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்துவர் என்றும் பொருள் உண்டு!! எனவே, **கூடார்** என்பவர் **இந்திரியங்களை அடக்காதவர்களைக் குறிக்கும்.**

சூதனாய்க் கள்வ னாகித் தூர்த்தரோ டிசைந்த காலம்,

மாதரார் கயற்க னென்னும் வலையுள்பட் டழுந்து வேனை,

போதரே யென்று சொல்லிப் புந்தியில் புகுந்து, தன்பால்

ஆதரம் பெருக வைத்த அழகனூ ரரங்க மன்றே? - (திருமாலை - 16)

என்று திருமாலையில், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அருளியுள்ள இந்தப் பாசரம் கூடாரை என்பதற்கு இந்திரியங்களை அடக்காதவர்கள் என்று பொருள் கொண்டு, அத்தகைய கூடாரையும் திருத்திப் பணிகொள்ளும் குணம் கொண்டவன் எம்பெருமான் என்பதை விளக்கும்.

பகவத்கீதையில் இந்திரியங்களை அடக்காதவர்களைப்பற்றி பகவான் உபதேசித்துள்ளதையும் இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.

தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர: |

வஸே ஹி யஸ்ய இந்த்₃ரியாணி தஸ்ய ப்ரக்ஞா ப்ரதிஷ்டி₂தா || (ப.கீ. 2-61)

இந்திரியங்களை அடக்கி, என்னுள்ளே தியானத்தை நிலை நிறுத்த வேண்டும். யாதொருவனுடைய இந்திரியங்கள் அடங்கி விட்டனவோ அவன் புத்தி ஸ்திரமாக இருக்கும். என்பது இந்த ஸ்லோகத்தின் திரண்ட பொருள். இதைத்தானே 4ம் திருமொழியில் பெரியாழ்வாரும் ஸாதித்தார்!

பொன்னைக்கொண்டுஉரைகல்மீதே நிறமெழவுரைத்தாற்போல்

உன்னைக்கொண்டுஎன்நாவகம்பால் மாற்றின்றிஉரைத்துக்கொண்டேன்

உன்னைக்கொண்டுஎன்னுள்வைத்தேன் என்னையும்உன்னிலிட்டேன்

என்னப்பா. என்னிருடகேசா. என்னுயிர்க்காவலனே. - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-4-5)

இந்திரியங்களைக் கட்டுக்குள் வைக்காதவனிடம் கோபம் குடிகொண்டு, அழிவைத் தேடிக்கொள்வான் என்றும் பகவத்கீதையில் பகவான் மேலும் உபதேசிக்கிறார்.

த்₄யாயதோ விஷயாந் பும்ஸ: ஸங்க₃ஸ்தேஷு உப ஜாயதே

ஸங்காத்₃ ஸம்ஜாயதே காம: காமாத் க்ரோதோ₄ஸ்பி₄ ஜாயதே || - (ப.கீ. 2-62)

கோபம் வந்தால் மோஹம் உண்டாகும். மோஹம் புத்தி நாசத்தை உண்டுபண்ணும். பிறகு அந்த மனிதன் அழிந்து போகிறான்.

ஒரு விஷயத்தைப் பார்ப்போம். பார்த்ததால் பற்றுதல் வரும். பற்றுதலே ஆசையாக மாறும். ஆசை நிறைவேறினால் கோபம் வராது. ஆனால், ஆசை நிறைவேறத் தடை ஏற்பட்டால், தடைக்குக் காரணமானதின் மீது க்ரோதமும் கோபமும் வரும்.

க்ரோதா₄த்₃ப₄வதி ஸம்மோஹ: ஸம்மோஹாத் ஸ்ம்ருதிவிப்₄ரம:

ஸ்ம்ருதிப்₄ரம்ஸாத் பு₃த்₃தி₄நாஸோ பு₃த்₃தி₄நாஸாத் ப்ரணஸ்யதி - (ப.கீ. 2-63)

க்ரோதா₄த்₃ ஸம்மோஹ: - கோபத்தால் மயக்கம் உண்டாகிறது.

ஸம்மோஹாத் ஸ்ம்ருதிவிப்₄ரம: - மயக்கத்தால் நினைவு தவறுகிறது. அதாவது பகுத்தறியும் அறிவு இல்லாமல் போகிறது.

ஸ்ம்ருதிப்₄ரம்ஸாத் பு₃த்₃தி₄நாஸ: - நினைவு தவறுதலால், பகுத்தறியும் அறிவு மங்குவதால், புத்தி நாசம் அடைகிறது. அதாவது விகாரமடைகிறது.

பு₃த்₃தி₄ நாஸாத் ப்ரணஸ்யதி - புத்தி நாசத்தால் அழிவு ஏற்படுகிறது.

ஆக, மனம் விகாரமடையாத வரையில் பிரச்சனை எதுவும் இல்லை. மனம் விகாரமடைந்தால் அழிவு ஏற்படுகிறது.

கீதையில் மனம் பற்றி பகவான் பகவத் கீதையில் சொல்லியுள்ளார்:

ஆத்மைவ ஹ்யாத்மநோ பந்து₃; ஆத்மைவ ரிபு: ஆத்மந: - (ப.கீ. 6-5)

மனமே மனிதனின் நண்பன். மனமே மனிதனின் எதிரி.

ஸத்வ குணம்: நேர்மை, தெளிவு, நல்ல ஜ்ஞானம், புத்தி கூர்மை -1 பங்கு

ரஜோ குணம்: ஆசை, கோபம், பேராசை -2 பங்கு

தமோ குணம்: தூக்கம், மயக்கம், சோம்பல் - 2 பங்கு

இவை மூன்றும் மனதில் எப்போதும் இருக்கும்.

ஆத்மாவின் தர்மபூத ஜ்ஞானம் மனசை அடையும். அப்போது இந்த மூன்று குணங்களாலும் அது ஈர்க்கப்படும். ரஜோ குணம் அதை தடுக்கும். தர்ம பூத ஜ்ஞானம் ரஜோ குணத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அது காமமாகிவிடும். இந்த காமம் கண்ணுக்குப் போகும். அதனால், பார்வையில் விகாரம் ஏற்படும். அதனால் வேண்டாதாதப் பார்க்கவும், கேட்கவும், ஆசைபடவும் மனசு உந்தப்படும்.

ஆத்மாவின் தர்மபூத ஜ்ஞானம் மனசை அடையும் போது தமோ குணத்தால் ஆட்கொள்ளப் பட்டால், சோம்பலும், மயக்கமும் மந்தமான மனநிலையும் ஏற்படும்.

ஆத்மாவின் **தர்மபூத ஜ்ஞானம் மனசை அடையும் போது ஸத்வ குணத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டால், கண்டதிலும் காமம் வராமல், கண்ணனின் மீது காமம் வரும்.**

ஸத்வகுணத்தால் பகவானின் திருவடிகளைப் பற்ற வேண்டும்.

இவ்வாறெல்லாம் கண்ணன் கீதையில் உரைத்ததின் ஸாரமாக இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் நாச்சியார் **கூடாரை வெல்லும் சீர்க் கோவிந்தா** என்று **சுருக்கமாக அருளி, கூடார் என்பது, இந்திரியங்களால் ஆட்டிவைக்கப்படும் நம் மனம்** என்று அறிவுறுத்துகின்றாள் என்றும் தெளியலாம். பகவான், பகவத் கீதையில் **கூடார்** என்பது யார் என்று காட்டியதை பகவதி கீதையில் ஆண்டாள் **"கூடாரை"** என்ற பதத்தினால் தெளிவு படுத்துகிறாள்!!!

காவலிற் புலனை வைத்துக் கலிதனைக் கடக்கப் பாய்ந்து,

நாவலிட் டுழிதரு கின்றோம் நமன்தமர் தலைகள் மீதே.. (திருமாலை 1)

என்று இதே கருத்தை தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரும் சொல்கிறார். இந்திரியங்களைக் கட்டுக்குள் வைக்கும் ஞானம் பெற்றவன், யமன் தலையிலும் கால் வைக்கும் வல்லமை உடையவனாவான் என்கிறார் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார். கட்டுப்படுத்தப் படாத இந்திரியங்கள் மனிதனை பகவத் பக்திக்கு கோண்டு போகாது.

'கூடார்' என்பவர் பகைவர் தாம் என்பதில்லை. **பரமனை அறியாதவர்கள், அறிந்தும் பயப்படுகிறவர்கள், அறிந்தும் விபரீத குதர்க்க குயுத்திகளால் குழம்பினவர்கள், அறிந்தும் பரமனை ஏற்காமல் விரோதம் பாராட்டுபவர்கள்** என்று **'கூடார்'** நால்வகைப்படுவர்.

இத்தகைய கூடாரை - கூடக் கூடாதவர்களைத் தவிர்த்து, பகவதனுபவத்தில் திளைத்து அவனுடைய திருவடிகளை அடைய வேண்டும் என்பதை ஜீவாத்மாக்களுக்கு உணர்த்த, பகவானே நீ பலவாறு அவதாரம் செய்து உணர்த்திய போதும் ஜீவாத்மாக்களாகிய நாங்கள் இன்னும் பிறவிச் சுழலில் சிக்கித் தவிக்காதவாறு எம்மை உம் திருவடியில் இணைத்துக் கொள்ளும்படி "அடியேன் பண்ணும் விண்ணப்பத்தைக் கேட்க வேண்டும்" என்று நம்மாழ்வார் திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் விண்ணப்பம் பண்ணின வகையில் கோதைப் பிராட்டி **"கூடாரை"** என்றாள்.

'பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்கு உடம்பும்

இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை உயிரளிப்பான்

எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா

மெய்நின்று கேட்டருள் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே' - - (திருவிருத்தம் - 1)

உலகில் உள்ள உயிர்கட்கு எப்போதும் இன்ப துன்பங்கள் மாறிமாறி வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. இதற்குக் காரணம் உயிர்களின் நல்வினை தீவினை என்ற இருவினைகளே.

குலசேகர ஆழ்வார் **பெருமாள் திருமொழியில் 3ம் பத்தில் கூடார் யார்** என்று சொல்லியுள்ளதை இங்கு அன்வயிக்க வேண்டும்.

"மெய்யில் வாழ்க்கையை மெய்யெனகொள்ளும் இவ்வையம் தன்னோடும் கூடுவதில்லை யான்" - நிலையற்ற உலக வாழ்க்கையையே நிலையானது என்று என்று கூறுபவர்களிடம் கூடுவதில்லை.

- (பெருமாள் திருமொழி - 3-1)

“நூலின் நேர் இடையார் திறத்தே நிற்கும் ஞாலம்தன்னோடு கூடுவதில்லை யான்”, - பெண்ணின்பமே பேரின்பம் என்றூ திரிபவர்களுடன் நான் கூடுவதில்லை. - (பெருமாள் திருமொழி - 3-2)

“மாரனார் வரி வெஞ்சிலைக்கு ஆட்செய்யும் பாரிநாரோடும் கூடுவதில்லை யான்” - மன்மதக் கணகளால் தாக்கப்பட்டவர்களாகத் திரிபவர்களுடன் நான் சேர்வதில்லை. - (பெருமாள் திருமொழி - 3-3)

“உண்டியே உடையே உகந்தோடும் இம்மண்டலத்தோடும் கூடுவதில்லை யான்” - உணவுக்கும், உடைக்கும் மட்டும் ஆளாய் பறக்கும் மனிதர்களோடு நான் சேர்வதில்லை. - (பெருமாள் திருமொழி - 3-4)

“தீதில் நன்னெறி நிற்க அல்லாது செய் நீதியாரோடும் கூடுவதில்லை யான்” - குற்றமற்ற நல்வழி நாடாமல், பொல்லாங்கு விரும்புவர்களை நான் கூடுவதில்லை. - (பெருமாள் திருமொழி - 3-5)

“ மதனேவிய கணையால், இருவினையால், புவிகடல் சாரமும் வடிவாய்” இந்த உடம்பு வந்தது. நெல்லிற்கு உமியும், செம்பிற்குக் களிம்பும்போல் உயிர்கட்கு வினை தொன்மையானது. ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரப்தம் என்ற மூன்று வடிவாய் வினைகள் வரும். இவற்றுள் பிராரப்தம் என்பது அநுபவித்தே கழிக்கப்பட வேண்டியதான ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவகம் என்ற தாபத்ரயம்.

ஆத்யாத்மிகத் தாபம், தன்னாலும் பிறராலும் வருவது. ஆதிதைவிகம் என்பது தெய்வத்தால் வருவது. ஆதிபௌதிகம் என்பது ஐம்பூதங்களால் வருவது. இப்படி, மூன்று வகையாக பிராரப்தம் என்ற இந்த தாபத்ரயம் அநுபவித்தே தீரவேண்டிய நம் கர்ம வினைகளாகும். இந்தக் கர்மவினைகளைத் தொலைத்தால் தான் பிறவி நீங்கி பகவான் திருவடியை அடைய முடியும். கர்ம வினை தொலைக்க, சத்வ குணத்தை வளர்த்து, அகங்கார, மமகாரங்களைத் துறந்து, பகவதனுபத்தில் திளைத்திருப்பதே ஒரே வழி என்று நம் மேலையார் நமக்கு அருளியுள்ளார்களே! இதைத்தானே, நேற்றைய பாசுரத்தில் “மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்” என்றாள் ஆண்டாள்!!

மதுர கவி ஸ்ரீநீவாசயங்கார் எனும் பெரியவர் ஒருவர் “திருநட்சத்திரமாலை” என்று 27 நட்சத்திரங்களையும் பாடியுள்ளார். அதில், சுவாதி நட்சத்திரப் பாடலில், நம் ப்ராரப்தக் கர்மாக்களைத் தொலைக்கும் வழி பகவானிடம் சரணாகதி பண்ணுவதே என்பதை அழகாகச் சொல்லியுள்ளார்.

மனனச் சுவாதி மலங்கழிய வஞ்சச்

சனனச் சுவாதிகமுந் தாழக் -- கனலிச்

சுடராழி யானைத் தொழுதேன் பல்கோடி

யிடராழி யேறினே னின்று.

மனனச் சுவாதி = மனன + அச்சு + ஆதி == மனிதராய்ப் பிறந்த இந்த உடல் (அச்சு) அநுபவிக்கிற ஆத்யாத்மிக, ஆதிதைவிக, ஆதிபௌதிக என்று சொல்லப்படும்

மலங்கழிய: பிராரப்த வினைகள் நீங்குமாறு

வஞ்சச் சனன = சனன (பிறவி); வஞ்சனை மிக்க பிறவியால்

அச்சுவாதிகமுந் தாழக் == அச்சு + ஆதி + கம் + உம் + தாழ = (வஞ்சப்பிறவியால் தோன்றிய) இந்த உடலைச் சேர்ந்த தலையும் (கம்) தாழுமாறு பணிந்து

கனலிச் சுடராழி யானைத் தொழுதேன் == சூரியனைப் போன்று தோஜோமயமான சக்கரத்தை உடைய திருமாலைத் தொழுதேன்

பல்கோடி யிடராழி யேறினே னின்று == பல கோடி இடர்களினின்றும் (இடராழி = துன்பக்கடல்) கரை ஏறினேன் இன்று.

இப்படி இந்தரயங்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து மீண்டால் தான் பூர்ண பக்தி ஏற்படும் என்பதை கூடாரை வெல்லும் சீர் கோவிந்தா என்பதன் மூலம் ஆண்டாள் உணர்த்துகிறாள்!! அதாவது தகாதவர்களை விலக்கி, தக்கவர்களோடு கூடி இருத்தல் தான் கூடாரை வெல்லும் சீர் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

கூடக் கூடாதவர்களான கூடாரைப் பற்றி அறிந்து கொண்டோம். கூடத் தக்கவர்கள் யார்?

குலசேகராழ்வார் பெருமாள் திருமொழியில் கூடத் தக்கவர்கள் யார் என்றும் நமக்கு அடையாளம் காட்டியுள்ளார்.

“மறம் திகழு மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி இடற்பாரத்துன்பம்

துறந்து இரு முப்போழுதேத்தி எல்லை இல்லா தொல் நெறிக்கண் நிலை நின்ற தொண்டர்”, - (பெருமாள் திருமொழி 1-7)

[கொலை, சினம், கொடுமை நிறைந்த மனத்தை ஒழித்து, வஞ்சனைகளைப் போக்கி, கொடிய ஐம்புலனை அடக்கிப், பழவினைச் சுமையைக் களைந்து, ஐந்து வேளையும் துதித்து, அளவிறந்த பழைய வரம்பிலிருந்து வழுவாத அடியார்கள்.]

“தூராத மனக்காதல் தொண்டர் தங்கள் குழாங்குழுமி திருப்புகழ்கள் பலவும் பாடி

ஆறாத மனக்களிப்போடு அழுத கண்ணீர் மழை சோர நினைந்து உருகியேத்தும்.....” அன்பர்கள் - (பெருமாள் திருமொழி 1-9)

[ஒரு நாளும் நிறைவுறாத ஆசை கொண்ட மனமுடையார் குழுவுடன் கூடி எம்பெருமான் சிறப்புக்களைப் பாடி, தணியாத மன மகிழ்வால் அழுத கண்ணீர் மழை பெருகி வர, இறைவனை நினைத்து மனமுருகிப் புகழ்ந்தேத்தும் அடியவர்கள்.]

அன்போடு தென் திசை நோக்கி பள்ளி கொள்ளும் அணி அரங்கன் திரு முற்றத்து அடியார்கள்”,-- (பெருமாள் திருமொழி 1-10)

[தென் திசையை நோக்கி அறிதுயில் கொண்டிருக்கும் மாயோனின் திருவரங்கக் கோயில் முற்றத்தில் கூடியிருக்கும் அடியவர்களின் கூட்டம்.]

“தென்னரங்கனைத் திருமாதா வாழ் வாட்டம் இல் வனமாலை மார்வனை வாழ்த்தி மால் கொள் சிந்தையராய் ஆட்ட மேவி அலர்ந்தழைத்து அயர்வெய்தும் மெய்யடியார்கள்” - (பெருமாள் திருமொழி 2-1)

[திருமகள் வாழும் திருமார்பில் துழாய் மாலை அணிந்த திருவரங்கனை வாழ்த்தி வணங்கி, அவன் மேல் அன்பு கொண்ட மனத்தையுடையராய், அதனாலே ஆடுவதில் ஈடுபட்டு, ஆடலின் மிகுதியினால் வருந்திக் கடவுள் பெயர்களை வாய் படைத்ததன் பயன் பெறச் சொல்லி, மெய் மறந்திருக்கும் உண்மை அன்புடைய அடியார்களின் கூட்டம்.]

கூடத் தக்கவர்கள் யார் என்பதை **“பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே”** (பெரிய திருமொழி 7-4-4) என்று எம்பெருமானைப் பாடிப் பரவும் பெரியோரே கூடத் தகுந்தவர்கள் என்று பெரிய திருமொழிப் பாசுரம் ஒன்றால் அடையாளம் காட்டியுள்ளார் திருமங்கை ஆழ்வார்.

பொய்கை ஆழ்வாரும், எம்பெருமானைத் தொழாமல் காலம் போயிற்றே என்று அஞ்சி அழும் அடியவர்களே கூடத்தக்கவர்கள் என்று முதல் திருவந்தாதி 16ம் பாசுரத்தில் அடையாளம் காட்டுகிறார்.

“பழுதே பல பகலும் போயின என்று அஞ்சி அழுது கொண்டிருக்கும் அவர்கள்”,

- (முதல் திருவந்தாதி -16)

இப்படி, முன்னோர் மொழிந்ததை அடியொற்றி, கோதா பிராட்டி இந்த பாசுரத்தில் **கூடாரை** என்ற பதத்தினால், நாம் யாருடன் சேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்று காட்டுகிறாள்.

கூடாரை வெல்லும் சீர்க் கோவிந்தா.....

கூடார் யார் என்றும் கூடக் கூடியவர்கள் யார் என்றும் பார்த்தோம். ஆனால், பகவானை வெறுக்கவும் இல்லை, விரும்பவும் இல்லை என்று சிலர் இருப்பார்களே! அத்தகையவர்களையும் பகவான் காத்தருள்வான் என்பதை விளக்கவே, **கோவிந்தா** என்ற பதத்தை ஆண்டாள் ப்ரயோகித்தாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

கோ என்றால் பசு. **பசுதனம் லபதே விந்ததி இதி கோவிந்த:** என்றார்கள். பசுக்கள் அவனை எங்களை ரக்ஷிக்க வா.. எங்கள் பின்னால் வா என்று அழைக்கவில்லை. அப்படி வருவதால் நாங்கள் கேட்காமலே வந்தாயே என்று கொண்டாடப் போவதுமில்லை. இப்படி இருக்கிற பசுக்கள் பின்னாடியும் போனானே! அவைகள் கேட்காமலே ரக்ஷித்தானே என்று உணரும்படி, **வெறுப்பில்லாமல் இருப்பதே தன் குணம்** என்று கொண்டிருப்பவன் **கோவிந்தன்** என்று கோவிந்தா என்ற பதத்தை ஆண்டாள் ப்ரயோகித்தாள்! என்று வியாக்யானம் அருளுவார்கள் பெரியோர்கள்.

இங்கு **கோவிந்தா** என்பதற்கு கோ என்றால் பசு, விந்தன் என்றால் அதனைக் காப்பவன் என்று பொருள் கொண்டால், **‘பசுவை மேய்க்கும் எளியவன்’** என்று கொள்ளும்போது, பரமன் தன்னை ஆகாதவரைக் கூட தன் அன்பினால் வென்றெடுத்து விடுகிறான் என்கிறாள் ஆண்டாள்! அதே அன்பின் காரணமாக அடியவரிடம் தோற்றுப் போகிறான் அப்பரமன். ஆகவே, அவன், **கூடாரை வெல்லும் சீர் கோவிந்தன்.**

விஷ்ணு சஹஸ்ர நாமத்தில், 187வது திருநாமமாகவும், 539வது திருநாமமாகவும் கோவிந்த நாமம் போற்றப்படுகின்றது.

கோவிந்த: என்ற பதத்திற்கு பல வகைகளில் விளக்கம் சொல்வர் பெரியோர். அவற்றில் சிலவற்றை அனுபவிப்போம்.

1. "கோ" என்றால் பூமி, "விந்தன்" என்றால் மீட்டல். பூமியை வராக அவதாரம் எடுத்து மீட்டவன் கோவிந்தன்.

2. "கோ" என்றால் பசு "விந்தன்" என்றால் காப்பாற்றியவன். கிருஷ்ண அவதாரத்தில் கோவர்த்தன கிரியை தூக்கிக் குடையாய்ப்பிடித்து, பெருமழையினின்றும் ஆயர்களையும், ஆநிரைகளையும் காப்பாற்றியவன் கோவிந்தன்.

3. "கோ" என்றால் ஜீவாத்மா "விந்தன்" என்றால் நிறைந்தவன், ஜீவாத்மாவாய் நிறைந்த பரமாத்மா கோவிந்தன்.

4. "கோ" என்றால் உலகம். "விந்தன்" என்றால் உரைப்பவன் உலகம் வாழ விஸ்வரூபம் எடுத்து கீதையை உரைத்தவன் கோவிந்தன்.

5. கோ என்றால் தலைவன் என்றும், விந்தன் என்பதை துதிக்கப் படுவன் என்றும் பொருள் கொண்டு, தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாக, தேவாதி தேவனாக தேவர்களால் துதிக்கப் படுபவன் என்பதால் எம்பெருமான் கோவிந்தன் என்ற திருநாமத்தால் அறியப்படுகிறான்.

6. கோ என்றால் புலன்கள் என்றும், விந்தன் என்றால் வென்றவன்/ அடக்கி ஆள்பவன் என்று பொருள் கொண்டு, புலன்களை வென்று அடக்கி ஆள்பவன் என்பதால் எம்பெருமான் கோவிந்தன் என்ற திருநாமத்தால் அறியப்படுகிறான்.

7. கோ என்றால் தலைவன் என்றும், விந்தன் என்றால் அடையத் தக்கவன்/அடையக் கூடியவன்/ உணரத் தக்கவன்/ அடையப்படுபவன் என்றும் பொருள் கொண்டு, வேதம் ஓதுவதால் அடையக்கூடியவன்; மந்திரங்களால் உணரத்தக்கவன்; உபநிடத வாக்கியங்களால் அறியப்படுபவன், அல்லது அடையப்படுபவன் என்பதால் எம்பெருமான் கோவிந்தன் என்ற திருநாமத்தால் அறியப்படுகிறான்.

8. கோ என்பதற்கு ஸ்வர்கம், மோக்ஷம் என்றும், விந்தன் என்றால் அதைத் தருபவன் என்றும் பொருள் கொண்டால் கோவிந்தன் என்பது முக்தி அளிக்கும் ஜனார்த்தனன் என்று பொருள் படும்.

9. கோ என்பதற்கு Arrow என்றும் பொருள் உண்டு. அவ்வகையில், அரிய அஸ்திரங்கள் என்று பொருள் கொண்டு, விந்தன் என்பதற்கு அவற்றைப் பெற்றவன் என்று பொருள் கொண்டால், இராமாவதாரத்தில் விஸ்வாமித்ர முனிவரிடமிருந்து பல அரிய அஸ்திரங்களைப் பெற்றவன் என்று பொருள் கொண்டு, கோவிந்தன் என்பதை ராமனாகவும் உணரலாம்.

10. கோ என்பதற்கு என்று ஜ்வாலை, தீப்பிழம்பு, சுடர், ஒளி என்று பொருள் கொண்டால் விந்தன் என்பதற்கு அதை உடையவன் என்றும், அதுவாகவே இருப்பவன் என்றும் பொருள் கொண்டு, ஸூரியமண்டல மத்யவர்த்தியாக, ஸூரிய நாராயணனாகவும், நாராயண பரோ ஜ்யோதி ராத்மா நாராயண பர: என்று நாராயண ஸூக்தம் ஜ்யோதி ஸ்வரூபனாகக் காட்டும் எம்பெருமானான ஜ்யோதி ஸ்வரூபனே கோவிந்தன்.

ஆழ்வார்கள் பலரும் அனுபவித்துள்ளதையும் இங்கு ஒப்பு நோக்கி அனுபவிப்பது பொருத்தமாகும்.

திருவயிந் திரபுரத்து, மேவு சோதியை - (பெரிய திருமொழி 3-1-10)

இலங் கும்சுடர்ச் சோதியை - (பெரிய திருமொழி 7-10-4, 7,9)

பாரைப் பிளந்த பரமன் பரஞ்சோதி - (பெரிய திருமொழி 8-4-6)

இலங்கு சோதி யாரமுதம் - (பெரிய திருமொழி 8-8-2)

படையாலாழி தட்ட பரமன் பரஞ்சோதி - (பெரிய திருமொழி 8-9-3)

புனலுருவாய் அனலுருவில் திகழுஞ் சோதி - (திருநெடுந்தாண்டகம் 1)

சுற்றும்ஒளிவட்டம் சூழ்ந்துசோதிபரந்தெங்கும் - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-4-3) -

கேசவா. புருடோ த்தமா. கிளர்சோதியாய். குறளா - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-4-10)

சுடரொளியாய்நெஞ்சினுள்ளே தோன்றும்என்சோதிநம்பி - (பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-4-10)

தோன்றுசோதி மூன்றுமாய்த் துளக்கமில் விளக்கமாய் - (திருச்சந்த விருத்தம் -3)

விண்கடந்த சோதியாய்விளங்குஞான மூர்த்தியாய் - (திருச்சந்த விருத்தம் -27)

சோதியாத சோதி நீ - (திருச்சந்த விருத்தம் -34)

வான்திகழும் சோதி வடிவு - (இரண்டாம் திருவந்தாதி -81)

இருள்விரி சோதிப், பெருமான் - (திருவிருத்தம் - 17)

வானார் சோதி மணிவண்ணா - (திருவாய்மொழி 1-5-5)

ஆதியஞ்சோதி - (திருவாய்மொழி 1-10-9)

ஆதியாய் சோதி - (திருவாய்மொழி 2-1-11)

ஒளிக்கொண்டசோதியுமாய் - (திருவாய்மொழி 2-3-10)

பலபலவேசோதிவடிவு - (திருவாய்மொழி 2-5-6)

நீறேசெய்த நெடுஞ்சுடர்ச்சோதி - (திருவாய்மொழி 2-9-10)

முடிச்சோதி யாயுனது முகச்சோதி மலந்ததுவோ - (திருவாய்மொழி 3-1-1)

பரஞ்சோதி கோவிந்தா - (திருவாய்மொழி 3-1-3)

பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே - (திருவாய்மொழி 3-3-4)

ஆதியஞ் சோதி என்கோ - (திருவாய்மொழி 3-4-4)

கூடாரை வெல்லும் சீர் கோவிந்தா.....

கோவிந்த நாமம் எம்பெருமானின் தசாவதாரங்களைக் குறிப்பதாகவும் அனுபவிக்கலாம்.

1. **கோ** என்றால் வேதம் என்றும், **விந்தன்** என்றால் காப்பவன் என்றும் பொருள் கொண்டு, மத்யாவதாரத்தில் வேதங்களை எம்பெருமான் காத்தபடியால், மத்யாவதாரத்துக்கும் கோவிந்தன் என்ற பெயர் பொருந்துகிறது.

2. **கோ** என்றால் மலை என்றும், **விந்தன்** என்றால் தாங்கியவன் என்றும் பொருள் கொண்டு, பாற்கடலைக் கடைந்த போது, கூர்மமாக மலையைத் தன் முதுகிலே தாங்கி நின்றதால், கூர்மாவதார எம்பெருமானும் கோவிந்தனே!!..

3. **கோ** என்றால் உலகம் என்றும், **விந்தன்** என்றால் காப்பவன் என்றும் பொருள் கொண்டு, வராஹ அவதாரத்தில் கோ எனப்படும் பூமியை மீட்டதால், வராஹாவதார எம்பெருமானும் கோவிந்தனே!!..

4. **கோ** என்றால் சொல் என்றும், **விந்தன்** என்றால் உடையவன் (சொல்லுக்கு உடையவன்) என்றும் பொருள் கொண்டு, நரசிம்ம அவதாரத்தில் பிரகலாதன் போற்றித் துதித்த நல்ல சொற்களை ஏற்று அருள் புரிந்தபடியால், நரசிம்மப் பெருமானும் கோவிந்தனே!!.

5. **கோ** என்றால் உலகம் என்றும், **விந்தன்** என்றால் காப்பவன் என்றும் பொருள் கொண்டு, வாமன - த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தில் உலகஎந்த எம்பெருமானும் கோவிந்தனே!!.

6. **கோ** என்றால் உலகம் என்றும், **விந்தன்** என்றால் காப்பவன் என்றும் பொருள் கொண்டு, பூமியில் அதர்மத்தை அழித்து, தர்மத்தை நிலைநாட்டியதால், பரசுராமரும் கோவிந்தனே!!.

7. **கோ** என்றால் பூமி என்றும், **விந்தன்** என்றால் அரசன் என்றும் பொருள் கொண்டு, பூமியை ஆண்டதால், ராமனும் கோவிந்தனே!!.

8. **கோ** என்றால் பூமி என்றும், **விந்தன்** என்றால் காப்பவன் என்றும் பொருள் கொண்டு, பூமியைத் தனது கலப்பையாலே உழுதபடியால், பலராமனும் கோவிந்தனே!!.

9. **கோ** என்றால் பசு/பசுக் கூட்டம் என்றும், **விந்தன்** என்றால் காப்பவன் என்றும் பொருள் கொண்டு பசுக்களை மேய்த்துக் காத்த கண்ணனும் கோவிந்தனே!!.

10. **கோ** என்றால் உலகம் என்றும், **விந்தன்** என்றால் காப்பவன் என்றும் பொருள் கொண்டு, உலகில் தர்மத்தை நிலைநாட்ட அவதரிக்கப் போகும் கல்கியையும் கோவிந்தனே!!.

கோவிந்த நாமத்தின் பெருமை நம் வாக்கிற்கும், மனதிற்கும், கண்களுக்கும் எட்டாததாகும். கத்திரபந்து என்ற கொடிய பாவி கோவிந்த நாமத்தை உபதேசமாய் பெற்று, உரைத்து பாவ வினைகளைத் தீர்த்தான். கோவிந்தா.. கோவிந்தா... என்று மூன்றெழுத்துச் சொல்லி முத்தி பெற்றான் என்பதை "**மூன்றெழுத்து சொன்னேனோ கத்திரபந்துவைப் போலே!**" என்று திருக்கோளுர்ப் பெண்பிள்ளை ரகசியம் என்ற வரலாற்றில் உட்பொருளாக அமைந்துள்ளது அல்லவா???

திருப்பாவையில் ஆண்டாள் 27, 28, 29-வது பாடல்களில் மூன்று முறை கோவிந்தன் என்ற திருநாமத்தை ஆண்டாள் நாச்சியார் கையாண்டுள்ளாள்.

கூடாரை வெல்லும் சீர்க் கோவிந்தா - (27ம் பாசுரம்)

குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா - (28ம் பாசுரம்)

இற்றைப்பறை கொள்வான் அன்று காண் கோவிந்தா - (29ம் பாசுரம்)

உன் தன்னைப் பாடிப் பறை கொண்டு யாம் பெறும் சம்மானம். .

ஆண்டாள் "**சம்மானமாக**" என்று குறிப்பாக எதையும் கண்ணனிடம் வேண்டவில்லை! நாடு புகழும் பரிசு என்று மட்டுமே வேண்டினாள்!! இதை உன்னையே எனக்குக் கொடு என்று கேட்பதாகப் பொருள் கொண்டால், '**கண்ணனே சம்மானம்**' என்பது தவிர வேறெந்த பரிசு நாடு புகழும் பரிசாக இருக்க முடியும்?

கண்ணா! உன்னை அஞ்சலி செய்தலே எங்களின் பாக்கியம் என்றே ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள் என்று கொண்டு, எம்பெருமானை அஞ்சலி செய்வதே யாம் பெறும் சம்மானம் என்று ஆண்டாள் அருளியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

பகவானே, நிக்ரஹ ஸங்கல்பமாகிய உனது அம்பையும் சக்தியற்றதாகச் செய்ய வல்லது, எங்களிடம் உள்ள கை கூப்புதல் எனும் அஞ்சலி என்ற எதிரம்பு என்று வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் 30ம் ச்லோகத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் ஸாதித்துள்ளார்.

ஹஸ்தீச து:₃க்க₂ விஷ தி₃க்₃₄ ப₂லாநுபந்தி₄நி

ஆப்ரஹ்ம கீடம் அபராஹத ஸம்ப்ரயோகே₃

து₃ஷ்கர்ம ஸஞ்சய வசாத்₃ து₃ரதிக்ரமே ந:

ப்ரத்யஸ்த்ரம் அஞ்ஜலிரஸௌ தவ நிக்ர ஹாஸ்த்ரே||- (வரதராஜ பஞ்சாசத் 30)

படைபொருள் அனைத்தும் தருவினைத் தகுதியின்

பலனது பெறுதல் வரதநின் நியமமே

பிறவியில் சுமக்கும் அருவினைப் பயனென

விடமுடைச் சரமாய் விமலநின் உறுத்தலும்

தடைபட வகையெம் வணங்கிடு கரங்களே!

(இது மேற்சொன்ன ஸ்லோகத்திற்கு அடியேனின் தமிழாக்கம்)

மஹா பாரதத்தில், அச்வத்தாமன் எய்த நாராயணாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரதி அஸ்த்ரம் இல்லாமல் அர்ஜுனன் தவித்தபோது, பார்த்தலாரதியாய் இருந்த பகவான் பார்த்தனின் கைகளை பலாத்காரமாகப் பிடித்திழுத்துக் **கைகூப்ப வைத்து நாராயணாஸ்த்ரத்திலிருந்து அவனைக் காத்தான் அல்லவா!**

இப்படித்தான் ஆண்டாள் அஞ்சலி செய்து **உன் தன்னைப் பாடிப் பறை கொண்டு யாம் பெறும் சம்மானம்** கொடு என்று கேட்கிறாள்!!!

நாடு புகழும் பரிசினால் நன்றாக.....

பரிசு -- நல்ல பரிசு --- நாடு புகழும் பரிசு --- நாடு புகழும் நல்ல பரிசு கேட்கிறாள்!!

கண்ணன் “நாடு புகழும் பரிசை”, அடியவரே பிரமித்துப் போகும் வண்ணம், அவர்களுக்கு அளிக்க வல்லவன். கண்ணன் சுதாமாவுக்கு அவன் வாய் விட்டுக் கேட்காதபோதும் கூட வழங்கியது நாடறியும் பரிசல்லவா? அது போலவே, திரௌபதிக்கும், தக்க தருணத்தில் அவள் மானத்தைக் காக்கும் விதமாக, கண்ணன் வழங்கியதும், ஆன்றோரும் சான்றோரும் போற்றிய பரிசு தானே! பஞ்சபாண்டவர்க்கோ யுத்த வெற்றியைப் பரிசாக வழங்கி தர்மத்தை நிலைநாட்டினான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்! இப்படி **நாடுபுகழும் பரிசை அளிப்பவனே நாராயணன் தான்** என்பதை முதல் பாசுரத்திலேயே “**நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்**” என்று அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லி வைத்தேன் என்று பாசுரத் தொடக்கத்திலேயே சொன்னாள் அல்லவா!!

நாடும் நகரமும் நன்குடன் காண நலனிடையூர்தி பண்ணி,

வீடும்பெறுத்தித்தன் மூவுலகுக்கும் தருமொரு நாயகமே. - (திருவாய்மொழி 3-10-11)

என்று திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் நம்மாழ்வார் அருளியுள்ளது போன்று, எம்பெருமான் அளிக்கும் பரிசு தன் தலைமையும், வீடு பேறும் (மோகஷம்) என்பதையே ஆண்டாள் நாடு புகழும் பரிசு என்று அருளியுள்ளாள் என்று பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமானதாகும்.

கண்ணன் அருள் வேண்டி, நோன்பு நோற்க முற்படுமுன், அவனை அடையத் தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொண்டு, நோன்பு விதிகளைச் சொல்லி, மனம் வசப்படும் விதிகளைச் சொன்னாள் ஆண்டாள். அவனை அடையும் பக்குவம் அடையும் வரையில் ‘நெய்யுண்ணோம், பாலுண்ணோம், மையிட்டு எழுதோம், மலரிட்டு நாம் முடியோம்’ என்று விதித்துக் கொண்ட இந்திரிய நிக்ரஹம் என்பது பகவானை அடைவதில் முதல் படி என்று உணர்த்திய ஆண்டாள் நாச்சியார், ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் படிப்படியாக அவனை அடைய நம்மை நாமே தயார்படுத்திக் கொள்ள பலவிதமான உபதேசங்களைப் பூடகமாக, மறைத்துச் சொல்லும் மறைப் பொருளாகச் சொல்லி வந்து, இறுதி நிலையான ஸாயுஜ்ய நிலை அடையும் உண்மையை ஆண்டாள் அழகாகச் சொல்லி வந்ததை இதுவரை அனுபவித்தோம். அப்படிப்பட்ட தன்னிலை உணர்த்தும் தவநெறி சொல்லி, இந்தப் பாசுரத்தில் நோன்பு நோற்றதன் பலனாய் அவன் கிட்டிய பிறகு, அவனிடத்தில் பெறும் பேறுகளை இந்தப் பாசுரத்தில் கூறுகிறாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

தத்துவார்த்தமாக, நாடு புகழும் பரிசு என்று ஆண்டாள் அருளியுள்ளதை அனுபவிப்போம்.

சாயுஜ்ய நிலையில் ப்ரபன்னனான ஒருவன் ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்துக்கு சென்று அங்குள்ள பரமாத்மாவைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவிக்கிறான். ஸ்ரீய:பதியான பரமபுருஷனை ஸர்வ தேசத்திலும் ஸர்வ காலத்திலும் ஸர்வ அவஸ்தைகளிலும் அவனுடைய திருமேனி குணம் விபூதி சேஷ்டிதங்கள் இவற்றுள் ஒன்றிலும் குறையாதபடி அவனை அநுபவித்து ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் செய்கிறான் என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. இதைத்தான் மோக்ஷம் என்பர். **மோக்ஷம் அடையும் வழிகளில் ஒன்று ஸாயுஜ்யம்.**

லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸந்தி கேசித்,

ஸமீபம்ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே |

அந்யே து ரூபம் ஸத்ருசம் பஜந்தே

ஸாயுஜ்யம் அந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த: || (ஸ்ரீமத் பாகவதம்)

என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறது. சிலர் **சாலோக்யத்தையே** மோக்ஷம் என்பர்; சிலர் **ஸாமீப்யத்தை** மோக்ஷம் என்பர்; **ஸாரூப்யம்**தான் மோக்ஷம் என்று சிலர் சொல்வர். உண்மையில் **ஸாயுஜ்யம் தான்** மோக்ஷம் என்று ப்ரமாணம் கூறுகிறது.

பகவானைத் தியானம் செய்பவர்களில் சிலர் எம்பெருமானுடைய லோகத்தில் வாஸம் செய்வர். இதுதான் **ஸாலோக்யம்**. ஒரே லோகத்தில் இவர்கள் பகவானுடன் வாஸம் செய்கிற படியால் இவர்களுக்கும் பகவானுக்கும் **ஸாலோக்யம்** ஏற்பட்டுவிட்டது.

சிலர் எம்பெருமானுக்கு சமீபத்தில் வசிப்பர். இதுதான் **ஸாமீப்யம்**. இவர்களுக்கு பகவானுக்கு சமீபத்தில் வாஸம் ஏற்பட்டுவிட்டபடியால் ஸாமீப்யம் கிடைத்தது.

சிலர் பகவானுக்குச் சமமான ரூபத்தை அடைகின்றனர். ஆகையால் இவர்களுக்கு **ஸாரூப்யம்** ஏற்பட்டது.

மற்றும் சிலர் பகவானுடன் ஸமமான போகத்தையே அடைகின்றனர். இதுதான் **ஸாயுஜ்யம்** என்பது. இதுதான் மோக்ஷம்.

இந்த விவரங்களை ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் இவ்வாறு அருளியுள்ளார்.

மூலம் - ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகாதிகளிலே ஸாலோக்ய ஸாரூப்யாதிமாத்ரம் பெற்றார்க்கு முக்த வ்யபேதசம் அதூர விப்ரகர்ஷத்தாலேயாமத்தனை இவ்வர்த்தம்.

லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸந்தி கேசித் ஸமீபம்ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே |

அந்யே து ரூபம் ஸத்ருசம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த: ||

என்று நியமிக்கையாலே ஸித்தம். இது பரமபதத்திலே சென்றால் வரும் ஸாயுஜ்யமே மோக்ஷமென்கிறது. அதுக்குள்ளே ஸஹஸ்ரத்தில் சதாதிகளைப்போலே ஸாலோக்யாதி களெல்லாம் அந்தர்பூதங்களாகையால் அங்கு ஒருவர்க்கும் வைஷம்யமில்லை.

மோக்ஷம் ஸாலோக்ய ஸாரூப்யம் ப்ரார்த்த்யே ந கதா₃சந |

இச்சாயுஜ்யமஹம் மஹாபா₃ஹோ ஸாயுஜ்யம் தவ ஸுவ்ரத || (ஜிதேந்தே ஸ்தோத்ரம் - (2-36)

என்கிறவிடத்திலும் இவ்வர்த்தம் கண்டுகொள்வது.

ஸாயுஜ்யமாவது ஸயுக்கினுடைய பாவம். ஸயுக்கானவன் ஒரு போக்யத்திலே போக்தாவாய்க் கொண்டு கூட அந்வயிக்குமவன் இங்கு ஸப்ரகார ப்ரஹ்மமாகிற போக்யத்திலே ப்ரஹ்மமும் முக்தனும் கூட போக்தாக்களாய் அந்வயிக்கையாலே முக்தைன ஸயுக் என்கிறது.

இப்படியாகில் ச்ருதியில் ஸாயுஜ்ய சப்தமும் ஸார்ஷ்டிதா சப்தமும் சேரப் ப்ரேயாகிப்பானேன் என்னில்,

ஸாயுஜ்யமுப₄யோரத்ர போ₄க்தவ்யஸ்யாவிஸிஷ்டதா |

ஸார்ஷ்டிதா தத்ர போ₄க்யஸ்ய தாரதம்ய விஹீ₃நதா || (வேத வாக்யம்)

[விளக்கம்: (Ref: namperumaal.com) ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் லோகத்தில் ஒரு சில முக்தகள் அவனுடைய லோகத்திலேயே வசிக்கின்றனார் (ஸாலோக்யம்). ஒருசிலர், அவனுக்கு மிகவும் அருகில் வசிக்கின்றனர். (ஸாமீப்யம்). ஒருசிலர் அவனுக்குச் சமமான ரூபம் பெறுகின்றனர். (ஸாரூப்யம்). இவர்களில் ஸாலோக்யம் மற்றும் ஸாமீப்யம் அடைந்தவர்களும் முக்தர்கள் என்றே அழைக்கப்படுகின்றனர். காரணம், அவர்கள் மோக்ஷ நிலையிலிருந்து அதிக தூரத்தில் இல்லாமையால் ஆகும். இதனை ஸ்ரீமத் பாகவதம்,

லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸந்தி கேசித் ஸமீபம்ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே |

அந்யே து ரூபம் ஸத்ருசம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த: ||

ஸர்வேஸ்வரனை உபாஸனை செய்தவர்களில் சிலர் அவனுடைய லோகத்திலேயே வசிக்கின்றனர். (ஸாலோக்யம்). ஒரு சிலர் அவனுக்கு மிகவும் அருகில் வசிக்கின்றனர். (ஸாமீப்யம்). ஒருசிலர் அவனுக்குச் சமமான ரூபம் பெறுகின்றனர். (ஸாரூப்யம்). சிலர் எம்பெருமானுக்குச் சமமான இன்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர். (ஸாயுஜ்யம்). இந்த ஸாயுஜ்யம் என்பதே மோக்ஷம் என்று கூறப்படும் - என்று கூறியது காண்க. இந்த ஸ்லோகம் பரமபதம் சென்ற பின்னர் கிட்டுகின்ற ஸாயுஜ்யம் என்பதே மோக்ஷம் என்றது காண்க. ஆயிரம் என்பதில் நூறும் அடங்கும் என்பது போன்று, ஸாலோக்யம் முதலான பலவும் ஸாயுஜ்யம் என்பதில் அடங்குகிறது. மேலும், ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (2-36), ஸாலோக்யம் மற்றும் ஸாரூப்யம் போன்றதான மோக்ஷங்களை நான் எப்போதும் நாட மாட்டேன். உன்னுடைய ஸாயுஜ்யம் என்பதான மோக்ஷத்தையே விரும்புகிறேன்.

ஸாயுஜ்யம் என்றால் இணைந்த இருவரிடையே உள்ள ஸம்பந்தம் ஆகும் (ஸயுக்). ஒருவர் மற்றவருடன் ஒரு சில இன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கு மட்டுமே ஸயுக் ஆக இருப்பான். முக்தர்களைப் பொறுத்தவரையில் அனுபவிக்கப்படும் வஸ்துவானது அனைத்து விதமான நிலைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமாகும். ஆகவே ப்ரஹ்மமும் முக்தனும் ஒன்றாக ஆனந்தம் அனுபவிப்பதால், முக்தனை ஸயுக் என்பர்.

இவ்விதம் கொண்டால் ச்ருதி வரி ஒன்றில், ஸாயுஜ்யம் மற்றும் ஸார்ஷ்டிதம் ஆகிய இரண்டு பதங்களுக்கும் ஒரே பொருள் தருவதாக உள்ளது ஏன் (அந்த வரியானது - ஸாயுஜ்யம் ஸார்ஷ்டிதம் ஸமாந்லோகதாமாப்நோதி என்பதாகும்). ஏனென்றால் -

ஸாயுஜ்யமுப₄யோரத்ர போ₄க்தவ்யஸ்யாவிஸிஷ்டதா |

ஸார்ஷ்டிதா தத்ர போ₄க்யஸ்ய தாரதம்ய விஹீந்தா ||

ஸாயுஜ்யம் என்றால் இருவரும் (ப்ரஹ்மமும் முக்தனும்) அனுபவிக்கும் வஸ்துக்களில் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்பதாகும்; ஸார்ஷ்டிதம் என்றால் இருவரின் அனுபவித்தலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்பதாகும் - என்று அறிக.]

- (ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரம் - பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவாதிகாரம்)

மோக்ஷத்தில் ஏற்படும் **ஸமமான போகம்** பெறுதல் என்று சொல்லக்கூடிய **ஸாயுஜ்யமே** உண்மையில் மோக்ஷம் என்று அறிந்துகொள்ள வேண்டும். **ஸாயுஜ்யம்** என்றால் **ஸயுக்கினுடைய** தன்மை. ஒரே போக்கியமான பொருளில் கூட இருந்து எவன் அனுபவிக்கிறானோ அவனை **ஸயுக்** என்பர்.

'**ஸோச்ருதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா**' என்பது வேதம். **ஸர்வவித போகங்களையும் ப்ரஹ்மத்துடன் இந்த முக்தன் என்ற ஜீவன் அனுபவிக்கிறான்** என்பது இதன் பொருள்.

இந்த தத்வத்தை இப்படி உதாஹரித்துச் சொல்வார்கள் பெரியோர்.

பயஸா ஸஹ ஓதநம் புங்க்தே - பாலுடன் சாதத்தை ஒருவன் சாப்பிடுகிறான் என்றால் இங்கு **சாப்பிடுபவன் ஒருவன்**. இவன் **சாப்பிடும் பொருள் இரண்டு; பால், பிரசாதம்**, வெறும் பிரசாதத்தை மாத்திரம் இவன் சாப்பிடவில்லை. பாலுடன் கலந்த பிரசாதத்தை சாப்பிடுகிறான் என்று சொன்னதனால் **போக்தா ஒருவன், போக்யம் இரண்டு** என்று ஏற்படுகிறது.

'**ஸூஹ்ருதா ஸஹ ஓதநம் புங்க்தே** = ஒரு நண்பனுடன் பிரசாதத்தை சாப்பிடுகிறான் என்றால், இங்கு **சாப்பிடுகிறவர் இருவர்**: தானும் சிநேகிதனும். சாப்பிடப்படும் பொருள் **ஓதனம் ஒன்றுதான்**. முன்பு சொன்ன உதாரணத்தில் போக்யம் இரண்டானபடியால் அதற்கு **போக்ய ஸாஹித்யம்** என்று பெயர். இரண்டாவது உதாரணத்தில் **போக்தா** இருவரானபடியால் **போக்த்ரு ஸாஹித்யம்** என்று அதற்கு பெயர்.

ப்ரஹ்மத்துடன் இந்த ஜீவாத்மா எல்லாவிதமான போகங்களையும் அனுபவிக்கிறான் என்று வேதத்தில் கூறியிருக்கிறபடியால், **போக்த்ரு ஸாஹித்யம்** இங்கு சொல்லப்பட்டதாக கொள்ள வேண்டும். எல்லாவிதமான போகங்களையும் பரமாத்மாவும் அனுபவிக்கிறான், முக்தனும் அனுபவிக்கிறான் என்ற திரண்ட பொருள் ஏற்படுகிறது. ஆகவே **ப்ரஹ்மத்திற்கு சமமான போகத்தை இவன் அடைகிறபடியால் இவன் ஸயுக் என்று சொல்லப்படுகிறான்**. அப்படிப்பட்டவனின் தன்மைதான் **ஸாயுஜ்யம்**.

ஆக **ஸாலோக்யம், ஸாமீப்யம், ஸாரூப்யம், ஸாயுஜ்யம்** இந்த நான்கில் **ஸாயுஜ்யம் தான்** மோக்ஷம். **இத்தகைய ஸாயுஜ்யம் அடையும் நிலையைத்தான் நாடு புகழும் பரிசு** என்று இந்தப் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

இத்தகைய பக்தியின் உச்சி நிலையை, பகவத் கீதையின் 6-வது அத்தியாயத்தில் பகவான் அருளியுள்ளதுடன் ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

யோகி₃னாம் அபி ஸர்வேஷாம் மத்₃ க₃தேன அந்தராத்மனா | (ப.கீ. 6-47)

அதாவது, உறுதியான நம்பிக்கையுடன் என்னுடன் இணைந்து, என்னைத் தன் மனதில் தியானித்து அன்புடன் சேவை செய்கிறவன் **என்னுடன் ஒன்றாகக் கலந்து விடுகிறான்**. அதுவே பக்தியின் பூரணத்துவ நிலையாகும்.

கூடாரை வெல்லும் சீர் கோவிந்தா உன் தன்னைப்- பாடிப் பறை கொண்டு யாம் பெறும் சம்மானம் நாடு புகழும் பரிசினால் நன்றாகச் சூடகமே தோள் வளையே தோடே செவிப் பூவே பாடகமே என்றனைய பல்கலனும் யாம் அணிவோம். . . .

“சூடகமே தோள் வளையே தோடே செவிப் பூவே பாடகமே என்றனைய பல்கலனும் யாம் அணிவோம்”

சூடகமே தோள் வளையே தோடே செவிப் பூவே பாடகமே என்றனைய பல்கலனும் யாம் அணிவோம் என்று அத்தனை நகைகளாலும் தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்ளப் போவதாக கோபியர் கண்ணனிடம் சொல்கின்றனர். **நீலமேக வண்ணனின் சுந்தர வடிவத்திற்கு ஏற்றாற்போல் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளும் ஆண்டாளின் விருப்பம் இதில் பளிச்சிடுகிறது.**

காறை பூணும் கண்ணாடிகாணும் தன் கையில் வளைகுலுக்கும்

கூறையுடுக்கும் அயர்க்கும் தன் கொவ்வைச் செவ்வாய் திருத்தும்

தேறித்தேறிநின்று ஆயிரம்பேர்த் தேவன்திறம்பிதற்றும்

மாறில் மாமணிவண்ணன்மேல் இவள் மாலுறுகின்றாளே.

என்று மாலவன் மணிவண்ணனிடம் மாலுற்ற நங்கை தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளும் ஆசையை **பெரியாழ்வார்** படம் பிடித்துக் காட்டுவார். அந்த நிலைதான் இப்பொது இங்கு ஆண்டாள் **சூடகமே தோள் வளையே தோடே செவிப் பூவே பாடகமே என்றனைய பல்கலனும் யாம் அணிவோம்** என்று சொல்லும் நிலை. இது பொதுவாக பாசுரச் சொற்களின் வெளிப்படுத்தும் வெளிப் பொருள்.

ஆனால், இந்தச் சொற்களுக்கு உட்பொருளை வேறு விதமாக அனுபவிக்கலாம்.

ஸாயுஜ்ய நிலையை அடைந்து விட்டால் இறைவனுடன் எப்போதும் அருகிருந்து அவன் வாசத்தையும், ஒளியையும், குணநலன்களையும் அனுபவித்தல். மூப்பு, பிணி, சாவு, தாகம் பசி தூக்கம், சிற்றின்பம் இவற்றிலிருந்தெல்லாம் விடுதலை ஆதல். இவையெல்லாம் அடியார்கள் மரணமிலாப் பெருவாழ்வான எம்பெருமானின் பரமபதம் அடைந்து, **ஸதா₃ பஸ்யந்தி ஸூர:** என்றபடி, நித்ய ஸூரிகளைப் போன்று எம்பெருமானை அனுபவிக்கும் பரமானந்த நிலையாகிய வைகுண்டத்தில் அடையும் அணிகலன்கள் வேண்டுகின்றார்கள் என்பது ஆண்டாளின் உள்ளக் கருத்து என்பதே உட்பொருளாகும்.

சூடகமே தோள் வளையே தோடே செவிப் பூவே பாடகமே என்பதை ஆசார்யமுகமாய் எம்பெருமானைப் பற்ற, ஒவ்வொரு முழுக்ஷாவும் செய்ய வேண்டிய கடமைகளாகவும் அனுபவிக்கலாம்..

சூடகம் என்பது, ஆசார்யனிடம் பஞ்ச சம்ஸ்காரம் பண்ணிக் கொள்வதற்குக் கையில் கட்டிய காப்பு. அதற்கு பிரதி பலனாய், கை கூப்பி அஞ்சலி செலுத்துவதே கைகளுக்கு ஆபரணம் என்றும் கொள்ளலாம்.

தோள்வளை என்பது எம்பெருமானின் ஸாரூப்யம் தன்னிடம் நிலைக்க ஆசார்யன் மூலம் தங்கள் தோள்களில் சங்கு, சக்ர லாஞ்சனம் பெறுதல் - அதாவது, பெரியாழ்வார் அனுபவித்தது போல் திகழ் திருச்சக்கரத்தின் கோயிற்பொறியாலே ஒற்றுண்டு நிற்கும் நிலைமை.

ஆசார்யன் செய்யும் திருமந்திர உபதேசமே “தோடு” என்றும், த்வய மந்திர உபதேசமே “செவிப்பூ ” என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

உன் சரணல்லால் ஸரண் இல்லை என்று எம்பெருமானின் சரணங்களைப் பற்றுவதே பாடகம் என்று கொள்ளலாம்.

இப்படிப்பட்ட திவ்யாபரணங்களை அணிந்த பிறகும், இவை போன்ற பல ஆபரணங்கள் அணிவோம் என்று, **“என்றனைய பல்கலனும் நாமணிவோம்”** என்றருளியுள்ளாள் ஆண்டாள்.

“பலபலவே ஆபரணம்; பேரும் பலபலவே

பலபலவே சோதிவடிவு; பண்பு எண்ணில்

பலபல கண்டுண்டு கேட்டு உற்று மோந்து இன்பம்

பலபலவே ஞானமும்; பாம்பணை மேலாற்கேயோ - (திருவாய்மொழி 2-5-6)

என்று நம்மாழ்வார் அருளியது போன்று, எம்பெருமானின் பல பல நாமங்களை நாத்தமும்பேறச் சொல்லிப் போற்றி அவன் கல்யாண குணங்களை அனுபவிப்பதையே, “பல்கலனும் நாமணிவோம் ” என்பதன் உட்பொருளாக அனுபவிக்கலாம்.

நோன்பு ஆரம்பிக்கும் போது, “மையிட்டெழுதோம், மலரிட்டு நாம் முடியோம்” என்று ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டு தோழியருடன் நோன்பு என்ற விரதத்தை ஆரம்பித்த ஆண்டாள், எம்பெருமானைப் பாடிப் போற்றி, அவன் கல்யாண குணங்களைப் பலவாறு அனுபவித்து, படிப் படியாகத் தன் பக்தி நிலையில் உயர்ந்து, கூடவே, நம்மையும் அவ்வனுபவத்தை உணரச் செய்து, அவளுடன் அவள் தோழியர் போல் பக்தி வழியில் அழைத்துச் சென்று உய்வித்த ஆண்டாள் நாச்சியார், நோன்பு முடிவுற்று, எம்பெருமானின் ஸாலோகத்தில், அவன் ஸாமீப்யம் அடைந்து, அவனுடைய ஸாரூபமும் அடைய அவனுடைய பல அணிகளை வேண்டிப் பெற்று அணிந்து, அவனுடன் கலந்து விடும் ஸாயுஜ்ய நிலைக்குத் தானும் உயர்ந்து, அவளுடன் அவளைப் போன்றே சேர்ந்து நெறிகளைக் கடைபிடித்த நம்மையும் அவள் நிலைக்கு உயர்த்துவதே ஆண்டாளின் நோக்கம் என்பது தெளிவாகின்றது.

நாமணிவோம் என்ற சொல்லாடலைக் கவனிக்க வேண்டும். தாங்கள் அணிவது தங்கள் அழகுக்காக அல்லாமல், கண்ணனும், நப்பின்னைப் பிராட்டியும் சேர்ந்து வந்துள்ளதால், அவர்களின் ப்ரீதிக்காக நாங்கள் அணிகிறோம் என்றருளியுள்ளாள் என்று அனுபவிப்பதும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

ஆடை உடுப்போம் அதன் பின்னே பாற் சோறு

மூட நெய் பெய்து முழங்கை வழி வாரக்

கூடி இருந்து குளிர்ந்தேலோர் எம்பாவாய்

பகவத் சேவை செய்யும் ஒரே விருப்பத்தில் கண்ணனை சரண் புகுந்ததால் சிற்றின்பங்களான புத்தாடை உடுப்பதிலும், அக்கார அடிசிலை முழங்கையில் நெய் வழிய உண்ணுவதிலும் அப்படி என்ன ஆசை என்ற கேள்வி எழலாம். அவை எல்லாம் பாவை நோன்பு நிறைவடைவதற்கான குறியீடுகள் மட்டுமே என்று கொள்ள வேண்டும்.. கோபியரின் விருப்பம் கண்ணனோடு கூடியிருந்து குளிர்ந்தல் மட்டுமே! என்பதை கோதை நாச்சியாரால் வலியுறுத்துகின்றாள்.

ஆண்டாள் நாச்சியார் காட்டிய இந்த பவித்திரமான நிலையை, நம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமன் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள பாசுரத்தை இங்கு ஒப்பு நோக்கி அனுபவிக்கலாம்.

தந்திருமாதானே தாம் தனியரசாயுறைகின்ற

வந்தமில்பேரின்பத்தில் அடியவரோடெமைச் சேர்த்து

முந்தியிழந்தனவெல்லாம் முகிழ்க்கத்தந்தாட்கொள்ளு

மந்தமிலாவருளாழி அத்திகிரித் திருமாலே. - (அருத்தபஞ்சகம் - 10)

என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அருத்த பஞ்சகத்தில் அருளியுள்ளபடி, ஸாயுஜ்யநிலையை அடைந்த முக்தர்கள், பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயாருடன் நித்யமாய் அரசாட்சி புரியப் பெற்றதாய் ஆனந்தமே வடிவெடுத்து நின்றாற்போன்றதாயுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உபாயத்தை அனுஷ்டித்த ஜீவ முக்தர்களைத் தன் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யம் செய்துவரும் நித்ய முக்தர்களுடன் ஒன்று சேர்த்து, இது காறும் கர்ம ஸம்பந்தத்தால் இழந்திருந்த கைங்கர்யங்களையெல்லாம் அப்போது ஒன்று கூட்டிச் செய்யுமாறு அருள் புரிகின்றான்.

இத்தகைய பேரின்ப நிலையைத் தான் **ஆடை உடுப்போம் அதன் பின்னே பாற் சோறு - மூட நெய் பெய்து முழங்கை வழி வாரக் - கூடி இருந்து குளிர்ந்தேலோர் எம்பாவாய்** என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் பூடகமாக அருளியுள்ளாள் என்று தெளிதல் நலமாகும்.

நோன்பின் பலனாக பரமனே கிடைத்துவிட்டதைக் கொண்டாட, ஆபரணங்களும் புத்தாடையும் அணிந்து, ‘பாற்சோறு மூட நெய் பெய்து எல்லோருமாய் உண்டு மகிழ்ந்தார்கள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

இந்த அனுபவத்தைத்தான், பெரியாழ்வாரும், திருப்பல்லாண்டில் அருளியுள்ளார்!!

நெய்யிடை நல்லதோர் சோறும் நியதமும் அத்தாணிச் சேவகமும்

கையடைக் காயும் கழுத்துக்குப் பூணொடு காதுக்குக் குண்டலமும்

மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமும் தந்தென்னை வெள்ளுயிராக்க வல்ல

பையுடை நாகப் பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே!! - (திருப்பல்லாண்டு - 8)

பாற் சோறு - மூட நெய் பெய்து முழங்கை வழி வார

அஹமன்ன அஹமன்ன அஹமன்ன அஹமன்னாதோ.. .. அஹமன்னாதோ..
அஹமன்னாதா: என்பது வேதம். எங்களுக்கு பாலே கண்ணன். நெய்யே கண்ணன். சோறே கண்ணன், என்று எல்லாமும் எங்களுக்கு கண்ணன். கண்ணனுக்கு நாங்கள் அன்னம். அவன் எங்களை சாப்பிடுகிறான் - - அவன் எங்களை உண்டு ஆனந்தப் படுவதை - - அந்த ஆனந்தத்தை நாங்கள் சாப்பிடுகிறோம் என்று அஹமன்ன: அஹமன்னாத: என்று தைத்ரிய உபநிஷத் சொன்னதை “உந்தன் திருவுள்ளம் இடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும்” என்று பகவானின் மகிழ்ச்சியே எங்கள் மகிழ்ச்சி என்று நம்மாழ்வார் சொன்னதை, ஆடை உடுப்போம் அதன் பின்னே பாற் சோறு மூட நெய் பெய்து முழங்கை வழி வாரக் கூடி இருந்து குளிர்ந்தேலோர் எம்பாவாய் என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் இந்த பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளாள்.

ஆண்டாள் நாச்சியாரின் இந்தத் திருவுள்ளக் கருத்தே, பகவான் பகவத் கீதையின் 18 வது அத்யாயத்தில் கூறியிருப்பதுடன் பொருந்தியிருப்பதை அனுபவிக்க வேண்டும்.

புக்த்யா மாம் அபி₄ஜாநாதி யாவான் யஸ்சாஸ்மி தத்த்வத: |

ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஸுதே தத்₄ அனந்தரம். - (ப.கீ. 18-55)

ஒருத்தன் என்னிடம் பக்தி செலுத்தி கொண்டே வந்தால், நான் யார், எப்படிப்பட்டவன் என்று தெரிந்து கொள்கிறான். அப்படி என்னைத் தெரிந்து கொண்ட பின், எனக்கு வேறாக இல்லாமல் என்னுள்ளேயே புகுந்து விடுகிறான் என்று அர்த்தம். இப்படி “என்னை எனக்காகவே பக்திப் பிரேமை பண்ணுபவனே ஞானி” என்று பகவத் கீதை சொன்னதை பகவதி கீதையான திருப்பாவையில் ஆண்டாளும் சொல்லியுள்ளாள்.

பாலில் சோறு கலந்தாற்போல், பாலில் நெய் கலந்தாற்போல் என்று ஒன்றோடு ஒன்று கலந்து புதிய நறுசுவையுடன் உண்போம். அவனில் நாமும், நம்மில் அவனுமாக கலந்து கரைந்து, அஹமன்ன என்று நாம் அவனுக்கு உணவாகவும், அஹமன்னாத: என்று நமக்கு அவன் உணவாகவும் உண்டு களித்து - உன்னுடன் நாங்கள் சாயுஜ்ய பதவி அடைந்து நீயும் நாமுமாக கலந்து என்றென்றும் புதியதாக நித்யமாக கூடியிருந்து இன்பத்தை பெறுவோம் என்று ஆண்டாள் பாசுரத்தை முடிக்கிறாள்.

இப்படி, பகவானுடனேயே இருந்து, அவனுடைய கல்யாண குணங்களையே, உண்ணும் சோறு, பருகும் நீர், தின்னும் வெற்றிலை என்று அனுபவிக்கும் நிலையான ஸாயுஜ்யம் அடையும் நிலையச் சொல்வது தான் இன்றைய பாசுரம்.

பரமபதத்தில் எம்பெருமானை அடைவதற்கு முன், இந்தப் பூவுலகில் அத்தகைய அனுபவம் அடையும் விதமே அர்ச்சா மூர்த்தியான எம்பெருமானின் திவ்ய ரூப விக்ரங்களைச் ஸேவித்து அனுபவிப்பதாகும். கோவில்களில் அர்ச்சா மூர்த்தியாக பெருமானை சேவிப்பதற்கு ஒரு முறை இருக்கிறது. முதலில் அவன் திருமுகத்தைப்பார்த்து ஓம் நமோ நாராயணாய என்கிற திருவஷ்டாசூர மந்திரத்தை த்யானிக்க வேண்டும். பிறகு திரு உறையும் திருமார்பைப் பார்த்து ஸ்ரீமன் நாராயண சரணை சரணம் ப்ரப்த்யே! ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம: என்கிற த்வய மந்திரத்தை அனுசந்திக்க வேண்டும். பிறகு திருப்பாதங்களை தரிசித்து,

ஸர்வ த₄ர்மாந்பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ |

அஹம் த்வா ஸர்வபாபே₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸாச: || - (ப.கீ. 18-66)

என்று அவன் நென்னலே வாய்நேர்ந்த சரம ஸ்லோகத்தை ஸ்மரிக்க வேண்டும். இப்படி எல்லாவற்றையும் செய்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு ஆபரணங்களாகக் கொண்டு இவற்றை அணிந்து எங்களுடைய ஸ்வாபாவிமகமான ஜ்ஞான, பக்தி, வைராக்ய லக்ஷணங்களுடன் உன்னிடம் வருவோம் என்கிறாள் ஆண்டாள் என்று அனுபவிப்பது பொருத்தமாகும்.

நெடு நாளாக நீங்காதிருந்த கர்மங்கள் முழுதும் நாம் அனுஷ்டித்த உபாயத்தால் நீங்கி விட்டன. பின் பரமபதம் சென்று திவ்ய தம்பதிகளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து ஆனந்தத்தால் ஆடிப்பாடி வேதங்களின் தெய்வ கானத்தைக் கேட்டுப் பின் திரும்பி வராது அவ்வனுபவத்திலேயே முழுகிக் கிடக்கும்படி எம்பெருமானது அருளைப் பெற்று விட்டோம். ஆயினும், உடனே, அவ்வனுபவத்தைப் பெறாது இன்னும் நாம் இக்கர்ம பூமியில் இருப்பதற்குக் காரணம், நம்மைக் கொண்டு சேதநரை வாழ்விக்கத் திருவுள்ளம் கொண்ட ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸங்கல்பமும், அர்ச்சாவதாரத்தில் ஈடுபட்டு அனுபவிக்கக் காரணமான பாக்ய விசேஷமும், ஸ்ரீபாஷ்யம், அருளிச் செயல்கள் முதலிய திவ்ய ஸலுக்திகளைச் ஸேவித்து அனுபவிக்க வேண்டிய ஸுக்ருத விசேஷமுமே ஆகும் என்று நம் ஆசார்ய ஸர்வபௌமன் ஸ்வாமி தேசிகன் பரமபதசோபானத்தில் அருளியுள்ளதே, ஆண்டாள் பாசுரத்தின் ஈற்றடிகளான ஆடை உடுப்போம் அதன் பின்னே பாற் சோறு - மூட நெய் பெய்து முழங்கை வழி வாரக் - கூடி இருந்து குளிர்ந்தேலோர் எம்பாவாய் என்பதின் பொருளாகக் கொண்டு அனுபவிப்பது பொருத்தமாகும்.

ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள பரமபதசோபானப் பாசுரம்:

மாளாத வினையனைத்தும் மாளநாம் போய்

வானேறி மலர்மகளாரன்பூணுந்

தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டுபூண்டு

தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடியாடிக்

கேளாத பழமறையின் கீதங்கேட்டுக்

கிடையாத பேரின்பம் பெருகநாளு

மீளாத பேரடிமைக்கன்பு பெற்றோ

மேதினியிலி ருக்கின்றோம் விதியினாலே.

-(பரமபதசோபானம் - 21)

ஏலோரெம்பாவாய்

வழக்கம் போல், **ஏலோரெம்பாவாய்** என்ற சொற்களால் பாசுரம் நிறைவு பெறுகிறது. **ஏலோரெம்பாவாய்** என்பதை வெறும் அலங்கார ஈற்றசைச் சொற்களாகக் கொள்ளாமல், யாம் வந்த காரியத்தை, ஏல் (தெளிந்து ஏற்றுக் கொண்டு), ஓர் (ஆராய்ந்து) எம் பாவாய் - எங்கள் பாவையாகிய நப்பின்னையே! நீ கண்ணனிடம் புருஷகாரம் செய்து, சீரிய சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்துள்ள கண்ணனிடம், இற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும், அவனுக்கே சேவகம் செய்யும் பேற்றினை எமக்கு அருள வேண்டும் என்று வேண்டி, கண்ணனிடம், அன்று உலகம் அளந்து நீ எம்மைத் தேடி வந்தாய். இன்று உன்னைத் தேடி யாம் வந்து உன் அணிகளான்களைப் பெற்று அணிந்து, உன் ஸாரூப்யம் அடைந்துள்ளோம்.. **உன்னில் நாங்களும், எம்மில் நீயுமாக கலந்து விட்டோம்!!** என்று சொன்ன ஆண்டாள், **அஹமன்ன** என்று நாம் அவனுக்கு உணவாகவும், **அஹமன்னாத:** என்று நமக்கு அவன் உணவாகவும் உண்டு களித்து - உன்னுடன் நாங்கள் **சாயுஜ்ய** பதவி அடைந்து நீயும் நாமுமாக கலந்து என்றென்றும் புதியதாக நித்யமாக கூடியிருந்து இன்பத்தை பெறுவோம் என்றருளிப் பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டியுள்ளாள் ஆண்டாள்!!

இந்த அளவில், இந்த பாசுரார்த்தத்தை நிறைவு செய்கிறேன்.

ஆண்டாள் நாச்சியார் காட்டிய வழியில் நாமும் தூயோமாய் வந்து, தூமலர் தூவி, வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்தித்து பகவானை உள்ளத்தில் கொண்டு, ஆண்டாள் அருளியபடி கண்ணனுடன் ஸாயுஜ்ய **நிலையை** அடைய, நம் ஆசார்யன் காட்டியுள்ள வழியில் **தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு பூண்டு தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடியாடிக் கேளாத பழமறையின் கீதங்கேட்டுக் கிடையாத பேரின்பம் பெருக நாளும்** முயல்வோம் என்று ப்ரார்த்தித்து இன்றைய பாசுரார்த்த விசேஷத்தைப் பூர்த்தி பண்ணுகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 28

ஸதமகமணிநீலா சாரு கல்ஹார ஹஸ்தா
ஸ்தந பர நமிதாங்கீ ஸாந்த்ர வாத்ஸல்ய ஸிந்து: |
அளக விநிஹிதாபிஸ் ஸ்ரக்ப்பி ராக்ருஷ்டநாதா
விலஸது ஹ்ருதி கோதா விஷ்ணுசித்தாத்மஜா ந: || 28

இந்திர நீலமணிபோல நீல நிறமுடையவளாக, அழகிய செங்கழுநீர்ப்பூவை கையில் தரித்தவளாய், ஸ்தனபாரத்தால் எழிலாக வளைந்த திருமேனியுடன், மிகுந்த அன்பினைக் கடலாகக் கொண்டு, தனது கூந்தலில் சூடிய திருமாலைகளால் நாயகனை வசப்படுத்திய விஷ்ணு சித்தரின் புதல்வியான கோதை நமது உள்ளத்தில் விளங்க வேண்டும்.

**கறவைகள் பின் சென்று கானம் சேர்ந்துண்போம்
அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்து உந்தன்னைப்
பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்
குறைவொன்று மில்லாத கோவிந்தா! உன் தன்னோடு
உறவேல் நமக்கிங்கு ஒழிக்க ஒழியாது
அறியாத பிள்ளைகளோம் அன்பினால் உன் தன்னைச்
சிறு பேரழைத்தனவும் சீறி யருளாதே
இறைவா! நீ தாராய் பறையேலோ ரெம்பாவாய்.**

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள்

பசுக்களை மேய்த்து, காடு சென்று, அங்கு ஒன்று கூடி உண்டு உடல் வளர்ப்பவர்களும், ஞானமிலாத சொற்ப அறிவு படைத்தவர்களும் ஆன, ஆயர் குலத்தவர்களான நாங்கள் எங்கள் (ஆயர்) குலத்தவனாக உன்னைப் பெற்ற பெரும் புண்ணியத்தைச் செய்துள்ளோம். யாதொரு குறையும் இல்லாத 'கோவிந்தன்' என்னும் பெயரினைக் கொண்ட கண்ணபிரானே! உன்னுடன் நாங்கள் கொண்டுள்ள உறவை யாராலும் எக்காலத்திலும் பிரிக்க முடியாது. அற்ப அறிவுடைய வஞ்சனை எதுவும் அறியாத/தெரியாத சிறுமியரான நாங்கள் உன்னிடம் கொண்டுள்ள மிகுந்த அன்பினால் உன்னைப் பலவாறு ஒருமையில் அழைத்தமைக்கு எங்கள் மீது சினம் கொள்ளாது, நாங்கள் வேண்டி வந்த பொருட்களை நீ தந்தருள்வாயாக!

பாசுரச் சிறப்பு:

27, 28 மற்றும் 29ம் பாசுரங்கள் ஒன்றுக் கொன்று தொடர்புடைய பாசுரங்களாக அனுபவிக்க வேண்டும். அவ்வகையில், இந்தப் பாசுரம் 27ம் பாசுரத்தின் தொடர்ச்சியாக உள்ளது. 27ம் பாசுரத்தில் பகவானுடன் ஸாயுஜ்ய நிலையை அடையும் நிலைக்கு பக்தியின் படிகளில் ஏற்றத்தை அடைந்து, அதன் தொடர்ச்சியாக இந்தப் பாசுரத்தில் அந்நிலையை அடைவதால் அடையும் பேற்றினைச் சொல்கிறாள். அதாவது, கண்ணனின் ஸாலோகத்தில் அவனின் **ஸாமீப்யம்** அடைந்து, அவனைப் போலவே ஸாரூபமும் அடைந்து, ஸாயுஜ்ய நிலை அடைந்ததின் பலனாக அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் பேறே பெரும் பேறு என்று உணர்த்துவதாகவும் இந்தப் பாசுரம் அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு, ஸரணாகதித் தத்துவத்தின் பெருமையை இப்பாசுரம் அழகாக விளக்குகின்றது. இந்த 28ம் பாசுரமும், 29ம் பாசுரமான சிற்றஞ்சிறுகாலே பாசுரமும் **த்வய மந்திரத்தை** உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளன என்றும் அனுபவிக்கலாம். 28ம் பாசுரம் **த்வய மந்திரத்தின் பூர்வ பகுதியையும்**, 29ம் பாசுரம் **த்வய மந்திரத்தின் உத்திர பாகமான பூர்வ நாறாயண சரணை சரணம் ப்ரபத்யே** என்பதையும் உணர்த்துவதாகவும் உள்ளது.

இப்பாசுரத்தில் **த்வய மந்திரத்தின் முற்பகுதியான உபாய சொரூபம்** வெளிப்பட்டுள்ளது! அதாவது, ப்ரபன்னர்கள் பரமனைச் சேர தாங்கள் செய்யவிருப்பதை பெருமானிடம் தெரிவிப்பதைக் குறிக்கிறது. பெருமானின் திருவடியைப் பற்றி ஸரணாகதி பண்ணும் தத்வம் 28 வது பாசுரத்தில் விளக்கப்படுகிறது. ஸரணாகதி அனுஷ்டிப்பது பூர்வ பாகம். முதல் வாக்யம் "**பூர்வம் நாறாயண சரணை சரணம் ப்ரபத்யே**"

நம்மாழ்வார் 5 இடங்களில் ஸரணாகதி பண்ணினார். நமக்கு த்வய மந்திரத்தின் பெருமையை நம்மாழ்வார் மூலம் தெளிவு படுத்த பகவான் ஆழ்வாரை அலைக்கழித்ததால் பல பாசுரங்கள் என்ற ரத்னங்கள் நமக்குக் கிடைத்தன!!

பாண்டிய நாட்டுத் திருப்பதியான **வானமாமலையில்** ஆழ்வார் ஸரணாகதி பண்ணினார்.

**நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறி விலேனாகிலும்
இனி யுன்னைவிட்டு, ஒன்றும் ஆற்ற கின்றிலேன் அரவினனை யம்மானே,
சேற்றுத் தாமரை செந்நெ லூடுமலர் சிரீவர மங்கலநகர்,
வீற்றிருந்த எந்தாய். உனக்கு மிகையல்லே னங்கே.** - (திருவாய்மொழி 5-7-1)

என்று தொடங்கி, 10 பாசுரங்கள் பாடி **வானமாமலை** எம்பெருமானிடம் ஸரணாகதி பண்ணினார். **பகவான் ஸரணாகதியை ஏற்க வில்லை.**

அடுத்து சோழ நாட்டுத் திருத்தலமான **திருக்குடந்தை** ஆராவமுதனிடம் ஆழ்வார் ஸரணாகதி பண்ணினார்.

ஆரா அமுதே. அடியேன் உடலம் நிற்பால் அன்பாயே,

நீராய் அலைந்து கரைய வருக்குகின்ற நெடுமாலே - (திருவாய்மொழி 5-8-1)

என்றும்

என்நான் செய்கேன். யாரே களைகண்? என்னையென் செய்கின்றாய்?

உன்னால் அல்லால் யாவ ராலும் ஒன்றும் குறைவேண்டேன்,

கன்னார் மதிள்கூழ் குடந்தைக் கிடந்தாய். அடியேன் அருவாழ்ணாள்,

சென்னா ளெந்நாள். அந்நா ளுன்தாள் பிடித்தே செலக்கானே. - (திருவாய்மொழி 5-8-3)

என்றெல்லாம், 10 பாசுரங்கள் பாடி திருக்குடந்தை ஆராவமுதனிடம் ஆழ்வார் ஸரணாகதி பண்ணினார் **பகவான் ஸரணாகதியை ஏற்க வில்லை!!!**

அடுத்து ஆழ்வார் மலைநாட்டுத் திருப்பதியான **திருவல்லவாழ்** பரமனைப் ஸரணாகதி பண்ணினார்.

மானேய் நோக்குநல்லீர். வைகலும்வினை யேன்மெலிய,

வானார் வண்கமுகும் மதுமல்லிகை யுங்கமமும்,

தேனார் சோலைகள்கூழ் திருவல்ல வாழறையும்

கோனா ரை, அடியேன் அடிகூடுவ தென்றுகொலோ? - (திருவாய்மொழி 5-9-1)

என்று தொடங்கி 10 பாசுரங்கள் பாடி, **திருவல்லவாழ்** ஸ்ரீவல்லபப் பெருமானைச் ஸரணாகதி பண்ணினார். **பகவான் ஸரணாகதியை ஏற்க வில்லை!!!**

அடுத்து ஆழ்வார் க்ருஷ்ணாவதாரம் சொல்லி ஸரணாகதி பண்ணினார்.

பிறந்த வாறும் வளர்ந்த வாறும் பெரிய பாரதம் கைசெய்து, ஐவர்க்குத்

திறங்கள் சாட்டி யிட்டுச் செய்து போன மாயங்களும்,

நிறந்த னூடுபுக் கெனதாவியை நின்று நின்று உருக்கி யுண்கின்ற,

இச் சிறந்த வாள்சுடரே. உன்னை யென்றுகொல் சேர்வதுவே. - (திருவாய்மொழி 5-10-1)

என்று தொடங்கி 10 பாசுரங்கள் பாடி, ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஸரணாகதி பண்ணினார். **பகவான் ஸரணாகதியை ஏற்க வில்லை!!!**

அடுத்து ஆழ்வார் திருவேங்கடத்து எம்பிரானான ஸ்ரீநிவாஸனின் திருவடியில் ஸரணாகதி பண்ணினார்.

உலகமுண்ட பெரு வாயா என்று ஆரம்பித்து ----- (6-10-1)

அகல கில்லேன் இறையும் என் றலர்மேல் மங்கை யுறைமார்பா,

நிகரில் புகழாய். உலகமூன் றுடையாய். என்னை ஆள்வானே,

நிகரில் அமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங் கடத்தானே,

புகலொன் றில்லா அடியேனுன் அடிக் கீழ்மர்ந்து புகுந்தேனே. என்றும் (6-10-10)

அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தடியீர். வாழ்மின் என்றென்றருள்கொடுக்கும்

படிக் கேழில்லாப் பெருமானைப் பழனக் குருசூர்ச் சடகோபன்,

முடிப்பான் சொன்ன ஆயிரத்துத் திருவேங் கடத்துக் கிவைபத்தும்,

பிடித்தார் பிடித்தார் வீற்றிருந்து பெரிய வானுள் நிலாவுவரே . - (திருவாய்மொழி 6-10-11)

என்று **தாயாரையும் சேர்த்து ஸரணாகதி பண்ணியவுடன் சரணாகதி ஏற்கப்பட்டது!!!!**

40 பாசுரங்கள் பாடியும் அலைக்கழித்த பரமன், தாயாரைச் சேர்த்து பணிந்து செய்த ஸரணாகதியைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டான்.!!!

தொண்டரடிப் பொடி ஆழ்வார் 45 பாசுரம் செய்து ஸரணாகதி பற்றி த்வய மந்திரத்தின் மேன்மையை விளக்கினார்.

நம்மாழ்வார் பல பாசுரங்கள் ஸரணாகதி பற்றி சொல்லியும், தாயாரைச் சேர்த்துப் பணிந்த பாசுரங்களில் தான் ஸரணாகதி ஏற்கப்பட்டது. **ஆனால், ஆண்டாள் 2 பாசுரங்களில் (28, 29 பாசுரங்கள்) த்வய மந்திரத்தின் மேன்மையைச் சொல்லி, ஸரணாகதித் தத்துவத்தை நிலைநாட்டி விட்டாள்!!**

இந்தப் பாசுரத்திலும் கோவிந்த நாமம் போற்றப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஒரு பாசுரத்தில் மட்டும் தான் ஆண்டாள் நாச்சியார் எம்பெருமானை **“இறைவா”** என்ற சொல்லால் விளித்துள்ளாள் என்பதும் இந்தப் பாசுரத்திற்கு ஒரு சிறப்பாகும்.

இனி பாசுரத்தின் விசேஷ அர்த்தங்களை அனுபவிப்போம்.

கறவைகள் பின் சென்று கானம் சேர்ந்துண்போம்.....

கறவைகள் பின் சென்று கானம் சேர்ந்துண்போம் என்று பன்மையில் சொல்லியுள்ளது கவனிக்கத் தக்கது. ஆநிரைகளை கானகம் ஓட்டிச் சென்று மேய்ப்பதும், அவற்றைக் கவனித்துக் கொள்வதும் ஆயர் சிறுவர்கள் மற்றும் ஆயர் ஆடவர்களின் வேலையன்றோ? பால் கறப்பதும், வெண்ணெய் கடைந்தெடுப்பதும், தொழுவங்களைச் சுத்தம் செய்து பராமரிப்பதும் பொதுவாக ஆயர் குலச் சிறுமியர் மற்றும் பெண்டிர் வழக்கம் தானே! இது தானே நடைமுறை! இவ்வாறிருக்க, **கானம் சேர்ந்துண்போம்** என்று ஆண்டாள் பன்மையில் சொல்லியுள்ளதால், ஆயர் சிறுவர்களுடன் பெண்பிள்ளைகளும் கானகம் சேர்ந்து சென்றார்கள் என்ற அர்த்தம் வெளிப்படுகின்றதல்லவா! நல்ல விதமாக நோன்பை நோற்று முடித்து, கண்ணனின் அருள் பெற்ற விவரங்களை 27ம் பாசுரம் வரை சொல்லி வந்த ஆண்டாள், அந்தப் பேற்றினைக் கொண்டாடும் விதமாக, தங்கள் வாழ்வாதாரமாகத் தங்களைக் காப்பாற்றும் ஆநிரைகளுடன் அனைவரும் சேர்ந்து கானகம் சென்று, நோன்பின் வெற்றியைக் கொண்டாடினாள் என்று பொருள் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

கறவைகள் பின் சென்று கானம் சேர்ந்துண்போம்.....

மேற்சொன்னவாறு சொற்களின் பொருள் கொண்டு பொதுவான ஒரு பொருள் கொள்ளலாம்.

இதையே வேறு விதமாக எண்ணிப் பார்ப்போம்.

“உண்போம்” என்ற சொல்லுக்கு வேர்ச் சொல் **“உண் ”** என்பதாகும். **“உண் ”** என்பதற்கு **(உணவு) சாப்பிடுதல், புகித்தல் செய், விழுங்கு, உட்கொள், அனுபவி, பொருந்தியிரு, ஒத்திரு, கவர்தல் செய்** என்றெல்லாம் பொருள் உண்டு. **“உண் ”** என்பதற்கு **பொருந்தியிரு, ஒத்திரு,** என்று பொருள் கொண்டு, **கறவைகள் பின் சென்று கானம்** சேர்ந்துண்போம் என்று ஆண்டாள் அருளியுள்ளதின் உட்பொருளை வேறு விதமாக ஆய்ந்து அனுபவிப்போம்.

கறவைகள் என்பதன் உட்பொருள் ஆசார்யர்கள் என்று ஏற்கனவே கற்றுக் கறவை (12ம் பாசுரம்) பாசுரத்தில் பலவாறு அனுபவித்தோம்.

நான்முகன் திருவந்தாதிப் பாசுரம் ஒன்றில், திருமழிசையாழ்வார்,

“.....அறிவித்தேன் ஆழ்பொருளை சிந்தாமல் கொண்மீன் நீர் தேர்ந்து” (நான்முகன் திருவந்தாதி - 1) என்று அருளியது போன்றே, இங்கும் கறவை என்பதை ஆசார்யன் என்றும், **பின் சென்று** என்பதை ஆசார்யனை நாடி ஜ்ஞான விகாசம் பெறும் சிஷ்யர்கள் (நாம்) என்றும் கொள்வது உட்பொருளான ஸ்வாபதேசமாகும். இதையே ஸ்வாமி தேசிகன், அமிருதாசுவாதினிப் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளதை இங்கு மேற்கோளிட்டு அனுபவித்தால், ஆண்டாள் அருளியுள்ளதின் உட்பொருள் விளங்கும்.

பரக்கும் புகழ்வரும் பைம்பொருள் வாய்த்திடும், பத்தர்களாய்

இரக்கின்றவர்க்கிவையீந்தால் அறமுளதென்றியம்பார்

கரக்குங்கருதுடை தேசிகர் கன்றென நமையெண்ணிச்

சுரக்குஞ்சுரவிகள்போல் சொரிகின்றனர் சொல்லமுதே. - (அமிருதாசுவாதினி - 14)

கானம் சேர்ந்துண்போம் என்பதை ஆசார்யனின் இருப்பிடம் அடைந்து, அவ்ருடைய அன்மையில், குருகுலத்தில் **பொருந்தியிருந்து, ஒத்திருந்து** ஜ்ஞானம் பெறுதல் என்பதே ஸ்வாபதேசமாகிய உட்பொருள் என்று அனுபவிப்பதும் பொருத்தமாக இருக்கும். இவ்வகையில், ஆசார்யமுகமாய் ஜ்ஞானம் பெறுவதைக் குறிப்பில் உணர்த்தவே, ஆண்டாள் கீழ்ப் பாசுரங்களில் ஆழ்வார்களைத் துயிலெழுப்பி அவர்களுடன் சேர்ந்து கண்ணனைப் பலவிதமாகப் போற்றுவதாக அனுபவித்ததையும் இங்கு நினைவில் கொண்டால், **கறவைகள் பின் சென்று கானம் சேர்ந்துண்போம்** என்று ஆண்டாள் அருளியுள்ளதின் உட்பொருள், ஆசார்ய முகமாக சிஷ்யர்கள் சேர்ந்திருந்து நல்லுபதேசம் பெற்று, நன்னெறிப்படுத்தப்பட்டு, எம்பிரானை அடையும் உபாயத்தை அறிந்தவர்களாகி, உபேயமாகிய எம்பெருமானின் சாயுஜ்ய நிலையை அடையும் நிலை என்று கொண்டு, கீழ்ப் பாசுரங்களின் அருளியுள்ளதின் தொடர்ச்சியாக அனுபவித்தலே பொருத்தமாக இருக்கும் என்பது அடியேன் உணர்ந்தவாறாகும்.

இவ்வாறு பக்தியின் உச்சத்தில் எம்பெருமானுடன் ஸாயுஜ்ய நிலையை அடையும் முக்தாத்மாக்கள் பற்றி, பகவத் கீதையின் 6-வது அத்தியாயத்திலும், 18ம் அத்தியாயத்திலும் பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அருளியுள்ள உபதேசங்களையும் இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

யோகி₃நாம் அபி ஸர்வேஷாம் மத்₃ க₃தேநாந்தராத்மநா |

ஸ்ரத்₃தா₄வான் ப₄ஜதே யோ மாம் ஸா மே யுக்ததமோ மத: || - (ப.கீ. 6 - 47)

[உறுதியான நம்பிக்கையுடன் என்னுடன் இணைந்து, என்னைத் தன் மனதில் தியானித்து அன்புடன் சேவை செய்கிறவன் என்னுடன் ஒன்றாகக் கலந்து விடுகிறான். அதுவே அன்பு என்னும் பூரணத்துவ நிலையாகும்.]

பகவத் கீதையின் 18 வது அத்யாயத்தில் கூறியிருப்பது :

ப₄க்த்யா மாம் அபி₄ஜாநாதி யாவான் யஸ்சாஸ்மி தத்வத: |

ததோ மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஸதே தத்₃ அநந்தரம். - (ப.கீ. 18 - 55)

[ஒருத்தன் என்னிடம் பக்தி செலுத்தி கொண்டே வந்தால், நான் யார், எப்படிப்பட்டவன் என்று உள்ளபடியே தத்வரீதியாகத் தெரிந்துகொள்கிறான். அப்படி என்னைத் தெரிந்து கொண்ட பின், எனக்கு வேறாக இல்லாமல் என்னுள்ளேயே புகுந்து விடுகிறான்].

இப்படி “என்னை எனக்காகவே பக்திப் பிரேமை பண்ணுபவனே ஞானி” என்று பகவத் கீதையில் பகவான் சொன்னதையே பகவதி கீதையான திருப்பாவையில் ஆண்டாள் நாச்சியார் 27, 28, 29ம் பாசுரங்களில் அருளியுள்ளாள்.

அஹமன்ன அஹமன்ன அஹமன்னம் |

அஹமன்னாதோ₃... .. அஹமன்னாதோ₃... .. அஹமன்னாத₃: என்பது வேதம். எங்களுக்கு பாலே கண்ணன். நெய்யே கண்ணன். சோறே கண்ணன்,. என்று எல்லாமும் எங்களுக்கு கண்ணன். கண்ணனுக்கு நாங்கள் அன்னம். அவன் எங்களை சாப்பிடுகிறான் - - அவன் எங்களை உண்டு ஆனந்தப் படுவதை - - அந்த ஆனந்தத்தை நாங்கள் சாப்பிடுகிறோம் என்று அஹமன்ன: அஹமன்னாத: என்று தைத்ரிய உபநிஷத் சொன்னதை “உந்தன் திருவுள்ளம் இடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க இன்புறும்” (திருவாய்மொழி 10-3-9) என்று பகவானின் மகிழ்ச்சியே எங்கள் மகிழ்ச்சி என்று நம்மாழ்வார் சொன்னதை, ஆடை உடுப்போம் அதன் பின்னே பாற் சோறு மூட நெய் பெய்து முழங்கை வழி வாரக் கூடி இருந்து குளிர்ந்தேலோர் எம்பாவாய் என்று 27ம் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளதின் தொடர்ச்சியாக, பாலில் சோறு கலந்தாற்போல், பாலில் நெய் கலந்தாற்போல் என்று ஒன்றோடு ஒன்று கலந்து புதிய நறுசுவையுடன் உண்போம். அவனில் நாமும், நம்மில் அவனுமாக கலந்து கரைந்து, அஹமன்ன என்று நாம் அவனுக்கு உணவாகவும், அஹமன்னாத: என்று நமக்கு அவன் உணவாகவும் உண்டு களித்து - உன்னுடன் நாங்கள் சாயுஜ்ய பதவி அடைந்து நீயும் நாமுமாக கலந்து என்றென்றும் புதியதாக நித்யமாக கூடியிருந்து இன்பத்தைப் பெறுவோம் என்றும், பகவானுடனேயே இருந்து, அவனுடைய கல்யாண குணங்களையே, உண்ணும் சோறு, பருகும் நீர், தின்னும் வெற்றிலை என்று அனுபவிக்கும் நிலையான ஸாயுஜ்யம் அடையும் நிலையை 27ம் பாசுரத்தில் அருளியதை மேலும் விளக்கிச் சொல்லும் விதமாக 28ம் பாசுரம் அமைந்துள்ளது.

ஸாயுஜ்ய நிலையைப் பற்றி அத்வைதபரமாகப் பொருள் கொள்வது சரியாகாது என்பதை விளக்கும் வகையில், ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தின் பரிபூரணப்ரஹ்மாநுபவாதிகாரத்தில் ஸாயுஜ்யம் பற்றி விளக்கியுள்ளதை உள்ளத்தில் கொண்டு, இங்கு ஆண்டாளின் பாசுர வரிகளுக்கு தத்துவார்த்தமான பொருளை உணர்தல், பாசுரத்தின் உட்பொருளைத் தெளிவாக விளக்கும்.

ஸாயுஜ்யம் என்று விவரித்தது அத்வைத ஸித்தாந்தம் சொல்லும் “அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி - நானேப்ரஹ்மம்” போன்று உணர்தல் அன்று. இதை மேலும், விவரிக்க, ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் அருளப்பட்டுள்ளதை இங்கு விண்ணப்பிக்கிறேன்.

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார - குறிப்புகள்:

“ஸாயுஜ்ய சப்தத்துக்கு ஒன்றாகுதலைப் பொருளாகக் கூறும் மதத்தின் பொருத்தமின்மை - விளக்கம்.

மூலம்: சப்தசக்தியின்றிக்கேயிருக்க பேதச்சூதிகளும் விரோதிக்க ஸாயுஜ்ய சப்தத்துக்கு ஐக்யம் பொருளாக நினைத்திருப்பார்க்கு முக்தன் பரம ஸாம்யத்தை அடையுமென்றும் தாக்குக்காமென்றும் சொல்லுகிற சூதிகளும் விரோதிக்கும். மம ஸாதர்மயமாகதா: என்று கீதாசார்யனும் அருளிச் செய்தான். இவ்வர்த்தத்தை

பரேண ப₄ரதர்மீ ச ப₄வத்யேஷ ஸமேத்ய வை |

விஸுத்த₄ த₄ர்மா ஸுத்தே₄ந ப₃த்தே₄ந ச ஸ ப₃த்தி₄மான் ||

விமுக்த த₄ர்மா முக்தே₄ந ஸமேத்ய ப₄ரதர்ஷப₄ |

வியோக₃ த₄ர்மணா சைவ வியோக₃த்மா ப₄வத்யபி ||
 விமோக₃நிணா விமோக₃ ச ஸமேத்யேஹ ததா₂ ப₄வேத் |
 ஸாசிகர்மணா ஸாசிஸ்சைஷ ப₄வத்யமித தீ₃ப்திமாந் ||
 விமலாத்மா ச ப₄வதி ஸமேத்ய விமலாத்மநா |
 கேவலாத்மா ததா₂ சைவ கேவலேந ஸமேத்ய வை |
 ஸ்வதந்த்ரஸ்ச ஸ்வதந்த்ரேண ஸ்வதந்த்ரத்வம்முபாஸ்துதே ||
 ஏதா₂வதே₃தத் கதி₂தம் மயா தே தத்₂யம் மஹாராஜ யதா₂ர்த்த₂ தத்த்வம் |
 அமத்ஸரஸ்த்வம் ப்ரதி₃க்ருஹ்ய சா₂ர்த்தம் ஸநாதநம் ப்ரஹ்ம விஸூ₃த்த₄மாத்யம்

- (மஹா பாரதம் - சாந்தி பர்வம் - 313 - 26 முதல் 31 வரை)

என்று வஸிஷ்ட கரால ஸம்வாதத்தில் பரக்கப் பேசி இதுவே பரமார்த்தமன்று மஹர்ஷி நிகமித்தான். இங்கு முக்தனை ஸ்வதந்த்ர₃னென்கிறது கர்மவச்சயனல்லன் என்றபடி. முக்த விஷயமான ஸ்வராட் சப்தத்தை அகர்மவச்சய: என்று பாஷ்யகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணியருளினார். “

விளக்கம் - ஸாயுஜ்யம் என்பது ப்ரஹ்மத்துடனான ஐக்யம் என்று கூறும் வாதமானது, “ஸாயுஜ்யம்” என்னும் பதம், ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்யத்தைக் குறிக்கின்றது என்ற பொருளில் சொல்வதாகும். அவ்வாறு பொருள் கொண்டால், பல வேத வரிகள் முரணாகும்படி அமைந்து, வேத வாக்யங்களுக்கு விரோதமாகும். மேலும் முக்தன் ப்ரஹ்மத்தைப் போன்றே ஆகிறான் என்பதான ச்ருதி வரிகள் முரணாகிவிடும். பகவான் க்ருஷ்ணனும் கீதையில்

இத₃ம் ஜ்ஞாநமுபாஸ்ரித்ய மம ஸாத₄ர்மயமாக₃தா: (ப.கீ. 14-2) - இந்த ஜ்ஞானத்தை அறிந்து பின்பற்றி என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அடைந்துள்ளவர்கள் என்னைப் போன்று ஆகின்றனர் - என்றான்.

ஸர்வாஜீவே ஸர்வஸம்ஸ்தே₂ ப்₃ருஹந்தே

அஸ்மின் ஹம்ஸோ ப்₄ராம்யதே ப்₃ரஹ்மசக்ரே |

ப்ருத₂கா₃த்மானம் ப்ரேரிதாரம்₂ ச மத்வா

ஜாஷ்டஸ்ததஸ்தேனாம்ருதத்வமேதி || - (ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத் - 6)

[எல்லா ஜீவன்களையும் படைத்து, பிறகு தன்னிடம் ஒடுங்கச் செய்யும் ப்ரஹ்மம் என்கிற சக்கரத்தில் பற்பல பிறவிகளை எடுத்துச் சுழன்று கொண்டே இருக்கிற ஜீவாத்மா, தன்னிலும் வேறுபட்ட, தன்னை நியமிக்கிற, ஜீவனுக்குச் சரீரியாக இருக்கிறவன் பரமாத்மா என்று ஜ்ஞானம் பெறுவதால் ப்ரஹ்மத்தால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு, திரும்பவும் பிறப்பே இல்லாத நிலையை அடைகிறான்.].

மஹாபாரதத்தில் வசிஷ்டருக்கும் கராலருக்கும் இடையே நடந்த ஸம்பாஷணையில், கீழே உள்ளபடி கூறுகின்ற வ்யாஸ பகவான், இதுவே உயர்ந்த உண்மை என்கிறார். (குறிப்பு: இதற்கான ச்லோக வரிகளை மேலே உள்ள மூலத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது):

மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (313-26 முதல் 31):

“முக்தன் ஒருவன் பரம புருஷனுடன் சேர்ந்தவனாக, அவனைப் போன்றே தர்மங்களை உடையவன் ஆகிறான். அவித்யை முதலான தோஷங்கள் அற்ற ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அவ்விதமான தோஷங்கள் அற்றவன் ஆகிறான். அனைத்தும் அறிந்த ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அவ்விதமாக அனைத்தையும் அறிந்தவன் ஆகிறான். கர்மங்களின் தொடர்பு இல்லாத ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அவ்விதமாகக் கர்ம பந்தம் அற்றவன் ஆகிறான். துக்கம் என்பதே இல்லாத ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அவ்விதமாக ஆகிறான். பரமானந்தம் கொண்ட ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அவ்விதமான பரமானந்தம் கொண்டவன் ஆகிறான். ப்ரஹ்மம் எவ்விதம் கர்மத்தால் அன்றி ஸங்கல்பத்தால் செயலாற்றுகிறதோ, அது போன்றே முக்தனும் ஸங்கல்பத்தால் செயலாற்றுகிறான். மூன்று குணங்களின் ஸம்பந்தம் அற்ற ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அக்குணங்கள் நீங்கப் பெறுகிறான். இந்த உலகின் தொடர்புடன் கூடியதான சரீரமோ இந்திரியங்களோ அற்ற ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அவ்விதமான சரீரமோ இந்திரியங்களோ அற்றவன் ஆகிறான். கர்மங்களுக்கு வசப்படாத ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் கர்மவசப்படாதவன் ஆகிறான். அரசனே! இப்படியாக உண்மை உனக்கு உரைக்கப்பட்டது. இந்த உண்மையை ஏற்றவனாக நித்யமாகவும், தோஷம் அற்றதாகவும், உலகின் காரணமாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பாயாக”, என்றார்.

இங்கு முக்தனை சுதந்திரமானவன் என்று கூறியது ஏனென்றால், அவன் கர்ம வசப்பட்டவன் அல்லன் என்று கூறவே ஆகும். ஸ்வாமி எம்பெருமானாரும் “ஸ்வராட்” என்ற பதத்திற்கு “கர்ம வசப்படாதவன்” என்றே பொருள் உரைத்தார்.

மூலம் - இப்படி ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரங்களிலே ஸாம்யம் கண்டோக்தமாகையால் முக்த தசையில் ஐக்யம் தோற்றினவிடங்களல்லாம் ராமஸூக்ரீவரோரைக்யம் தேவ்யேவம் ராமஜாயத இத்யாதிகளிற்படியே பேதச்சுத்யவிரோதேந கண்டு கொள்வது இங்ஙனமல்லாத போது

யதா₃ து மந்யதே அந்ய: அஹமந்ய ஏஷ இதி த்₃விஜ: |
 ததா₃ ஸ கேவலீப்யு₄த: ஷட்₃விம்ஸ மநுபஸ்யதி ||
 அந்யஸ்ச ராஜந் ஸ பரஸ்ததா₂ அந்ய: பஞ்சவிம்ஸக: |
 தத்ஸ்த₂த்வாத₃நுபஸ்யந்தி ஹ யேக ஏவேதி ஸாத₄வ: |
 அந்யஸ்ச ராஜந் ஸ பரஸ்ததா₂ அந்ய: பஞ்சவிம்ஸக:
 தேநைதந்நாபி₄ஜாநந்தி பஞ்சவிம்ஸகம் அச்யுதம் |
 ஜந்ம ம்ருத்யு₄ப₄யாப்தீ₃தா: ஸாங்க்யயோகாஸ்ச காய்யப |
 ஷட்₃விம்ஸம் அநுபஸ்யந்தி ஸாசயஸ்தத்பராயணா: ||

- (மஹா பாரதம் - சாந்தி பர்வம் - 361 - 14-15)

உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:

தத்ர ய: பரமாத்மா து ஸ நித்யோ நிர்குண: ஸ்ம்ருத: |
 ஸ து நாராயேணா ஜ்ஞேய: ஸர்வாத்மா புருஷோ ஹி ஸ: ||
 ந லிப்யதே கர்மப₂லை: பத்₃மபத்ரமிவாம்ப₄ஸா |
 கர்மாத்மா த்வவரோ ய: அஸௌ மோகூப₃ந்தை: ஸ யுஜ்யதே |
 அய: பிண்டே₃ யதா₂ வஹ்நிர்₄ந்நஸ்திஷ்டத்யபி₄ந்நவத் |
 ததா₂ விஸ்வமிதம் தே₃வோ ஹயாவ்ருத்ய பரிதிஷ்டதி ||

- (ஐயாக்ய ஸம்ஹிதை 4-83)

இத்யாதி ப்ரமாண ஸஹஸ்ரம் விரோதிக்கும். ஆகையால் முக்தனுக்கு ஜ்ஞாந போக்யாதிகளால் வந்த பரமஸாம்யமே உள்ளது.

விளக்கம் - இப்படியாக முக்தன் ப்ரஹ்மம் போன்று ஆகிறான் என்பதை ச்ருதிகளும், ஸ்ம்ருதிகளும், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமும் மறுக்க இயலாதபடி உரைத்தன. ஆகவே முக்தி பெறும் போது ஐக்யம் என்று கூறும் வரிகளுக்கு விளக்கம் அளிக்கும் போது, அந்த விளக்கமானது ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை உணர்த்தும் வேத வரிகளுக்கு முரணாகாதபடி விளக்கம் அளிக்க வேண்டும். “ஐக்யம்” என்ற பதம் எப்படிப்பட்ட பொருளில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றால், இராமாயணம் ஸூந்தர காண்டம் (35-51) - ராமஸூக்ரீவரோரைக்யம் தேவ்யேவம் ராமஜாயத - இப்படியாக இராமனுக்கும் சுகரீவனுக்கும் மனதால் ஒற்றுமை உண்டானது - என்ற வரியில் என்ன பொருளில் உள்ளேதா, அதே பொருளில் எடுக்கப்பட வேண்டும். “ஐக்யம்” என்னும் பதத்திற்கு இவ்விதம் பொருள் கொள்ளவில்லை என்றால், கீழே உள்ள வரிகளுக்கு முரண்பாடு உண்டாகும் (சீலோகங்கள் மேலே உள்ள மூலத்தில் காண்க):

- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (323-77 முதல் 80) - எந்த ஒரு நேரத்தில் அந்தணன் ஒருவன் “நான் ஸர்வேச்வரைனக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன், அவன் என்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்” என்று எண்ணுகிறானோ, அப்போதே அந்த மனிதன் ஸம்ஸார பந்தங்களில் இருந்து விடுபடுகிறான். அவன் இருபத்து ஆறாவது தத்துவமாக உரைக்கப்பட்ட பரம்பொருளை அனுபவிக்கிறான். அரசனே! அந்த பரமாத்மாவும் இருபத்து ஐந்தாவது தத்துவமான ஜீவாத்மாவும் வேறுபட்டவர்கள் ஆவர். ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாக பரமாத்மா உள்ளதால் ஸாதுக்கள் அவர்கள் இருவரையும் ஒன்றாகக் காண்கின்றனரே அல்லாமல் அவர்களின் ஸ்வரூபம் ஒன்றல்ல. ஜீவாத்மாவும் மற்ற இருபத்து நான்கு தத்துவங்களும் வேறு ஆகும். காச்யபரே! பிறப்பு மற்றும் இறப்பு ஆகிய சுழற்சிக்கு அஞ்சியவர்களாக, கர்ம யோகம் செய்து, அதனால் மனம் தூய்மை அடைந்தவர்களாக, ஞான யோகத்தில் நிலை நின்று, பரமாத்மாவையே தங்களது உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகக் கொள்கின்றனர்.
- கீதை(15-17) - உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: - புருஷோத்தமன் வேறுபட்டவன்.

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (361-14, 15) -

ஜீவனுக்கு எப்போதும் அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமாத்மா அழிவில்லாதவன். அவன் ஸத்வம் உள்ளிட்ட மூன்று குணங்களும் அற்றவன் ஆவான். அவனே அனைத்தின் அந்தர்யாமி, அவனே புருஷன் எனப்படுகிறான். அவனே நாராயணன் ஆவான். தாமரை இலையில் நீர் எவ்விதம் ஒட்டுவதில்லையோ அது போன்று அவனிடம் கர்மத்தின் பலன்கள் ஒட்டுவதில்லை. அவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவனாகிய ஜீவாத்மா தன்னுடைய கர்மங்கள் மூலம் ஸம்ஸார பந்தத்தையும், ஸர்வேச்வரைனக் குறித்த உபாஸனம் மூலம் மோக்ஷமும் பெறுகிறான்.

• ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை(4-83) - நன்றாகக் காய்ச்சப்பட்ட இரும்புக்குண்டு என்பதும், அதில் உள்ள உஷ்ணமும் வெவ்வேறு ஆகும். ஆனாலும் நமக்கு ஒன்றாகவே தோன்றுகிறது. இதே போன்று இந்த உலகைக் காட்டிலும் வேறான ஈச்வரன், உலகிற்குள் அந்தர்யாமியாக ஒன்றாக இருப்பதாகத் தோன்றுகிறான். ஆக மேலே உள்ள வரிகளின் மூலம் உணரப்படுவது என்னென்றால் முக்தனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஞானம் மற்றும் இன்பங்களை அனுபவித்தல் போன்றவற்றில் மட்டுமே ஒற்றுமை உள்ளது என்பதாகும்.....

முக்தன் கர்ம மீண்டும் திரும்பி வருதல் பற்றிய சங்கைகளுக்குப் பரிஹாரம்

மூலம் - இப்படியாகில்,

ந ஸம்பதா₃ம் ஸாமாஹாரே விபதா₃ம் விநிவர்தநே |

ஸமர்த்தோ₂ வித்₃யதே கஸ்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம் ||

- (பரம ஸம்ஹிதை 3-34)

என்கிற நிலையாய் ஸ்வதந்தரரல்லாத முக்தருக்கு ஏதேனுமொரு ஹேதுவாலே ஆவ்ருத்தி சங்கை வாராதோ என்னில், அது வாராது:

ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரப₄க்தாஸ்தபஸ்விந: |

கிங்கரா மம தே நித்யம் ப₄வந்தி நிரூபத்₃ரவா: || - (பரம ஸம்ஹிதை 30-94)

என்று தானே அருளிச் செய்தானிறே.

விளக்கம்: இவ்விதம் கொண்டால், -

ந ஸம்பதா₃ம் ஸாமாஹாரே விபதா₃ம் விநிவர்தநே |

ஸமர்த்தோ₂ வித்₃யதே கஸ்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம் || - பரம ஸம்ஹிதை (3-34)

என்று பரம ஸம்ஹிதை (3-34)ல் சொல்லியுள்ளபடி, "ஒருவனுக்கு ஏற்ற செல்வத்தை அளிப்பதற்கும், அதனை அபகரிப்பதற்கும் அந்தப் புருஷோத்தமைனத் தவிர வேறு யாருக்கும் வலிமை இல்லை" என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எந்தவிதமான சுதந்திரமும் இல்லாமல் எம்பெருமானின் கட்டுப்பாட்டில் மட்டுமே உள்ளவனாகிய முக்தனுக்கு, "ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் மீண்டும் இந்த ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புதல் என்பது உண்டாவதற்கு வாய்ப்பு உள்ளது அல்லவோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். அவ்விதம் நிகழாது. ஏன்? இதற்கும் பரம ஸம்ஹிதையில் (30-94)ல் விளக்கம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. (ஸ்லோகம் மேலே காண்க). அந்த விளக்கமாவது: "மிகுதியான ஆசையுடன் பக்தி யோகத்தை இயற்றுபவர்களும், மிகவும் உயர்ந்த தவம் என்றே கருதப்படும் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்டவர்களும் மோக்ஷம் பெற்று, எனக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருப்பார்கள்; அவர்கள் எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தின் பிடியில் சிக்க மாட்டார்கள்" என்று எம்பெருமான் தானே அருளிச் செய்தான் அல்லவோ?

மூலம் - "முமுக்ஷு தசையில் கேவல அசித்தையும் கேவல சித்தையும் மூலம் அநுபவிக்கையாகிற ஐச்வரிய கைங்கர்யங்களில் வைராக்யம் பிறந்தவிது முக்தனுக்கு ப்ரஹ்மாத்மகமாக ஸர்வத்தையும் காண்கையாலே கேவலாநுபவ ப்ரஸங்கமில்லாமையாலும் அந்தப் புருஷார்த்தாந்தரங்களினுடைய தோஷமெல்லாம் மேல் நித்ய ப்ரத்யக்ஷிதமாகையாலும் ப்ரதிஷ்டிதமாயிற்று. ஆகையால் தன்னிச்சையடியாக ஆவ்ருத்தி சங்கையில்லை. சித்சிதீச்வர தத்வத்ரய விஷயமாகவும் ஹேயோபாதேய விஷயமாகவும் முன்பு பிறந்த ஜ்ஞாநம் இப்போது விச்சேந்த ஸங்கோசங்களில்லாதபடி விக்ஸிதமாயிற்று. ஆகையால் தன் அஜ்ஞாநமடியாக ஆவ்ருத்தி சங்கிக்கவொண்ணாது."

விளக்கம் - மோக்ஷத்தின் மீது விருப்பம் கொள்கின்ற நேரத்தில் முமுக்ஷு ஒருவனுக்கு அசித் பொருட்களையும், சித் பொருளாகிய தனது ஆத்மாவையும் அநுபவிக்க வேண்டும் என்பதான ஐச்வரியம் மற்றும் கைவல்ய ஆசைகளின் மீது வெறுப்பு உண்டாகி விடும். அப்போது அவன் அனைத்திற்கும் அந்தராத்தமாவாக ப்ரஹ்மம் உள்ளதைக் காண்கிறான். ஆகவே அவனுக்கு தனது ஆத்மாவைத் தனித்து அநுபவிப்பதற்கான சந்தர்ப்பமே கிடையாது. மேலும் மற்ற புருஷார்த்தங்களில் எப்போதும் உள்ளதான தோஷங்களை அவன் தெளிவாகக் காண்கிறான். ஆகவே அவனது வைராக்யம் நிலையாக நிற்கிறது. எனவே அவன் மீண்டும் (ஈச்வர

ஸங்கல்பம் அல்லாமல்) தனது விருப்பத்தால் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புவானோ என்னும் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லை. அவனுக்கு சித் - அசித் - ஈச்வரன் ஆகிய மூன்றைப் பற்றியதும், நன்மை - தீமை பற்றியதும் ஆகிய ஞானம் என்பது தற்போது பூர்ணமாக, எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி, எந்தவிதமான சுருக்கமும் இன்றி தழைக்கிறது. எனவே அவன் மீண்டும் தனது அறியாமையால் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புவானோ என்னும் சந்தேகத்திற்கும் இடமில்லை.

மூலம் - பகவத்விஷய வைலக்ஷண்ய ஞானத்தாலே முன்பு பிறந்த பக்தி சப்த வாச்யமான ப்ரீதிரூபாபந்ந ஞானம் இப்போது சாஸ்த்ரங்களுக்கு நிலமில்லாத பகவத் வைலக்ஷண்யமெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷமானபடியாலே நிரதிசய ப்ரீதிரூபாபந்நமாய்த் தலைக்கட்டிற்று. இப்படி இருக்கையாலே ஸசமமப்ரிய: என்ற ஈச்வரனுடைய ப்ரீத்யதிசயம் அவன் தன்னாலும் நியமிக்கவொண்ணாதபடி கரை புரண்டு இவனோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடைய திடர் நிலங்களிலும் ஏறிப்பாயும்படியாயிற்று. ஆகையால் கர்மமில்லையேயாகிலும் ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனுடைய இச்சையாலே புந்ராவ்ருத்தியுண்டாகிறதோ என்று சங்கிக்கவொண்ணாது.

விளக்கம் - ஸம்ஸார நிலையில் உள்ள போது எம்பெருமானின் மேன்மைகளைக் குறித்தும், பக்தி என்பதான அவன் மீது கொண்ட பேரன்பு என்னும் வடிவானதும் ஆகிய ஞானம் பிறக்கிறது. அத்தகைய ஞானமானது முக்தி நிலையில் - சாஸ்த்ரங்களாலும் தெளிவாக அறிய இயலாத எம்பெருமானின் தனித் தன்மைகளைத் தனது அனுபவங்களால் கண்கூடாக உணர்வதால் - எம்பெருமான் மீது எல்லையற்ற பேரன்பாக தழைத்து நிற்கிறது. கீதையில் -**ஸ சமமப்ரிய: (7-17)** என்று "அத்தகைய ஞானி எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன்" என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஈச்வரன் அந்த ஜீவன் மீது கொள்கின்ற பேரன்பு என்னும் வெள்ளமானது, ஈச்வரனாலும் கட்டுப்படுத்த இயலாதபடி கரை புரண்டு பாய்கிறது. பாய்ந்து வரும் வெள்ளம் எவ்விதம் மேட்டு நிலங்களிலும் பாய்கிறதோ அது போன்று, அந்த ஜீவனுக்கு மிகவும் தூரத்தில் உள்ள பரம்பரைகளுக்கும் ஈச்வரனின் பேரன்பு என்னும் வெள்ளம், அந்த ஜீவனின் பொருட்டு பாய்கிறது. ஆகவே அந்த ஜீவனுக்குக் கர்மம் இல்லை என்றாலும், யாருடைய கட்டுப்பாட்டிலும் இல்லாதவனான ஈச்வரனின் ஸங்கல்பத்தால் அந்த முக்தன் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புவானோ என்னும் சந்தேகத்திற்கும் இடமில்லை.

மூலம் - சாஸ்த்ரவச்ய அதிகாரம் கழிகையாலே முக்த தசையில் ஆஜ்ஞாதி லங்கனமில்லை. அவனுக்கப்பே தனக்கு உகப்பாகையாலே ஈச்வராபிமதத்துக்கு விபரீதமான அநுஷ்டாநமில்லை.. ஆகையால் கைங்கர்ய பர்யந்த பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவரூபமான மோக்ஷாக்ய புருஷார்த்தம் மேல் யாவதாத்மபாவியாயிற்று. இவையெல்லாவற்றையும் நினைத்து

அநாவ்ருத்தி: ஸ்ப்₃தா₃த₃நாவ்ருத்தி: ஸ்ப்₃தா₃த் - (ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் 4-4-22)

என்று ஸூத்ரகாரரும் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - முக்த நிலையில் ஒருவனுக்கு சாஸ்த்ரங்கள் விதிப்பதைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போவதால், "சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதைக் கடைப்பிடிக்காமல் உள்ளதால் ஸர்வேச்வரனின் ஆணைகளை மீறுதல்" என்னும் நிலை அவனுக்கு உண்டாவதில்லை. எம்பெருமானின் மகிழ்வு என்பதே இவனுடைய மகிழ்வாக உள்ளதால், எம்பெருமானின் விருப்பத்திற்கு மாறாகச் செயலாற்றுதல் என்னும் பேச்சுக்கே இடமில்லாமல் போகிறது. ஆக பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்ம அனுபவம் தொடங்கி எம்பெருமானுக்குத் தொடர்ந்து கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் என்பதான மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷம் என்பது அவனுக்கு எப்போதும் உள்ளதாகிறது. இவை அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டுதான் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தை அருளிச் செய்த வ்யாஸ பகவான், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் 4-4-22ம் ஸ்லோகத்தில் (ஸ்லோகம் மேலே காண்க)- "மோக்ஷத்தை அடைந்தவன் மறுபடி ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருவதில்லை" என்று உபநிஷத் கூறியபடியே அருளினார்.

மூலம்:

ஏறியெழிற்பதம் எல்லாவுயிர்க்கும் இதமுகக்கும்

நாறுதுழாய்முடி நாதைன நண்ணி அடிமையில் நம்

கூறுகவர்ந்த குருக்கள் குழாங்கள் குரைகழற்கீழ்

மாறுதலின்றி மகிழ்ந்தெழும் போகத்து மன்னுவமே. - (அதிகாரசங்கிரகம் - 29)

விளக்கம்: அழகாக விளங்குகின்ற பரமபதத்தை நாம் அடைந்து, அனைத்து ஜீவன்களும் செய்கின்ற சிறிய உபாயத்தை எண்ணி மனம் மகிழ்பவனும், நறுமணம் வீசுகின்ற துளசி மாலையைத் தனது திருமுடியில் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை நெருங்குவோம். அங்கு சென்ற பின்னர், அவனது கைங்கர்யத்தில்

நமக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணியினை நாம் அடைய வேண்டும் என்று எப்போதும் விருப்பம் கொண்ட ஆசார்யர்களின் சதங்கை ஒலியுடன் கூடிய திருவடிகளின் கீழ் நிற்போம். "மீண்டும் திரும்புதல்" என்பதே இல்லாமல், தழைக்கின்ற பகவத் அநுபவத்தில் மகிழ்வுடன் நிலையாக நிற்போமாக.

மூலம்:

அவிஸ்ராந்த ஸ்ரத்தா₄ஸத கலஹ கல்லோல கலுஷா:

மம ஆவிர்பூ₄யாஸு: மநஸி முநி ஸித்தா₄தி ஸுலபா₄: |

மது₄ கூர் ந்யாய ஸ்வகு₃ண விப₃வ ஆஸஜ்ஜன கந்த

மஹாநந்த₃ ப்₃ரஹ்ம அநுப₄வ பரிவாஹா ப₃ஹுவிதா₄: ||

- (ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் - 49)

விளக்கம்: சற்றும் ஓய்வே இல்லாமல் எம்பெருமானுக்கான பல விதமான கைங்கர்யங்களை உடனே செய்ய வேண்டும் என்று நூற்றுக் கணக்கான ஆசைகள் எழுந்து, அவை ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டி போடுகின்ற கலஹங்கள் என்பதான அலைகள் நிறைந்துள்ளதும்; முனிவர்கள், சித்தர்கள் போன்றவர்களுக்கே எளிதாக கிட்டும்படி உள்ளதும்; பலவிதமாக உள்ளதும்; ஸ்வரூபம், குணம், விபூதி போன்றவற்றின் சேர்க்கை காரணமாக ப்ரகாசம் பெறுகின்றதும்; ஆனந்த மயமானதும்; ப்ரஹ்ம அநுபவம் என்பதன் எல்லையாக உள்ளதும் ஆகிய கைங்கர்யங்கள் எனது மனதில் உண்டாவதாக.

[குறிப்பு: மூலம் - ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் - பரிபூரணப்ரஹ்மாநுபவாதிகாரம் - (பௌண்டரீகபுரம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஆச்ரமம் - மூன்றாம் பதிப்பு பக்கம்.400-409).

மூலத்தில் அருளியுள்ளதற்கான விளக்கம், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் புத்தகத்தில் அடிக்குறிப்பில் சொல்லியவற்றையும், www.namperumal.com மின் புத்தகத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விளக்கத்தையும், ஆதாரமாகக் கொண்டு சொல்லப்பட்டது.]

அறிவொன்றுமில்லாத.....

பொதுவான பொருள் கொள்வதானால், எவ்வித ஜ்ஞானமும் இல்லாத நாங்கள் என்று ஆய்ச்சியர் தங்களைச் சொல்லிக் கொள்வதாகப் பொருள் சொல்வர். கண்ணா, நீ எங்கள் தோழனாக எம்மிடையே பிறந்து, வளர்ந்து, எங்களுடன் உண்டும், களித்தும், இருப்பதான உன் **சௌலப்யம்** தவிர எமக்கு எதுவும் தெரியாது. உன்னைத் தவிர எங்களுக்கு வேதாந்த விஷயங்கள் எதுவும் தெரியாது. நீயே வேதாந்தமாய் எம்மிடையே இருந்து, எங்களுக்கும் உன்னை அறியும் வேதாந்த அறிவைத் தந்தாய். அது தான் நாங்கள் செய்த புண்ணியம். அது தவிர, எங்களுக்கு வேறு விதமாக "அரி"யாதவனான உன்னை அறியும் **அறிவு இல்லை. அறிவு ஒன்று இல்லை. அறிவு ஒன்றும் இல்லை!!**

அறிவு இல்லை = கர்ம யோகம் என்று வேதாந்த அறிவு இல்லை. ஆநிரை காப்பதும், மேய்ப்பதும், பால் கறப்பதும் தான் **எங்கள் கர்ம யோகம்!**

அறிவு ஒன்று இல்லை = உன்னுடன் இருப்பதை விட, வேறு ஞான யோக அறிவு இல்லை.

அறிவு ஒன்றும் இல்லை = உன்னுடன் சரிக்குச் சமமாய், அன்புடன் உன்னைப் போற்றுவதே எம் பக்தி. வேறு விதமான கர்ம, ஞான யோகத்துடன் கூடிய பக்தியும் இல்லை.

எங்களுக்கு எந்த வேதாந்தம் தெரியாவிடினும், நீ எங்களிடையே பிறந்துள்ளாய் என்ற பெரும் புண்ணியம் செய்திருக்கின்றோம்!! எனவே எங்கள் வருத்தம் தீர்ந்து மகிழ் உன்னைச் ஸரணாகதி பண்ண மட்டுமே தெரிந்த அறிவொன்றுமில்லாதவர்கள் நாங்கள்!!

ஆண்டாள் நாச்சியார் உணர்த்தும் இந்த ஆகிஞ்சந்யத்தை - கையறு நிலையை ஸ்வாமி தேசிகன் த்வய மஹா மந்திரத்தின் முதல் பகுதியின் பொருளாக துவயச்சுருக்குப் பாசரம் ஒன்றில் அருளியுள்ளதை இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.

அருமறை யாதுந் துறவோ மெனவறிந் தார்கவருங்

கருமமு ஞானமுங் காதலுங் கண்டு முயலகிலோம்

வருவது மிந்நிலை யாய்மய லுற்ற வெமக்குளதோ

திருமக ளார்ப்பிரி யாத்திரு மாலன்றி நற்சரணே.

-(துவயச் சுருக்கு - 8)

[ஆகிஞ்சந்யமாவது - பக்தி யோகம் முதலிய உபாயங்கள் வேதார்த்தங்களைச் செவ்வனே அறிந்து, வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை வழுவாது நடத்த திறன் உள்ளவர்களால்

மாத்திரம் அனுஷ்டிக்கத் தக்கனவாகும். இத்தகைய சக்தி நம்மிடம் இல்லாமையால் அத்தகைய உபாயங்களைச் செய்ய இதுகாறும் முயலாதிருந்தோம். இனி வருங்காலத்திலும் அவற்றை அனுஷ்டிக்கப் போதிய அதிகாரத்தை நாம் புதிதாய் பெறப் போவதில்லை. இதனால் திகைத்து நிற்கும் நமக்கு ஸ்ரீமந் நாராயணன் திருவடிகளில் பரந்யாஸம் செய்வதைத் தவிர வேறு சிறந்த உபாயம் இல்லை.].

இவ்வாறெல்லாம், பொதுவாகப் பொருள் சொல்வார்கள். இதையே, **வேறு விதமாக பாசுரத்தின் சொற்களைப் பிரித்துச் சேர்த்துப் பொருள் கொண்டு அனுபவிப்போம்.**

அறிவொன்றுமில்லாத என்ற பாசுரச் சொற்களை, **கறவைகள் பின் சென்று கானம் சேர்ந்துண்போம்** என்ற பாசுரச் சொற்களுடன் அன்வயித்துப் பொருள் கொள்வதாலும், **“ஆய்க்குலத்து உந்தன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்”** என்றும் பிரித்தும் சேர்த்தும் பொருள் கொள்வதாலும், ஆண்டாளின் திருவுள்ளக் கருத்து தெளிவாகும்.

ஆசார்யர்களின் நெறிப்படுத்தலால் மட்டுமே, நாம் எம்பெருமானை உணர முடியும் என்பதையும், ஆசார்ய ஸரணாகதி, எம்பெருமானிடம் ஸரணாகதி செய்வதற்கு வழி வகுக்கும் என்பதையும் படிப்படியாக பாசுரங்களில் உணர்த்தி வந்து, 27ம் பாசுரத்தில் பக்தியின் உச்சமான ஸாயுஜ்ய நிலை அடைவதை உணர்த்திய ஆண்டாள், அந்த நிலைக்குக் காரணம், ஆசார்யனிடம் தெளிந்த, திறந்த, கள்ளமில்லாத மனதுடன் சேர்ந்திருந்து பெறும் ஜ்ஞானமே என்பதை இந்தப் பாசுரத்தில் மீண்டும் வலியுறுத்துகின்றாள் என்று தெளிவது பொருத்தமாகும். அதாவது,

அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதம் அவிஜாநதாம் | - (கேனோபநிஷத் 1-3)

என்ற கேனோபநிஷத் வாக்கியத்தை உட்பொருளாக வைத்து ஆண்டாள் ஸரணாகதித் தத்துவத்தைச் சொல்கிறாள். எல்லாம் தெரியும் என்று நினைப்பவனுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. தெரியாது என்று தெளிந்தால் தான் எல்லாம் தெரிய ஆரம்பிக்கும். இந்நிலை, Learn to unlearn and unlearn to learn என்ற மனப் பக்குவத்தில் சிஷ்யன் ஆசார்யனிடமிருந்து ஸத் விஷயங்களைக் கிரஹிக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

“மனம் சென்றவிடமெல்லாம் அதனைச் செல்ல விடாது தடுத்து, அதைத் தீமைகளிலிருந்து விலக்கி, நல்லவைகளிடத்துச் செலுத்துவது எதுவோ, அதுவே அறிவு” என்பது திருக்குறள் உணர்த்தும் பாடம்.

சென்ற விடத்தாற் செலவிடாது தீதுஓர்இ

நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு. - (திருக்குறள்)

மனம் செல்லும் வழிகளைத் “தவறு” என எடுத்துக் காட்டித் திருத்தி நல்வழி செல்ல அறிவு அறிவுறுத்தினாலும் அதனையும் மீறிச் செயலாற்றும் வலிமை மனதிற்கு உண்டு என்பதை “நன்றின்பாலுய்ப்பது அறிவு” என்ற சொற்களால் வள்ளுவம் வலியுறுத்துகின்றது. இவ்வாறு அறியும் அறிவைத்தான், மெய்யறிவு என்கிறோம். மெய்யறிவு என்பது மாயையைக் கடந்து உண்மையைக் காண்பது என்பதாகும். இந்த மெய்யறிவை உணர்த்தி வழி நடத்துபவர்கள் ஆசார்யர்கள். உபநிஷத் உணர்த்தியபடி, திறந்த மனத்துடன், அறியும் அறிவு பெறும் நோக்கில் ஆசார்யனிடம் ப்ரபத்தி பண்ணுவதையே **அறிவொன்றுமில்லாதவர்களாய், ஆசார்யர்களாகிய கறவைகள் பின் சென்று அறிவோம்** என்று உணர்த்துகின்றாள் ஆண்டாள் நாச்சியார் என்று பொருள் கொள்வது பொருத்தமாகும்.

“ஆய்க்குலத்து உந்தன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்”

இந்தச் சொற்களால், எம்பெருமானின் செளலப்பயத்தைப் போற்றிச் சொல்லியுள்ளாள் ஆண்டாள் நாச்சியார். எம்பெருமானின் நீர்மை என்ற செளலப்பயத்தைச் சொல்லும் வண்ணம், திருவிருத்தப் பாசுரம் ஒன்றில் நம்மாழ்வார், **எம்பெருமானைப் புகழ்வதற்கென்று ஏற்பட்ட வேதங்களும் அவன் தன்மையை முடியச் சொல்லமாட்டாமல் மீண்டனவென்றால் அதனைக் கூறுதல் நம்மாலாகுமோ? என்று வியந்து, ‘வாசகஞ் செய்வது நம்பரமே’** என்று அருளியுள்ளதையும் இங்கு ஒப்பிட்டுப் பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும்.

வாசகம் செய்வது நம்பரமே? தொல்லை வானவர்தம்

நாயகன் நாயக ரெல்லாம் தொழுமவன், ஞாலமுற்றும்

வேயக மாயினும் சோரா வகையிரண் டேயடியால்

தாயவன் ஆய்க்குல மாய்வந்து தோன்றிற்று நம்மிறையே - (திருவிருத்தம் - 61)

ஒரு குறளாயிருநிலம் மூவடி மண்வேண்டி

உலகனைத்து மீரடியாலொடுக்கி ஒன்றுந்,

தருகவெனா மாவலையைச் சிறையில் வைத்த தாடாளன் - (பெரிய திருமொழி 3-4-1)

என்று திருமங்கை ஆழ்வார் எம்பெருமானின் நீர்மையைப் போற்றியருளியுள்ளதையும் இங்கு ஒப்பிட்டுப் பொருள் கொள்ளல் பொருத்தமாகும்.

இரண்டடிகளாலேயே உலகங்களை அளவிட்டு முடித்தவன், “அரி”யாதவனாய், அனைவரும் அறிய ஆயர் குலத்தில் வந்துதித்தான். அரசர் குலத்திலே ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து இடையர் குலத்திலே ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர்ந்தான்.

அஜாயமானோ ப₃ஹுதா₄ விஜாயதே | தஸ்ய தீ₄ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் || என்று வேதம் பகவான் பிறப்பற்றவன் என்றும் பலபடியாகப் பிறக்கிறான் என்றும் சொல்கிறது. இதையே “**பிறப்பில் பல் பிறவிப் பெருமான். . . .**” என்று அழகாகத் தமிழ்ப்படுத்தினார் நம்மாழ்வார். இப்படி, வேதம் சொல்லும் பகவானின் பிறப்பின் ரகசியத்தை ஞானியரால் மட்டுமே உணர முடியும்.

எனவே தான் பகவான் பகவத் கீதையில் -

யதா₃ யதா₃ ஹி த₄ர்மஸ்ய க்₃லாநிர் ப₄வதி பா₄ரத |

அப்யுக்தா₂நம் அத₄ர்மஸ்ய ததா₃த்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம் || - (ப.கீ: 4-7)

எப்போதெல்லாம் தர்மத்திற்கு வாட்டம் ஏற்படுகிறதோ - அதர்மம் தலையெடுக்கிறதோ, அப்போதெல்லாம் நான் அவதரிக்கிறேன் என்று தன் அவதார ரகசியத்தைச் சொன்னான். அப்படி, அதர்மம் தலை தூக்கியபோது, ஆயர் குலத்தினில் அணிவிளக்காய், மணிவிளக்காய், தாயைக் குடல்விளக்கம் செய்த தாமோதரனாய், நந்தகோபன் குமாரனாய், பால ஸூரியன் போல் தோன்றினான் கண்ணன்.

ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் பகவத் அவதாரம் அழகாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ததோ₂கி₂ல ஜக₃த்பத்₃ம போ₃தா₄யாச்யுத பா₄நுநா |

தே₃வகீ பூர்வஸந்த₄யாயம் ஆவிர்ப்பூ₄தம் மஹாத்மந: || - (வி.பு. 5-3-2).

தே₃வகீ பூர்வஸந்த₄யாயம் - தேவகி என்ற கிழக்கு திக்கிலிருந்து

அச்யுத பா₄நுநா - அச்சுதன் என்ற சூரியன்

ததோ₂கி₂ல ஜக₃த்பத்₃ம போ₃தா₄ய: - உலகமாகிய தாமரைப் புஷ்பம் மலர்வதற்காக.

ஆவிர்ப்பூ₄தம் மஹாத்மந: - உதித்தான்.

திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அவதாரம் பற்றி 6ம் பத்து 4ம் திருவாய்மொழியில் அருளியுள்ளதையும் அனுபவிப்போம்.

வேண்டி தேவ ரிரக்க வந்து பிறந்ததும் வீங்கிருள்வாய்,

பூண்டன் றன்னை புலம்பப் போயங்கோர் ஆய்க்குலம் புக்கதும்,

காண்ட லின்றி வளர்ந்து கஞ்சனைத் துஞ்சவஞ் சம்செய்ததும்,

ஈண்டு நான்அலற் றப்பெற் றென்னெனக்கு என்ன இகலுளதே? - (தி.மொழி - 6 - 4 - 4)

வேண்டி தேவரிரக்க என்பதை, ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தான் அவதாரம் பண்ண வேண்டினான் என்று ரஸமாக அனுபவித்து வியாக்யானம் சொல்வார்கள்.

த₃வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகா₂யா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே |

தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்₃ வத்தி அநஸ்நந் அந்யஹ அபி₄சாக ஸீதி ||

(முண்டக உபநிஷத் 3-1)

என்பது உபநிஷத் வாக்கு.

ஒரு மரத்தில் பழங்கள் பழுத்திருந்தன. அவற்றை உண்ட ஓர் பறவை வாடி இளைக்கின்றது. பழங்களை உண்ணாத மற்றொரு பறவை தேஜஸுடன் இருக்கின்றது.

இங்கு **மரம் = சரீரம்**

பழங்கள் = நம் பாப புண்யங்கள்

பழம் உண்ணும் பறவை = ஜீவாத்மா

பழம் உண்ணாத பறவை = பரமாத்மா

பாப புண்யங்களால் ஜீவாத்மா புனரபி ஜனனம் புனரபி மரணம் என்று பல பிறவிகளை எடுக்கின்றது. பரமாத்மா எவ்வித மாற்றமும் இல்லாமல் தேஜஸுடன் இருக்கின்றான்!!!

இப்படி உபநிஷத் போற்றும் **உண்ணாதவன் உண்ணும் குலத்தில் பிறந்தான்.** அவன் அகர்ம வச்யன் அல்லவா! என்னைக் கர்மங்கள் தீண்டாது என்று பகவான் கீதையில் சொல்கிறான் அல்லவா?

ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்ம ப₂லே ஸ்ப்ருஹா

இதி மாம் யோ அபி₄ஜானாதி கர்மபி₄ர் ந ஸ ப₃த்யதே. - (ப.கீ. 4.14)

“செயல்களோ செயல்களின் பயன்களோ என்னை ஒட்டாது. கர்ம பலனில் எனக்கு ஆசையில்லை. நான் நன்மைக்காகவும் மற்றவர்களுக்கு வழி காட்டுவதற்காகவுமே செயல் புரிகிறேன். ஆனால் செயல் புரியும் போது ‘நான் கர்த்தா’ என்னும் எண்ணம் என் மனத்தில் சிறிதும் இல்லவே இல்லை. - என்று, என்னை எவன் அறிகிறானோ அவன் கர்மங்களினால் பாதிப்பு அடைவதில்லை.”

உண்ணாத நீ, உண்ணும் எம் குலத்தில் வந்து பிறந்ததால், நாங்கள் புண்ணியம் உடையவர்கள் ஆனோம். “நீ யாதவ மணியாக எங்கள் குலத்தில் அவதரித்தது மட்டுமே நாங்கள் பெற்ற ஒரே பெரும் பேறு. அதனாலேயே நாங்கள் பெரும் புண்ணியம் பெற்றவராகி விட்டதாக நினைக்கின்றோம். மற்றபடி, எங்களிடம் ஸ்வயப் ப்ரயத்னப் புண்ணியம் எதுவும் இல்லை. ஆனால் பரப் ப்ரயத்னப் புண்ணியம் உடையவர்கள் நாங்கள். பகவானாகிய நீயே வாராது வந்த மாமணியாய் எங்கள் குலம் வந்துதித்ததால் - திருமணியான நீ பிறந்த புண்ணியமான பெரும் பொக்கிஷம் எங்களிடம் உள்ளது.

ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்ம ப₂லேஸ் ப்ருஹா |

இதி மாம் யோ அபி₄ஜாநாதி கர்மபி₄ர் ந ஸ ப₃த்₄யதே. - (ப.கீ. 4 - 14)

“செயல்களோ செயல்களின் பயன்களோ என்னை ஒட்டாது. கர்மபலனில் எனக்கு ஆசையில்லை. நான் நன்மைக்காகவும் மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டுவதற்காகவுமே செயல் புரிகிறேன். ஆனால் செயல் புரியும்போது ‘நான் கர்த்தா’ என்னும் எண்ணம் என் மனத்தில் சிறிதும் இல்லவே இல்லை. - என்று, என்னை எவன் அறிகிறானோ அவன் கர்மங்களினால் பாதிப்பு அடைவதில்லை.” என்று பகவான் சொன்னதை எளிமையாக **அறிவொன்றுமில்லாதவர்கள் நாங்கள் என்று எங்களுக்குத் தெரிந்த ஒரே உபாயம் ஸரணாகதியே.** இப்படி இந்த இப்பாசரத்தில் **ஆகிஞ்சன்யம் = கை முதல் இல்லாமை, பரமன் ஒருவனே உபாயம்** என்ற உணர்ந்து உன்னைச் ஸரணடைந்ததால், நாங்கள் ஸாயுஜ்யம் அடைந்தோம் என்ற ரகசியத்தை உணர்த்துகிறாள் ஆண்டாள்.

குறைவொன்று மில்லாத கோவிந்தா!.....

குறையொன்றும் இல்லாத கோவிந்தா என்றருளி, எம்பெருமானின் குண பூர்த்தியை உணர்த்துகிறாள். எம்பெருமானுக்கு என்ன குறை?. அவனுக்கு **ஒப்பாரும், மிக்காரும் இல்லை** என்ற குறையைத் தவிர, தனக்குத் தாயும் தந்தையும் இல்லையே என்ற குறையைத் தவிர, வேறு குறை ஏது? தாய் தந்தை இல்லை என்ற குறை நீங்கவே, எம் குலத்தில் வந்து, ஒரு தாய்க்கும், தந்தைக்கும் மகனாக அவதரித்த உந்தன் செளலப்யம் தான் என்னே!! “கண்ணா! நீ எந்த ஆதரவும் இல்லாத, தம்மைக் காத்துக்கொள்ளத் தெரியாத குறையுள்ள பசுக்களை ஆதரிக்கிறவனாயிற்றே! பரமபத இருப்பையே குறையாக எண்ணி அக்குறையைப் போக்கிக் கொள்ளத்தானே இங்கு ஆயர்பாடி வந்து பசுக்களை நோக்கினாய்; அதே போன்று, குறையுள்ள எம்மையும் நோக்கினாலன்றோ நீ குறைவொன்றும் இல்லாதவனாக ஆவது” என்றும் ரசித்துப் பொருள் சொல்வார்கள்.

திருவேங்கடம், திருச்சித்ரகூடம் (சிதம்பரம்), ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் என்ற 3 திவ்ய தேசங்களில் பரமன் **கோவிந்தன்** என்ற திருநாமம் பெற்றிருக்கிறான் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

கோவிந்த நாமத்தின் பொருளையும், பெருமைகளையும் 27ம் பாசரத்தில் விரிவாக அனுபவித்ததையும் இங்கு நினைவில் கொள்ளலாம். (திரும்ப அதையே சொல்வதைத் தவிர்க்க, இங்கு அதை மீண்டும் பதிவு செய்யவில்லை.)

உன் தன்னோடு உறவேல் நமக்கிங்கு ஒழிக்க ஒழியாது.....

பகவானுக்கும் நமக்கும் உள்ள ஒன்பது வித சம்பந்தம் உள்ளது. இதை ஸ்வாமி தேசிகன் **ந்யாச தசகத்தில்** ஒன்பது ஸ்லோகங்களில் 9 வித சம்பந்தமாகச் சொல்லி, 10ம் ஸ்லோகத்தில் பலனைச் சொல்லியுள்ளார்.

பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் உள்ள இந்த 9 சம்பந்தங்கள்:

பிதா புத்ர பாவம் = தந்தை --- மகன்

ரக்ஷிய -- ரக்ஷக பாவம். = ரட்சிப்பவன் --- ரட்சிக்கத்தக்கவன்

பதி .. பார்யா பாவம் = உரிமையுள்ளவன் --- உரிமையாகும் பொருள்

போக்தா -- போக்த்ரு பாவம் = தாங்குபவன் -- தாங்கப்படத் தக்கவன்

ஞ்ஞாத்ரு -- ஞ்ஞேய பாவம் = அறியப்படுபவன் --- அறிபவன்

சேஷ --- சேஷி பாவம் = பொருளுடையான் --- பொருள்

ஸ்வம் -- ஸ்வாமி பாவம் = தாங்கப்படும் பொருள் --- தாங்கும் பொருள்

ஆதார ஆதேய பாவம் = அனுபவிப்பவன் ---- அனுபவிக்கப்படுவது

சரீர ஆத்மா பாவம் அல்லது சரீர சரீரி பாவம்

இந்த ஒன்பது வித உறவுகள் குறித்த விளக்கத்தை 9ம் பாசுரத்தில் (தூமணி மாடம்) விரிவாக அனுபவித்துள்ளதை இங்கும் எடுத்தாண்டு பாசுர வரியின் உட்பொருளை அனுபவிக்கலாம். (விரிவுக்கஞ்சி அந்த விளக்கங்களை இங்கு மீள்பதிவு செய்யவில்லை. அந்த விளக்கங்களை நினைவில் கொண்டு, இந்த பாசுர வரியின் பொருளை அனுபவிக்க வேண்டும்.)

பொதுவாக, உறவுகள் சரீர பந்து, ஆத்ம பந்து, என்று இரண்டு வகைப்படும். சரீர பந்துக்கள், பிறப்பினால் - இரத்த உறவினால் வந்த உறவினர்கள். இந்த உறவு நிலைப்பது, அவரவர் மனநிலைக்கு - மனமாச்சர்யங்களுக்கு உட்பட்டது. மாறக் கூடியது. ஆனால் ஆத்ம பந்துவான பகவானுக்கும், ஜீவாத்மாக்களான நமக்கும் உள்ள உறவு என்றும் மாறாதது. கர்ம வினைப் பயனாய் ஏற்படும் பிறவிகள் தோறும், கர்ம வினைக்கேற்ற பிறவியை அளிக்கும் பரமாத்மா ஆத்ம பந்து!! அவன் சர்வ சரண்யன்!!

உன் தன்னோடு - உறவேல் நமக்கு - இங்கு ஒழிக்க ஒழியாது என்ற இந்த பாசுர வரியில் பொதிந்துள்ள மறைப் பொருளை உணர வேண்டும். இந்த வரியில் உள்ள சொற்களை இவ்வாறு அனுபவிப்போம்.

உந்தன்னோடு என்ற சொல் இங்கு கண்ணனை (பகவானை) முன்னிலைப் படுத்திக் குறிக்கின்றது. எனவே, உந்தன்னோடு என்பதை **அக்ஷராணாம் அகாரோஸ்மி** (ப.கீ - 10-33) என்றபடி **"அ"** என்ற அக்ஷரம் (**அகாரம்**) பரமாத்வான ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் குறிக்கிறது என்று கொள்ளலாம்.

உறவேல் என்ற சொல் இங்கு கண்ணனுக்கும் தனக்கும் உள்ள உறவைச் சொல்வதாக, ஆண்டாள் நாச்சியார் பகவானுக்கும் நமக்கும் உள்ள உறவைக் குறிப்பிடுகின்றாள். இந்த உறவை உருவாக்குபவள் புருஷகார பூதையான மஹாலக்ஷ்மி. **உத்கீதம் ப்ரணவம்** என்று மஹாலக்ஷ்மியை **"உகாரம்"** குறிக்கிறது.

நமக்கு என்ற சொல் இங்கு ஜீவாத்மாக்களான நம்மைக் குறிக்கின்றது. ஜீவாத்மாக்கள் **"மகாரம்"**.

உந்தன்னோடு (அகார) உறவேல் (உகார) நமக்கு (மகார) என்று, இந்த உறவு, அகார, உகார மகாரச் சேர்க்கையால் வரும் **ஓம் (அ+உ+ம = ஓம்)** என்ற ப்ரணவத்தைப் போன்று என்றும் அழியாதது. எனவே தான், ஆண்டாள், பரமாத்மாவிற்கும் நமக்கும் உள்ள உறவு, அழிக்க முடியாத உறவு என்று சொல்லும் வகையில், **உன் தன்னோடு உறவேல் நமக்கு இங்கு ஒழிக்க ஒழியாது** என்றருளியுள்ளாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

இவ்விதம் தெளிவதற்கு, பாராசர பட்டர் அஷ்டஸ்லோகியில் அருளியுள்ள ஒரு ஸ்லோகத்தையும் இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.

அகாரார்தோ₂ விஷ்ணுர்ஜக₃து₃த₃ய ரக்ஷா ப்ரளயக்ருத்

மகாரார்தோ₂ ஜீவஸ்தது₃பகரணம் வைஷ்ணவமித₃ம் |

உகாரோ: அநந்யார்ஹம் நியமயதி ஸம்ப₃ந்த₄மநயோ:

த்ரயீஸாரஸ்த்ரயாத்மா ப்ரணவ இமமர்த₂ம் ஸமதி₃ஸத் || - (அஷ்டஸ்லோகி - 1)

[உலகைப் படைத்து காத்து அழிப்பவனாகிய விஷ்ணு அகாரத்தின் அர்த்தம். மகரத்தின் அர்த்தம் ஜீவன். அந்த விஷ்ணுவுக்கு சேஷ பூதன். இருவருக்கும் உள்ள சம்பந்தம் வேறு ஒருவருக்கும் உரியதன்று என வரையறுக்கிறது உகாரம். மூன்று வேதசாரமாய் மூன்று அக்ஷரமாயுள்ள ப்ரணவம் இந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று.]

"நானுன்னை யன்றி யிலேன் கண்டாய் நாரணனே

நீயென்னை யன்றி யிலை....." (நான்முகன் திருவந்தாதி - 7)

என்று நாராயணா உனக்கு என்னைத் தவிர தெரியாது. எனக்கு உன்னைத் தவிர தெரியாது. உன்னால் என்னை விட முடியாது. என்னால் உன்னை விட முடியாது என்று திருமழிசை ஆழ்வார் நமக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கும் உள்ள பந்தத்தைச் சொல்கிறார்.

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகனும் காமாசிகாஷ்டகத்தில் இதையே

த்வயி ரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை: த்வயி சாரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை: |

இதி நிச்சிததீ₄: ச்ரயாமி நித்யம் ந்ருஹரே வேக₃வதீ தடாஸ்ரயம் த்வாம் | |

- (காமாஸிகாஷ்டகம் - 8)

[நரசிங்கபெருமானே! எனக்கு ஓர் எண்ணம் உறுதியாக உண்டாகிவிட்டது. அதாவது - "நீ ஒருவனைக் காக்க முற்பட்டுவிட்டால் மற்ற தெய்வங்களை நாட வேண்டியதில்லை. நீயே முன்னின்று காக்கும்போது அவர்களை ஏன் நாட வேண்டும்? நீ ஒருவனைக் காவாது தண்டிக்க முற்பட்டு விட்டாலும் மற்ற தெய்வங்களை நாடுவதில் பயனில்லை. ஸர்வ சக்தனான நீ ஒருவனைக் கைவிட நினைத்து விட்டால் அற்ப சக்தியுடைய மற்ற தெய்வங்களால் அவனைக்

காக்க இயலுமோ? ஆதலின் அவற்றை நாடிப் பயனில்லை" என்பது. இந்த மனவுறுதியால் வேறொருவரை நாடாமல் இங்கு வேகவதிக் கரையில் எழுந்தருளியுள்ள உன்னையே எந்நாளும் சரணமடைகின்றேன் என்று பகவானுக்கும் நமக்கும் உள்ள உறவைச் சொன்னார் ஸ்வாமி தேசிகன்]

இதைத்தான் "**உன்னோடு உறவேல் நமக்கிங்கு ஒழிக்க ஒழியாது**" என்றருளிநாள் கோதைப்பிராட்டி. இங்கு, "உன்" என்பது "அகாரத்தையும்", "உறவு" என்பது ஜீவாத்மாக்களுக்கும் பகவானுக்கும் இடையில் உள்ள உறவைக் குறிக்கும் "உகாரமாகவும்", "நமக்கு" என்பது ஜீவாத்மாக்களான நம்மைக் குறிக்கும் "மகாரமாகவும்" இணைத்து, அகார, உகார, மகார சேர்க்கையால் வரும் "ஓம்" போன்று எக்காலத்திலும் அழிவற்றதான உறவாக பகவானுக்கும் நமக்கும் உள்ள ஒழிக்க முடியாத உறவை விளக்கும் விசிஷ்டாத்வைத் தத்துவத்தை விளக்கும் வகையில் அருளியுள்ளார்.

இந்தப் பாசுரத்தில்,

"உன்" தன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை

"உன்" தன்னோடு உறவேல் நமக்கு

"உன்" தன்னைச் சிறு பேர் அழைத்தனவும்

என்று மூன்று முறை "**உன், உன், உன்**" என்று சொல்லி, பகவானுக்கும் நமக்கும் உள்ள பிரிக்க முடியாத - அழிக்க முடியாத உறவைச் சொல்லியுள்ளார் ஆண்டாள் நாச்சியார். இந்த அனுபவத்தைத் தான், திருப்பாணாழ்வாரும், அமலனாதிபிரான் பாசுரத்தில்,

பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து என்னைத்தன்

வாரமாக்கிவைத்தான் வைத்ததன்றி யென்னுள்புகுந்தான்

கோரமாதவம் செய்தனன் கொலறியேனரங்கத்தம்மான்

திரு ஆரமார்பதன்றோ அடியேனை யாட்கொண்டதே - (அமலனாதிபிரான் - 5)

என்றருளி, பகவானுக்கும் நமக்கும் உள்ள உறவைச் சொல்லியுள்ளதை இங்கு ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

[சுமையாக நின்ற பழைய பாவங்களின் சம்பந்தத்தைத் தொலைத்து என்னைத் தன்னிடத்தில் அன்புடையவனாகப் பண்ணி வைத்தான். அதுமட்டுமல்லாமல் என் இதயத்துக்குள் நுழைந்து விட்டான். உக்ரமான தவம் ஏதாவது நான் முற்பிறவியில் செய்திருக்க வேண்டும், தெரியவில்லை. திருவரங்கனின் மார்பன்றோ என்னை ஆட்கொண்டது.] என்பது திருப்பாணாழ்வார் அனுபவம்.]

அறியாத பிள்ளைகளோம் அன்பினால் உன் தன்னைச்

சிறு பேரழைத்தனவும் சீறியருளாதே.....

உன் மேன்மையையும், சீலத்தையும் உணராமல், உன் மேல் கொண்ட அளப்பரிய அன்பினால், உன்னை நாராயண, பரம, பற்பநாம, மாயா, ஆயா, மாதவா, கேசவா, மூர்த்தி, என்று பலவாக ஒருமையில் அழைத்துப் போற்றினோமே! எங்களின் அன்பை மட்டும் ஏற்று, அவ்வாறு ஒருமையில் அழைத்தமைக்கு வெகுளாமல் எங்கள் பிழையைப் பொறுத்து அருள்வாய் கோவிந்தா என்று ப்ரார்த்திக்கின்றாள்..

இங்கு, ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள அமிருதாசுவாதினி பாசுரம் ஒன்றை மேற்கோளிட்டிப் பொருள் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

அறியாத விடைச்சி யருமறியும் வண்ணம் அம்புயத்தாளுட னந்நா ளவதரித்த

குறையாதுமில்லாத கோவிந்தா நின் குரைகழற் கீழடைக் கலமாங்குறிப்புத் தந்தாய்

வெறியாரு மலர்மகளு நீயும் விண்ணில் விண்ணவர் களடி சூடவிருக்கு மேன்மை

குறையாத வினையகற்றி யடிமை கொள்ளக் குறுகவொரு நன்னாணீ குறித்திடாயே.

- (அமிருதாசுவாதினி - 12)

[விசேஷ ஜ்ஞானம் இல்லாத இடைப் பெண்களும் தன் பெருமையை அறிந்து ஈடுபடுமாறு பிராட்டியோடு முன்பு அவதரித்து அதனால் குறைவில்லாது பரிபூர்ணனாய் ப்ரகாசிப்பவனே! உன் திருவடிகளைச் சரணமடைவதற்கேற்ற நல்ல எண்ணத்தை எனக்குக் கொடுத்தருளினாய், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நித்ய ஸூரிகளும், முக்தர்களும் இடைவிடாது செய்யும் கைங்கர்யத்தைப் பிராட்டியுடன் ஏற்றுநிற்கும் உனக்கு அதே நிலையில் நானும் கர்மங்கள் நீங்கப்பெற்று அத்தகைய கைங்கர்யம் செய்யுமாறு ஒரு நல்ல காலத்தை விரைவில் கிட்டும்படி செய்தருள்வாயாக.]

இறைவா! நீ தாராய் பறையேலோ ரெம்பாவாய்.....

ஸாயுஜ்ய நிலையை அடைந்த நாங்கள், என்றென்றும் பரமபதத்தில் உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் மோக்ஷ சித்தியை அருள வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கின்றாள்.

வழக்கம் போல், **ஏலோரெம்பாவாய்** என்ற சொற்களால் பாசரம் நிறைவு பெறுகிறது. **ஏலோரெம்பாவாய்** என்பதை வெறும் அலங்கார ஈற்றசைச் சொற்களாகக் கொள்ளாமல், யாம் வந்த காரியத்தை, ஏல் (தெளிந்து ஏற்றுக் கொண்டு), ஓர் (ஆராய்ந்து) எம் பாவாய் - எங்கள் பாவையாகிய நப்பின்னையே! நீ கண்ணனிடம் புருஷகாரம் செய்து, சீரிய சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்துள்ள கண்ணனிடம், பரமபதத்தில் அவனுக்கு என்றென்றும் சேவகம் செய்யும் கைங்கர்ய பறையை அருள வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கின்றாள்.

இந்த அளவில், இந்த பாசரார்த்தத்தை நிறைவு செய்கிறேன்.

ஆண்டாள் நாச்சியார் காட்டிய வழியில் நாமும் தூயோமாய் வந்து, தூமலர் தூவி, வாயினால் படி மனத்தினால் சிந்தித்து பகவானை உள்ளத்தில் கொண்டு, ஆண்டாள் அருளியபடி எம்பெருமானை ஆசார்ய முகமாய் ஸரணகதி செய்து, கண்ணனுடன் ஸாயுஜ்ய **நிலையை** அடைந்து, நம் ஆசார்யன் காட்டியுள்ள வழியில் **தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு பூண்டு தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடியாடிக் கேளாத பழமறையின் கீதங்கேட்டுக் கிடையாத பேரின்பம் பெருக நாளும்** முயல்வோம் என்று ப்ரார்த்தித்து இந்த பாசரார்த்த விசேஷத்தைப் பூர்த்தி பண்ணுகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

கோதா ஸ்துதி - 29

இதி விகஸித பக்தே ருத்திதாம் வேங்கடேஸாத்
பஹுகுண ரமணீயாம் வக்தி கோதாஸ்துதிம் ய: |
ஸ பவதி பஹுமாந்ய: ஸ்ரீமதோ ரங்கபர்த்து:
சரண சுமல ஸேவாம் ஸாஸ்வதீ மப்யுபைஷ்யந் || 29

மலர்ந்த பக்தியையுடைய வேங்கடேச கவியிடமிருந்து தோன்றிய பலவிதங்களிலும் அழகியதான இந்த கோதாஸ்துதியை யார் சொல்லுகிறார்களோ அவர்களுக்கு மஹாலக்ஷ்மியைப் பிரியாத ஸ்ரீரங்கராஜனுடைய நித்யமான திருவடித் தாமரைகளின் கைங்கர்யத்தை பெறும் மதிப்புக்கு உரியவனாகிறான்.

**சிற்றம் சிறு காலே வந்து உன்னை சேவித்து உன்-
பொற்றாமரை அடியே போற்றும் பொருள் கேளாய்
பெற்றம் மேய்த்து உண்ணும் குலத்தில் பிறந்து நீ-
குற்றேவல் எங்களைக் கொள்ளாமல் போகாது
இற்றைப் பறை கொள்வான் அன்று காண் கோவிந்தா
எற்றைக்கும் ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும் உன் தன்னோடு-
உற்றோமே ஆவோம் உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்
மற்றை நம் காமங்கள் மாற்றேலோர் எம்பாவாய்
பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள்**

புலர்ந்தும் புலராத வைகறையின் சிறு பொழுதில் உன்னிடத்திற்கு வந்து உன்னை வணங்கி உனது தங்கத் தாமரை ஒத்த திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றி, நாங்கள் வந்திருப்பதன் நோக்கத்தை நீ கேட்பாயாக! ஆநிரை மேய்த்து அவை உண்ட பின் உண்ணுகின்ற குலத்தில் எங்களில் ஒருவனாய் பிறப்பெடுத்த நீ எங்களின் பணிவிடைகளை ஏற்காமல் செல்லுதல் ஆகாது! ஓ கோவிந்தனே! இன்று உன் அருளை (பறை) பெறுவது மட்டும் எங்கள் விருப்பமன்று. என்றென்றும், ஏழேழு பிறப்புகளிலும் உன்னோடு பொருந்தியவராக, உனது நெருங்கிய உறவினராக நாங்கள் இருக்க அருள்வாயாக! உனக்கு மட்டுமே அடிமை செய்பவராக நாங்கள் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும்! இவற்றுக்கு மாறுபட்ட எங்கள் ஆசைகளை நீக்கி அருள வேண்டும்!

பாசுரச் சிறப்பு:

29ம் நாள் பாசுரம் வரை ஆண்டாள் தன்னை ஆயர்குலப் பெண்ணாகவே வரித்துக் கொண்டு, இடைப் பேச்சும், முடை நாற்றமுமாய் அருளினாள் என்று வியாக்யானம் பண்ணுவார்கள். எனவே, திருப்பாவையின் கடைசி பாசுரம் 29ம் பாசுரம் என்றும், 30ம் பாசுரத்தை ஆண்டாள் தன்னைப் பெரியாழ்வாரின் திருமகளாக அடையாளம் காட்டிக் கொண்டு, 29 பாசுரங்களைத் தவறாமல் ஒதுவதால் கிடைக்கும் பலஸ்ருதி அல்லது பலன் சொல்லும் பாசுரமாக அருளியுள்ளாள் என்றும் பூர்வர்கள் அனுபவிப்பார்கள்.

“நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்” என்று அடைய வேண்டிய உபேயம் - புருஷார்த்தம் நாராயணனே என்று முதல் பாசுரத்திலேயே அடையும் பலனை உரிமையோடு சொன்ன ஆண்டாள், இந்த 29-வது பாசுரத்தை, **“எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் . உனக்கே நாமாட் செய்வோம்”** என்று தெளிவான நோக்கத்தோடு அறுதியிட்டு நிறைவு செய்கின்றாள்!

27, 28 மற்றும் 29ம் பாசுரங்கள் ஒன்றுக் கொன்று தொடர்புடைய பாசுரங்களாக அனுபவிக்க வேண்டும். அவ்வகையில், 28ம் பாசுரம் 27ம் பாசுரத்தின் தொடர்ச்சியாகவும், இந்த 29ம் பாசுரம், 27, 28ம் பாசுரங்களின் தொடர்ச்சியாகவும் உள்ளதை, உட்பொருளுணர்ந்து தெளியலாம்.

பகவானுடன் ஸாயுஜ்ய நிலையை அடையும் பக்தியின் ஏற்றத்தை 27ம் பாசுரத்தில் சொல்லி, 28ம் பாசுரத்தில் அந்நிலையை அடைவதால் அடையும் பேறான அவன் சரணங்களில் ஸரணாகதி செய்வதன் பலனைச் சொல்லி, ஸரணாகதித் தத்துவத்தின் பெருமையை அழகாக விளக்கினாள். அவ்வகையில், 28ம் பாசுரத்தில் **த்வய மந்திரத்தின் பூர்வ பகுதியையும், (பூநீமந் நாராயண சரணெள சரணம் ப்ரபத்யே),** 29ம் பாசுரத்தில் த்வய மந்திரத்தின் உத்திர பாகமான **பூநீமதே நாராயணாய நம:** என்பதின் பொருளையும் உணர்த்தும் வகையில் பாசுரங்கள் அருளியிருப்பதே ஆண்டாளின் ஏற்றம்.!!.

“ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஸிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோசக்ஷர: பரமஸ் வராட்” என்பது வேத வாக்யம். (புருஷ ஸூக்தம்). வேதம் தமிழ் செய்த மாறனான நம்மாழ்வார் இந்த வேத வாக்யத்தின் பொருளை அழகாகத் தான் அருளியுள்ள பாசுரங்களில் பொதித்து அருளியுள்ளார்.

**அவனாம் இவனாம் உவனாம், மற்றும்பர்
அவனாம் அவனென் றிராதே,-அவனாம்
அவனே எனத்தெளிந்து கண்ணனுக்கே தீர்ந்தால்,
அவனே எவனேலும் ஆம்.** - (பெரிய திருவந்தாதி - 36)

[பொருள்: பகவான் நமக்குத் தொலைவில் உள்ள அவனா? இங்கேயே கிட்டும் எளியவனாகிய இவனா? இல்லை இடையில் உள்ளவனா? உயர்வற மேலே உயர்ந்திருப்பவனா? இப்படி ஐயப்படாமல் அவன் என்றைக்கும் எளிமைக் குணம் கொண்ட கண்ணனே என்று தெளிவாகத் தெரிந்து அடிமைப்பட்டால், நன்மைகளையே செய்வான்.]

**அவனே அகல்ஞா லம்படைத் திடந்தான்,
அவனே யஃதுண் டுமிழ்ந்தான் அளந்தான்,
அவனே யவனும் அவனும் அவனும்,**

அவனே மற்றெல்லா மும் அறிந்தனமே. - (திருவாய்மொழி 9 - 3 - 2)

[பொருள்: எம்பெருமானே அகன்ற உலகத்தைப் படைத்தான். அவனே அதனைக் கீழிருந்து கொண்டு வந்து காப்பாற்றினான். அவனே வயிற்றில் வைத்துக் காத்தான். அவனே உலகத்தை அளந்தவன். அவனே அரி. அவனே அரன். அவனே அயன் . உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் அவனே. அவன் திருவருள் செய்தமையால் இந்த உண்மையை அறிந்தேன்.]

**அறிந்தன வேத அரும்பொருள் நூல்கள்
அறிந்தன கொள்க அரும்பொருள் ஆதல்
அறிந்தனர் எல்லாம் அரியை வணங்கி
அறிந்தனர் நோய்கள் அறுக்கும் மருந்தே.**

- (திருவாய்மொழி 9 - 3 - 3)

[பொருள்: வேதங்கள் அறிவதற்கு அரிய உண்மையை அறிந்ததாகக் கூறுகின்றன. “எம்பெருமான் அறிவதற்கு உரியவன்” என்று இவை ஓரளவு விரிக்குமேயன்றி, அவனை உள்ளபடி அறிந்து பேசவில்லை. அறிவர்களும், முனிவர்களும் அரியைத் தொழுது, அவனைப் பிறவி நோய் தீர்க்கும் மருந்தாக அறிகிறார்கள். அடியேனுக்கு அவன் அருள் இருப்பதால் இனிமை வடிவான அவனை முழுதும் அறியும் பேறு பெற்றேன்.]

இப்படி விஷ்ணுவே ஸர்வ வ்யாபி -- ஸர்வ அந்தர்யாமி -- காரியமும் அவனே. காரணமும் அவனே! அவனே எல்லாமாகவும் எல்லாவற்றிலும் உள்ளான். அவனே இந்தரன், அவனே ப்ரஹ்மா அவனே ருத்ரன் என்று வேதம் சொன்னதை “**அவனே அவனும் அவனும் அவனும் அவனே மற்றெல்லாமும்**” என்றும், “**அஜாயமானோ பஹுதாவிஜாயதே**” என்ற புருஷ ஸூக்த வாக்யத்தை “**பிறப்பில் பல் பிறவிப் பெருமான்**” என்றும் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் அறிய வைத்த அரியின் **பொற்றாமரை அடியே போற்றும்** பாசுரமாக ஆண்டாள் இந்தப் பாசுரத்தை அருளியுள்ளாள்!!! **அரியை அறியாதவர்கட்கு, அரியாதவன்** அவன் என்று **அறிய** வைக்கும் விதமாக இந்தப் பாசுரம் அமைந்துள்ளது.!

இன்றைய பாசுரத்தை **திருப்பாவையின் திருப்பாவை** என்று அனுபவிப்பார்கள். எளிமையாகச் சொன்னால் - மனம், மொழி, மெய் சுத்தத்துடன் கூடியிருந்து, எம்பெருமானைப் போற்றிப் புகழ் பாடி, அவனிடம் ஸரணாகதி செய்து ஸதா ஸர்வ காலமும் பகவத் சேவை செய்யும் கைங்கர்யத்தை அனுபவிக்கும் நிலைக்கு நம்மை உயர்த்த உதவும் நன்னெறிகளைச் சொல்வதே கோதைப் பிராட்டி அருளியுள்ள திருப்பாவையின் ஸாரம். **த்வமேவ உபாயபூதோ மே பா₄வ இதி ப்ரார்த்த₂நா மதி: ஸரணாகதி:**” - (அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை: 37-31)

என்பது அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை வாக்கியம். அதாவது கர்ம/பக்தி/ஞான யோகம் செய்தால் கிடைக்கும் பலன்களை, எம்பெருமானின் திருவடியைப் பற்றி ஸரணாகதி செய்தாலே கொடுத்து விடுகிறானாம். பகவத் கீதையில், ‘என்னையே சரணடை’ - **மாம் ஏகம் ஸரணம் வ்ரஜ** - என்று என்னைச் சரணடைந்தால் பலனளிக்கிறேன் என்றல்லவா உபதேசித்துள்ளான் பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன். “**நீ தான் உபாயம்; நீ தான் உபேயம்; பலனும் நீயே**” என்று எம்பெருமானின் சரணங்களைப் (திருவடிகளை) பற்றிக் கொள்வது தான் ஸரணாகதி.

**இனியறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம்
இனியறிந்தேன் எம்பெருமான். உன்னை - இனியறிந்தேன்
காரணன்நீ- கற்றவைநீ - கற்பவைநீ - நற்கிரிசை
நாரணன்நீ - நன்கறிந்தேன் நான்.** - (நான்முகன் திருவந்தாதி - 96)

என்று திருமழிசை ஆழ்வார் அருளியுள்ளபடி, காரணமும் அவனே. காரணியும் அவனே. காரணப் பொருளும் அவனே. “**கண்ணனே உபாயமும் உபேயமும்**”.

ஸரணாகதி என்றால் என்ன? அதன் அங்கங்கள் என்ன? என்பது அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை மற்றும் லக்ஷ்மி தந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளவாறும் இங்கு அனுபவித்து உள்ளத்தில் கொண்டால், இப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் அருளியுள்ளதின் உட்பொருளும், அவளின் திருவுள்ளக் குறிப்பும் தெளிவாகும்.

**ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ரதி கூல்யஸ்ய வர்ஜனம் |
ரகூஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸோ கோ₃ப்த்ருத்வ வரணம் ததா₂ |
ஆத்மநிசேஷப கார்பண்யே ஷட்₃விதா₄ ஸரணாக₃தி |** - (லக்ஷ்மிதந்த்ரம் 17-60,61) என்ற லக்ஷ்மிதந்த்ர

ஸ்ரீலோகம் ஸரணாகதியின் அங்கங்களை விளக்கும். அதாவது, ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்தின் ஸரணாகதித் தத்துவம் ஆத்ம சமர்ப்பணம் என்ற அங்கி உள்ளிட்ட ஆறு அங்கங்களைக் கொண்டது. ஸரணாகதித் தத்துவத்தின் ஆறு அங்கங்களில், இந்த 29ம் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் **ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை** உட்பொருளாகச் சொல்லியுள்ளாள்.

1. **ஆநுக்ஷல்யஸ்ய ஸங்கல்பம்** என்பது, பகவானுக்கு அநுக்ஷலமாய் இருத்தலில் உறுதியாய் இருத்தல். பகவானே அனைத்தையும் ஆள்பவனென்றும் நாம் அவன் அடியாரென்றும் உணர்தல். எல்லாமே அவன் ரூபமே ஆவதால், யாருக்கும், எதுவொன்றுக்கும் தீமை கருதாது இருத்தல் என்று உறுதி பூணுதல். **எற்றைக்கும் ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும் உன் தன்னோடு உற்றோமே ஆவோம்** என்றிருக்க ஸங்கல்பம் செய்து கொள்ளும் நிலைமை.

2. **பிரதிக்ஷல்யஸ்ய வர்ஜனம்** என்பது, பகவானுக்கு உகவாதவற்றை விலக்குவது. வேத சாஸ்திரங்கள் தீமையென உரைத்தவற்றை செய்யதிருக்க உறுதி பூணுதல். **ஸத்யம் வத₃ - த₄ர்மம் சர₃ - ச்ர₃த₄யா தே₃யம் - அச்ர₃த₄யாதே₃யம்** என்று வேதம் நம்மை நெறிப்படுத்திச் செம்மைப்படுத்துகின்றது. பகவத் கீதையில் பகவான்

தாஸ்மாச்சா₂ஸ்த்ரம் ப்ராமாணம் தே கார்யா கார்ய வ்யவஸ்தி₂தௌ |

ஜ்ஞாத்த்வா ஸாஸ்த்ர விதா₄நோக்தம் கர்ம கர்த்தும் இகார் ஹஸி. - (ப.கீ. 16-24)

என்று உபதேசித்தான். **சாஸனாது சாஸ்த்ரம்** என்றபடி, உலகில் செய்யத் தக்கது, செய்யத் தகாதது என்று சாஸ்த்ரம் நிர்மாணம் செய்துள்ளபடி உன்கடமைகளைச் செய்வதென்பது இதைப்பொருள். இதைத்தான் திருக்குறளும், **செய்தக்க அல்லது செயக்கெடும் செய்தக்க செய்யாமையினும் கெடும்** என்று அறிவுறுத்துகின்றது.

இந்த உலகத்தில் கர்மாக்களை உண்டு பண்ணக் கூடிய ஜீவாத்மாக்களை ஆட்டுவிக்கும் ஐந்து இந்திரியங்கள், அதாவது ஐம்புலன்களைக் குறிக்கும். நல்லதை மட்டுமே செய்வது **ஸத்வ** குணம். நல்லதையும் அல்லதையும் செய்யத் தூண்டக்கூடிய புலன்கள் **ரஜஸ் , தமஸ்** என்கின்ற குணங்கள். இந்த உண்மைகளைத் தான் கடோபநிஷத்தும் உபதேசிக்கின்றது.

ஆத்மானம் ரதி₂னம் வித்தி₃தி₄ சரீரம் ரத₂ மேவ து |

பு₃த்தி₄ம் து ஸாரதி₂ம் வி₃த்தி₄ மன:ப்ரக்₃ரஹமேவ ச || (3)

இந்த்₃ரியாணி ஹயானாஹு: விஷயாம்ஸ் தேஷு கோ₃சரன் |

ஆத்மேந்த்₃ரிய மனோயுக்தம் போ₄க்தேத்யாஹூர் மனீஷின: (4) (கடோபநிஷத்: 1 - 3 - 3 □ 4)

என்பது கடோபநிஷத் வாக்யங்கள்.

சரீரம் ரதம். இந்த்₃ரியங்கள் சரீரமாகிய ரதத்தில் பூட்டிய குதிரைகள். சரீரத்தில் உறையும் ஆத்மா தான் அந்த ரதத்தைச் செலுத்தும் சாரதி. மனம் தான் இந்த்₃ரியங்களாகிய குதிரைகளுக்குப் பூட்டிய கடிவாளம். மனதை அடக்கா விட்டால், பகவதனுபவம் கிடைக்காது.

பகவதனுபவம் என்ற மந்திரத்தால் மனம் இறக்கக் கற்றுவிட்டால், ஆனந்த மயமாக ஆகி விடலாம். அப்படிப்பட்ட மாய மந்திரத்தைக் கற்றுக் கொடுக்கும் வல்லமை வாய்ந்தது எம்பெருமானிடம் பரிபூர்ண ஸரணாகதி செய்வதுதான் என்று உணர்தலே, பகவானுக்கு உகவாதவற்றை விலக்கி, எவ்வித பலனும் கருதாமல், பகவானுடைய கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுதல். **பிரதிக்ஷல்யஸ்ய வர்ஜனம்** ஆகும். அதாவது,

கர்மண்யே வாதி₄காரஸ்தே மா ப₂லேஷு கதா₃சந | (ப.கீ. 2-47)

கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பாராதே என்று கீதையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உபதேசித்தபடி நடத்தல். ஸரணாகதம் செய்வதால் வீடுபேறு வாய்க்கும் என்று ஒரு பலனை எதிர்பார்த்து காம்யார்த்தமாக ஸரணாகதியைச் செய்யாமல், எவ்வித பலனும் எதிர்பார்க்காமல், பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுவதையே பெரிதாக எண்ணி ஆத்மார்த்தமாகச் ஸரணாகதம் செய்தல்தான் **ப்ரதிக்ஷல்யஸ்ய வர்ஜன** பண்பு. எம்பெருமானை அவனருளால் கருடாருடனாகத் தரிசிக்கும் பேறு பெற்ற பெரியாழ்வார், தமது பக்தியின் வலிமையால், தாயன்போடு, வேறெந்த பலனும் வேண்டாது, அவனுக்குக் கண்ணெச்சில் படுமோ என்றஞ்சி பல்லாண்டு இசைப்பதே பயனென்று கருதி பல்லாண்டு பாடி வாழ்த்தினாரல்லவா!! அது தான் **பலத்யாகம்!** அதுபோன்ற ஞானம்தான் **ப்ரதிக்ஷல்யஸ்ய வர்ஜனம்**. இந் நிலை தான் **உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்** என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் இந்தப் பாசுரத்தில் காட்டியிருக்கும் நிலை.

3. **கார்ப்பண்யம்** என்பது, எல்லாம் அவனருளால்தான் என்று உணர்தல். எல்லாம் அவன் செயல் என்று அறிதல். அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது என்றுணர்ந்து, நானே என்னைக் காத்துக் கொள்கிறேன் என்று ஆணவம் கொள்ளாமல், அபிமான பங்கம் கொண்டு, பகவானே நம்மைக் காப்பவன் என்று உணர்தல். அவனை அடைய, அவனே உபாயம்; அவனே உபேயம் என்று உணர்தல். இந்தக் குணத்தை/பண்பைத்தான் **கார்ப்பண்யம்** என்பர். இந் நிலைதான் **குற்றேவல்** செய்யும் நிலை.

4. **மஹா விஸ்வாசம்** என்பது, பகவான் காப்பான் என்ற திடமான நம்பிக்கையும் மன உறுதியும் கொள்ளல். விளக்கின் ஒளி எப்படி இருளைப் போக்குகிறதோ, அதுபோன்று பகவானிடம் கொண்ட நம்பிக்கை நம் வினையிருளை நீக்கும். பகவான் நம்மை ரக்ஷிப்பான் - காப்பான் என்று திடமாக நம்புதல். இது தான் **மஹா விஸ்வாசம்**. இந்த நம்பிக்கைதான் **கோவிந்தன் கொள்ளாமல் போகான்** என்று போற்றும் நிலை.

5. **கோப்த்ருத்வ வர்ணம்** என்பது ஸரணம் அடைந்தேன், ரட்சகனாக இருத்தல் வேண்டும் என்று பகவானைப் பிரார்த்தித்தல்.

நிவாஸ ஸய்யா ஆஸந பாது₃கா அம்ஸூக:

உபதா₄ந வர்ஷாதப வாரண ஆதி₃பி₄: |

ஸரீர பே₄தை₃: தவ் ஸேஷதாம் க₃தை:

யதோ₂சிதம் ஸேஷ இதீரிதே ஜநை: || (ஸ்தோத்ர ரத்னம் - 40)

[எம்பெருமானுக்குத் திருமாளிகை, படுக்கை, ஸிம்ஹாஸாநம், பாதுகை, திருப்பரிவட்டம், அணை, மழைக்கும் வெயிலுக்கும் குடை, மற்றும் பலபடியாய் அந்தந்தக் காலங்களில் பல சரீரங்களை எடுத்துக் கொள்பவனான அநந்தாழ்வானைப் போன்றிருக்கும் நிலை.].

இதையே பொய்கையாழ்வாரருளியுள்ள முதல் திருவந்தாதிப் பாசுரமும் உணர்த்தும்.

சென்றால் குடையாம் இருந்தால்சிங் காசனமாம்,

நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள், - என்றும்

புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்

அணையாம், திருமாற் கரவு - (முதல் திருவந்தாதி - 53)

அநந்தாழ்வானைப் போல் கைங்கர்யம் செய்யும் இந்த மன நிலை தான் **கோப்த்ருத்வ வர்ணம்**. இந்நிலை தான் இந்தப் பாசுரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள **பொற்றாமரை அடியே போற்றும்** நிலை.

6. **ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்** என்பது, அவனை அடைய உபாயமும் நீயே என்றும், அந்த உபாயத்தால் அடையும் உபேயமும் (புருஷார்த்தம்) நீயே என்று பகவானிடம் பூர்ணமாக ஸரணடைதல். இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் கண்ணனிடம் வேண்டிய **ஏற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் குற்றேவல் செய்ய** அருள வேண்டிய நிலை தான் **ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்**.

இவ்வாறு, ஸரணாகதியின் பல்வேறு நிலைகளை 28 பாசுரங்களில் பலவிதமாக அருளியுள்ள ஆண்டாள் நாச்சியார், 29ம் பாசுரத்தையும் ஸரணாகதித் தத்துவத்தின் விளக்கமாகவே அருளியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்..

துயிலெழுப்பும் பத்து (6-15) பாசுரங்களில் கடைசிப் பாசுரமான (15ம் பாசுரம்) **“எல்லே இளங்கிளியே”** பாசுரத்தில் **பாகவத தாஸ்யத்தையும்** (அடியார்க்கும் அடியராக இருத்தல்), விசிஷ்டாத்வைத தத்துவம் உணர்த்தும் வைணவ அடியார்களின் வைராக்யத்தையும், உள்ளத் தெளிவையும் உணர்த்தும் சொற்களாக **“நானே தான் ஆயிடுக ”** என்று பக்தி நிலையைச் சொல்லிய ஆண்டாள், இந்த 29ம் பாசுரத்தில் **பகவத் தாஸ்யத்தையும்** (ஆண்டான் அடிமை உறவை) போற்றிச் சொல்லியுள்ளதைக் காணலாம். இவ்வகையில், இந்த இரண்டு பாசுரங்களுமே, திருப்பாவைக்கு பெருமை சேர்க்கும் பாசுரங்கள்.

இந்த 29ம் பாசுரம், **த்வய மஹா மந்திரத்தின் உத்தர பாகத்தை உட்பொருளாகக் கொண்டுள்ளது** என்றும் அனுபவிப்பர் ஆன்றோர். எனவே, இந்தப் பாசுரம் உணர்த்தும் த்வய மந்திர விளக்கத்தையும் அனுபவிப்போம்.

“ஸ்ரீமந் நாராயணன்” என்ற பதத்தில் உள்ள **‘மந்’** என்ற பதம், எக்காரணம் கொண்டும், ஏற்றைக்கும் பிராட்டி பெருமானை விட்டுப் பிரிவதில்லை என்ற நித்ய யோகத்தைக் காட்டுகின்றது. இந்நிலையைத்தான்,

‘அகலகில்லேன் இறையுமென்று

அலர்மேல் மங்கை உறைமார்பா’ -(திருவாய்மொழி 6-10-10)

என்று நம்மாழ்வார் பாசுரத்தில், ஒரு இமைப்பொழுது கூட பெருமானுடைய திருமாற்பை விட்டு பிராட்டி அகலுவதேயில்லை என்பதைச் சுட்டிக் காட்டி அருளியுள்ளார்.

எதற்காக மஹாலக்ஷ்மி எம்பெருமானை விட்டு அகலாமல் இருக்கிறாள்? ஸரணம் என்று வரும் நம்மைப் போன்ற அடியவர்க்கு அருளுவதற்காகவன்றோ! காலம் காலமாய் நாம் செய்த/செய்யும் பாப வினைகள் கண்டு எம்பெருமான் சீறாதவாறு, நம் மீது கொண்ட பரிவினால், ஸரணம் என்று வந்தால், வினைப் பயன்களை

மறைத்து, எம்பெருமானின் கருணைக் குணங்களைக் கிளறி விடுவதற்குத்தானே பிராட்டி கூட இருந்து புருஷகாரம் செய்கிறாள்!! இவ்வாறு பிராட்டி செய்யும் நித்ய யோகத்தைத்தான், த்வய மந்திரத்தின் '**ஸ்ரீமந் நாராயண**'. என்ற பதம் குறிக்கிறது. **ஸ்ரீ** ஆகிய தாயாரில்லாமல், பகவானால் நம்மை ரக்ஷிக்க முடியாது. **ஸ்ரீ தானே புருஷகாரபூதை!!** ஆகையால் தான் நம் ஸம்பந்தாயத்தில் "ஸ்ரீ" அல்லது "திரு" என்பதை முறையே "நாராயணன்", "மால்" ஆகிய சொற்களுக்கு முன் சொல்லி, **ஸ்ரீமந்நாராயணன்** என்றும் **திருமால்** என்றும் சொல்கிறோம். இதை உணர்த்தும் விதமாகத்தான், பேயாழ்வார் மூன்றாம் திருவந்தாதியின் முதல் பாசரம் தொடங்கும்போதே "பெருமாளைக் கண்டேன்" என்பதைச் சொல்ல வந்து, "**திருக்கண்டேன்**" என்று ஆரம்பித்து, திருவுடன் கூடிய திருமாலைச் சொல்கிறார்!! இவ்வாறு அருளியுள்ளதில் ஒரு பெரும் தத்துவமே மறைந்துள்ளது!.

எந்த ஒரு பொருளைப் பற்றிச் சொல்லும் போதும், அதன் உருவகத் தன்மையைச் சொல்லி விளங்க வைக்கின்றோம் அல்லவா! இத்தகைய உணர்த்தல்தான், "**ஸ்வரூப நிரூபக தர்மம்**". அவ்வகையில், ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் ஒரு பிரத்யேக அடையாளம் சொல்கிறோம். அதாவது, ஒரு பொருளை அடையாளம் சொல்ல, அந்தப் பொருளுக்கு இதுதான் லக்ஷணம் - அடையாளம் என்று சொல்லி விட்டால், அந்த லக்ஷணம் - அடையாளம் என்றுமே அந்தப் பொருளை விட்டுப் பிரிக்க முடியாதபடி இருக்க வேண்டும். அந்த அடையாள தர்மம் அதற்கு இன்றியமையாததாக இருந்தால் அதை "**ஸ்வரூப நிரூபக தர்மம்**" என்று சொல்கிறோம். அத்தகைய "**ஸ்வரூப நிரூபகம்**" எப்போதும், எங்கும் மாறாதிருக்க வேண்டும். இதை இன்னும் சற்று விளக்கமாகப் பார்ப்போம்.

எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணங்களுக்கு அளவே இல்லை. ஒரு பொருளுக்கு உள்ளதாகக் கூறும் குணமானது தன்னைப் பெற்றிருக்கும் மற்றொரு பொருளைக் காட்டிலும் ஒரு பேதத்தைக் காட்டுவதால் அக்குணம் விசேஷணம் எனப் பெறும். இத்தகைய விசேஷணம் "**ஸ்வரூப நிரூபக விசேஷணம்**" என்றும், "**நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணம்**" என்றும் இருவகைப்படும். ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை எந்தக் குணத்தை உடையதாகக் கூறியே விளக்கினால் அன்றி அவ்வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை அறிய முடியாதோ, அந்தக் **குணம் ஸ்வரூப நிரூபக விசேஷணம்** எனப்படும்.

ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை விளக்கியபின் அதன் பெருமை புலப்படுவதற்கு எந்தக் குணங்கள் வெளியிடப் பெறுகின்றனவோ, அவை **நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணம்** எனப்படும்.

எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை **ஸத்யத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், அநந்தத்வம், ஆநந்தத்வம், அமலத்வம்** என்னும் ஐந்து குணங்களைக் கொண்டே விளக்க வேண்டும். ஆதலின் இவ்வைந்தும் **ஸ்வரூப நிரூபகம்** ஆகும். இந்தக்குணங்கள் "**அமலனவியாத சுடரளவில்லா வாரமுதம்**" (அருத்த பஞ்சகம் 1) என்று, ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள அர்த்தபஞ்சகப் பாசர அடியில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஸத்யத்வம் என்பது எஞ்ஞான்றும் மாறுபடாத தன்மை. இது "**அவியாத**" எனும் சொல்லால் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஜ்ஞாநத்வம் என்பது எப்பொழுதும் குறைவுபடாத ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாந்தத் தன்மை. இது "**சுடர்**" என்ற சொல்லால் உணர்த்தப் பட்டுள்ளது.

அநந்தத்வம் என்பது "இங்குத்தான் இருக்கின்றான்" என்று தேசத்தாலும், "இப்பொழுதுதான் இருக்கின்றான்" என்று காலத்தாலும், "இந்த வஸ்துவின் ஸ்வரூபமாக இருக்கின்றான்" என்று வஸ்துவினாலும் **அளவிட முடியாதபடி** எவ்விடத்திலும், எக்காலத்திலும், எந்த வஸ்து ஸ்வரூபனாகவும் நிற்கும் தன்மை. இது "**அளவில்லா**" என்ற பதத்தால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஆநந்தத்வம் என்ற ஆனந்த ஸ்வரூபனாக இருக்கும் தன்மை, "**ஆரமுதம்**" என்ற பதத்தால் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அமலத்வம் என்பது தோஷங்கள் இல்லாத தன்மை. இது "**அமலன்**" என்ற பதத்தால் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வைந்து குணங்களால் எம்பெருமானான ஸ்ரீஹயக்ரீவனின் "ஸ்வரூப நிரூபக விசேஷணம்" ஆகிய ஸ்வரூபத்தை ஸ்ரீஹயக்ரீவ ஸ்தோத்திரத்தில், "**விசுத்₃த₄ விஞ்ஞாநக₄ந ஸ்வரூபம்**" (ஸ்ரீஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம் - 5) என்ற பதங்களின் மூலம் ஸ்வாமி தேசிகன் விளக்கியுள்ளதையும் இங்கு ஒப்பு நோக்குதல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

ஒரு பொருளின் ஸ்வரூபத்தை ஒருவாறு அறிந்த பின் அந்த ஸ்வரூபத்தின் பெருமையைக் காட்டும் விசேஷ குணங்களைச் சொல்வது **நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணம்** எனப்படும். அவ்வகையில்,

"**கற்பகம் நீயே நற்பயன் தருதலின், இன்பமும் நீயே துன்பம் துடைத்தலின்**" என்று மும்மணிக் கோவையிலும் (7), பகவானின் குணங்களின் ரத்னமான காருண்யத்தை - கருணையைக் கொண்டாடும் விதமாக தயை எனும் குணத்தை தயாதேவியாக உருவகப்படுத்தி, நம் ஆச்சார்ய ஸார்வபௌமன் ஸ்வாமி தேசிகன் திருவேங்கடமுடையான் ஸ்ரீனிவாசனின் காருண்யத்தைப் போற்றி "தயா சதகம்" என்று 108 ஸ்லோகங்களில் அருளியுள்ளதும் எம்பெருமானின் **நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணத்தை** விளக்குவதாகத் தெரியலாம்.

“உள்ள பொருள் அனைத்துக்கும் உருவநிலை கருமங்கள்

தெள்ளிசைவின் வசமாக்கித் திகழ்ந்துயிராய் உறைகின்றான்” என்று அருத்த பஞ்சகத்தின் 2ம் பிரபந்தத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ளபடி, ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாய் நின்று அவற்றின் ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்தி ஆகியவற்றைத் தன் ஸங்கல்பத்திற்கு அடங்கியவனவாகக் கொண்டு, தன் திருவடிகளைச் சரணமடைபவற்கு ஸம்ஸாரபந்தத்தை ஒழித்துத் தன் அடிச்சோதியில்லயமாகும் (மோக்ஷாநந்தம்) பெரும் பேற்றை அளிக்கிறான் எம்பெருமான். இந்த தத்துவத்தை உணர்த்துவதாகவே திருப்பாவையின் 29ம் பாசுரம் உள்ளது.

“ஸ்ரீய:பதித்துவமே” எம்பெருமானுக்கு **ஸ்வரூப நிரூபக தர்மம்** என்பதை பூதத்தாழ்வார் மூன்றாம் திருவந்தாதியின் முதல் பாசுரத்தின் முதல் வரியில் **“திருக்கண்டேன்”** என்று அருளுகிறார். பெருமான் ஸ்ரீய:பதி என்பதுதான் மற்ற எல்லா தேவதைகளிடமிருந்தும் அவனை வேறுபடுத்தி உயர்த்திக் காட்டும். **அவளைக்** கொண்டுதான் **அவனை** நாம் இன்னாரென்றே அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியும். இப்படி, **ஸ்ரீயை-தாயாரை - பகவானுடன்** சேர்த்துச் சொல்வது தான் **த்வய மஹா மந்திரம்**.

திருப்பாவையின் 28 மற்றும் 29வது பாசுரங்கள் த்வய மஹா மந்திர ஸாரமாக உள்ளன. (28ம் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ள விளக்கத்தை இங்கு மீட்டெழுதவில்லை. அவ்விளக்கங்களை மனதில் கொண்டு, தொடர்ச்சியாக, இந்த பாசுர விசேஷ அர்த்தங்களை அனுபவிக்க வேண்டும்).

ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் த்வயாதிகாரத்தில், ஸ்வாமி தேசிகன்

ந வேதா₃ந்தாச்சா₂ஸ்தர்மம். ந மது₄மத₂னாத் தத்வமதி₄கம்

ந தத்₃ப₄க்தாத் தீர்த்த₂ம் ந தத₃பி₄மதாத் ஸாத்விகபத₃ம் |

ந ஸத்வாது₃ ஆரோக்₃யம். ந பு₃த₄ப₄ஜநாத்போ₄த₄ஜனகம்

ந முக்தே: ஸௌக்₂யம் ந த்₃வய வசனத: சேஷம கரணம் || ()**

என்று அருளியுள்ளார்.

[பொருள்: “வேதாந்தத்தைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட சாஸ்திரம் இல்லை. மது என்ற அரக்கனைக் கொன்ற பகவானிலும் சிறந்த தத்துவம் இல்லை. பாகவதனைக் காட்டிலும் பரிசுத்தம் செய்யவல்ல வேறு வஸ்து இல்லை. பாகவதர்கள் உகந்த இடத்தைக் காட்டிலும் ஸத்வ குணம் நிறைந்த சிறந்த இடம் இல்லை. ஸத்வ குணத்தைக் காட்டிலும் ஆரோக்கியத்தை தரும் சிறந்த வஸ்து இல்லை ஸதாசார்யனை அடைவதைக் காட்டிலும் தத்துவ ஞானத்தைத் தர சிறந்த ஸாதனம் இல்லை. மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் ஸுக ரூபமாய் இருப்பது ஒன்று ஒன்றும் இல்லை. இவை போலவே த்வயத்தை அநுஸந்திப்பதைக் காட்டிலும் சிறந்ததான க்ஷேமத்தை அளிப்பது ஒன்றும் இல்லை.”]

அதிகார சங்கிரக பாசுரம் 35ஐ மேற்கோளிட்டு ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் இவ்வாறு அருளியுள்ளார்.

ஓதுமிரண்டை இசைத்து அருளால் உதவும் திருமால்

பாதம் இரண்டும் சரணைப் பற்றி, நம் பங்கயத்தாள்

நாதனை நண்ணி நலந்திகழ் நாட்டில் அடிமையெல்லாம்

கோதிலுணர்த்தியுடன் கொள்ளுமாறு குறித்தனமே. - (அதிகாரசங்கிரகம் - 35)

[பொருள்: “வேதத்தில் அத்யயநம் செய்யப்படுகிற இரண்டு வாக்கியங்களை ஒன்று சேர்த்து கிருபையினால் த்வயமாக நமக்கு உபகரித்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் இரண்டையும் உபாயமாகப் பற்றி, தாமரையில் வசிக்கும் நம் பிராட்டியின் நாயகனை, பகவானை, நெருங்கி ஆனந்தம் பெறுகிற தேசம் ஆகிய பரமபதத்தில் கைங்கர்யங்கள் எல்லாவற்றையும் நாம் செய்கிறோம் நாம் அனுபவிக்கிறோம் என்று நினைத்தல் முதலிய குற்றமில்லாத நிச்சய ஞானத்தோடு அடையும் பிரகாரத்தை த்வயத்தில் அநுஸந்தித்தோம். “]

(**) - (ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் - த்வயாதிகாரம் - ஸ்ரீமத் பெளண்டரீகபுரம் ஆசிரம வெளியீடு -3ம் பதிப்பு - பக்கம் 764 - 765)

சாஸ்த்ரம் என்பது, வேத, உபநிஷத்துக்கள். **சாஸனாது சாஸ்த்ரம்** அல்லவா? இதைச் செய், இதைச் செய்யாதே என்று சாஸனம் செய்வது அல்லது கட்டளை இடுவது தானே **சாஸ்த்ரம்!!** சாஸ்த்ரம் சொல்லும் வழியில் செல்லவேண்டும். மேலையார் சொல்வன கேட்க வேண்டும்!! இப்படித்தானே பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பகவத் கீதையிலும் சொல்கிறான்!!

தஸ்மாச் சா₂ஸ்த்ரம் ப்ரமாணந்தே கார்யா கார்ய வ்யவ்ஸ்தி₂தௌ |

ஜ்ஞாத்வா ஸாஸ்த்ர விதா₄நோக்தம் கர்ம கர்த்தும் இஹார்ஹஸி || - (ப.கீ. 16-24)

[**தஸ்மாத்** = எனவே; **தே** = உனக்கு; **இஹ** = இவ்வுலகில்; **கார்யா கார்ய வ்யவ்ஸ்தி₂தௌ** = எது செய்யத் தக்கது, எது செய்யத் தகாதது என்று நிர்ணயிப்பதில் (கீழ்ப் பாசரம்: செய்யாதன செய்யோம்----); **ஸாஸ்த்ரம்** = சாஸ்த்ரம் தான்; **ப்ரமாணம்** = சான்றாகும்; **ஜ்ஞாத்வா** = தெரிந்து கொண்டு; **ஸாஸ்த்ர விதா₂நோக்தம்** = சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியுள்ளபடி; **கர்ம** = செயல்களை; **கர்த்தும் இஹார்ஹஸி** = ஆற்றுவாயாக].

இப்படி ஸ்வாமி தேசிகன் ரஹஸ்ய த்ரயத்தில் சொன்ன **த்வய மந்த்ர மேன்மையை** ஆண்டாள் 28வது மற்றும் 29 வது பாசரங்களில் உட்பொருளாக - மறைபொருளாக வைத்து அருளியுள்ளாள். 29ம் பாசரத்தில் த்வய மந்த்ரத்தின் உத்திர பாகமான **“ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:”** என்பது அமைகிறது.

ஸரணாகதி பண்ணும் போது த்வய மந்த்ரம் சொல்ல வேண்டும். **சரமச் ச்லோகம்** சொன்னால் அர்த்தமே மாறிவிடும். மற்ற இரண்டு மஹா மந்திரங்களான அஷ்டாக்ஷரமும், சரமச் ச்லோகமும் நம்மைச் செய்யும்படி கட்டளை இடும். ஆனால் **த்வய மந்திரம்** “நான் செய்கிறேன்” என்று நாம் சொல்லும்படி அமையும். **த்வய மந்த்ரத்தை** ரஹஸ்யமாகச் சொல்லி தியானிக்க வேண்டும் என்பது நம் மரபு. சதஸ்ஸில் சொல்வதானால் பிரித்துப் பிரித்து சொல்வார்கள். அதனால் தன் ஆண்டாள் மேலையார் சொன்னபடி, **த்வய மந்த்ரத்தின்** பூர்வபாகம் 28 வது பாசரத்திலும், உத்திர பாகம் 29ம் பாசரத்திலும் வரும்படி அமைத்துள்ளாள்!! 28ம் பாசரத்தில் அனுபவித்தபடி, தாயார் மூலம் அல்லாமல் பகவான் ரக்ஷிக்க மாட்டான். எனவே தான், **த்வய மந்த்ரம் ஸ்ரீ** யை முன்னிறுத்தி உள்ளது.

பராசரபட்டர் **அஷ்டஸ்லோகி** என்ற ஸ்தோத்திரத்தில் ஒரு ஸ்லோகத்தில் த்வய மந்திரத்தின் 10 தத்வங்களை அழகாக விளக்கம் பண்ணியுள்ளதையும் இங்கு அனுபவிப்போம்.

நேத்ருத்வம் நித்யயோக₃ம் ஸமுசித கு₃ணஜாதம் தநுக்யாபநஞ்ச

உபாயம் கர்தவ்யபா₄க₃ம் த்வத₂மிது₂நபரம் ப்ராப்யமேவம் ப்ரஸித்₃த₄ம் |

ஸ்வாமித்வம் ப்ரார்த₂நாம் ச ப்ரப₃லதரவிரோதி₄ப்ரஹரணம் த₃ஸைதாந்

மந்தாரம் த்ராயதே சேத்யதி₄க₃தநிக₃ம: ஷட்பதோ₃சயம் த்₃விக₂ண்ட: ||

- (ஸ்ரீ அஷ்டஸ்லோகி - 5)

இந்த ஸ்லோகம் த்வய மந்திரத்தின் 10 சொற்களுக்கும் [1.ஸ்ரீ 2. மத் (மந்) 3. நாராயண 4. சரணௌ 5. ஸரணம் 6. ப்ரபத்யே 7. ஸ்ரீமதே 8. நாராயண 9. ஆய 10. நம:] பொருள் சொல்லும் விதமாக அமைந்துள்ளது சிறப்பாகும்.

1. த்வய மந்திரத்தின் பூர்வ பாகம்: **“ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே |”**

1. நேத்ருத்வம்.

இது **ஸ்ரீ** சப்தார்த்தத்தைக் குறிக்கின்றது. ஸ்ரீ சப்தத்திற்கு (1) ச்ரீயதே; (2) ச்ரயதே; (3) ச்ருணோதி; (4) ச்ராவயதி; (5) ச்ருணாதி; (6) ச்ரீணாதி என்று ஆறு வகையான வ்யுத்பத்திகளுண்டு. இந்த ஆறு வ்யுத்பத்திகளாலும் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் புருஷகாரத்வம் சொல்லப்படுகின்றது. (புருஷகாரத்வம் = தாயார் புருஷகாரியாக இருந்து நம்மை ரக்ஷித்தல்). இங்குள்ள ஸ்ரீ சப்தம் பல பொருள்களை கொண்டிருப்பினும் இங்கு சேவித்தல் என்ற பொருள் கொண்ட **“ச்ரீ”** என்னும் வினைப் பகுதியிலிருந்து தேறி, நாம் செய்யும் கைங்கரியத்தை ஏற்றுக் கொள்ள நிற்கும் பிராட்டியின் நிலையைக் கூறும் இதுவே பலனாகிய தன்மைக்கு உரியதாகும்.

இந்த விவரத்தை ஸ்வாமி தேசிகன் துவயச் ச்ருக்கு என்ற பிரபந்தத்தில் விவரித்துள்ளதை இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் கொள்ளல் பொருத்தமாகும்.

அருவுரு வானவை தன்னை யடைந்திடத் தானடைந்து

வெருவுரை கேட்டவை கேட்பித் தகற்றும் வினைவிலக்கி

யிருதலை யன்புத னாலெமை யின்னடி சேர்த்தருளுந்

திருவுட னேதிகழ் வார்செறிந் தாரெங்கள் சிந்தையுளே - (துவயச்ச்ருக்கு - 2)

(2 மற்றும் 18ம் பாசர விளக்கத்தில் இது குறித்து விரிவாகச் சொல்லியுள்ளதால் அதை இங்கு மீட்டெழுதவில்லை. அந்த விளக்கங்களை இங்கு நினைவில் நிறுத்தி, பொருள் அனுபவிக்கலாம்.)

2. நித்ய யோக₃ம்.

இங்கு, ஸ்ரீ சப்தத்தின்மேல் ஏறிக்கிடக்கின்ற **“மதுப்”** என்ற ப்ரத்யயம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.. இதற்கு, எப்போதும் விட்டுப் பிரியாமல் இருக்கின்ற என்பது பொருள்..

[பொருள்: பகவான் தேவனாய் அவதரித்தால் பிராட்டி தேவ ரூபம் எடுக்கின்றாள். அவன் மனிதனாக அவதரித்தால், இவளும் மனிதப் பிறவி எடுத்து, விஷ்ணுவின் தேஹத்திற்கேற்ற தேஹத்தை இவளும் கொள்கிறாள்.]

இதை ஸ்வாமி தேசிகன் துவயச்சுருக்கில் அனுபவித்தபடி, நாமும் அனுபவிப்போம்.

ஓருயி ராய்நின்ற வொண்சுட ரின்ப வருத்தனிலும்

பேருரு வத்திலும் பின்னதிற் றோற்று முருக்களிலு

மோருரு வான வுலகிலு மேற்கு முருக்களினாற்

சேருதன் மன்னுசெய் யாளன்பர் நம்மனஞ் சேர்ந்தனரே. - (துவயச்சுருக்கு - 3)

ஸ்ரீ சப்தத்தின் மீதுள்ள மதுப் விசுவாமி உபாயமாகும் நிலையில் பிராட்டி எம்பெருமானை விட்டு பிரியாது நின்று, அவளும் உபாயம் ஆவது போல் பல தசைகளிலும் அதாவது நாம் பரமபதத்தில் செய்யும் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் போதும் பிராட்டி எம்பெருமானை விட்டுப் பிரியாது நிற்கும் தன்மையைக் காட்டுகின்றது.

ஸ்ரீமத் என்ற பதத்தில் **ஸ்ரீ** சப்தத்தின் மேலுள்ள **"மதுப்"** எனும் விசுவாமி உபாயமாகும் நிலையில் பிராட்டி எம்பெருமானை விட்டு கண நேரமும் பிரியாமல் இருக்கும் இருப்பைக் காட்டும் ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாய், ஜ்ஞானானந்த ஸ்வரூபனாய் நிற்கும் எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துடன் திவ்யா ரூபத்துடன் பிராட்டியின் அத்தகைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமும் சேர்ந்து நிற்கின்றது. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் பிரகாசிக்கும் பரவாஸுதேவ விக்ரஹத்திலும், வாஸுதேவன், சங்கர்ஷணன் முதலிய வ்யூக விக்ரஹங்களிலும், ராமன், கிருஷ்ணன் முதலிய விபவாதாரங்களிலும், கோயில், திருமலை, பெருமாள் கோயில் முதலிய திவ்ய தேசங்கள் மற்றும் அபிமான சேஷத்ரங்களில் எழுந்தருளியுள்ள அர்ச்சா விக்ரஹங்களிலும் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் புகுந்து நிற்கும் அந்தர்யாமி ரூபத்திலும், அவற்றுக்கு தக்கவாறு பிராட்டி எம்பெருமானைப் பிரியாது நிற்கின்றாள். எம்பெருமானுடைய ஆண்பாலாக உள்ள வஸ்துக்களுக்குத் தக்கவாறு பிராட்டியும் தனக்கு உரிய பெண்பாலாக உள்ள வஸ்துக்களைக் கொண்டு கலந்து நிற்கின்றான் இவ்வாறு எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், விபூதி ஆகியவற்றுடன் பிராட்டியும் தன் ஸ்வரூபம், ரூபம், விபூதி இவற்றுடன் கலந்து பிரியாமல் இருப்பதே **"ஸ்ரீ"** சப்தத்தின் மேல் உள்ள **"மதுப்"** விசுவாமி உபாயமாகும். இத்தகைய பிராட்டியுடன் எம்பெருமான் நம் மனதில் திவ்ய மிதுனமாய் நித்திய வாஸம் செய்கின்றான்.

3. ஸமுசித குணஜாதம்.

இது **"நாராயண"** என்ற சொல்லின் பொருளை, அவனே அனைத்து கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடம் என்று உணர்த்தும் வகையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இங்கு, ஸ்வாமி தேசிகன் துவயச் சுருக்கில் அருளியுள்ளதை அன்வயிப்போம்.

சுருங்கா அகிலம் எலாம் துளங்கா அமுதக் கடலாய்

நெருங்காது அணைந்து உடனே நின்ற நம் திரு நாரணனார்

இரங்காத காலங்கள் எல்லாம் இழந்த பயன் பெற ஓர்

பெருங்காதல் உற்று இனிமேல் பிரியாமை உகந்தனமே. . - (துவயச்சுருக்கு -9)

இங்குள்ள நாராயண சப்தமும் பல பொருள் கொண்டதே என்றாலும் பலன் ஆகும் தன்மைக்கு வேண்டிய குணங்களைக் கூறுவதிலேயே முக்கிய நோக்குடையதாகும். அவையாவன:

ஸகல ஆத்மாவுக்கும் ஸ்வாமியாய் நிற்கையும், எல்லையற்ற குணங்கள், விபூதி, திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் முதலியவற்றுடன் கூடி நிற்கும் எம்பெருமான் எல்லா வகையாலும் தெவிட்டாத நிகரற்ற அமுதமாய் இருக்கும் தன்மையும் ஆகும். **"அகிலம்"** **"எலாம்"** என்ற சொற்கள் ஸ்வரூபம், திருமேனி, குணம், விபூதி ஆகியவற்றையும், **"அமுதக் கடலாய்"** எனும் தொடர் அவற்றின் இனிமையையும், **"நம் திருநாரணனார் "** என்ற தொடர், ஸர்வ ஸ்வாமியாய் எம்பெருமான் நிற்பதையும் காட்டுவன ஆகும்..

ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாய் இருந்தும் அவற்றில் உள்ள தோஷம் ஒன்றும் தன்னிடத்தில் ஒட்டாது விளங்கும் எம்பெருமான், இதுகாறும் நமக்கு அருள் புரியாதிருந்த கைங்கரியங்கள் எல்லாம் இப்பொழுது சேர்த்துப் பெற வேண்டும் என்கிற ஆசை பெற்று இனி ஒருபோதும் அவனை விட்டுப் பிரியாத பாக்கியத்தையும் விரும்பி நிற்கின்றோம்..

4. தநுக்₂யாபநஞ்சம்.

சரணென என்று எம்பெருமான் நாராயணனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுதல் என்ற பொருளில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், பகவான் திருமேனியையே உபலக்ஷணமாகச் சொல்கின்றது.

சரண (ஐஐஐ) சப்தத்தின் பொருளை துவயச் சுருக்கில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ளதை இங்கு மனதில் கொண்டு பொருள் தெளிதல் நலமாகும்.

வானமர் மன்னுரு வாய்வகை யாலதி னாலுருவாய்

மீனம தாமகே ழன்முத லாம்விப வங்களுமா

யூனம ருள்ளுரு வாயொளி யாத வருச்சையுமாந்

தேனமர் செங்கழ லாஞ்சேர்த்த னங்கழ லெம்மனத்தே. - (துவயச்சுருக்கு - 5)

இம் மந்திரத்தில் உள்ள சரண சப்தம் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நேராக கூறி அவ்வழியாக அவனுடைய திருமேனியைக் குறிக்கின்றது. எம்பெருமானுடைய திருமேனி, பரம் வியூகம் விபவம் அந்தர்யாமி அர்ச்சை என ஐந்து வகைப்படும்.

பரரூபம் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பரவாஸுதேவனுடைய ரூபம்.

வ்யூஹம், வாஸுதேவன், சங்கர்ஷணன், பிரத்யும்நன் அநிருத்தன் எனப்படும் ரூபங்கள்.

விபவம், மத்ஸ்யம் கூர்மம் முதலிய அவதாரங்கள்.

அந்தர்யாமி, எல்லோருடைய இதயத்திலும் சூக்ஷ்மமான உருவத்துடன் நிற்கும் நிலை.

அர்ச்சை, திவ்ய தேசங்களிலும், அபிமான சேஷத்திரங்களிலும் திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள நிலையும் மற்றும் பக்தர்களின் வேண்டுகோளின்படி அவரவர் விருப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு திருமேனி கொண்டு நிற்கும் நிலையும் ஆகும்.

இவ்வாறு நிற்கும் எம்பெருமான் தன் திருவடிகளை நமது நெஞ்சில் வைத்து அருளினான்.

ஸரண சப்தத்தைச் சொல்லி, ஸரணாகதி பண்ணும் உபாயம் என்று பொருள்.

உபாயே க்₃ருஹரக்ஷித்ரோ: ஸப்₃த₃: ஸரணமித்யயம் |

வர்த்தே ஸம்ப்ரதம் த்வேஷ உபாயார்த₂கவாசக: ||- - (அஹிர்முத்ந்ய ஸம்ஹிதை: 37-29) என்பது அஹிர்முத்ந்ய ஸம்ஹிதை வாக்கியம். [இந்த "ஸரணம்" என்ற சொல் உபாயத்தையும், வீட்டையும், (மோக்ஷத்தையும்) உபேயமாகிய ரக்ஷகனையும் கூறும்.]

இதை ஸ்வாமி தேசிகன் துவயச் சுருக்கு பாசுரத்தில் அருளியுள்ளதைக் கொண்டு தெளிவோம்.

வேறொர் அணங்கு தொழும்வினை தீர்த்து எமை யாண்டிடுவான்

ஆறும் அதன் பயனும் தந்தளிக்கும் அருளுடையான்

மாறு இலதாய் இலகும் மது மெல்லடிப் போது இரண்டால்

நாறு துழாய் முடியான் நமக் குச் சரண் ஆயினனே. - (துவயச்சுருக்கு - 6)

[பொருள்: என்றும் மணம் மாறாத திருத்துழாயை அணிந்த எம்பெருமான், (உபேயமாகிய புருஷார்த்தம்) வேறு தெய்வங்களைத் தொழும்படியுள்ள நம் தீவினையைக் கழித்து நம்மை ஆட்கொள்ளத் திருவுள்ளம் கொண்டு, அடைந்தவர்களைக் கைவிடாது காக்கும் தன் திருவடிகளைக் காட்டிக் கொடுத்து நமக்கு உபாயமாய் நின்றான்.]

5. கர்தவ்ய பா₄க₃ம்

இது, **ப்ரபத்யே** என்று க்ரியா பதத்தை (ஸரணாகதி பண்ணும் செயல்) உணர்த்தும் விதமாக, எம்பெருமானின் திருவடிகளைப் பற்றுதல் என்ற செயலைக் குறிக்கின்றது.

இந்த தத்துவத்தை, ஸ்வாமி தேசிகன் துவயச் சுருக்குப் பாசுரத்தில் அருளியுள்ளபடி அனுபவிப்போம்.

அருமறை யாதும் துறவோம் எனவறிந்தார் கவரும்

கருமமும் ஞானமும் காதலும் கண்டு முயலகிலோம்

வருவதும் இந்நிலையாய் மயலுற்ற எமக்கு உளதோ

திருமகளார் பிரியாத திருமாலன்றி நற்சரணே. - (துவயச்சுருக்கு - 8)

“ப்ரபத்யே” என்று சொல்லும் போது, “பத்” என்ற வினைப்பகுதி ஞானம் என்ற பொருளைத் தரும். இங்கு அவசியமான ஞானம், “ஸர்வேஸ்வரன் நம்மை காப்பான்” என்ற நம்பிக்கையாகும். “ப்ர” என்ற உபசர்கம் அத்தகைய நம்பிக்கையின் மிகுதியை காட்டும். ஆக அந்த வினைப்பகுதி மஹா விசுவாசத்தைக் கூறியதாயிற்று. மகா விஸ்வாசம் என்பது, நம்மிடம் எத்தகைய குற்றம் இருப்பினும் நாம் அனுஷ்டித்த ப்ரபத்தியால் வசப்பட்ட எம்பெருமான் நம்மை அவசியம் காத்தருள்வார் என்ற ஒரு நம்பிக்கை ஆகும். இதுவே ப்ரபத்திக்கு மிக முக்கியமான அங்கமாகும். இந்த அங்கத்தைக் கூறவே இதை முன்னிட்டு கொண்டு செய்யும் பிரபத்தி யோகமே இங்கு கூறப்பட்டது.

“ப்ரபத்யே” என்ற வினைமுற்றில் (க்ரியா பதத்தில்) தன்மை ஒருமை விசுவாசம் (உத்தம புருஷனால்) உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கும் அதிகாரியின் ஆகிஞ்சந்யம் தோற்றுகிறது. ஆகிஞ்சந்யமாவது, பக்தி யோகம் முதலிய மற்ற உபாயங்களைச் செய்ய சக்தி இல்லாமை ஆகும். பக்தி யோகம் முதலிய உபாயங்கள் வேதங்களைச் செவ்வனே அறிந்து வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை வழுவாது நடத்தத் திறன் உள்ளவர்களால் மாத்திரம் அனுஷ்டிக்கத் தக்கனவாகும். இத்தகைய சக்தி நம்மிடம் இல்லாமையால் அத்தகைய உபாயங்களைச் செய்ய இதுகாறும் முயலாது இருந்தோம். இனி வருங்காலத்திலும் அவற்றை அனுஷ்டிக்க போதிய அதிகாரத்தை நாம் புதிதாக பெறப்போவதில்லை. இதனால் திகைத்து நிற்கும் நமக்கு ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளில் பரந்யாஸம் செய்வதைத் தவிர வேறு சிறந்த உபாயம் இல்லை.

II. த்வய மந்திரத்தின் உத்திர பாகம்: “ஸ்ரீ மதே நாராயணாய நம:”

6. மிது₂நபரம் ப்ராப்யமேவம் ப்ரஸித்த₄ம்.

ஸ்ரீமதே என்ற பெருமானும், பிராட்டியுமான திவ்ய மிதுனத்தை (இரட்டையை) குறிப்பிட்டு, ஸரணாகதி செய்து எம்பெருமானின் திருவடிகளை அடைதலை - உபாயத்தையே உபேயமாக்குதலைச் சொல்கிறது..

இங்கு, ஸ்ரீமதே என்ற பதம், பெரிய பிராட்டியுடன் கூடியிருக்கும் எம்பெருமான் என்று பொருள் உணர்த்துகின்றது. பிராட்டியின் நித்ய யோகம் என்பது, த்வய மந்திரத்தின் பூர்வ பாகத்திலும், உத்திர பாகத்திலும் ஒரே விதமாக இருந்தாலும், அந்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவளிருக்கும் இருப்பை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். பூர்வ வாக்யத்தில் அநுஸந்தித்த நித்யயோகம் புருஷகாரத்திற்காக. இங்கு உத்தர வாக்யத்தில் அநுஸந்திக்கின்ற நித்யயோகம், கைங்கர்ய பலனை எம்பெருமானைப் போன்றே பிராட்டியும் அளிக்கின்றாள் என்பதால், கைங்கர்யத்திற்கு உத்யேச்யம் மிதுனமே என்று பொருளாகின்றது.

த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள “ஸ்ரீ” என்னும் பதம்,

ச்ருணாதி நிகி₂லாந் தோ₃ஷாந் ஸ்ரீணாதி ச கு₃ணைர் ஜக₃த் |

ஸ்ரீயேத ச அகி₂லைர் நித்யம் ச்ரயேத ச பரம் பத₃ம் ||

என்றபடி, மஹாலக்ஷ்மி அனைத்து தோஷங்களையும் விலக்குகின்றாள். இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு நல்ல குணத்தை அளிக்கின்றாள். அனைவராலும் எப்போதும் அடையப்படுகின்றாள். தானும் ஸர்வேஸ்வரனை அடைகின்றாள். ச்ரயந்தீம் ஸ்ரீயமாணாம் ச ச்ருணதீம் ச்ருண்வதீம்பி - - (அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை 21-8) என்றபடி, தான் ஸர்வேஸ்வரனை அடைபவளாகவும், மற்றவர்களால் தான் அடையப்படுபவளாகவும், அவர்களுடைய குறைகளைக் கேட்பவளாகவும் என்பதான வரிகளில் கூறப்படுவதற்கு ஏற்ப பலவிதமான அர்த்தங்களை அளிப்பதாக உள்ளது என்றாலும், இங்கு அந்தப் பதம் “ஸேவிக்கப்படுபவள்” என்னும் பொருளையே உணர்த்துகின்றது. ஆக அந்தப் பதம், “கைங்கர்யங்களைப் பெறுகிறாள்” என்னும் பொருளை அளிப்பதாகும். - (பார்க்க: ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் - பக்கம் 758).

7. ஸ்வாமித்வம்

நாராயண என்று பகவான் ஸர்வ ஸ்வாமி என்பதால் அவனைச் ஸரணாகதி செய்வதைக் குறிக்கின்றது. (கைங்கர்ய ப்ரகரணம்).

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில் அனுபவித்தது போல ஸ்வாபாவிக, அநவதிகாதிஸய, ஜ்ஞான, பல, ஐஸ்வர்ய, வீர்ய, சக்தி, தேஜஸ், சௌஸீல்ய, வாத்ஸல்ய, மார்த்த, ஆர்ஜவ, சௌஹார்த்த ஸாம்ய, காருண்ய, மாதுர்ய, காம்பீர்ய, ஓளதார்ய, சாதுர்ய, ஸ்தைர்ய, தைர்ய, ஸௌர்ய, பராக்ரம, ஸத்யகாம, ஸத்ய சங்கல்ப, க்ருதித்வ, க்ருதத்ருதாத்ய என்று எம்பெருமானின் எண்ணிலடங்கா கல்யாண குணங்களின் நிலைக்கலமான பகவானின் குணங்களைப் போற்றவேண்டும்!!!

8. ப்ரார்த்தனாம்.

ஆய என்ற நாராயண பதத்தின் மீதேறும் நான்காம் வேற்றுமை உருபைச் சொல்வதாகும்.

“ஆய” என்னும் வேற்றுமை உருபின் பொருள்:

“இந்த சதுர்த்தீ தாதர்த்தய முகத்தாலே கைங்கர்யத்தைக் கணிசிக்கிறது. தாதர்த்தயம் மாத்ரம் நித்யமாகையாலே, “தச்சேஷத்வா நுஸந்தாநபூர்வ தச்சேஷ வ்ருத்திக:”, “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” இத்யாதிகளிற்படியே இந்த பரிபூர்ணாநுபவ பூர்வகமான கைங்கர்யம் ப்ரார்த்தநீயம். சரணாகதனாம்போது சரண்யனை அபிமத ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறானாகையாலே இங்கே “பவேயம்” என்று ஒரு பதம் அத்யாஹார்யம். இப்படிப் ப்ராதாந்யத்தாலே முற்பட இஷ்ட ப்ரப்தியை அபேக்ஷித்து இதுக்காக அநந்தரம் நமஸ்ஸாலே ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் ப்ரார்த்திக்கிறது.”

அப்ராப்தித: பரிஹரந் ஸ்வபரை: ஸ்வரக்ஷாம்

தாதர்த்த₂யதீ₄ - பரிஹ்ருத - ஸ்வபரார்த்த₂பா₄வ: |

அந்யோபபோ₄க₃ - விரஹாத₃நக₄: ப்ரபந்நோ

பு₄ங்க்தே ஸ்வபோ₄க₃மகி₂லம் பதிபோ₄க₃ - சேஷம் ||

- (பார்க்க: ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் - பக்கம் 759)

[பொருள்: “நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமையானது, சேதநன் ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தலை (அல்லது அடிமையாக இருத்தலை) உணர்த்துவதாகும். ஆனால், இத்தகைய அடிமைத்தனம் என்பது சேதநனுக்கு எப்போதும் உள்ளதால், அதனைப் ப்ரார்த்திக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆகவே, பராசர பட்டரின் நித்யத்தில் - தச்சே₂ஷத்வா நுஸந்தா₄நபூர்வ - தச்சே₂ஷ - வ்ருத்திக: - அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்று எண்ணியபடி, அவனுக்கு ஏற்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்வேன் - என்றும், அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - (வால்மீகி இராமாயணம் 2-31-29) என்றபடி, அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அடிமைத்தனம் மூலம் வரக்கூடிய பரிபூர்ணமான பகவத் அனுபவத்தை முன்னிட்டு உண்டாவதான கைங்கர்யமே இங்கு விண்ணப்பிக்கப்படுகிறது. ஸரணாகதி செய்யும்போது ஸரணம் அடைகின்ற சேதநன் ஒருவன், ஸரணம் அடையத்தக்க பகவானிடம் தன்னுடைய விருப்பத்தை ப்ரார்த்திப்பதால், இந்த “பவேயம் = நான் ஆவேனாக” என்னும் வினைமுற்றை வரவழைத்துக் கொள்ள வேண்டும் (அதாவது - ஸ்ரீமதே நாராயணாய பவேயம் = நான் நாராயணனுக்காக ஆவேனாக). ஆக முதலில் நமக்கு விருப்பமான “ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல்” என்பது ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு, அதனைத் தொடர்ந்து “நம:” என்பதன் மூலம் நமக்கு விருப்பம் அல்லாதவை அனைத்தும் நீங்குதல் என்பது ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது. மேலே உள்ள ச்லோகத்தின் பொருள் - ப்ரபந்நன் ஒருவன் தன்னைக் காப்பாற்றுதல் என்னும் செயல் தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உரிமை இல்லாத செயல் என்பதால் அவற்றை நீக்கிக் கொண்டவனாகவும், தான் “ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவன்” என்னும் எண்ணம் காரணமாக தான் தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அடிமை என்னும் எண்ணத்தை நீக்கிக் கொண்டவனாகவும், மற்ற எதனைக் குறித்தும் எண்ணாமல் உள்ளதால் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாதவனாகவும், தனக்கு வரக்கூடிய இன்பங்கள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனுடைய இன்பத்துக்கு அடங்கியதாக எண்ணியபடியும் அனுபவிக்கிறான் என்பதாகும். - <namperumal.com>]

பகவானின் திருவடியை பற்றும்போது, அவன் ரக்ஷிப்பானா?. கைவிட்டுவிடுவானா?, கைவிட்டால் என்ன செய்வது? என்ற மாற்று சிந்தனைகளே இருக்கக் கூடாது. இவ்வாறான சந்தேகத்துடன் திருவடியைச் சரணடையக் கூடாது. பூரண விஸ்வாசத்துடன், நீயே கதி என்பதாகச் சரணடைய வேண்டும்.

இதைத் தான் ந்யாஸ தசகத்தில் ஸ்வாமி வேதாந்த தேசிகன் “**விஸ்வாஸ ப்ரார்த்த₂நா பூர்வம் ஆத்மரக்ஷா ப₄ரம் த்வயி**” என்கிறார். அதாவது, ஆத்மாவை ரக்ஷிக்க வேண்டிய பொறுப்பு பகவானுடையது என்று அவனிடம் விஸ்வாசத்துடன் ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்தல் என்பது அடுத்த அங்கம். இது தான் நாம் சேஷன். பகவான் சேஷி என்ற தத்வம்.

இவ்விளக்கத்தை, துவயச் சுருக்கில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ளபடி அன்வயித்து அனுபவிப்போம்.

கடிகூடு மூன்றும் கழல் பணிந்தார்க்குக் கடிந்திடவே

முடுகூடி நின்ற முகில்வண்ணனார் முன் உலகளந்த

அடிகூடும் நாம் ஆதரத்தால் உடுத்துக்களையும்

படிகூடி அன்புடனே பணி செய்யப் பணிந்தனமே. . - (துவயச்சுருக்கு - 10)

உலகத்தில் உள்ள ஜனங்களுக்கு வரும் துன்பங்கள் ஆத்யாத்மிகம் (சரீரத்தைப் பற்றி வரும் தலை நோய் ஜலதோஷம் முதலியனவும் மனதைப் பற்றி வரும் காமம் கோபம் பயம் போன்ற பலவும்), ஆதி பௌதிகம் (மிருகம் பட்சி, மனித வர்க்கம் முதலிய பூதங்களால் வருவன), ஆதி தைவிகம் (குளிர் சூடு காற்று மழை முதலியவற்றால் தெய்வீகமாக வருவன) என மூவகைப்படும். எம்பெருமான் தன் திருவடி பணிந்தவர்க்கு இந்த தாபங்களை ஒழிக்கவே முடிசூடி நிற்கிறான். த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் உலகம் முழுவதும் அளந்த அவன் திருவடிகளைப் பணிந்த நாம், எம்பெருமான் சாத்திக் கொண்டு களைந்த ஆடை, சாத்துப்படி முதலியவற்றை, **“உடுத்துக் களைந்த நின் பீதகவாடை உடுத்துக் கலத்ததுண்டு, தொடுத்த துழாய் மலர் சூடிக் களைந்தன சூடும் தொண்டர்களாய்”**, பிரஸாதமாகப் பெற்று தலையினால் தாங்கி பரம பக்தியுடன் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய ஆவல் பூண்டோம் .

இங்ஙனம் கைங்கர்யம் என்ற பொருள் நாராயண சப்தத்தின் மேலுள்ள நான்காம் வேற்றுமை உருபினால் பெற்றதாம். எவ்வாறெனில் நான்காம் வேற்றுமை உருபுக்கு “அடிமை” பொருளாகும். இவ்வடிமை சேதனனுக்கு எப்பொழுதும் உள்ளதாதலின் இங்கு பலனாக அதை வேண்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆதலின் அடிமையின் பலனான கைங்கர்யத்தையே இந்த விசுவாசம் காட்டுகின்றது. நாராயணாய என்ற பதத்திற்கு பின் “ஆவேன்” என்று அர்த்தமுள்ள “பவேயம்” என்ற ஒரு பதத்தை வருவித்துக் கொண்டு **“ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவனாக ஆவேன்”** என்று பொருள் கூற வேண்டும்.

9. பிரபலதர விரோதி ப்ரஹ்மணம்.

இந்தப் பதங்களின் தொடர், **“நம:”** என்றபடி, தடைகளைக் கழித்தல் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

இந்த தத்துவத்தின் பொருளை ஸ்வாமி தேசிகன் துவயச் சுருக்கில் அருளியுள்ளபடி இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் உணர்வோம்.

தனது அன்று இவை எனத் தானன்று எனமறை சொன்னவெலாம்

எனதென்றும் யானென்றும் எண்ணுதலால் வரும் ஈனமெலாம்

மனதொன்றி இன்று நம என்றதே கொண்டு மாற்றுதலால்

தனதன்றி ஒன்றும் இலாத் தனித் தாதை சதிர்த்தனனே. . - (துவயச்சுருக்கு - 11)

தனது, எனது என்பது, பன்மை ஒருமை மயக்கம்.

அசேதனமான வஸ்துவைக் கண்டு நான் என்று நினைப்பது அஹங்காரம். இந்த வஸ்து என்னுடையது என்று நினைப்பது மமகாரம். இந்த அகங்கார மமகாரம் சேதனனை சம்சாரமாகிய படுகுழியில் வீழ்த்திப் பல துன்பங்களை விளைவிக்கின்றன. **“நம:”** என்ற சொல்லின் அர்த்தத்தை நன்கு உணர்ந்து அநுஸந்தானத்திற்குக் கொண்டு வந்தால் அவை கழிந்து போகும் எம்பெருமான் அதன் அர்த்தத்தை நம் மனத்தில் பதியும்படி அருளி நம்முடைய அகங்கார மமகாரங்களை ஒழித்து, தானும் மேன்மை பெற்றான்.

“நம:” என்னும் பொழுது: **“ந”**, **“ம:”** என்று இரண்டு பதமாகப் பிரித்து, தன்னோடு பொதுவாக ஸம்பந்தம் உடையனவாய் தோற்றும் வஸ்துக்களில் எல்லாம் தனக்கு ஸம்பந்தமே இல்லை என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே தன் ஸ்வரூபத்தையும், தன் குணம், சரீரம் முதலியவற்றையும் பற்றி வரும் அஹங்கார மமகாரம் அறிவதே **“நம:”** சப்தத்தின் பொருளை அறிவதன் பலனாகும்.

மேற்சொன்னபடி, பராசர பட்டர் **அஷ்டஸ்லோகி** என்ற ஸ்தோத்திரத்தில் த்வய மந்திரத்தின் விளக்கமாக அருளியுள்ள ஸ்லோகத்திற்கு, ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள துவயச்சுருக்கு பாசுரங்கள், மற்றும் பல ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு பொருள் அன்வயித்து, உணர்ந்தோம். இவற்றில் முதல் 6 விளக்கங்கள் த்வய மந்திரத்தின் பூர்வ பாகமான **ஸ்ரீமந் நாராயண சரணெள ஸரணம் ப்ரப்த்யே |** என்பதில் உள்ள 6 பதங்களின் பொருளையும், அடுத்த 4 விளக்கங்கள், த்வய மந்திரத்தின் உத்திர பாகமான **“ஸ்ரீ மதே நாராயணாய நம: |”** என்பதில் உள்ள 4 பதங்களின் பொருளையும் உணர்த்துகின்றன. திருப்பாவையின் 28 வது பாசுரம் த்வய மந்திரத்தின் பூர்வ பாகத்தையும், 29 வது பாசுரம் உத்திர பாகத்தையும் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளதையும் இவ்வாறு உணரலாம்.

பராசர பட்டர் அருளியுள்ளதைப் போன்றே, ஸ்வாமி தேசிகனும் ஒரே பாசுரத்தில் த்வய மந்திரத்தின் 10 பதங்களின் பொருளைச் சொல்லியுள்ளார். அந்தப் பாசுரத்தையும் இங்கு அன்வயித்து அனுபவிப்போம்.

சேர்க்குந் திருமகள் சேர்த்தியின் மன்னுதல் சீர்ப்பெரியோற்கு

ஏற்கும் குணங்கள் இலக்காம் வடிவில் இணையடிகள்

பார்க்கும் சரணதில் பற்றுதல் நம் நிலை நாம்பெறும் பேறு

ஏற்கின்ற எல்லைகள் எல்லாக் களையறவு எண்ணினமே. . - (துவயச்சுருக்கு - 12)

இந்தப் பாசுரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் த்வய மந்திரத்திற்கு அருளியுள்ள 10 அர்த்தங்கள்:

I. த்வய மந்திரத்தின் பூர்வ பாகம்: “ஸ்ரீமந் நாராயண சரணெள சரணம் ப்ரப்த்யே|”

(1) **சேர்க்கும் திருமகள்** என்ற சொற்கள் த்வய மந்திரத்தின் முற்பகுதியில் உள்ள **ஸ்ரீ** சப்தத்தின் அர்த்தத்தை எம்பெருமானின் திருவடிகளில் சேதநர்களாகிய நம்மைச் சேர்க்கும் புருஷகாரியான மஹாலக்ஷ்மி என்பதை விளக்குகின்றன.

(2) **சேர்த்தியின் மன்னுதல்** என்ற சொற்கள், த்வய மந்திரத்தின் முற்பகுதியில் உள்ள **ஸ்ரீமத்** என்ற பதத்தில் **ஸ்ரீ** சப்தத்தின் மேலுள்ள **“மதுப்”** என்ற விசுவாயல், எம்பெருமானோடு பெரிய பிராட்டி சேர்திருக்கும் நிலையான தன்மையை விளக்குகின்றன.

(3) **ஏற்கும் குணங்கள்** என்ற சொற்கள், த்வய மந்திரத்தின் முற்பகுதியில் உள்ள **நாராயண** சப்தம் உணர்த்தும் எம்பெருமானின் தக்கனவான கல்யாண குணங்களை உணர்த்துகின்றன.

(4) **இணையடிகள்** என்ற சொல், த்வய மந்திரத்தின் முற்பகுதியில் உள்ள **சரணெள** என்ற பதத்தால் **சரண** சப்தம் உணர்த்தும் எம்பெருமானின் திருவடிகளை உணர்த்துகின்றன.

(5) **பார்க்கும் சரண** என்ற சொற்கள், த்வய மந்திரத்தின் முற்பகுதியில் உள்ள **ஸரண** சப்தத்தின் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் வகையில், சேதநர்களாகிய நாம் எம்பெருமானின் திருவடிகளைப் பற்றும் **உபாயத்தை** உணர்த்துகின்றன.

(6) **அதில் பற்றுகள்** என்ற சொற்கள், த்வய மந்திரத்தின் முற்பகுதியில் உள்ள **“ப்ரப்த்யே”** என்ற பதத்தின் **“பத்”** என்ற வினைப்பகுதி உணர்த்தும் “ஸர்வேஸ்வரன் நம்மை காப்பான்” என்ற நம்பிக்கையாகிய ஞானத்தையும், **“ப்ர”** என்ற உப சர்கம் அத்தகைய நம்பிக்கையின் மிகுதியையும் உணர்த்தி, உபாயமாகிய எம்பெருமானிடம் மஹா விஸ்வாசத்துடன் கூடிய பரன்யாஸம் செய்வதை உணர்த்துகின்றன.

II. த்வய மந்திரத்தின் உத்திர பாகம்: “ஸ்ரீ மதே நாராயணாய நம:”

(7) **நம் நிலை** என்ற சொற்கள், த்வய மந்திரத்தின் பிற்பகுதியில் உள்ள உத்தம புருஷன் எனப்படும் தன்மை விசுவதி உணர்த்தும், வேறு உபாயத்தில் அதிகாரமற்ற சேதநர்களான நம்முடைய ஆகிஞ்சந்ய நிலை சொல்லப்பட்டுள்ளது.

(8) **நாம்பெரும்பேறு** என்ற சொற்கள், த்வய மந்திரத்தின் பிற்பகுதியில் உள்ள **“ஸ்ரீமந் நாராயண”** சப்தம் உணர்த்தும் நாம் அடைகின்ற ப்ரதான பலன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்பதை வரையறுக்கின்றன.

(9) **எல்லைகள்** என்ற சொல், த்வய மந்திரத்தின் பிற்பகுதியில் உள்ள **“ஆய”** சப்தமான நான்காம் வேற்றுமை உருபின் அர்த்தமான பகவத், பாகவத கைங்கர்யங்களைக் குறிக்கின்றது.

(10) **களையறவு** என்ற சொல், த்வய மந்திரத்தின் பிற்பகுதியில் உள்ள **“நம:”** என்ற பதம் உணர்த்தும் அஹங்கார, மமகாரங்கள் ஆகிய எல்லாக் களைகளும் நீங்கப் பெறுவதைக் குறிக்கின்றது.

த்வய மந்திரம் உணர்த்தும் திரண்ட பொருள்:

“எல்லோருக்கும் தலைவனாய், எவ்வாற்றானும் அனுபவிக்க தெவிட்டாத அமுதமாய், பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத ஸ்ரீமந் நாராயணன் திருவடிகளில் எல்லா இடங்களிலும், எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா நிலைமைகளிலும், எல்லா வகைக் கைங்கர்யங்களையும் செய்ய விரோதியாக இருந்த கர்மங்கள் அனைத்தும் கழியப்பெற்று, பரிபூர்ண கைங்கர்யம் செய்யப் பெறுகைக்கு வேறு உபாயங்களில் சக்தியற்ற அடியேன், ஆத்மாவிலும், அடியேனை காக்கும் பொறுப்பிலும், அதன் பலனிலும் சிறிதும் சம்பந்தம் கொள்ளாதவாறு ஸ்ரீமந் நாராயணன் திருவடிகளில் ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய பிரபத்தி செய்கின்றேன் ”

இப்போது பாசுர அர்த்தம் பார்ப்போம்

சிற்றம் சிறுகாலே வந்து உன்னை சேவித்து உன்

பொற்றாமரையடியே போற்றும் பொருள் கேளாய்.....

காலை - சிறுகாலை - சிற்றஞ்சிறுகாலை. கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தடையும் காலை!. பூம்பொழில்களில் புட்கள் சிலிர்த்துப் சிலம்பும் காலை! குருவிக் கணங்கள் மாலின் வரவு சொல்லி மருள் கொள்ளும் காலை!. யதோ வாசோ நிவர்த்தந்ததே| அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ|| என்று வேதம் சொல்வது போல் மனமும் வாக்கும் எட்டமுடியாத எட்டெழுத்துடைய வேத வித்தினை உள்ளத்துக் கொண்டு முனிவர்களும், யோகிகளும் ஹரி! ஹரி! ஹரி! என்று பேரரவம் செய்யும் காலை!. இந்தச் சிற்றஞ்சிறுகாலை நேரமே எம்பெருமானைக் குறித்த ஞானம் / பக்தி மிகும் சமயம் என்பதை உணர்த்தும் வகையில் அந்த நேரமே

மனதை ஒருமுகப்படுத்தி எம்பெருமானைப் பற்றிடத் தக்க நேரம் என்று ஆண்டாள் இப்பாசுரத்தில் குறிப்பாக உணர்த்தியுள்ளாள் என்று பெரியோர் பொருள் சொல்வர். வைகறைப் பொழுதான சிற்றஞ்சிறு காலை நேரம், **ஹரி நாம சங்கீர்த்தனத்திற்கு** உகந்த நேரம். இந்தக் கருத்தை 6ம் பாசுரத்தில் (புள்ளும் சிலம்பின காண்) ஆண்டாள் நாச்சியார் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியுள்ளதையும் இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.

வைகறைப் பொழுது அல்லது சிற்றஞ்சிறு காலை அல்லது ப்ராதக் காலம், எம்பெருமானைத் தியானித்து ஞானம் வேண்டிப் பணிய ஏற்ற நேரம் என்பதை நம்மாழ்வார்

காலை நன் ஞானத் துறை படிந்தாடிக்கண் போது, செய்து

மாலைநன்னாவில் கொள்ளார், நினையாரவன் மைப்படியே. - (திருவிருத்தம் - 93)

என்று அருளியுள்ளதையும் இங்கு ஒப்பிட்டு, **“சிற்றஞ்சிறுகாலே”** என்ற பாசுரச் சொற்றொடருக்குப் பொருள் தெளியலாம்.

ப்ரஹ்ம முஹூர்த்தமான அதி காலையில் வைஷ்ணவன் விழித்தெழுந்து **ஹரி ஹரி ஹரி** என்று சொல்ல வேண்டும் என்று சாஸ்த்திரம் சொல்கிறது. இதனால் ராஜஸு, தாமஸு குணம் நீங்கி சத்வ குணம் பிறக்கும். [ப்ராதக் காலத்தில் கேட்கக் கூடிய சப்தங்கள், பார்க்கக் கூடியவை பற்றி ஏற்கனவே கீழ்ப் பாசுர விளக்கங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளதை இங்கு மீட்டெழுதவில்லை.]

குறைவொன்றும் இல்லாத கோவிந்தனே!, மாரகழித் திங்களில், மதி நிறைந்த நன்னாளில், மையிட்டெழுதாது, மலர் முடியாது, பாலும், நெய்யும் உண்ணாது, உன்னைப் போற்றி நினைத்தல் அல்லாத வேறு செய்யாதன செய்யாது, உன் பேச்சல்லாது வேறு தீக்குறளை சென்றோதாது, தெளிந்த மனத்துடன் உன்னையே நினைத்து, அடியவர் குழாமுடன், ஆசார்யர்கள் துணையுடன், உன் திருவடிகளில் ஸரணம் செய்து, எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உனக்கே கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டும் என்று நாடு புகழ் நல்ல நோன்பிருந்து, நப்பின்னைப் பிராட்டியின் அருளால் உன் ஸாலோகத்தில் உன் ஸாமீபம் அடைந்ததுடன், உன் ஸாரூபமும் பெற்று, உன் பொற்றாமரை அடிகளில் ஸரணம் அடைந்ததால், உன் ஸாயுஜ்யமும் அடையும் பெரும் பேற்றினைப் பெற்று உய்ந்த மகிழ்ச்சியில், நோன்பினை முடிக்கும் வண்ணம் ஆடை அணிகலன்கள் அணிந்து பாற்சோற்றில் முழங்கை வழி வார மூட நெய் பெய்து உண்டு கூடியிருந்து களித்து, குறையொன்றும் இல்லாத நீ குறைகளே உள்ள எங்கள் குலம் உதிக்க, உன்னை அடைந்தால், உன்னால் எங்கள் குறைகள் எல்லாம் நீங்கும் புண்ணியம் பெற்று, **சிற்றஞ்சிறு காலையில் உன்னிடம் வந்தோம்.**

துன்பம் வரும் முன் ஓடோடி வந்து அடியார் துயர் துடைக்கும் கோவிந்தனான கண்ணா! உன்னருளால் எங்கள் மற்றைக் காமங்களான அஹங்கார மமகாரங்கள் அழிந்து, நின்னருளாம் கதியின்றி மற்றறியோம் என்று உன்னையே நினைந்து ஆடி ஆடி அகம் கரைந்து, உன்னை நாடித் தூயோமாய் வந்து தூமலர் தூவி, வாயினால் பாடி, மனத்தினால் சிந்தித்து, உண்ணும் சோறு பருகும் நீர் தின்னும் வெற்றிலை என்று எல்லாம் கண்ணன் - எம்பெருமான் நீயே என்று எண்ணி, காணுமிடமெல்லாம் உன்னையே கண்டு, கண்களில் நீர்மல்கி உன்னைச் ஸரண் என்று வந்துள்ளோம். அவ்வாறு **வந்து உன்னைச் சேவிக்கின்றோம்.**

நந்தகோபனே, குமரனே, இளம் சிங்கமே, நாராயணனே, பாற்கடலுள் பையத் துயின்ற பரமனே, ஓங்கி உலகளந்த உத்தமனே, ஆழி மழைக் கண்ணனே, ஊழி முதல்வனே, பற்பனாபனே, மாயனே, வட மதுரை மைந்தனே, யமுனைத் துறைவனே, தாமோதரனே, அரவில் துயிலமர்ந்த வித்தே, அரியே, நாராயணனே, மூர்த்தியே, கேசவனே, மாவாய் பிளந்தானே, மல்லரை மாய்த்தவனே, தேவாதி தேவனே, மாமாயனே, மாதவனே, வைகுந்தனே, துழாய் முடியோனே, நாராயணனே, முகில் வண்ணனே, நற்செல்வனே, தென் இலங்கைக் கோமானைச் செற்றவனே, மனத்துக்கு இனியானே, பொல்லா அரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தவனே, சங்கோடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையனே, பங்கயக் கண்ணனே, வல் ஆனையைக் கொன்றவனே, மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லவனே, மாயனே, நாயகனே, நந்தகோபனே, மாயனே, மணி வண்ணனே, நந்தகோபாலனே, கொம்பனார்க்குக் கொழுந்தே, குல விளக்கே, ஓங்கி உலகு அளந்தவனே, உம்பர் கோமானே, மத களிறு அற்றவனே, தோள் வலியனே, மலர் மார்பனே, நப்பின்னை மணாளனே, முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன் சென்று கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே, செப்பம் உடையவனே, செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுப்போனே, விமலனே, ஆற்றப் படைத்தானே, ஊற்றம் உடையோனே, உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே, ஞாலத்து அரசருக்கெல்லாம் அரசே, மாஞாலத்து அரசே, சீரிய சிங்கமே, பூவண்ணனே, உலகம் அளந்தானே, தென் இலங்கை கோமானைச் செற்றவனே, சகடம் உதைத்தவனே, கன்று குணிலா எறிந்தவனே, குன்றைக் குடையாய் எடுத்தவனே, வென்று பகை கெடுப்போனே, ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர்ந்தவனே, கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பாய் நின்றவனே, நெடுமாலே, மாலே, மணிவண்ணனே, ஆலின் இலையானே, கூடாரை வெல்பவனே, கோவிந்தனே, குறை ஒன்றும் இல்லாத கோவிந்தனே, இறைவனே என்றெல்லாம் யாம் வந்து, உன் **பொற்றாமரை அடி பற்றி போற்றும் பொருள் கேளாயோ!**

கண்டேன் கமல மலர்ப்பாதம் காண்டலுமே

விண்டே யொழிந்த வினையா யினவெல்லாம்

தொண்டேசெய் தென்றும் தொழுது வழியொழுக

பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே. - (திருவாய்மொழி 10 - 4 - 9)

[பொருள்: எப்பொழுதும் தன்னைத் தொழுது, தொண்டு செய்து, சரணடைந்து நின்று, அதனையே கடமையாகக் கொள் என்று அருளிச் செய்தான் பகவான். அவன் இட்ட ஆணையின்படியே தாமரைத் திருவடிகளைக் கண்டேன். கண்ட போதே பகை என்று பெயர் பெற்ற தீவினைகள் என்னை விட்டு நீங்கின.]

இவ்வாறு, திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் எம்பெருமானின் திருவடிகள் நம் தீவினைகள் அனைத்தையும் தீயுனுள் தூசாக்கும் என்பதால், அத்தகைய **பொற்றாமரை அடி போற்று**கின்றோம் என்றருளினாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

பெற்றம் மேய்த்துண்ணும் எங்கள் குலத்தின் அணிவிளக்காய் வந்து தோன்றிய மணிவிளக்கன்றோ நீ! என்னே உன் செளலப்யம்!! நீ வந்து எங்கள் குலத்தில் பிறந்து எங்களைக் காத்ததே நாங்கள் அடையும் பேறன்றோ! அதுவே எமக்கு **இற்றைப் பறை** என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் போற்றுகின்றாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

குற்றேவல் எங்களைக் கொள்ளாமல் போகாது.....

குற்றேவல் என்பது அணுக்கத் தொண்டு அல்லது அந்தரங்கக் கைங்கர்யம் என்று பொருள்படும். எம்பெருமான் ஸங்கல்பித்தபடி, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் ஆஜ்ஞா கைங்கர்யம் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

கொள்ளாமற் போகாது என்ற பாசுரச் சொற்றொடருக்கு, உத்தமர் ஸ்வாமி அருளியுள்ள விளக்கத்தை இங்கு அனுபவித்தல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

“கொள்ளாமல் போகாது” என்பதற்கு நீ கொள்ளாமல் போகவொண்ணாது என வினைமுற்றாகப் பொருள் கொள்வர் போகவொண்ணாது என்னும் சொல் போகாது எனக் குறைந்து கிடக்கிறதென்ன வேண்டும் போலும் இங்கே போகாய் என்னாது, போகாது என அருளிநதால், போகாமல் எனப் பொருள் தான் அதற்கு என்பதற்கேற்ப, மாற்று என்பதோடு அதைச் சேர்த்து ஒரு வாக்கியமாக்கிப் பதவுரை வரைந்தனம். நீ எங்கள் குலத்தில் பிறந்து இருப்பதாலே எங்கள் குற்றேவல்களைக் கொள்வாய் என்றே நினைக்கிறோம். அப்படிக் கொள்வதோடு கூட, நாங்கள் ஏழேழ் பிறவிக்கும் ஆட்செய்ய விரும்பியிருப்பதாலே அது விஷயத்தையும், மற்றைய காமங்களை மாற்றுவதையும் அருளக் கேட்டுக் கொள்கிறோம் என்றதாம். குற்றேவல் எங்களை என்றவிடத்தில், “ஐ” சாரியையாம். வேற்றுமை உறுப்பாகவே வைத்து, குற்றேவலுக்காக எங்களைக் கொள்ளாமல் போகாமல் எனவாவது உரைக்க கொள்ளாமல் போகாது என்பதற்கு ஏழேழ் பிறவியிலும் ஆட்செய்ய நாங்கள் விரும்பி இருப்பதாலே எல்லா காலத்திலும் எங்கள் குற்றேவலை ஸ்வீகரித்து எனவும் பொருள் உரைக்கலாம் இப்படிக் கொள்வதற்கு கிருபை செய்வதற்கு முக்கியமான காரணம் நாங்கள் ஸேவிப்பதும் போற்றுவதுமே அல்ல. பெற்றம் மேய்த்துண்ணும் குலத்தில் பிறந்து உறவை திடப்படுத்திக் கொண்டதேயாம் பசுக்களின் வயிறு நிறைந்த பிறகு உண்ணும் குலம் இது கோக்களுக்கு ஆராதனம் செய்யும் குலம் இது என ஆதாரம் வைத்து கோவிந்தனான நீ அவதரித்தருளினாய் கோக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் இருந்து ஸ்வீகரித்து, நேரிலும் ஸ்வீகரிக்க அவதரித்துள்ளாய் என நம்புகிறோம் என்றபடி இரு விபுதிகளுக்கும் இறைவனானவன் இங்கு இடைக்குலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் போது, தக்க உபசாரங்களைச் செய்து ஆரதிக்காமல் இருக்க மாட்டாமல், ஆய்ப்பாடிக்குச் செல்வத்தை விரும்புவது குற்றம் ஆகாது எனவும் இவர்கள் உள்ளம் இருப்பது. இது என்ன விந்தை? இது வரை பறை கொள்ள வந்ததாகச் சொன்னீர்களே எது உண்மை என்னவே, **இற்றைப் பறை கொள்வான் அன்று காண் இத்யாதியைக் கூறினர்.**”

- (திருப்பாவை உரை - பிரபந்தரகைஷ)

இற்றைப்பறைகொள்வான் அன்று காண் கோவிந்தா,

எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் உந்தனோடு

உற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்

மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று.....

இற்றைப் பறை கொள்வான் அன்று காண் கோவிந்தா என்று திருப்பாவையில் மூன்றாவது முறையாக கோவிந்தநாமம் இந்தப் பாசுரத்தில் போற்றப்பட்டுள்ளது. இதற்கு முன், 27வது பாசுரத்தில், “கூடாரை

வெல்லும் சீர் கோவிந்தா” என்றும், 28வது பாசுரத்தில் “குறைவொன்றும் இல்லாத கோவிந்தா” என்றும் கோவிந்த நாமம் போற்றப்பட்டது.

நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான் என்று முதல் பாசுரத்தில் அடைய வேண்டிய உபேயம் நாராயணனே என்று சொல்லி, திருப்பாவையின் இறுதிப் பாசுரமான இந்தப் பாசுரத்தில் (30ம் பாசுரம் பலன் சொல்லும் பாசுரம் என்பதால் திருப்பாவைக்கு 29ம் பாசுரமே இறுதிப் பாசுரமாகும்) கோவிந்த நாமம் சொல்லி **நாராயணனே உனக்கே நாம்** என்று ஆண்டாள் திருப்பாவையை பூர்த்தி செய்துள்ள பாங்கு எம்பெருமானின் பரத்துவத்தை அறுதியிட்டு மெய்ப்பிப்பதுடன், ‘**கோவிந்தா**’ என்ற சொல்லினுள் “**கோதா**” உள் இருந்து, **திவ்ய மிதுன சேர்த்தியில்** உள்ளதையும் உணர்த்தியுள்ளாள் என்று அனுபவிப்பதும் பொருத்தம் தானே!

நம் அனுஷ்டான சங்கல்பத்தின் போது, “**கோவிந்தா கோவிந்தா கோவிந்தா**” என்று மூன்று முறை கோவிந்த நாமம் சொல்வதை மரபாக நம் பூர்வர்கள் விதித்தது போன்றே, திருப்பாவை நோன்பு என்ற அனுஷ்டானத்தில் ஆண்டாள் நாச்சியார் மூன்று முறை கோவிந்த நாமம் சொல்லி ஸங்கல்பித்துள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

28ம் பாசுரத்தில் **ஓம்** என்ற ப்ரணவத்தைப் போன்று **என்றும் நிலைத்திருக்கும்** “உன்னுடனான நம் உறவைப் பிரிக்கவே முடியாது” (**உந்தன்னோடு உறவேல் நமக்கிங்கு ஒழிக்க ஒழியாது**) என்று அருளிய ஆண்டாள், 29ம் பாசுரத்தில் அதன் தொடர்ச்சியாக அதற்குச் சிகரம் வைத்தற்போல், என்றென்றும், எக்காலத்திலும், எந்தச் சூழ்நிலையிலும் நீயே எங்கள் உறவு, உனக்கு மட்டுமே நாங்கள் தொண்டு செய்யும் பேற்றினை அளித்து நீ அருள வேண்டும் கண்ணா! எங்களின் இத்தகையை நிலை என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும்படி, வேறு எவ்வித மனமாச்சரியங்களும் எங்களுக்கு ஏற்படாத வைராக்கியத்தை எங்களுக்கு அளிக்க வேண்டுகிறோம்” என்று கோதை நாச்சியார் சாதுர்யமாக எம்பெருமானின் ரக்ஷக - ரக்ஷிய பா₄வத்தை உணர்த்தி, எல்லா பொறுப்புகளையும் அப்பரமன் மேலேயே சுமத்தி விடுகின்றாள்.

“**உன்றன்னோடு உற்றோமேயாவோம்**” என்பது அஷ்டாக்ஷர மந்திரமான மூல மந்திரத்தில், “**பிரணவத்தையும்**”, ‘**உனக்கே நாமாட் செய்வோம்**’ என்பது “**நாராயண**” சப்தத்தையும், ‘**மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று**’ என்பது “**நம**” சப்தத்தையும் உள்ளர்த்தங்களாகக் குறிக்கின்றன. ஆக, முழு வாக்கியமும் சேர்ந்து “**ஓம் நமோ நாராயணாய**” என்ற அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை குறிக்கின்றது.

“**எற்றைக்கும்**” என்பதை எக்காலத்திலும், எந்நிலையிலும், முக்தாத்மாவாய் வைகுண்டத்தில் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்று உணர வேண்டும்.

“**ஏழேழ் பிறவிக்கும்**” என்பதை,

யதா₃ யதா₃ஹி த₄ர்மஸ்ய க்₃ளானிர் ப₄வதி பா₄ரத

அப்₄யுத்தா₂னம் அத₄ர்மஸ்ய ததா₃த்மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம் (7)

பரித்ராணாய ஸாதா₄னாம் விநாசாய ச து₃ஷ்க்ருதாம்

த₄ர்ம ஸம்ஸ்தா₂ப னார்த்தா₂ய ஸம்ப₃வாமி யுகே₃ யுகே₃...!

-(ப.கீ. 4- 7, 8)

என்று அதர்மத்தை அழித்துத் தர்மத்தை நிலை நாட்டவும், துஷ்டர்களை ஸம்ஹரிப்பதற்கும் சாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் யுகந்தோறும் அவதாரம் செய்வேன் என்று பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கீதையில் உரைத்தபடி, பகவான் பூவுலகிற்கு அவதாரமெடுத்து வரும்போதெல்லாம் அவனுடனே வந்து அவனுக்கு அணுக்கத் தொண்டனாய் கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டும் என்ற ப்ரார்த்தனையை எம்பெருமான் முன் வைத்து, அவன் அவ்விதமே அருள வேண்டுகின்றாள்.

ஏழேழ் பிறவி என்பதை எண்ணிக்கையாகக் கொண்டு அர்த்தம் கொள்ளாமல் எத்தனை முறையானாலும் என்றே கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு பொருள் கொண்டால், **எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தம் மூத்தப்பன் ஏழ்படிகால் தொடங்கி வந்து வழிவழி ஆட்செய்கின்றோம்** என்று பெரியாழ்வார் அருளியுள்ளது போன்று ஆண்டாள் நாச்சியாரும் **எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உந்தனோடு உற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்** என்றருளி, கோவிந்தா!, நாங்கள் உன்னிடம் பரம புருஷார்த்தமாக வேண்டி வந்தது ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி என்றென்றும் உனக்கு வருவிலா அடிமை செய்யும் பெரும் பேற்றைப் பெற்றுப் போகவே என்பதை உணர்த்துகின்றாள்.!. இதை பூர்வாசார்யர்கள், “ஸ்ரீ பரதாழ்வானைப் போலே விஸ்வலக்ஷித்திருக்கையன்றிக்கே, இளைய பெருமானைப் போலே அடிமை செய்ய வேணும்” என்றும், பரதனைப்போலே உன்னை பிரிந்த போது, அன்னம் தண்ணீர் இல்லாது உன் பாதுகையையே நமஸ்கரித்து அதனடிவாரத்திலேயே இருந்து பக்தி பண்ணிக்கொண்டிருந்தபடி. உன்னோடு இருக்கும்போது, இளைய பெருமானான லக்ஷ்மணனைப்போல் எல்லாவிதமான தாஸ்யங்களையும் குறைவற்று உனது திருப்திக்காகவே செய்தபடி இருக்க வேண்டும்” என்று வ்யாக்யானம் அருளியுள்ளார்கள்.

ஆண்டாள் நாச்சியார் இவ்வாறு ப்ரபத்தி செய்ததை, நம் ஆசார்ய ஸார்வ பெளமனும் குலசேகராழ்வாரும் ப்ரபத்தி பற்றி அருளியுள்ளதுடன் ஒப்பிட்டு அனுபவிப்போம்.

காமாஸிகாஷ்டகம் ஸ்தோத்திரத்தின் 8ம் ஸ்லோகத்திலும், **அஷ்டபுஜாஷ்டகம்** ஸ்தோத்திரத்தின் 5ம் ஸ்லோகத்திலும், **ந்யாஸதசகம்** ஸ்தோத்திரத்தின் 8ம் ஸ்லோகத்திலும் ஸ்வாமி தேசிகன் அனுக்ரஹித்து உள்ளதையும் இங்கு உள்ளத்தில் கொண்டு எம்பெருமானின் இந்த ரக்ஷக - ரக்ஷிய பா₄வம் என்ற பகவானுக்கும் நமக்கும் உள்ள தொடர்பை உணரலாம்.

த்வயி ரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை: த்வயி சாரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை: |

இதி நிச்சிததீ: ச்ரயாமி நித்யம் ந்ருஹரே வேக₃வதீ தடாஸ்ரயம் த்வாம் | |

- (காமாஸிகாஷ்டகம் - 8)

[நரசிங்கபெருமானே! எனக்கு ஓர் எண்ணம் உறுதியாக உண்டாகிவிட்டது. அதாவது - "நீ ஒருவனைக் காக்க முற்பட்டுவிட்டால் மற்ற தெய்வங்களை நாட வேண்டியதில்லை. நீயே முன்னின்று காக்கும்போது அவர்களை ஏன் நாட வேண்டும்? நீ ஒருவனைக் காவாது தண்டிக்க முற்பட்டுவிட்டாலும் மற்ற தெய்வங்களை நாடுவதில் பயனில்லை. ஸர்வ சக்தனான நீ ஒருவனைக் கைவிட நினைத்துவிட்டால் அற்ப சக்தியுடைய மற்ற தெய்வங்களால் அவனைக் காக்கவியலுமோ? ஆதலின் அவற்றை நாடிப் பயனில்லை" என்பதான இந்த மனவுறுதியால் வேறொருவரை நாடாமல் இங்கு வேகவதிக்கரையில் எழுந்தருளியுள்ள உன்னையே எந்நாளும் சரணமடைகின்றேன்.]

"..... புயம் குதஸ்யாத் த்வாயிஸாநு கம்பே

ரக்ஷா குதஸ்யாத் த்வயி ஜாதரோஷே | |

- (அஷ்டபுஜாஷ்டகம் -5)

[திருவட்டபுயகரத்து எம்பெருமானே!, நீ அருள் புரிந்து விட்டால் வேறு யார் எனக்கு அச்சத்தை விளைவிக்க முடியும்? நீ என்னைக் காக்காவிட்டால் வேறு யார் அடியேனைக் காக்க முடியும்?]

"த்வதே₃க ரக்ஷயஸ்ய மம த்வமேவ கருணாகர"

- (ந்யாஸதசகம் -8)

[கருணைக் கடலான பேரருளாளனே, அடியேனைக் காப்பவன் உன்னையன்றி வேறொருவன் இல்லை.].

இவ்வாறெல்லாம் அருளி ஸ்வாமி தேசிகன் ப்ரபத்தியின் மேன்மையை உணர்த்தி, எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் உள்ள **ரக்ஷக - ரக்ஷிய** பா₄வத்தை நிர்வஹித்துள்ளார்.

வாளா லறுத்துச் சடினும் மருத்துவன்பால்

மாளா காதல்நோ யாளன்போல் மாயத்தால்

மீளாத் துயர்தரினும் வித்துவக்கோட் டம்மாநீ

ஆளா வுனதருளே பார்ப்ப னடியேனே

- (பெருமாள் திருமொழி 5-45)

என்பது குலசேகராழ்வார் காட்டும் எம்பெருமானுக்கும் சேதனர்களான நமக்கும் உள்ள **ரக்ஷக - ரக்ஷிய** பா₄வம். **(காப்பவன் - காக்கப்படுபவன் என்ற உறவு).**

மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று.....

காமம் என்ற சொல், ஆசை, விருப்பம், வேட்கை, இன்பம், (மனம், ஆன்மா ஆகிய அனைத்தின் சங்கமத்தால் உணரக்கூடிய அனைத்து இன்பம்), அன்பின் வெளிப்பாடு, புலன் சார்ந்த இன்பம் என்று பல வகையாகப் பொருள்படும். ஆனால், தற்போது காமம் என்பதை மன விகாரத்தால் ஏற்படும் புலன் சார்ந்த காம உணர்ச்சியையே குறிப்பதாக மட்டுமே தவறான அணுகு முறையில் பொருள் கொண்டு அச் சொல் விரசத்தைக் குறிப்பதாகவே பொதுவாக எண்ணும் அவலமான வழக்கம் ஆகிவிட்டது. அவ்வாறல்லாமல், பாசுரத்தில் உள்ள இச் சொல்லுக்கு விரசப் பொருள் கொள்ளாமல், உண்மைப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். ஆசை, விருப்பம், வேட்கை, இன்பம், அன்பின் வெளிப்பாடு என்று பொருள் கொண்டு உட்பொருள் தெளிய வேண்டும். இந்த நிலைப்பாட்டில் தான் கண்ணன் மீது கொண்ட பேரன்பின் மிகுதியால், **"கண்ணனுக்கே ஆமது காமம்"** என்று இராமாநுஜ நூற்றந்தாதி (39) பாசுரத்தில் **"சீரியநற் காமம்"** என்று உணர்த்தியது போன்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். காமம் என்ற சொல்லுக்கு இவ்வாறு பொருள் புரிந்து கொண்டு, பாசுரச் சொற்றொடரான **மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று** என்பதன் உட்பொருளை உணர வேண்டும்.

இந்த சொற்களால் ஆண்டாள் நாச்சியார் அர்த்த பஞ்சகம் உணர்த்தும் எம்பெருமானை அடையத் தடைகளாக விளங்கும் ஸ்வரூப விரோதி, உபாய விரோதி, ப்ராப்ய விரோதி ஆகியவற்றைக் கழித்தலைக் குறிப்பிடுகின்றள்.

ஸ்வரூப விரோதி கழிதல் என்பது, "யானே நீ என்னுடமையும் நீயே" என்றிருக்கும் நிலையாகும். இந் நிலையை, நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் விளக்கியுள்ளதை இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.

**யானேயென்னை அறியகிலாதே,
யானேயென்தனதே யென்றிருந்தேன்,
யானேநீயென் னுடைமையும்நீயே,
வானேயேத்து மெம்வானவரேறே.** - (திருவாய்மொழி: 2-9-9)

[பொருள்: நானும் என் உடம்பையும் உனக்கு உரிமையாய் இருப்பதை விட்டு இதற்கு முன்பு உனக்கு அடிமை செய்வதை அறியாமல் யான் எனது என்னும் அறிவு உடையவனாய் இருந்தேன். நான் உனது உறுப்பே; என் உடமையும் உனது உறுப்பே என்று அறிந்தேன் வானில் உள்ளார் போற்றும் எங்களுக்கு எல்லாம் தலைவனாக இருப்பவன் அன்றோ நீ !]

உபாய விரோதி கழிதல் என்பது, "களைவாய் துன்பம் களையாது ஒழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்றிருக்கும் நிலையாகும். இந் நிலையை, நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் விளக்கியுள்ளதை இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.

**களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்,
வளைவாய் நேமிப் படையாய். குடந்தைக் கிடந்த மாமாயா,
தளரா வுடலம் என்ன தாவி சரிந்து போம்போது,
இளையா துனதாள் ஒருங்கப் பிடித்து போத இசைநீயே.** - (திருவாய்மொழி: 5-8-8)

[பொருள்: என் துன்பத்தை நீ போக்கினாலும் சரி. போக்கா விட்டாலும் சரி. உன்னையன்றி வேறு ஒருவரையும் துணையாகக் கொள்ள மாட்டேன். சக்கரப் படையை உடையவனே! திருக்குடந்தையில் எனது உயிர் உடலை விட்டு முடிந்து போகும் காலமும் ஆயிற்று. இறுதிக் காலத்தில் நான் விரும்பியது ஆகும்படி உன் திருவடிகளைப் பற்றின பற்று நெகிழாமல் பண்ணி அருள வேண்டும்.]

ப்ராப்ய விரோதி கழிதல் என்பது, புலன் சார் இன்பங்களினின்றும் விலகி, வேறு எவ்வித மனமாச்சர்யங்களும் ஆட்படாது, எம்பெருமானுக்கே ஆட்படும் வைராக்கிய நிலை. மனதினால் புலன்களை வசப்படுத்தி, புலன் நுகர் இன்பங்களில் பற்றில்லாமல் இருக்கும் நிலையாகும். இத்தகைய நிலை குறித்து, பகவத் கீதையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அர்ஜுனுக்கு கர்ம யோகம் பற்றி உபதேசித்தது உணர்த்தியதை இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.

**யஸ்த்க்விந்த்₃ரியாணி மநஸா நியம்யாரப₄தே₅ர்ஜுந |
கர்மேந்த்₃ரியை: கர்மயோக₃மஸக்த: ஸ விஸிஷ்யதே ||** - (ப.கீ. 3-7)

[பொருள்: ஆனால் அர்ஜுனா! எவ்வெனாருவன் மனதினால் புலன்களை வசப்படுத்திப் பற்றில்லாதவனாக எல்லாப் புலன்களாலும் கர்ம யோகத்தைக் கடைப்பிடிக்கின்றானோ, அவனே சிறந்தவன்.]

இந்திரியங்களின் செயல்பாட்டைக் குறித்து பகவத் கீதையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உபதேசித்திருப்பதையும் இங்கு அன்வயித்து, **மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று** என்ற பாசுரச் சொற்றொடர் உணர்த்தும் உட்பொருளை உணரலாம்.

**இந்த்₃ரியாணி மநோ பு₃த்தி₄ரஸ்யாதி₄ஷ்டா₂நமுச்யதே |
ஏதைர்விமோஹயத்யேஷ ஜ்ஞானமாவ்ருத்ய தே₃ஹிநம் ||** - (ப.கீ. 3-40)

[பொருள்: புலன்கள், மனம், புத்தி இவையெல்லாம் இந்தக் காமத்தின் இருப்பிடம் என்று சொல்லப்படுகிறது. காமம் தான் மனம், புத்தி, புலன்களைக் கொண்டு ஜ்ஞானத்தை மறைத்து ஜீவாத்மாவை மோஹத்திற்கு உட்படுத்துகின்றது.]

புத்தி விழிப்புற்று, அக நாட்டம் கொள்ள என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கடோபநிஷத் உபதேசிக்கும் கருத்தையும் இங்கு அன்வயித்துப் பொருள் உணர்தல் பொருத்தமாகும்.

**யச் சே₂த்₃வாங்மனஸீ ப்ராஜ்ஞ: தத்₃ யச்சே₂ஜ் ஜ்ஞான ஆத்மனி |
ஜ்ஞான ஆத்மனி மஹதி நியச்சே₂த் தத்₃ யச்சே₂ச் சா₂ந்த ஆத்மனி ||** - (கடோபநிஷத் 1-3-13)

[பொருள்: அகநாட்டம் உடையவன் பேச்சை மனத்தில் ஒடுக்க வேண்டும். மனத்தை விழிப்புற்ற புத்தியில் ஒடுக்க வேண்டும். புத்தியை மகிமை வாய்ந்த ஆன்மாவில் ஒடுக்க வேண்டும். ஆன்மாவை அமைதியின் இருப்பிடமான பகவானிடம் ஒடுக்க வேண்டும்.]

எம்பெருமான் திருவடியை பற்றினால்தான் அவன் திருவடியில் கைங்கர்யம் பண்ணும் “பறை” கிடைக்கும்!! என்று ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் இவ்வாறு அருளியுள்ளதையும் இங்கு மேற்கோளிடும் பொருள் அனுபவிக்கலாம்.

அஹம் ஆத்மா நதேஹோ அஸ்மி விஷ்ணு ஸேஷோ அபரிக்ரஹ: |

தமேவ ஸரணம் ப்ராப்த: தத் கைங்கர்ய சிசீரிஷ்ய || ()**

[நான் ஆத்மா. சரீரமன்று. எம்பெருமானுக்குச் சேஷன். எனக்குச் சேஷமானதொன்றும் கிடையாது. அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசையாலே அவனையே ஸரணமாக அடைந்திருக்கிறேன்.]

- (பார்க்க: ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் - பக்கம் 263)

அஹங்கார, மமகார மனமாச்சர்யங்கள் ஆகிய **காமம்** அழிந்தால், ப்ரபந்நனிடம் ஏற்படும் அடையாளங்களை விளக்கும் அதிகாரசங்கிரக பாசுரத்தை மேற்கோளிடும், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ளதை இங்கு மனதில் கொண்டு, பாசுரச் சொற்றொடரான **“மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று”** என்பதன் பொருள் தெளியலாம்.

முக்கியமந்திரங்காட்டிய மூன்றில்நிலையுடையார்

தக்கவையன்றித் தகாதவையொன்றுந்தமக்கிசையார்

இக்கருமங்கள் எமக்குளவென்னுமிலக்கணத்தான்

மிக்கவுணர்த்தியர் மேதினிமேவியவிண்ணவரே. - (அதிகாரசங்கிரகம் - 21)

[பொருள்: “திருமந்திரத்தில் கூறப்படும் மூன்று நிஷ்டைகளை உடையவர்கள் தமக்கு உச்சிதமான நித்திய நைமித்திக கர்மங்களை அன்றித் தகாத கர்மங்களைச் செய்யத் துணிய மாட்டார்கள் ஸ்வநிஷ்டைகளின் அடையாளங்களை தம்மிடத்தில் நிச்சயமாகக் கண்ட பிரபந்நர்கள் பூமியிலுள்ள நித்ய சூரிகள் எனக் கொள்ளப்படுவர்.”]

(**) - (பார்க்க: ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் - பக்கம் 263)

மேற்சொன்னபடி, மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, எம்பெருமானின் திருவடிகளைப் பற்றும் ஆற்றலை அடைய எம்பெருமானே அருள வேண்டும் என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் இந்தப் பாசுரத்தில் **மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று** என்று ப்ரார்த்திக்கின்றாள்.

ஏலோர் எம்பாவாய்.....

வழக்கம் போல், **ஏலோரெம்பாவாய்** என்ற சொற்களால் பாசுரம் நிறைவு பெறுகிறது. **ஏலோரெம்பாவாய்** என்பதை வெறும் அலங்கார ஈற்றசைச் சொற்களாகக் கொள்ளாமல், யாம் வந்த காரியத்தை, ஏல்(தெளிந்துஏற்றுக்கொண்டு), ஓர்(ஆராய்ந்து)எம்பாவாய்-எங்கள் பாவையாகியநப்பின்னையே! நீ கண்ணனிடம் புருஷகாரம் செய்து அருள வேண்டும் என்று வேண்டுவதாகப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். இந்தப் பாசுரத்தில் முத்தாய்ப்பாக, ஆண்டாள் நாச்சியார் எம்பெருமானிடம், ப்ரார்த்தித்ததாவது:

1. **எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் எம்பெருமானின் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்து கொண்டிருக்கும் பேறு அருள வேண்டும்.**
2. **நாரயணனுக்கே நாமாட்செய்வோம் என்று எம்பெருமானை விட்டு, எந்தக் காலத்திலும், எந்த தேசத்திலும், எந்த நிலையிலும் பிரியாதிருக்கும் நிலை அருளல் வேண்டும்.,**
3. **புலன் சர்ந்த இன்பங்களில் மனம் லயிக்காமல், எம்பெருமானை மட்டுமே பற்றியிருக்கும் நிலையை அருள வேண்டும்.**

இவ்வாறு நாங்கள் வேண்டியதை ஏல் (தெளிந்து ஏற்றுக் கொண்டு), ஓர் (ஆராய்ந்து) அருள வேண்டும் என்று பாசுரத்தைத் தலைக்கட்டியுள்ளாள் ஆண்டாள்!!

இந்த அளவில், இந்த பாசுரார்த்தத்தை நிறைவு செய்கிறேன்.

அபார கருணாம்பு₃தே₄ !

அநாலோசித விசேஷாஸேஷ லோக ஸரண்ய!

ப்ரணதார்த்திஹர ! ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யைக மஹோத₃தே₄ !

அநவரத விதி₃த நிகி₂லபூ₄த ஜாத யாதா₂தம்ய !

ஸத்யகாம ! ஸத்ய ஸங்கல்ப ! ஆபத்ஸக₂ ! காசுஸ்த₃ !

ஸ்ரீமந் நாரயண ! புருஷோத்தம !

ஸ்ரீ ரங்க₃நாத₂ ! மம நாத₂ ! நமோஸ்துதே !!

ஸ்ரீ ரங்க₃நாத₂ ! மம நாத₂ ! நமோஸ்துதே !!

ஸ்ரீ ரங்க₃நாத₂ ! மம நாத₂ ! நமோஸ்துதே !!

என்று ப்ரார்த்தித்து இன்றைய பாசுரார்த்த விசேஷத்தைப் பூர்த்தி பண்ணுகிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

திருப்பாவை - 30ம் பாசுரம்

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதா₂ர்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி |

வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனை கேசவனை
 திங்கள் திருமுகத்து சேய் இழையார் சென்று இறைஞ்சி
 அங்கப் பறை கொண்ட ஆற்றை அணி புதுவைப்-
 பைங்கமலத் தண் தெரியல் பட்டர் பிரான் கோதை சொன்ன
 சங்கத் தமிழ் மாலை முப்பதும் தப்பாமே
 இங்கு இப்பரிசுரைப்பார் ஈரிரண்டு மால் வரைத்தோள்
 செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால்
 எங்கும் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர் எம்பாவாய்.

பாசுரத்தின் பொதுவான பொருள்

சந்திரனை ஒத்த அழகிய முகத்தை உடைய அழகிய ஆபரணங்களை அணிந்த ஆயர் குலச் சிறுமியர், அழகிய கப்பல்கள் உலாவும் திருப்பாற்கடலை கடைந்த கேசவன் மாதவன் என்றெல்லாம் திருநாமங்கொண்ட அப்பிரானை அடைந்து அவன் திருவடி பணிந்து அவனது சன்னிதியில், தாங்கள் வேண்டிய பறையைப் (தங்கள் புருஷார்த்தத்தைப்) பெற்ற அந்த செய்தியை விளக்கி அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் திரு அவதரித்தவளும், பட்டர்பிரானின் (பெரியாழ்வார்) திருமுகருமான, அன்றலர்ந்த தாமரை மலரால் ஆகிய குளிர்ந்த மாலையை அணிந்த கோதை நாச்சியார், அருளிச் செய்த சங்கத் தமிழ் மாலையாகிய இந்த முப்பது பாசுரங்களை, குறையில்லாமல் ஓதும் அடியார்களுக்கு நான்கு பெருமலைகளை ஒத்த திருத்தோள்களையும், சிவந்த திருக்கண்களையும், அழகிய திருமுகத்தையும் கொண்ட, அனைத்துச் செல்வங்களுக்கு அதிபதியான திருமால், இம்மையிலும், மறுமையிலும் கருணை காட்டி, (அவன் சேர்க்கையால்) பேரானந்தத்தை அருளுவான் !

பாசுரச் சிறப்பு:

திருப்பாவையின் 30ம் பாசுரமான இந்தப் பாசுரம், கீழே சொல்லப்பட்டுள்ள 29 பாசுரங்களை அனுஸந்திப்பதால் கிடைக்கும் பலன் சொல்லும் பாசுரமாகும். நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான் என்றருளி அடையவிருக்கும் புருஷார்த்தம் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்று அடையாளம் சொல்லி, திருப்பாவை நோன்பு எனும் ஜ்ஞான வேள்வியைத் தொடங்கிய ஆண்டாள் நாச்சியார், அடுத்தடுத்த பாசுரங்களில், தோழியரை எழுப்பி, ஆசார்யர்களை எழுப்பி அவர்களை ஆசார்யர்களாகத் துணை கொண்டு, பரமனைப் பாடிப் போற்றி, ஆழ்வார்களும் தோழியரும் புடை சூழ, அவன் திருமாளிகை அடைந்து, உரியவர்களிடம் முறையாக அனுமதி பெற்று, புருஷகார பூதையாக நப்பின்னைப் பிராட்டியையும் எழுப்பித் தங்களுடன் அழைத்துக் கொண்டு, கண்ணனை எழுப்பி அவன் ஸாலோகம் அடைந்து, அவனைத் திருமாமணி மண்டபத்தில் சீரிய சிங்காசனத்தில் அமர்த்தி, அவனிடம் வேண்டி, அவன் அணிகளைப் பெற்று ஸாரூப்ப்யமும் அடைந்து, கண்ணன் திருவடி நண்ணுவம் என்று அவன் சரணங்களில் ஸரணாகதி செய்து, அவனருளால் அவன் ஸாயுஜ்யமும் பெற்று, அடியவர்களான நாம் எவ்வாறு கண்ணனின் திருவடியை நண்ண வேண்டும் என்று அழகாக ஒரு செயல்முறை போல் விளக்கிப் பாசுரங்கள் அருளி, திருப்பாவையின் 29 பாசுரங்கள் மூலம் நம் விசிஷ்டாத்வைத ஸம்பந்தாயத்தின் ஆணி வேரான ஸரணாகதித் தத்துவத்தை நிர்த்தாரணம் செய்து, திருப்பாவையே ஒரு ஸரணாகதிப் பதிகம் என்றருளியுள்ளாள் என்று தெளிவதும் பொருத்தமாகவே இருக்கும்.

திருப்பாவையின் தொடக்கத்தில், 2ம் பாசுரத்தில் **பையத் துயின்ற பரமனடி பாடி** என்று எம்பிரானின் திருவடியைப் போற்றிய ஆண்டாள் நாச்சியார், 30ம் பாசுரத்தில் **கேசவனைப்** பாடி முடித்து, எம்பெருமான் கண்ணனைப் பாதாதி கேசமாய் (கேசவன் என்பதற்கு அழகிய குழற்கற்றைகளை உடையவன் என்று பொருள் உண்டல்லவா!) வர்ணித்துப் போற்றியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

முதல் பாசுரத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனை, "**கார் மேனி செங்கண் கதிர் மதியம் போல் முகத்தான் நாராயணனே**" என்றருளிய கோதாப்பிராட்டி, பல ஸ்ருதி பாசுரமான 30ம் பாசுரத்தில், "**செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமால்**" என்று திருப்பாவை என்ற ஸரணாகதிப் பதிகத்தைத் தலைக்கட்டி முடித்திருப்பதில் ஒரு பெரும் தத்துவம் பொதிந்திருப்பதை ரஸமாக அனுபவிப்போம்.

தானே பல அவதாரங்கள் எடுத்து தர்மத்தை நிலைநாட்டியும், உபதேசித்தும், ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள் மூலம் உபதேசித்தும், மனம் மொழி மெய் சுத்தியுடன் கள்ளமில்லாமல் எம்பெருமானின் சரணங்களில் ஸரணாகதி செய்யாமல், சேதனர்கள் மீண்டும் மீண்டும் கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் என்றும் எப்படியும் வாழலாம் என்றும் தவறுகளே செய்து பாபங்களைச் சேர்த்துப் பிறவிச் சுழலில் சிக்கித் துன்புறுவதைக் கண்டு, வெகுண்ட பரமனின் திருக்கண்கள், **கோபத்தில் சிவந்து, செங்கண் ஆயிற்று.**

ஆனால், நியமத்துடன், உண்மையான பக்தி மேலீட்டில் மனம், மொழி, மெய் சுத்தத்துடன் நின்னருளாம் கதியன்றி மற்றறியேன் என்று எம்பெருமானின் சரணங்களில் பரிபூரண ஸரணாகதி செய்தவுடன், ஆவா என்று ஆராய்ந்து பரமன் ஸரணாகதியை ஏற்றுக் கொண்டதால், அவ்வாறு ஸரணடையும் ஆத்மாக்கள் முக்தாத்மாக்களாக, எம்பெருமானின் ஸாலோகத்தில் அவன் ஸாமீப்யத்தில், அவனுடைய ஸாரூபம் பெற்று இறுதியில் அவனிடம் லயமாகும் ஸாயுஜ்யம் அடைவதால் மனம் மகிழ்ந்த எம்பெருமானின் திருக்கண்கள், சேதனர்களுக்காக எம்பெருமானிடம் புருஷகாரம் பண்ணிய பிராட்டியைக் கனிவுடன் நோக்க, அதனால் முகம் சிவந்த **பிராட்டியின் செம்மை அவன் கண்களில் பிரதிபலிப்பதால், அவன் கண்களை இங்கு செங்கண்** என்று கோதாப் பிராட்டி அருளியுள்ளாளோ என்று ரஸமாக அனுபவிக்கலாமே!!

அதே போன்று, இந்த அனுபவத்தை மற்றொரு விதமாகவும் அனுபவிக்கலாம்.

நியமத்துடன் நோன்பிருந்து, பரம பக்தியுடன் தன் சரணங்களைப் பற்றிச் ஸரணாகதி செய்து, எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உந்தன்னோடு உற்றோமே யாவோம் என்று எல்லாக் காலத்திலும், எல்லா நிலையிலும் எம்பெருமானின் கைங்கர்யமே தங்களுக்குப் பறையாக (நாடு புகழும் நல்ல பரிசாக) வேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்து வந்த "திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையாரின் - செல்வச் சிறுமீர்களின் செம்மையான திருமுகக் காந்தி, அவர்களைக் கருணையுடன் நோக்கிய எம்பெருமானின் கண்களில் பிரதிபலித்து, அவனுடைய திருக்கண்கள் செங்கண்ணாயிற்று என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

தூயோமாய் வந்து, தூமலர் தூவித் தொழுது, வாயினால் பாடி, மனத்தினால் சிந்தித்து கண்ணனுடைய திறல் போற்றியதும், குணம் போற்றியதும், கழல் போற்றியதும், த்வய மந்திரத்தை அனுஸந்தித்து, எம்பெருமான் கண்ணனிடம் சரணை ஸரணம் ப்ரபத்தே என்று ப்ரபத்தி பண்ணிய விதத்தை ஆண்டாள் நாச்சியார் அழகாகச் சொல்லி, அவ்வாறு சேதனர்களும் 30 பாசுரங்களையும் அனுஸந்தித்து ப்ரபத்தியின் பலனை அடைய வேண்டும் என்று பலன் சொல்லும் பாசுரமாக இந்த 30ம் பாசுரத்தை அருளியுள்ளாள்.

இனி பாசுரார்த்தங்களை அனுபவிப்போம்.

வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனை கேசவனை.....

வங்கக் கடல் கடைந்த.....

வங்கம் என்ற சொல்லுக்கு உள்ள பல பொருள்களில், அலை, கருத்து, கப்பல்/பெரிய தோணி/மரக்கலம், என்றும் பொருள் உண்டு. இந்தப் பாசுரச் சொற்றொடரை இத்தகைய பொருள் கொண்டு அனுபவிப்போம்.

திருப்பாவையில் இந்த பாசுரத்தில் மட்டும் தான் கூர்மாவதார நிகழ்வு சொல்லப்பட்டுள்ளது. வடமலையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணாக்கி அன்றொருநாள் பாற்கடல் கடையப்பட்டபோது, எம்பெருமான் கூர்மமாக, அந்த மத்தைத் தாங்கி ஆதார பீடமாக இருந்ததும், அவ்வாறு பாற்கடல் கடையப்பட்டபோது தோன்றின அமுதம் உள்ளிட்ட பல பொருட்களுடன் பெண்ணமுதாகத் தோன்றிய திருமகளை ஏற்றுத் தன் திருமார்பில் இடமளித்து ஸ்ரீய:பதியாக - **மாதவனாக** எம்பெருமான் விளங்குகின்றான் என்பதை விளக்கும் கூர்மாவதார புராண நிகழ்வை மேற்கோளிட்டு பொதுவாக வியாக்யானம் அருளியுள்ளார்கள் பெரியோர்கள்.

திருவிண்ணகர் திவ்யதேச எம்பெருமானை மங்களாசாசனம் செய்யும் பெரிய திருமொழிப் பாசுரம் ஒன்றில் திருமங்கையாழ்வார் கூர்மாவதார நிகழ்வை அனுபவித்துள்ளதை இங்கு மேற்கோளிட்டு ஒப்பு நோக்கலாம்.

அண்ணல்செய்து அலைகடல் கடைந்ததனுள் கண்ணுதல் நஞ்சுணக் கண்டவனே

விண்ணவர் அமுதுண அமுதில் வரும் பெண்ணமுது உண்ட எம்பெருமானே .

ஆண்டாய் உனைக் காண்பதோர் அருளெனக்கு அருளுதியேல்,

வேண்டேன்மனை வாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே (பெரிய திருமொழி 6-1-2)

[பொருள்: பாற்கடலைக் கடைந்து அதில் எழுந்த கொடிய நஞ்சினை நெற்றிக் கண்ணனாகிய சிவபெருமான் விழுங்குமாறு செய்தவனே! தேவர்கள் அமிர்தம் பருக, அங்கு அமிர்தமாய்த் தோன்றிய சிறந்த பெண் அமுதமாகிய திருமகளைத் திருமார்பில் ஏற்று நுகர்ந்தவனே! நான் பொய் உலக வாழ்க்கையில் பெரும் இன்பம் இனி வேண்டேன் உன்னைக் கண்டு வணங்கும் பேறு அருள வேண்டும்.]

நீணாகம் சுற்றி நெடுவரை நட்டு, ஆழ்கடலைப்

பேணான் கடைந்தமுதம் கொண்டு கந்த பெம்மானை,

பூணார மார்வனைப் புள்ளுரும் பொன்மலையை,

காணாதார் கண்ணென்றும் கண்ணல்ல கண்டாமே - (பெரிய திருமொழி 11-7-1)

என்ற பெரிய திருமொழிப் பாசுரத்தில், நீண்ட வாசகிப் பாம்பைக் கயிறாகச் சுற்றி, பெரிய மலையை மத்தாக நட்டு, ஆழ்ந்த கடலைக் கடைந்து அமுதம் கொண்டு வந்த எம்பெருமானைக் காணாதவர்கள் கண்கள் கண்களே அல்ல என்று திருமங்கையாழ்வார் கூர்மாவதார நிகழ்வைக் குறித்து அருளியுள்ளதையும் இங்கு ஒப்பு நோக்கி அனுபவிக்கலாம்.

நாச்சியார் திருமொழியில், திருமாலிருஞ்சோலைப் பிரானை வழிபட்டு, இந்த கூர்மாவதார நிகழ்வைச் சொல்லி ஆண்டாள் நாச்சியார் அருளியுள்ள பாசுரமும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

சிந்துரச் செம்பொடிப்போல் திரு மாலிருஞ் சோலையெங்கும்

இந்திர கோபங்களே எழுந் தும்பரந் திட்டனவால்

மந்தரம் நாட்டியன்று மது ரக்கொழுஞ் சாறுகொண்ட

சுந்தரத்தோளுடையான் சுழ லையில்நின் றுய்துங்கொலோ

- (நாச்சியார் திருமொழி - 84)

[பொருள்: திருமாலிருஞ் சோலை எங்கும் செந்தூரப்பொடி போல தம்பலப் பூச்சிகள் மேலெழுந்து பரவிக் கிடக்கின்றன அந்தோ! மந்திர மலையை நாட்டிக் கடல் கடைந்து அமிர்தம் போன்ற திருமகளை மணந்து வந்த அழகிய தோளன் காதல் வலையில் நின்றும் பிழைப்பேனா?]

வங்கம் என்ற சொல்லுக்கு கப்பல்/தோணி/மரக்கலம் என்று பொருள் கொண்டு, பாற்கடலில் அரவணையில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் எம்பெருமான் தான்கப்பல், அந்தக் கப்பலில் ஏறித்தான் (அதாவது அவன் திருவடிகளைப் பற்றிக் கொண்டுதான்) சேதனர்களாகிய நாம் இந்தப் பிறவிப் பெருங்கடலை கடக்க முடியும் என்பதை ஆண்டாள் நாச்சியார் இந்தச் சொற்றொடரில் உணர்த்தியுள்ளாள் என்றும் அனுபவிக்கலாமல்லவா? அதனால்தான் பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட அந்தப் பரமனை **வங்கம்** (கப்பல்/மரக்கலம்/தோணி) என்ற சொல்லால் உருவகப் படுத்தி, அந்த வங்கம் "கிடக்கும்" கடலை "**வங்கக் கடல்**" என்று அருளியுள்ளாள்.

இதே பொருள்பட, நாச்சியார் திருமொழிப் பாசுரம் ஒன்றிலும் ஆண்டாள் எம்பெருமானை தோணி என்று உருவகப்படுத்தி, துன்பக் கடலில் இருந்து என்னைக் கரையேற்ற வைகுந்தன் என்னும் தோணி கிடைக்காமல் உழல்கின்றேன் என்று அருளியுள்ளதையும் இங்கு ஒப்பு நோக்கலாம்.

என் புருகி இனவேல் நெடுங்கண் இமை பொருந்தா பல நாளும்

துன்பக்கடல் புக்கு வைகுந்தன் என்பதோர் தோணி பெறாது உழல்கின்றேன்

- (நாச்சியார் திருமொழி 45)

"திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட எம்பெருமானான சர்வேஸ்வரனே கருணைமிக்க ஆசார்யனாக அவதரித்து நம்முடைய அஞ்ஞானமாகிய இருளைப் போக்கித் தானே ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலுக்கு அணையாய் இருந்து நம்மைத் தாண்டிவிக்கின்றான். ஆதலின் பிரம்மா முதலிய தேவர்களின் போகமும் நீர்க்குமிழி போல் அழியும் தன்மை உடையது எனக் கண்டு அவற்றில் ஆசையை ஒழித்தோம் ப்ரபந்நரான நாம் இனி யாருக்குக் கடமைப் பட்டவராவோம்? நமக்கு ஸர்வேஸ்வரனைத் தவிர வேறு யாரும் கடமைப்பட்டவர் அல்லர். சர்வேஸ்வரனும் நாமுமே ஒருவருக்கு ஒருவர் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம் இவ்விஷயங்களை நம்மிடம் வந்தவர்களுக்கும் உபதேசித்தோம்" என்று அமிருதாசுவாதினி என்ற பிரபந்தத்தின் பாசுரம் ஒன்றில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ளதையும் இங்கு மனதில் கொண்டு, பிறவியாகிய கடலைக் கடக்க அவனே உபாயமும் உபேயமுமாகி நமக்கு ஆசார்யர் போல் அருளுகின்றான் என்றுணர்ந்து, ஆண்டாள் நாச்சியாரின் அமுதச் சொற்களான **வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனை கேசவனை** என்பதின் உட்பொருளை உணரலாம்.

சீர்க்கடலின் திரையென்னத் தகவால்மிக்க

தேசிகராய்த் திண்ணருளாங்கடலை நீக்கிப்

பாற்கடலோன் திருவணையாய் நின்று பாரங்

காணாத பவக்கடலைக் கடத்துகின்றான்

ஈர்க்குமரக் கலமென்ன விறைவரின்பம்

எழுந்தழி யுங்குமிழியென விகந்தொழிந்தோ

மார்க்கினி நாமென் கடவோ நமக்குமாரென்

கடவாரென்று அடைந்தவர் கட்கறிவித் தோமே. - (அமிருதாசுவாதினி - 26)

திருக்குறளும், பிறவியைப் பெருங்கடல் என்று சொல்லி, எம்பெருமானின் திருவடிகளைப் பற்றுதலே அக்கடலைக் கடக்கும் வழி என்று, **பிறவிப் பெருங்கடல் நீத்துவர் நீத்தார் இறைவனடி சேராதவர்** என்று உணர்த்துவதையும் இங்கு மனதில் கொண்டு பொருள் அனுபவிக்கலாம்.

மற்றொரு விதமாகவும் **வங்கக் கடல் கடைந்த** என்ற பாசுரச் சொற்றொடரை அனுபவிக்கலாம்.

நம் மனம் என்ற கடலை, பக்தி என்ற மத்தினால் ஸரணாகதி நெறிமுறை என்ற கயிற்றினால் சுற்றிக் கடைந்தால், எம்பெருமானின் கருணை என்ற அமுதம் கிடைக்க, நாம் முக்தாத்மாவாகலாம் என்றும் ஆண்டாளின் இந்த பாசுர வரிக்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.

மற்றொரு விதமாகவும் **வங்கக் கடல் கடைந்த** என்ற பாசுரச் சொற்றொடருக்குப் பொருள் அனுபவிக்கலாம்.

கூர்மாவதாரப் புராண நிகழ்வில் எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலில் அமிர்த மதனம் (கடைதல்) செய்ய வைத்த நிகழ்வையும், ஸ்வாமி தேசிகன் திருவாய்மொழி என்ற கடலைக் கடைந்து **த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ராத்நாவளி** என்ற க்ரந்தத்தை அருளியுள்ளதையும் ஒப்பிட்டு, திருப்பாவையின் **வங்கக் கடல் கடைந்த** என்ற பாசுரச் சொற்றொடர் உணர்த்தும் பொருளுடன் ஒப்பிட்டு அனுபவிப்போம்.

தமிழ் மறையாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தை, வகுளாபரணப் பெருமாள் தமிழின் வாசியறிந்த ஸ்வாமி தேசிகன், ஆறாயிரப்படி மற்றும் இருபத்தி நான்காயிரப்படி வ்யாக்யானங்களை அனுஸரித்து திருவாய்மொழியின் 1102 பாசுரங்களில் பொதிந்துள்ள தாத்பர்யங்களை “த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ராத்நாவளி” என்று சமஸ்க்ருதத்தில் 130 ச்லோகங்களில் அருளியுள்ளார். **திருவாய்மொழி எனும் சாகரத்தைக் கடைந்து, ஆய்ந்து அனுபவித்து, அதனின்றும் வெளிப்பட்ட அரிய ரத்தினங்களாக 130 ச்லோகங்களை ஒரு ரத்தின மாலையாக ஸ்ரீரங்கநாதனுக்குச் சமர்ப்பிப்பதாக** அருளியுள்ளார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

தேவர்களின் வேண்டுகூலில், மந்திரமலையை மத்தாகக் கொண்டும், வாசுகியைக் கயிறாகக் கொண்டும் எம்பெருமான் திருவருளால் திருப்பாற்கடலில் அமிர்த மதனம் செய்யப்பட்டது.

அனந்யப்ரயோஜனர்களான, நித்யஸூரிகளுக்கு ஒப்பான மறந்தும் புறந்தொழா பரமைகாந்திகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவாய்மொழியின் அந்தந்தப் பாசுரங்களில் பொதிந்துள்ள பகவத் குண தாத்பர்யங்களை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற பேரவாவில் விண்ணப்பித்தபடி, திருவேங்கடமுடையானின் அம்சாவதாரமான வேங்கடேச கவி என்ற நம் ஆசார்ய ஸர்வபௌமனான ஸ்ரீநிகமாந்த மஹா தேசிகன், திருவாய்மொழி என்ற ஸாகரத்தை, ஸம்ப்ரதாய நியதர்களான பூர்வாசார்யர்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட பரிசுத்தமான ஜ்ஞானம் என்னும் மலையை மத்தாகவும், ஸத்ஸம்ப்ரதாய தாத்பர்யங்களைக் கயிறாகவும் கொண்டு திருவாய்மொழி என்ற சாகரத்தில் அமிர்த மதனம் செய்ததின் பலனாகத் தோன்றிய அபூர்வமான 130 ரத்நங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, வரிசைப்படுத்தித் தொடுத்து, (ஆவளி) “த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி” என்ற அத்துக்ரந்தமாக நமக்கு அருளிச் செய்து பேருபகாரம் பண்ணியுள்ளார். இந்த ச்லோக ரத்ந ஹாரத்தை ஸ்ரீரங்கநாதன் மிகவும் போக்யமானது என உகந்து அணிந்து அதனால் ஸகலருக்கும் போக்யனாக இருந்து அருளுகின்றான் என்று ஸ்வாமி தேசிகன் **“ப்ரஜ்ஞாக்₂யே மந்த₂ஸலே ப்ரதி₂த கு₃ணருசிம் நேத்ரயந் ஸம்ப்ரதாய₃யம் ...”** என்று த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நவளியின் இரண்டாம் ச்லோகத்தில் அருளியுள்ளதை இங்கு ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

எம்பெருமானின் புராண மதனமும் ஸ்வாமி தேசிகனின் நூதன மதனமும்

- ஓர் ஒப்பீடு:

(மதனம் என்றால் கடைதல் என்று பொருள். **அங்கு** என்று புராண நிகழ்வையும், **இங்கு** என்று ஸ்வாமி தேசிகனின் அனுபவத்தையும் கருத்தில் கொள்ளவும்)

அங்கு புராண அமிர்த மதனம் செய்தது ஸ்ரீமந் நாராயணனான திருவேங்கடநாதன் ஆகிய ஸ்ரீ வேங்கடேசன்.

இங்கு நூதன மதனம் செய்தது திருவேங்கடமுடையானின் அம்சாவதாரான வேங்கடநாதன் எனும் ஸ்வாமி தேசிகன் ஆகிய ஸ்ரீ வேங்கடேச கவி.

அங்கு மதனம் செய்யப்பட்ட இடம் பகவான் பள்ளி கொள்ளும் இடமாகிய திருப்பாற்கடல்.

இங்கு மதனம் செய்யப்பட்ட இடம் பகவான் பள்ளி கொள்ளும் இடமாகிய நம்மாழ்வாரின் உபநிஷத் ஆகிய திருவாய்மொழி என்ற திராவிட வேத ஸாகரம்.

அங்கு மதனம் செய்யப்பட்ட திருப்பாற்கடலில் விஷமும் வெளிப்பட்டது.

இங்கு மதனம் செய்யப்பட்ட திருவாய்மொழி எனும் கடலில் எம்பெருமானின் கல்யாண குண விசேஷங்கள் மட்டுமே வெளிப்பட்டன.

அங்கு மதனம் செய்யப்பட்ட திருப்பாற்கடலில் அலைகள் இல்லை.

இங்கு மதனம் செய்யப்பட்ட திருவாய்மொழி எனும் கடலில் பாசுரங்கள் எனும் அலைகள் ஆர்ப்பரிக்கின்றன.

அங்கு செய்யப்பட்ட மதனத்தில் ஒரு சாரருக்கு (அசுரர்களுக்கு) அமிர்தம் கிட்டவில்லை. அதாவது, பலன் கிட்டவில்லை.

இங்கு செய்யப்பட்ட மதனத்தில் திருவாய்மொழியில் ஈடுபட்டு அனுபவிக்கும் அனைவருமே **வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் சேர்வர்**. என்றபடி, அனைவருக்கும் பலன் நிச்சயம் கிட்டுகின்றது.

அங்கு மதனம் செய்ய ஸ்ரீமந்நாராயணனான ஸ்ரீ வேங்கடேசனைப் ப்ரார்த்தித்தது தேவர்கள்.

இங்கு மதனம் செய்ய வேங்கடேச கவியை ப்ரார்த்தித்தது, நித்ய சூரிகளுக்கு ஒப்பான அப்பழுக்கற்ற பரமைகாந்திகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெரியோர்கள்.

அங்கு மதனம் செய்ய ஹேதுவான மத்து, ஜடப் பொருளான மந்திரமலை.

இங்கு மதனம் செய்ய ஹேதுவானது, ஆசார்யார்களிடமிருந்து ஸ்வாமி கிரஹித்த விசேஷ ஜ்ஞானம் என்ற மத்து.

அங்கு மதனம் செய்ய ஹேதுவாக இருந்த மதன கயிறு வாசுகி என்ற பாம்பு.

இங்கு மதனம் செய்ய ஹேதுவாக இருந்த மதன கயிறு ஸத் ஸம்ப்ரதாயம் என்ற கயிறு.

அங்கு மதனம் செய்ததில் கிடைத்தது திருமகளான மஹாலக்ஷ்மியும், விஷம் உட்பட பல திவ்ய வஸ்துக்களும்.

இங்கு மதனம் செய்ததில் கிடைத்தது பகவத் பரத்வ தாத்பர்யம் மற்றும் பகவானின் கல்யாணகுணங்கள் எனும் ரத்தினங்கள்.

அங்கு மதனம் செய்ததில் தோன்றிய மஹாலக்ஷ்மி ஸ்ரீய:பதியான எம்பெருமானின் திருமார்பை அகலகில்லேன் என்று அலங்கரிக்கின்றாள்.

இங்கு மதனம் செய்ததில் கிடைத்த தாத்பர்ய ரத்னாவளி என்ற ச்லோக ரத்ன மாலையும், ஸ்ரீரங்கனின் திருமார்பை அலங்கரிப்பதாய் உள்ளது.

அங்கு மதனம் செய்ததில் தோன்றிய பெண் அமுதாகிய பிராட்டியைத் தன் பேறாகக் கொண்டான் மதனம் செய்த எம்பெருமான் வேங்கடேசன்.

இங்கு மதனம் செய்ததில் தோன்றிய அமுதமான ரத்ன ஆவளியை எம்பெருமானுக்குப் பேறாகச் சாற்றி மகிழ்ந்தார் இந்த வேங்கடேசன் என்ற ஸ்வாமி தேசிகன்.

இப்படியெல்லாம் எம்பெருமானின் புராண மதனத்தையும், ஸ்வாமி தேசிகனின் நூதன மதனத்தையும் ஒப்பிட்டு அனுபவிக்கலாம்.

வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனை கேசவனை.....

இங்கே "**வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவன்**" என்று ஆண்டாள் அழைக்கக் காரணம், அவரது ஆசார்யனும், தந்தையும் ஆன பெரியாழ்வாரின் உபதேசத்தை மனதில் வைத்தே என்று பெரியோர்கள் அனுபவிப்பார்கள்.

மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னும் தெய்வத்தை நாட்டி ஆர்வமென்பதோர் பூவிட வல்லார்க்கு அரவதண்டத்தில் உய்யலுமாமே. என்று தன் தந்தை பெரியாழ்வார் சொன்னதை நினைத்து இங்கு "**மாதவன்**" பெயரைச் சொன்னாள் என்று வ்யாக்யாணம் அருளுவார்கள்!!

மாதவன் என்பதை 'மா' எனப்படும் 'திரு' ஆகிய மஹாலக்ஷ்மியின் தவ: நாயகன் - பதி என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

ஞானம், பலம், சக்தி, ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் எனும் ஆறு குணங்களை உடையவளும் தோஷமற்றவளும் ஆனந்தமயமானவளும் அனைத்துலகிற்கும் தாயாக லோகமாதாவாக இருப்பவளுமான - தயையின் ஸ்வரூபமாயிருப்பவளுமான ஸ்ரீ எனும் திருமகளைத் தன்னைவிட்டுப் பிரியாமல் தனது வக்ஷஸ்தலத்திலேயே வைத்திருப்பதாலும் மாதவன் என்றழைக்கப்படுகின்றான் எம்பெருமான்..

"மௌனாத் த்யானாத் சயோகாச்ச வித்தி பாரத மாதவம்" என்றபடி, மாதவன் மௌனத்தாலும் தியானத்தாலும் யோகத்தினாலும் உணர்தற்கு உரியவர். மது என்னும் பெயர் கொண்ட யாதவ குலத்தில் வளர்ந்ததாலும் மாதவன். மாதவன் என்னும் நாமம் ஈரேழு உலகிற்கும் மாதா, பிதா, பந்துவாக லக்ஷ்மி ஸஹிதனாய் இருந்து ரக்ஷிப்பதை உணர்த்துகிறது.

“இந்தீவரதள ஸ்யாமோமாதவோர்த்தம் கதாதர:” என்ற ஸ்லோகம் மாதவ நாமத்தின் பொருளை விளக்கும்.

நிறம் - இந்திர நீலம்.

ஆயுதம் - கதை.

திசை - ஊர்த்வதிசை (மேலிருந்து)

புண்டரஸ்தாநம் - மார்பு

“மாதவோ பக்தவத்ஸல” என்று மாதவன் என்ற திருநாமம் கொண்ட எம்பெருமான், பக்தர்களிடமும் அவனது அடியார்களிடமும் வாத்ஸல்யத்துடன் இருப்பவர். வித்தைகளுக்குத் தலைவர்.

தேசிகப்பிரபந்தத்தில், மாதவன் என்ற திருநாமத்தை 8 பாசுரங்களில் ஸ்வாமி தேசிகன் மங்களாசாஸனம் செய்துள்ளார். விரிவுக்கஞ்சி, அப்பாசுரங்கள் பற்றிய குறிப்புக்களை மட்டும் இங்கு பதிவு செய்கிறேன். ஆர்வம் உள்ள மெய்யன்பர்கள் தேசிகப் பிரபந்தப் பாசுரங்களை வாசித்து அனுபவிக்கப் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

	பாசுர வரி	பிரபந்தக் குறிப்பு
1	வண்மை உகந்த அருளால் வரந்தரு மாதவனார்	அமிருத ரஞ்சனி - 16
2	மாதவத்தான் மாதவற்கே வன்பரமாய் மாய்ப்பதனிற்	அமிருத ரஞ்சனி - 25
3	மனத்திலிருந்து மருத்த முதாகிய மாதவனார்	அமிருத ரஞ்சனி - 30-38
4	எட்டவொண்ணா தவிடந்தரும் எங்களம்மாதவனார்	அதிகாரசங்கிரகம் - 54
5	மாதவனே பரனென்று வையங்காண	பரமதபங்கம் - 41
6	மாதவனார் வதனத்தமுதுண்ணும் வலம்புரிபோல்	பரமதபங்கம் - 43
7	மாதவனார்வட கொங்கில் வானியாற்றின்	பரமதபங்கம் - 53
8	மாதவநாமமும் வான்கதை நான்குமணிநிறமும்	பன்னிருநாமம் - 3

மேற்சொன்ன 8 பாசுரங்களில் மாதவனின் திருவடிகளே உபாயமும், உபேயமாகிய பலனும் என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள அமிருதரஞ்சனி பாசுரத்தை, திருப்பாவையின் பலன் சொல்லும் பாசுரமான 30ம் பாசுரத்துடன் ஒப்பிட்டு பொருள் அனுபவித்தல் பொருத்தமாகும்.

வினைத்திரண் மாற்றிய வேதியர்த்தந்த நல்வாசகத்தால்

அனைத்துமறிந்தபின் ஆறும்பயனுமெனவடைந்தோ

மனத்திலிருந்து மருத்தமுதாகியமாதவனார்

நினைத்தன் மறத்தல் அரிதாய நன்னிழனீள் கழலே - (அமிருதரஞ்சனி 30)

[குறிப்பு: அமிருதரஞ்சனியின் 38ம் பாசுரமும் 4ம் வரியில் ஒரு சொல் மாற்றத்தைத் தவிர, அப்படியே 30ம் பாசுரம் போன்றே உள்ளதையும் கவனத்தில் கொள்ளலாம்.]

[பொருள்: எம்பெருமான் நம் ஹ்ருதயத்தில் நித்திய வாஸம் செய்து கர்ம பந்தத்தை நீக்கும் மருந்தாகவும், அனுபவிக்கத் தெவிட்டாத அமுதமாகவும் விளங்குகின்றான். இவனுடைய திருவடிகளின் பெருமையைப் பார்த்தால், இவை நம் மனத்தால் நினைக்கவும் முடியாதவை. இவற்றின் இனிமையை பார்த்தால், விடவும் முடியாதவை. இந்த திருவடிகளின் நிழல் சம்சார சாபத்தை போக்க வல்லதாகும். ஆசார்யர்களின் உபதேசத்தால் ஸாரார்த்தங்களை அறிந்த நாம் இத்தகைய திருவடிகளையே உபாயமாகும் பலனாகவும் பற்றினோம்.]

திவ்யப் ப்ரபந்தப் பாசுரங்களில், 45 பாசுரங்களில் ஆழ்வார்கள் மாதவன் என்ற திருநாமத்தைச் சொல்லி மங்களாசாஸனம் செய்துள்ளதையும் இங்கு அனுபவிப்போம். (விரிவுக்கஞ்சி, பாசுரங்களின் குறிப்பு மட்டுமே பதிவு செய்கின்றேன். ஆர்வம் உள்ள மெய்யன்பர்கள் திவ்யப் பிரபந்தப் பாசுரங்களை வாசித்து அனுபவிக்கப் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

எண்	பாசுர வரி	பிரபந்தக் குறிப்பு
1	மையன்மைசெய்து இளவாய்ச்சியருள்ளத்து மாதவனே.	பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-3-3
2	மாதவன்தன்குழல்வாராய்ச்சுக்காக்காய்	பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-5-1
3	மார்வமென்பதோர்கோயிலமைத்து மாதவனென்னும் தெய்வத்தைநாட்டி	பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-5-3
4	மாயவனைமதுசூதனை மாதவனைமறையோர்களேத்தும்	பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-10-10
5	வாமனன் என்மரகத வண்ணன் மாதவன் மதுசூதனன் தன்னை	பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-1-10
6	மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன் என்றென்று	திருப்பாவை - 9
7	வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனை	திருப்பாவை - 30
8	மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப் பாரே	நாச்சியார் திருமொழி - 30
9	மன்னு பெரும்புகழ் மாதவன் மாமணி வண்ணன் மணிமுடி மைந்தன்	நாச்சியார் திருமொழி - 42
10	கோளரி மாதவன் கோவிந்த னென்பான்	நாச்சியார் திருமொழி - 54
11	மருப்பொசித்த மாதவன்றன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும்	நாச்சியார் திருமொழி - 64
12	மதுவாயில் கொண்டாற்போல் மாதவன்றன் வாயமுதம்	நாச்சியார் திருமொழி - 72
13	மற்றிருந் தீர்கட் கறியலாகா மாதவ னென்பதோர் அன்பு தன்னை	நாச்சியார் திருமொழி - 114
14	அற்புதன னந்தசயன னாதிபூதன் மாதவன்	திருச்சந்த விருத்தம் - 65
15	மற்றேலொன்றறியேன் மாயனே. எங்கள்மாதவனே	பெரிய திருமொழி 1-9-9
16	மாதவன் தந்துணையா நடந்தாள்தடஞ் சூழ்புறவில்	பெரிய திருமொழி 3-7-4
17	மாயனை மாதவனை மதித்தென்னை யகன்றைவள்	பெரிய திருமொழி 3-7-5
18	மாதவன்றா னுறையுமிடம் வயல்நாங்கை	பெரிய திருமொழி 4-1-1
19	மறவாதே யெப்பொழுதும் மாயவனே. மாதவனே. என்கின் றாளால்	பெரிய திருமொழி 5-5-8
20	மாதவ னே.மது சூதா.மற்றோர் நல்துணை நின்னலா லிலேன்காண்	பெரிய திருமொழி 7-7-4
21	வாமனன் கற்கி மதுசூதன் மாதவன்	பெரிய திருமொழி 8-4-7
22	மருத்தார் தொல்புகழ் மாதவனை	பெரிய திருமொழி 10-10-1
23	பூங்குழல் மாதவனை	பெரிய திருமொழி 10-10-4
24	வரத்தால் வலி நினைந்து மாதவ.நின் பாதம்	முதல் திருவந்தாதி - 90
25	மாதவனே யென்னும் மனம்படைத்து	இரண்டாம் திருவந்தாதி - 38
26	மாதவன்பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு	இரண்டாம் திருவந்தாதி - 39
27	மாதவனே யென்னும் மனம்படைத்து	இரண்டாம் திருவந்தாதி - 44
28	மாயவனை மாலவனை மாதவனை ஏத்தார்	நான்முகன் திருவந்தாதி - 6
29	மாதாய மாலவனை மாதவனை	நான்முகன் திருவந்தாதி - 65
30	மாவியம் புள்வல்ல மாதவன் கோவிந்தன்	திருவிருத்தம் - 67
31	கேசவனை நாரணனை மாதவனை	பெரிய திருவந்தாதி - 65
32	புள் ஞயர்த்த வடிவார் மாதவ னாரே	திருவாய்மொழி 1-6-10
33	மாதவன் பால்சட கோபன் தீதவ மின்றி யுரைத்த	திருவாய்மொழி 1-6-11
34	வாரணத்தைமருப்பொசித்த பிரானென்மாதவனே	திருவாய்மொழி 2-7-2
35	மாதவனென்றதே கொண்டென்னை இனியிப்பால்பட்டது	திருவாய்மொழி 2-7-3
36	வண்டார் தண்ணந் து யான் மாதவன்	திருவாய்மொழி 5-2-2
37	மாலரி கேசவன் நார ணஞ்சீ மாதவன் கோவிந்தன் வைகுந்தன்	திருவாய்மொழி 5-2-2
38	வகையால் மனமொன்றி மாதவனை	திருவாய்மொழி 10-4-10
39	பேயார் முலையுண்ட வாயான் மாதவனே	திருவாய்மொழி 10-5-6

40	மாதவன் என்றென்று ஓத வல்லீரேல்	திருவாய்மொழி 10-5-7
41	துழாய்முடி மாதவன் தமர்க்கே	திருவாய்மொழி 10-9-4
42	மாதவன் தமரென்று வாசலில் வானவர் போதுமின்	திருவாய்மொழி 10-9-5
43	வடிவுடை மாதவன் வைகுந்தம் புகவே	திருவாய்மொழி 10-9-8
44	மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து எங்கள் மாதவனே கண்ணூற நிற்கிலும்	இராமனுச நூற்றந்தாதி - 41
45	வானம் கொடுப்பது மாதவன் வல்வினையேன் மனத்தில்	இராமனுச நூற்றந்தாதி - 66

வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனை கேசவனை.....

கேசவன் என்ற திருநாமம் பரமனது பரத்துவத்தை உணர்த்துகிறது.

ஸ்வரூபம் - பலம், வீர்யம், தேஜஸ், ஐஸ்வர்யம்

ரூபம் - ஸௌந்தர்யம், லாவண்யம், ஸௌகுமார்யம்

குணம் - கருணை, கிருபை, தயை, வாத்ஸல்யம், ஸௌஸீல்யம் இவை அனைத்தும் நிரம்பியவன் கேசவன்.

கேசம் என்றால் முடி. நீண்ட கேசத்தை உடையவன் கேசவன். - **மை வண்ண நறுங் குஞ்சிக் குழல் பின் தாழ மகரம் சேர் குழை இருபாடு இலங்கி ஆட** என்று திருநெடுந்தாண்டகத்தில் திருமங்கை ஆழ்வார் அனுபவிப்பார் அல்லவா!

கேசி என்ற அசுரனை அழித்தவன் என்பதால் கேசவன்.

பர்மமனையும் ருத்ரனையும் தன் திருமேனியில் வைத்திருப்பவன் என்பதால் கேசவன். அதாவது, "க + அ + ஈச + வ " **என்பதே கேசவ** என்றாகும். 'க' என்றால் பிரம்மா; 'அ' என்றால் விஷ்ணு; 'ஈச' என்றால் ருத்ரன்., "க + அ + ஈச + வ " மூன்றும் சேர்ந்தால் கேசவ என்றாகும். இப்படி, பிரம்மமனையும், ருத்ரனையும், தமக்குள் கொண்டவர் கேசவன் என்பது **தத்வார்த்த** விளக்கமாகும். இதைத்தான், **ஸப், ரஹ்மா ஸ்ஸி வஸ்ஸேந்த், ர ஸோக்ஷர: பரமஸ் ஸ்வராட்** என்று விராட் புருஷனாக ஸ்ரீமந் நாராயணனை உருவகப்படுத்தி நாராயண ஸூக்தம் கோஷிக்கின்றது.

தைத்ரீய ஆரண்யகத்தில்,

ஆகாசாத் பதிதம் தோயம் யதா₂ கச்சதி ஸாகரம் |

ஸர்வதே₃வ நமஸ்கார: கேசவம் ப்ரதி கச்சதி ||

என்று எங்கும் பொழியும் மழை நீர் சமுத்திரத்தை அடைவது போல் எந்த தேவதைக்கும் செய்யும் நமஸ்காரங்களும் கேசவனாகிய விஷ்ணுவையே சென்றடையும் என்று எம்பெருமானின் பரத்துவத்தைக் கேசவ நாமம் உணர்த்துவதை விளக்குகின்றது.

கேசவ நாமத்தின் பெருமையை ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹா தேசிகன் பன்னிருநாமம் என்று அருளியுள்ள பிரபந்தத்தில் போற்றியுள்ளதையும் இங்கு அனுஸந்தித்து அனுபவிக்க வேண்டும்.

கேசவனாய்நின்று கீழைத் திசையிலு நெற்றியிலுந்

தேசுடையாழிகள் நான்குடன் செம்பசும்பொன் மலைபோல்

வாசிமிகுத்தெனை மங்காமற் காக்கும் மறையதனால்

ஆசைமிகுத்த அயன்மகவேதியிலற்புதனே (தேசிகப் ப்ரபந்தம் - பன்னிரு திருநாமம் - 1)

[பொருள்: கேசவனாய் கீழைத் திசையிலிருந்து ப்ரகாசத்துடன் சுடர் வீசும் சக்ராயுதம் நான்குடன் சிவந்த புடம் போட்ட மாற்றுயர்ந்த பொன்னால் ஆன மலைபோல் நிலையாக நின்று புண்ட்ர ரூபமாய் நெற்றியிலும் வாஸம் செய்து நம்மைத் தவறான மார்க்கத்தில் செல்லாதவாறு நம்மை எந்த தீய சக்திகளும் அணுகாதவாறு ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.]

தீரும் நோய் வினைகள் எல்லாம் திண்ணம் நாம் அறியச் சொன்னோம்

பேரும் ஓராயிரத்துள் ஒன்று நீர் பேசமினே - (திருவாய்மொழி 10-2-3)

என்றும்

கெடுமிடர் ஆயவெல்லாம் கேசவா வென்ன நாளும்

கொடுவினை செய்யும் கூற்றின் தமர்களும் குறுக கில்லார்

விடமுடை அரவில் பள்ளி விரும்பினான் சுரும்பல் அற்றும்

தடமுடை வயல் அனந்தபுர நகர்ப் புகுதுமின்றே. - (திருவாய்மொழி 10-2-1)

என்றும்

கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்திஅல்லால் மற்றும் கேட்பரோ

கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசைவுகளே வையும்

சேண்பால் பழம்பகைவன் சிசு பாலன் திருவடி

தாள்பால் அடைந்த தன்மை அறிவாரை அறிந்துமே - (திருவாய்மொழி 7-5-3)

என்றும் நம்மாழ்வார் "கேசவா" என்று நாராயணனின் ஒரு நாமத்தைச் சொன்னால் அனைத்து வினைகளும் தீயுணுள் தூசாகும் என்று கேசவ நாம மகிமையைப் போற்றியருளியுள்ளதைப் போன்றே, **நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாட** என்று இந்தப் பாசுரத்தில் ஆண்டாள் நாச்சியார் அருளியுள்ளாள்.

கேசவன் என்ற திருநாமத்தை திவ்யப் பிரபந்தத்தில் 25 பாசுரங்களில் ஆண்டாள் உள்ளிட்ட ஆழ்வார்கள் அனுபவித்திருக்கிறார்கள். திருப்பாவையில் கேசவ நாமம் 2 பாசுரங்களில் போற்றப்பட்டுள்ளது. (கேசவனைப் பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ - 6ம் பாசுரம்.. வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனை கேசவனை -30ம் பாசுரம்)

திவ்யப் பிரபந்தத்தில் கேசவ நாமம் - ஆழ்வார்கள் அனுபவித்தபடி

எண்	பாசுர வரி	குறிப்பு
1	கண்ணன்கேசவன் நம்பிபிறந்தினில்	பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-1-1
2	திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்	பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-7-10
3	பேய்ப்பால்முலையுண்டபித்தனே. கேசவநம்பீ.	பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-3-1
4	கேசவனே. இங்கேபோதராயே	பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-9-1
5	கேசவனோடு இவளை பாடு	பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-7-5
6	கேசவன் பேரிட்டு நீங்கள் தேனித்திருமினோ	பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-6-1
7	கேசவனைப் பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ	திருப்பாவை -7
8	வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனை கேசவனை	திருப்பாவை -30
9	கேசவ நம்பியைக் கால்பிடிப்பாள்	நாச்சியார் திருமொழி -8
10	கேசவ நம்பி தன்னைக் கெண்டையொண் கண்ணி	பெரிய திருமொழி 9-9-6
11	தாயவனைக் கேசவனைத் தண்டுழாய் மாலைசேர், மாயவனை யேமனத்து வை	முதல் திருவந்தாதி -100
12	கிளரொளியென கேசவனே	நான்முகன் திருவந்தாதி -59
1	கேசவனை நாரணனை மாதவனை	பெரி திருவந்தாதி -65
14	கேசவ னென்னுடை அம்மான்	திருவாய் மொழி 1-9-2
15	பாடவல்லாரவர் கேசவன் தமரே	திருவாய் மொழி 2-6-11
16	கேசவன்தமர்க்கீழ்மே லெமரேழெழுபிறப்பும்	திருவாய் மொழி 2-7-1
17	கேடில் விழுப்புக்கழ்க் கேசவனைக்	திருவாய் மொழி 3-10-11
18	திருவடியை நாரணனைக்கேசவனைப் பரஞ்சுடரை	திருவாய் மொழி 4-9-11
19	கேசவன் அடியிணை மிசைக்குரு கூர்ச்சடகோபன் சொன்ன	திருவாய் மொழி 6-4-11
21	கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றும் கேட்பரோ	திருவாய் மொழி 7-5-3
22	கேட்டும் உணர்ந்தவர் கேசவற் காளன்றி யாவரோ	திருவாய் மொழி 7-5-6
23	மாலரி கேசவன் நார ணஞ்சீ மாதவன்	திருவாய் மொழி 8-2-7
24	கேசவனெம் பெருமானை பாட்டாய பலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து	திருவாய் மொழி 10-6-2
25	தொடுகடல் கிடந்தவென் கேசவன் கிளரொளி மணிமுடி	திருவாய் மொழி 10-9-7

திங்கள் திரு முகத்து சேய் இழையார்.....

நிலவைப் போல மதி முகம் கொண்ட பெண்கள் என்று பொதுவான பொருள் கொள்ளலாம். இங்கு ஒரு ரஸமான விளக்கத்தையும் அனுபவிக்கலாம். நோன்பு நோற்க ஆரம்பித்த போது, ஆயர் சிறுமியர்கள், நோன்பிற்காக மையிட்டெழுதாமல், மலர் முடியாமல் எளிமையாக இருந்தனர். நோன்பு விதிகளை பழுதின்றிக் கடைபிடித்து, எம்பெருமான் கண்ணனின் ஸாலோகம் அடைந்து, அவனின் ஆபரணங்களை வேண்டிப் பெற்று அணிந்து, அவனைப் போன்றே ரூபமும் கொண்டு, நோன்பை முடித்து, நாடு புகழும் பரிசாக கண்ணனின் கைங்கர்யம் என்ற பரிசையும் பெற்ற மகிழ்ச்சியில் கண்ணனுடன் கூடி, அவன் ஸாயுஜ்யமும் அடைந்து விட்டபடியால் - பகவத் சம்பந்தம் பெற்றுவிட்டதால், ஒளிவீசும் முழுநிலவைப் போன்ற திருமுகத்தைப் பெற்று பொலிவுடன் திகழ்ந்தனர் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

மதி நிறைந்த நன்னாளில் என்று பாசுரத்தைத் தொடங்கி, கடைசி பாசுரத்தில் திங்கள் (மதி) திருமுகத்து என்று முடிக்கும் பாங்கும் ரசித்து அனுபவிக்கும் வகையில் உள்ளது.

அங்கு அப் பறை கொண்ட ஆற்றை' என்றருளி, எம்பெருமான் கண்ணன் இருக்கும் இடத்திற்கே சென்று நந்தகோபன் திருக்கோயிலிலே, (திரு மாளிகையிலே) நப்பின்னைப் பிராட்டியுடன் கூடியிருந்த கண்ணன், சீரிய சிம்மாசனத்திலே அமர்ந்து ஆ வா என்று ஆராய்ந்து அருளிய பாங்கை ஆண்டாள் நாச்சியார் சொல்லியுள்ளாள். மேலும் "நீ தாராய்" என்று வேண்டி அனைவரும் அறிய, தாங்கள் வேண்டிப் பெற்ற பறை, பகவானின் கைங்கர்யம் என்ற புருஷார்த்தமே என்பதை இங்கே தெளிவாக்குகின்றாள்.

"சென்று" இறைஞ்சி

தாங்கள் இருந்து இடத்தில் இருந்தே, அஹங்காரத்துடன் வணங்காது, கண்ணனின் இருப்பிடம் "சென்று" வணங்குகிறார்கள்! ஏன்? அடியார்களுடன் கூடியிருந்து குளிர வேண்டும் என்ற பரந்த வழிபாட்டுணர்வை வெளிப்படுத்தவும், அதுதான் கைங்கர்யம்! அதுதான் தொண்டு! என்பதை வையத்து வாழ்வோருக்கு எடுத்துரைக்கவும் தான் **சென்று இறைஞ்சினாள்**. இருந்த இடத்தில் இருந்தேகூட எம்பெருமானை வணங்கலாம்தான்! ஆனால் அத்தகைய தனித்த வழிபாடு, வழிபடும் ஒருவருக்கு மட்டுமே ஆனந்தம் அளிக்கும் என்பதால், யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்று, ஸர்வோ ஜனா: ஸுகினோ பவந்தி என்று, அற்புதமான வைகறை வேளையில் தனிமை எதுக்கு என்று அடியார் குழாமுடன், கூடி இருந்து, குளிர்த்து வழிபடும் மேன்மையை உணர்த்த, திருப்பாவையில் 7 பாசுரங்களில் **சென்று** என்ற சொல்லை ஆண்டாள் நாச்சியார் கையாண்டுள்ளாள் என்று அனுபவிக்கலாம்.

1. தீக்குறளை "சென்று" ஓதோம் - (2ம் பாசுரம்)
2. தேவாதி தேவனைச் "சென்று" நாம் சேவித்தால் - (8ம் பாசுரம்)
3. "சென்று" செருச் செய்யும் - (11ம் பாசுரம்)
4. முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன் "சென்று" - (20ம் பாசுரம்)
5. "சென்று" அங்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய் திறல் போற்றி - (24ம் பாசுரம்)
6. கறவைகள் பின் "சென்று" கானம் சேர்ந்து உண்போம் - (28ம் பாசுரம்)
7. சேயிழையார் "சென்று" இறைஞ்சி - (30ம் பாசுரம்)

அங்கு அப் பறை கொண்ட ஆற்றை..... இங்கு இப்பரிசுரைப்பார்

அங்கே, எம்பெருமானிடம் பறை வாங்கிக் கொண்ட வழியை என்பது சொற்கள் விளக்கும் பொருளாகும். **அங்கு அப் பறை** என்று இவ்வுலக வாழ்விற்குப் பிறகு பெறும் பேறான மோக்ஷானந்தத்தைச் சொல்வதாகவும் அனுபவிப்பார்கள். ஆனால், அங்கு போய் பெறும் அப்பறையை இங்கேயே, இப் பூவுலகில் வாழும் போதே பெறலாம் என்பதற்கு வழிகாட்டுவதாகவே உட்பொருள் உணர வேண்டும். அதாவது, அஹங்கார, மமகார மனமாச்சர்யங்கள் ஆகிய **"மற்றை நம் காமங்கள் மாற்றி,"** எம்பெருமானைப் போற்றிப் புகழ்ந்து, அவனை உள்ளத்தில் கொண்டு, பெரியாழ்வார் அனுபவித்தது போல் **மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து அதில் மாதவனென்னும் தெய்வத்தை நாட்டி ஆர்வமென்பதோர் பூவிட வல்லார்களாகி** நித்ய கைங்கர்யம் செய்தால், இங்கேயே, இப் பூவுலக வாழ்விலேயே, நித்ய முக்தனாய் எம்பெருமானை உள்ளத்தில் உணரலாம் என்று பொருள் தெளியலாம்.

இவ்வாறு, கோதாப் பிராட்டி காட்டிய வழி நடந்தால், எம்பெருமான் திருமகளுடன், திருப்பாற்கடலில் உள்ளது போன்றே நம் உள்ளத்தில் குடிகொள்வான் என்பது ஸர்வ நிச்சயம் என்பதை, பெரியாழ்வார் பாசுரம் கொண்டு தெளிவோம்.

**அரவத்தமளியினோடும் அழகியபாற்கடலோடும்
அரவிந்தப்பாவையும்தானும் அகம்படிவந்துபுகுந்து
பரவைத்திரைபலமோதப் பள்ளிகொள்கின்றபிரானை
பரவுகின்றான்விட்டுசித்தன் பட்டினம்காவற்பொருட்டே**

- (பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-2-10)

இவ்வாறு, பக்தி மார்க்கத்தில் எம்பெருமானைச் ஸரணடைந்து பெறும் பேற்றினை, ஸ்வாமி தேசிகன் உணர்த்துவதையும் இங்கு மேற்கோளிட்டு **அங்கு அப் பறை கொண்ட ஆற்றை இங்கு பறை கொள்ளும் பேறாக** அனுபவிக்கலாம்.

**முக்கியமந்திரங்காட்டிய மூன்றில்நிலையுடையார்
தக்கவையன்றித் தகாதவையொன்றுந்தமக்கிசையார்
இக்கருமங்கள் எமக்குளவென்னுமில்லக்கணத்தான்
மிக்கவுணர்த்தியர் மேதினிமேவியவிண்ணவரே.** - (அதிகாரசங்கிரகம் - 21)

[பொருள்: “திருமந்திரத்தில் கூறப்படும் மூன்று நிஷ்டைகளை உடையவர்கள் தமக்கு உச்சிதமான நித்திய நைமித்திக கர்மங்களை அன்றித் தகாத கர்மங்களைச் செய்யத் துணிய மாட்டார்கள். ஸ்வநிஷ்டைகளின் அடையாளங்களை தம்மிடத்தில் நிச்சயமாகக் கண்ட பிரபந்தர்கள் பூமியிலுள்ள நித்ய சூரிகள் எனக் கொள்ளப்படுவர்.”]

மேற்சொன்னபடி, மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, எம்பெருமானின் திருவடிகளைப் பற்றும் ஆற்றலை அடைவதே **அங்கு அப் பறை கொண்ட ஆற்றை, இங்கு பறை கொள்ளும் பேறு** என்று ஆண்டாள் நாச்சியார் அருளியுள்ளாள்.

அணி புதுவைப் பைங்கமலத் தண் தெரியல் பட்டர் பிரான் கோதை சொன்ன.....

இங்கு இப்பரிசு உரைப்பார்

பட்டர்பிரான் கோதை சொன்ன என்று அருளி, தன் தந்தையே தன் ஆசார்யன் என்பதை உணர்த்துகிறாள், சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார்!. இங்கு, மதுரகவியாழ்வார் “**தென்குருசூர் நம்பிக்கு அன்பளாய் மதுரகவி சொன்ன சொல்**” என்று கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு பதிகத்தை நிறைவு செய்துள்ளதையும் இங்கு ஒப்பு நோக்கி, ஆண்டாளின் திருப்பாவையும், மதுரகவியின் கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பும் ஆசார்யனை முன்னிறுத்திச் சொல்வதால், தனிச்சிறப்பு பெற்ற பிரபந்தங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

இங்கு இப்பரிசு உரைப்பார் என்பதை, நாம் அனைவரும் உய்யும் வழியாக வராஹ அவதாரத்தின் போது எம்பெருமான் பூமிப்பிராட்டிக்குச் சொன்ன ஸ்ரீவராஹ சரம ஸ்லோகத்தின் ஸாரமாக அருள, பூமிப் பிராட்டியை கோதாப் பிராட்டியாக பூமிக்கு அனுப்பி வைத்து, அவளால் நமக்கு அருளப்பட்ட திருப்பாவையை அனுஸந்திப்பது என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ வராக உவாச:

ஸ்த்தி₂தே மநஸி ஸுஸ்வஸ்த்தே₂ ஸரீரே ஸதி யோ நர: |

தா₄துஸாம்யே ஸ்த்தி₂தே ஸ்மர்த்தா விஸ்வரூபஞ்ச மாமஜம் ||

ததஸ்தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்ட₂பாஷாண ஸந்நிப₄ம் |

அஹம் ஸ்மராமி மத்₃ப₄க்தம் நயாமி பரமாம் க₃திம் ||

- இது வராக சரம ஸ்லோகம்

அதாவது, மனதும் உடலும் நல்ல நிலையில் இருக்கும் போது (இளமைக்காலத்தில்) - **கிடரொளியிளமை கெடுவதன்முன்னம்** - என்னை ஒரு கணமேனும் மகாவிச்வாசத்துடன் ஒருவன் நினைப்பானாகில், அவன் வயதாகி உடல் தளர்ந்து மரக்கட்டையைப் போல் ஸ்மரணை இன்றி கிடக்கும்போது நான் அவனைப் பற்றி நினைக்கிறேன்! என்று கருணையின் திருவுருவான ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியார் ஸ்ரீமன் நாராயணனிடம் அல்லல் பட்டுழலும் நமக்காக - இந்த ஆத்மாக்களுக்காகப் பரிவுடன் வேண்டிய போது சொன்னான்.

ஸ்வாமி தேசிகன் தாம் அருளியுள்ள அமிருதாசுவாதினியில் வராஹ சரமச் ச்லோகத்தின் ஸாரத்தை கீழ்க் கண்டபடி, அழகாக அருளியுள்ளார்:

இடம்பெற்றார் எல்லாம் என் உடலாய் நிற்ப

இடர் பிறப்பு என்று இவையில்லா என்னை அன்பால்

அடம்பற்றாம் அவனென்று நினைந்தான் யாவன்

அவனாவி சரியும்போது அறிவு மாறி

உடம்பில் தார் உபலம்போற் கிடக்க நானே

உய்யும்வகை நினைந்துயர்ந்த கதியால் என்றன்

இடம்பெற்று என்னுடன் வாழ எடுப்பன் என்ற

எம்பெருமான் அருள்பெற்று மருள்செற்றோமே.

- (அமிருதாசுவாதினி 21)

இந்த பாசுரத்தையே ரகஸ்ய சிகாமணி க்ரந்தத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் இவ்வாறு அருளியுள்ளார்.

ஸ்வஸ்த₂ம் சித்தம் ஸுக₂மபி வபுர்தா₄துஸாம்யம் ச க்ருத்வா

ஸ்வாத்மானம் ச ஸ்ம்ருதிப₃மஜம் விஸ்வரூபம் விதன்வன் |

காலே ப்ராப்தே கரணவிலயாத் காஷ்ட₂பாஷாண கல்பான்

நாத₂: போத்ரி நயது க்ருபயா நாதி₂த: ஸ்வம் பத₃ம் ந: ||

மேற்சொன்ன பாசுரம் மற்றும் ச்லோகத்திற்கான பொருளாவது:

“இவ்வுலகத்திலுள்ள ஸகல வஸ்த்துக்களும், பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாத, எவ்வித இந்திரிய தோஷங்களுக்கும் வசப்படாத எனக்குச் சரீரமாகின்றன. என்னையே அன்புடனும் திடமான மஹா விச்வாசத்துடன் சரணம் என்று அடைந்தவனை அவனுடைய அந்திமக் காலத்தில் அவன் தன் நினைவிழந்து, சரீரம் கட்டை போலும் கல் போன்றும் கிடந்தாலும், அவனை உய்வித்து, நிலையாக பரமபதத்தில் இருக்கும்படிச் செய்வேன் என்று அருளிய வராஹப் பெருமானின் க்ருபையால் நாம் அஞ்சுனம் அழியப் பெற்றோம்.]

இவ்வாறு,

“யோ ப்ரம்மாணம் வித்யாதி பூர்வம்

யோ வை வேத்யம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை.....”

என்று ஸ்வேதாசுவதர உபநிஷத்தும்,

“பண்புடை வேதம் பயந்த பரனுக்கு,

மண்புரை வையம் இடந்த வராகற்கு.....” (திருவாய்மொழி 6-6-5)

என்று திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் கொண்டாடியவரும்

பாசிதூர்த் துக்கிடந்த பாமரர்க்குப் பண்டொருநாள்

மாசுடம்பில் நீர்வார மானமிலாப் பன்றியாம்,

தேசுடைய தேவர் திருவரங்கச் செல்வனார்,

பேசி யிருப்பனகள் பேர்க்கவும் பேராவே.

- (நாச்சியார் திருமொழி -110)

என்று கோதைப் பிராட்டியால் நாச்சியார் திருமொழியில் போற்றப்பட்டவருமான ஸ்ரீ யக்கு வராக மூர்த்தியான **உபதேசித்தவன், உபதேசத்தை மறந்தான். உபதேசித்ததை மறந்தவனுக்கு உபதேசித்ததை உணர்த்தி எழுப்பி உபதேசித்தான்**, ஜெகன்மாதாவான பூமாதேவி. பிறகு கலியுகத்தில் பகவத் ஆக்ஞையின் பேரில் ஆண்டாளாக அவதரித்து, பெரியாழ்வாரின் பெண்ணாக கண்ணன் திருவடியையே நண்ணும் மனமுடையவளாக வளர்ந்து, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையே திருவாய்ப்பாடியாகவும், வடபத்ர சாயியையே க்ருஷ்ணனாகவும், வடபத்ரசாயியின் திருக்கோயிலையே நந்தகோபன் திருமாளிகையாகவும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் இருந்த குழந்தைகளையே கோபியர்களாகவும் பாவித்து, பாவை நோன்பு நோற்று, திருப்பாவையை நமக்கு அளித்து, ஜ்ஞான மூர்த்தியான வராஹப் பெருமான் உபதேசத்தையே தம் திருப்பாவை வாயிலாக நமக்கு அருளியுள்ளார்.

பகவான் வராஹ மூர்த்தியாக பூமிப் பிராட்டியிடம் சொன்ன மூன்று விஷயங்களாவன:

1. **பகவானின் திருநாமத்தை வாய்விட்டு நாம உச்சாரணம் பண்ண வேண்டும்.**
2. **பகவானின் திருவடிகளில் மலரிட்டு அர்ச்சனை செய்தல் வேண்டும்.**
3. **பகவானிடம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ண வேண்டும்.**

இந்த மூன்று விஷயங்களையே, திருப்பாவையின் முதல் 10 பாசுரங்களில் பகவானின் **பேர் பாடுதல்** என்றும், 2வது பத்து பாசுரங்களில் (11 முதல் 20 வரை) பகவானின் திருவடிகளில் புஷ்பங்களை இட்டு **அர்ச்சனை செய்தல்** என்றும், 3வது 10 பாசுரங்களில் (21 முதல் 30 வரை) பகவானின் திருவடிகளில் **ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்தல்** என்றும் திருப்பாவையில் உணர்த்தியுள்ளார் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

இவ்வாறு, எம்பெருமான், தன் பிராட்டியான பூமிப் பிராட்டியை பூமிக்கு கோதாப் பிராட்டியாக அனுப்பி, அவள் மூலம் **திருப்பாவையை** நமக்கு **இங்கு இப்பரிசு** என்று அருளியுள்ளார். திருப்பாவை தான் எம்பெருமான் நமக்கு கோதாப் பிராட்டி மூலம் அளித்த பரிசு!

சங்கத்தமிழ் மாலை

சங்கம் என்ற சொல்லுக்கு உள்ள பல பொருள்களில், அன்பு என்ற பொருளும் உண்டு. அன்பின் முதிர்ச்சியான பக்திச் சுவை சொட்டச் சொட்ட தீந்தமிழில் சொன்ன பாசுரங்கள் என்பதால், ஆண்டாள் தன் பாசுரங்களை சங்கத் தமிழ் என்றருளியுள்ளார். ஆண்டாள் நாச்சியார் அருளியுள்ள பாசுரங்களே, **அவள் பாடிக் கொடுத்த சங்கத் தமிழ் மாலை!**

சங்கத் தமிழ் மாலை முப்பதும் தப்பாமே

இங்கு இப்பரிசுரைப்பார் ஈரிரண்டு மால் வரை தோள்

செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால்

எங்கும் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர் எம்பாவாய்

ஈரிரண்டு மால் வரை தோள்.....

சங்கம் சக்கரமும் தாங்கும் இரு கரங்கள், அபயமும், வரமும் அருளும் இரு கரங்கள் என்று நான்கு கரங்களைத் தாங்கும் அகண்ட மல்லாண்ட பெருந்தோள்களை உடைய எம்பெருமான் என்று எம்பெருமானின் செளந்தர்ய ரூபத்தை வர்ணிக்கும் சொற்கள் இவை. **“நீள்வரைபோல் மெய்யனார்”** என்று திருப்பாணாழ்வரும் (அமலனாதி பிரான் - 7), **“நீடேறு பெருவலித் தோளுடைய வென்றி நிலவுபுகழ் நேமியங்கை நெடியோன்”** (பெரிய திருமொழி 7-8-9) என்று திருமங்கை ஆழ்வாரும் எம்பெருமானின் தோள்வலியைப் போற்றியுள்ளதையும் இங்கு ஒப்பிட்டுப் பொருள் கொள்ளலாம்.

“ஈரிரண்டு மால்வரைத்தோள்” என்று ஆண்டாள் சொன்னதைச் சுவையாக இப்படியும் அனுபவிக்கலாமே! அதாவது, திருப்பாவையைத் தப்பாமல் உரைக்கும் அடியவரை, இரு கைகள் போதாது என்று பரந்தாமன் தனது நான்கு கைகளாலும் அரவணைப்பான் என்றுணர்த்த, **ஈரிரண்டு மால்வரைத்தோள்** என்றருளியுள்ளாள் ஆண்டாள் நாச்சியார் என்றும் அனுபவிக்கலாம்.

செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால்

ஹீமந் நாராயணனின் நேத்ர விசேஷத்தை **“ஸ்புட பத்ம லோசன:”** என்று விஷ்ணு புராணம் கொண்டாடுகின்றது.

“பங்கயக் கண்ணன் என்கோ _ பவளச் செவ்வாயன் என்கோ

அங்கதிர் அடியன் என்கோ _ அஞ்சன வண்ணன் என்கோ” - (தி.மொ: 3-4-3)

என்று நம்மாழ்வார் நயந்து திகைத்த கண்களன்றோ அவை!!

“பரியனாகி வந்த அவுணன் உடல்கீண்ட, அமரர்க்கு

அரிய ஆதிபிரான் அரங்கத்து அமலன் முகத்து,

கரிய வாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து - - செவ்வரி யோடி, நீண்டவப்

பெரிய வாய கண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே.” (அமலனாதிபிரான் - 8)

என்று திருப்பாணாழ்வாரைத் திகைக்கவைத்த கண்களல்லவா அவை!!

“வ்ருத்தோத்புல்ல விஸாலாஷும் விபக்ஷ சூய தீக்ஷிதம்”

- (மந்திர ராஜ பத ஸ்தோத்ரம் - 1)

என்று மந்திர ராஜ பத ஸ்தோத்ரத்தில் கொண்டாடப்பட்டுள்ள விசாலமான கண்கள் அல்லவா அவை!! அன்றலர்ந்த செந்தாமரையை ஒத்த திருநேத்ரம் - கருணை மழை பொழியும் திருக்கண்கள். சந்திரனும் சூரியனும் ஹீமந் நாராயணனின் அகக் கண்ணாகவும் புறக் கண்ணாகவும் வேதம் போற்றுகின்றது.

“சந்த்₃ரமா நநசோ ஜாத:|” என்றபடி, எம்பெருமானின் மனத்திலிருந்து தோன்றியவன் சந்திரன்.

“சக்ஷாஸ்ஸூர்யோ அஜாயத|” என்றபடி, எம்பெருமானின் கண்களினின்று தோன்றியவன் சூரியன்.

“பூ₄: பாதௌ₄ யஸ்ய நாபி₄ர் வியத₃ஸூர நிலஸ்

சந்த்₃ர ஸூர்யௌ ச நேத்ரே.....” (விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம்)

என்று விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமம் கொண்டாடுகிறது.

இப்படி எம்பெருமானுக்கு அகக்கண்ணும் புறக்கண்ணுமாக சந்திரனும் சூரியனும் உள்ளார்கள் என்று வேதம் உரைத்ததைத்தான் என்பதை **“கார்மேனிச் செங்கண் கதிர் மதியம் போல் முகத்தான்”** என்று 1ம் பாசுரத்திலும், **“திங்களும் ஆதித்தனும் எழுந்தாற்போல் அங்கண் இரண்டும்..”** என்று 22ம் பாசுரத்தில் வர்ணித்துள்ளதையும் இங்கு அன்வயிக்கலாம். இவ்வாறு, ஆண்டாள் நாச்சியார் கண்ணனது கருணை பொழியும் திருக் கண்களை, திருப்பாவையில் **கார்மேனிச் செங்கண், கதிர் மதியம் போல் முகத்தான், பங்கயக் கண்ணானை, செங்கண் சிறுச் சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ, திங்களும் ஆதித்தனும் எழுந்தாற் போல், அங்கண் இரண்டும், செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால்** என்று 5 பாசுரங்களில் போற்றிப் பாடி அருளியுள்ளாள்.

நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான் என்பதை உணர்த்தி, அடைய வேண்டிய உபேயம் - புருஷார்த்தம் ஹீமந் நாராயணனே என்றும் அவனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யங்களே என்றும் ஆண்டாள் நாச்சியார் திருப்பாவையின் ஸாரமாக உணர்த்தியுள்ளதால், திருப்பாவையின் முப்பது பாசுரங்களையும் தப்பாமல் உரைப்பார் எல்லோரும் அடையும் பரிசாக, நல்ல குலம், நீங்காத செல்வம், தீயினுள் தூசாகும்படி துயர் தீர்க்கும் எம்பெருமானின் கருணை, என்றும் எப்போதும் அழியாத இவ்வுலக பெருநிலம் ஆகிய கைங்கர்யம் என்ற பெறும் பேறு ஆகியவற்றை அளிக்கும் நலந்தரும் சொல்லான நாராயண நாமமே என்று ஆண்டாள் உணர்த்துகின்றாள். இந்தப் பொருளை உணர்த்தும் விதமாகத்தான் **செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால் எங்கும் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர்** என்றருளியுள்ளாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

இந்த அனுபவத்தைத் தானே திருமங்கையாழ்வார்,

குலம்தரும் செல்வம் தந்திடும் அடியார் படுதுயராயினவெல்லாம்,

நிலந்தரஞ்செய்யும் நீள்விசும்பருளும் அருளொடுபெருநிலமளிக்கும்,

வலந்தரும்மற்றுந்தந்திடும் பெற்ற தாயினு மாயினசெய்யும்,

நலந்தருஞ்சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன்

நாராயணாவென்னும்நாமம்.

- (பெரிய திருமொழி 1.1.9)

இதைத்தானே தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார்

பச்சைமா மலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச் செங்கண்

அச்சுதா. அமர ரேறே. ஆயர்தம் கொழுந்தே. என்னும்,

இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திர லோக மாளும்,

அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகரு ளானே. - (திருமாலை -2)

என்று அருளியுள்ளார். என்ன அனுபவம் பாருங்கள்!!!

செல்வத் திருமால்..... -

எம்பெருமானான ஸ்ரீமந் நாராயணன் அளவிட முடியாத ஐசுவர்யங்களையும், அடியார்கள் பால் பேரன்பும், கருணையும் உடையவன். இம்மைக்கும், மறுமைக்கும் இன்பம் தருபவன் திருமாலே என்று நம்மாழ்வார் அருளியது போன்றே ஆண்டாள் நாச்சியாரும், அவன் அருளும், நீங்காத செல்வம் - திருத்தக்க செல்வம் என்று அறுதியிடும் விதமாக, **செல்வத் திருமாலால்** என்று **“ஆல்”** விசுவாமிசேரர்த்து இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் , நிலையான செல்வம் அருளுபவன் என்று உணர்த்துகின்றாள்.

இங்கும் அங்கும் திருமாலன்றி இன்மை கண்டு,

அங்ஙனே வண்குரு கூர்ச்சட கோபன் சொல்,

இங்ஙனே சொன்ன ஓர் ஆயிரத் திப்பத்தும்,

எங்ஙனே சொல்லினும் இன்பம் பயக்குமே. - (திருவாய்மொழி 7-9-11)

என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரம் இத்தகைய தெளிதலை உணர்த்துகின்றது.

த்வய மந்த்ரத்தின் **‘ஸ்ரீமத்’ சப்தம்**, இந்த 30 பாசுரத்தின் தொடக்கத்தில் **மாதவன்** என்றும், இறுதியில் **‘செல்வத் திருமால்’** என்றும் வெளிப்படுத்தியுள்ளமையையும் கருத்தில் கொண்டு அனுபவிக்கலாம்.

“எங்கும் திருவருள் பெற்று” என்பதும் இம்மையிலும், மறுமையிலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் நித்ய கைங்கர்யம் ஆகிய திருவருளை வேண்டுவதைக் குறிக்கின்றது. எம்பெருமானின் இத்தகைய காருண்யத்தை உணர்த்தும் ,

பண்டைநா ளாலே நின்திரு வருளும் பங்கயத் தாள்திரு வருளும்

கொண்டு,நின் கோயில் சீய்த்துப்பல் படிகால் குடிகுடி வழிவந்தாட் செய்யும், தொண்டரோர்க்

கருளிச் சோதிவாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்,

தெண்டிரைப் பொருநல் தண்பணை சூழ்ந்த திருபுளிங் குடிக்கிடந் தானே.

- (திருவாய்மொழி 9-2-1)

என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தையும் இங்கு அனுஸந்தித்துப் பொருள் தெளியலாம்.

இன்றாக நாளையேயாக இனிச் சிறிதும்

நின்றாக நின்னருள் என்பாலதே - நன்றாக

நான் உன்னையன்றி இலேன் கண்டாய் நாரணனே

நீ யென்னையன்றியிலை.

- (நான்முகன் திருவந்தாதி - 7)

என்று நான்முகன் திருவந்தாதிப் பாசுரத்தில் திருமழிசைப் பிரான் அருளியுள்ளபடி, இன்றோ, நாளையோ அல்லது எந்த நாள் ஆனாலும், ஸ்ரீமந் நாராயணனின் அருளே நம்மை ஆள்வது என்றும், அதனால், உனக்கு நான், எனக்கு நீ என்றிருக்கும் நிலையே சேதநர்களான நமக்கு வாழ்வு என்ற திருமழிசைப் பிரானின் அனுபவத்தையும்,

மனமாசு தீரு மறுவினையும் சார,

தனமாய தானேகை கூடும், - புனமேய

பூந்துழா யானடிக்கே போதொடு நீரேந்தி,

தாம்தொழா நிற்பார் தமர்.

- (முதல் திருவந்தாதி - 43)

என்ற முதல் திருவந்தாதிப் பாசுரத்தில் எம்பெருமானைச் சரணடைந்து அவன் திருவடிகளைப் பற்றினால், அவன் கருணையால் நம் மன அழுக்குகளும், தீராத வினைகளும் நீங்கி, என்றும் நிலையான அருட் செல்வம் தானே வந்து சேரும் என்று பொய்கையாழ்வார் அருளியுள்ளதையும் ஒட்டியே ஆண்டாள் நாச்சியாரும், இந்தப் பாசுரத்தில் **“செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால் எங்கும் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர்”** என்று அருளியுள்ள பாசுரச் சொற்றொடருக்கு உட்பொருளாக உள்ளது என்று தெளியலாம்.

இந்தப் பாசுரத்தில் மட்டுமே ஆண்டாள் நாச்சியார் தன்னை பட்டர் பிரானின் (விஷ்ணு சித்தரின்) குமாரத்தியாகவெளிப்படுத்திக் கொண்டு, தான் அருளியுள்ள திருப்பாவைப்பாசுரங்களை அனுஸந்திப்பவர்கள், எம்பெருமான் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திருவருள் கிடைக்கப் பெற்று, பேரின்ப நிலையைப் பெறுவர்” என்று அருளியுள்ளார். இவ்வாறு, வையத்து வாழ்வோர்களை அழைத்து, எம்பெருமானின் சரணங்களில் தூயோமாய்

வந்து, தூமலர் தூவித் தொழுது, வாயினால் பாடி, மனத்தினால் சிந்தித்து, இற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் நின்னருளாம் கதியின்றி மற்றில்லோம் என்று அவன் சரணங்களில் ஸரண் அடைவதே உய்யும் வழி என்று திருப்பாவை பாசுரங்கள் மூலம் உணர்த்தி, செல்வத் திருமாலால் எல்லோரும் எப்போதும் எங்கும் திருவருள் பெற்று ஆனந்தமாக வாழ வேண்டும் என்று திருப்பாவைப் பாசுரத்தைப் பூர்த்தி பண்ணியுள்ளாள் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

திருப்பாவையின் மற்ற 29 பாசுரங்களிலும் “ஏலோர் எம்பாவாய்” என்று தலைக்கட்டி பாசுரங்களை முடிக்கும் ஆண்டாள் நாச்சியார் இந்த 30ம், பாசுரத்தில் மட்டும் “இன்புறுவர் எம்பாவாய்” என்றருளியுள்ளது, ஆண்டாள் நாச்சியாரின் காரணத்தை வெளிப்படுத்துவதுடன், அவள் பூமிப் பிராட்டியின் அம்சமாக அவதரித்தவள் என்று அவளின் தெய்வத் தன்மையையும் உணர்த்துவதாக உள்ளது. “ஸர்வே ஜனா: ஸுகினோ பவந்து” என்றபடி, எல்லோரும் ஆனந்தத்துடன் இருக்க வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கின்றாள் ஆண்டாள் நாச்சியார். பூமிப் பிராட்டியின் அவதாரம் ஆகையால், அனைவருக்கும் அருள வேண்டும் என்ற கோதாப்பிராட்டியின் தெய்வத் தன்மை இங்கு மிளிர்கின்றது. பூமிப் பிராட்டி இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் வழியாய் இருக்கின்றாள் என்று ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீபூஸ்துதியில் போற்றியருளியுள்ள ஒரு ஸ்லோகத்தை இங்கு அன்வயித்தல் பொருத்தமாகும்.

நிஷ்கண்டக ப்ரஸம யோக₃ நிஷேவணீயாம்

சா₂ யா விஸேஷ பரிபூ₄ த ஸமஸ்த தாபாம் |

ஸ்வர்கா₃ பவர்க₃ ஸராணீம் ப₄ வதீ முஸந்தி

ஸ்வச்ச₂ந்த₃ ஸுகிர வதூ₄ மவதூ₄ த பங்காம் || - (ஸ்ரீபூஸ்துதி -22)

[பொருள்: பூமிப் பிராட்டியே! பெரியோர்கள் தன் ஸங்கல்பத்தாலே அவதரித்த வராஹப் பெருமானுக்குத் தேவியாயுள்ள உன்னை ஸ்வர்க்கம், மோகூடம் இவற்றை அடைவிக்கும் வழியாகக் கொள்கின்றனர். வழி, சேற்றின் ஸம்பந்தம் இல்லாதிருக்க வேண்டும். நீ எவ்வகைக் குற்றமுமற்றவளாய் உள்ளாய். வழியில் முள் இல்லாவிடில் நடக்க எளிதாயிருக்கும். நீயும் ஒரு தடையுமின்றி அடக்கத்துடன் யோகம் புரிவர்கள் வந்து அடைய ஏற்றவளாயுள்ளாய். வழியில் நடுவில் மரத்து நிழல் கிடைத்தால் நடப்பதால் வந்த தாபமெல்லாம் தீரும். நீயும் நன்கு காப்பதால் சேதநர்களின் எல்லாத் துன்பங்களையும் துடைக்கின்றாய். ஆதலால் ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலன்களையோ மோகூடத்தையோ பெற விரும்புமவர்களுக்கு நீ வழியாய் நின்று அவர்கள் அந்த அந்தப் பலன்களைப் பெறுமாறு செய்கின்றாய்.]

இந்த அளவில், திருப்பாவையின் இறுதிப் பாசுரமான 30ம் பாசுரத்தின் பாசுரார்த்த விசேஷங்களைப் பூர்த்தி பண்ணுகிறேன்.

நிறைவாக,

அன்ன வயற்புதுவை ஆண்டாள் அரங்கற்குப்

பன்னு திருப்பாவைப் பல்பதியம்

இன்னிசையால் பாடிக்கொடுத்தாள் நற்பாமாலை

பூமாலை சூடிக் கொடுத்தானைச் சொல்லு

என்ற திருப்பாவையின் தனியன் பாசுரத்தில் சொல்லியுள்ளது போல், ஆண்டாள் அருளியுள்ள பாசுரங்களில் அவள் அருளியுள்ள சொற்களையே மலர்களாகக் கொண்டு 30 மாலைகளாகத் தொடுத்து, அவளுக்கே சாற்றி, சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியான அவள் அவ்வாறு சூடிக் கொடுத்த 30 பாமாலைகளையும் அரங்கனுக்கே அவள் சாற்றி மகிழ்வதாக நாமும் மகிழ்வோம்.

ஆண்டாள் நாச்சியார் சூடிக் கொடுத்த 30 பாமாலைகள்:

1. பாரோர் புகழ்ப் படிந்து நீராடி நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான் என்று அருளிய **பாரோர் புகழ் மாலை.**
2. உய்யும் ஆறு எண்ணி உய்ய வழிகாட்டி அருளிய **உய்வு மாலை.**
3. ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர் பாடியதால் பெற்ற **நீங்காத செல்வமாலை.**
4. ஆழிமழைக் கண்ணன் அருளால் வாழ உலகினில் பெய்த மழையில், நீராடி **மகிழ் மாலை.**
5. தூயோமாய் வந்து நாம் தூமலர் தூவித் தொழுது வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்தித்து, ஆயர் குலத்தினில் தோன்றிய அணிவிளக்கான கண்ணனாகிய தாமோதரனைப் போற்றிப் பெற்ற **பிழை மாயும் மாலை.**

6. புட்கள் சிலம்பும் விடியல் நேரத்தில் அரவணையில் பள்ளிகொண்ட மூல வித்தினை உள்ளத்தில் கொண்டு குளிரும் **குளிர் மாலை**.
7. ஆனைச்சாத்தன் அரற்றும் அதிகாலை வேளையில், நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடிப் பெற்ற **தேசமாலை** (தேசுடைய மாலை).
8. மாவாய்ப் பிளந்தவனும், மல்லரை மாய்த்தவனுமான தேவாதி தேவனைச் சேவித்துப் பெற்ற **அருள் மாலை**.
9. மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன் என்று நாமங்கள் பலவும் போற்றிப் பெற்ற **திருநாம மாலை**.
10. போற்றப் பறை தரும் புண்ணியனான நாற்றத் துழாய் முடி நாராயணனைப் போற்றிப் பெற்ற **தேற்ற மாலை**.
11. முகில் வண்ணன் பேர்பாடிப் பெற்ற **பொருள் மாலை**.
12. தென் இலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கு இனியானைப் பாடிப் பெற்ற *”மாலை” **அறிந்த மாலை**. *(மால் = திருமால்).
13. பொல்லா அரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானைக் கீர்த்திமை பாடிப் போய்ப் பெற்ற **கள்ளம் தவிர் மாலை**.
14. சங்கோடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையான பங்கயக் கண்ணானைப் பாடிப் பெற்ற **பாடல் மாலை**.
15. மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்ல மாயனைப் பாடிப் பெற்ற **நானே ஆகும் மாலை**.
16. நாயகனான நந்த கோபன் கோயில் சென்று தொழுது பெற்ற **நேய மாலை**.
17. ஓங்கி உலகளந்த செம்பொற்கழலடி நந்த கோபாலனையும், பலராமனையும் பணிந்து பெற்ற **உறங்கா மாலை**.
18. பந்து ஆர் விரலி நப்பின்னையை புருஷகார பூதையாகப் போற்றிப் பெற்ற **மகிழ் மாலை**.
19. கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னையையும், மலர்மார்பனான கண்ணனையும் போற்றிப் பெற்ற **தகவு மாலை**.
20. முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன் சென்று கப்பம் தவிர்க்கும் கலியான, நப்பின்னையின் திருவான, கண்ணனைப் போற்றிப் பெற்ற **நீராட்டு மாலை**.
21. உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரைப் பணிந்து பெற்ற **போற்றிப் புகழ் மாலை**.
22. அபிமான பங்கம் அடைந்து அம் கண் மா ஞாலத்தரசனான எம்பெருமானின் கண் வீச்சால் பெற்ற **சாபம் இழிக்கும் மாலை**. (சாப நிவாரண மாலை)
23. சீரிய சிங்காசனத்து இருந்து நாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்து அருளும் பூவைப்பூ வண்ணான கண்ணனைப் போற்றிப் பெற்ற **அருள் மாலை**.
24. எம்பெருமானின் லீலைகளைப் போற்றிப் பணிந்து பெற்ற **போற்றி மாலை**.
25. ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓர் இரவில் ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர்ந்தவனை அருத்தித்து வந்து பெற்ற **வருத்தம் தீர் மாலை**.
26. மாலான, மணிவண்ணான, ஆலினிலைப் பாலகனையும் அவன் பாஞ்ச சன்யத்தையும் போற்றிப் பெற்ற **அருள் மாலை**.
27. கூடாரை வெல்லும் சீர் கோவிந்தனைப் பாடி, நாடு புகழும் பரிசுகள் பெற்று, ஆடையுடுத்து, அணிகலன்கள் அணிந்து, பாற்சோற்றில் மூட நெய் பெய்துண்டு மகிழ்ந்து, கூடியிருந்து உள்ளம் குளிர வைத்தவனைப் பாடிப் பெற்ற **உள்ளம் குளிர் மாலை**.
28. கறவைகள் பின் சென்று கானம் சேர்ந்து உண்டு, குறை ஒன்றும் இல்லாத கோவிந்தனோடு கொண்ட உறவு ஒழிக்க ஒழியாது என்று உணர்ந்து, அவனருளால் பெற்ற **பறை தரும் மாலை**.
29. சிற்றம் சிறு காலே வந்து, ஏற்றைக்கும் ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும் உன் தன்னோடு உற்றோமே ஆவோம் உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம் என்று எம்பெருமானைச் சேவித்து, அவன் பொற்றாமரை அடியே போற்றிப் பெற்ற **மற்றை நம் காமங்கள் மாற்றும் மாலை**.
30. வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனை கேசவனைப் போற்றிப் பறை கொண்ட ஆற்றை பட்டர் பிரான் கோதை சொன்னபடி சங்கத்தமிழ் மாலை முப்பதும் தப்பாமல் அனுஸந்தித்து, செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால் எங்கும் திருவருள் பெற்று இன்புறப் பெற்ற **திருவருள் மாலை**.

இவ்வாறு ஆண்டாள் பாசுரச் சொற்களால் தொடுத்த 30 பாமாலைகளையும் சூடிக் கொடுத்த அந்த சுடர்கொடிக்குச் சூடி, அவள் சூடிக் கொடுத்ததைத் தப்பாமல் நாமும், அரங்கனுக்குச் சூடி, செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலான அரங்கனின் திருவருள் பெற்று இன்புறுவோம்.

பாதகங்கள் தீர்த்து, பரமனடி காட்டும் வேதமனைத்துக்கும் வித்தான கோதை தமிழ் ஐயைந்தும் மைந்தும் அறிந்து, அரியை அறிவோம்.!!

**வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூ ராடிப்பூரம்
மேன்மேலும் மிகவிளங்க விட்டுசித்தன்
தூயதிரு மகளாய் வந்த ரங்கனார்க்குத்
துழாய்மாலை முடிசூடிக் கொடுத்த மாதே!
நேயமுடன் திருப்பாவை பாட்டாறந்தும்
நீயுரைத்த தையொரு திங்கட்பாமாலை
ஆயபுகழ் நூற்றுநாற்பத்து மூன்றும்
அன்புடனே யடியேனுக்கருள் செய்நீயே!!**

- (ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிய ப்ரபந்த ஸாரம் - 10)

வாழி திருநாமம்:

**திருவாடிப் பூரத்து செகத்துதித்தாள் வாழியே
திருப்பாவை முப்பதும் செப்பினாள் வாழியே
பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண் பிள்ளை வாழியே
பெரும்புதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே
ஒரு நூற்று நாற்பத்து மூன்று உரைத்தாள் வாழியே
உயரரங்கற்கே கண்ணி உகந்தளித்தாள் வாழியே
மருவாரும் திருமல்லி வள நாடி வாழியே
வண்புதுவை நகர்க் கோதை மலர்ப் பதங்கள் வாழியே.**

மாலுக்கு மாலை சூட்டிய கோதா பிராட்டியின் இந்த திருப்பாவைப் பாசுரங்களைச் சொன்னவர்கள், கேட்டவர்கள், வாசித்தவர்கள், எழுதியவர்கள் என்று எல்லோருக்கும் கோதை நாச்சியாரின் திருவருளும், அவள் உகந்த கண்ணபிரானான அரங்கனின் திருவருளும் பரிபூர்ணமாக கிடைக்கப் பெற்று, எல்லோரும் எல்லா செல்வங்களையும் பெற்று, பெருவாழ்வு வாழ ஆண்டாள் நாச்சியாரையும் ப்ரார்த்தித்து, திருப்பாவை பாசுரார்த்த விளக்க உரையை இந்த அளவில் நிறைவு செய்கிறேன்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

**கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹாய கல்யாண குணஸாலிநே
ஸ்ரீமதே வேங்கடேஸாய வேதா₃ந்த கு₃ரவே நம:**

ஸ்ரீ ஆண்டாள் ஸ்ரீ ரங்கராஜன் திருக்கல்யாண வைபவம்

ஆண்டாள் நாச்சியாரின் திருப்பாவை பாசுரங்களை அனுபவித்த நாம், ஸ்ரீ ஆண்டாள் ஸ்ரீ ரங்கராஜன் திருக்கல்யாண வைபவத்தையும் மனதினால் சிந்தித்து, திவ்ய தம்பதிகளின் ஆசிகளைப் பெறுவோம்!!

பெருமாள் ப்ரவரம்:

ஆங்கீரஸ, கார்க்ய, சைத்ய, த்ரயார்ஷேய, ப்ரவரான் வித:
கார்க கோத்ர உத்பவாய! சதுர்வேத சாகத்யாயினே! -
சகல சாஸ்த்ரார்த்த ஸ்வரூபாய!
ஸரணாகதோத்தார கோத்ராய! - சதுர்தச புவனாதீஸ்வராய!
அநேக கோடி ப்ரமாண்டநாயகாய! - தத்வாதீதாய!
பராத்த்பராய! - சத்சித்தானந்த மூர்த்தயே!
சோமவம்ச பாவனாய! - யதுகுலோத் வம்ஸாய!
விதூர மஹாராஜ வர்மணோ நப்த்ரே!
சூரஸேன மஹாராஜ வர்மனப் பௌத்ராய!
வஸுதேவ மஹாராஜ வர்மனப் புத்ராய!
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணசந்த்ர வர்மனே! -
சாக்ஷாத் பரிபூர்ணதம் ஸ்வரூபாய!!

ஸ்ரீ ரங்கராஜ சர்மனே வராய!!

ஆண்டாள் ப்ரவரம்:

சதுர்வேத ஸாகாத்யாயினீம்! -
சகல சாஸ்த்ரார்த்த ஸ்வரூபினீம்!
பார்கவ ஆப்வான- த்ரயார்ஷேய ப்ரவரான் வித:!
சாலாவக கோத்ரோத்பலாம் - சதுர்தச புவனாதீஸ்வரீம்!
அகிலாண்டகோடி ப்ரஹ்மாண்டநாயிகீம்!
ஸ்ரீவிஹகேந்த்ர வம்சோ நப்த்ரே!
ஸ்ரீ முகுந்த சர்மனப் பௌத்ரீம்!
ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்த சர்மன புத்ரீம்!

ஸ்ரீ கோதாதேவி நாம்னீம்!

என்று ப்ரவரம் சொல்லி, மணமக்களை வரவேற்போம்.

மாப்பிள்ளை வருகை:

வாரண மாயிரம் சூழ நாரணன் நம்பி நடந்துவர, பூரண பொற்குடம் வைத்துப் புறமெங்கும், தோரணம் நாட்டி, பாளை கமுகு பரிசுடைப் பந்தற்கீழ், கோளரி மாதவன் கோவிந்தன் பந்தலில் புக,

மணப்பெண் வருகை

இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர்குழாம் எல்லாம் வந்திருக்க, அந்தரி, நங்கைக்கு மந்திரக் கோடியுடுத்தி மணமாலை சூட்ட, நாற்றிசைத் தீர்த்தங்களும் கொணர்ந்து, பார்ப்பனச் சிட்டர்கள் பல்லாரெடுத்தேத்தி, பூப்புனை கண்ணிப் புனிதனோடு கோதைக்கு காப்பு நாண் கட்ட,

கதிரொளி தீபம் கலசங்கள் ஏந்தி சதிரிள மங்கையர் வந்து எதிர்கொள்ள, மதுரையார் மன்னன் அடிநிலை தொட்டு, எங்கும் அதிரப் புக, கண்ணூஞ்சல் ஆடிவந்து மாலை மாற்றினாள்! கோதை மாலை மாற்றினாள்!!

மத்தளம் கொட்ட, வரிசங்கம் நின்றூத, முத்துடைத் தாமம் நிரை தாழ்ந்த பந்தற் கீழ், நாரணன் நம்பி மதுசூதனன் வந்து, கோதையின் கைத்தலம் பற்ற, நல்லார் நல்ல மறையோதி மந்திரம் சொல்ல, அரிமுகன் அச்சுதன் கைம்மேல் கைவைத்து பொரிமுகந் தட்டி, குங்கும மப்பிக் குளிர்சாந்தம் மட்டித்து, மங்கல வீதி வலம் செய்து, மணநீர் அங்கவனோடு மஞ்சன மாட்ட,

கன்யாம் கனகஸம்பன்னாம் ஸர்வாபரண பூஷிதாம்

தாஸ்யாமமி விஷ்ணவே துப்யம் ப்ரஹ்மலோக ஜிகீஷ்யா|| என்று வேயர் புகழ்வில்லி புத்தூர்க்கோன் கன்னிகா தானம் பண்ணித்தர,

அடியார்கள் வாழ, அரங்கநகர் வாழ, ஆச்சார்யர்கள், ஆன்றோர்கள், சான்றோர்கள் உபய வேத ப்ரபந்தங்களால் மங்களாசாசனம் பண்ண,

“மாங்கல்யம் தந்துனானே மமஜீவன ஹேதுநா
கண்டே பத்நாமி ஸுபகே த்வம ஜீவ சரதஸ்சதம்”

என்று மந்தரம் முழங்க, ஸ்ரீ ரங்கப் ப்ரபு கோதா நாச்சியாருக்கு மாங்கல்ய தாரணம் பண்ண,
கொட்டியது மேளம், குவிந்தன கோடிமலர், ஆனந்தம் பாடுவென ஆன்றோர் கொடுக்க,
ஆனந்தம் ஆனந்தம் ஆனந்தம் ஆனந்தம்!! என்று எல்லோரும் பாட,

இற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் பற்றாவான், நம்மையுடையவன் நாராயணன் நம்பியவன்
நங்கைதன் கைப்பற்றித் தீவலம் செய்து, செம்மை யுடைய திருக்கையால் நங்கை தாள்பற்றி, அம்மி
மிதித்து, அருந்ததி காட்ட,

அடியார்கள் வாழ, அரங்கநகர் வாழ, ஆசார்யர்கள், ஆன்றோர்கள், சான்றோர்கள் உபய வேத
ப்ரபந்தங்களால் மங்களாசாசனம் பண்ண,

கோதா கல்யாண வைபோகமே !
லக்ஷ்மி கல்யாண வைபோகமே !
வசுதேவ தவ பாலா அசுர குல காலா
சசிவதன ரூபிணி சத்யபாமா லோலா
கோதா கல்யாண வைபோகமே

என்று நடக்கும் இந்த திவ்ய தம்பதிகளின் கல்யாணவைபோகத்தில்

அன்பர்கள், அடியார்கள், வந்தவர்கள், வராதவர்கள், கேட்டவர்கள், கேட்காதவர்கள், இந்தப் பதிவை
வாசித்தவர்கள், வாசிக்காதவர்கள் என்று எல்லாரும் சுற்றத்துடனும் நட்புடனும் ஆண்டாள்-அரங்கன் திவ்ய
தம்பதிகளை, பல்லாண்டு பல்லாண்டு என்னுமாறும், கண்ணாரக் கண்டு, கையாரத் தொழுது
தம்பதிகளின் ஆசிர்வாதமும் அனுக்ரஹமும் பெற்று உய்யுமாறும் ப்ரார்த்திக்கிறேன்!!!

அபார கருணாம்பு₃தே₄ !
அநாலோசித விசேஷாஸேஷ லோக ஸரண்ய!
ப்ரணதார்த்திஹர ! ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யைக மஹோத₃தே₄ !
அநவரத விதி₃த நிகி₂லபூ₄த ஜாத யாதா₂தம்ய !
ஸத்யகாம ! ஸத்ய ஸங்கல்ப ! ஆபத்ஸக₂ ! காகுஸ்த₃ !
ஸ்ரீமந் நாராயண ! புருஷோத்தம !
ஸ்ரீ ரங்க₃நாத₂ ! மம நாத₂ ! நமோஸ்துதே !!
ஸ்ரீ ரங்க₃நாத₂ ! மம நாத₂ ! நமோஸ்துதே !!
ஸ்ரீ ரங்க₃நாத₂ ! மம நாத₂ ! நமோஸ்துதே !!

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹாய கல்யாண கு₃ணஸாலிநே
ஸ்ரீமதே வேங்கடேஸாய வேதா₃ந்த கு₃ரவே நம:

தாஸன்

ராமபத்ர தாதம்

புதுச்சேரி

9443331869

<ramabathiran@gmail.com>

ஸ்ரீ:

நாலாயிரத் திவ்யப் ப்ரபந்தப் பாசுரங்களில் மன்னு, மன்னிய, மன்னும் போன்ற சொல்லாடல்கள்

எண்	நாலாயிரத் திவ்யப் ப்ரபந்தப் பாசுர வரிகள்	பிரபந்த எண்
பெரியாழ்வார் திருமொழி		
1	மன்னுநாரணன் நம்பிபிறந்தமை	1-1-10
2	விண்தனில்மன்னிய மாமதீ. விரைந்தோடிவா	1-4-6
3	மன்னுகுறுங்குடியாய். வெள்ளறையாய்	1-5-8
4	மன்னுநமுசியை வானில்சுழற்றிய	1-8-8
5	மன்னியநான்மறை முற்றும்மறைந்திட	1-8-10
6	வல்லார்போய் வைகுந்தம் மன்னியிருப்பரே	2-1-10
7	மன்னியசீர்மதுசூதனா. கேசவா. பாவியேன்வாழ்வுகந்து	3-3-2
8	மன்னுநரகன்தன்னைச் சூழ்போகிவளைத்தெறிந்து	4-3-3
9	மணவாளர்மன்னுகோயில்	4-9-4
திருப்பாவை		
1	மாயனை மன்னு வட மதுரை மைந்தனைத்	5
2	மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும்	23
நாச்சியார் திருமொழி		
1	மன்னிய மாதவ னோடு வைகுந்தம் புக்கிருப் பாரே	2-10 (30)
2	மன்னு மதுரை தொடக்கமாக வண்துவ ராபதி தன்னளவும்	123
3	மன்னு பெரும்புகழ் மாதவன்	42
4	பெருமாள் திருமொழி	
5	மன்னியதண் சாரல் வடவேங் கடத்தான்	4-11
6	மன்னி யவளைப் புணரப்புக்கு	6-8
7	மார்வில் மன்னிடப் பெற்றிலேன்	7-6
8	கோவிந் தாளன் குடங்கையில் மன்னி	7-7
9	மன்னுபுகழ் கௌசலைதன் மணிவயிறு வாய்த்தவனே	8-1
திருச்சந்த விருத்தம்		
1	மங்கைமன்னி வாழுமாற்ப	24
2	மன்னுபுகழ் கௌசலைதன் மணிவயிறு வாய்த்தவனே	33
3	வண்டிரைத்த சோலைவேலி மன்னுசீர் ரங்கமே	50
4	சிரங்கள்பத்த றுத்துதிர்த்த செல்வர்மன்னு பொன்னிடம்	51
5	மன்னுமாம லர்க்கிழத்தி	55
6	தெண்டிரையுள் மன்னுமாலை வாழ்த்தினால்	74
7	மன்னுசீர்,பரந்தசிந்தை யொன்றிநின்று	101
8	மயக்கினான்றன் மன்னுசோதி	120
பெரிய திருமொழி		

1		மங்கையாளன்மன்னுதொல்சீர் வண்டறை தார்க்கலியன்	1-7-10
2		வந்தாயென்மனம்புகுந்தாய் மன்னிநின்றாய்	1-10-9
3		மன்னுதண் பொழிலும் வாவிடும் மதிளும்	2-3-10
4		அலமன்னு மடல்சுரி சங்கமெடுத்த	2-4-3
5		மன்னுமா மாட மங்கையர் தலைவன்	2-7-10
6		கார்மன்னு நீள்விசும் பும்கட லும்சுட	2-9-2
7		பார்மன்னு தொல்புகழ்ப் பல்லவர் கோன்பணிந்த	2-9-10
8		தீவடிவின் சிவனயனே போல்வார் மன்னு திருக்கோவ லூர்	2-10-9
9		பூமங்கை தங்கிப் புலமங்கை மன்னிப்	3-2-5
10		வயல்நண்ணி மழைதருநீர் தவழ்கால் மன்னி	3-4-7
11		மின்னில் மன்னும் நுடங்கிடை	3-5-4
12		கல்லின் மன்னு திண்டோ ள் கலிய னொலிசெய்த	3-5-10
13		மன்னுபுகழ் வேதியர்கள் மலிவெய்து நாங்கூர்	3-9-5
14		வென்றிகொள்வார் மன்னுநாங்கை	4-1-2
15		வளங்கொள்பே ரின்பம் மன்னிநின் றானை	4-3-9
16		, மன்னு காம்புடைக் குன்ற மேந்தி	4-5-1
17		மாவளம் பெருகி மன்னும் மறையவர் வாழும் நாங்கை	4-6-1
18		மாவளம் பெருகி மன்னும் மறையவர் வாழும், நாங்கை	4-6-10
19		நண்ணார்முனை வென்றிகொள் வார்மன்னு நாங்கூர்	4-7-1
20		மடியிடை வைத்து மார்வைமுன் கீண்ட மாயனார் மன்னிய கோயில்	4-10-8
21	50	கூத்தன் மன்னி யமருமிடம்	5-1-1
22		மெல்லியற்கா, மன்னு சினத்த மழவிடைகள்	5-1-6
23		மறையால் மூத்தீ யவைவளர்க்கும் மன்னு புகழால் வண்மையால்	5-1-8
24		மன்னு கேதகை சூதக மென்றிவை	5-3-8
25		மன்னு மதிள்மங் கையர்கோன்கலி கன்றிசொல்	5-4-10
26		மன்னுமா நிலனும் மலைகளும் கடலும்	5-7-3
27		மன்னுமா மாட மங்கையர் தலைவன்	5-7-10
28		மன்னு நான்மறை மாமுனி பெற்ற	5-8-6
29		மன்னு மதுரை வசுதேவர்	6-8-10
30		மன்னி யுலகம் ஆண்டுபோய்	6-7-10
31		மலையார்ந்த கோலஞ்சேர் மணிமாடம் மிகமன்னி	6-9-8
32		அன்னம்மன்னும் நறையூர்நின்ற நம்பீயோ	7-2-7
33		மன்னு முதுநீ ரரவிந்த	7-5-9
34		செங்கமலத் தயனனையார் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற	7-6-1
35		ஆவா என்றிரங்கித் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற	7-6-2
36		செஞ்சொல் நான்மறையோர் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற	7-6-5
37		அருவாய் நின்றவனைத் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற	7-6-7
38		அலையா ரும்கடல்போல் முழங்கமுந்தையில் மன்னிநின்ற	7-6-8
39		ஆரா வின்னமுதைத் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற	7-6-9
40		திறல்முரு கனனையார் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற	7-6-10
41		வந்தாய், என்மனத் தேமன்னி நின்றாய்	7-7-2

42		மன்னி மன்னவ ராயுல காண்டு	7-7-10
43		அன்ன மன்னுபைம் பும்பொழில் சூழ்ந்த	8-4-7
44		மங்கை நல்லாய் தொழுது மெழுபோ யவன் மன்னுமூர்	9-3-4
45		மங்கை நல்லாய் தொழுது மெழுபோ யவன் மன்னுமூர்	9-3-9
46		குவளை மலர்நிற வண்ணர்மன்னு குறுங்குடிக் கேயென்னை யுய்த்திடுமின்	9-5-1
47		மணிநிற வண்ணர்மன்னு	9-5-5
48		மன்னு கருங்களிற் றாருயிர் வவ்விய	10-7-14
49		மன்னு மறிகட லார்ப்பதும்வளை சோர்வதும்	11-2-5
50		மன்னு கலிகன்றி சொன்ன பனுவல்	11-4-10
திருகுறுந் தாண்டகம்			
1		தலைமிசை மன்னு வாரே	7
2		தூவிசேர் அன்னம் மன்னும் சூழ்புனல் குடந்தை	14
3	5	திருநெடுந்தாண்டகம்	
4		காவிரியின் தென்பால் மன்னு பேரகத்தாய்	8
5		மன்னுமா மணிமாட வேந்தன்	30
மூன்றாம் திருவந்தாதி			
1	2	மன்னு மணிமுடிநீண் டண்டம்போய்	41
2		வடமுக வேங்கடத்து மன்னும், - குடம்நயந்தகூத்தனாய் நின்றான்	73
நான்காம் திருவந்தாதி			
1	2	துழாய்மன்னும் நீண்முடியென் தொல்லைமால்	11
2		நிலைமன்னும் என்னெஞ்சம்	16
பெரிய திருமடல்			
1		மன்னிய பல்பொறிசேர் ஆயிரவாய் வாளரவின்	1
2		மன்னிய சேவடியை வானியங்கு தாரகைமீன்	3
3		மன்னிய தாமரை மாமலர்ப்பூத்து	5
4		மன்னும் அறம்பொருள் இன்பம்வீ டென்றுலகில்	6
5		மன்னும் அழல்நுகர்ந்தும் வண்டதத்தின் உட்கிடந்தும்	8
6		மன்னிய சிங்கா சனத்தின்மேல், - வானொடுங்கண்	12
7		மன்னிய மந்தாரம் பூத்த மதுத்திவலை	14
8		மன்னிய மாமயில்போல் கூந்தல்	15
9	43	மன்னும் பவளக்கால் செம்பொஞ்செய் மண்டபத்துள்	16
10		மன்னும் மழைதழும் வாணிலா நீண்மதிதோய்	17
11		மன்னும் மளிவிளக்கை மாட்டி	17
12		மன்னும் மலர்வாய் மணிவண்டு பின்தொடர	19
13		மன்னும் வழிமுறையே நிறற்றும்நாம் மானோக்கின்	21
14		மன்னும் மடலூரார் என்பதோர் வாசகமும்	22
15		மன்னும் மணிபுலம்ப வாடாதார், - பெண்ணைமேல்	23
16		மன்னும் சிலைவாய் மலர்வாளி கோத்தெய்ய	24
17		மன்னும் வளநாடு கைவிட்டு, - மாதிரங்கள்	26

18	மன்னிய நாணச்சம் மடமென் றிவையகல	31
19	மன்னிய பேரின்பம் எய்தினாள்	34
20	மன்னும் மலையரயன் பொற்பாவை	35
21	மன்னு கரதலங்கள் மட்டித்து	36
22	மன்னு குலவரையும் மாருதமும் தாரகையும்	37
23	மன்னு மறையோர் திருநறையூர் மாமலைபோல்	38
24	மன்னிய குண்டலமும் ஆரமும் நீண்முடியும்	40
25	மன்னும் மறிகடலும் ஆர்க்கும்	42
26	மன்னிவ் வுலகை மனங்களிப்ப வந்தியங்கும்	43
27	மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங் குகுத்ததுபோல்	46
28	மன்னு மலர்மங்கை மைந்தன்	47
29	மன்னும் மருந்தறிவி ரில்லையே	48
30	மன்னும் மணிக்குஞ்சி பற்றி வரவீர்த்து	52
31	மன்னும் வடமலையை மத்தாக மாசுணத்தால்	54
32	மன்னும் துயர்க்கடிந்த வள்ளலை	55
33	மன்னும் குறளுருவில் மாணியாய், - மாவலிதன்	56
34	மன்னிய தண்சேறை வள்ளலை	59
35	மன்னும் அரங்கத்தெம் மாமணியை	61
36	மன்னும் கடன்மல்லை மாயவனை	62
37	மன்னும் இடைகழியெம் மாயவனை	63
38	மன்னும் மதிட்கச்சி வேளுக்கை யாளரியை	65
39	மன்னும் மறைநான்கும் ஆனானை	67
40	மன்னும் மணிமாடக் கோயில் மணாளனை	68
41	மன்னும் மடவோர்கள் பற்றியோர் வான்கயிற்றால்	71
42	மன்னு பறைகறங்க மங்கையர்த்தம் கண்களிப்ப	74
43	மன்னிய திண்ணெனவும்-வாய்த்த மலைபோலும்	78

திருவாய்மொழி

1	மயர்வறவென்மனத்தே மன்னினான் றன்னை	1-7-4-
2	மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான் றன்னை	1-110
3	மன்னுமுழுவேமுலகும் வயிற்றினுள	2-5-3
4	வைகுந்தாமணிவண்ணனே, என்பொல்லாத்திருக்குறளா, என்னுள்மன்னி	2-6-1
5	புணர்த்ததன்னுந்தியோ டாகத்துமன்னி	2-8-3
6	மனக்கேவந் திடைவீடின்றிமன்னி	2-9-4
7	எக்காலத்தெந்தையா யென்னுள்மன்னில்	2-9-8
8	ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி, வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும்நாம்	3-3-1
9	மணங்கொண்ட கோபத்து மன்னியு மீள்வர்கள் மீள்வில்லை	4-1-8
10	படிமன்னு பல்கலன்	4-1-9

11		செடிமன்னு காயம்செற்றார்	4-1-9
12		குடிமன்னு மின்சுவர்க்க மெய்தி	4-1-9
13		கொடிமன்னு புள்ளுடை அண்ணல்	4-1-9
14		மாலார் வந்தினநாள் அடியேன்மனத்தே மன்னினார்	5-1-8
15		மாயத்தி னாலெங்கும் மன்னி	5-2-5
16		மார்வில் திருமறுவும்,மன்னும்	5-5-2
17		மன்னு மாடத் திருக்குறுங்குடி	5-5-9
18		மன்னுடை இலங்கை யரண்காயந்த	6-2-1
19		திருவிண்ணகர் மன்னுபிரான், கழல்களன்றி	6-3-10
20		தன்மன்னு நீள்கழல்மேல் தண்டுழாய்	6-8-6
21		மன்னிய சீர்மத னங்கருப்புச் சிலை கொல்,மதனன்	7-7-4
22		நாண்மன்னு வெண்திங்கள் கொல்	7-7-7
23		சேண்மன்னு நால்தடந் தோள்	7-7-7
24		கோள்மன்னி யாவி யடும்கொடியேன் உயிர் கோளிழைத்தே	7-7-7
25		வானுய ரின்பம் மன்னிவீற் றிருந்தாய்	8-1-9
26		வரையார் மாடம் மன்னு குருகூர்	8-3-11
27		வாசப் பொழில்மன்னு கோயில்கொண் டானே	8-6-4
28		மாயத்தி னால்மன்னி வீற்றிருந் தானுறை	8-6-9
29		திருந்தாத வோரைவ ரைத்தேய்ந் தறமன்னி, பெருந்தாள் களிற்றுக் கருள்செய்த பெருமான்	8-7-2
30		மனக்கா ராமைமன்னி யுண்டிட்டா யினியுண் டொழியாய்	10-10-6

இராமானுச நூற்றந்தாதி

1	12	பூ மன்னு மாது பொருந்திய மார்பன்	1
2		பா மன்னு மாறன் அடி பணிந்து	1
3		தாம் மன்ன வந்த இராமானுசன்	1
4		நாம் மன்னி வாழ நெஞ்சே சொல்லுவோம் அவன் நாமங்களே	1
5		மன்னிய சீர்தனக்கு உற்ற அன்பர்	5
6		மன்னிய பேர் இருள் மாண்டபின் கோவலுள் மா மலராள்	10
7		இராம னுசன்மன்னு மாமலர்த்தாள்	34
8		மன்னும் இராமா னுசனித் தலத்துதித்தே	48
9		இன்னிசை மன்னும் இடந்தொறும்	59
10		இராமா னுசன்,மன்னு மாமலர்த்தாள்	61
11		மன்னு தாமரைத்தாள்	96
12		ஆகமன்னும் பங்கய மாமலர்ப் பாவையைப் போற்றுதும்	108
	172		